

Joanne Kathleen Rowling

Harry Potter și Talismanele Morții

Harry Potter and the Deathly Hallows

O înăscută patimă, Amară, sângerică A minții lovitură Nespusă, jalnică
tortură, Fără-ndurare și fără măsură! Din casă, nu din țări străine Mântuitorul
nostru vine Și vindecă puroi de rană În luptă sângeros avână. Slăviți să fie zeii
Puternici sub pământ! Auzi-mi cel din urmă strigăt, tată, Privește pe copiii tăi
de pe mormânt, Îndură-te de fiul tău și de-a ta fată.

Eschil, Hoeforele (Purtătoarele de prinoase)

Capitolul I.

Ascensiunea Lordului Întunecat.

Cei doi bărbați apărură din senin pe drumul îngust, luminat de lună, la
distanță de câțiva metri unul de altul. Rămaseră nemișcați preț de o clipă,
fiecare cu bagheta îndreptată către pieptul celuilalt; apoi se recunoscură și își
vârără baghetele sub pelerine, pornind într-un ritm alert în aceeași direcție.

— Ai vești? întrebă cel mai înalt dintre cei doi.

— Da, chiar foarte bune, răspuse Severus Plesneală.

Drumul era încadrat, pe partea stângă, de niște tufe sălbatice pitice, iar
pe dreapta, de un gard viu înalt și tuns cu grijă. Mergeau cu pelerinele lungi
fluturându-le în dreptul gleznelor.

— Credeam c-o să întârzii, zise Yaxley, trăsăturile aspre ale feței sale fiind
când luminate de lună, când umbrite de crengile copacilor pe sub care treceau.
A fost ceva mai dificil decât mă așteptam. Dar sper că va fi mulțumit. Ești
absolut convins că vei fi bine primit?

Plesneală încuviință din cap, dar nu intră în amănunte. Cotiră la
dreapta, pe o alee largă, care dădea în drum. Gardul viu se unduia odată cu ei,
continuându-se în depărtare, dincolo de două porți impunătoare din fier forjat,
care se iviră deodată în calea celor doi. Niciunul dintre ei nu se opri din mers:
ridicară amândoi mâna stângă, ca într-un fel de salut, și trecură direct prin ele,
ca și când metalul negru ar fi fost din fum. Arbuștii de tisă de pe margine
înăbușeau zgomotul pașilor celor doi bărbați. Se auzi ceva foșnind undeva, în
dreapta lor.

Yaxley își scoase din nou bagheta, îndreptând-o peste capul tovarășului său, dar sursa zgomotului nu se dovedi nimic altceva decât un păun alb ca laptele, care se plimba maiestuos de-a lungul gardului viu.

— Lucius a vrut mereu să iasă în evidență. Păuni... pufni Yaxley, băgându-și bagheta înapoi sub pelerină.

La capătul alei drepte se putea distinge un conac arătos, iar prin ochiurile în formă de romb ale ferestrelor de la parter sclipeau niște luminițe. Undeva în grădina întunecată care se întindea dincolo de gardulețul viu susura o fântână. Pietrișul sfârâia sub picioarele lor, în timp ce Yaxley și Plesneală se grăbeau să ajungă la ușa de la intrare, care începu să se deschidă spre interior pe măsură ce se apropiau, deși nimeni nu părea s-o fi atins.

Holul slab luminat era spațios și somptuos decorat, cu un covor splendid acoperind aproape în întregime podeaua de piatră. Portretele palide de pe pereți îi urmăreau cu ochi iscoditori, în timp ce bărbații treceau prin dreptul lor. Plesneală și Yaxley se opriră în fața unei uși din lemn masiv, care dădea în camera alăturată, ezitară preț de o clipă și, apoi, Plesneală învârti mânerul de bronz.

Salonul era ticsit cu oameni tăcuți, așezați în jurul unei mese lungi și sculptate. Mobila care decora în mod obișnuit camera fusese împinsă la întâmplare pe lângă pereți. Lumina venea de la flăcările care trosneau într-un șemineu frumos de marmură, deasupra căruia se afla o oglindă poleită cu aur. Plesneală și Yaxley zăboviră în prag câteva clipe. Pe măsură ce se acomodau cu lipsa luminii, privirea le fu atrasă în sus, către cel mai straniu detaliu din peisaj: o siluetă umană aparent inconștientă, suspendată cu capul în jos deasupra mesei, rotindu-se încet, de parcă ar fi atârnat de o funie invizibilă, și reflectându-se în oglindă și în suprafața lustruită a mesei de dedesubt. Nimeni dintre cei aflați în dreptul acestei priveliști neobișnuite nu părea să-i dea vreo importanță, în afara unui tânăr palid, care se nimerise exact dedesubt. El părea să nu se poată abține și nu trecea nici un minut fără să mai arunce câte o privire în sus.

— Yaxley, Plesneală! se auzi o voce stridentă din capul mesei. Nu mai aveți mult și întârziți.

Cel care vorbea era poziționat chiar în fața șemineului, astfel încât noilor veniți le fu greu la început să-i distingă altceva decât silueta. Totuși, în momentul în care ajunseră mai aproape, putură să-i observe chipul spân care îi strălucea în întuneric, ca al unui șarpe, cu fante în loc de nări și ochi roșietici scânteietori, cu pupile verticale. Era atât de palid, încât parcă răspândea o lumină sîdefie.

— Severus, aici, zise Cap-de-Mort, arătând spre locul din dreapta sa. Yaxley – lângă Dolohov.

Cei doi ocupară locurile care le fuseseră indicate. Aproape toate privirile se fixară asupra lui Plesneală și tot lui i se adresă întâi Cap-de-Mort.

— Deci?

— Stăpâne, Ordinul Phoenix intenționează să îl mute pe Harry Potter din locul unde se află acum în siguranță, sâmbăta viitoare, la căderea nopții.

În jurul mesei, interesul creșcu în mod vădit: unii se îndreptară de spate, alții începură să se foiască, ochii fiindu-le ațintiți în direcția lui Plesneală și a lui Cap-de-Mort.

— Sâmbătă... la căderea nopții, repetă Cap-de-Mort.

Pupilele sale roșii se pironiră cu atâta ardoare asupra lui Plesneală, încât unii dintre cei care erau de față se uitară în altă parte, de teamă să nu fie pârjoliți de cruzimea care răzbătea din adâncuri. Cu toate acestea, Plesneală se uită calm în ochii lui Cap-de-Mort și, după câteva clipe, gura lipsită de buze a acestuia se chirci într-un fel de zâmbet.

— Bun. Excelent. Și această informație vine...

— De la sursa despre care am vorbit, spuse Plesneală.

— Stăpâne!

Yaxley se aplecase în față, ca să-i vadă mai bine pe Cap-de-Mort și pe Plesneală, aflați la celălalt capăt al mesei. Toate fețele se întoarseră către el.

— Stăpâne, eu am auzit altceva.

Yaxley așteptă, dar Cap-de-Mort nu rosti nici un cuvânt, așa că își luă libertatea să continue:

— Aurorului Dawlish i-a scăpat că Potter va fi mutat pe data de treizeci, în noaptea de dinainte ca băiatul să împlinească șaptesprezece ani.

Plesneală zâmbea.

— Sursa mea mi-a spus că se pune la cale lansarea unei piste false, despre asta trebuie să fie vorba. Mai mult ca sigur că Dawlish este victima unei Vrăji Confundus. Nu ar fi pentru prima dată, se știe că este susceptibil de așa ceva.

— Stăpâne te asigur, că Dawlish părea foarte sigur, zise Yaxley

— Firește că părea sigur, dacă fusese victima unei Vrăji Confundus, spuse Plesneală. Eu te asigur, Yaxley, că Oficiul Aurorilor nu va mai juca nici un rol în protejarea lui Harry Potter. Ordinul crede că avem spioni la minister.

— Înseamnă că a nimerit-o și Ordinul cu ceva, nu? se trezi un bărbat îndesat, care stătea la mică distanță de Yaxley; el râse pe înfundate și câțiva dintre cei de la masa lungă îl imitară.

Cap-de-Mort nu râse. Își plimba privirea de-a lungul corpului care se învârtea încet deasupra și părea cufundat în gânduri.

— Stăpâne, continuă Yaxley, Dawlish este de părere că o întregă escadrilă de Aurori va fi implicată în transferarea băiatului...

Cap-de-Mort ridică o mână mare și albă și-l reduse pe Yaxley la tăcere, acesta aruncându-i acum priviri dușmănoase, când îl văzu că se întoarce iar către Plesneală.

— Unde vor ascunde băiatul de aici încolo?

— La unul dintre membrii Ordinului, zise Plesneală. Conform spuselor sursei, casa beneficiază de toate mijloacele de protecție ale Ordinului și Ministerului Magiei la un loc. Stăpâne, cred că nu îl vom putea captura odată

ajuns acolo, desigur, în afara cazului în care va cădea ministerul până sâmbăta viitoare, dându-ne poate ocazia să descoperim și să desfacem destul de multe vrăji, pentru a trece și de celelalte.

— Ei bine, Yaxley? strigă Cap-de-Mort din capul mesei, în timp ce lumina focului sticlea straniu în ochii săi roșii. Spune-mi, va cădea ministerul până sâmbăta viitoare?

Toate capetele se mai întoarseră o dată spre Yaxley; el își îndreptă umerii și zise:

— Stăpâne, am vești bune în această privință. Am reușit – cu mare dificultate și eforturi considerabile – să arunc un blestem Imperius asupra lui Pius Thicknesse.

Mulți dintre cei care stăteau în apropierea lui Yaxley părură impresionați. Vecinul său, Dolohov, un bărbat cu fața prelungă și schimonosită, îl bătu pe umăr.

— Este un început, spuse Cap-de-Mort. Dar Thicknesse este un singur om. Este nevoie ca Scrimgeour să fie înconjurat de oamenii noștri, înainte ca eu să acționez. Un atentat eșuat la viața ministrului m-ar da mult înapoi.

— Da, Stăpâne, așa este, dar știți, ca șef al Departamentului de Punere în Vigoare a Legilor Magice, Thicknesse intră în mod regulat în contact nu numai cu însuși ministrul, ci și cu șefii tuturor celorlalte departamente ale ministerului. Acum, că avem sub control un oficial atât de sus-pus, cred că ne va fi ușor să îi subjugăm pe ceilalți, ca apoi toți să conlucreze pentru înlăturarea lui Scrimgeour.

— Atâta timp cât prietenul nostru Thicknesse nu este descoperit înainte să îi fi atras și pe ceilalți de partea lui, zise Cap-de-Mort. În orice caz, este puțin probabil ca ministerul să cadă în mâinile mele până sâmbăta viitoare. Dacă nu ne putem atinge de băiat la destinație, atunci va trebui să acționăm în timp ce călătorește.

— Aici suntem în avantaj, Stăpâne, spuse Yaxley, care părea hotărât să obțină măcar o fărâmbă de aprobare. În momentul de față, avem mai mulți oameni infiltrați în Departamentul de Transport Magic. Vom afla imediat dacă Potter va Apărea sau va folosi Rețeaua Zvrr.

— Nu va face niciuna, nici alta, zise Plesneală. Ordinul evită orice mijloc de transport care este controlat sau reglementat de minister. Nu au încredere în nimic din ce are legătură cu locul acela.

— Cu atât mai bine, spuse Cap-de-Mort. Va trebui să călătorească în spațiu deschis, deci va fi mult mai ușor de capturat.

Cap-de-Mort mai aruncă o privire către corpul care se învârtea încet și adăugă:

— Mă voi ocupa eu însumi de băiat. S-au făcut prea multe greșeli în ceea ce îl privește pe Harry Potter. Unele dintre ele au fost ale mele. Faptul că Harry Potter este în viață se datorează în mai mare măsură greșelilor mele, decât victoriilor lui.

Oamenii din jurul mesei îl priveau pe Cap-de-Mort temători; judecând după expresia lor, fiecare dintre ei părea să-și facă probleme că ar putea fi învinuit pentru faptul că Harry Potter era încă viu. Însă Cap-de-Mort vorbea mai mult cu sine decât cu ei, adresându-se în continuare corpului inert de deasupra sa.

— Am fost neglijent și, drept urmare, am fost ocolit de noroc și oportunitate. Asta duce de râpă până și planurile cele mai bine construite. Dar am învățat din greșeli. Înțeleg lucruri pe care nu le înțelegeam până acum. Harry Potter trebuie să moară de mâna mea și așa va fi! După ce aceste cuvinte fură rostite, aproape ca un răspuns, se auzi brusc un vaiet teribil, izvorât din deznădejde și durere. Mulți dintre cei de la masă se uitară în jos, speriați, pentru că vaietul părea să fi venit de sub picioarele lor.

— Șobo, zise Cap-de-Mort, fără nici o schimbare în tonul său calm și meditativ, în timp ce nu-și desprinsese încă ochii de la corpul suspendat. Nu ți-am spus să ai grijă ca prizonierul nostru să păstreze liniștea.

— Ba d-da, Stăpâne, zise cu respirația întretăiată un omuleț scund, așezat pe la jumătatea mesei, care alunecase atât de mult în scaun, încât, la prima vedere, locul părea să fie liber. Se ridică grăbit și ieși în fugă, lăsând în urmă doar o bizară sclipire argintie.

— După cum spuneam, continuă Cap-de-Mort, uitându-se din nou la chipurile tensionate ale adeptilor săi, acum înțeleg mai bine. De exemplu, va trebui să împrumut bagheta unuia dintre voi înainte de a mă duce să îl omor pe Potter.

Cei din jurul lui rămaseră înmărmuriți, de parcă le-ar fi cerut împrumut vreun braț sau cine știe ce.

— Nici un voluntar? întrebă Cap-de-Mort. Să vedem... Lucius, nu văd de ce ar trebui să mai ai baghetă.

Lucius Reacredință ridică privirea. La lumina focului, pielea îi părea galbenă ca ceara, iar ochii îi erau adânciți în orbite și avea cearcăne. Când vorbi, vocea i se auzi răgușită:

— Stăpâne?

— Bagheta, Lucius. Vreau să-mi dai bagheta ta.

— Eu...

Reacredință se uită cu coada ochiului la soția sa. Aceasta privea drept înainte, la fel de palidă ca și el; avea părul lung și blond dat pe spate, iar sub masă, degetele ei subțiri îl strânseseră pentru o clipă de încheietură. La atingerea ei, Reacredință își vârî mâna în interiorul robei, scoase o baghetă și i-o dădu lui Cap-de-Mort, care o ridică în fața ochilor săi roșii, examinând-o cu atenție.

— Din ce este?

— Din ulm, Stăpâne, șopti Reacredință.

— Și miezul?

— Fragment... fragment din inimă de dragon.

— Bun, spuse Cap-de-Mort.

Scoase bagheta sa și le compară lungimea. Lucius Reacredință făcu o mișcare involuntară; pentru o fracțiune de secundă, păru că se aștepta să primească în schimb bagheta lui Cap-de-Mort. Cap-de-Mort sesiză gestul și ochii i se măriră răutăcioși.

— Cum să-ți dau bagheta mea, Lucius? Bagheta mea?

Câțiva râseră batjocoritor.

— Te-am lăsat în libertate, Lucius, și nu îți este de ajuns? Dar am observat că tu și familia ta nu păreți tocmai fericiți în ultima vreme... Spune-mi, Lucius, ce anume te deranjează la prezența mea în casa ta?

— Nimic... nimic, Stăpâne!

— Lucius... minți de îngheață apele.

Vocea calmă părea să se audă ca un șuierat, chiar și după ce gura necruțătoare încetă să se mai miște. Unul sau doi vrăjitori abia reușiră să-și reprime tremuratură, când șuieratul începu să se audă din ce în ce mai tare; ceva greu se târșâia pe podea, pe sub masă.

Un șarpe uriaș ieși de acolo și se cațără încet pe scaunul lui Cap-de-Mort. Se tot înălța, părând să nu se mai termine, și, până la urmă, se opri pe umerii Lordului; era gros cât coapsa unui adult, iar ochii cu pupile verticale nu clipeau absolut deloc. Cap-de-Mort mângâie animalul oarecum absent, cu degetele sale lungi și subțiri, fără să-și ia ochii de la Lucius Reacredință.

— De ce este oare familia Reacredință atât de nemulțumită de rolul pe care îl are? Nu este revenirea mea, faptul că am ajuns la putere exact ce au susținut că și-au dorit cu ardoare în toți anii ăștia?

— Desigur, Stăpâne, spuse Lucius Reacredință și își șterse buza de sus de transpirație, cu mâna tremurândă. Am dorit-o... Și o dorim.

În stânga lui Reacredință, soția sa încuviință din cap straniu și cu răceală, evitând să se uite la Cap-de-Mort și la șarpe. În dreapta sa, Draco, fiul, care se tot holbase până atunci la corpul inert de deasupra îi aruncă pe furie o privire lui Cap-de-Mort, dar își întoarse capul imediat, îngrozit de un posibil contact vizual.

— Stăpâne, spuse o femeie brunetă de la jumătatea mesei, cu vocea sugrumată de emoție, este o onoare să va avem aici, în casa familiei noastre. Nu există plăcere mai mare.

Era așezată alături de sora ei, la fel de diferită ca înfățișare, cu părul ei brunet și ochii străjuți de pleoape grele, cum era și în privința comportamentului; în timp ce Narcissa stătea dreaptă și impasibilă, Bellatrix se apleca înspre Cap-de-Mort cât putea de mult, de teamă că niște simple cuvinte n-o ajutau prea mult să-și exprime marea dorință de apropiere.

— Nu există plăcere mai mare de atât, repetă Cap-de-Mort, cu capul aplecat puțin într-o parte, cercetând-o pe Bellatrix. Venind din partea ta, Bellatrix, asta înseamnă foarte mult.

Bellatrix roși și ochii i se umplură de lacrimi de încântare.

— Stăpânul meu știe că spun doar purul adevăr!

— Nu există plăcere mai mare de atât... chiar și în comparație cu fericitul eveniment despre care am auzit că a avut loc în familia ta săptămâna aceasta?

Femeia îl privi fix, cu gura întredeschisă, în mod evident nedumerită.

— Nu știu la ce te referi, Stăpâne.

— Mă refer la nepoata ta, Bellatrix. Și la a voastră, Lucius și Narcissa. Tocmai s-a căsătorit cu vârcolacul Remus Lupin. Trebuie să fiți nespuse de mândri.

În jurul mesei se auzi o explozie de râsete batjocoritoare. Mulți se aplecară în față, schimbând priviri voioase, câțiva bătură cu pumnul în masă. Șarpele cel gigantic deschise gura larg, șuierând furios, deranjat de zgomote, însă Devoratorii Morții erau atât de încântați de umilirea lui Bellatrix și a familiei Reacredință, încât nici nu îl auziră. Chipul femeii, îmbujorat nu de mult de bucurie, devenise acum de un roșu neuniform, urâțindu-se.

— Nu ne este nepoată, Stăpâne, strigă ea peste șuvoiul de râsete. Noi – Narcissa și cu mine – nu am mai văzut-o deloc pe sora noastră de când s-a măritat cu Sânge-Mălul. Copila asta n-are nici o legătură cu noi, la fel ca și dihania cu care s-a măritat.

— Tu ce zici Draco! întreba Cap-de-Mort și, cu toate că vorbea încet, vocea sa reuși să răzbată prin mulțimea de huiduieli și batjocuri. O să ai grijă de pui?

Amuzamentul crescuse; Draco Reacredință își ridică privirea îngrozit spre tatăl său, dar acesta își ținea ochii fixați în poală, apoi întâlnește privirea mamei sale. Aceasta clătină din cap imperceptibil, apoi continuă să fixeze cu o privire inexpresivă peretele de vizavi.

— Ajunge! spuse Cap-de-Mort, izbind șarpele furios. Ajunge!

Râsetele amuțiră numaidecât.

— Mulți dintre arborii noștri genealogici cei mai vechi au fost infestați în decursul timpului, zise el, în timp ce Bellatrix îl privea rugător, cu respirația tăiată. Pentru a vi-i menține sănătoși pe ai voștri, trebuie să retezați crengile uscate, nu-i așa! Să tăiați părțile care amenință sănătatea celorlalte.

— Da, Stăpâne, șopti Bellatrix, iar ochii i se umplură din nou de lacrimi de recunoștință. Cu prima ocazie!

— O vei avea, spuse Cap-de-Mort. În familia ta, ca și în toată lumea... vom înlătura parazitul care ne infectează, până când nu vor mai rămâne decât cei cu sânge adevărat...

Cap-de-Mort ridică bagheta lui Lucius Reacredință, o îndreptă direct către silueta care se învârtea suspendată deasupra mesei și o mișcă scurt. Silueta prinse viață, scoase un geamăt și începu să se zbată în niște legături invizibile.

— Severus, îl recunoști pe oaspetele nostru? întreabă Cap-de-Mort.

Plesneală ridică ochii spre chipul răsturnat. Acum, toți Devoratorii Morții se uitau la victimă, de parcă li s-ar fi dat voie să își manifeste curiozitatea. Când se întoarse cu fața spre lumina focului, vocea femeii se auzi spartă și îngrozită:

— Severus! Ajută-mă!

— A, da, spuse Plesneală, în timp ce prizoniera se învârti încet, înapoi cu spatele la el.

— Dar tu, Draco? întrebă Cap-de-Mort, arătând cu mâna în care nu ținea bagheta. Draco dădu hotărât din cap. Se părea că nu mai putea să se uita la ea acum, că era trează. Dar tu n-ai avut-o ca profesoară, zise Cap-de-Mort. Pentru aceia dintre voi care nu știu, în seara aceasta o avem printre noi pe Charity Burbage, care a predat până de curând la Școala Hogwarts de Magie, Farmece și vrăjitorii.

Se auziră câteva sunete în jurul mesei, semn că lumea înțelesese. O femeie masivă și cocoșată, cu dinți ascuțiți, râse pe înfundate.

— Da... Doamna profesoară Burbage i-a învățat pe copiii vrăjitorilor și vrăjitoarelor totul despre încuiați... cum nu sunt ei atât de diferiți de noi...

Unul dintre Devoratorii Morții scuipe pe podea. Charity Burbage se întoarse din nou cu fața spre Plesneală. Severus... te rog... te rog...

— Liniște! spuse Cap-de-Mort, mișcând iar bagheta lui Reacredință, iar Charity tăcu, de parcă i s-ar fi pus un căluș.

Nemulțumită de coruperea și contaminarea minților copiilor cu puteri vrăjitorești, doamna profesoară Burbage a scris, săptămâna trecută, o pledoarie înflăcărată în apărarea Sânge-Mânilor, în Profetul zilei. Vrăjitorii, scrie ea, trebuie să accepte acești hoți care le fură cunoștințele și magia. Diluarea sângelui pur este, după părerea doamnei profesoare, o împrejurare foarte dezirabilă... mai mult ca sigur că ar vrea să ne împerechem cu toții cu încuiați... sau cu vârcolaci...

Nimeni nu râse de data aceasta – în vocea lui Cap-de-Mort se distingeau clar furia și disprețul. Charity Burbage se învârti cu fața spre Plesneală pentru a treia oară. Lacrimile îi curgeau șiroaie în păr. Plesneală se uită la ea, perfect impasibil, în timp ce aceasta se întorcea încet iar cu spatele la el.

— Abracadabra.

Scânteia fulgerului verzui lumină fiecare colț al camerei. Cu un zgomot asurzitor, Charity căzu pe masa de dedesubt, care se cutremură cu un scârțâit îngrozitor. Mai mulți Devoratori ai Morții se dădură brusc înapoi cu scaunele. Draco se prăbuși de pe scaun pe podea.

— Cina e servită, Nagini, zise Cap-de-Mort încet și șarpele uriaș se undui și coborî de pe umerii săi pe suprafața lucioasă a mesei.

Capitolul II.

În Memoriam.

Harry sângera. Ținându-și mâna dreaptă cu stânga și înjurând în gând, deschise ușa de la cameră cu umărul. Se auzi un zgomot de porțelan spart: călcăse pe o ceașcă cu ceai rece, care se afla pe jos, în fața ușii camerei sale.

— Ce...?

Se uită în jur, dar holul casei din Aleea Boschetelor, numărul patru, era complet gol. Poate că ceașca de ceai fusese un fel de capcană ingenioasă a lui Dudley. Ținând ridicată mâna care sângera, Harry strânse bucățile de porțelan

cu cealaltă mână și le aruncă în coșul de gunoi deja plin, care se zărea dincolo de ușa camerei sale. Apoi merse cu pași mari până la baie, ca să-și bage degetul sub apă rece.

Ce lucru stupid, inutil și enervant la culme... Încă patru zile în care nu avea voie să facă vrăji... Dar trebuia să recunoască faptul că tăietura aceea de la deget l-ar fi dat gata. Nu învățase niciodată cum să repare răni și acum, că se gândea mai bine – mai ales în lumina planurilor sale pentru viitorul apropiat -, aceasta părea să fie o lacună destul de gravă în educația sa magică. Punându-și în minte să nu uite să o întrebe pe Hermione cum se făcea, folosi o rolă întreagă de hârtie igienică pentru a șterge cât mai bine ceaiul, apoi se întoarse în camera sa și trânti ușa după el.

Harry își petrecuse toată dimineața golindu-și de tot cufărul de școală, pentru prima oară de când îl împachetase, cu șase ani în urmă. La începutul celorlalți ani școlari, cotrobăise repede prin trei sferturi din conținut și înlocuise unele lucruri sau le schimbase cu altele noi, lăsând o amestecătură de diverse alte lucruri pe fund. Pene vechi, ochi de cărăbuș, șosete desperecheate care îi rămăseseră mici. Cu câteva minute în urmă, Harry își băgase mâna în mijlocul aceluia strat și simți deodată o durere puternică în al patrulea deget de la mâna dreaptă; când și-o retrase de acolo, văzu cum îi șiroia sângele.

Își continuă treaba dar cu mai multă precauție. Îngenunche din nou lângă cufăr, pipăi iarăși fundul și, după ce scoase o insignă veche, care pâlpaia slab, alternând între Hai, Cedric Diggory! și Huo, Potter!, un Tradar spart și uzat și un medalion de aur, în care fusese ascuns un bilețel semnat „R. A. B.”, descoperise în sfârșit marginea ascuțită în care se tăiase. O recunoscuse imediat. Era o bucată de cinci centimetri din oglinda fermecată pe care i-o dăduse nașul său care murise, Sirius. Harry o puse deoparte și pipăi cu grijă prin cufăr după restul, dar, din ultimul cadou pe care îl primise de la nașul său, nu mai rămase nimic în afară de sticlă pisată, care se lipise de celelalte lucruri ca un strat de sclipici.

Harry se ridică și examinează bucata neregulată în care se tăiase, dar nu văzuse decât reflexia propriului ochi, verde scânteietor. Apoi puse bucata peste exemplarul din ziua aceea al Profetului zilei, care rămăsese necitit pe pat, și încercă să-și controleze șuvoiul subit de amintiri neplăcute, regretele amare și nostalgia pe care i le trezise bucata de oglindă, luând cu asalt restul gunoaielor din cufăr.

Mai trecu încă o oră până îl goli complet, aruncă obiectele inutile și sortă restul pe categorii, după cât de folositoare aveau să-i fie de acum înainte. Robele de vâjthaț și de școală, ceaunul, pergamentele, penele de scris, și majoritatea manualelor erau strânse într-un colț, pentru a fi lăsate în urmă. Se întreba ce urmau să facă mătușa și unchiul său cu ele; probabil că aveau să le ardă în miez de noapte, ca pe niște dovezi ale unei crime teribile. Hainele sale Încuiate, Pelerina Invizibilă, trusa de făcut porțiuni, anumite cărți, albumul cu fotografii pe care i-l dăduse Hagrid odată, un teanc de scrisori și bagheta sa

fuseseră împachetate din nou într-un rucsac vechi. Într-un buzunar din față erau Harta Ștrengarilor și medalionul cu biletul semnat „R. A. B.” în interior. Medalionul ocupa acest loc de cinste nu pentru că era valoros – nu făcea doi bani, din orice punct de vedere obișnuit l-ai fi privit -, ci pentru prețul plătit ca să-l obțină. Nu mai rămăsese decât un teanc mărișor de ziare pe birou, lângă bufnița sa albă, Hedwig – câte un ziar pentru fiecare zi pe care o petrecuse Harry în Aleea Boschetelor vara aceasta.

Se ridică de pe podea, se întinse și se duse la birou. Hedwig rămase nemișcată, în timp ce Harry începu să răsfoiască ziarele, aruncându-le unul câte unul peste grămada de gunoi; bufnița dormea sau se prefăcea că doarme; era supărată pe Harry pentru că, momentan, o lăsa să petreacă doar foarte puțin timp afară din colivie.

Când se apropie de numerele de la sfârșitul teancului, Harry încetini, căutându-l pe unul anume, care știa că sosise la scurt timp după ce se întorsese în Aleea Boschetelor pentru petrecerea verii; își aduse aminte că pe copertă era un titlu mic despre demisia lui Charity Burbage, profesoara de Studii despre Încuiați, de la Hogwarts. Îl găsi, în sfârșit. Deschizând la pagina zece, se așază la birou și reciti articolul pe care îl căutase.

ÎN AMINTIREA LUI ALBUS DUMBLEDORE, de Elphias Doge.

L-am cunoscut pe Albus Dumbledore la unsprezece ani, în prima noastră zi la Hogwarts. Fără îndoială, afinitatea dintre noi s-a datorat faptului că ne simțeam amândoi ca niște străini. Eu făcusem vărsat de dragon cu puțin timp înainte de începerea școlii și, cu toate că nu mai era contagios, fața mea cu cicatrice și paloarea verzuie nu îi încurajau pe alții să se apropie de mine. Cât despre Albus, el sosise la Hogwarts purtând povara celebrității nedorite. Abia dacă trecuse un an de când tatăl său, Percival, fusese condamnat pentru un atac sângeros și îndelung mediatizat asupra a trei tineri încuiați.

Albus nu a încercat niciodată să nege că tatăl său (care avea să moară în Azkaban) era vinovat de acea crimă, din contră, când am avut destul curaj să îl întreb de asta, m-a asigurat că știa cu siguranță că tatăl său era vinovat. Dumbledore a refuzat să spună mai multe despre acest subiect delicat, deși mulți au încercat să îl convingă să vorbească. Într-adevăr, unii erau dispuși să laude faptele tatălui său, presupunând că și Albus îi detesta pe Încuiați. Nici că ar fi putut fi mai departe de adevăr: așa cum poate confirma oricine care l-a cunoscut pe Albus, nu a dat niciodată dovadă de cea mai mică tendință anti-Încuiați. Mai mult, susținerea constantă a drepturilor Încuiaților i-a adus numeroși dușmani în anii care au urmat.

În decurs de câteva luni însă, propria faimă a lui Albus a început să o eclipseze pe cea a tatălui său. Înainte de sfârșitul primului an de studiu, nu mai avea să fie cunoscut niciodată drept fiul cuiva care ura Încuiații, ci ca – nici mai mult, nici mai puțin – cel mai strălucit elev din istoria școlii. Cei dintre noi care am avut privilegiul de a-i fi prieteni am beneficiat de exemplul său, ca să nu mai spun de ajutorul și încurajările sale, pe care le oferea mereu cu

generozitate. Mi-a mărturisit, după niște ani, că știa încă de pe atunci că marea sa plăcere era să predea.

Nu numai că a câștigat fiecare premiu important acordat de școală, dar, cât de curând, corespundea în mod regulat cu cele mai marcante nume din lumea magiei de la acea vreme, inclusiv cu celebrul alchimist Nicolas Flamel, vestita autoritate în istorie Bathilda Bagshot și teoreticianul în magie Adalbert Waffling. Mai multe dintre lucrările sale au fost tipărite în publicații erudite, ca de exemplu Transfigurarea la Zi, Cheia farmecelor și Poțiuni Practice. Viitoarea carieră a lui Dumbledore se anunța a fi una fulminantă și nu mai era decât o singură întrebare: când avea să devină ministrul Magiei. Deși mai târziu s-a zvonit că era pe cale să accepte funcția, Dumbledore nu a aspirat niciodată la postul de ministru.

La trei ani după ce Albus și cu mine începuserăm școala, a sosit și fratele lui, Aberforth. Erau diferiți: Aberforth nu a fost niciodată un tânăr studios și, spre deosebire de Albus, a preferat să rezolve neînțelegerile alegând duelul în locul discuțiilor raționale. Cu toate acestea, ar fi greșit să insinuez, așa cum au făcut-o alții, că cei doi frați nu au fost prieteni. Se înțelegeau cât de bine era posibil, dat fiind că erau niște băieți atât de diferiți. Trebuie să recunosc că din punctul de vedere al lui Aberforth, nu avea cum să fi fost plăcut să trăiască în umbra lui Albus. Albus mă depășea în mod constant, era un fel de risc al meseriei de prieten, bănuiesc că trebuie să fi fost la fel de neplăcut și din perspectiva unui frate. Când eu și cu Albus am plecat de la Hogwarts, intenționam să facem împreună tradiționalul pe atunci tur al lumii, să vizităm și să-i studiem pe vrăjitorii străini, pentru ca apoi să ne urmăm carierele alese. Însă a avut loc o tragedie. Chiar în ajunul călătoriei noastre, mama lui Albus, Kendra, a murit, lăsându-l pe Albus drept cap al familiei și singurul care aducea pâinea în casă. Mi-am amânat plecarea destul cât să iau parte la înmormântarea Kendrei, iar apoi am plecat în ceea ce avea să fie o călătorie solitară. Nu mai exista posibilitatea ca Albus să mă însoțească, dat fiind că îi rămăseseră în grijă un frate și o soră mai mici, cât și o situație financiară dificilă.

Aceea a fost perioada din viața noastră când am comunicat cel mai rar. I-am scris lui Albus, descriind, poate fără să mă gândesc la sentimentele lui, minunile întâlnite în drumul meu, de la cum scăpasem ca prin urechile acului de himere în Grecia la experimentele alchimiștilor egipteni. Din scrisorile lui aflam puțin din viața sa de zi cu zi, care bănuiam că era frustrant de monotonă pentru un vrăjitor atât de strălucit ca el. Absorbit de propriile mele experiențe, am fost șocat când am aflat, spre sfârșitul anului dedicat călătoriilor mele, că se petrecuse încă o tragedie în familia Dumbledore, și anume moartea surorii lui, Ariana.

Deși Ariana avea probleme de sănătate de multă vreme, pierderea ei, la atât de scurt timp după moartea mamei lor, a avut un efect devastator asupra celor doi frați. Toți cei care au fost foarte apropiați de Dumbledore – și mă consider norocos să mă număr printre ei – susțin că moartea Arianei și faptul

că Albus s-a simțit direct responsabil (deși era nevinovat, bineînțeles) și-au lăsat amprenta asupra lui pentru totdeauna.

Când m-am întors acasă, am găsit un om care suferise cât cineva având de trei ori vârsta lui. Albus era mai rezervat decât înainte și cu mult mai multe griji. Îi era greu și pentru că pierderea Arianei nu îi apropiase pe cei doi frați, ci, din contră, îi îndepărtase și mai mult unul de celălalt. (Aceasta avea să se schimbe odată cu trecerea timpului – mai târziu, au avut o relație cordială, dacă nu una apropiată.) Cu toate acestea, din acel moment, a vorbit doar rareori despre părinții săi sau despre Ariana, iar prietenii lui au învățat să nu amintească de ei.

S-a scris mult despre triumfurile din anii care au urmat. Contribuțiile nenumărate ale lui Dumbledore în domeniul științei vrăjitoarești, printre care și descoperirea celor douăsprezece întrebunișări ale sângelui de dragon, vor servi generațiilor viitoare, la fel ca și înțelepciunea de care a dat dovadă în numeroasele hotărâri pe care le-a luat ca Vrajitor-Șef al Vrajității.

Încă se mai spune, după atâția ani, că nu a mai fost nici un duel vrăjitoresc care să se măsoare cu cel dintre Dumbledore și Grindelwald, din anul 1945. Cei care au fost de față au descris groaza și admirația pe care le-au simțit în timp ce urmăreau confruntarea dintre acei doi vrăjitori de excepție. Triumful lui Dumbledore și consecințele acestuia asupra lumii vrăjitoarești sunt considerate un punct de răscruce în istoria magiei, comparabil cu instituirea Statutului Internațional de Tăinuire sau înlăturarea Celui-Ce-Nu-Trebuie-Numit.

Albus Dumbledore nu a fost niciodată mândru sau vanitos, putea să găsească ceva demn de admirat în oricine, oricât de neînsemnat sau mizerabil, și cred că pierderile suferite în tinerețe l-au înzestrat cu multă compasiune și omenie față de ceilalți. Prietenia sa îmi va lipsi nespus, dar pierderea mea este nimic pe lângă cea pe care a suferit-o lumea vrăjitoarească. Nu încapă nici o îndoială că a fost cel mai admirabil și cel mai iubit dintre directorii Școlii Hogwarts. A murit la fel cum a trăit: luptând pentru binele celor mulți, rămânând până în ultima clipă la fel de dispus să-i vorbească unui băiețel cu vărsat de dragon cum era în prima zi când l-am cunoscut.

Harry termină de citit, dar continuă să privească la fotografia care însoțea necrologul. Dumbledore zâmbea binevoitor, așa cum îi stătea în obicei, dar cum se uita el așa pe deasupra ochelarilor în formă de semilună, dădea impresia că îl examinează pe Harry, a cărui tristețe era amestecată cu sentimentul că era oarecum umilit.

Până să citească necrologul, credea că îl cunoscuse destul de bine pe Dumbledore, dar, de când îl citise, fusese nevoit să accepte că abia dacă îl cunoscuse cu adevărat. Niciodată nu își imaginase cum fusese Dumbledore în copilărie sau în tinerețe, era ca și când s-ar fi născut așa cum îl întâlnește Harry, venerabil, bătrân și cu părul argintiu. Imaginea unui Dumbledore adolescent era, pur și simplu, ciudată, la fel ca cea a unei Hermione proaste sau a unui Homar cu capăt exploziv prietenos.

Niciodată nu se gândise să îl întrebe pe Dumbledore despre trecutul său. Fără îndoială că s-ar fi simțit nelalocul lui, obraznic chiar, dar, până la urmă, toată lumea știa că Dumbledore luptase în duelul legendar cu Grindelwald, iar Harry nu se gândise să îl întrebe cum fusese, așa cum nu îl întrebase nici despre celelalte succese renumite ale lui. Nu, întotdeauna discutaseră despre Harry, despre trecutul lui Harry, despre viitorul lui Harry, despre planurile lui Harry... și acum, lui Harry i se părea, în ciuda faptului că viitorul său era atât de nesigur și primejdios, că ratase niște ocazii unice când nu îl întrebase pe Dumbledore mai multe despre el, chiar dacă singura întrebare personală pe care i-o pusese fusese singura la care Harry bănuia că acesta nu răspunsese sincer:

— Ce vedeți dumneavoastră când vă uitați în oglindă?

— Eu? Mă văd cu o pereche de ciorapi de lână, călduroși.

După câteva minute de reflexie, Harry rupse necrologul din Profet, îl împături cu grijă și îl puse în primul volum de Magie defensivă practică și folosirea ei împotriva magiei negre. Apoi aruncă ziarul peste grămada de gunoi și se întoarse cu fața la cameră. Era mult mai ordonată. Singurele lucruri care nu stăteau la locul lor erau ediția din ziua aceea a Profetului zilei, care rămăsese pe pat, și bucata de oglindă de deasupra lui.

Harry traversă camera, dădu la o parte bucata de oglindă de pe Profet și desfășură ziarul. Abia dacă se uitase la titlul de pe prima pagină în dimineața aceea, când o bufniță îi livrase ziarul rulat, și îl aruncase când văzuse că nu scria nimic despre Cap-de-mort. Harry era convins că cei de la minister făceau presiuni asupra Profetului să treacă sub tăcere știrile despre Cap-de-Mort. Drept urmare, abia acum văzu ce îi scăpase. Pe prima pagină, în partea de jos, era un titlu mai mic, plasat deasupra unei fotografii cu Dumbledore, care se plimba cu pași mari, arătând foarte chinuit: Dumbledore – adevărul și numai adevărul?

În curând, povestea șocanta a geniului neînțeles, considerat de mulți ca fiind cel mai remarcabil vrăjitor al generației sale. Năruind imaginea populară a înțeleptului senin, cu barbă argintie, Rita Skeeter dezvăluie copilăria agitată, tinerețea răzvrătită, certurile de o viață și secretele rușinoase pe care Dumbledore le-a luat cu el în mormânt. DE CE a ales să fie un simplu director, când se spunea că ar fi putut să fie ministru al Magiei? CARE a fost adevăratul scop al organizației secrete cunoscute sub numele de Ordinul Phoenix? CUM a murit, de fapt, Dumbledore?

Răspunsurile la aceste întrebări și la multe altele sunt explorate în uluitoarea biografie, recent apărută, intitulată Viața și minciunile lui Albus Dumbledore, de Rita Skeeter, intervievată în exclusivitate de Betty Braithwaite, la pagina 13.

Harry dădu paginile una după alta și se opri la pagina 13.

Articolul era încadrat în partea de sus de o fotografie din care îl privea tot o figură familiară: o femeie cu ochelari cu rame bătute cu pietre prețioase, cu părul blond aranjat în bucle elaborate, cu dinții dezveliți într-un zâmbet care se

voia în mod sigur cuceritor, făcând cu mâna vioi. Străduindu-se să ignore imaginea dezgustătoare, Harry citi mai departe.

Rita Skeeter este mult mai caldă și mai gingașă în persoană decât portretul sugerat de articolele sale, renumite pentru cruzimea lor. Poftindu-mă în holul casei ei primitoare, ea mă conduce direct în bucătărie, unde îmi oferă o cană de ceai, o prăjitură și, în mod evident, o porție generoasă de bârfe nou-nouțe.

— Ei, îți dai seama, Dumbledore este visul oricărui biograf, spune Skeeter. A avut o viață atât de lungă și de tumultuoasă... Sunt convinsă că biografia mea va fi prima dintr-o lungă serie.

Skeeter a fost, fără îndoială, extrem de rapidă. Cartea ei de nouă sute de pagini a fost terminată la doar patru săptămâni de la misterioasa moarte a lui Dumbledore, din iunie. Am întrebat-o cum a reușit să o scrie într-un timp atât de scurt.

— Ah, când ai o experiență în jurnalism atât de bogată ca a mea, termenele limită devin ca o a doua natură a ta. Știam că lumea vrăjitorilor era dornică să afle întreaga poveste și am vrut să fiu prima care să le răspundă la întrebări. Amintesc recenta remarcă, îndelung mediatizată, a lui Elphias Doge, Consilier Special al Vrăjistiției și prieten statornic al lui Albus Dumbledore, și anume că „biografia scrisă de Skeeter conține mai puține date decât o surpriză dintr-o broscuță de ciocolată.

Skeeter își dă capul pe spate, izbucnind în hohote:

— Drăguțul de Dodgy! Îmi amintesc cum l-am intervievat acum câțiva ani despre drepturile oamenilor mării. Era complet dus, părea să creadă că eram pe fundul lacului Windermere și îmi tot spunea să mă uit după pești răpitori...

Totuși, acuzațiile lui Elphias Doge de lipsă de acuratețe și-au făcut simțite ecoul și în alte părți. Oare chiar crede Skeeter că patru săptămâni au fost de ajuns pentru o privire de ansamblu asupra vieții lungi și extraordinare a lui Dumbledore?

— Vai, draga mea, a spus Skeeter zâmbind și lovindu-mă ușor peste mână, știi și tu la fel de bine ca mine cât de multe informații pot fi scoase la lumină cu un săculeț de galioni, când nu te mulțumești cu un refuz și când ai o Pană pentru Citate Rapide perfect ascuțită! Oricum, oamenii stăteau la coadă să povestească lucruri de rău despre Dumbledore. Să știi că nu toată lumea credea că era atât de extraordinar, i-a deranjat pe mulți la viața lui. Iar bătrânul Dodgy Doge n-are decât să nu mai fie așa cu nasul pe sus, pentru că am avut acces la o sursă pentru care majoritatea ziariștilor și-ar da propriile baghete, una care nu a mai vorbit niciodată în public și care i-a fost apropiată lui Dumbledore în perioada cea mai agitată și mai frământată a tinereții sale. Publicitatea de dinaintea lansării biografiei lui Skeeter a sugerat în mod clar că cei care cred că Dumbledore a dus o viață fără pată vor fi șocați. Am întrebat-o care au fost surprizele cele mai mari pe care le-a descoperit.

— Fugi de aici, Betty, cum să dezvălui punctele-cheie înainte ca cineva să fi cumpărat cartea? surâde Skeeter. Dar îți promit că toți cei care cred că

Dumbledore era bun ca pâinea caldă se vor trezi brusc la realitate! Să zicem că nimeni dintre cei care l-au auzit vorbind împotriva Știm-Noi-Cui nu ar fi visat vreodată că Dumbledore a avut și el câte ceva de-a face cu Magia Neagră în tinerețe! Și pentru un vrăjitor care și-a petrecut ultimii ani din viață pledând pentru toleranță, nu era tocmai deschis la minte la începuturi! Da, Albus Dumbledore a avut un trecut extrem de tulbure, ca să nu mai vorbesc de familia aia mai mult decât suspectă, pe care s-a străduit din răputeri să o țină ascunsă.

Am întrebat-o pe Skeeter dacă s-a referit la fratele lui Dumbledore, Aberforth, a cărui condamnare, cu cincisprezece ani în urmă, de către Vrăjustiție pentru folosirea nepermisă a magiei a generat un scandal de mici proporții.

— A, Aberforth este doar vârful aisbergului, râde Skeeter. Nu, nu, eu vorbesc despre lucruri mult mai grave decât plăcerea unui frate de a umbla creanga cu caprele sau decât un tată care a mutilat încuiați... Oricum, Dumbledore nu a putut să-i controleze pe niciunul dintre ei, amândoi fiind condamnați de Vrăjustiție. Nu, pe mine m-au intrigat mama și sora lui și, după ce am făcut câteva săpături, am descoperit un cuib de dubioșenii – dar, așa cum ți-am zis, va trebui să așteptați să citiți capitolele 9-12, pentru a afla detaliile. Tot ce pot să spun acum este că nici nu este de mirare că Dumbledore nu a vorbit niciodată despre cum și-a spart nasul.

Lăsând la o parte secretele familiei sale, neagă oare Skeeter geniul care l-a condus pe Dumbledore către numeroasele sale descoperiri magice?

— Omul era deștept, admite ea, deși acum, mulți se întrebă dacă succesele sale i se datorează lui în întregime.

După cum dezvălui în capitolul 16, Ivor Dillonsby susține că el descoperise deja opt întrebunțări ale sângelui de dragon când Dumbledore i-a „împrumutat” însemnările. Dar îndrăznesc să spun că importanța unora dintre reușitele lui Dumbledore nu poate fi trecută cu vederea. Ce părere aveți de celebra înfrângere a lui Grindelwald?

— Ah, mă bucur că ai amintit de Grindelwald, spune Skeeter, zâmbind cu subînțeles. Mă tem că cei cărora li se umezesc ochii de lacrimi la gândul victoriei spectaculoase a lui Dumbledore trebuie să se pregătească pentru un șoc de proporții. O afacere foarte murdară... Tot ce pot să spun este să nu fiți prea siguri că duelul a fost chiar atât de spectaculos cum se spune. După ce vor citi cartea, oamenii s-ar putea să fie nevoiți să ajungă la concluzia că Grindelwald a scos, pur și simplu, o batistă albă din capătul baghetei sale și s-a predat de bunăvoie!

Skeeter a refuzat să dea mai multe detalii despre acest subiect captivant, așa că ne îndreptăm atenția spre relația care mai mult ca sigur că îi va fascina pe cititori mai mult decât orice altceva.

— O, da, spune Skeeter, încuviințând veselă din cap, am dedicat un capitol întreg relației dintre Potter și Dumbledore. S-a spus că este nesănătoasă, ba chiar funestă. Din nou, cititorii Profetului vor trebui să

cumpere cartea ca să afle toată povestea, dar nu încapă nici o îndoială că Dumbledore a fost deosebit de interesat de Potter, chiar din prima clipă. Dacă această relație a fost, într-adevăr, spre binele băiatului... asta rămâne de văzut. Desigur, adolescența frământată a lui Potter este un secret public.

Am întrebat-o pe Skeeter dacă a păstrat legătura cu Harry Potter, căruia i-a luat un interviu de notorietate cu un an în urmă: un articol de senzație, în care Potter vorbea în exclusivitate despre convingerea sa că Știm-Noi-Cine s-a întors.

— A, da, am devenit foarte apropiați, spune Skeeter. Bietul Potter are foarte puțini prieteni adevărați și ne-am întâlnit în unul dintre cele mai grele momente din viața lui – Turnirul celor Trei Vrăjitori. Probabil că sunt una dintre singurele persoane rămase în viață, care poate spune că îl cunoaște pe adevăratul Harry Potter.

Ajungem astfel la numeroasele zvonuri care încă mai circulă despre ultimele ore ale lui Dumbledore. Oare Skeeter crede că Potter a fost acolo când a murit Dumbledore!

— Ei bine, nu vreau să spun prea multe – totul este în carte, dar martori oculari din castelul Hogwarts l-au văzut pe Potter fugind de la locul crimei la câteva clipe după ce Dumbledore a căzut, a sărit sau a fost împins. Potter a adus mai târziu dovezi împotriva lui Severus Plesneală, cineva pe care toată lumea știe că îl detestă. Oare chiar este totul așa cum pare? Asta rămâne să hotărască cei din comunitatea vrăjitorească – după ce vor citi cartea mea.

Îmi iau la revedere cu aceste cuvinte care stârnesc curiozitatea. Nu încapă nici o îndoială că Rita Skeeter a scris un bestseller garantat. Între timp, armata de admiratori ai lui Dumbledore s-ar putea să tremure în fața secretelor care urmează să apară legate de eroul lor.

Harry ajunsese la sfârșitul articolului, dar continuă să se uite în gol la pagină. Simți cum greața și furia puseră stăpânire pe el, făcu ziarul ghemotoc și îl aruncă în perete cu toată forța, lângă restul gunoaielor strânse în jurul coșului arhiplin.

Începu să se plimbe absent prin cameră, deschizând sertare goale și ridicând cărți doar pentru a le pune la loc pe aceeași grămadă, fără să își dea seama exact ce făcea, amintindu-și diverse fraze din articolul Ritei Skeeter: „Un capitol întreg despre relația dintre Potter și Dumbledore... S-a spus că este nesănătoasă, ba chiar funestă... A avut și el câte ceva de-a face cu Magia Neagră în tinerețe... Am avut acces la o sursă pentru care majoritatea ziariștilor și-ar da propriile baghete...”

— Minciuni! strigă Harry și îl văzu pe geam pe vecinul de alături, care era pe cale să pornească din nou mașina de tuns iarba, cum își ridică privirea intrigat.

Harry se așeză furios pe pat. Bucata de oglindă zbură cât colo; o ridică și o învârti între degete, gândindu-se la Dumbledore și la minciunile cu care îl ponegrea Rita Skeeter.

Văzu o sclipire de albastru deschis. Harry rămase înmărmurit, degetul rănit alunecându-i iar pe marginea tăioasă. Probabil că era imaginația lui. Se uită peste umăr, dar peretele avea o culoare dezagreabilă de piersică, aleasă de mătușa Petunia: nu era nimic albastru care să se fi putut reflecta în oglindă. Se uită din nou, drept în fragmentul de oglindă, și nu văzu nimic altceva în afară de ochiul său verde. I se păruse, nu avea cum să fie altă explicație; își imaginase asta pentru că se gândise la directorul său, care murise. Dacă ceva era sigur, acesta era faptul că Albus Dumbledore nu avea să-l mai străpungă niciodată cu ochii săi albaștri strălucitori.

Capitolul III.

Plecarea familiei Dursley.

Ușa de la intrare se trânti, zgomotul răsunând în sus pe scări, și o voce strigă:

— Alo! Băi!

După șaisprezece ani în care i se vorbise așa, Harry își dădu seama imediat la cine se referea unchiul său; cu toate acestea, nu răspunse de îndată. Privea în continuare în bucata de oglindă în care avusese senzația că văzuse, pentru o fracțiune de secundă, ochii lui Dumbledore. Abia când unchiul său strigă „Băietе!”, Harry se ridică încet și se duse spre ușa camerei sale, oprindu-se să pună bucata de oglindă în rucsacul plin cu lucruri pe care avea să le ia cu el.

— Dar știi că nu te-ai prea grăbit! răcni Vernon Dursley când Harry apăru în capul scărilor. Vino imediat aici, vreau să vorbesc cu tine!

Harry coborî încet, cu mâinile băgate adânc în buzunarele pantalonilor. Ajunse în sufragerie, unde îi găsi pe toți cei trei membri ai familiei Dursley. Erau îmbrăcați de drum: unchiul Vernon purta o jachetă din piele întoarsă cu fermoar, mătușa Petunia purta o haină imaculată de culoarea somonului, iar Dudley, vărul mai mare, blond și musculos al lui Harry, purta o jachetă din piele.

— Ce este? întrebă Harry.

— Stai jos! spuse Unchiul Vernon. Harry ridică din sprâncene.

— Te rog! adăugă unchiul Vernon, tresărind puțin, ca și când cuvintele l-ar fi zgâriat în gât.

Harry luă loc. Bănuia ce avea să urmeze. Unchiul său începu să se plimbe prin cameră, în timp ce mătușa Petunia și Dudley îl urmăreau cu niște expresii neliniștite. Până la urmă, cu chipul său mare și vinețiu contorsionat de concentrare, unchiul Vernon se opri în fața lui Harry, zicând:

— M-am răzgândit.

— Ce surpriză, spuse Harry.

— Nu vorbi pe tonul ăsta... începu mătușa Petunia cu o voce ascutită, dar Vernon Dursley îi făcu semn să tacă.

— E o brambureală, zise unchiul Vernon, uitându-se urât la Harry, cu ochii săi mici. Am decis că nu cred un cuvânt din toată tărășenia. Rămânem aici, nu plecăm absolut nicăieri.

Harry ridică privirea spre unchiul său și simți un amestec de exasperare și amuzament. Vernon Dursley se răzgândise o dată la fiecare douăzeci și patru de ore în ultimele patru săptămâni, umplând și golind portbagajul mașinii după cum se răzgândea.

Momentul preferat al lui Harry fusese când unchiul Vernon, fără să fi știut că Dudley își pusese și halterele în bagaj după ultima despachetare, încercase să îi așeze bagajul înapoi în portbagaj și căzuse lat, urlând de durere și înjurând de mama focului.

— Conform spuselor tale, zise acum Vernon Dursley, plimbându-se în continuare prin sufragerie, noi – Petunia, Dudley și cu mine – suntem în pericol. Suntem sub amenințarea... amenințarea...

— Unora „dintre ai mei”, da, spuse Harry.

— Ei bine, nu cred o iotă, repetă unchiul Vernon, oprindu-se din nou în fața lui Harry. N-am putut să dorm aproape toată noaptea, cântărind situația, și cred că este un vicleșug, ca să rămâi cu casa.

— Casa? repetă Harry. Care casă?

— Casa asta! strigă unchiul Vernon, începând să-i zvâcnească vena de la tâmplă. Casa noastră! Prețurile caselor din zona asta cresc pe zi ce trece! Vrei să scapi de noi, pentru ca apoi să faci niște vrăji și, înainte să ne dăm seama, o să ne trezim că e pe numele tău și...

— Ai înnebunit? întrebă Harry. Un vicleșug ca să pun mâna pe casa asta? Chiar ești atât de prost pe cât pari?

— Cum îndrăznești?! chițai mătușa Petunia, dar unchiul Vernon îi făcu din nou semn să tacă: comentariile la adresa înfățișării sale păreau să fie o nimica toată pe lângă pericolul pe care îl întrezărise.

— În caz că ai uitat, spuse Harry, eu am deja o casă, lăsată moștenire de nașul meu. Așa că, de ce aș vrea să o am pe asta? Pentru toate amintirile frumoase de aici?

Se lăsă tăcerea. Harry bănuî că îl impresionase pe unchiul său cu acest argument.

— Susții, spuse unchiul Vernon, plimbându-se din nou, că lordul ăsta...

— Lordul Cap-de-Mort, zise Harry nerăbdător, și am mai vorbit deja despre asta de cel puțin o mie de ori. Nu este doar o idee, este un fapt, ți-a spus-o și Dumbledore anul trecut, și Kingsley, și domnul Weasley...

Vernon Dursley își îndreptă umerii mânios și Harry bănuî că unchiul său încerca să alunge amintirea vizitei neanunțate a doi vrăjitori adulți, în primele zile ale vacanței de vară. Apariția lui Kingsley Shacklebolt și Arthur Weasley în fața ușii lor fusese un șoc cât se poate de neplăcut pentru familia Dursley. Totuși, Harry trebuia să recunoască faptul că vizita domnului Weasley nu avea cum să fie pe placul unchiului Vernon după ce îi demolase la un moment dat jumătate din sufragerie.

— ... v-au explicat și Kingsley, și domnul Weasley, insistă Harry fără remușcare. Când voi împlini șaptesprezece ani, farmecele protectoare care îmi asigură siguranța se vor desface și atunci veți fi și voi expuși odată cu mine. Cei

din Ordin sunt siguri că Lordul Cap-de-Mort va pune ochii pe voi, ori pentru a vă tortura pentru a afla unde sunt, ori pentru că presupune că, dacă vă va ține ostatici, voi veni să încerc să vă salvez.

Privirea unchiului Vernon se încrucișa cu cea a lui Harry. Harry era convins că, în acel moment, amândoi se întrebau același lucru.

Apoi, unchiul Vernon își continuă plimbarea și Harry adăugă:

— Trebuie să vă ascundeți și Ordinul vrea să vă ajute. Vi se oferă o protecție de excepție, cea mai sigură dintre toate.

Unchiul Vernon tăcu, dar se plimbă în continuare într-o parte și în alta. Afară, soarele cobora dincolo de gardurile vii de pe alee. Mașina de tuns iarba a vecinului de alături se opri din nou.

— Nu ziceai că există un Minister al Magiei? întrebă dintrodată Vernon Dursley.

— Ba da, spuse Harry surprins.

— Atunci, de ce nu ne poate proteja ministerul? Sunt de părere că, în calitate de victime nevinovate, al căror singur păcat este că am adăpostit un om căutat, ar trebui să fim demni de protecția guvernului!

Harry nu reuși să se abțină și răsă. Era atât de tipic pentru unchiul lui să își pună speranțele în guvern, încât nu mai conta că era o lume pe care o disprețuia și în care nu avea încredere.

— Ai auzit ce au spus domnii Weasley și Kingsley, răspunse Harry. Credem că sunt spioni la minister.

Unchiul Vernon se duse până la șemineu și înapoi, respirând atât de greoi, încât mustața mare și neagră îi flutura, iar chipul îi deveni vânăt de la atâta concentrare.

— În ordine, spuse el, oprindu-se iar în fața lui Harry. Să presupunem prin absurd că acceptăm protecția lor. Tot nu înțeleg de ce nu ne poate apăra individul ăla, Kingsley.

Harry reuși cu greu să nu-și dea ochii peste cap. Era cel puțin a șasea oară când i se punea această întrebare.

— După cum ți-am spus, rosti el printre dinți, Kingsley îl apără pe primul ministru al Înc... al vostru.

— Exact – este cel mai bun! spuse unchiul Vernon, arătând spre ecranul gol al televizorului.

Familia Dursley îl zărise pe Kingsley la știri, mergând discret în spatele primului-ministru Încuiat, în timpul unei vizite la un spital. Aceasta și faptul că Kingsley știa să se îmbrace ca un încuiat, pe lângă nota de siguranță care răzbătea din vocea sa domoală și joasă, îi făcuse pe cei din familia Dursley să îl îndrăgească pe Kingsley mai mult decât pe oricare alt vrăjitor, adevărul fiind că nu îl văzuseră niciodată purtându-se într-un fel ieșit din comun.

— Ei bine, e luat, spuse Harry. Dar Hestia Jones și Dedalus Diggle sunt mai mult decât pregătiți pentru...

— Poate dacă le-am fi văzut C. V.-urile... începu unchiul Vernon, dar Harry își pierdu răbdarea.

Se ridică și se apropie de unchiul său, arătând el însuși către televizor.

— Toate accidentele astea nu sunt accidente – exploziile, accidentele rutiere, deraierile și cine știe ce s-o mai fi întâmplat de când ne-am uitat ultima dată la știri. Oamenii dispar și mor din vina lui – a lui Cap-de-Mort. Ți-am spus-o de o mie de ori, Cap-de-Mort îi omoară pe Încuiați de plăcere. Chiar și ceața – este generată de Dementori și, dacă nu mai ții minte cine sunt, întreabă-ți fiul!

Dudley își acoperi automat gura cu mâinile. Sub privirile părinților săi și ale lui Harry, le coborî încet și întrebă:

— Mai sunt... și alții?

— Alții? râse Harry. Alții în afară de cei doi care ne-au atacat atunci? Sigur că da, mai sunt sute, poate mii în momentul ăsta, având în vedere că se hrănesc cu teamă și disperare...

— Bine, bine, bolborosi Vernon Dursley. Am înțeles unde vrei să ajungi...

— Sper să fie așa, spuse Harry, pentru că, imediat ce voi împlini șaptesprezece ani, toți... Devoratorii Morții, Dementorii, poate chiar Inferii – adică niște cadavre fermecate de un vrăjitor întunecat vor putea să vă găsească și cu siguranță vor încerca să vă atace. Și dacă vă aduceți aminte de ultima dată când ați încercat să vă măsurați cu vrăjitorii, cred că veți recunoaște că aveți nevoie de ajutor.

Urmă un moment de tăcere, în care zgomotele și amintirea îndepărtată a lui Hagrid dărâmand o ușă de intrare din lemn pârură să reverbereze până în prezent. Mătușa Petunia se uita la unchiul Vernon, Dudley se holba la Harry. Până la urmă, unchiul Vernon bolborosi:

— Și cum rămâne cu serviciul meu? Dar cu școala lui Dudley? Bănuiesc că toate astea nu înseamnă nimic pentru niște trântori de vrăjitori...

— Chiar nu înțelegi? strigă Harry. O să vă tortureze la fel cum i-au torturat pe părinții mei!

— Tată, spuse Dudley, ridicând vocea, tată... eu plec cu oamenii ăștia din Ordin.

— Dudley, remarcă Harry, e primul lucru rațional pe care l-ai spus în viața ta.

Știa că bătălia fusese câștigată. Dacă Dudley era destul de speriat pentru a accepta ajutorul Ordinului, părinții săi aveau să îl însoțească: nici nu se puneau problema să se despartă de Dudiță. Harry aruncă o privire spre ceasul vechi de voiaj de pe șemineu.

— Trebuie să ajungă peste cinci minute, spuse el și, când familia Dursley nu răspunse nimic, ieși din cameră.

Ideea despărțirii – poate pentru totdeauna – de mătușa, unchiul și vărul său era chiar plăcută, dar, cu toate acestea, atmosfera era destul de stranie. Ce puteau să își spună unii altora după șaisprezece ani de antipatie totală?

Întors în camera lui, Harry umblă absent la rucsac și apoi băgă niște ghinde printre barele coliviei lui Hedwig. Acestea căzură zgomotos pe fundul coliviei, dar Hedwig nu le dădu nici o atenție.

— Plecăm în curând, cât de curând, îi spuse Harry. Și atunci, o să poți zbura din nou.

Se auzi soneria. Harry ezită, apoi ieși din nou din cameră și coborî la parter: era puțin probabil ca Hestia și Dedalus să se descurce de unii singuri cu familia Dursley.

— Harry Potter! chițâi o voce entuziasmată.

În clipa în care Harry deschise ușa, un bărbat scund cu un joben mov făcu o plecăciune în fața lui.

— Este o onoare, ca întotdeauna!

— Mulțumesc, Dedalus, spuse Harry, zâmbindu-i jenat brunetei Hestia. Sunteți foarte amabili să faceți asta... Mătușa, unchiul și vărul meu sunt aici...

— Ziua bună, rude ale lui Harry Potter! zise Dedalus bucuros, intrând în sufragerie cu pași mari.

Familia Dursley nu păru deloc entuziasmată de modul în care li se adresase; Harry aproape că se aștepta să se răzgândească din nou. La vederea celor doi vrăjitori, Dudley se făcu mic lângă mama sa.

— Văd că aveți bagajele făcute și sunteți gata. Excelent! După cum v-a spus Harry, planul este unul simplu, spuse Dedalus, scoțând un ceas imens de buzunar din redingota sa și verificând cât era ora. Vom pleca înaintea lui Harry. Dat fiind că este foarte periculos să folosim magia în casa dumneavoastră – Harry fiind încă minor, ministerul ar putea avea un pretext pentru a-l aresta -, vom merge cu mașina cam șase kilometri, înainte de a Dispărea către locul sigur pe care vi l-am ales. Să înțeleg că știți să conduceți? îl întrebă politicoș pe unchiul Vernon.

— Dacă știu să...? Bineînțeles că știu să conduc! bolborosi unchiul Vernon.

— Tot respectul, domnule, tot respectul. Pe mine unul m-ar deruta complet toate butoanele și indicatoarele acelea, spuse Dedalus.

Era evident că avea impresia că îl flata pe Vernon Dursley, care se vedea cum își pierde încrederea în plan cu fiecare cuvânt pe care îl zicea Dedalus.

— Nici măcar nu știe să conducă, mormăi el încet, mustața fluturându-i indignat, dar, din fericire, nici Dedalus, nici Hestia nu părură să-l fi auzit.

— Harry, continuă Dedalus, tu vei rămâne aici, să aștepți garda. Au avut loc câteva modificări privind organizarea.

— La ce te referi? spuse Harry numaidecât. Nu era vorba ca Ochi-Nebun să vină și să mă ia prin Apariție îngemănată?

— Nu se mai poate, spuse Hestia sec. O să-ți explice Ochi-Nebun.

Familia Dursley, care ascultase discuția cu chipuri pe care se citea deruta, tresări când o voce ascuțită urlă: „Grăbiți-vă!”. Harry se uită prin toată încăperea, înainte să-și dea seama că vocea se auzise din ceasul de buzunar al lui Dedalus.

— Așa este, trebuie să fim foarte preciși, spuse Dedalus, care încuviință din cap spre ceas, vărându-l înapoi în interiorul redingotei. Vrem să

sincronizăm plecarea ta din casă cu dispariția familiei tale, Harry; astfel, vraja se va rupe în clipa în care veți fi cu toții în drum spre un loc sigur.

Și, întorcându-se către familia Dursley, spuse:

— Hmm... suntem cu toții pregătiți de plecare?

Niciunul dintre ei nu-i răspunse: unchiul Vernon se holba în continuare, îngrozit, la umflătura din buzunarul redingotei lui Dedalus.

— Dedalus, poate ar fi mai bine să așteptăm pe hol, șopti Hestia.

Era evident că avea senzația că ar fi fost oarecum nepoliticos să rămână în cameră în timp ce Harry și familia Dursley își luau rămas-bun. Se aștepta la îmbrățișări și lacrimi.

— Nu este nevoie, bolborosi Harry, dar orice altă explicație nu mai fu necesară când unchiul Vernon spuse tare:

— Ei bine, a sosit momentul despărțirii, băiete.

Întinse mâna dreaptă, pentru a i-o strânge lui Harry, dar, în ultimul moment, păru să nu o poată duce până la capătul drumului, așa că își strânse pumnul și începu să îl miște înainte și înapoi, ca un metronom.

— Ești gata, Diduț? întrebă mătușa Petunia, verificându-și închizătoarea genții, ca să nu se uite deloc la Harry.

Dudley nu răspunse, ci rămase acolo cu gura întredeschisă, amintindu-i oarecum lui Harry de uriașul Grawp.

— Atunci, să mergem, spuse unchiul Vernon.

Ajunseseră deja la ușa sufrageriei, când Dudley bolborosi:

— Nu înțeleg.

— Ce anume nu înțelegi, scumpete? întrebă mătușa Petunia, ridicând privirea spre fiul ei.

Dudley își ridică mâna mare, ca un jambon, și arată spre Harry.

— El de ce nu vine cu noi?

Unchiul Vernon și mătușa Petunia rămaseră înmărmuriți, holbându-se la Dudley de parcă acesta tocmai ar fi zis că vrea să se facă balerină.

— Poftim? zise unchiul Vernon, ridicând vocea.

— De ce nu vine și el? repetă Dudley.

— Păi, pentru că... pentru că nu vrea, spuse unchiul Vernon, întorcându-se spre Harry.

Se uită urât la el și adăugă:

— Nu vrei să vii, nu-i așa?

— În nici un caz, spuse Harry.

— Iată răspunsul, îi spuse unchiul Vernon lui Dudley. Haide acum, să plecăm.

Ieșiră din sufragerie: auziră ușa de la intrare deschizându-se, dar Dudley rămase locului și, după câțiva pași nesiguri, mătușa Petunia se opri și ea.

— Acum ce mai e? strigă unchiul Vernon, apărând din nou în cadrul ușii.

Se părea că Dudley se lupta cu niște noțiuni care erau prea greu de formulat în cuvinte. După câteva clipe în care părea că este sfâșiat de un conflict interior, se exprimă:

— Dar unde o să se ducă?

Mătușa Petunia și unchiul Vernon se uitară unul la celălalt. Era limpede că erau speriați. Hestia Jones rupse tăcerea.

— Dar... nu aveți cum să nu știți unde se duce nepotul dumneavoastră, nu-i așa? întrebă ea foarte uimită.

— Sigur că da, spuse Vernon Dursley. Se duce cu unii dintre ai voștri, nu? Bun, haide, Dudley, să ne urcăm în mașină, ai auzit ce a spus omul, trebuie să ne grăbim.

Din nou, Vernon Dursley ajunsese până la ușa de la intrare, dar Dudley nu îl urmă nici acum.

— Se duce cu unii dintre ai noștri?

Hestia părea jignită. Harry mai întâlnise și altă dată atitudinea aceasta: vrăjitoarele și vrăjitorii erau uluiți de faptul că celor mai apropiate rude în viața ale lui Harry le păsa atât de puțin de vestitul Harry Potter.

— Este în ordine, o asigură Harry. Nu contează, sincer.

— Nu contează? repetă Hestia, ridicând vocea considerabil. Oamenii aceștia chiar nu realizează prin ce ai trecut? Sunt conștienți de locul unic pe care îl ocupi în inimile mișcării anti-Cap-de-Mort?

— Aă... nu, nu sunt, făcu Harry. Ei cred că fac umbră pământului degeaba, dar m-am obișnuit cu...

— Eu nu cred că faci umbră pământului degeaba.

Dacă nu ar fi văzut buzele lui Dudley mișcându-se, lui Harry nu i-ar fi venit să creadă. Se holbă la Dudley pentru câteva clipe înainte de a accepta că cel care vorbise fusese chiar vărul lui; unul dintre indicii era faptul că Dudley se înroșise. Însuși Harry era stânjenit și uimit.

— Păi... ăă... mersi, Dudley.

Încă o dată, Dudley păru să se confrunte cu gânduri prea greu de exprimat în cuvinte; în cele din urmă, murmură:

— Mi-ai salvat viața.

— Nu chiar, răspunse Harry. Dementorii nu ți-ar fi luat viața, ci sufletul...

Se uită intrigat la vărul său. Nu vorbiseră aproape deloc în ultimele două veri, dat fiind că Harry se întorsese pentru puțin timp în Aleea Boschetelor și stătuse mai mult în camera lui. Însă acum, lui Harry îi veni ideea că poate ceașca plină cu ceai rece pe care călcase în dimineața aceea nu era o capcană, așa cum crezuse. Cu toate că era destul de impresionat, se simți totuși ușurat că Dudley părea să nu mai fie în stare să își exprime sentimentele și mai departe. După ce mai deschise gura o dată sau de două ori, Dudley se cufundă în tăcere, roșind.

Mătușa Petunia izbucni în lacrimi. Hestia Jones îi aruncă o privire aprobatoare, care se transformă în indignare când mătușa Petunia fugi și îl îmbrățișă pe Dudley, și nu pe Harry.

— V-Vai, Dudiță... cât de frumos... plânse ea pe pieptul lui masiv, c-ce frumos din partea t-ta... s-să-i mulțumești...

— Dar nu i-a mulțumit! spuse Hestia indignată. Nu a spus decât că Harry nu făcea umbră pământului degeaba!

— Da, dar venind din partea lui Dudley, este ca și când ar fi zis „te iubesc”, explică Harry, oscilând între iritare și dorința de a râde, în timp ce mătușa Petunia își strângea în continuare fiul la piept, de parcă tocmai l-ar fi salvat dintr-o clădire în flăcări.

— Mai plecăm sau nu?! urlă unchiul Vernon, apărând din nou în cadrul ușii de la sufragerie. Parcă aveam un program fix!

— Da, da, așa este, spuse Dedalus Diggle, care privise scena ușor amuzat, iar acum părea să își revină. Chiar este timpul să plecăm. Harry...

Înaintă grăbit și îi strânse mâna lui Harry cu ambele mâini.

— Noroc. Sper să ne reîntâlnim. Speranțele lumii vrăjitoarești sunt pe umerii tăi.

— Aă... da, spuse Harry. Mulțumesc.

— La revedere, Harry, spuse Hestia, strângându-i și ea mâna. Suntem alături de tine.

— Sper să nu aveți probleme, spuse Harry, aruncând o privire spre mătușa Petunia și Dudley.

— A, sunt sigură că până la urmă vom fi buni prieteni, spuse Diggle vesel, ieșind din cameră în timp ce-și flutura pălăria.

Hestia îl urmă.

Dudley se eliberă cu grijă din strânsoarea mamei sale și se apropie de Harry, care fu nevoit să își înfrâneze instinctul de a-l amenința cu vrăji. Apoi, Dudley îi întinse o mână mare și rozalie.

— Fir-aș al naibii, Dudley, spuse Harry, în timp ce mătușa Petunia începuse să plângă din nou, crezi că Dementorii ți-au insuflat o altă personalitate?

— Nu știu, murmură Dudley. Pe curând, Harry.

— Da... spuse Harry, dând mâna cu Dudley. Poate că da. Ai grijă de tine, Big D.

Dudley aproape că zâmbi și ieși din cameră călcând greoi. Harry îi auzi pașii adâncindu-se în pietrișul de pe alee, iar apoi o portieră trântindu-se. La auzul sunetului, mătușa Petunia, care stătuse până atunci cu fața ascunsă în batistă, ridică privirea. Părea să nu se fi așteptat să se trezească singură cu Harry. Băgându-și grăbită batista udă în buzunar, zise:

— Atunci... la revedere, și se îndreptă spre ușă fără să se uite la el.

— La revedere, zise Harry.

Petunia se opri și privi înapoi. Pentru o clipă, Harry avu ciudata senzație că mătușa Petunia voia să-i spună ceva: îi aruncă o privire stranie, neliniștită, părând să fie pe punctul de a vorbi, dar apoi scutură ușor din cap și ieși repede din cameră, urmându-și soțul și fiul.

Capitolul IV.

Cei șapte Potter.

Harry fugi înapoi în camera sa și ajunse la fereastră exact la timp ca să vadă mașina familiei Dursley ieșind de pe alee și rulând pe șosea. Pe bancheta din spate se zărea jobenul lui Dedalus, între mătușa Petunia și Dudley. Mașina coti la dreapta chiar la capătul Aleii Boschetelor, parbrizul reflectă pentru o clipă lumina roșiatică a asfințitului și, apoi, mașina dispăru.

Harry luă colivia lui Hedwig, Fulgerul și rucsacul, aruncă o ultimă privire spre camera sa, neobișnuit de curată, și apoi coborî cu greu înapoi la parter, lăsând colivia, mătura și sacul lângă capătul scărilor. Începuse să se întunece repede și holul era scăldat în umbrele înserării. Se simțea ciudat stând acolo, învăluit de tăcere, știind că avea să plece pentru ultima dată. Cu mult timp în urmă, când rămânea singur în timp ce familia Dursley se ducea să se distreze, orele de singurătate erau o plăcere rar întâlnită: oprindu-se doar ca să fure ceva gustos din frigider, fugea la etaj să se joace pe calculatorul lui Dudley sau dădea drumul la televizor și schimba canalele după pofta inimii. Amintirea acelor vremuri îi trezi un sentiment ciudat, de goliciune interioară, ca și când și-ar fi adus aminte de un frate mai mic, pe care îl pierduse.

— Nu vrei să mai arunci o ultimă privire pe aici? o întrebă pe Hedwig, care stătea în continuare bosumflată, cu capul sub aripă. Nu o să ne mai întoarcem niciodată. Nu vrei să îți aduci aminte de vremurile bune? Uită-te la preșul acesta, de exemplu. Ce amintiri... Dudley a vomitat pe el după ce l-am salvat de Dementori... Se pare că până la urmă a fost recunoscător, îți vine să crezi? Și vara trecută, Dumbledore a pășit peste pragul acela...

Harry își pierdu șirul gândurilor pentru o clipă și Hedwig nu îl ajută să și-l recupereze, ci rămase cu capul ascuns sub aripă în continuare. Harry se întoarse cu spatele la ușa de la intrare.

— Și aici, Hedwig... Harry deschise ușa de sub scară... Aici dormeam eu! Nu mă cunoșteai pe vremea aceea... Doamne, uitasem cât e de mică...

Harry se uită în jur, la grămezile de pantofi și umbrele, amintindu-și cum obișnuia să se trezească în fiecare dimineață cu partea de dedesubt a scărilor în fața ochilor, decorată mai mereu cu doi-trei păianjeni. Pe vremea aceea, nu știa nimic despre cine era cu adevărat; era înainte să fi aflat cum muriseră părinții săi sau de ce i se tot întâmplau lucruri ciudate. Dar Harry nu uitase visele care îl chinuiau, încă de pe atunci: vise confuze, cu străfulgerări verzi și, o dată, cu o motocicletă zburătoare – unchiul Vernon aproape că făcuse un accident de mașină când le povestise de ea.

Se auzi dintr-odată un zgomot asurzitor de undeva din apropiere. Harry se îndreptă brusc și se lovi cu capul de tocul jos al ușii. Oprindu-se doar cât să spună câteva dintre cele mai alese înjurături ale unchiului Vernon, se întoarse amețit în bucătărie, ținându-și capul în mâini, și se uită pe geam, în grădina din spatele casei.

Întunericul părea să freamăte, iar aerul vibra. Apoi, pe măsură ce li se desfăceau Vrăjile de Deziluzionare, începură să apară siluete, una câte una. Scena era dominată de Hagrid, care purta cască și ochelari de protecție și stătea călare pe o motocicletă enormă, cu ataș negru. Peste tot în junii lui, alți

vrăjitori și vrăjitoare descălecau de pe mături și, în două cazuri, de pe cai negri înaripați.

Deschizând ușa cu forță, Harry fugi în mijlocul lor. Se auziră multe strigăte de întâmpinare, în timp ce Hermione îl luă în brațe, Ron îl bătu pe spate și Hagrid spuse:

— Totu-i bine, Harry? Ești gata de plecare?

— Sigur că da, spuse Harry, zâmbindu-le tuturor. Dar nu mă așteptam să fiți atât de mulți!

— Am schimbat un pic planul, mormăi Ochi-Nebun, care ținea doi saci enormi, umpluți până la refuz, în timp ce ochiul său magic se uita când la cerul care se întuneca, când la casă, când la grădină, cu o viteză amețitoare. Hai să mergem la adăpost și să te punem la curent. Harry îi conduse pe toți înapoi în bucătărie, unde se așezară pe scaune, pe suprafețele de lucru sclipitoare ale mătușii Petunia sau se sprijiniră de obiectele imaculate de bucătărie, râzând și vorbind între ei:

Ron, înalt și deșirat; Hermione, cu părul stufos prins într-o coadă groasă împletită; Fred și George, cu zâmbete identice; Bill, plin de cicatrice și cu părul lung; domnul Weasley, cu o expresie binevoitoare, început de chelie și ochelarii puțin strâmbi; Ochi-Nebun, cu răni de război, șchiop, cu ochiul magic învârtindu-se amețitor în orbită; Tonks, cu părul roz, așa cum îi plăcea ei cel mai mult; Lupin, mai cărunț, mai ridat; Fleur, mlădioasă și frumoasă, cu părul lung, blond-argintiu; Kingsley, chel, de culoare, lat în umeri; Hagrid, cu părul și barba neîngrijite, stând aplecat, ca să nu dea cu capul de tavan, și Mundungus Fletcher, scund, murdar, cu o privire de câine bătut, cu pleoapele căzute, ca ale unui basset, și părul lipsit de strălucire. Lui Harry părea să-i crească inima de bucurie la vederea lor: îi era foarte drag de ei, chiar și de Mundungus, pe care încercase să îl sugrume ultima dată când îl văzuse.

— Kingsley, credeam că aveai grijă de prim-ministrul Încuiat, strigă el dintr-o parte a camerei în cealaltă.

— Se poate descurca fără mine pentru o noapte, spuse Kingsley. Tu ești mai important.

— Harry, ghici ce s-a întâmplat? spuse Tonks de unde era cocoțată pe mașina de spălat, arătându-i degetul inelar de la mâna stângă, pe care sclikea un inel.

— V-ați căsătorit? strigă Harry, uitându-se la ea și la Lupin.

— Îmi pare rău că nu ai putut fi de față, Harry, a fost foarte restrâns.

— E extraordinar, felici...

— Bine, bine, vom avea timp de povești mai târziu! Tună Moody, acoperind vocile celorlalți.

În bucătărie se lăsă tăcerea. Moody puse sacii la picioare și se întoarse spre Harry.

— După cum trebuie să-ți fi spus Dedalus, am fost nevoiți să renunțăm la planul inițial. Pius Thicknesse este de partea lor, ceea ce reprezintă o mare problemă. A făcut în așa fel încât conectarea acestei case la Rețeaua Zvrr,

plasarea unui Portal sau Apariția să devină fărădelegi pedepsite cu închisoarea. Și totul în numele protejării tale, pentru a-l împiedica pe Știm-Noi-Cine să ajungă la tine. Ceva complet inutil, având în vedere că ești deja protejat de farmecele mamei tale. De fapt, s-a asigurat că nu vei putea pleca în siguranță. A doua problemă este că ești minor, ceea ce înseamnă că încă mai ai Identificatorul.

— Nu am niciun...

— Identificatorul, Identificatorul! spuse Ochi-Nebun nerăbdător. Vraja care detectează activitatea magică din jurul celor sub șaptesprezece ani, modul în care ministerul află când minorii fac vrăji! Dacă tu sau oricine altcineva din jurul tău face o vrajă ca să te scoată de aici, Thicknesse va afla imediat, la fel ca și Devoratorii Morții. Nu putem aștepta până se va anula Identificatorul, pentru că, în clipa în care vei împlini șaptesprezece ani, vei pierde în întregime protecția pe care ți-a transmis-o mama ta. Pe scurt: Pius Thicknesse crede că te-a prins la înghesuială. Harry nu putu să nu fie de aceeași părere cu acest Thicknesse, pe care nu îl cunoștea.

— Și ce e de făcut?

— Vom folosi singurele mijloace de transport care ne-au mai rămas, singurele nedetectate de Identificator, pentru că nu este nevoie să le vrăjim: mături, Thestrali și motocicletă lui Hagrid.

Harry își dădu seama că planul avea și puncte slabe, dar, cu toate acestea, tăcu și îi dădu lui Ochi-Nebun ocazia să le prezinte el.

— Deci vraja mamei tale se va rupe doar în două situații: când vei deveni major sau – Moody gesticula, arătând spre bucătăria imaculată – când nu vei mai numi acest loc acasă. Tu, mătușa și unchiul tău veți porni pe drumuri diferite în această seară, fiind conștienți că nu veți mai locui niciodată împreună, corect?

Harry încuviință din cap.

— Așa că, de data aceasta, când vei pleca, nu va mai fi cale de întoarcere și vraja se va rupe în clipa în care vei ieși din aria de acoperire a casei. Am ales să o rupem mai devreme, pentru că alternativa ar fi să îl așteptăm pe Știm-Noi-Cine să vină și să te captureze imediat ce vei împlini șaptesprezece ani. Singurul lucru în avantajul nostru este că Știi-Tu-Cine nu știe că te mutăm în seara aceasta. Am lansat o pistă falsă la minister, ca să creadă că vom pleca abia pe data de treizeci. Totuși, avem de-a face cu Știm-Noi-Cine, așa că nu ne putem baza doar pe faptul că nu știe data corectă, mai mult ca sigur că a trimis câțiva Devoratori ai Morții să patruleze cerul în zona asta, pentru orice eventualitate. Așa că am pus douăsprezece case diferite sub cele mai bune vrăji de protecție pe care le știm. Toate arată ca și când am intenționa să te ascundem acolo, toate au legătură cu Ordinul: casa mea, casa lui Kingsley, casa mătușii Muriel... Înțelegi despre ce este vorba.

— Da, spuse Harry, oarecum nesincer, pentru că încă mai vedea o scăpare în cadrul planului.

— Vei merge la părinții lui Tonks. Odată ajuns în aria vrăjilor protectoare pe care le-am aruncat asupra casei, vei putea folosi un Portal care te va duce la Vizuină. Ai vreo întrebare?

— Aă... da, spuse Harry. Poate că la început nu vor ști spre care dintre cele douăsprezece case mă duc, dar nu va fi destul de evident odată ce – numără repede în gând – vom zbura toți paisprezece spre casa părinților lui Tonks?

— A, spuse Moody. Am uitat să-ți precizez care este elementul-cheie. Nu vom zbura toți paisprezece spre casa părinților lui Tonks. În această seară vor zbura șapte Harry Potteri, fiecare dintre ei cu un însoțitor, fiecare pereche îndreptându-se spre o altă casă protejată.

Acum, Moody scoase din interiorul pelerinei un termos, care părea să conțină noroi. Nu mai fu nevoie să spună nimic – Harry înțelese imediat care era restul planului.

— Nu! zise el răspicat, iar vocea îi răsună în toată bucătăria. În nici un caz!

— Le-am spus că o s-o iei așa, spuse Hermione, părând un pic mulțumită de sine.

— Doar nu credeți că o să las șase oameni să își riște viața...!

— De parcă ar fi prima dată când o facem, spuse Ron.

— E altceva, să vă prefaceți că sunteți eu...

— Păi, să știi, Harry, că nu ne prea înnebunim nici noi după asta, spuse Fred pe un ton sincer. Imaginează-ți ce s-ar întâmpla dacă nu merge ceva cum trebuie și rămânem niște ochelariști slăbănogi pentru totdeauna.

Harry nu zâmbi.

— Nu puteți să o faceți fără acordul meu, aveți nevoie să vă dau niște fire de păr.

— Na, că s-a dus planul pe apa sâmbetei, spuse George.

Sigur că nu avem cum să-ți luăm câteva fire de păr fără acordul tău, e evident.

— Da, suntem treisprezece contra unuia care nu are voie să facă vrăji, n-avem absolut nici o șansă, zise Fred.

— Amuzant, spuse Harry. Foarte amuzant.

— Dacă e nevoie să le luăm cu forța, o vom face, mormăi Moody, cu ochiul magic tremurându-i un pic în orbită, în timp ce se uita la Harry. Potter, toți cei de aici sunt majori și sunt pregătiți să își asume acest risc.

Mundungus ridică din umeri și se strâmbă, iar ochiul magic se învârti într-o parte, uitându-se urât la el prin tâmpla lui Moody.

— Să nu ne mai contrazicem. Nu mai avem mult timp. Băiete, vreau niște fire din părul tău, acum.

— Dar este o nebunie, nu e nevoie să...

— Nu este nevoie! se răsti Moody. Cu Știi-Tu-Cine în libertate și cu jumătate din minister de partea lui? Potter, dacă avem noroc, a mușcat momeala falsă și pune la cale o ambuscadă pentru data de treizeci, dar ar

trebui să fie nebun să nu aibă unu-doi Devoratori ai Morții de pază – eu așa așa face. Chiar dacă nu pot ajunge la tine sau la această casă atâta timp cât farmecele mamei tale rămân în vigoare, acestea sunt pe cale să se ridice și știu în mare în ce zonă se află casa. Singura noastră șansă este să folosim sosii. Nici măcar Știm-Noi-Cine nu se poate împărți în șapte părți.

Harry întâlnește privirea Hermionei și se uită repede în altă parte.

— Deci, Potter, fii amabil și dă-mi niște fire de păr.

Harry aruncă o privire spre Ron, care se strâmbă, părând să-i spună să o facă și gata.

— Acum! strigă Moody.

Cu toate privirile ațintite asupra lui, Harry ridică mâna, apucă un smoc de păr și trase.

— Bun, spuse Moody, șchiopătând spre el și desfăcând termosul cu Poțiunea. Pune-le aici, te rog.

Harry dădu drumul firelor în lichidul care semăna a noroi. În clipa în care atinseră lichidul, Poțiunea începu să facă spume și să scoată fum și apoi deveni brusc aurie, strălucitoare și limpede.

— Ooo, pari mult mai gustos decât Crabbe și Goyle, Harry, spuse Hermione, înainte de a-l vedea pe Ron ridicând din sprâncene, roșind un pic și spunând: „Știți voi ce vreau să spun, Poțiunea lui Goyle avea gust de... mucii.”

— Bun, Potteri falși, aliniați-vă aici, vă rog, spuse Moody.

Ron, Hermione, Fred, George și Fleur se aliniază în fața chiuvetei sclipitoare a mătușii Petunia.

— Mai trebuie unul, spuse Lupin.

— Aici, spuse Hagrid pe un ton aspru, ridicându-l pe Mundungus de guler și dându-i drumul lângă Fleur, care strâmbă din nas ostentativ și se mută între Fred și George.

— V-am spus că așa prefera să fiu protector, spuse Mundungus.

— Taci din gură, mormăi Moody. Așa cum ți-am mai zis, vierme laș ce ești, Devoratorii Morții vor încerca să-l captureze pe Potter, nu să-l omoare. Dumbledore a zis întotdeauna că Știm-Noi-Cine va vrea să îl ucidă el însuși pe Potter. Protectorii vor fi cei mai vizați, pe ei vor dori să-i omoare Devoratorii Morții.

Mundungus nu păru mult mai liniștit, dar Moody scotea deja din interiorul pelerinei șase pahare de mărimea suporturilor de ou, împărțindu-le și turnând apoi puțină Polipoțiune în fiecare dintre ele.

— Toți odată...

Ron, Hermione, Fred, George, Fleur și Mundungus băură. Toți rămaseră cu respirația tăiată și se strâmbară când Poțiunea le ajunse în gât; imediat, trăsăturile începură să le bolborosească și să li se deformeze ca ceara fierbinte. Hermione și Mundungus se înălțau, Ron, Fred și George se făceau mai mici, părul li se închidea la culoare, în timp ce părul lui Hermione și Fleur părea să le intre înapoi în cap.

Moody, fără să pară deloc îngrijorat, deschidea acum gurile sacilor mari pe care îi adusese cu el și, când se îndreptă, văzu șase Harry Potteri gâfâind în fața lui.

Fred și George se întoarseră unul spre celălalt și ziseră în cor:

— Oau – suntem identici!

— Nu știi ce să zic, cred că tot eu sunt mai chipeș, spuse Fred, examinându-și reflexia în ceainic.

— Vai, spuse Fleur, privindu-se în ușa de la cuptorul cu microunde, Bill, nu te uita la mine – arrrăt grrroaznic.

— Pentru cei cărora le sunt largi hainele, am unele mai strâmte aici, spuse Moody, arătând spre primul sac, și viceversa. Nu uitați de ochelari, sunt șase perechi în buzunarul lateral. Și, după ce vă îmbrăcați, aveți bagajele în celălalt sac.

Adevăratul Harry se gândi că acesta trebuia să fie cel mai ciudat lucru pe care îl văzuse vreodată – și văzuse niște lucruri mai mult decât stranii la viața lui. Privea cum cele șase dubluri cotrobăiau prin saci, scoțând haine, punându-și ochelari și lăsându-și de-o parte lucrurile lor. Ar fi vrut să îi roage să îi respecte ceva mai mult intimitatea, când toți începură să se dezbrace fără jenă, fiind evident că erau mult mai puțin reținuți cu dezgolirea corpului lui decât ar fi fost cu al lor.

— Știam eu că Ginny a mințit în legătură cu tatuajul acela, spuse Ron, privindu-și pieptul dezgolit.

— Harry, tu chiar ai vederea foarte proastă, spuse Hermione, punându-și ochelarii. După ce se îmbrăcară, dublurile lui Harry își luară din al doilea sac bagaje și colivii cu bufnițe albe împăiate.

— Bun, spuse Moody, având în sfârșit în fața ochilor șapte Harry îmbrăcați, cu ochelari și bagaje. Perechile vor fi următoarele: Mundungus va merge cu mine, pe mătură...

— De ce să merg eu cu tine? mormăi un Harry, aflat cel mai aproape de ușa din spate.

— Pentru că ești singurul care trebuie supravegheat, mormăi Moody și, într-adevăr, ochiul său magic nu se dezlipi de Mundungus în timp ce continuă: Arthur și Fred...

— Eu sunt George, spuse geamănul spre care arăta Moody. Nu poți să ne deosebești nici când suntem Harry?

— Iartă-mă, George...

— Ei, glumeam și eu, chiar sunt Fred...

— Terminați cu glumele! se răsti Moody. Celălalt – George sau Fred sau cine oi fi – tu mergi cu Remus. Domnișoara Delacour...

— Merg cu Fleur pe un Thestral, spuse Bill. Nu îi prea plac măturile. Fleur se duse să stea lângă el, aruncându-i o privire siropoasă, supusă, pe care Harry spera din tot sufletul să n-o aibă vreodată în ochi.

— Domnișoara Granger cu Kingsley, tot cu un Thestral...

Hermione păru mai liniștită, zâmbindu-i înapoi lui Kingsley;

Harry știa că nici Hermione nu se simțea în largul ei pe mătură.

— Deci rămânem noi doi, Ron! spuse Tonks veselă, făcându-i cu mâna și răsturnând un suport de câni.

Ron nu păru la fel de mulțumit ca și Hermione.

— Și tu mergi cu mine, Harry. E-n ordine? spuse Hagrid, părând puțin neliniștit. O să mergem cu motocicletă, vezi tu, sunt prea greu pentru mături și Thestrali. Însă nu prea mai e loc lângă mine, așa că vei sta în ataș.

— Grozav, spuse Harry, nu tocmai sincer.

— Credem că Devoratorii Morții se vor aștepta să fii pe mătură, spuse Moody, care părea să intuiască ce simțea Harry. Plesneală a avut timp berechet să le zică tot ce nu le spusese despre tine până acum, așa că, dacă ne vom întâlni cu Devoratori ai Morții, suntem siguri că-l vor alege pe unul dintre Potterii care par să fie în largul lor pe mătură. În ordine, continuă el, legând sacii cu hainele sosiilor și conducându-i spre ușă, cred că ar trebui să plecăm peste trei minute. Nu are sens să închidem ușa din spate, Devoratorii Morții vor trece oricum de ea când vor veni aici... Să mergem... Harry se duse repede în hol să își ia rucsacul, Fulgerul și colivia lui Hedwig și apoi li se alătură celorlalți, în grădina întunecată din spate.

Măturile săreau în mâinile călătorilor, de-o parte și de alta.

Hermione încălecăse deja pe un Thestral negru masiv, ajutată de Kingsley, iar Fleur pe celălalt, ajutată de Bill. Hagrid stătea pregătit lângă motocicletă, având la ochi ochelari de protecție.

— Asta este? Asta e motocicletă lui Sirius?

— Chiar ea, spuse Hagrid, zâmbindu-i lui Harry. Și ultima dată când ai mers cu ea, Harry, încăpeai în căușul palmei mele!

Harry nu putu să nu se simtă puțin umilit când se așeză în ataș. Era cu un metru și ceva mai jos decât toți ceilalți; Ron zâmbi când îl văzu stând acolo, ca un copil într-o mașinuță de jucărie. Harry își înghesui rucsacul și mătura la picioare și îndesă colivia lui Hedwig între genunchi. Stătea extrem de incomod.

— Arthur a umblat la ea, spuse Hagrid, fără să realizeze disconfortul lui Harry.

Încălecă pe motocicletă, care scârțâi puțin și se adânci cu câțiva centimetri în pământ.

— Acum știe să facă niște șmecherii. Asta a fost ideea mea.

Indică un buton de lângă indicatorul de viteză.

— Te rog, Hagrid, ai grijă, spuse domnul Weasley, care stătea lângă ei, cu mătura în mână. Tot nu sunt convins că a fost o idee bună și în mod clar nu trebuie folosit decât pentru urgențe.

— În ordine, spuse Moody. Vă rog, toată lumea să fie gata de plecare; vreau să pornim exact în același timp, pentru că altfel se duce de râpă întregul scop al diversiunii.

Toți încălecară pe mături.

— Ține-te strâns, Ron, spuse Tonks, și Harry îl văzu pe Ron aruncându-i o privire vinovată lui Lupin, înainte de a pune mâinile pe talia lui Tonks. Hagrid

trezi motocicletă la viață, aceasta șuieră ca un dragon și atașul începu să vibreze.

— Noroc tuturor! le strigă Moody. Ne vedem cu toții cam peste o oră, la Vizuină. La trei. Unu... doi... trei!

Motocicleta hurui puternic și Harry simți cum atașul țâșnește din scurt: prindeau înălțime rapid, ochii începură să-i lăcrimeze puțin și părul îi fu dat pe spate de vânt. Măturile se ridicau și ele în jurul lui, iar un Thestral trecu pe lângă ei, dând din coada lungă și neagră. Picioarele blocate în ataș între colivia lui Hedwig și rucsac îl dureau deja și începuseră să-i amorțească.

Stătea într-o poziție atât de incomodă, încât aproape că uită să mai arunce o ultimă privire casei de la numărul patru, Aleea Boschetelor; când se uită peste marginea atașului, nu își mai dădu seama care dintre case era. Zburară din ce în ce mai sus...

Și apoi fură înconjurați din senin. Cel puțin treizeci de siluete cu glugi, suspendate în văzduh, formară un cerc mare, în mijlocul căruia se ridicaseră, fără să își dea seama, membrii Ordinului.

Țipete, străfulgerări verzi de-o parte și de alta. Hagrid începu să strige și motocicletă se răsturnă. Harry nu mai reuși să-și dea seama deloc unde erau: deasupra lui vedea felinare, iar în jur se auzeau peste tot strigăte, el agățându-se disperat de ataș. Colivia lui Hedwig, Fulgerul și rucsacul îi alunecară dintre genunchi...

— Nu, ajutor!

Mătura căzu pe pământ, dar reuși ca prin minune să prindă rucsacul de o bretea și mânerul coliviei, în timp ce motocicletă se întoarse din nou cu fața în sus. Urmă o clipă de ușurare și apoi avu loc încă o străfulgerare de lumină verde. Bufnița țipă și căzu pe fundul coliviei.

— Nu, nu!

Motocicleta se avântă înainte; Harry îi zări pe Devoratorii Morții cu glugile lor, împrăștiindu-se, când Hagrid țâșni din cerc.

— Hedwig, Hedwig!

Dar bufnița zăcea inertă și lipsită de viață, ca o jucărie, pe fundul coliviei ei. Nu îi venea să creadă și se temea și mai tare pentru viețile celorlalți. Aruncă o privire peste umăr și văzu un grup de oameni mișcându-se, străfulgerări verzi, patru oameni, câte doi pe mătură, depărtându-se în zbor, dar nu putu să își dea seama cine erau...

— Hagrid, trebuie să ne întoarcem, trebuie să ne întoarcem! strigă el peste huruitul zgomotos al motorului, scoțându-și bagheta și înghesuind colivia lui Hedwig în ataș, refuzând să creadă că murise. Hagrid, întoarce!

— Datoria mea este să te duc acolo în siguranță, Harry! strigă Hagrid, deschizând regulatorul de viteză.

— Oprește – oprește! strigă Harry.

Dar când se uită în urmă încă o dată, două jeturi de lumină verde trecură pe lângă urechea lui stângă: patru Devoratori ai Morții ieșiseră din cerc și îi urmăreau, țintind în spatele lui Hagrid. Hagrid coti, dar Devoratorii Morții

țineau pasul cu motocicletă; aruncară în continuare blesteme după ei și Harry trebui să se lase cât putu de jos în ataș, pentru a le evita.

Întorcându-se, strigă: „Stupefy!” și o lumină roșie țâșni din bagheta sa, croind un gol între cei patru Devoratori ai Morții de pe urmele lor, în momentul în care se împrăștiară, ca să se ferească de vrajă.

— Ține-te bine, Harry, asta o să le vină de hac! strigă Hagrid și Harry ridică privirea chiar la timp pentru a-l vedea pe Hagrid lovind cu un deget gros butonul verde de lângă indicatorul de benzină. Din țeava de eșapament țâșni un zid negru și solid.

Lungindu-și gâtul, Harry îl văzu extinzându-se în aer. Trei dintre Devoratorii Morții cotiră și îl evitară, dar al patrulea nu fu la fel de norocos: dispăru și apoi căzu ca un bolovan de dincolo de zid, cu mătura făcută bucăți. Unul dintre tovarășii săi încetini, ca să-l salveze, dar aceștia și zidul suspendat fură înghițiți de întuneric, în timp ce Hagrid se aplecă peste ghidon și accelerează. Cei doi Devoratori rămași aruncară alte blesteme fatale, care zburară peste capul lui Harry; ținteau în Hagrid.

Harry răspunse cu Vraji de împietrire: luminile roșii și verzi se ciocneau în aer ca o explozie de scânteii multicolore și Harry se gândi instinctiv la artificii și la Încuiații de dedesubt, care habar nu aveau ce se întâmpla.

— Încă o dată, Harry, ține-te bine! strigă Hagrid, apăsând cu putere pe un al doilea buton. De data aceasta, din țeava de eșapament țâșni o plasă mare, dar Devoratorii Morții erau pregătiți. Nu numai că schimbă cursul ca să o evite, dar tovarășul care încetinisese pentru a-l salva pe prietenul lor inconștient îi ajunsese din urmă pe ceilalți: apăru brusc din întuneric și, acum, toți trei erau pe urmele motocicletei, aruncând blesteme după ea.

— Asta o să meargă, Harry, ține-te! strigă Hagrid și Harry îl văzu cum apasă cu toată mâna pe un buton mov de lângă indicatorul de viteză. Se auzi un răget asurzitor și din țeava de eșapament izbucni foc de dragon, incandescent și alb-albăstrui, iar motocicletă se avântă înainte ca un glonț, cu zgomot de metal zdrobit. Harry îi văzu pe Devoratorii Morții cotind și dispărând, pentru a evita dâra letală de flăcări și, în același timp, simți atașul clătinându-se periculos: legăturile de metal cu care era prins de motocicletă se fisuraseră din cauza forței accelerației.

— E în ordine, Harry! strigă Hagrid, fiind acum aplecat mult pe spate, din cauza vitezei; pierduse controlul asupra direcției și atașul începuse să se miște violent pe lângă corpul motocicletei.

— Mă ocup eu, Harry, stai liniștit! strigă Hagrid și scoase din buzunarul hainei umbrela sa roz cu flori.

— Hagrid! Nu! Lasă-mă pe mine!

— REPARO!

Se auzi o bufnitură asurzitoare și atașul se desprinse complet de motocicletă: Harry fu aruncat înainte, propulsat de viteza motocicletei, apoi atașul începu să piardă din înălțime.

Harry își îndreptă disperat bagheta spre ataș și strigă:

— Wingardium Leviosa!

Atașul se înalță ca un dop, necontrolabil, dar totuși încă în zbor: nu avu însă decât o clipă de ușurare, pentru că mai multe blesteme trecură pe lângă el: cei trei Devoratori ai Morții erau din ce în ce mai aproape.

— Vin, Harry! strigă Hagrid din întuneric, dar Harry simți cum atașul începe să coboare din nou. Ghemuindu-se cât putu de jos, el ținti în mijlocul siluetelor care veneau spre el și strigă:

— Impedimenta!

Blestemul îl lovi pe Devoratorul Morții din mijloc în piept. Pentru o clipă, bărbatul rămase cu brațele în mod ciudat răstignite în aer, de parcă s-ar fi lovit de un obstacol invizibil. Lipsi puțin ca unul dintre tovarășii săi să se izbească de el.

Apoi, atașul începu să cadă de-a binelea și ultimul Devorator al Morții aruncă un blestem atât de aproape de Harry, încât acesta trebui să se lase în jos, sub marginea atașului, pierzându-și un dinte când se lovi de marginea scaunului.

— Vin, Harry, vin!

O mână uriașă îl înșfacă pe Harry de robă și îl trase în sus din atașul care se prăbușea; Harry își apucă rucsacul, se cățără pe scaunul motocicletei și se trezi spate în spate cu Hagrid.

Zburând în sus și depărtându-se de ultimii doi Devoratori ai Morții, Harry scuipe sânge, își îndreptă bagheta către atașul care cădea și strigă: „Confrigo!”

În momentul în care atașul explodă, simți o durere sfâșietoare pentru Hedwig. Devoratorul Morții care se afla cel mai aproape de acesta fu aruncat de pe mătură și dispăru, tovarășul său se dădu înapoi și dispăru și el.

— Harry, îmi pare rău, îmi pare rău, gemu Hagrid, n-ar fi trebuit să încerc să îl repar eu... nu mai ai loc...

— E în ordine, condu în continuare! strigă Harry, în timp ce încă doi Devoratori ai Morții apărură din întuneric, apropiindu-se vertiginos.

Blestemele umplură din nou spațiul dintre ei, iar Hagrid coti și merse în zigzag: Harry știa că Hagrid nu îndrăznea să folosească din nou butonul pentru focul de dragon, pentru că Harry stătea într-o poziție foarte nesigură.

Harry trimise o Vrajă de Împietrire către urmăritori, reușind cu greu să le țină piept. Aruncă un alt blestem de oprire și cel mai apropiat Devorator al Morții accelerează, ca să îl evite. Exact în momentul acela îi căzu gluga, iar la lumina roșie a următoarei Vraji de împietrire, Harry văzu figura cu o expresie ciudat de absentă a lui Stanley Shunpike – Stan...

— Expelliarmus! strigă Harry.

— El este, el este, el este cel adevărat!

Strigătul Devoratorului Morții care purta glugă ajunse la Harry, acoperind chiar și zgomotul motorului. O clipă mai târziu, amândoi urmăritorii se dădură înapoi și dispărură.

— Harry, ce s-a întâmplat? strigă Hagrid. Unde s-au dus?

— Nu știi!

Lui Harry îi era frică. Devoratorul Morții cu glugă strigase: „El este cel adevărat”. De unde știuse? Se uită în jur, la întunericul aparent pustiu, și se simți amenințat. Oare unde erau?

Se întoarse în scaun, cu fața înainte, și îl apucă pe Hagrid de haină.

— Hagrid, apasă din nou pe butonul cu foc de dragon, hai să fugim de aici!

— În regulă, Harry, ține-te bine!

Se auzi din nou un răget asurzitor, huruieli și focul alb-albăstrui țâșni din țeava de eșapament. Harry simți cum aluneca în spate de pe minusculul loc de pe banchetă. În clipa următoare, Hagrid întinse mâna după el, abia ținându-și-o pe cealaltă pe ghidon...

— Cred că am scăpat de ei, Harry, cred că am reușit! Strigă Hagrid.

Dar Harry nu era convins. Teama creștea în el în timp ce se uita în stânga și în dreapta după următorii care era sigur că vor veni. De ce rămăseseră în urmă? Unul dintre ei avea încă bagheta... El este, el este cel adevărat... o spusese imediat după ce încercase să îl dezarmeze pe Stan.

— Aproape am ajuns, Harry, aproape că am reușit! Strigă Hagrid.

Harry simți cum motocicleta pierde puțin din înălțime, deși luminile de la sol păreau încă la fel de departe ca stelele.

Apoi, cicatricea de pe frunte începu să-l usture ca o arsură: în timp ce câte un Devorator al Morții își făcu apariția de fiecare parte a motocicletei, două blesteme fatale trimise din spate trecură la câțiva milimetri de Harry.

Și atunci, Harry îl văzu. Cap-de-Mort zbură ca fumul dus de vânt, fără o mătură sau un Thestral care să îl mențină în aer; chipul ca de șarpe îi strălucea în întuneric, în vreme ce își ridică din nou bagheta cu degetele albe.

Hagrid scoase un strigăt de groază și antrenă motocicleta într-o coborâre verticală. Temându-se pentru viața sa, Harry trimise Vrăji de împietrire la nimereală în noapte. Văzu un corp zburând pe lângă el și realizează că îl lovise pe unul dintre ei, dar apoi auzi o bufnitură și văzu scânteii scăpărând din motor. Motocicleta se învârtea, căzând în derivă, scăpată complet de sub control...

Jeturi de lumină verde țâșniră din nou pe lângă ei. Harry nu știa unde era cerul și unde pământul, cicatricea îl ardea în continuare; se aștepta să moară în orice clipă. O siluetă cu glugă, călare pe o mătură, era la câțiva metri de el, îl văzu cum ridică mâna...

— Nu!

Cu un răcnet de furie, Hagrid se aruncă de pe motocicletă asupra Devoratorului Morții; spre groaza lui, Harry îl văzu pe Hagrid căzând și dispărând împreună cu Devoratorul Morții, căci greutatea lor era prea mare pentru mătură. Abia ținându-se cu genunchii pe motocicleta care se prăbușea, Harry îl auzi pe Cap-de-Mort strigând: „E-al meu!”

Se terminase. Nu putea să vadă sau să audă unde era Cap-de-Mort; zări un alt Devorator al Morții dându-se la o parte și auzi:

— Abraca...

Cicatricea îl duru atât de groaznic, încât Harry trebui să închidă ochii și bagheta i se mișcă de la sine. Simți cum îi trage mâna asemenea unui mare magnet, văzu printre gene flăcări aurii țâșnind din ea, auzi o trosnitură și un strigăt mânios.

Ultimul Devorator al Morții țipă, iar Cap-de-Mort strigă „Nu!”. Fără să știe cum, Harry se trezi cu butonul care controla focul de dragon la câțiva centimetri de nasul lui; îl apăsă cu putere cu mâna liberă și motocicleta lansă din nou flăcări, îndreptându-se direct spre pământ.

— Hagrid! strigă Harry, agățându-se disperat de motocicletă, Hagrid – Accio Hagrid!

Motocicleta acceleră, apropiindu-se de sol. Cum se afla cu fața la nivelul ghidonului, Harry nu vedea decât niște lumini în depărtare, care se apropiiau din ce în ce mai tare: avea să se prăbușească și nu știa cum să evite acest lucru. Din spatele său se auzi un alt strigăt:

— Bagheta, Selwyn, dă-mi bagheta ta!

Înainte de a-l vedea pe Cap-de-Mort, îi simți prezența. Uitându-se într-o parte, ajunse să se holbeze în ochii roșii și fu sigur că aceștia vor fi ultimul lucru pe care îl mai vedea: Cap-de-Mort pregătindu-se să îl blesteme încă o dată.

Deodată, Cap-de-Mort dispăru. Harry se uită în jos și îl văzu pe Hagrid dedesubt, întins pe pământ; trase tare de ghidon pentru a nu se lovi de el, încercă să găsească frâna pe pipăite, dar se prăbuși cu un zgomot asurzitor într-un iaz noroios.

Capitolul V.

Războinicul căzut

— Hagrid?

Harry se strădui să se ridice dintre dărâmăturile de metal și piele care îl înconjurau pe când încerca să revină la poziția verticală, mâinile i se cufundară cam cu cinci centimetri în noroi. Nu putea să înțeleagă unde se dusesse Cap-de-Mort, se aștepta să îl vadă în orice clipă apărând din întuneric. Ceva cald și umed i se prelingea de pe frunte și de pe bărbie. Ieși târâș din iaz și se împiedică de masa mare și întunecată de pe pământ care era Hagrid.

— Hagrid? Hagrid, spune ceva...

Însă masa întunecată rămase neclintită.

— Cine-i acolo? Potter, tu ești? Ești Harry Potter?

Harry nu recunoscuse vocea omului. Apoi, o femeie strigă:

— Ted, s-au prăbușit! S-au prăbușit în grădină!

Harry simți totul învărtindu-se în jurul lui.

— Hagrid... repetă el absent, iar genunchii îi tremurau de mama focului.

Când se trezi, era întins pe spate, pe niște perne; simțea cum îl ardeau coastele și brațul drept. Dintele pierdut îi crescuse la loc. Cicatricea de pe frunte zvâcnea în continuare.

— Hagrid?

Deschise ochii și văzu că stătea pe o canapea, într-o sufragerie străină, la lumina lămpii. Rucsacul era pe podea, ceva mai încolo, ud și plin de noroi. Un bărbat blond și burtos îl urmărea neliniștit.

— Hagrid este bine, fiule, spuse bărbatul, soția mea are grijă de el chiar acum. Cum te simți? Mai ai și altceva rupt? Ți-am vindecat coastele, dintele și brațul drept. Apropo, eu sunt Ted Tonks... tatăl Dorei.

Harry se ridică prea repede: îi apărură luminițe în fața ochilor, i se făcu greață și ameți.

— Cap-de-Mort...

— Ușurel, spuse Ted Tonks, punându-i o mână pe umăr și împingându-l înapoi pe perne. Ai trecut printr-un accident grav. Dar ce s-a întâmplat de fapt? S-a defectat ceva la motocicletă? A încercat cumva Arthur Weasley să facă mai mult decât e în stare, el și invențiile lui Încuiate?

— Nu, spuse Harry, în timp ce cicatricea îi zvâcnea ca o rană deschisă. Devoratori ai Morții, foarte mulți... am fost urmăriți...

— Devoratori ai Morții? spuse Ted tăios. Cum adică Devoratori ai Morții? Credeam că nu știau că aveai să fii mutat în seara asta, credeam că...

— Au știut, spuse Harry.

Ted Tonks se uită în sus, de parcă ar fi putut vedea cerul de afară prin tavan.

— Ei bine, măcar știm că funcționează vrăjile de protecție, nu-i așa? Ar trebui să nu se poată apropia la mai mult de o sută de metri de locul acesta, din orice direcție.

Acum, Harry înțelese de ce dispăruse Cap-de-Mort; se întâmplase în clipa în care motocicleta trecuse bariera creată de vrăjile Ordinului. Tot ce spera era ca acestea să funcționeze în continuare. Se gândi cum stătea Cap-de-Mort la o sută de metri deasupra lor, în timp ce vorbeau, încercând să găsească o cale de a străpunge cupola mare și transparentă pe care și-o imagina Harry. Își dădu jos picioarele de pe canapea; trebuia să îl vadă pe Hagrid cu ochii lui, înainte să creadă că era în viață.

Însă abia se ridicase, când o ușă se deschise și Hagrid se înghesui prin cadrul ei, cu fața plină de sânge și noroi, puțin schiopătând, dar în mod miraculos încă în viață.

— Harry!

Hagrid parcurse din doi pași distanța dintre ei, dărâmând două măsuțe delicate și o plantă asiatică, Aspidistra, și îl îmbrățișă pe Harry mai-mai să-i rupă coastele proaspăt sudate.

— Fir-aș al naibii, Harry, cum ai reușit să scapi cu bine? Credeam că atât ne-a fost la amândoi.

— Da, și eu la fel. E incredibil că...

Harry se întrerupse: tocmai o observase pe femeia care intrase în cameră după Hagrid.

— Tu! strigă el, vărându-și mâna în buzunar, dar acesta era gol.

— Bagheta ta este aici, fiule, spuse Ted, atingându-l pe Harry pe mână cu vârful acesteia. A căzut lângă tine și am ridicat-o eu. Cea la care țipi este soția mea.

— Ah, îmi... Îmi pare rău...

În timp ce doamna Tonks înainta, asemănarea dintre ea și sora sa Bellatrix deveni din ce în ce mai puțin pronunțată: avea părul castaniu deschis și ochii mai mari și mai binevoitori. Cu toate acestea, adoptase un aer superior în urma exclamației lui Harry.

— Ce s-a întâmplat cu fiica noastră? întrebă ea. Hagrid a spus că ați căzut într-o ambuscadă, unde este Nymphadora?

— Nu știu, spuse Harry. Nu știm nimic despre ceilalți.

Ei și lui Ted li se încrucișară privirile. Harry fu cuprins de un amestec de teamă și vinovăție când văzu expresiile de pe chipurile lor. Dacă oricare dintre ceilalți murise, era din vina lui, numai din vina lui. Fusesse de acord cu planul, le dăduse fire din părul lui...

— Portalul, spuse Harry, amintindu-și dintr-odată de el.

Trebuie să ne întoarcem la Vizuină și să aflăm – atunci vom putea să vă anunțăm sau... sau o să vă anunțe Tonks, când se va...

— Dromeda, Dora va fi bine, spuse Ted. Știe să aibă grijă de ea, a trecut printr-o mulțime de situații-limită ca Auror. Portalul este aici, îi spuse el lui Harry. Ar trebui să plece peste trei minute, dacă vreți să îl luați.

— Da, vrem, spuse Harry. Își luă rucsacul și îl aruncă pe umăr. Vă... Se uită la doamna Tonks, dorind să își ceară scuze pentru teama pe care i-o provocase, simțindu-se atât de îngrozitor de responsabil, dar nu îi trecu prin minte nimic care să nu i se pară fără substanță și nesincer.

— Îi voi spune lui Tonks – Dorei – să vă dea de veste, când se va... mulțumesc că ne-ați pus pe picioare, mulțumim pentru tot. Eu...

Fu bucuros să iasă din cameră și îl urmă pe Ted Tonks de-a lungul unui coridor mic, apoi intrară într-un dormitor. Hagrid veni după ei, aplecându-se mult, pentru a nu se lovi cu capul de tocul ușii.

— Uite, fiule. Acela este Portalul.

Domnul Tonks indica o perie micuță, cu mânerul din argint, de pe măsuta de toaletă.

— Mulțumim, spuse Harry, întinzând un deget spre ea, pregătit de plecare.

— Stai puțin, spuse Hagrid, uitându-se în jur. Harry, unde e Hedwig?

— A... a fost lovită, spuse Harry.

Fu copleșit de această realitate, îi dădură lacrimile, se simți rușinat. Bufnița fusese tovarășul lui, singura sa legătură adevărată cu lumea magică de fiecare dată când fusese nevoit să se întoarcă la familia Dursley. Hagrid întinse o mână mare și îl bătu cu putere pe umăr.

— Lasă, spuse el pe un ton convingător. Lasă! A avut o viață lungă și frumoasă...

— Hagrid! îl avertiză Ted Tonks, când peria radie o lumină albăstruie, iar Hagrid abia dacă apucă să o atingă la timp cu degetul arătător.

Simțindu-se tras în față ca de un cârlig, de buric, Harry fu absorbit în neant, unde începu să se învâртеască necontrolat, cu degetul lipit de Portal, în timp ce el și Hagrid se îndepărtau vâjâind de domnul Tonks; câteva secunde mai târziu, picioarele lui Harry se lovira de pământul tare și el căzu în mâini și în genunchi în curtea Vizuinei. Auzi țipete. Aruncând la o parte peria care se stinsese, Harry se ridică, clătînându-se ușor, și le văzu pe doamna Weasley și pe Ginny coborând în fugă treptele de lângă ușa din spate, în timp ce Hagrid, care căzuse și el la aterizare, abia dacă reuși să se ridice.

— Harry? Tu ești adevăratul Harry? Ce s-a întâmplat? Unde sunt ceilalți? strigă doamna Weasley.

— Cum adică? Nu s-a mai întors nimeni? găfâi Harry.

Răspunsul se vedea clar întipărit pe chipul palid al doamnei Weasley.

— Devoratorii Morții ne așteptau, îi spuse Harry. Ne-au înconjurat din clipa în care ne-am ridicat – au știut că avea să fie în seara asta -, nu știu ce s-a întâmplat cu ceilalți. Ne-au urmărit patru dintre ei, nu am avut ce să facem, și apoi ne-a ajuns din urmă Cap-de-Mort...

Era conștient că în vocea lui se simțea cum încerca să se justifice, rugând-o pe doamna Weasley să înțeleagă de ce nu știa ce se întâmplase cu fiii ei, dar...

— Slavă Domnului că ești teafăr, spuse ea, dându-i o îmbrățișare pe care Harry nu simți că o merita.

— Molly, ai cumva niște coniac? întrebă Hagrid puțin amețit. Ca medicament? Ar fi putut să îl aducă prin farmec, dar când o văzu întorcându-se grăbită spre casa cea strâmbă, Harry își dădu seama că voise să își ascundă chipul. Se întoarse spre Ginny și aceasta răspunse imediat rugăminții nerostite a lui Harry de a i se împărtași și lui niște vești.

— Ron și Tonks trebuia să se fi întors primii, dar nu au ajuns la timp la Portal, iar acesta s-a întors fără ei, spuse ea, arătând spre o cutie ruginită de ulei care zăcea în apropiere, pe pământ. Și acela – indicând un pantof vechi din pânză – ar fi trebuit să fie al tatei și al lui Fred, ei ar fi fost cea de-a doua pereche care să se întoarcă. Tu și cu Hagrid a treia și – se uită la ceas -, dacă au ajuns la timp, George și Lupin ar trebui să vină cam peste un minut. Doamna Weasley apăru din nou, ținând o sticlă de coniac, pe care i-o dădu lui Hagrid. Acesta scoase dopul și o bău dintr-o singură sorbitură.

— Mamă! strigă Ginny, arătând spre un loc aflat la câțiva metri depărtare.

O lumină albastră își făcu apariția în întuneric, deveni din ce în ce mai mare și mai puternică și Lupin și George se iviră, învârtindu-se și apoi prăbușindu-se. Harry își dădu seama imediat că ceva nu era în ordine: Lupin îl sprijinea pe George, care își pierduse cunoștința și avea fața plină de sânge.

Harry fugi înspre ei și îl apucă pe George de picioare. El și cu Lupin îl duseră împreună în casă, trecură prin bucătărie și ajunseră în sufragerie, unde

îl întinseră pe canapea. Când lumina lămpii se revărsă peste chipul lui George, Ginny rămase cu respirația tăiată, iar lui Harry i se făcu stomacul ghem: George își pierduse o ureche. O parte a capului și a gâtului le avea pline de sânge, un roșu extrem de aprins.

Abia se aplecă doamna Weasley deasupra fiului ei, că Lupin îl și înșfacă pe Harry de braț destul de violent, ducându-l înapoi în bucătărie, unde Hagrid încă mai încerca să intre pe ușa din spate.

— Hei! spuse Hagrid indignat. Dă-i drumul! Dă-i drumul lui Harry!

Lupin îl ignoră.

— Ce creatură stătea într-un colț prima dată când Harry Potter a intrat în biroul meu de la Hogwarts? întrebă el, scuturându-l pe Harry. Răspunde-mi!

— U-un fluidem într-un bazin cu apă, nu-i așa?

Lupin îi dădu drumul lui Harry și se sprijini de un dulap de bucătărie.

— Ce-a fost asta? strigă Hagrid.

— Îmi pare rău, Harry, dar a trebuit să fiu sigur, spuse Lupin scurt. Am fost trădați. Cap-de-Mort știa că aveai să fii mutat în seara asta și singurii care ar fi putut să-i spună erau implicați direct în plan. Ai fi putut să fii un impostor.

— Atunci, pe mine de ce nu mă verifici? gâfâi Hagrid, care încă se chinuia să intre pe ușă.

— Tu ești pe jumătate uriaș, spuse Lupin, uitându-se în sus la Hagrid. Polipoțiunea este numai pentru oameni.

— Nimeni din Ordin nu i-ar fi spus lui Cap-de-Mort că aveți să mă imitați astă-seară, spuse Harry – era un gând îngrozitor, nu l-ar fi crezut în stare de așa ceva pe niciunul dintre ei. Cap-de-Mort m-a ajuns din urmă abia spre sfârșit, la început nu a știut care dintre noi eram. Dacă ar fi cunoscut planul, ar fi știut din prima că eram cu Hagrid.

— V-a ajuns din urmă Cap-de-Mort? spuse Lupin tăios. Ce s-a întâmplat? Cum ați scăpat?

Harry îi explică pe scurt cum Devoratorii Morții, care îi urmăriseră, păruseră să îl recunoască și cum se opriseră, cum îl chemaseră probabil pe Cap-de-Mort, care apăruse chiar înainte ca el și Hagrid să ajungă în siguranță la casa părinților lui Tonks.

— Te-au recunoscut? Dar cum? Ce ai făcut?

— Am... Încercă să își aducă aminte Harry, dar întreaga călătorie părea un amestec de panică și zăpăceală. L-am văzut pe Stan Sbunpike... știi tu, tipul care conducea Autobuzul Salvator. Și am încercat să îl dezarmez în loc să – de fapt, habar nu avea ce se întâmplă cu el, nu? Cred că se afla sub Blestemul Imperius!

Lupin părea îngrozit.

— Harry, a trecut de mult vremea dezarmărilor! Oamenii ăștia încearcă să te captureze și să te omoare! Măcar împietrește-i, dacă nu ești pregătit să-i omori!

— Eram la sute de metri înălțime! Stan nu era el însuși și, dacă l-aș fi împietrit și ar fi căzut, ar fi murit ca și cum aș fi folosit Abracadabra? Expelliarmus m-a salvat de Cap-de-Mort acum doi ani, adăugă Harry pe un ton sfidător.

Lupin îi amintea de Zacharias Smith, un Astropuf care zâmbea de obicei disprețuitor, cel care răsese de Harry când dorise să îi învețe Vraja de Dezarmare pe membrii Armatei lui Dumbledore.

— Da, Harry, spuse Lupin, controlându-se cu greu, și atunci au fost de față foarte mulți Devoratori ai Morții! Să mă ierți, dar a fost o mișcare mai mult decât ciudată, mai ales că erai și în pericol de moarte. Repetarea ei în seara asta în fața unor Devoratori ai Morții care ori au fost de față, ori au auzit prima dată despre asta a fost aproape sinucidere!

— Deci spui că ar fi trebuit să-l omor pe Stan Shunpike?

Întrebă Harry mânios.

— Sigur că nu, spuse Lupin, dar Devoratorii Morții – de fapt, majoritatea oamenilor! – s-ar fi așteptat să contraataci! Expelliarmus este o vrajă folositoare, Harry, dar Devoratorii Morții par să creadă că este o vrajă tipică ție și te rog să nu o lași să devină așa! Lupin îl făcea să se simtă ca un prost, dar lui Harry îi mai rămăsese totuși un grăunte de mândrie.

— Nu o să atac oameni doar pentru că îmi stau în cale, spuse Harry. Cu asta se ocupă Cap-de-Mort.

Nu află ce răspunse Lupin pentru că, după ce reușise să intre pe ușă, Hagrid ajunsese amețit la un scaun și se așezase.

Tocmai atunci se năruie scaunul sub el. Ignorând scuzele amestecate cu înjurături ale lui Hagrid, Harry i se adresează din nou lui Lupin:

— George o să se facă bine?

Toate sentimentele de frustrare ale lui Lupin față de Harry păreau să fi dispărut la auzul acestei întrebări.

— Cred că da, deși nu îi poate fi înlocuită urechea, pentru că a fost tăiată de un blestem... Se auziră zgomote de afară.

Lupin se avântă spre ușa din spate, Harry sări peste picioarele lui Hagrid și fugi în grădină. În curte apăruseră două siluete și, în timp ce Harry începu să alerge spre ele, își dădu seama că erau Hermione, care revenea la înfățișarea ei firească, și Kingsley, amândoi ținând un umerăș de haine îndoite. Hermione se aruncă în brațele lui Harry, dar Kingsley nu dădu nici un semn de bucurie la vederea celorlalți. Harry îl văzu ridicând bagheta peste umărul Hermionei și îndreptând-o spre pieptul lui Lupin.

— Care au fost ultimele cuvinte pe care ni le-a spus Dumbledore?

— Harry este speranța noastră cea mai de preț. Aveți încredere în el, spuse Lupin calm.

Kingsley îndreptă bagheta spre Harry, dar Lupin zise:

— El este, l-am verificat!

— În ordine, în ordine! spuse Kingsley, vârându-și bagheta înapoi sub pelerină. Dar cineva ne-a trădat! Știau, știau că avea să fie astă-seară!

— Așa se pare, răspuse Lupin, dar nu cred că și-au dat seama că aveau să fie șapte de-alde Harry.

— Nu este o mare consolare! se răsti Kingsley. Cine s-a mai întors?

— Doar Harry, Hagrid, George și cu mine.

Hermione duse mâna la gură, înăbușindu-și un mic geamăt.

— Ce s-a întâmplat cu voi? îl întrebă Lupin pe Kingsley.

— Am fost urmăriți de cinci, am rănit doi, s-ar putea să fi ucis unul, turui Kingsley, și l-am văzut și pe Știm-Noi-Cine, s-a alăturat urmăririi pe la mijloc, dar a dispărut destul de repede. Remus, poate să...

— Zboare, continuă Harry. Și eu l-am văzut, a venit după mine și Hagrid.

— Deci de-aia a plecat – ca să vă urmărească pe voi! Spuse Kingsley. Nu înțelegeam de ce dispăruse. Dar ce l-a făcut să schimbe ținta?

— Harry s-a purtat un pic prea frumos cu Stan Shunpike, spuse Lupin.

— Cu Stan? repetă Hermione. Dar nu ar trebui să fie în Azkaban? Kingsley râse cu amărăciune.

— Hermione, este evident că a avut loc o evadare în masă, pe care ministerul a trecut-o sub tăcere. Lui Travers i-a căzut gluga când l-am blestemat, și el ar trebui să fie închis. Dar cu voi ce s-a întâmplat, Remus? Unde e George?

— Și-a pierdut o ureche, spuse Lupin.

— O ureche...? repetă Hermione cu o voce subțire.

— Opera lui Plesneală, spuse Lupin.

— Plesneală? strigă Harry. N-ai spus că...

— I-a căzut gluga în timpul urmăririi. Sectumsempra a fost mereu specialitatea lui Plesneală. Mi-ar plăcea să pot spune că i-am plătit-o, dar abia dacă am reușit să-l țin pe George pe mătură după ce a fost rănit, pierdea foarte mult sânge.

Cei patru se uitară spre cer și între ei se așternu tăcerea. Nu era nici un semn de mișcare, stelele străluceau, neclintite, indiferente, fără a fi eclipsate de prieteni zburători. Unde era Ron? Unde erau Fred și domnul Weasley? Unde erau Bill, Fleur, Tonks, Ochi-Nebun și Mundungus?

— Harry, dă-mi o mână de ajutor! strigă Hagrid răgușit din prag. Rămăsese din nou blocat în cadrul ușii.

Bucuros că avea ceva de făcut, Harry îl eliberă și apoi se întoarse în bucătăria goală și în sufragerie, unde doamna Weasley și Ginny aveau încă grijă de George. Doamna Weasley oprise sângerarea și, la lumina lămpii, Harry văzu o gaură curată în locul în care fusese urechea lui George.

— Cum se simte?

Doamna Weasley se întoarse și spuse:

— Nu pot să o fac să crească la loc pentru că a fost tăiată prin Magie Neagră. Dar ar fi putut fi mult mai grav... E încă în viață.

— Da, spuse Harry. Slavă Domnului.

— Am mai auzit cumva pe cineva în grădină? întrebă Ginny.

— Hermione și Kingsley, spuse Harry.

— Slavă Domnului, șopti Ginny.

Privirile li se întâlneau, Harry voia să o îmbrățișeze și să o protejeze și nici măcar nu îi prea păsa că era acolo doamna Weasley. Dar, înainte să apuce să își urmeze dorința, din bucătărie se auzi o bufnitură puternică.

— O să-ți dovedesc cine sunt, Kingsley, după ce îmi văd fiul, dă-te la o parte dacă îți pasă de propria siguranță! Harry nu îl mai auzise niciodată pe domnul Weasley strigând așa. Acesta dădu buzna în sufragerie, cu chelia lucindu-i de transpirație și cu ochelarii strâmbi. Fred venea imediat în urma lui – amândoi erau palizi, dar teferi.

— Arthur! strigă doamna Weasley. Vai, Slavă Domnului!

— Cum se simte?

Domnul Weasley căzu în genunchi lângă George. Pentru prima dată de când îl știa Harry, Fred părea să fi rămas fără cuvinte. Stătea în spatele canapelei, uitându-se cu gura căscată la rana fratelui său, și de parcă nu-i venea să-și creadă ochilor.

George se mișcă, trezit poate de venirea lui Fred și a tatălui lor.

— Cum te simți, Georgie? șopti doamna Weasley.

George își pipăi tâmpla.

— Țicnit, murmură el.

— Ce-a pățit? spuse Fred, destul de îngrozit. I-a fost afectată gândirea?

— Țicnit, repetă George, deschizând ochii și uitându-se în sus la fratele său. Vezi... sunt într-o ureche. O ureche, Fred, te-ai prins? Doamna Weasley începu să plângă în hohote. Lui Fred îi reveni culoarea în obraji.

— Slab, îi spuse el lui George. Slab! Când puteai să alegi dintr-o groază de glume despre urechi, s-o folosești tocmai pe asta...?

— Ei, spuse George, zâmbindu-i mamei sale, care nu se mai oprea din plâns. Mamă, acum chiar că n-o să mai poți să ne încurci. Se uită în jur.

— Salut, Harry – ești Harry, nu?

— Da, eu sunt, spuse Harry, apropiindu-se de canapea.

— Ei, bine măcar că ai ajuns aici într-o bucată, spuse George. Dar Ron și Bill cum de nu sunt la căpătâiul patului meu de bolnav?

— Nu s-au întors încă, George, spuse doamna Weasley.

Lui George îi pieri zâmbetul. Harry îi aruncă o privire lui Ginny și îi făcu semn să îl urmeze afară. În timp ce trecură prin bucătărie, Harry zise răspicat:

— Ron și Tonks ar fi trebuit să se întoarcă până acum. Nu aveau mult de mers, mătușa Muriel stă destul de aproape.

Harry tăcu. Încercase să nu se lase cuprins de teamă din clipa în care ajunsese la Vizuină, dar acum îl învălui, părea să-i intre pe sub piele, zbatându-i-se în piept și înecându-l. Ginny îl luă de mână în timp ce coborau treptele spre grădina întunecată.

Kingsley se plimba de colo-colo, uitându-se în sus de fiecare dată când se întorcea. Harry își aduse aminte de cum se plimba unchiul Vernon prin sufragerie cu atât de mult timp în urmă.

Hagrid, Hermione și Lupin stăteau aliniați, privind tăcuți spre cer. Niciunul dintre ei nu întoarse privirea când Harry și Ginny se alăturară și ei străjii lor mute.

Minutele păreau să se dilate, devenind ani, nu altceva. Cea mai mică pală de vânt îi făcea pe toți să tresară și să se întoarcă spre tufișul sau copacul de unde se auzise zgomotul, sperând că unul dintre membrii Ordinului care lipseau avea să apară nevățamat dintre frunzele lui...

Apoi, chiar deasupra lor, o mătură se materializă din nimic, vâjâind spre pământ.

— Ei sunt! strigă Hermione.

Tonks ateriză într-un derapaj prelung, împrăștiind pământ și pietriș peste tot în jur.

— Remus! strigă Tonks.

Coborî clătinându-se de pe mătură și se aruncă în brațele lui Lupin. Acesta avea o expresie impasibilă, era alb ca varul și părea să fi amuțit. Ron veni împiedicându-se spre Harry și Hermione.

— Sunteți bine, bolborosi el, înainte ca Hermione să fugă spre el și să-l strângă în brațe.

— Credeam... credeam...

— 's bine, spuse Ron, bătând-o ușor pe umăr. 's bine.

— Ron a fost nemaipomenit, spuse Tonks cu afecțiune, dându-i drumul lui Lupin. Minunat. L-a împietrit pe unul dintre Devoratorii Morții, l-a nimerit direct în cap și asta în cazul unei ținte mobile, de pe o mătură în zbor...

— Chiar așa? spuse Hermione, uitându-se în sus la Ron, în timp ce își ținea în continuare brațele în jurul gâtului lui.

— De fiecare dată, același ton surprins, spuse el puțin morocănos, eliberându-se din strânsoare. Noi ne-am întors ultimii?

— Nu, spuse Ginny, trebuie să mai vină Bill și Fleur, Ochi-Nebun și Mundungus. Ron, mă duc să le spun mamei și tatei că ești bine...

Fugi înapoi în casă.

— De ce ați întârziat? Ce s-a întâmplat?

Lupin părea să fie aproape supărat pe Tonks.

— Bellatrix, spuse Tonks. Mă vrea aproape la fel de mult ca pe Harry, Remus. A încercat din răspuțeri să mă omoare. Îmi pare rău că nu am nimerit-o, îi sunt datoare. Dar l-am rănit în mod sigur pe Rodolphus... apoi am ajuns la mătușa lui Ron, Muriel, și pierdusem deja Portalul, și ea ne tot oferea diverse...

Lupin strângea din dinți. Încuviință din cap, dar păru să nu mai poată spune altceva.

— Cu voi toți ce s-a întâmplat? întrebă Tonks, întorcându-se spre Harry, Hermione și Kingsley.

Povestiră fiecare prin ce trecuse, dar, în tot acest timp, întârzierea lui Bill, Fleur, Ochi-Nebun și Mundungus părea să se aștearnă peste ei ca o brumă, din ce în ce mai rece, mai înțepătoare și mai greu de ignorat.

— Trebuie să mă întorc în Downing Street. Trebuia să fiu acolo de acum o oră, spuse Kingsley într-un sfârșit, după ce învălui cerul într-o ultimă privire. Anunțați-mă când se întorc.

Lupin dădu din cap că da. Făcându-le cu mâna, Kingsley plecă spre poartă și se adânci în noapte. Lui Harry i se păru că a auzit o mică pocnitură când Kingsley Dispăru chiar dincolo de aria Vizuinei. Domnul și doamna Weasley coborau în fugă treptele din dreptul ușii din spate, urmați de Ginny. Ambii părinți îl îmbrățișară pe Ron înainte de a se întoarce spre Lupin și Tonks.

— Vă mulțumim pentru fiii noștri, spuse Molly.

— Fii serioasă, Molly, spuse Tonks numaidecât.

— Cum se simte George? întrebă Lupin.

— Ce-a pățit? interveni Ron.

— Și-a pierdut...

Dar sfârșitul propoziției doamnei Weasley fu acoperit de strigăte: tocmai apăruse un Thestral, care ateriza la câțiva metri de ei. Bill și Fleur descălecară, bătută de vânt, dar nevătămați.

— Bill! Slavă Domnului, Slavă Domnului...

Doamna Weasley fugi spre ei, dar Bill o îmbrățișa automat. Cu ochii țintă la tatăl său, spuse:

— A murit Ochi-Nebun.

Toți tăcură, pironiți locului. Harry simți cum ceva înăuntrul lui se prăbușește, trecând în pământ, părăsindu-l pentru totdeauna.

— Am văzut când s-a întâmplat, spuse Bill și Fleur încuviință din cap. La lumina ferestrei de la bucătărie, urmele lacrimilor îi scânteiau pe obraji.

— S-a întâmplat imediat după ce am ieșit din cerc; Ochi-Nebun și Dung erau aproape de noi și se îndreptau și ei spre nord. Cap-de-Mort – care poate să zboare – s-a dus direct spre ei. Dung a intrat în panică, l-am auzit strigând, Ochi-Nebun a încercat să îl oprească, dar a Dispărut. Blestemul lui Cap-de-Mort l-a nimerit pe Ochi-Nebun direct în față, a căzut de pe mătură pe spate și... nu am putut face nimic, eram și noi urmăriți de șase Devoratori. Bill nu mai rezista.

— Bineînțeles că nu ați fi avut ce face, spuse Lupin.

Toți se uitară unii la alții. Harry nu putea să înțeleagă. Ochi-Nebun murise, era imposibil... Ochi-Nebun, atât de rezistent, de curajos, un supraviețuitor prin excelență...

Deși nu scoaseră nici un cuvânt, în cele din urmă, toți înțeleseseră că nu mai aveau de ce să aștepte în curte și îi urmară în tăcere pe domnul și doamna Weasley înapoi în Vizină, apoi în sufragerie, unde Fred și George râdeau împreună.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Fred, cercetându-le fețele, când îi văzu că au intrat. Ce e? Cine a...?

— Ochi-Nebun, spuse domnul Weasley. A murit.

Din cauza șocului, gemenilor li se șterseră zâmbetele. Nimeni nu părea să știe ce are de făcut. Tonks plângea încet în batistă – Harry știa bine că fusese

apropiată de Ochi-Nebun, era preferata și protejata lui la Ministerul Magiei. Hagrid, care se așezase pe podea în colțul cel mai spațios, se ștergea la ochi cu o batistă cât o față de masă. Bill se duse la dulap și scoase o sticlă de whisky-foc și niște pahare.

— Pofțiți, spuse el, împărțindu-le în zbor douăsprezece pahare, cu o mișcare din baghetă, lăsându-l suspendat pe un al treisprezecelea, în cinstea lui Ochi-Nebun.

— În amintirea lui Ochi-Nebun, spuseră toți în cor și băură.

— În amintirea lui Ochi-Nebun, repetă Hagrid puțin prea târziu, sughițând.

Harry simți cum băutura îi arde gâtul; fierbințeala părea să îl trezească la realitate, risipind amorțeala și starea de confuzie și dându-i un fel de curaj.

— Deci Mundungus a dispărut? întrebă Lupin, care își golise paharul dintr-o sorbitură.

Atmosfera se schimbă dintr-odată: toți erau încordați, îl urmăreau pe Lupin, dorindu-și ca acesta să continue și, în același timp, lui Harry i se păru că le era și teamă de ce aveau să audă.

— Știu la ce vă gândiți, spuse Bill, și eu m-am întrebat când mă întorceam, pentru că păreau să ne aștepte, nu-i așa? Dar Mundungus nu se poate să ne fi trădat. Nu știau că aveau să fie șapte Harry, asta i-a derutat când am apărut și, în caz că ați uitat, Mundungus a fost cel care a sugerat vicleșugul cu pricina. De ce nu le-ar fi spus esențialul? Cred că Dung a intrat în panică, pur și simplu. Nu a vrut să vină de la bun început, dar l-a obligat Ochi-Nebun și Știm-Noi-Cine s-a dus direct spre ei. Oricine ar fi intrat în panică în locul lor.

— Știm-Noi-Cine s-a purtat exact așa cum prevăzuse Ochi-Nebun, suspină Tonks. Ochi-Nebun a spus că era sigur că se aștepta ca adevăratul Harry să fie cu cei mai rezistenți și pricepuți Aurori. Întâi l-a urmărit pe Ochi-Nebun și, apoi, când Mundungus i-a dat de gol, a trecut la Kingsley...

— Da, este perrrfect adevărrrat, se răsti Fleur, darr nu explică cum de au știut că aveam să îl mutăm astă-searră pe Harry, nu-i așa? Cineva trrrebuie să fi dat dovadă de neglijență. Cineva a lăsat să-i scape data în fața unui strrrăin. Numai așa se explică faptul că au știut data, darr nu și planul complet.

Se uita urât la toți cei din jur. Pe chipul ei frumos se mai vedeau încă urmele lacrimilor. Acum tăcea, dar parcă îi provoca să o contrazică. Nimeni nu o făcu. Singurul zgomot care sparse tăcerea veni din partea lui Hagrid, care sughiță în batistă. Harry aruncă o privire în direcția lui, el care tocmai își riscase viața pentru a-l salva – Hagrid pe care îl iubea, în care avea încredere, pe care Cap-de-Mort îl păcălise pentru a obține informații esențiale, oferindu-i în schimb un ou de dragon...

— Nu, spuse Harry răspicat și toți se uitară la el surprinși – băutura de foc părea că îi amplificase vocea. Adică... dacă cineva a făcut o greșală, continuă Harry, și i-a scăpat ceva, știu că nu a vrut să o facă. Nu este vina lui, repetă el, vorbind mult mai tare decât ar fi făcut-o în mod normal. Trebuie să

avem încredere unii în alții. Am încredere în voi toți, nu cred că cineva din camera aceasta m-ar da vreodată pe mâna lui Cap-de-Mort.

Cuvintele sale fură urmate din nou de tăcere. Toți aveau privirile îndreptate spre el. Harry simți un nou val de fierbințeală și, ca să nu stea degeaba, mai bău niște whisky-foc. În timpul acesta, se gândea la Ochi-Nebun, care îl judecase întotdeauna foarte aspru pe Dumbledore pentru felul în care avea mereu încredere în oameni.

— Bine spus, Harry, îl aprobă Fred dintr-odată.

— Da, o adevărată încântare pentru oricine are urechi să audă, spuse George, uitându-se cu coada ochiului la Fred, căruia i se mișcă un pic colțurile gurii.

Lupin se uită la Harry cu o expresie ciudată, părea că aproape îl compătimeste.

— Crezi că sunt prost? întrebă Harry.

— Nu, spuse Lupin, cred că ești ca James, care considera că nu există nimic mai dezonorant decât să nu ai încredere în prieteni.

Harry știa la ce se referea Lupin: la faptul că tatăl său fusese trădat de către un prieten, Peter Pettigrew. Se simți deodată neobișnuit de mânios. Voia să se certe cu el, dar Lupin îi întorsese deja spatele, își pusese paharul pe o măsuță și îi spuse lui Bill:

— Avem ceva de făcut. Pot să-l întreb pe Kingsley dacă nu ar...

— Nu, spuse Bill numaidecât, o fac eu, vin eu.

— Unde mergeți? întrebă Tonks și Fleur în același timp.

— După trupul neînsuflețit al lui Ochi-Nebun, spuse Lupin. Trebuie să-l recuperăm.

— Dar nu mai puteți așa...? începu doamna Weasley, uitându-se rugător la Bill.

— Să așteptăm? se miră Bill. Doar dacă nu vrei cumva să ajungă la Devoratorii Morții.

Toți tăcură. Lupin și Bill își luară la revedere și plecară.

Ceilalți se prăbușiră în scaune, toți, cu excepția lui Harry, care rămase în picioare. Moartea plutea în aer ca o prezență concretă, secerătoare și ireversibilă.

— Trebuie să plec și eu, spuse Harry. Zece priviri speriate se opriră asupra lui.

— Fii serios, Harry, spuse doamna Weasley. Ce vrei să spui?

— Nu pot rămâne aici.

Harry se frecă pe frunte – îl ustura din nou. Nu îl mai duruse atât de tare de mai mult de un an.

— Atâta timp cât eu sunt aici, sunteți cu toții în pericol...

— Te rog, nu vorbi prostii! spuse doamna Weasley. Tot ce s-a întâmplat astă-seară a fost pentru a te aduce aici în siguranță și slavă Domnului că a funcționat. Iar Fleur a fost de acord să se mărite aici, și nu în Franța, am aranjat totul ca să putem rămâne cu toții împreună, ca să avem grijă de tine...

Doamna Weasley nu înțelegea; îl făcea să se simtă mai rău, nu mai bine.

— Când Cap-de-Mort va afla că sunt aici...

— Dar de ce să afle? întrebă doamna Weasley.

— Ai putea fi în alte douăsprezece locuri, Harry, spuse domnul Weasley.

Nu are cum să știe în care dintre casele protejate te afli.

— Nu pentru mine îmi fac griji! spuse Harry.

— Știm asta, spuse domnul Weasley încet, dar, dacă ai pleca, ai face ca toate eforturile noastre din seara aceasta să pară inutile.

— Nu pleci nicăieri, mormăi Hagrid. Fir-aș al naibii, Harry, după toate prin câte am trecut ca să te aducem aici?!

— Exact, cum rămâne cu urechea mea? spuse George, ridicându-se pe perne.

— Știu toate astea...

— Ochi-Nebun nu ar fi vrut să...

— Știu! strigă Harry.

Se simțea încolțit și șantajat: oare chiar credeau că nu știa ce au făcut pentru el, chiar nu înțelegeau că tocmai din cauza asta voia să plece acum, înainte să mai aibă din nou de suferit din vina lui? Se lăsă o tăcere lungă și plină de tensiune, timp în care cicatricea îl ustura și îi zvâcnea în continuare. Cea care rupse tăcerea până la urmă fu doamna Weasley:

— Harry, unde e Hedwig? spuse ea pe un ton mios. Am putea să o ducem sus, lângă Pigwidgeon, și să-i dăm ceva de mâncare.

Lui Harry i se făcu stomacul ghem. Nu putea să îi spună adevărul. Bău ultima picătură de whisky-foc, pentru a evita să răspundă.

— Harry, stai să vezi când s-o afla că ai izbândit din nou, spuse Hagrid. Te-ai luptat cu el, ai reușit să-l învingi exact când te ataca mai abitor!

— Nu eu l-am învins, spuse Harry scurt, ci bagheta mea. Bagheta mea a acționat de una singură.

După câteva clipe, Hermione interveni cu blândețe:

— Dar, Harry, e imposibil. Vrei să spui că ai făcut vrăji fără să vrei, că ai reacționat din instinct.

— Nu, spuse Harry. Motocicleta se prăbușea, nu puteam să îmi dau seama unde era Cap-de-Mort, dar bagheta mi s-a rotit în mână, l-a găsit și a aruncat o vrajă asupra lui, și nici măcar nu era o vrajă pe care să o fi cunoscut. Eu n-am mai creat niciodată flăcări aurii.

— De multe ori când cineva este într-o situație-limită, explică domnul Weasley, poate face vrăji la care nici cu gândul n-ar gândi. Se întâmplă ca deseori copiii mici, înainte de a învăța...

— Nu a fost ceva de genul acesta, spuse Harry printre dinți.

Îl ardea cicatricea, se simțea nervos și frustrat, detesta ideea că toți își imaginau că avea puteri pe măsura celor ale lui Cap-de-Mort.

Nimeni nu spuse nimic. Știa că nu îl credeau. Acum, că se gândi și el mai bine, nu mai auzise niciodată de o baghetă care să facă vrăji de una singură.

Îl ardea foarte tare cicatricea, se abținea cu greu să nu geamă de durere. Bâiguind ceva despre o gură de aer, puse jos paharul și ieși din cameră.

În timp ce traversa curtea întunecată, Thestralul mare și scheletic își ridică privirea, își înfoie aripile uriașe ca de liliac și apoi continuă să pască. Harry se opri la poarta care dădea în grădină și se uită la plantele crescute în voie, frecându-și fruntea care îi zvâcnea și gândindu-se la Dumbledore.

Era convins că Dumbledore l-ar fi crezut. El ar fi știut cum și de ce bagheta lui Harry funcționase în mod independent, pentru că Dumbledore avea întotdeauna răspuns la orice; știuse de baghete, îi explicase lui Harry legătura ciudată dintre bagheta lui și a lui Cap-de-Mort... dar Dumbledore, la fel ca și Ochi-Nebun, ca Sirius și părinții lui, ca biata sa bufniță, se duseseră undeva unde Harry nu mai putea să vorbească niciodată cu ei. Simți în gât o usturime care nu avea nici o legătură cu whiskyul-foc.

Atunci, dintr-odată, durerea din cicatrice îi slăbi. În timp ce-și ținea mâinile apăsate pe frunte și ochii închiși, din cap auzi o voce:

— Mi-ai spus că se va rezolva problema dacă voi folosi bagheta altcuiva!

Îi apăru dintr-odată în minte imaginea unui bătrân numai piele și os, care zăcea printre zdrențe pe o podea de piatră, țipând, într-o agonie insuportabilă.

— Nu! Nu! Te implor, te implor...

— L-ai mințit pe Lordul Cap-de-Mort, Ollivander!

— Ba nu... jur că nu...

— Ai încercat să îl ajuți pe Potter, să îl ajuți să scape de mine!

— Jur că nu... credeam că avea să funcționeze cu o altă baghetă...

— Atunci, explică-mi ce s-a întâmplat. Bagheta lui Lucius este distrusă!

— Nu înțeleg. Legătura... există numai între baghetele voastre...

— Minciuni!

— Te rog... te implor...

Și Harry văzu mâna albă ridicând bagheta, simți furia crescândă a lui Cap-de-Mort și îl văzu pe bătrânul vlăguit zvârcolindu-se în agonie.

— Harry?

Se termină la fel de repede cum începuse: Harry tremura în întuneric, ținându-se strâns de poarta care dădea spre grădină, iar inima îi bătea în continuare cu putere și cicatricea îl ustura.

Trecură câteva clipe până să își dea seama că Ron și Hermione erau lângă el.

— Harry, hai înapoi în casă, șopti Hermione. Doar nu te gândești în continuare să pleci...

— Da, prietene, trebuie să rămâi, spuse Ron, bătându-l pe Harry pe umăr.

— Te simți bine? îl întrebă Hermione, care se afla acum destul de aproape cât să-i vadă expresia de pe chip. Arăți groaznic!

— Păi... spuse Harry cu vocea tremurândă, probabil că arăt mult mai bine decât Ollivander...

Capitolul VI.

Vârcolacul în pijamale.

Șocul pierderii lui Ochi-Nebun fu resimțit în casă în zilele următoare; Harry se tot aștepta să îl vadă în timp ce intra șchiopătând pe ușa din spate, asemenea celorlalți membri ai Ordinului, care veneau și plecau, aducându-le vești. Simțea că singurul lucru care i ar fi putut alina senzația de vinovăție și durere ar fi fost să treacă la fapte, să plece cât mai curând posibil în misiunea sa de a găsi și de a distruge Horcruurile.

— Ei bine, nu poți să faci nimic în legătură cu – Ron își mișcă buzele, formând cuvântul Horcruurile – până nu împlinești șaptesprezece ani. Încă mai ai Identificatorul asupra ta. Putem să ne gândim la un plan aici la fel de bine ca în oricare altă parte, nu-i așa? Sau – continuă în șoaptă – bănuiești deja unde sunt Știi-Tu-Ce?

— Nu știu, recunosc Harry.

— Cred că Hermione a făcut niște cercetări, continuă Ron. Spunea că așteaptă să vii tu, ca să ne comunice.

Stăteau la masă, la micul dejun; domnul Weasley și Bill tocmai plecaseră la lucru. Doamna Weasley urcase să le trezească pe Hermione și Ginny, în timp ce Fleur se strecurase să facă o baie.

— Indicatorul se va anula pe treizeci și unu, spuse Harry. Asta înseamnă că nu mai trebuie să stau aici decât încă patru zile. Apoi voi putea să...

— Cinci zile, îl corectă Ron cu fermitate. Trebuie să rămânem la nuntă. O să ne omoare dacă nu mergem.

Harry înțelese că era vorba de Fleur și de doamna Weasley.

— Doar o zi în plus, spuse Ron, când Harry dădu semne de răzvrătire.

— Dar nu își dau seama cât este de important să...?

— Bineînțeles că nu, spuse Ron. Habar nu au. Și acum, că ai adus vorba, vreau să am o discuție cu tine despre asta.

Ron aruncă o privire spre ușa care dădea în hol, ca să se asigure că doamna Weasley nu se întorsese încă, apoi se aplecă spre Harry.

— Mama tot încearcă să ne tragă de limbă pe mine și pe Hermione. Vrea să afle unde plecăm. O să încerce și cu tine, să fii pregătit. Tata și cu Lupin ne-au întrebat și ei, dar le-am spus că Dumbledore ți-a spus să nu zici nimănui, în afară de noi, și au lăsat-o baltă. Mama însă, nu. E hotărâtă să afle.

Prezicerea lui Ron se adeveri cu doar câteva ore mai târziu. Cu puțin înainte de prânz, doamna Weasley îl luă pe Harry de lângă ceilalți, rugându-l să o ajute să identifice o șosetă desperecheată, care credea că îi căzuse lui din rucsac. Imediat ce îl prinse singur în spălătoria micuță de lângă bucătărie, deschise subiectul.

— Ron și Hermione par să aibă impresia că voi trei renunțați la Hogwarts, începu ea pe un ton firesc, relaxat.

— A, spuse Harry. Păi, da. Așa facem.

Storcătorul porni de unul singur într-un colț, storcând ceva ce părea a fi o vestă a domnului Weasley.

— Și pot să te întreb de ce anume renunțați la educația voastră?
continuă doamna Weasley.

— Păi, Dumbledore mi-a lăsat... ceva de făcut, murmură Harry. Ron și Hermione știu despre ce este vorba și vor să vină și ei.

— Și ce este acest „ceva”?

— Îmi pare rău, nu pot să...

— Ei bine, sinceră să fiu, cred că eu și cu Arthur avem dreptul să știm și sunt convinsă că și domnul și doamna Granger ar fi de acord! spuse doamna Weasley. Harry se temuse de strategia „părintelui îngrijorat”. Se strădui să o privească în ochi și, când o făcu, își dădu seama că aveau exact aceeași nuanță de căprui ca și ai lui Ginny. Acest lucru nu îi ușura deloc situația.

— Dumbledore nu a vrut să mai știe nimeni altcineva, doamnă Weasley. Îmi pare rău. Ron și Hermione nu sunt nevoiți să vină, este alegerea lor...

— Mie mi se pare că nici tu nu ești nevoit să mergi! se răsti ea, renunțând la orice fel de disimulare. Abia dacă sunteți majori, oricare dintre voi! Este o nebunie, dacă Dumbledore avea ceva de rezolvat, avea tot Ordinul la dispoziție! Harry, cred că nu ai înțeles bine ce a spus. Probabil că ți-a zis că voia ca lucrul acesta să fie făcut de cineva și tu ai înțeles din greșeală că se referea la tine.

— Am înțeles exact ce mi-a spus, răspunse Harry scurt. Trebuie s-o fac eu.

Îi dădu înapoi șoseta cu un model din două fire de papură aurii, pe care se presupunea că ar fi trebuit să o identifice.

— Și nu este a mea, eu nu țin cu Puddlemere United.

— A, da, bineînțeles, spuse doamna Weasley, revenind dintr-odată, într-un mod destul de enervant, la tonul de dinainte. Trebuia să-mi dau seama. Ei bine, Harry, dacă tot ești aici, nu-i așa că o să ne ajuți cu pregătirile pentru nunta lui Bill și Fleur? Mai sunt încă o mulțime de lucruri de făcut.

— Ba da... sigur că da, spuse Harry, derutat de această trecere rapidă la un alt subiect.

— Ce drăguț din partea ta, răspunse ea și ieși din spălătorie zâmbind.

Din acea clipă, doamna Weasley avu grijă ca Harry, Ron și Hermione să fie atât de ocupați cu pregătirile pentru nuntă, încât abia dacă mai avură timp să gândească. Cea mai inofensivă explicație a comportamentului doamnei Weasley era că voia să îi facă să nu-și mai amintească de Ochi-Nebun Moody și de grozăviile recentei călătorii. Însă după două zile de lustruire neîntreruptă a tacâmurilor, de asortare a fundițelor și a florilor, de dezpiticire a grădinii și de ajutor dat doamnei Weasley la pregătirea unor cantități enorme de tartine, Harry începu să suspecteze că motivul era altul. Toate însărcinările pe care le dădea păreau să îi țină pe Harry, Ron și Hermione departe unul de altul; nu avusese ocazia să vorbească singur cu ei din seara în care sosise, când le povestise cum Cap-de-Mort îl torturase pe Ollivander.

— Cred că mama are impresia că, dacă poate să vă împiedice să vorbiți și să faceți planuri, o să reușească să vă facă să amânați plecarea, îi șopti Ginny

lui Harry, în timp ce puneau masa pentru cină, în a treia noapte a șederii lui acolo.

— Și ce crede că se va întâmpla după aceea? Murmură Harry. Crede că altcineva o să-l omoare pe Cap-de-Mort, în timp ce ea ne ține aici, ca să facem poale-n-brâu?

Vorbise fără să gândească și o văzu pe Ginny cum se albește.

— Deci e adevărat? spuse ea. Asta vreți să faceți?

— A, nu... glumeam, spuse Harry pe un ton evaziv.

Se uitară lung unul la celălalt și în expresia lui Ginny era ceva mai mult decât șoc. Deodată, Harry își dădu seama că era pentru prima dată singur cu ea de când petrecuseră orele acelea furate în colțuri ascunse ale domeniilor de la Hogwarts. Era sigur că și ea își amintea de ele. Amândoi tresăriră când ușa se deschise și înăuntru intrară domnul Weasley, Kingsley și Bill.

În ultima vreme, și alți membri ai Ordinului veneau destul de des la cină, pentru că, în locul Casei Cumplite, numărul doisprezece, Vizuina devenise noul sediu. Domnul Weasley le explicase că, după moartea lui Dumbledore, Păstrătorul Secretului, fiecare dintre cei cărora Dumbledore le încredințase adresa Casei Cumplite devenise la rândul său un Păstrător al Secretului.

— Dat fiind că suntem douăzeci, Vraja Fidelius este mult mai puțin puternică decât înainte. Devoratorii Morții au de douăzeci de ori mai multe ocazii pentru a obține secretul de la cineva. Nu ne putem aștepta să mai reziste mult.

— Dar, în mod sigur, Plesneală trebuie să le fi dat deja adresa Devoratorilor Morții, nu-i așa? întrebă Harry.

— Ei bine, Ochi-Nebun a aruncat câteva blesteme împotriva lui Plesneală, în cazul în care se va mai întoarce acolo. Sperăm că vor fi destul de puternice pentru a-l împiedica să intre și pentru a-i lega limba, dacă încearcă să spună cuiva de locul acela, dar nu putem ști sigur. Ar fi fost o nebunie să folosim în continuare casa ca sediu, acum, când protecția ei este atât de vulnerabilă. Bucătăria era atât de aglomerată în seara aceea, încât le era greu să manevreze furculițele și cuțitele. Harry se trezi înghesuit lângă Ginny; lucrurile nespuse dintre ei îl făceau să-și dorească să mai fi fost câteva persoane care să-i despartă. Încerca atât de atent să nu-i atingă brațul, încât abia dacă era în stare să-și taie puiul din farfurie.

— Nici o veste despre Ochi-Nebun? îl întrebă Harry pe Bill.

— Nimic, răspunse Bill.

Nu putuseră să îl înmormânteze pe Moody, pentru că Bill și Lupin nu reușiseră să îi recupereze trupul. Fusese greu să-și dea seama unde ar fi putut cădea, din cauza întunericului și a luptei năucitoare.

— În Profetul zilei nu s-a scris nimic despre moartea lui sau despre găsierea corpului neînsuflețit, continuă Bill. Dar asta nu prea contează. Mai nou, Profetul zilei trece multe sub tăcere.

— Și încă n-au convocat o audiere pentru toate vrăjile pe care le-am folosit fiind încă minor, când am scăpat de Devoratorii Morții? îi strigă Harry

peste masă domnului Weasley, care clătină din cap. Pentru că știu că nu am avut de ales sau pentru că nu vor să spun lumii că am fost atacat de Cap-de-Mort?

— A doua variantă, zic eu. Scrimgeour nu vrea să recunoască că Știm-Noi-Cine are o putere atât de mare și nici că a avut loc o evadare în masă din Azkaban.

— Oare de ce le-ar spune oamenilor adevărul? întrebă Harry, strângând cuțitul atât de tare, încât vechile cicatrice de pe mână îi ieșiră în evidență, mai albe decât restul pielii: Nu am voie să spun minciuni.

— Chiar nu e nimeni la minister, care să fie pregătit să se opună? întrebă Ron furios.

— Ba da, Ron, dar oamenii sunt îngroziți, răspuse domnul Weasley. Îngroziți că ei ar putea fi următorii care să dispară sau că ar putea să le fie atacați copiii! Umblă niște zvonuri foarte îngrijorătoare; eu, unul, nu cred că profesoara de Studii despre Încuiați de la Hogwarts și-a dat demisia. Nu a mai fost văzută deja de câteva săptămâni. Între timp, Scrimgeour stă toată ziua închis în biroul lui. Tot ce sper este că pune la cale un plan.

Urmă o pauză, în timpul căreia doamna Weasley dădu la o parte prin farmec farfuriile goale și servi tartă cu mere.

— Harry, trebuie să hotărâm cum vei fi deghizat, spuse Fleur în momentul în care toată lumea începu să mănânce budincă. Pentru nuntă, adăugă ea, văzând expresia confuză a lui Harry. Bineînțeles, nu avem nici un Devorator al Morții prin invitați, dar nu putem garanta că unii dintr-ei nu vor lăsa să le scape câte ceva după câteva pahare de șampanie. Harry deduse că Fleur încă îl suspecta pe Hagrid.

— Da, bună idee, spuse doamna Weasley din capul mesei, unde stătea, cu ochelarii pe vârful nasului, parcurgând o listă de lucruri de îndeplinit, scrisă pe o bucată foarte lungă de pergament. Acum, Ron, ți-ai făcut curat în cameră?

— De ce? exclamă Ron și trânti lingura pe masă, uitându-se urât la mama lui. De ce trebuie să-mi fac curat în cameră? Pe Harry și pe mine nu ne deranjează deloc să rămână așa cum e!

— Tinere, nunta fratelui tău va avea loc aici, peste câteva zile...

— Și se căsătoresc cumva în camera mea? întrebă Ron mânios. Nu! Și atunci de ce, în numele părților sensibile ale lui Merl...

— Cum îndrăznești să vorbești așa cu mama ta? spuse domnul Weasley cu fermitate. Și fă cum ți se spune!

Ron își privi încruntat părinții, apoi își luă lingura și se năpusti asupra ultimelor îmbucături de tartă cu mere.

— Pot să ajut și eu, o parte din dezordine e și din vina mea, îi spuse Harry lui Ron, dar doamna Weasley îl întrerupse.

— Nu, Harry, dragul meu, aș prefera să îl ajuți pe Arthur să curețe cotețul găinilor și, Hermione, ți-aș fi tare recunoscătoare dacă ai schimba cearșafurile pentru domnul și doamna Delacour. După cum știi, sosesc mâine

dimineată, la ora unsprezece. Se dovedi că nu erau prea multe lucruri de făcut în cotețul puilor.

— Ăă... nu e nevoie să-i spui lui Molly, îl rugă domnul Weasley pe Harry, împiedicându-l să ajungă la coteț, dar, ăă... Ted Tonks mi-a trimis cam tot ce a mai rămas din motocicletă lui Sirius și... ăă... le-am ascuns, adică depozitat, aici. Sunt fantastice: e un tub de eșapament, cred că așa îi spune, o baterie absolut extraordinară și o să pot afla cum funcționează frânele. O să încerc să o repar când n-o să fie Molly... adică... atunci când o să am timp.

Când se întoarseră în casă, doamna Weasley nu era de găsit, așa că Harry se strecură până la camera lui Ron de la mansardă.

— Mă ocup, mă ocup...! A, tu erai, spuse Ron ușurat, când Harry intră în cameră. Ron se întinse la loc pe pat, fiind evident că tocmai se ridicase. Camera era la fel de dezordonată ca în restul săptămânii, singura schimbare fiind că Hermione stătea în colțul mai îndepărtat, cu pisica ei pufoasă, Șmecherilă, la picioare, sortând cărți, printre care Harry recunoscuse și câteva ale lui, în două grămezi mari.

— Bună, Harry, spuse ea, în timp ce Harry se așeză pe patul său suprapus. Tu cum ai reușit să scapi? A, mama lui Ron a uitat că ne-a rugat pe mine și pe Ginny să schimbăm așternuturile și ieri, spuse Hermione. Aruncă Numerologia și gramatica pe o grămadă și Înflorirea și decăderea Magiei Negre, pe cealaltă.

— Tocmai vorbeam de Ochi-Nebun Moody, îi spuse Ron lui Harry. Eu zic că trebuie să fi supraviețuit.

— Dar Bill l-a văzut când a fost lovit de blestemul fatal, spuse Harry.

— Da, dar și Bill era atacat, zise Ron. Cum poate fi sigur de ce a văzut?

— Chiar dacă nu l-a nimerit blestemul fatal, Ochi-Nebun a căzut de la sute de metri înălțime, spuse Hermione, cântărind în mână Echipetele de vâjthaț ale Marii Britanii și Irlandei.

— Ar fi putut folosi o Vrajă Scut...

— Fleur a spus că i-a zburat bagheta din mână, zise Harry.

— Mă rog, în ordine, dacă nu vreți să fi supraviețuit, spuse Ron morocănos, aranjându-și perna cu pumnul, într-o poziție mai comodă.

— Bineînțeles că vrem să fi supraviețuit! spuse Hermione, arătându-se șocată. Este îngrozitor că a murit, dar suntem realiști!

Pentru prima dată, Harry își imaginează cadavrul contorsionat al lui Ochi-Nebun, așa cum fusese în cazul lui Dumbledore, cu un ochi învârtindu-se încă în orbită. I se părea revoltător și totuși simțea o dorință ciudată de a râde.

— Probabil că Devoratorii Morții au făcut curat după ei, de asta nu l-a găsit nimeni, spuse Ron cu înțelepciune.

— Da, răspunse Harry. La fel ca și cu Barty Crouch, l-au transformat într-un os și l-au îngropat în grădina din față a lui Hagrid. Probabil că l-au Transfigurat pe Moody și l-au împăiat...

— Termină! chițai Hermione.

Speriat, Harry se uită peste umăr tocmai când Hermione izbučni în lacrimi, cu Silabarul Vrăjitorului în brațe.

— A, nu, spuse Harry, chinându-se să se ridice de pe patul vechi suprapus. Hermione, nu voiam să te supăr...

Dar Ron țâșni de pe pat cu un scârțâit de arcuri ruginite și ajunse la ea înaintea lui. Cu o mână în jurul Hermionei, iar cu cealaltă căutând în buzunarul de la blugi, scoase de acolo o batistă oribilă, pe care o folosisese mai devreme la curățatul cuptorului. Își scoase repede bagheta, o îndreptă spre batistă și zise: „Tergeo”. Bagheta îndepărtă cea mai mare parte din grăsime. Arătând foarte mulțumit de el, Ron îi dădu Hermionei batista din care ieșea un pic de fum.

— A... mersi, Ron... Îmi pare rău... Își suflă nasul și sughiță. Doar că e atât de groaznic, nu-i așa? Im-mediat după Dumbledore... Pur și simplu, nu-mi imaginasem niciodată că ar fi putut să moară Moody, părea atât de rezistent!

— Da, știu, spuse Ron, strângând-o în brațe. Dar știi ce ne-ar spune, dacă ar fi aici, cu noi?

— Vi-vigilență continuă, răspunse Hermione, ștergându-se la ochi.

— Exact, zise Ron, încuviințând din cap. Ne-ar spune să învățăm din ce i s-a întâmplat lui. Iar eu am învățat să nu am încredere în piticul ăla nemernic de Mundungus.

Hermione râse un pic și se aplecă să ridice alte două cărți. În clipa următoare, Ron își retrase repede mâna din jurul umerilor ei, iar Hermionei îi căzu Cartea monstruoasă a monștrilor pe piciorul lui. Cartea scăpase din cureaua cu care era legată și încerca să muște firoasă din glezna lui Ron.

— Iartă-mă, iartă-mă! strigă Hermione, în timp ce Harry smulse cartea de pe piciorul lui Ron și o legă la loc.

— Dar ce faci cu toate cărțile astea? întrebă Ron, șchiopătând înapoi spre pat.

— Încerc să hotărâsc pe care să le luăm cu noi, spuse Hermione. Când o să căutăm Horcruurile.

— A da, bineînțeles, spuse Ron, plesnindu-se peste frunte. Uitasem că o să mergem pe urmele lui Cap-de-Mort într-o bibliotecă mobilă.

— Ha, ha! făcu Hermione, uitându-se la Silabarul Vrăjitorului. Credeți că o să avem de tradus rune? E posibil... cred că ar fi mai bine să o luăm, pentru orice siguranță.

Dădu drumul Silabarului peste grămada mai mare și ridică Hogwarts: o istorie.

— Fiți atenți, spuse Harry.

Se îndreptase. Ron și Hermione îl priveau cu niște fețe având expresii similare, resemnate și sfidătoare.

— Știu că după înmormântarea lui Dumbledore ați spus că voi ați să veniți cu mine, începu Harry.

— Iar o ia de la capăt, îi spuse Ron lui Hermione, dându-și ochii peste cap.

— Așa cum ne așteptam, oftă Hermione, întorcându-se la cărți. Știți, cred că o să iau totuși Hogwarts: o istorie. Chiar dacă nu ne mai întoarcem acolo, nu cred că s-ar cădea să nu o avem la noi...

— Fiți atenți! spuse Harry din nou.

— Nu, Harry, fii tu atent, îi luă Hermione vorba din gură. Venim cu tine. Am hotărât asta de luni de zile – ba nu, de ani de zile.

— Dar...

— Taci, îl sfătui Ron.

— Sunteți siguri că v-ați gândit bine? insistă Harry.

— Păi, să vedem, zise Hermione, trântind „La braț cu un căpcăun” peste grămada de cărți date la o parte, cu o privire crâncenă. Împachetez de zile întregi, ca să putem pleca în orice clipă, ceea ce, pentru informația ta, să știi că a implicat niște vrăji destul de complicate, ca să nu mai vorbesc de șterpelirea tuturor proviziilor de Polipoțiune ale lui Ochi-Nebun, chiar pe sub nasul mamei lui Ron. În plus, le-am modificat amintirile părinților mei, ca să fie convinși că de fapt îi cheamă Wendell și Monica Wilkins și că ambiția vieții lor este să se mute în Australia, ceea ce au și făcut. Asta ca să-i fie mai greu lui Cap-de-Mort să îi găsească și să-i interogheze în legătură cu mine – sau cu tine, pentru că, din păcate, le-am spus destul de multe în ce te privește. Presupunând că voi supraviețui căutării Horcruurilor, îi voi găsi pe mama și pe tata și voi ridica vraja. Dacă nu voi supraviețui – ei bine, cred că am făcut o vrajă destul de bună ca să rămână fericiți și în siguranță. Vezi tu, Wendell și Monica Wilkins nu știu că au o fiică.

Hermionei i se umplură din nou ochii de lacrimi. Ron se dădu iar jos din pat, își puse mâna în jurul ei, încruntându-se la Harry și reproșându-i parcă lipsa de tact. Lui Harry nu îi trecu prin minte ce ar fi putut să spună, poate și din cauza faptului că era foarte ciudat ca Ron să dea cuiva lecții de tact.

— Hermione, îmi pare rău, nu am vrut să...

— Nu ți-ai dat seama că Ron și cu mine știm foarte bine ce s-ar putea întâmpla dacă venim cu tine? Ei bine, știm. Ron, arată-i lui Harry ce ai făcut.

— Lasă, de-abia a mâncat, spuse Ron.

— Haide, trebuie să știe!

— Of, bine. Harry, vino aici!

Pentru a doua oară, Ron își desprinse brațul din jurul Hermionei și șchiopătă spre ușă.

— Hai!

— De ce? întrebă Harry, urmându-l pe Ron în holul micuț.

— Descendo! bolborosi Ron, îndreptându-și bagheta către tavanul jos. Se deschise o trapă, chiar deasupra capetelor lor, și o scară alunecă până în dreptul picioarelor lui Harry și Ron.

Prin gaura neagră se auzi un zgomot groaznic, ceva între un gâfâit și un geamăt, amestecat cu un zgomot foarte neplăcut, ca de canal.

— E vârcolacul vostru, nu? întrebă Harry, care nu mai întâlnise până atunci creatura care făcea câteodată gălăgie noaptea.

— Da, el e, spuse Ron, urcând pe scară. Vino să-l vezi.

Harry urcă după Ron cele câteva trepte care dădeau în podul mic. Intră până la umeri, înainte să zărească ființa ghemuită la câțiva metri de el, dormind în întuneric, cu gura larg deschisă.

— Dar... arată... E normal ca vârcolacii să poarte pijama?

— Nu, spuse Ron. Și nici nu au părul roșcat, și nici atâtea pustule.

Harry contemplă creatura, ușor scârbit. Avea forma și mărimea unui om și, după ce ochii lui Harry se obișnuiră cu întunericul, văzu că purta o pijama veche de-a lui Ron. De asemenea, era sigur și că vârcolacii erau de obicei destul de murdari și chei, mai degrabă decât cu părul roșcat și des și acoperiți cu bășici roșii.

— El este... eu, înțelegi? spuse Ron.

— Nu, făcu Harry. Nu înțeleg.

— O să-ți explic în camera mea, începe să mi se facă rău de la miros, spuse Ron.

Coborâra și Ron ridică scara înapoi în tavan, apoi se întoarseră la Hermione, care sorta cărți în continuare.

— Când vom pleca, vârcolacul o să vină și o să stea aici, în camera mea, spuse Ron. Cred că de-abia așteaptă... Mă rog, e greu de spus, pentru că nu face altceva decât să geamă și să saliveze și să încuviințeze din cap entuziasmat când aude de asta. În orice caz, o să fie varianta mea cu vintre-stropită. E bine, hm?

Harry părea complet derutat.

— E foarte bine! spuse Ron, în mod evident frustrat că Harry nu sesizase cât de strălucit era planul. Uite, când niciunul dintre noi trei nu se va mai întoarce la Hogwarts, toată lumea o să creadă că Hermione și cu mine trebuie să fim cu tine, nu?

Ceea ce înseamnă că Devoratorii Morții se vor duce direct la familiile noastre, pentru a vedea dacă știi unde ești.

— Dar sperăm să pară că eu am plecat cu părinții mei. Mulți sânge-mâli au de gând să se ascundă în momentul ăsta, spuse Hermione.

— Nu putem să ascundem întreaga mea familie, ar fi prea suspect și nu pot să-și dea cu toții demisia, spuse Ron. Așa că o să răspândim povestea că eu sunt grav bolnav de vintre-stropită și că, din cauza asta, nu pot merge la școală. Dacă vine cineva să facă investigații, mama sau tata pot să le arate vârcolacul din patul meu, care e plin de pustule din cap până-n picioare. Vintrea-stropită este foarte contagioasă, așa că nu va vrea nimeni să se apropie de el. Și nu contează că nu o să poată spune nimic, pentru că se pare că oricum nu poți vorbi după ce ciuperca se extinde până în gât.

— Și părinții tăi știu și ei de planul ăsta? întrebă Harry.

— Tata știe. L-a ajutat pe Fred și pe George să transforme vârcolacul. Mama... mă rog, ai văzut și tu cum e. Nu o să accepte că o să plecăm până ce nu vom fi deja plecați.

Se lăsă tăcerea în cameră, singurele zgomote fiind niște bufnituri ușoare, în timp ce Hermione arunca în continuare cărți peste cele două grămezi. Ron stătea și se uita la ea, iar Harry îi privea când pe unul, când pe altul, fără să poată spune nimic. Măsurile pe care le luaseră pentru a-și proteja familiile îl făcuseră să își dea seama, mai clar decât ar fi putut-o face orice altceva, că aveau să vină cu el și că știau exact cât de periculos putea fi. Voia să le spună cât de mult însemna asta pentru el, dar, pur și simplu, nu fu în stare să găsească niște cuvinte destul de importante. În tăcerea care se lăsase, se auzea vocea înăbușită a doamnei Weasley, strigând cu patru etaje mai jos.

— Probabil că Ginny a lăsat o urmă de praf pe cine știe ce inel de șervet de masă, spuse Ron. Nu-mi dau seama de ce familia Delacour trebuie să vină cu două zile înainte de nuntă.

— Sora lui Fleur este domnișoară de onoare, trebuie să fie aici la repetiție și este prea mică pentru a veni singură, spuse Hermione, uitându-se nehotărâtă la Cum să scapi de strigoi.

— Ei bine, sosirea musafirilor o va face pe mama să fie și mai stresată, spuse Ron.

— Ceea ce trebuie să decidem, spuse Hermione, aruncând fără ezitare Teoria defensivei magice direct în coșul de gunoi și ridicând Evaluarea educației magice în Europa, este unde vom merge când vom pleca de aici. Harry, știu că ai zis că vrei să mergi întâi la Peștera lui Godric și înțeleg de ce, dar... ăă... nu ar fi mai bine ca prioritatea noastră să fie Horcruxurile?

— Aș fi de acord cu tine, dacă am ști unde sunt Horcruxurile, spuse Harry, care nu credea că Hermione înțelegea cu adevărat dorința sa de a se întoarce la Peștera lui Godric. Mormintele părinților săi reprezentau doar unul dintre motive: avea un sentiment puternic, însă inexplicabil, că în locul acela avea să găsească niște răspunsuri. Poate că era doar pentru că acolo supraviețuise blestemului fatal al lui Cap-de-Mort; pentru că acum era provocat să repete această vitejie, Harry se simțea atras de locul unde se întâmplase, dorindu-și să înțeleagă.

— Nu credeți că e posibil ca Peștera lui Godric să fie supravegheată de Cap-de-Mort? întrebă Hermione. Nu s-ar putea aștepta să vrei să te întorci acolo, ca să vizitezi mormintele părinților tăi, odată ce vei fi liber să te duci unde vrei?

Harry nu se gândise la asta. În timp ce se chinuia să găsească un contraargument, Ron vorbi și el, urmându-și, în mod evident, propriul șir al gândurilor.

— Persoana asta, R. A. B., spuse el. Știți voi, cel care a furat adevăratul medalion...

Hermione încuviință din cap.

— A scris în bilet că avea de gând să îl distrugă, nu-i așa?

Harry își trase rucsacul mai aproape și scoase Horcruxul în care mai era încă biletul împăturit al lui R. A. B.

— Am furat adevăratul Horcrux și intenționez să-l distrug cât mai curând, citi Harry cu voce tare.

— Dar dacă el nu l-a distrus? întrebă Ron.

— Sau ea, interveni Hermione.

— Nu contează, spuse Ron, ar însemna că am avea un lucru în minus de rezolvat!

— Da, dar tot va trebui să încercăm să găsim medalionul adevărat, nu-i așa? spuse Hermione. Să aflăm dacă a fost sau nu distrus.

— Și, odată ce-l vom găsi, cum se poate distruge un Horcrux? întrebă Ron.

— Păi, spuse Hermione, am făcut niște cercetări în legătura cu asta.

— Cum? întrebă Harry. Parcă nu erau cărți despre Horcruxuri la bibliotecă, nu?

— Nu mai erau, spuse Hermione, roșind. Dumbledore le-a scos pe toate, dar... dar nu le-a distrus.

Ron se îndreptă, făcând ochii mari.

— Pentru numele izmenelor lui Merlin, cum ai reușit să pui mâna pe cărțile acelea despre Horcruxuri?

— Nu-nu le-am furat! spuse Hermione, uitându-se oarecum disperată când la Harry, când la Ron. Încă mai erau cărți din bibliotecă, chiar dacă Dumbledore le luase de pe raft. În orice caz, dacă chiar ar fi vrut să nu mai ajungă nimeni la ele, sunt sigură că ar fi făcut în așa fel încât să fie mult mai dificil...

— Treci la subiect! spuse Ron.

— Păi... a fost ușor, spuse Hermione cu o voce de-abia auzită. Am făcut doar o Vrajă de Chemare. Știți voi – Accio. Și... și au zburat afară, pe fereastra din biroul lui Dumbledore direct în dormitorul fetelor.

— Dar când ai făcut asta? întrebă Harry, privind-o pe Hermione cu un amestec de îndoială și admirație.

— Imediat după înmormântarea lui Dumbledore, spuse Hermione, aproape în șoaptă. Imediat după ce am hotărât că vom renunța la școală și vom pleca în căutarea Horcruxurilor. Când m-am întors să-mi iau lucrurile, mi-a trecut pur și simplu prin minte că, până la urmă, cu cât știam mai multe despre ele, cu atât avea să fie mai bine... și eram singură în cameră... așa că am încercat... și a mers. Au zburat direct pe fereastra deschisă și... și le-am băgat în bagaj.

Înghiți și apoi spuse pe un ton implorator:

— Nu pot să cred că Dumbledore s-ar fi supărat, nu este ca și când vom folosi informațiile pentru a face un Horcrux, nu-i așa?

— Ne auzi pe vreunul plângându-ne? spuse Ron. Păi și unde sunt cărțile astea?

Hermione cotrobăi o clipă și apoi scoase din mormanul imens o carte mare, legată în piele neagră și decolorată. Părea să îi fie destul de scârbă de ea și o ținea cu vârfurile degetelor, ca și când ar fi fost ceva ce murise de curând.

— Aceasta este cea în care sunt date instrucțiuni explicite despre crearea unui Horcrux. Secretele magiei celei mai întunecate este o carte îngrozitoare, de-a dreptul sinistră, plină de magie neagră. Mă întreb când le-o fi scos Dumbledore din bibliotecă... poate că a făcut-o abia când a devenit director, pun pariu că aici a găsit Cap-de-Mort toate informațiile de care avea nevoie.

— Atunci, de ce a trebuit să îl întrebe pe Slughorn cum să creeze un Horcrux, dacă citise deja cum să o facă? întrebă Ron.

— A apelat la Slughorn doar ca să afle ce s-ar întâmpla dacă ți-ai fragmenta sufletul în șapte, spuse Harry. Dumbledore era convins că știa deja cum să facă un Horcrux înainte să-l fi întrebat pe Slughorn de ele. Cred că ai dreptate, Hermione, mai mult ca sigur că de acolo a obținut informațiile.

— Și cu cât am citit mai multe despre ele, spuse Hermione, cu atât par mai groaznice și cu atât îmi vine mai greu să cred că a făcut șase. În cartea asta ești avertizat de cât de instabil devine restul sufletului când este sfâșiat și asta când creezi un singur Horcrux!

Harry își aminti ce spusese odată Dumbledore, despre cum ajunsese Cap-de-Mort dincolo de răutatea obișnuită.

— Nu există vreun mod în care să te reîntregești? Întrebă Ron.

— Ba da, spuse Hermione, zâmbind cu amărăciune, dar ar fi nespus de dureros.

— De ce? Cum se face? întrebă Harry.

— Prin remușcări, spuse Hermione. Trebuie să simți cu adevărat ce-ai făcut. Există o condiție. Se pare că durerea pe care o provoacă regretele te pot ucide. Nu știu de ce, dar nu îl văd pe Cap-de-Mort în situația asta, voi ce ziceți?

— Nu, spuse Ron, înainte ca Harry să poată răspunde. Și scrie în cartea aia și cum se pot distruge Horcruxurile?

— Da, spuse Hermione, întorcând în acest timp paginile fragile de parcă ar fi examinat niște măruntaie putrezite, pentru că îi avertizează pe vrăjitorii întunecați cât de puternice trebuie să fie vrăjile aruncate asupra lor. Din tot ce am citit, ce a făcut Harry cu pumnalul lui Cruplud a fost unul dintre puținele mijloace sigure de a distruge un Horcrux.

— Adică străpungerea cu un colț de basilisc? întrebă Harry.

— A, păi norocul nostru că avem provizii întregi de colți de basilisc, spuse Ron. Chiar mă întrebam ce vom face cu ei.

— Nu trebuie să fie neapărat un colț de basilisc, spuse Hermione răbdătoare. Trebuie să fie ceva atât de distructiv, încât Horcruxul să nu se mai poată repara singur. Veninul de basilisc nu are decât un singur antidot, care este extrem de rar...

— Lacrimile de phoenix, spuse Harry, încuviințând din cap.

— Exact, îl aprobă Hermione. Problema noastră este că există foarte puține substanțe la fel de distructive ca veninul de basilisc și, în cazul tuturor, este periculos să le transporti asupra ta. Însă este o problemă pe care va trebui să o rezolvăm, pentru că sfâșierea, strivirea sau lovirea unui Horcrux nu va fi de ajuns. Trebuie să fie distrus dincolo de remedieri magice.

— Dar chiar dacă vom distruge chestia în care locuiește, spuse Ron, de ce nu poate bucata de suflet dinăuntru să se ducă și să trăiască în altceva?

— Pentru că un Horcrux este exact opusul unei ființe umane.

Văzând că Harry și Ron păreau complet derutați, Hermione se grăbi să adauge:

— Fiți atenți, Ron, dacă aș lua în clipa asta o sabie și te-aș străpunge, nu ți-aș răni deloc sufletul.

— Ceea ce ar fi o mare consolare pentru mine, bineînțeles, spuse Ron. Harry râse.

— Păi chiar ar trebui să fie! Ceea ce vreau să spun este că indiferent ce s-ar întâmpla cu corpul tău, sufletul ar supraviețui neatins, spuse Hermione. Dar cu Horcruxul este exact invers.

Viața fragmentului de suflet din el depinde de recipient, de corpul său vrăjit. Nu poate exista fără el.

— Jurnalul acela a cam murit când l-am străpuns, spuse Harry, amintindu-și cum cerneala cursese ca sângele din paginile găurite și țipetele bucății de suflet a lui Cap-de-Mort, când dispăruse.

— Și, odată ce jurnalul a fost distrus complet, bucata de suflet închisă în el nu a mai putut exista. Ginny a încercat să scape de jurnal înaintea ta, aruncându-l în toaletă, dar, în mod evident, s-a întors ca nou-nouț.

— Stai așa, spuse Ron, încruntându-se. Fragmentul de suflet din jurnalul acela a posedat-o pe Ginny, nu-i așa? Cum funcționează asta?

— Atâta timp cât recipientul magic rămâne intact, bucata de suflet din interior poate intra și ieși din cineva, dacă se atașează prea tare de obiect. Nu mă refer la ținerea lui pentru prea mult timp, nu are nici o legătură cu atingerea acestuia, adăugă ea, înainte ca Ron să poată vorbi. Mă refer la apropiere emoțională. Ginny a scris toate trăirile ei în jurnalul acela, devenind extrem de vulnerabilă. Nu e deloc bine să te atașezi prea mult sau să devii dependent de Horcrux.

— Mă întreb oare cum a distrus Dumbledore inelul, spuse Harry. De ce nu l-am întrebat? Nu m-am...

Vocea i se pierdu... se gândea la toate lucrurile despre care ar fi trebuit să îl întrebe pe Dumbledore și acum, după moartea directorului, avea senzația că ratase foarte multe ocazii, cât fusese în viață Dumbledore, de a afla mai multe... de a afla totul...

Tăcerea fu spartă când ușa se deschise de perete cu o bufnitură cutremurătoare. Hermione țipă și dădu drumul cărții Secretele magiei celei mai întunecate, Șmecherilă fugi sub pat, şuierând indignat, Ron sări de pe pat, alunecă pe un ambalaj aruncat de broscuță de ciocolată și se lovi cu capul de peretele de vizavi, iar Harry se grăbi instinctiv să-și ia bagheta, înainte de a-și da seama că o avea în față pe doamna Weasley, cu părul ciufulit și chipul contorsionat de furie.

— Îmi pare rău să întrerup această drăgălașă reuniune, spuse ea, cu vocea tremurândă. Sunt convinsă că vreți să vă odihniți... dar în camera mea

sunt stivuite cadouri de nuntă care trebuie sortate și aveam senzația că vă arătaserăți de acord să mă ajutați.

— Ah, da, spuse Hermione, sărind în picioare cu o expresie îngrozită și făcând cărțile să zboare peste tot în jur, o să vă ajutăm... Iertați-ne...

Aruncă o privire speriată spre Harry și Ron și ieși imediat din cameră după doamna Weasley.

— Parcă suntem spiriduși de casă, se plânse Ron în șoaptă, masându-și în continuare capul, urmând-o și el, împreună cu Harry. Dar fără satisfacțiile muncii. Cu cât o să se termine mai repede nunta, cu atât o să fiu mai fericit.

— Da, spuse Harry, atunci nu o să mai avem nimic de făcut decât să găsim Horcruhuri... o să fie ca în vacanță, nu-i așa?

Pe Ron îl pufni râsul, dar se opri brusc la vederea mormanului imens de cadouri de nuntă care îi aștepta în camera doamnei Weasley.

Familia Delacour sosi în dimineața următoare, la ora unsprezece. Între timp, Harry, Ron, Hermione și Ginny ajunseseră să îi antipatizeze sincer pe membrii familiei Delacour și Ron se întoarse țopăind supărat în camera sa, pentru a-și pune șosete asortate, iar Harry încercă să-și netezească părul.

Odată ce fură cu toți considerați destul de dichisiți, ieșiră în curtea însorită, pentru a-i aștepta pe musafiri. Harry nu mai văzuse niciodată curtea atât de curată. Ceaunele ruginite și cizmele vechi de cauciuc care erau de obicei pe treptele de lângă ușa din spate dispăruseră și fuseseră înlocuite cu două Tufe Tremurătoare noi, așezate în ghivece mari, de-o parte și de alta a ușii. Deși nu bătea deloc vântul, frunzele se unduiau ușor, generând un efect plăcut de adiere. Găinile fuseseră închise în coteț, peluza fusese greblată, iar plantele din grădina din apropiere fuseseră tunse, curățate și în general aranjate, deși lui Harry, căruia îi plăcea mai mult când era sălbatică, i se păru destul de pustie fără contingentul obișnuit de pitici neastâmpărați.

Pierduse numărul armatei de vrăji de protecție care fuseseră aruncate asupra Vizuinei de către Ordin și minister, tot ce știa era că nimeni nu mai putea să vină direct acolo prin mijloace magice. Drept urmare, domnul Weasley se duse să îi întâmpine pe membrii familiei Delacour în vârful unui deal din apropiere, unde aveau să sosească într-un Portal.

Primul semn al venirii lor fu un hohot de râs foarte ascuțit, dovedit a fi al domnului Weasley, care apăru în poartă câteva clipe mai târziu, încărcat cu bagaje și deschizându-i calea unei femei frumoase, blonde, îmbrăcate cu haine verzi de culoarea frunzei, care nu putea fi decât mama lui Fleur.

— Maman! strigă Fleur, fugind să o îmbrățișeze. Papa!

Monsieur Delacour nu era nici pe departe la fel de chipeș pe cât era soția sa de frumoasă, avea cu un cap mai puțin și era extrem de dolofan, cu o barbă neagră, mică și ascuțită. Cu toate acestea, părea un om binevoitor. Se apropie de doamna Weasley cu niște sărituri mici, încălțat cu cizme cu toc înalt, sărutând-o de două ori pe fiecare obraz și zăpăcind-o.

— V-ați derrranjat prea mult, spuse el cu o voce joasă. Fleurrr ne-a spus că ați muncit încontinuu.

— Vai, e o nimica toată, o nimica toată! ciripi doamna Weasley. O plăcere! Ron se descărcă dându-i un șut unui pitic care se ițise din spatele unei Tufe Tremurătoare.

— Stimată doamnă! spuse monsieur Delacour, zâmbind și ținând în continuare mâna doamnei Weasley între mâinile sale grăsuțe. Suntem deosebit de onorați de unirea apropiată a familiilor noastre! Dați-mi voie să v-o prezint pe soția mea, Apolline.

Doamna Delacour se apropie parcă plutind și se aplecă să o sărute și ea pe doamna Weasley.

— Enchantée, spuse ea. Soțul dumneavoastră ne-a povestit niște întâmplări atât de amuzante!

Domnul Weasley râse ca un nebun, dar doamna Weasley îi aruncă o privire care îl reduse instantaneu la tăcere, făcându-l să adopte o expresie potrivită cuiva care veghea un prieten drag, aflat pe patul de moarte.

— Și cred că ați cunoscut-o deja pe fiica noastră mai mică, Gabrielle! spuse monsieur Delacour.

Gabrielle era Fleur în miniatură, avea unsprezece ani și părul blond argintiu îi ajungea până la talie. Îi zâmbi larg doamnei Weasley și o îmbrățișă, apoi îi aruncă o privire radiantă lui Harry, fluturând din gene. Ginny își dresе vocea cu subînțeles.

— Pofțiți înăuntru, vă rog! spuse doamna Weasley veselă și îi conduse pe membrii familiei Delacour în casă, pe fundalul multor „Dar vă rog!”, „După dumneavoastră!” și „Nu aveți pentru ce!”.

Cei din familia Delacour se dovediră cât de curând niște oaspeți harnici și plăcuți. Totul îi mulțumea și erau dornici să ajute la pregătirile pentru nuntă. Monsieur Delacour considera totul, de la planurile de repartizare a invitaților la pantofii domnișoarelor de onoare, ca fiind „charmant”. Madame Delacour era desăvârșită în vrăjile casnice și curățase cuptorul cum se cuvine într-o clipită, iar Gabrielle mergea peste tot după sora ei, încercând s-o ajute cum putea mai bine, turuind în franceză.

Dezavantajul era că Vizuina nu fusese concepută pentru a adăposti atât de mulți oameni. Domnul și doamna Weasley dormeau acum în sufragerie, după ce rezistaseră protestelor lui monsieur și madame Delacour și insistaseră ca aceștia să doarmă în dormitorul lor. Gabrielle dormea cu Fleur în fosta cameră a lui Percy, iar Bill avea să împartă camera cu Charlie, cavalerul său de onoare, când avea să se întoarcă din România. Ocaziile de a face planuri împreună deveniră practic inexistente și, de disperare, Harry, Ron și Hermione se oferiră voluntari să hrănească găinile doar pentru a scăpa din casa supraaglomerată.

— Și tot nu ne lasă în pace! se răsti Ron, în timp ce a doua încercare de a se întâlni toți în curte eșuă din cauza doamnei Weasley, care apăru cu un coș mare de rufe în brațe.

— A, ați dat de mâncare la găini, ce bine, strigă ea, apropiindu-se de ei. Mai bine le-am închide acum, înainte să vină oamenii mâine... să ridice cortul

pentru nuntă, explică ea, făcând o pauză, pentru a se sprijini de coteț. Părea că ajunsese la capătul puterilor. Corturile Magice ale lui Millamant... sunt foarte bune. O să-i însoțească Bill... ar fi mai bine să stai în casă cât sunt aici, Harry. Recunosc că toate vrăjile astea de protecție complică foarte mult organizarea unei nunți.

— Îmi pare rău, spuse Harry cu umilință.

— A, fii serios, dragul meu! spuse numaidecât doamna Weasley. Nu voiam să spun că... până la urmă, siguranța ta este cea mai importantă! De fapt, Harry, chiar voiam să te întreb cum ai vrea să îți sărbătorești ziua de naștere. Împlinești șaptesprezece ani, este o zi importantă...

— Nu vreau nimic special, spuse Harry repede, imaginându-și deranjul în plus pe care l-ar fi pricinuit. Sincer, doamnă Weasley, o cină obișnuită ar fi mai mult decât de ajuns... este chiar ziua de dinaintea nunții...

— A, păi, dacă ești sigur, dragul meu... să-i invit pe Remus și pe Tonks, nu-i așa? Și pe Hagrid...

— Ar fi grozav, spuse Harry. Dar vă rog să nu vă deranjați prea tare.

— Nici un deranj, nici un deranj... nici nu se pune problema...

Se uită la el îndelung, cercetător, apoi zâmbi cu tristețe, se îndreptă de spate și se îndepărtă. Harry o privi fluturându-și bagheta în apropierea sforii de rufe, făcând rufele umede să se ridice în aer și să se agațe singure, și simți dintr-odată un val de remușcare pentru toate greutățile și durerea pe care i le provoca.

Capitolul VII.

Testamentul lui Albus Dumbledore.

Mergea de-a lungul unui drum de munte învăluit în lumina rece și albăstruie a răsăritului. Mult mai jos se vedea umbra unui orașel înconjurat de ceață. Oare cel pe care îl căuta era acolo? Bărbatul de care avea atât de mare nevoie încât nu putea să se mai gândească la altceva, bărbatul care avea răspunsul, răspunsul pentru problema sa...

— Hei, trezește-te!

Harry deschise ochii. Încă era întins pe patul suprapus din camera murdară de la mansardă a lui Ron. Soarele încă nu răsărise și camera era întunecată. Pigwidgeon dormea dusă, cu capul sub aripioară. Pe Harry îl ustura cicatricea de pe frunte.

— Vorbeai în somn.

— Da?

— Da. „Gregorovitch”. Tot repetai „Gregorovitch”.

Harry nu-și pusese ochelarii, iar chipul lui Ron i se părea puțin neclar.

— Cine e Gregorovitch?

— Eu de unde să știu? Tu îi spuneai numele.

Harry își masă cicatricea și începu să se gândească. Avea ideea vagă că mai auzise numele acesta, dar nu își putea aminti unde.

— Cred că îl caută Cap-de-Mort.

— Bietul om, spuse Ron cu patimă.

Harry se ridică în capul oaselor, masându-și în continuare cicatricea – acum se trezise de-a binelea. Încercă să își aducă aminte exact ce văzuse în vis, dar nu își aminti decât un orizont muntos și silueta unui sat la poalele unei văi adânci.

— Cred că a plecat din țară.

— Cine, Gregorovitch?

— Cap-de-Mort. Cred că este undeva în străinătate, îl caută pe Gregorovitch. Nu părea să fie un loc din Marea Britanie

— Crezi că poți să vezi din nou în mintea lui?

Ron părea îngrijorat.

— Te rog, nu-i spune Hermionei, îl rugă Harry. Deși chiar nu-mi dau seama cum se așteaptă să mă opresc să mai văd lucruri în vis...

Se uită în sus, la colivia lui Pigwidgeon, gândindu-se... de ce îi era familiar numele „Gregorovitch”?

— Cred, spuse el încet, că are legătură cu vâjthațul. E o legătură, dar nu pot să-mi dau seama care anume.

— Cu vâjthațul? întrebă Ron. Sigur nu te gândești la Gorgovitch?

— La cine?

— Dragomir Gorgovitch, înaintaș, a fost transferat la Tunurile din Chudley pentru o sumă record, acum doi ani. Deține recordul pentru cele mai multe baloane scăpate într-un sezon.

— Nu, spuse Harry. Sigur nu mă gândesc la Gorgovitch.

— Și eu încerc să nu mă gândesc prea des, spuse Ron. Păi, la mulți ani!

— Uau... așa e, am uitat! Am împlinit șaptesprezece ani!

Harry înșfăcă bagheta de lângă pat, o îndreptă către biroul plin de lucruri pe care își lăsase ochelarii și zise: „Accio Ochelari!”.

Deși erau cam la un metru depărtare, simți o mare satisfacție să îi vadă zburând spre el, cel puțin până când îl loviră în ochi.

— Elegant, nu glumă, pufni Ron.

Bucurându-se că îi fusese anulat Identificatorul, Harry făcu lucrurile lui Ron să zboare prin cameră, trezind-o pe Pigwidgeon și făcând-o să țopăie entuziasmată prin colivie.

Harry încercă de asemenea să își lege șireturile de la adidași cu ajutorul magiei (după aceea, îi luă câteva minute numai ca să desfacă nodul) și, doar de plăcere, prefăcu robele portocalii din afișele lui Ron cu Tunurile din Chudley în unele de-un albastru aprins.

— Eu mi-aș închide șlițul cu mâna, dacă aș fi în locul tău, îl sfătui Ron pe Harry și începu să râdă când Harry verifică imediat dacă se închisese la pantaloni. Uite cadoul. Desfă-l aici, mai bine să nu-l vadă mama. O carte? spuse Harry, luând în mână pachetul dreptunghiular. Puțin cam departe de tradiție, nu?

— Nu e o carte obișnuită, spuse Ron. E aur pur: Douăsprezece metode garantate pentru a fermeca vrăjitoarele. Explică tot ce trebuie să știi despre fete. Dacă aș fi avut-o anul trecut, aș fi știut exact cum să scap de Lavender și

cum să mă descurc cu... mă rog. Fred și George mi-au dat un exemplar și am învățat o grămadă de lucruri. N-o să-ți vină să crezi și să știi că nu e doar despre vrăjile cu bagheta.

Când ajunseră în bucătărie, găsiră pe masă un morman de cadouri care îl așteptau pe Harry. Bill și monsieur Delacour terminau de mâncat și doamna Weasley vorbea cu ei, prăjind în același timp ceva în tigaie.

— Arthur m-a rugat să îți urez „La mulți ani”, Harry, spuse doamna Weasley, zâmbindu-i larg. A trebuit să plece mai devreme la serviciu, dar va veni la timp pentru cină. Cadoul nostru este cel de deasupra.

Harry se așeză, luă pachetul pătrășos pe care i-l indicase doamna Weasley și îl desfăcu. Înăuntru era un ceas foarte asemănător cu cel pe care doamna și domnul Weasley i-l făcuseră cadou lui Ron când împlinise șaptesprezece ani – auriu, cu stele care se învârteau în jurul cadranelui, în locul limbilor obișnuite.

— Este o tradiție să-i dai unui vrăjitor un ceas atunci când devine major, spuse doamna Weasley, privindu-l nerăbdătoare de lângă aragaz. Mă tem că acesta nu este nou cum era al lui Ron, a fost de fapt al fratelui meu, Fabian, și el nu prea avea grijă de lucrurile lui, este un pic zgâriat pe spate, dar...

Lăsă fraza neterminată, pentru că Harry se ridicase deja și o îmbrățișase. Încercă să-i transmită prin această îmbrățișare multe lucruri nespuse și poate că ea le înțelese, pentru că îl atinse stingherită pe obraz când el îi dădu drumul, apoi își flutură bagheta destul de neîndemânatică, răsturnând jumătate din costița afumată din tigaie direct pe podea.

— La mulți ani, Harry! spuse Hermione, intrând grăbită în bucătărie și punând cadoul ei peste celelalte. Nu este cine știe ce, dar sper să îți placă. Tu ce i-ai luat? îl întrebă ea pe Ron, care păru să nu o audă.

— Hai, deschide cadoul de la Hermione! zise Ron.

Îi cumpărase un Tradar nou. Celelalte pachete conțineau un aparat de ras fermecat, de la Bill și Fleur. („Da, acesta îți va oferrri cel mai bun bărrrberrrit posibil”, îl asigură monsieur Delacour, „darr trrebuie să îi spui clarr ce vrrrei... pentrrru că altfel, s-arr putea să te trrezești că ai mult mai puțin părr decât ți-ai dorri...”), dulciuri de la familia Delacour și o cutie enormă cu ultimele produse Weasley Bing-Bong din partea lui Fred și George.

Harry, Ron și Hermione nu mai rămaseră la masă, dat fiindcă nu mai era deloc spațiu în bucătărie odată cu sosirea lui madame Delacour, Fleur și Gabrielle.

— Îți împachetez eu astea, spuse Hermione veselă, luându-i lui Harry cadourile din brațe, în timp ce toți trei se duceau înapoi la etaj. Aproape că am terminat, mai aștept doar să iasă de la spălat ultimele perechi de pantaloni Ron...

Bolboroseala lui Ron fu întreruptă de o ușă care se deschise pe holul de la etajul unu.

— Harry. Poți să vii puțin?

Era Ginny. Ron se opri brusc, dar Hermione îl apucă de cot și îl trase în sus pe scări. Harry o urmă neliniștit pe Ginny în camera ei.

Nu mai intrase niciodată acolo. Era mică, dar luminoasă. Pe un perete era un afiș mare cu formația vrăjitoarească „Surorile Stranii” și pe celălalt era o poză cu Gwenog Jones, căpitanul echipei de vâjthaț a vrăjitoarelor „Harpiile din Holyhead”. Biroul se afla în fața unei ferestre deschise care dădea spre livada unde el și Ginny jucaseră odată vâjthaț la dublu contra lui Ron și a Hermione și unde acum se afla un cort mare sidefiu. Steagul auriu din vârf era la același nivel cu fereastra lui Ginny. Ginny se uită în sus, privindu-l pe Harry în ochi, trase aer în piept și zise:

— La mulți ani!

— Da... mersi.

Se uita lung la el; lui însă îi era greu să o privească, era ca și când s-ar fi uitat direct la o lumină foarte puternică.

— E frumoasă priveliștea, spuse el încet, arătând spre fereastră.

Ginny ignoră aceste cuvinte și Harry nu putu să o condamne.

— Nu am știut ce să-ți iau cadou, spuse ea.

— Nu era nevoie să îmi iei nimic.

Făcu abstracție și de replica aceasta.

— Nu am știut ce ți-ar fi mai de folos. Trebuia să fie mic, pentru că altfel nu ai fi putut să-l iei cu tine.

Îndrăzni să se uite la ea. Nu avea lacrimi în ochi, acesta era unul din numeroasele lucruri minunate la Ginny, rareori plângea. Lui Harry îi trecuse câteodată prin minte că poate o întărise faptul că avea șase frați. Făcu un pas spre el, venind mai aproape.

— Așa că m-am gândit să-ți dau ceva care să-ți aducă aminte de mine, știi tu, dacă te întâlnești cu vreo Veela cât o să fii plecat pe unde te-oi duce.

— Sincer să fiu, cred că ocaziile de ieșit cu fete la întâlniri vor fi destul de rare.

— Iată și vestea bună pe care o așteptam, șopti ea, și în clipa următoare, îl sărută așa cum nu îl mai sărutase niciodată până atunci, iar Harry o sărută și el.

Era o uitare divină, mai bună decât orice whisky-foc; ea era singurul lucru real de pe lume: Ginny, în brațele lui – o mână o avea pe spatele ei și cealaltă în părul ei lung, cu un miros dulceag...

Ușa se deschise brusc la perete în spatele lor și cei doi se depărtară instantaneu.

— A, spuse Ron ostentativ. Scuze.

— Ron!

Hermione se afla exact în spatele lui, cu răsuflarea tăiată. Se lăsă o tăcere apăsătoare, apoi Ginny spuse cu o voce slabă și monotonă:

— Atunci, la mulți ani, Harry.

Ron avea urechile roșii ca focul, iar Hermione părea neliniștită.

Harry voia să le trântescă amândorura ușa în nas, dar simțea că, odată ce deschiseseră ușa, o pală de vânt rece intrase în cameră și clipa de fericire se spărsese ca un balon de săpun. Toate motivele pentru care pusese capăt relației cu Ginny, pentru a fi cât mai departe de ea, păreau să se fi strecurat înapoi în cameră odată cu venirea lui Ron și orice urmă de minunată uitare dispăruse cu desăvârșire.

Se uită la Ginny, dorind să spună ceva, deși abia dacă știa ce, însă ea se întorsese cu spatele la el. Harry se gândi că poate era una dintre puținele dați când cedase, lăsându-se în voia lacrimilor. Nu avea cum să o liniștească de față cu Ron.

— Ne vedem mai târziu, spuse el și ieși din cameră după Ron și Hermione.

Ron coborî cu pași mari la parter, trecu prin bucătăria încă aglomerată și ieși în curte; Harry ținu pasul cu el în tot acest timp, iar Hermione mergea repede în urma lor, arătând speriată.

Odată ajunși pe peluza proaspăt tunsă, unde era liniște, Ron începu să țipe la Harry:

— I-ai dat papucii. Acum ce vrei, s-o dai iar peste cap?

— Nu o dau deloc peste cap, spuse Harry, în timp ce Hermione îi ajunse din urmă.

— Ron...

Dar Ron ridică mâna, făcându-i semn să tacă.

— A fost dărâmată când te-ai despărțit de ea...

— Și eu la fel. Știi de ce am făcut-o, nu a fost pentru că am vrut.

— Da, dar acum te apuci să o săruți și o să-și faci din nou speranțe...

— Nu e proastă, știe că nu putem fi împreună, nu se așteaptă să... să ajungem să ne căsătorim la un moment dat sau...

Când rosti aceste cuvinte, lui Harry îi apărură în minte imaginea clară a lui Ginny îmbrăcată în rochie albă, căsătorindu-se cu un străin înalt, antipatic și lipsit de chip.

Într-o clipă, avu o străfulgerare: viitorul ei era deschis și fără piedici, în timp ce viitorul lui... nu putea să vadă nimic altceva în afară lui Cap-de-Mort.

— Dacă o pipăi tot timpul cu prima ocazie pe care...

— Nu o să se mai întâmple, spuse Harry cu fermitate.

Cerul era complet senin, dar lui i se părea că soarele intrase în nori.

— În ordine?

Ron părea pe jumătate supărat, pe jumătate rușinat; se legănă în față și în spate pentru o clipă și apoi spuse:

— În ordine atunci, e... da.

Ginny nu mai încercă să rămână între patru ochi cu Harry în ziua aceea și nu făcu și nu zise nimic care să sugereze că în cameră avusese loc ceva mai mult decât o discuție politicoasă. Cu toate astea, sosirea lui Charlie veni ca o ușurare pentru Harry. Avu ocazia de a-și schimba gândurile, văzând-o pe doamna Weasley cum îl obligă pe Charlie să se așeze, ridicându-și bagheta

amenințător și anunțând că era momentul să fie tuns cum se cuvine. Dat fiind că cina în cinstea lui Harry ar fi fost imposibil de ținut în bucătăria Vizuinii chiar și înainte de sosirea lui Charlie, Lupin, Tonks și Hagrid, mai multe mese fură puse cap la cap în grădină. Fred și George vrăjiră niște felinare mov, decorate cu numărul 17 mare, să plutească deasupra musafirilor. Mulțumită îngrijirilor doamnei Weasley, rana lui George era perfect curată, dar Harry nu se obișnuise încă să vadă gaura neagră din capul lui, în ciuda numeroaselor glume ale gemenilor pe marginea acestui subiect.

Hermione făcu să țâșnească panglici mov și aurii din vârful baghetei ei, lăsându-le să se aranjeze artistic peste copaci și tufișuri.

— Drăguț, spuse Ron, în timp ce, cu o ultimă mișcare de baghetă, Hermione transformă frunzele mărului sălbatic în unele aurii. Chiar te pricepi la lucruri din astea.

— Mulțumesc, Ron! spuse Hermione, părând mulțumită, dar și puțin derutată.

Harry se întoarse cu spatele, zâmbind în sinea lui. Ceva îi spunea că va găsi un capitol despre complimente când va avea timp să frunzărească exemplarul său din Douăsprezece metode garantate pentru a fermeca vrăjitoarele; întâlni privirea lui Ginny și îi zâmbi, înainte de a-și aminti de promisiunea pe care i-o făcuse lui Ron, așa că începu brusc să discute cu monsieur Delacour.

— Dați-vă la o parte, dați-vă la o parte! ciripi doamna Weasley, intrând pe poartă cu ceea ce părea a fi o hoțoaică uriașă, de mărimea unei mingi de plajă, care plutea în fața ei.

Câteva clipe mai târziu, Harry își dădu seama că era tortul său, pe care doamna Weasley, cu ajutorul baghetei, îl făcea să zboare, în loc să riște să îl care, pășind pe pământul neuniform.

Când tortul ateriză în sfârșit în mijlocul mesei, Harry spuse:

— Arată extraordinar, doamnă Weasley.

— Ah, e o nimica toată, dragul meu, spuse ea cu afecțiune.

Ron îi făcu semn lui Harry din spatele ei, aprobând și formând din buze cuvintele: „Frumos”.

La ora șapte, sosiseră toți oaspeții, conduși imediat în casă de către Fred și George, care îi așteptaseră la capătul drumului. Hagrid marcuse ocazia purtând cel mai bun și mai îngrozitor costum al său, cel brun și păros. Deși Lupin zâmbi când dădu mâna cu el, Harry avu senzația că părea destul de nefericit. Era extrem de ciudat: Tonks stătea lângă el și părea să radieze pur și simplu de fericire.

— La mulți ani, Harry! spuse ea, îmbrățișându-l călduros.

— Măi să fie, șaptesprezece ani! zise Hagrid, primind de la Fred un pahar cu vin de mărimea unei găleți. Șase ani în cap din ziua în care ne-am cunoscut, Harry, mai ții minte?

— Vag, spuse Harry, zâmbindu-i. Nu cumva ai dărmănat ușa de la intrare, l-ai pricopsit pe Dudley cu o coadă de porc și mi-ai spus că eram vrăjitor?

— Ei, nu mai țin minte toate detaliile, râse Hagrid. Totu-i bine, Ron, Hermione?

— Suntem bine, spuse Hermione. Dar tu?

— Ei, nu rău. Am fost ocupat, avem niște unicorni nou născuți, o să vi-i arăt când vă întoarceți... Harry evită să întâlnească privirile lui Ron și Hermione, în timp ce Hagrid se căută în buzunar. Poftim, Harry, n-am știut ce să-ți iau, dar după aia mi-am adus aminte de asta.

Scoase o punguță cu șnur lung, destul de păroasă, menită în mod evident a fi purtată la gât.

— E din moleschin. Poți să ascunzi orice vrei în ea și nimeni în afară de proprietar nu le mai poate scoate. Sunt foarte rare.

— Mersi, Hagrid!

— Cu plăcere, spuse Hagrid, fluturând o mână cât un capac de tomberon. Uite-l pe Charlie! Dintotdeauna mi-a plăcut de el – hei, Charlie!

Charlie se apropie, trecându-și mâna oarecum cu părere de rău peste noua tunsoare extrem de scurtă. Era mai scund decât Ron, îndesat, cu multe arsuri și zgârieturi pe brațele sale musculoase.

— Salut, Hagrid, ce mai faci?

— Tot vreau să-ți scriu de o grămadă de vreme. Ce mai face Norbert?

— Norbert? râse Charlie. Creasta Norvegiană? Acum îi spunem Norberta.

— Cum – Norbert e fată?

— O, da, spuse Charlie.

— Dar cum poți să-ți dai seama? întrebă Hermione.

— Femelele sunt mult mai agresive, spuse Charlie.

Se uită peste umăr și coborî vocea:

— Aș vrea ca tata să ajungă mai repede. Mama e din ce în ce mai îngrijorată.

Se uitară cu toții la doamna Weasley. Aceasta încerca să discute cu madame Delacour, însă se tot uita înspre poartă.

— Cred că ar fi mai bine să începem fără Arthur, le strigă ea celor din grădină, câteva clipe mai târziu. Trebuie să fi fost reținut la... Ah!

Îl văzură toți în același timp: o dâră de lumină care se opri din zbor în grădină, aterizând pe masă, unde luă forma unei nevăstuici argintii, ridicată pe picioarele din spate și vorbind cu vocea domnului Weasley:

— Vin cu ministrul Magiei.

Patronusul se dizolvă în aer, lăsându-i pe membrii familiei lui Fleur privind uimiți spre locul în care dispăruse.

— Nu ar trebui să fim aici, spuse Lupin numaidecât. Harry îmi pare rău – o să-ți explic cu altă ocazie...

O apucă pe Tonks de încheietură și o trase după el, ajunseră la gard, săriră și dispărură din câmpul vizual al celorlalți. Doamna Weasley părea foarte derutată.

— Cu ministrul – dar de ce? Nu înțeleg...

Dar nu mai fu timp să discute despre asta; o clipă mai târziu, domnul Weasley apăru din senin la poartă, însoțit de Rufus Scrimgeour, care era ușor de recunoscut după coama de păr grizonat. Cei doi nou-veniți traversară grădina cu pași mari, îndreptându-se spre masa luminată de felinare, unde toți stăteau tăcuți și îi priveau cum se apropiau. Când Scrimgeour ajunse în zona luminată de felinare, Harry observă că părea mult mai îmbătrânit decât ultima dată când îl văzuse, era costeliv și posomorât.

— Îmi pare rău că vă deranjez, spuse Scrimgeour, șchiopătând până în dreptul mesei. Mai ales că văd că întrerup o petrecere.

Ochii îi poposiră pentru o clipă asupra uriașei hoțoaice aurii.

— La mulți ani!

— Mulțumesc, spuse Harry.

— Aș vrea să vorbesc cu tine, continuă Scrimgeour. Și cu domnul Ronald Weasley, și cu domnișoara Hermione Granger.

— Cu noi? întrebă Ron surprins. De ce și cu noi?

— Vă voi spune când vom fi într-un loc mai retras, răspunse Scrimgeour. Există un astfel de loc? îl întrebă el pe domnul Weasley.

— Desigur, răspunse acesta, un pic neliniștit. Ăă... în sufragerie, de ce nu mergeți în sufragerie?

— Poți să ne conduci tu? îl rugă Scrimgeour pe Ron. Nu mai este nevoie să ne însoțești, Arthur.

Harry îl văzu pe domnul Weasley schimbând o privire îngrijorată cu doamna Weasley, în timp ce el, Ron și Hermione se ridicară. În timp ce îl conduceau înspre casă, Harry știa că și ceilalți doi se gândeau la același lucru ca și el: Scrimgeour trebuie să fi aflat că aveau de gând să renunțe la școală.

Scrimgeour nu spuse nimic când trecură prin bucătăria dezordonată, în drum spre sufrageria Vizuinii. Cu toate că grădina fusese inundată de lumina caldă și aurie a apusului, acolo era deja întuneric. În momentul în care intrară, Harry își îndreptă bagheta spre lămpile cu ulei, luminând camera micuță, dar primitoare. Scrimgeour se așeză pe fotoliul lăsat pe care stătea de obicei domnul Weasley, iar Harry, Ron și Hermione se înghesuiră toți trei pe canapea. Odată așezați, Scrimgeour deschise discuția:

— Am câteva întrebări pentru voi și cred că cel mai bine ar fi să discut cu fiecare pe rând. Vă rog pe voi doi – și arată spre Harry și Hermione – să așteptați la etaj, voi începe cu Ronald.

— Nu mergem nicăieri, spuse Harry, în timp ce Hermione încuviință din cap cu fermitate. Puteți vorbi cu toți trei odată sau cu niciunul. Scrimgeour îi aruncă lui Harry o privire rece, cercetătoare. Harry avea senzația că ministrul se întreba dacă merita să deschidă ostilitățile de pe acum.

— Foarte bine, atunci, toți odată, spuse el, ridicând din umeri și dregându-și glasul. După cum probabil știți, am venit din cauza testamentului lui Albus Dumbledore.

Harry, Ron și Hermione se uitară unii la alții.

— Se pare că este o surpriză! Să înțeleg că nu știți că Dumbledore v-a lăsat ceva prin testament?

— Ăă... la toți trei? spuse Ron. Și mie și Hermionei?

— Da, la toți trei...

Dar Harry îl întrerupse.

— Dumbledore a murit de o lună și ceva. De ce v-a luat atât de mult timp să ne dați ce ne-a lăsat?

— Nu este evident? comentă Hermione, înainte ca Scrimgeour să poată răspunde. Au vrut să examineze ce ne-a lăsat. Nu aveți dreptul să faceți așa ceva! spuse ea, cu vocea puțin tremurătoare.

— Bineînțeles că am avut, spuse Scrimgeour scurt. Decretul Confiscării Justificate îi acordă ministerului puterea de a reține conținutul unui testament.

— Legea aceea a fost creată pentru a-i împiedica pe vrăjitori să lase moștenire obiecte întunecate, spuse Hermione, și ministerul se presupune că ar trebui să aibă dovezi clare care să ateste că posesiunile decedatului sunt ilegale, înainte de a le confisca! Vreți să spuneți că ați crezut că Dumbledore încerca să ne lase niște obiecte blestemate?

— Intenționezi cumva să urmezi o carieră în Drept Magic, domnișoară Granger? întrebă Scrimgeour.

— Nu, răspuse Hermione. Sper să fac ceva bun în viață!

Ron râse. Scrimgeour îi aruncă o privire fulgerătoare și apoi se uită la Harry, când acesta spuse:

— Deci până la urmă, ați hotărât să ni le dați? Nu ați mai găsit nici un pretext ca să le mai țineți?

— Nu, ni le dau pentru că au expirat cele treizeci și una de zile, spuse Hermione numaidecât. Nu pot ține obiectele mai mult de atât, decât dacă pot dovedi că sunt periculoase. Nu-i așa?

— Ronald, ai spune că ai fost apropiat de Dumbledore? întrebă Scrimgeour, ignorând-o pe Hermione.

Ron părea speriat.

— Eu? Nu chiar... Harry a fost cel care...

Ron se uită la Harry și Hermione, dar, în aceeași clipă, o văzu pe Hermione cum încearcă să-i spună din priviri: „Taci din gură în clipa asta”. Însă răul fusese deja făcut: Scrimgeour arăta ca și când ar fi auzit exact ce se așteptase și dorise să audă. Se aruncă asupra lui Ron ca un uliu asupra prăzii.

— Dacă nu ai fost foarte apropiat de Dumbledore, cum îți explici faptul că te-a amintit în testamentul lui? A făcut extrem de puține menționări speciale. Majoritatea lucrurilor sale – biblioteca personală, instrumentele magice și alte efecte personale, le-a lăsat Școlii Hogwarts. De ce crezi că ai fost ales tocmai tu?

— Nu... știu, zise Ron. Nu... când spun că nu am fost apropiați... Adică, cred că m-a plăcut...

— Nu fi modest, Ron, îi sări Hermione în ajutor. Îi erai foarte drag lui Dumbledore.

Din punctul de vedere al lui Harry, era o interpretare mai mult decât relativă a adevărului – din câte știa el, Ron și Dumbledore nu vorbiseră niciodată între patru ochi și se întâlniseră de prea puține ori. Cu toate acestea, Scrimgeour nu părea să o asculte. Vârî mâna în interiorul pelerinei și scoase o pungă cu un șnur, mult mai mare decât cea pe care i-o dăduse Hagrid lui Harry. Scoase un pergament din ea, îl desfășură și citi cu voce tare.

— Cel din urmă testament și ultimele dorințe ale lui Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore”... da, aici este... „lui Ronald Bilius Weasley îi las Deluminatorul, cu speranța că se va gândi la mine când îl va folosi.”

Scrimgeour scoase din pungă un obiect pe care Harry îl mai văzuse în trecut: semăna cu o brichetă argintie, dar știa că avea puterea de a absorbi lumina dintr-un loc și de a o aduce înapoi dintr-o singură mișcare.

Scrimgeour se aplecă în față și îi dădu Deluminatorul lui Ron, care îl luă și îl învârti în mână, părând uluit.

— Este un obiect valoros, spuse Scrimgeour, urmărindu-l pe Ron. Ar putea fi chiar unic. În mod sigur este creat de Dumbledore. De ce crezi că ți-ar fi lăsat un obiect atât de rar?

Ron clătină din cap, năucit.

— Dumbledore trebuie să fi avut mii de elevi, insistă Scrimgeour. Și totuși, singurii pe care i-a amintit în testament sunteți voi trei. De ce oare? La ce crezi că s-a gândit că vei folosi Deluminatorul, domnule Weasley?

— Să sting luminile, bănuiesc, murmură Ron. Ce altceva aș putea face cu el?

Fu limpede că Scrimgeour nu avea nici o sugestie. După ce îl privi pe Ron cu ochii mijiți pentru câteva clipe, se întoarse la testamentul lui Dumbledore.

— Domnișoarei Hermione Jean Granger îi las exemplarul meu din cartea Poveștile bardului Beedle, cu speranța că îl va găsi interesant și instructiv.”

Scrimgeour scoase o cărticică din pungă, care arăta ca exemplarul vechi Secretele magiei celei mai întunecate, din camera lui Ron. Avea coperta pătată și cojită în unele locuri. Hermione o luă de la Scrimgeour fără să spună nimic. Ținu cartea în poală și se uită la ea. Harry observă că titlul era scris în rune – nu învățase niciodată cum să le citească. Văzu cum Hermionei îi căzu o lacrimă pe simbolurile gravate.

— Domnișoară Granger, de ce crezi că Dumbledore ți-a lăsat această carte? întrebă Scrimgeour.

— Știa... știa că îmi plac cărțile, spuse Hermione răgușită, ștergându-se cu mâneca la ochi.

— Dar de ce tocmai această carte?

— Nu știu. Probabil că s-a gândit că îmi va plăcea.

— Ai discutat vreodată cu Dumbledore despre coduri sau despre alte mijloace de a transmite mesaje secrete?

— Nu, spuse Hermione, ștergându-se în continuare la ochi. Și dacă ministerul nu a găsit nici un cod secret în această carte în treizeci și una de zile, mă îndoiesc că voi reuși eu.

Își înăbuși un icnet. Stăteau atât de înghesuiți, încât lui Ron îi fu greu să își elibereze mâna ca să o pună în jurul umerilor Hermionei.

Scrimgeour se întoarse la testament.

— Lui Harry James Potter”, citi el – iar lui Harry i se făcu brusc stomacul ghem de emoție -, „îi las hoțoaica pe care a prins-o în primul său meci de vâjthaț la Hogwarts, să îi aducă aminte de răsplățile perseverenței și priceperii.”

Scrimgeour scoase mingiuța aurie de mărimea unei nuci, care abia flutura din aripile argintii, iar Harry nu se putu abține să nu simtă că deznodământul arăta oarecum nereușit.

— De ce ți-a lăsat Dumbledore această hoțoaică? întrebă Scrimgeour.

— N-am idee, spuse Harry. Din motivele pe care tocmai le-ați citit, bănuiesc... să îmi aducă aminte de răsplățile pe care le poți obține dacă... perseverezi și ce era mai departe.

— Atunci... crezi că este doar un fel de suvenir?

— Bănuiesc că da, spuse Harry. Ce altceva ar putea să fie?

— Întrebările le pun eu, îl atenționează Scrimgeour, apropiindu-și puțin fotoliul de canapea. Afară se inserase și cortul care se vedea pe geam era semeț, semăna cu o fantomă, deasupra gardului viu.

— Am observat că tortul tău are forma unei hoțoaice, îi spuse Scrimgeour lui Harry. De ce?

Hermione râse disprețuitor.

— A... doar n-o avea cumva legătură cu faptul că Harry este un căutător strălucit, ar fi prea evident, spuse ea. Sigur trebuie să fie vreun mesaj secret de la Dumbledore, ascuns în glazură!

— Nu cred că este ceva ascuns în glazură, spuse Scrimgeour, dar hoțoaica ar putea fi o ascunzătoare foarte bună pentru un obiect mic. Sunt sigur că știți de ce, nu-i așa?

Harry ridică din umeri, dar răspunse Hermione în locul lui. Harry se gândi că era atât de obișnuită să răspundă corect la întrebări, încât nu se putuse abține.

— Pentru că hoțoaicele păstrează amintirea pielii, spuse ea.

— Poftim? se mirară Harry și Ron într-un glas, căci amândoi aveau o părere destul de proastă despre cunoștințele Hermionei în materie de vâjthaț.

— Exact, spuse Scrimgeour. Hoțoaica nu este atinsă de pielea nimănui înainte de a fi eliberată, nici măcar de fabricant, care poartă mănuși. Este fermecată în așa fel încât să poată identifica prima persoană care a atins-o, în cazul contestării unei prinderi. Hoțoaica – și ridică mingiuța aurie – își amintește atingerea ta, Potter. Bănuiesc că Dumbledore, care era un magician extrem de priceput, indiferent de ce defecte o fi avut, s-ar putea să fi vrăjit această hoțoaică în așa fel încât să nu o poți deschide decât tu. Lui Harry îi bătea inima mai repede ca niciodată. Era convins că Scrimgeour avea dreptate. Cum ar fi putut evita să o ia cu mâna goală în fața ministrului?

— Nu spui nimic, zise Scrimgeour. Poate că știi deja ce conține hoțoaica...?

— Nu știu, spuse Harry, întrebându-se în continuare cum să pară că atinge hoțoaica fără să o facă în realitate. Voia să fi știut Legilimanție, să fi fost expert, ca să-i poată citi gândurile Hermionei. Aproape că auzea cum i se învârteau roțițele în cap.

— Ia-o, spuse Scrimgeour încet.

Harry întâlni ochii galbeni ai ministrului și știu că nu avea de ales, că trebuia să o facă. Întinse mâna și Scrimgeour se aplecă din nou în față, punând încet hoțoaica direct în palma lui Harry.

Nu se întâmplă nimic. Când Harry strânse degetele în jurul hoțoaicei, aripile fluturară obosite și se opriră. Scrimgeour, Ron și Hermione continuau să se uite avid la mingiuța acoperită acum parțial, de parcă încă ar fi sperat că avea să se transforme în vreun fel.

— Foarte spectaculos, spuse Harry calm.

Ron și Hermione râseră.

— Atunci, asta este tot? întrebă Hermione, dând să se ridice de pe canapea.

— Ar mai fi ceva, spuse Scrimgeour, care acum părea prost dispus. Dumbledore ți-a mai lăsat ceva, Potter.

— Ce anume? spuse Harry, revenindu-i entuziasmul.

Scrimgeour nu se mai obosi să citească din testament de data aceasta.

— Sabia lui Godric Cercetaș, spuse el.

Hermione și Ron incremeniră. Harry se uită în jur, după mânerul încrustat cu rubine, dar Scrimgeour nu scoase sabia din punga de piele, care părea oricum prea mică pentru ca aceasta să se afle acolo.

— Păi, unde este? întrebă Harry suspicios.

— Din păcate, spuse Scrimgeour, sabia nu îi aparținea lui Dumbledore, ca să o poată da mai departe. Sabia lui Godric Cercetaș este un artefact istoric foarte important și, drept urmare, îi aparține...

— Îi aparține lui Harry! spuse Hermione cu patimă. L-a ales pe el, el a fost cel care a găsit-o, a ieșit din Jobenul Magic și a venit la el...

— Conform unor surse istorice de încredere, sabia îi poate apărea oricărui Cercetaș merituos, spuse Scrimgeour. Asta nu înseamnă că este proprietatea exclusivă a domnului Potter, indiferent de ce a hotărât Dumbledore. Scrimgeour își scarpină obrazul ras neuniform, cercetându-l pe Harry. De ce crezi că...?

— Dumbledore a vrut să-mi dea mie sabia? întrebă Harry, străduindu-se să nu își piardă cumpătul. Poate că s-a gândit că ar arăta bine la mine pe perete.

— Nu este o glumă, Potter! mormăi Scrimgeour. Ți-a lăsat-o cumva pentru că s-a gândit că doar sabia lui Godric Cercetaș îl poate învinge pe Moștenitorul lui Viperin? A vrut să o ai pentru că avea credința, ca mulți alții, că tu ești cel menit să îl distrugi pe Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit?

— Este o teorie interesantă, spuse Harry. A mai încercat cineva să îl străpungă cu o sabie pe Cap-de-Mort? Poate că ministerul ar trebui să

desemneze niște oameni să facă asta, în loc să își piardă timpul demontând Deluminatoare sau acoperind evadări din Azkaban. Deci asta ați făcut, domnule ministru, închis în biroul dumneavoastră? Ați încercat să deschideți o hoțoaică? Oamenii mor, era să fiu și eu unul dintre ei, Cap-de-Mort m-a urmărit peste trei comitate, l-a omorât pe Ochi-Nebun Moody, dar ministerul nu spune nimic despre toate astea, nu? Și acum, vă așteptați să cooperăm cu dumneavoastră?

— Întreci măsura! strigă Scrimgeour, ridicându-se.

Harry sări și el în picioare. Scrimgeour șchiopătă spre Harry și îl împunse cu putere în piept cu vârful baghetei, făcând o gaură în tricoul lui Harry, ca și când l-ar fi ars cu țigara.

— Hei! spuse Ron, sărind în picioare și ridicându-și bagheta, dar Harry îl opri.

— Nu! Vrei să aibă un pretext să ne aresteze?

— Ți-ai amintit că nu mai ești la școală, nu? Spuse Scrimgeour, respirând sacadat în fața lui Harry. Ți-ai adus aminte că eu nu sunt Dumbledore, care îți ierta obrăznicile și insubordonarea? N-ai decât să porți cicatricea asta ca pe o coroană, Potter, dar nu este de datoria unui băiat de șaptesprezece ani să îmi spună cum să-mi fac meseria! A sosit timpul să înveți ce înseamnă respectul!

— A sosit vremea să meritați să fiți respectat, spuse Harry.

Podeaua se cutremură, se auzi un zgomot de pași în fugă, apoi ușa de la sufragerie se deschise de perete, iar domnul și doamna Weasley intrară în fugă.

— Ni... ni s-a părut că am auzit... începu domnul Weasley, părând foarte speriat la vederea lui Harry, care stătea aproape nas în nas cu ministrul.

— Strigăte, gâfâi doamna Weasley.

Scrimgeour se dădu cu câțiva pași înapoi, uitându-se la gaura pe care o arsese în tricoul lui Harry. Părea să fie cuprins de remușcări că își pierduse cumpătul.

— Nu era nimic important, mormăi el. Îmi pare rău că te porți așa, spuse el, privindu-l din nou pe Harry drept în ochi. Pari să crezi că ministerul nu vrea să... nu vrea ce dorea și Dumbledore. Ar trebui să lucrăm împreună.

— Nu îmi plac metodele pe care le folosiți, domnule ministru, spuse Harry. Vă mai amintiți?

Își ridică din nou pumnul drept, arătându-i lui Scrimgeour cicatricile albe, care încă se vedeau pe dosul palmei: „Nu am voie să spun minciuni”. Scrimgeour se încruntă. Se întoarse fără un cuvânt și ieși din cameră șchiopătând. Doamna Weasley fugi după el și Harry o auzi oprindu-se la ușa din spate. După câteva clipe, aceasta strigă:

— A plecat!

— Ce voia? întrebă domnul Weasley, uitându-se la Harry, Ron și Hermione, în timp ce doamna Weasley veni repede înapoi.

— A venit să ne dea ce ne-a lăsat Dumbledore, spuse Harry. Tocmai au făcut cunoscut conținutul testamentului său.

Afară, la mesele întinse, cele trei obiecte pe care le dăduse Scrimgeour trecură din mână în mână. Toți se mirară de Deluminator și de Poveștile bardului Beedle și regretaseră că Scrimgeour refuzase să dea și sabia, însă niciunul dintre ei nu putu să dea nici o sugestie în legătură cu motivul pentru care Dumbledore îi lăsase o hoțoaică veche lui Harry. În timp ce domnul Weasley examina Deluminatorul pentru a treia sau a patra oară, doamna Weasley spuse temătoare:

— Harry, dragul meu, tuturor ne este îngrozitor de foame, n-am vrut să începem fără voi... crezi că pot începe să servesc cina? Toți mâncară repede și apoi, după ce cântară „La mulți ani!” și degustară câte o felie de tort, petrecerea luă sfârșit. Hagrid, care era invitat la nuntă în ziua următoare, dar era mult prea masiv pentru a dormi în Vizuina arhiplină, se duse să își ridice un cort pe un câmp din apropiere.

— Ne vedem sus, îi șopti Harry Hermionei, în timp ce o ajutau pe doamna Weasley să redea grădinii înfățișarea obișnuită. După ce se duc toți la culcare.

Sus, în camera de la mansardă, Ron examina Deluminatorul și Harry umplu punguța de moleschin de la Hagrid, nu cu aur, ci cu obiectele la care ținea cel mai mult, cu toate că unele dintre ele i se păreau lipsite de valoare: Harta Ștregarilor, fragmentul din oglinda fermecată pe care i-o dăduse Sirius și medalionul lui R. A. B. Strânse bine șnurul și își puse punguța la gât, apoi rămase cu hoțoaica veche în mână, privind-o cum flutura slăbită din aripi. În sfârșit, Hermione bătu la ușă, strecurându-se în vârful picioarelor.

— Muffliato! șopti ea, fluturându-și bagheta în direcția scării.

— Parcă nu erai de acord cu vraja asta, spuse Ron.

— Erau alte vremuri, spuse Hermione. Acum, arată-ne Deluminatorul.

Ron o ascultă instantaneu. Îl ridică în fața ochilor și apăsă. Singura lampă pe care o aprinseseră se stinse.

— Problema este, șopti Hermione în întuneric, că am fi putut obține asta cu Beznă Instant, importată din Peru.

Se auzi o mică pocnitură și sfera luminoasă a lămpii zbură înapoi pe tavan, făcând din nou lumină în cameră.

— Totuși, e mișto, spuse Ron, pe un ton puțin defensiv. Și ziceau că l-a inventat însuși Dumbledore!

— Știu, dar în mod sigur nu te-a menționat în testamentul său doar ca să ne ajuți să stingem luminile!

— Credeți că știa că ministerul avea să-i confiște testamentul și să examineze tot ce ne-a lăsat? întrebă Harry.

— Bineînțeles, spuse Hermione. Nu ar fi putut să ne spună în testament de ce ne lăsa lucrurile astea, dar asta tot nu explică...

— De ce nu ne-a putut da niște indicii cât era încă în viață? întrebă Ron.

— Exact, spuse Hermione, frunzărind în acest timp Poveștile bardului Beedle. Dacă lucrurile astea sunt destul de importante pentru a ni le da chiar sub nasul ministerului, ai crede că ne-ar fi spus de ce a făcut-o... În afara cazului în care ar fi evident, nu?

— Păi, el n-a prea gândit așa, nu? zise Ron. Eu am zis întotdeauna că era smintit. Strălucit și așa mai departe, dar țicnit. I-a lăsat lui Harry hoțoaica asta veche... de ce naiba să-i lase așa ceva?

— N-am idee, spuse Hermione. Harry, când te-a obligat Scrimgeour să o iei, eram convinsă că o să se întâmple ceva!

— Da, știu, spuse Harry, iar în momentul în care ridică hoțoaica, i se accelerează pulsul. Doar nu era să mă străduiesc prea tare de față cu Scrimgeour, nu-i așa?

— Ce vrei să spui? întrebă Hermione.

— Hoțoaica pe care am prins-o în primul meu meci de vâjthaț... spuse Harry. Nu mai țineți minte?

Hermione părea complet derutată. Însă Ron rămase cu respirația tăiată, arătând disperat când spre Harry, când spre hoțoaică, până când își recăpătă glasul.

— Ah, aceea pe care era cât pe ce s-o înghiți!

— Exact, spuse Harry, presându-și buzele pe hoțoaică, în timp ce inima îi bătea năvalnic, mai-mai să-i sară din piept.

Nu se deschise. Harry, copleșit de frustrare și dezamăgire, coborî sfera aurie în jos, însă chiar atunci, Hermione strigă:

— E un înscris! Repede, scrie ceva pe ea, uite!

De mirare și emoție, aproape că scăpă din mână hoțoaica. Hermione avea totală dreptate. Pe suprafața netedă aurie, acolo unde, cu câteva clipe în urmă, nu fusese nimic, erau gravate cinci cuvinte cu un scris alungit și aplecat, pe care Harry îl recunoscuse drept scrisul lui Dumbledore:

— Mă deschid la închidere.

Abia apucase să le citească și cuvintele dispărură din nou.

— Mă deschid la închidere"... oare ce o însemna?

Hermione și Ron clătinară din cap, părând să nu aibă nici cea mai vagă idee.

— Mă deschid la închidere... la închidere... mă deschid la închidere...

Dar indiferent de câte ori repetară cuvintele și cu oricâte inflexiuni, nu reușiră să găsească nici un alt înțeles.

— Și sabia, spuse Ron până la urmă, după ce abandonară încercarea de a ghici semnificația inscripției de pe hoțoaică. De ce voia ca Harry să primească sabia?

— Și de ce nu mi-a spus, pur și simplu? se întrebă Harry ca pentru sine. Era acolo, chiar acolo, pe peretele din biroul lui, în timpul tuturor discuțiilor noastre de anul trecut! Dacă ar fi vrut să ajungă la mine, de ce nu mi-a dat-o atunci?

Se simțea ca și când ar fi dat un examen – avea în fața ochilor o întrebare la care ar fi trebuit să răspundă, dar mintea îi era leneșă și necooperantă. Oare fusese ceva ce trecuse cu vederea în timpul discuțiilor lungi cu Dumbledore de anul trecut? Oare Dumbledore se așteptase că avea să înțeleagă?

— Cât despre cartea asta, spuse Hermione, Poveștile bardului Beedle... Nu am mai auzit niciodată de ele!

— Nu ai mai auzit niciodată de Poveștile bardului Beedle! făcu Ron uimit, nevenindu-i să creadă. Glumești, nu?

— Nu, nu glumesc! spuse Hermione surprinsă. Deci tu ai auzit de ele?

— Sigur că da!

Harry ridică privirea, distrat. Nu se mai întâmplase până atunci ca Ron să fi citit o carte pe care să nu o fi citit și Hermione. Ron părea totuși surprins de mirarea lor.

— Fiți serioși! Toate basmele vechi pentru copii se zice că sunt scrise de Beedle, nu? Fântâna norocului chior... Vrajitorul și ceaunul săltăreț... Iepurașul Pufi și buturuga fermecată...

— Poftim? spuse Hermione, chicotind. Cum se numea ultima?

— Termină! spuse Ron, uitându-se uimit la Harry și la ea. Trebuie să fi auzit de Pufi...

— Ron, știi foarte bine că Harry și cu mine am fost crescuți de Încuiați! spuse Hermione. Nouă nu ni s-au spus poveștile astea când eram mici, noi știm de Albă-ca-Zăpada și cei șapte pitici și de Cenușăreasa...

— Cenușăreasa... ce-i asta, o boală? întrebă Ron.

— Deci astea sunt povești pentru copii? întrebă Hermione, studiind din nou runele.

— Da, spuse Ron nesigur. Adică...: asta este ceea ce se aude, știi, că toate poveștile vechi le-a scris Beedle. Nu știi cum erau în versiune originală.

— Dar oare de ce a vrut Dumbledore să le citesc?

Se auzi un scârțâit de la un etaj inferior.

— Probabil că e Charlie. Acum, că mama a adormit, se furișează ca să-și facă părul să crească din nou, spuse Ron neliniștit.

— Ar trebui, oricum, să ne culcăm, șopti Hermione. Nu se pune problema ca mâine să dormim până mai târziu.

— Nu, încuviință Ron. O înfiorătoare crimă triplă comisă de mama mirelui ar putea strica un pic nunta. Sting eu lumina.

Aprinse din nou Deluminatorul, în timp ce Hermione ieși din cameră.

Capitolul VIII.

Nunta.

În ziua următoare, la ora trei după-amiaza, Harry, Ron, Fred și George stăteau în fața unui cort mare și alb, amplasat în livadă, așteptând să sosească invitații la nuntă. Harry băuse o doză zdravănă de Polipoțiune și acum era dublura unui băiat Încuiat roșcat din satul acela, Ottery St. Catchpole, de la care Fred furase câteva fire de păr, folosind o Vrajă de Chemare. Planul era să îl prezinte pe Harry drept „vărul Barny” și să spera că avea să fie camuflat de numărul mare de rude din neamul Weasley.

Toți patru țineau strâns niște planuri de așezare a invitaților, ca să îi poată conduce la locurile lor. Un grup de chelneri îmbrăcați cu robe albe sosise cu o oră în urmă, împreună cu o formație înveșmântată cu niște jachete aurii,

și toți acești vrăjitori stăteau acum la mică distanță de ei, sub un copac. Harry văzu fumul albăstrui de pipă, care se ridica din locul acela.

În spatele lui Harry, dincolo de intrarea în cort, se vedeau rânduri întregi de scaune aurii delicate, așezate de-o parte și de alta unui covor lung roșu. Stâlpii de susținere erau împodobiți cu flori albe și aurii. Fred și George prinseseră un mănunchi imens de baloane aurii chiar deasupra locului unde Bill și Fleur aveau să devină în scurt timp soț și soție.

În grădină, fluturii și albinele zburau leneșe deasupra ierbii și a gardurilor vii. Harry nu se simțea deloc la locul lui. Băiatul Încuiat a cărui înfățișare o adoptase era ceva mai gras decât el, iar roba festivă îi era fixă și se încingea în ea la lumina puternică a după amiezii de vară.

— Când o să mă însor, spuse Fred, trăgând de gulerul robei sale, nu o să-mi bat capul cu chestii din astea. Veți putea veni îmbrăcați cu ce vreți voi și o să arunc un Blestem de legare corporală totală asupra mamei, până se termină totul.

— A fost destul de rezonabilă de dimineată, dată fiind situația, spuse George. A plâns un pic, pentru că nu e și Percy, dar cine-l vrea aici? Fir-aș al naibii, pregătiți-vă... uite-i că vin.

Siluate îmbrăcate în culori vii apăreau din senin una câte una la marginea îndepărtată a curții. Câteva minute mai târziu, se formase un alai care începu să se apropie șerpuint de grădină, venind înspre cort.

Pe pălăriile vrăjitoarelor erau prinse flori exotice și păsări fermecate fluturau din aripi pe boruri, în timp ce pe multe dintre cravatele vrăjitorilor scânteiau pietre prețioase. Zumzetul conversațiilor entuziasmata devenea din ce în ce mai puternic, acoperindu-l pe cel al albinelor, în timp ce mulțimea se apropia de cort.

— Minunat, cred că văd câteva verișoare Veela, spuse George, întinzându-și gâtul, ca să zărească mai bine. Vor avea nevoie să fie ajutate să înțeleagă obiceiurile noastre englezești, o să am eu grijă de ele...

— Stai ușurel, spuse Fred și țâșni pe lângă un grup de vrăjitoare de vârsta a doua din fruntea șirului, adresându-se unor frumoase fete franțuzoaice: vă rog, permettez-moi să vă asisster.

Acestea chicotiră și acceptară să fie conduse înăuntru. George rămase să se ocupe de vrăjitoarele de vârsta a doua și Ron îl conduse pe Perkins, un coleg mai în vârstă al domnului Weasley de la minister, în timp ce lui Harry îi reveni un cuplu de bătrânei destul de surzi.

— Salut, spuse o voce familiară, când ieși din nou din cort și îi văzu pe Tonks și pe Lupin în fruntea șirului.

Tonks se făcuse blondă special pentru ziua aceea.

— Arthur ne-a spus că tu ești cel cu părul creț. Îmi pare rău pentru aseară, adăugă ea în șoaptă, în timp ce Harry îi conduse de-a lungul culoarului. Ministerul este foarte anti-oameni-lup în clipa de față și ne-am gândit că era cel mai bine pentru tine să plecăm.

— E în ordine, înțeleg, spuse Harry, vorbind mai mult cu Lupin, decât cu Tonks.

Lupin îi zâmbi în grabă, dar când se îndepărtară, Harry îl văzu pe Lupin posomorându-se din nou. Nu înțelegea de ce era așa, dar nu avea timp să se gândească la aceasta: Hagrid făcea destul de multă gălăgie. Nu înțelesese instrucțiunile lui Fred și se așezase nu pe scaunul mărit și ranforsat pus special pentru el pe ultimul rând, ci pe alte cinci scaune, care acum arătau ca un morman de chibrituri de aur.

În timp ce domnul Weasley repara pagubele, iar Hagrid le cerea scuze în gura mare tuturor celor care păreau să îl asculte, Harry se întoarse repede la intrare și îl găsi pe Ron față în față cu un vrăjitor foarte excentric ca înfățișare. Era puțin sașiu, avea părul alb până la umeri ca din vată de zahăr, purta un chipiu al cărui ciucure îi atârna în fața nasului și era îmbrăcat cu o robă de un galben auriu atât de aprins, încât te dureau ochii. De lanțul de aur pe care îl purta la gât atârna un simbol ciudat, asemănător unui ochi triunghiular.

— Xenophilius Lovegood, spuse el, întinzându-i mâna lui Harry, fiica mea și cu mine locuim chiar dincolo de dealul acela. Familia Weasley a fost foarte amabilă să ne invite. Dar cred că o știi pe Luna, dacă nu mă înșel, nu-i așa? îi spuse el lui Ron.

— Da, spuse Ron. Unde este?

— A rămas în urmă în grădinița aceea fermecătoare, să-i salute pe pitici, niște paraziți absolut remarcabili! Atât de puțini vrăjitori sunt conștienți de cât de multe putem învăța de la micuții și înțelepții pitici – sau, pe numele lor adevărat, Gernumbli gardensi.

— Adevărul este că ai noștri cunosc niște înjurături de excepție, spuse Ron, dar cred că le-au învățat de la Fred și George. Ron conduse un grup de vrăjitori în cort, în timp ce Luna veni în fugă.

— Bună, Harry! zise ea.

— Ăă... eu sunt Barny, spuse Harry consternat.

— Aaa, ți-ai schimbat și numele? întrebă ea veselă.

— De unde ai știut...?

— Ah, după privire, spuse ea.

La fel ca și tatăl ei, Luna purta o robă de un galben aprins, pe care o asortase cu o floarea-soarelui mare, prinsă în păr. Odată ce treceai peste faptul că era extrem de luminoasă, efectul general era destul de plăcut. Cel puțin, de data aceasta, nu purta ridichi pe post de cercei.

Xenophilius, care era adâncit într-o discuție cu o cunoștință, nu auzise schimbul de cuvinte dintre Luna și Harry. Luându-și la revedere de la vrăjitorul cu care vorbea, se întoarse către fiica lui, care își ridică un deget și spuse:

— Uite, tati, unul dintre pitici chiar m-a mușcat!

— Dar este minunat! Saliva de pitic are nespuse de multe calități! spuse domnul Lovegood, apucând degetul întins al Lunei și cercetând urmele de dinți. Luna, draga mea, dacă vei simți vreun talent subit azi – poate o dorință

nestăvilită de a cânta arii de operă sau a recita în limba oamenilor-mării – să nu te abții! S-ar putea să fi primit harul Gernumblilor!

Ron pufni răspicat, în timp ce trecea pe lângă ei în direcția opusă.

— Poate să râdă Ron cât o vrea, spuse Luna senină, în timp ce Harry îi conduse pe ea și pe Xenophilius la locurile lor, dar tata a făcut foarte multe cercetări asupra magiei Gernumblilor.

— Serios? spuse Harry, care hotărâse de mult să nu îi contrazică pe Luna și pe tatăl ei în legătură cu convingerile lor ciudate. Dar ești sigură că nu vrei să pui niște spirt pe rană?

— A, nu, e în regulă, spuse Luna, sugându-și degetul, pierdută parcă în visare și privindu-l pe Harry din cap până în picioare. Ești elegant. I-am spus lui tati că probabil majoritatea oamenilor vor purta robe festive, dar el e de părere că este bine să porți culori solare la nunți, știi tu, ca să aducă noroc.

În timp ce Luna și tatăl ei se îndepărtară, Ron reapăru cu o vrăjitoare bătrână, care-l ținea strâns de braț. Avea nasul acvilin, ochii roșii pe margini, iar pălăria roz cu pene o făcea să semene cu un flamingo prost dispus.

— Și ai părul mult prea lung, Ronald, pentru o fracțiune de secundă te-am confundat cu Ginevra. Pe barba lui Merlin, cu ce e îmbrăcat Xenophilius Lovegood? Arată ca o omletă. Și tu cine ești? strigă ea la Harry.

— A, da, mătușă Muriel, el este vărul nostru Barny.

— Încă un Weasley? Vă reproduceți mai ceva ca piticii. Harry Potter nu-i aici? Speram să îl cunosc. Parcă ți-era prieten, Ronald, sau doar te dădeai mare?

— Nu... nu a putut să ajungă...

— Hmm... A găsit o scuză, nu? Se pare că nu-i așa viteaz ca-n pozele din ziare. Tocmai îi explicam miresei cum să își pună tiara mea, strigă ea la Harry. E făcută de goblini, știi, și e în familia mea de secole întregi. E frumoasă fata, dar... franțuzoaică. Bine, bine, Ronald, găsește-mi un loc bun, am o sută șapte ani și n-ar trebui să stau prea mult în picioare. Când trecu pe lângă el, Ron îi aruncă lui Harry o privire cu subînțeles și îi luă ceva timp până apăru din nou. Când se reîntâlniră la intrarea în cort, Harry condusesese deja încă vreo zece oameni la locurile lor. Cortul era acum aproape plin și, pentru prima dată, nu mai era coadă la intrare.

— Muriel e un coșmar, spuse Ron, ștergându-și fruntea cu mâneca. La un moment dat, venea la noi de Crăciun în fiecare an, apoi, slavă Domnului, s-a simțit insultată când Fred și George i-au pus la cină o bombă cu miros de baligă sub scaun. Tata spune tot timpul că mătușa Muriel o să-i scoată din testament – de parcă le-ar păsa! Oricum, în ritmul ăsta, o să ajungă mai bogați decât oricine din familie... Oau, adăugă el, clipind des în timp ce Hermione venea spre ei în fugă. Arăți grozav!

— De fiecare dată ești la fel de mirat, spuse Hermione cu un zâmbet.

Purta o rochie vaporeasă lila și pantofi cu toc asortați și avea părul drept și mătăsos.

— Mătușa ta Muriel nu este de acord cu tine, tocmai m-am întâlnit cu ea sus, când îi dădea tiara lui Fleur. A zis: „Hmm, ea e cea cu părinți Încuiați? și apoi – „Postură greșită și glezne subțiri”.

— Nu o lua personal, e nepoliticoasă cu toată lumea, spuse Ron.

— Vorbiți de Muriel? întrebă George, în timp ce ieșea din nou din cort împreună cu Fred. Da, tocmai mi-a spus că am o ureche mai sus și una mai jos. Cotoroața! Însă mi-aș dori să mai fie în viață unchiul Bilius; era o figură la nunți.

— Nu e el cel care a văzut Spectrul și a murit douăzeci și patru de ore mai târziu? întrebă Hermione.

— Ba da, a cam luat-o razna spre sfârșit, recunosc George.

— Dar înainte să se scrântească, era sufletul petrecerilor, spuse Fred. Obișnuia să dea pe gât o sticlă întreagă de whisky-foc și apoi să fugă pe ringul de dans, să-și ridice roba și să scoată buchete de flori din...

— Da, pare absolut fermecător, spuse Hermione, în timp ce Harry râdea în hohote.

— Nu se știe de ce, dar nu s-a căsătorit niciodată, spuse Ron.

— Incredibil, se arată mirată Hermione.

Toți râdeau atât de tare, încât niciunul dintre ei nu observă un invitat care întârziase – un tânăr cu părul negru, nasul mare și acvilin și sprâncene negre, groase – decât când acesta îi întinse invitația lui Ron și spuse, uitându-se la Hermione:

— Arăți minunat.

— Viktor! strigă ea și-și scăpă gentuța cu perluțe, care căzu cu o bufnitură ciudat de puternică pentru cât era de mică.

Roșind, Hermione se aplecă să o ridice și spuse:

— Nu știam că... vai de mine... ce bine îmi pare să te văd... Ce mai faci?

Urechile lui Ron se înroșiră din nou. După ce se uită la invitația lui Krum, de parcă nu ar fi crezut o iotă din ce scria, spuse, mult prea tare:

— Cum de-ai venit?

— M-a invitat Fleur, spuse Krum, cu sprâncenele ridicate.

Harry, care nu îi purta deloc pică lui Krum, dădu mâna cu el, apoi, simțind că ar fi fost mai bine să îl ducă pe Krum mai departe de Ron, se oferă să îl conducă la locul său.

— Prietenul tău nu se bucură să mă vadă, spuse Krum, în timp ce intrară în cortul care era acum plin ochi. Sau sunteți cumva rude? adăugă el, aruncând o privire spre părul roșcat și creș al lui Harry.

— Suntem veri, bolborosi Harry, dar Krum nu era atent la ce spunea.

Apariția sa atrase toate privirile, mai ales în rândul verișoarelor Veela – era totuși un celebru jucător de vâjthaț. În timp ce oamenii își întindeau gâtul ca să îl vadă mai bine, Ron, Hermione, Fred și George fugiră de-a lungul culoarului.

— Trebuie să ne așezăm, îi spuse Fred lui Harry, înainte să ne calce mireasa în picioare. Harry, Ron și Hermione se așezară la locurile lor, în al doilea rând, în spatele lui Fred și George.

Hermione era destul de îmbujorată și Ron încă mai avea urechile roșii. După câteva cupe, acesta îi șopti lui Harry:

— Ai văzut că individul și-a lăsat bărbuță?

Harry mormăi monoton.

Cortul încălzit fusese cuprins de nerăbdare, zumzetul general fiind întrerupt din când în când de hohote de râs. Domnul și doamna Weasley veniră de-a lungul culoarului, zâmbind și făcându-le cu mâna rudelor; doamna Weasley purta o robă nouă de culoarea ametistului și o pălărie asortată.

O clipă mai târziu, Bill și Charlie se ridicară la capătul din față al cortului, îmbrăcați amândoi cu robe festive și având trandafiri mari albi prinși la butoniere; Fred îi fluieră admirativ, iar verișoarele Veela pufniră în râs. Apoi, mulțimea amuți, iar muzica începu să răsună parcă din baloanele aurii.

— Oooo! zise Hermione, întorcându-se în scaun, pentru a se uita la intrare.

Vrăjitoarele și vrăjitorii adunați oțtară la unison când monsieur Delacour și Fleur își făcură apariția pe culoar; Fleur plutea și monsieur Delacour țopăia și zâmbea cu toată gura. Fleur purta o rochie albă foarte simplă și părea să radieze o strălucire puternică, argintie. În timp ce, în mod obișnuit, strălucirea ei îi eclipsa prin comparație pe ceilalți, astăzi îi înfrumuseța pe toți cei pe lângă care trecea. Ginny și Gabrielle, îmbrăcate amândouă în rochii aurii, păreau chiar mai drăguțe decât de obicei și când Fleur ajunse la Bill, acesta arăta ca și când nu l-ar fi întâlnit niciodată pe Fenrir Greyback.

— Doamnelor și domnilor, spuse o voce puțin tărăgănată și Harry fu oarecum șocat să vadă că vrăjitorul micuț, cu părul plin de smocuri, care vorbise la înmormântarea lui Dumbledore, stătea acum în fața lui Bill și a lui Fleur. Ne-am adunat astăzi aici pentru a celebra unirea a două suflete credincioase...

— Da, tiara mea face ca totul să pară foarte distins, spuse mătușa Muriel chipurile în șoptă, dar destul de tare încât s-o audă toți. Dar trebuie să recunosc că rochia Ginevrei are decolteul mult prea adânc.

Ginny se uită în jur, zâmbind, îi făcu cu ochiul lui Harry, apoi se întoarse repede din nou cu spatele. Gândurile lui Harry zburară departe de cort, înapoi la după-amiezele pe care le petrecuse singur cu Ginny, în locurile solitare de pe domeniul școlii. Păreau atât de departe și întotdeauna păruseră prea frumoase pentru a fi adevărate, de parcă ar fi furat ore minunate din viața unui om normal, un om fără o cicatrice în formă de fulger pe frunte...

— William Arthur, o iei de soție pe Fleur Isabelle...?

În rândul din față, doamna Weasley și madame Delacour suspinau amândouă în batistuțe de dantelă. Zgomotele ca de trompetă care se auziră din spatele cortului le dădură tuturor de știre că Hagrid își scosese una dintre

batistele sale cât o față de masă. Hermione se întoarse și îi zâmbi larg lui Harry; și ea avea ochii plini de lacrimi.

— Vă declar uniți pe viață.

Vrăjitorul cu părul plin de smocuri își ridică bagheta mult deasupra capetelor lui Bill și Fleur și o ploaie de stele argintii se revărsă peste ei, formând o spirală în jurul siluetelor lor îmbrățișate. În timp ce Fred și George porniră aplauzele, baloanele aurii de deasupra se sparseră și din ele își luară zborul păsări ale paradisului, iar clopoței aurii plutiră diafani, împrăștiind peste tot cântece și clinchete cristaline.

— Doamnelor și domnilor! strigă vrăjitorul ciufulit. Vă rog să vă ridicați în picioare! Se ridicară cu toții; mătușa Muriel bombănea în gura mare, iar vrăjitorul flutură din baghetă.

Scaunele pe care fuseseră așezați se ridicară grațios în aer, în timp ce pereții de pânză ai cortului dispărură, astfel încât acum stăteau sub acoperișul sprijinit pe stâlpi aurii, în fața lor desfășurându-se priveliștea superbă a livezii și peisajului însorit. Apoi, din centrul cortului se întinse un bazin plin cu aur topit, formând un ring de dans strălucitor; scaunele plutitoare se aranjară în jurul unor măsuțe acoperite cu fețe de masă albe și toate coborâră grațios înapoi pe pământ, iar formația înveșmântată în jachete aurii își luă repede locul pe scenă.

— Drăguț, spuse Ron aprobator, în timp ce chelnerii apărură de peste tot, unii ducând tăvi de argint cu pahare cu suc de dovleac, bere zero și whisky-foc, iar alții aducând grămezi de tarte și sendvișuri.

— Ar trebui să mergem să îi felicităm! spuse Hermione, ridicându-se pe vârfuri, pentru a vedea unde dispăruseră Bill și Fleur, în mijlocul unei mulțimi de oameni care se înghesuiseră să-i felicite.

— O să avem timp mai târziu, ridică Ron din umeri, înșfăcând trei beri zero de pe o tavă care trecea pe lângă ei și dându-i una lui Harry. Hermione, hai să găsim o masă... nu acolo! Cât mai departe de Muriel...

Ron traversă ringul de dans gol, uitându-se în stânga și în dreapta; Harry era convins că era curios să vadă unde se afla Krum. Până își făcură loc în partea cealaltă a cortului, majoritatea meselor fuseseră deja ocupate; cele mai multe locuri rămăseseră la masa la care stătea singură Luna.

— Putem să ne așezăm și noi? întrebă Ron.

— Sigur că da, spuse ea veselă. Tati s-a dus să le dea cadoul nostru lui Bill și Fleur.

— Ce este, o rezervă pe viață de Rădăcini Rotunjoare? întrebă Ron.

Hermione încercă să-l lovească pe sub masă cu piciorul, dar îl nimeri în schimb pe Harry. De durere îi dădură lacrimile și pierdu șirul conversației pentru câteva momente.

Formația începuse să cânte. Bill și Fleur se duseră primii la dans, stârnind aplauze îndelungi; în scurt timp, domnul Weasley o conduse pe madame Delacour pe ringul de dans, urmați de doamna Weasley și tatăl lui Fleur.

— Îmi place cântecul acesta, spuse Luna, legănându-se în ritmul melodiei cu acorduri de vals; după câteva secunde, se ridică și pluti spre ringul de dans, unde începu să se învâртеască pe loc, singură, cu ochii închiși și dând din mâini.

— E grozavă, nu-i așa? spuse Ron pe un ton admirativ. Nu dă greș niciodată.

Dar zâmbetul îi pieri imediat ce Viktor Krum se așeză pe locul lăsat liber de către Luna. Hermione păru plăcut surprinsă, dar, de data aceasta, Krum nu venise s-o complimenteze pe ea, ci să pună o întrebare. Chipul îi era foarte încruntat.

— Cine este bărbatul acela în galben?

— Xenophilius Lovegood, tatăl unei prietene dintre ale noastre, spuse Ron. Tonul său ferm sugerează că nu aveau de gând să răspundă provocării evidente de a râde de Xenophilius.

— Hai să dansăm, adăugă brusc, uitându-se la Hermione.

Hermione păru surprinsă, dar într-un mod plăcut, așa că se ridică și dispărură împreună în mijlocul mulțimii tot mai numeroase de pe ringul de dans.

— Ah, sunt împreună acum? întrebă Krum, distrat pentru o clipă.

— Aă... într-un fel, spuse Harry.

— Tu cine ești? întrebă Krum.

— Barny Weasley. Dădură mâna.

— Barny, tu îl știi bine pe omul acesta, Lovegood?

— Nu, azi l-am cunoscut. De ce?

Krum se uită urât peste marginea paharului său, urmărindu-l pe Xenophilius, care vorbea cu câțiva vrăjitori, de partea cealaltă a ringului.

— Pentru că, zise Krum, dacă nu ar fi fost oaspetele lui Fleur, m-aș fi duelat cu el, aici și acum, din cauza simbolului aceluia oribil pe care îl poartă pe piept.

— Simbol? spuse Harry, uitându-se și el la Xenophilius.

Ochiul ciudat, de formă triunghiulară, strălucea pe pieptul său.

— De ce? Simbolizează ceva de rău?

— Grindelwald. Este semnul lui Grindelwald.

— Grindelwald, vrăjitorul întunecat pe care l-a învins Dumbledore?

— Exact.

Krum păru să mestece în gol, apoi spuse:

— Grindelwald a ucis mulți oameni, printre care și pe bunicul meu. Bineînțeles, el nu a fost niciodată puternic în această țară, se spunea că se temea de Dumbledore – și se pare că avea dreptate să se teamă, având în vedere care i-a fost sfârșitul. Dar acesta – îl arată cu degetul pe Xenophilius – acesta este simbolul lui, l-am recunoscut imediat: Grindelwald l-a sculptat într-un zid la Durmstrang, când era elev. Câțiva idioți l-au copiat pe cărți și pe haine, încercând să șocheze și să impresioneze – până când aceia dintre noi care am pierdut membri ai familiei din cauza lui Grindelwald le-am dat o lecție.

Krum își pocni încheieturile degetelor amenințător, uitându-se urât la Xenophilus. Harry era perplex. Părea extrem de puțin probabil ca tatăl Lunei să fie un adept al Magiei Negre și nimeni altcineva din cort nu păruse să observe forma runică triunghiulară.

— Ăă... ești sigur... că este simbolul lui...?

— Nu mă înșel, spuse Krum cu răceală. Am trecut ani de zile pe lângă semnul acela, îl știu prea bine.

— Păi, există o șansă, spuse Harry, ca Xenophilus să nu știe ce simbolizează. Familia Lovegood este destul de... bizară. Ar fi foarte posibil să îl fi găsit pe undeva și să creadă că este o secțiune a unui cap de Snorhac Corn-Șifonat sau ceva de genul acesta.

— Secțiune de ce?

— Mă rog, nu știu ce sunt, dar se pare că el și fiica lui se duc în vacanțe în căutarea lor...

Harry avea senzația că nu prea reușise să explice bine cum erau Luna și tatăl ei.

— Ea este, continuă el, arătând spre Luna, care încă mai dansa singură, fluturându-și brațele în jurul corpului, de parcă ar fi încercat să alunge niște pitici.

— De ce face asta? întrebă Krum.

— Probabil că încearcă să scape de o Steluță Verde, spuse Harry, recunoscând simptomele.

Krum nu părea să-și dea seama dacă Harry făcea sau nu glume pe seama lui. Își scoase bagheta din interiorul robei și o lovi amenințător de coapsă; din vârful acesteia țâșniră scânteii.

— Gregorovitch! spuse Harry tare și Krum tresări, dar Harry era prea entuziasmat ca să-i pese.

Își amintise când văzuse bagheta lui Krum: Ollivander o luase și o examinase înainte de Turnirul celor Trei Vrăjitori.

— Ce-i cu el? întrebă Krum suspicios.

— Face baghete!

— Știu asta, spuse Krum.

— El ți-a făcut bagheta! De-aia mi se părea... vâjthaț...

Krum părea din ce în ce mai suspicios.

— De unde știi că bagheta mea a fost făcută de Gregorovitch?

— Am... Cred că am citit undeva, spuse Harry. Într-o revistă pentru fani, improviza el cât putu și Krum păru să se liniștească.

— Nu mi-am dat seama că le-am vorbit fanilor despre bagheta mea, spuse el.

— Și... ăă... știi cumva pe unde mai e Gregorovitch?

Krum păru derutat.

— A ieșit la pensie acum câțiva ani. Eu am fost printre ultimii care au cumpărat o baghetă Gregorovitch. E cel mai bun, deși știu că voi, englezii, puneți mare preț pe Ollivander.

Harry nu răspunse. Se prefăcea că se uită la dansatori, ca și Krum, dar de fapt se gândea de zor. Deci Cap-de-Mort căuta un creator de baghete renumit și Harry nu trebui să se gândească prea departe pentru a-și da seama de motiv: mai mult ca sigur că era din cauza a ceea ce făcuse bagheta lui Harry în noaptea când îl urmărise în zbor Cap-de-Mort. Bagheta din lemn de tisă cu miez de pană de phoenix o învinsese pe cea împrumutată, ceva ce Ollivander nu anticipase și nici nu înțelesese. Oare Gregorovitch avea să știe mai multe? Oare chiar era mai priceput decât Ollivander? Cunoștea el oare secrete ale baghetelor pe care Ollivander nu le știa?

— Fata aceea e foarte drăguță, spuse Krum, trezindu-l pe Harry la realitate. Krum arăta înspre Ginny, care tocmai i se alăturase Lunei.

— Este rudă cu tine?

— Da, spuse Harry, simțindu-se deodată iritat, și are prieten. Genul gelos. Foarte masiv. N-ai vrea să te pui rău cu el.

— La ce bun, mormăi Krum, golindu-și paharul și ridicându-se din nou, să fii jucător internațional de vâjthaț, dacă toate fetele frumoase au prieten?

Plecă și îl lăsă acolo pe Harry, care își luă în trecere un sendviș de la un chelner și încercă să-și croiască drum pe lângă ringul de dans arhiplin. Voia să îl găsească pe Ron, ca să-i spună de Gregorovitch, dar Ron dansa cu Hermione în mijlocul ringului. Harry se sprijini de unul dintre stâlpii de aur, privind-o pe Ginny, care acum dansa cu prietenul lui Fred și George, Lee Jordan. Harry se strădui să nu regrete promisiunea pe care i-o făcuse lui Ron. Nu mai fusese niciodată la o nuntă, așa că nu putea spune care erau diferențele între petrecerea vrăjitoarească și cea Încuiată, deși era destul de sigur că cea din urmă nu ar fi avut un tort cu două figurine în formă de phoenixi care își luau zborul când se tăia tortul sau sticle de șampanie care pluteau singure prin mulțime. Când începu să se însereze și fluturii de noapte intrară sub acoperișul cortului, luminat acum de felinare plutitoare aurii, cheful deveni din ce în ce mai destins. Fred și George dispăruseră de mult în noapte, cu două verișoare ale lui Fleur; Charlie, Hagrid și un vrăjitor îndesat, cu o pălărie mov cu boruri mici, cântau într-un colț „Balada eroului Odo”.

Plimbându-se prin mulțime și încercând să se descotorosească de un unchi beat al lui Ron, care nu părea să știe sigur dacă Barny era sau nu fiul lui, Harry zări un vrăjitor bătrân stând singur la o masă. Părul alb înfocat îl făcea să semene cu o păpădie veștejită, iar pe cap purta un fes mâncat de molii. Îi era vag cunoscut. Harry își stoarse creierii și își dădu până la urmă seama că era Elphias Doge, membru al Ordinului Phoenix și autorul necrologului lui Dumbledore.

Se apropie de el.

— Pot să iau loc?

— Sigur că da, sigur că da, spuse Doge; avea o voce destul de stridentă și hârșăită.

Harry se aplecă spre el.

— Domnule Doge, sunt Harry Potter. Doge rămase cu respirația tăiată.

— Dragă băiete! Arthur mi-a spus că erai aici, deghizat... mă bucur enorm, mă simt onorat!

Doge îi turnă un pocal de șampanie lui Harry, fiind cuprins de o neliniște plăcută.

— M-am gândit să îți scriu, șopti el, după ce... Dumbledore... așa un șoc... și pentru tine, sunt convins...

Ochii mici ai lui Doge se umplură brusc cu lacrimi.

— Am citit necrologul pe care l-ați scris pentru Profetul zilei, spuse Harry. Nu știam că l-ați cunoscut atât de bine pe domnul profesor Dumbledore.

— La fel de bine ca oricine, spuse Doge, tamponându-și ochii cu un șervețel. Este adevărat că eu l-am cunoscut de cel mai mult timp, dacă nu îl luăm în considerare pe Aberforth – și nu știu de ce, dar oamenii nu par să îl ia niciodată în considerare pe Aberforth.

— În legătură cu Profetul zilei... domnule Doge, nu știu dacă ați văzut... la cină?

— Ah, te rog, dragă băiete, spune-mi Elphias.

— Elphias, ai citit cumva interviul Ritei Skeeter despre Dumbledore?

Chipul lui Doge se înroși de mânie.

— O, da, Harry, l-am citit. Femeia aia – sau poate viperă ar fi un termen mai potrivit – m-a bătut încontinuu la cap să vorbesc cu ea. Mi-e rușine să spun că am fost nepoliticos, i-am spus că este mai feroce decât un pește răpitor, de unde a rezultat, după cum trebuie să fi văzut, punerea sub semnul întrebării a sănătății mele mintale.

— Știți, în interviul acela, continuă Harry, Rita Skeeter a sugerat că domnul profesor Dumbledore a avut de-a face în tinerețe cu Magia Neagră.

— Să nu crezi o iotă! spuse Doge numaidecât. O iotă, Harry! Să nu lași nimic să îți pângărească amintirile despre Albus Dumbledore!

Harry privi chipul sincer și chinuit al lui Doge și nu se simți mai liniștit, ci frustrat. Oare Doge chiar credea că era atât de simplu, că Harry putea pur și simplu să aleagă să nu creadă? Oare Doge nu înțelegea că Harry simțea nevoia să fie sigur, să știe tot?

Poate că Doge bănuia ce simțea Harry, pentru că păru îngrijorat și adaugă repede:

— Harry, Rita Skeeter este o...

Dar fu întrerupt dintr-odată de un chicotit strident.

— Rita Skeeter? Ah, îmi place la nebunie de ea, îi citesc mereu articolele!

Harry și Doge ridicară privirea și o văzură pe mătușa Muriel stând proțâpită lângă ei, cu penele dansându-i în păr și cu un pocal de șampanie în mână.

— Știți, a scris o carte despre Dumbledore!

— Bună, Muriel, spuse Doge. Da, tocmai discutam despre...

— Hei, tu! Lasă-mă să stau în locul tău, am o sută șapte ani!

Un alt văr roșcat Weasley sări în picioare, cu o privire speriată, și mătușa Muriel răsuci scaunul cu o putere uimitoare, așezându-se exact între Doge și Harry.

— Bună din nou, Barry sau cum te-o chema, îi spuse ea lui Harry. Acum, ce spuneai despre Rita Skeeter, Elphias? Știi că a scris biografia lui Dumbledore? Abia aștept să o citesc, să nu uit să o comand la „Caligrafie și Pete”!

Doge se ținu bățos și solemn la auzul acestor cuvinte, dar mătușa Muriel goli pocalul și pocni din degetele ei osoase către un chelner din apropiere, pentru a i-l înlocui cu unul plin. Luă încă o gură de șampanie, râgâi și apoi spuse:

— Nu e nevoie să aveți fețele astea de broscoi împăiați! Înainte să ajungă atât de respectabil și respectat și toate prostiile alea, au umblat niște zvonuri destul de bizare despre Albus!

— Răutăți inventate, spuse Doge, înroșindu-se din nou.

— Asta crezi tu, Elphias, râse mătușa Muriel pe înfundate. Am observat cum ai evitat părțile dificile în necrologul ăla al tău!

— Îmi pare rău că ți se pare așa, spuse Doge și mai scorțos. Te asigur că tot ce am scris, am scris din inimă.

— A, știm cu toții că l-ai venerat pe Dumbledore, îndrăznesc să spun că o să-l crezi în continuare un sfânt, chiar dacă se va dovedi că i-a făcut de petrecanie surorii lui, care era Non!

— Muriel! exclamă Doge.

Un fior de gheață, care nu avea nici o legătură cu șampania, se strecură în pieptul lui Harry.

— Cum adică? o întrebă el pe Muriel. Cine a spus că sora lui era un Non? Nu era bolnavă?

— Barry, dragă, se pare că nu ești prea bine informat! spuse mătușa Muriel, părând încântată de reacția pe care o produsese. Până la urmă, de unde era să știi de asta? S-a întâmplat cu ani și ani înainte ca tu să fi existat măcar ca idee, dragul meu, și adevărul este că aceia dintre noi care trăiau pe vremea aceea nu au știut niciodată ce s-a întâmplat de fapt. De asta abia aștept să aflu ce a dezgropat Skeeter! Dumbledore a ținut-o mult timp ascunsă pe sora aia a lui!

— Minciuni! șuieră Doge. Numai minciuni!

— Nu mi-a spus niciodată că sora sa era Non, spuse Harry fără să gândească, simțindu-se încă anesteziat.

— Și de ce să-ți fi spus tocmai ție? strigă mătușa Muriel, clătinându-se un pic, în timp ce încerca să se concentreze asupra lui Harry.

— Motivul pentru care Albus nu a vorbit niciodată despre Ariana, începutul Elphias, pe un ton intransigent din cauza emoției, este, cred eu, destul de limpede. A fost într-atât de marcat de moartea ei...

— De ce nu a văzut-o nimeni, Elphias? cârâi Muriel. De ce cei mai mulți dintre noi nici nu au știut că a existat, până în ziua în care i-am cărat

coșciugul afară din casă și am înmormântat-o? Unde era sfântul Albus, când Ariana era închisă în pivniță? Strălucind la Hogwarts, fără să dea doi bani pe ce se întâmpla în propria lui casă?!

— Cum adică „închisă în pivniță”? întrebă Harry. Ce vreți să spuneți?

Doge părea distrus. Mătușa Muriel chicoti din nou și îi răspunse lui Harry:

— Mama lui Dumbledore era o femeie îngrozitoare, pur și simplu îngrozitoare. Avea părinți încuiați, deși am auzit că pretindea altceva...

— Nu a pretins niciodată nimic de genul acesta! Kendra a fost o femeie nemaipomenită, șopti Doge amărât, dar mătușa Muriel îl ignoră.

— Mândră și foarte dominante, genul de vrăjitoare care ar fi fost distrusă dacă ar fi avut un copil Non...

— Ariana nu era un Non! șuieră Doge.

— Asta zici tu, Elphias, dar atunci, te rog să-mi explici de ce nu a mers niciodată la Hogwarts! spuse mătușa Muriel.

Se întoarse cu spatele la Harry.

— Pe vremea noastră, Non-ii erau un subiect tabu. Dar să ajungi să îți închisă în casă o fetiță și să te prefaci că nu există...

— Ți-am spus, nu a fost așa! o contrazise Doge, dar mătușa Muriel era de neoprit.

Ea continuă, adresându-i-se lui Harry:

— De obicei, Non-ii erau trimiși la școli Încuiate și încurajați să se integreze în comunitatea încuiată... o soluție mult mai bună decât să fi încercat să le găsești un loc în lumea vrăjitorească, unde ar fi fost mereu pe o treaptă inferioară; dar, bineînțeles, Kendra Dumbledore nu ar fi acceptat în ruptul capului ca fiica ei să se ducă la o școală de Încuiați...

— Ariana era fragilă! spuse Doge disperat. Problemele de sănătate nu i-au permis să...

— Nu i-au permis să iasă din casă? râse Muriel pe îfundate. Și totuși, nu a fost dusă niciodată la Sf. Mungo și nu a fost chemat să o vadă nici un vindecător!

— Muriel, cum poți să știi dacă...

— Pentru informația ta, Elphias, să știi că vărul meu Lancelot a fost vindecător la Sf. Mungo pe vremea aceea și a spus în secret familiei mele că Ariana nu a fost văzută acolo niciodată. Lui Lancelot i se părea mai mult decât suspect!

Doge arăta de parcă ar fi fost pe punctul să izbucnească în lacrimi. Mătușa Muriel, care părea să se distreze de minune, pocni din degete după un alt poc al de șampanie. Ca amorțit, Harry se gândi la cum îl închisese la un moment dat familia Dursley, ținându-l ascuns, și totul pentru că avea vina de a fi vrăjitor. Oare sora lui Dumbledore suferise aceeași soartă, dar invers – închisă pentru că nu avea puteri magice? Și oare Dumbledore chiar o abandonase, în vreme ce el se dusesse la Hogwarts, unde avea să se dovedească strălucit și talentat?

— Acum, dacă Kendra nu ar fi murit prima, continuă Muriel, aş fi zis că ea i-a făcut de petrecanie Arianei...

— Muriel, cum poţi să spui aşa ceva? gemu Doge. Cum să-şi omoare o mamă propria fiică? Gândeşte-te la ce spui!

— De ce nu, dacă mama cu pricina a fost în stare să îşi ţină captivă propria fiică, ani la rând? ridică din umeri mătuşa Muriel. Dar eu zic că nu are cum să fi fost aşa, deoarece Kendra a murit înaintea Arianei – din ce cauză, nimeni n-a părut să ştie sigur...

— O, fără îndoială că a omorât-o Ariana, spuse Doge, riscând să fie cinic. De ce nu?

— Da, s-ar putea ca Ariana să fi încercat disperată să evadeze şi s-o fi omorât pe Kendra într-o încăierare, spuse mătuşa Muriel gânditoare. Dă tu din cap cât vrei, Elphias! Ai fost la înmormântarea Arianei, nu-i aşa?

— Da, am fost, spuse Doge, cu buzele tremurând. Nu ţin minte o zi mai tristă decât aceea. Albus avea inima frântă...

— Şi nu numai inima. Nu-i aşa că Aberforth i-a spart nasul la jumătatea slujbei?

Dacă Doge părusese îngrozit înainte de aceste cuvinte, fusese o nimica toată pe lângă cum arăta acum. Era ca şi când Muriel l-ar fi înjunghiat. Aceasta izbucni în hohote şi luă iar o gură zdravănă de şampanie, care i se scurse pe bărbie.

— De unde...? spuse răguşit Doge.

— Mama mea era prietenă cu bătrâna Bathilda Bagshot, spuse mătuşa Muriel veselă. Bathilda i-a descris mamei tot ce s-a întâmplat; eu trăgeam cu urechea după uşă şi am auzit. O luptă lângă groapă! Bathilda a povestit că Aberforth a strigat că Ariana murise numai din vina lui Albus şi că apoi i-a dat un pumn în nas. Conform spuselor Bathildei, Albus nici măcar nu s-a apărut şi asta este foarte ciudat, Albus l-ar fi putut distruge pe Aberforth într-un duel şi dacă ar fi avut ambele mâini legate la spate.

Muriel mai luă o duşcă de şampanie. Rememorarea acestor vechi scandaluri părea să o încante în aceeaşi măsură în care îl îngrozea pe Doge. Harry nu ştia ce să mai înţeleagă: voia să ştie adevărul şi totuşi, Doge nu făcea nimic altceva decât să stea acolo, bolborosind că Ariana fusese bolnavă. Lui Harry îi venea foarte greu să creadă că Dumbledore nu ar fi intervenit dacă ar fi avut loc asemenea acte de cruzime sub acoperişul său şi, cu toate acestea, era evident că ceva nu era în ordine cu povestea aceea.

— Şi să-ţi mai spun ceva, zise Muriel, sughiţând uşor, în timp ce îşi coborî pocalul. Cred că Bathilda şi-a dat drumul la gură în faţa Ritei Skeeter. Toate indiciile alea din interviul lui Skeeter despre o sursă importantă apropiată lui Dumbledore... se ştie foarte bine că a fost acolo în timpul problemelor cu Ariana şi s-ar potrivi la fix!

— Bathilda nu ar vorbi niciodată cu Rita Skeeter! şopti Doge.

— Bathilda Bagshot? spuse Harry. Autoarea cărţii O istorie a magiei?

Numele ei era scris pe coperta unuia dintre manualele lui Harry, deși, trebuia să recunoască, nu era unul dintre cele pe care le citise cu prea mare atenție.

— Da, spuse Doge, agățându-se de întrebarea lui Harry ca un înecat de o vestă de salvare. Un istoric magic deosebit de talentat și o veche prietenă a lui Albus.

— S-a țicnit de tot, mai nou, din câte am auzit, spuse mătușa Muriel veselă.

— Dacă este așa, cu atât mai puțin onorabil ca Skeeter să fi profitat de ea, spuse Doge, și nu ne putem baza pe nimic din ce ar fi putut spune Bathilda!

— Ah, există metode de a recupera amintirile și sunt sigură că Rita le știe pe toate, spuse mătușa Muriel. Dar chiar dacă Bathilda a luat-o complet razna, sunt sigură că trebuie să mai aibă poze vechi, poate chiar scrisori. Știa de ani de zile familia Dumbledore... cred că a meritat un drum până în Peștera lui Godric, așa zice eu. Harry, care luase o gură de bere zero, aproape că se îneacă. Doge îl bătu pe spate, în timp ce Harry tuși, privind-o pe mătușa Muriel cu ochii lăcrimând. Odată ce fu în stare să vorbească din nou, întrebă:

— Bathilda Bagshot locuiește în Peștera lui Godric?

— O, da, e acolo dintotdeauna! Familia Dumbledore s-a mutat acolo după ce a fost închis Percival, iar Bathilda era vecina lor.

— Familia Dumbledore a locuit în Peștera lui Godric?

— Da, Barry, tocmai asta am și spus, zise mătușa Muriel iritată.

Harry se simți sleit, gol pe dinăuntru. Niciodată, în șase ani, Dumbledore nu îi pomenise lui Harry că amândoi trăiseră și pierduseră persoane dragi în Peștera lui Godric. De ce? Oare Lily și James erau îngropați aproape de mama și sora lui Dumbledore? Oare Dumbledore le vizitase mormintele, trecând poate și pe lângă cele ale părinților lui Harry? Iar lui nu îi spusese niciodată... nici măcar nu se deranjase...

De ce era atât de important pentru el, Harry nu-și putea explica nici măcar lui, însă simțea că fusese aproape o minciună că nu-mi spusese că aveau locul și experiențele acestea în comun. Se uită în gol în față, abia observând ce se întâmpla în jurul lui, și nu își dădu seama că Hermione ieșise din mulțime decât atunci când aceasta își trase un scaun și se așeză lângă el.

— Pur și simplu, nu mă mai țin picioarele să dansez, gâfâi ea, dându-și jos un pantof și masându-și talpa piciorului. Ron s-a dus să mai aducă niște beri zero. E ciudat, tocmai l-am văzut pe Viktor întorcându-i spatele tatălui Lunei și plecând furios, păreau să se fi certat...

Coborî vocea, uitându-se la el:

— Harry, te simți bine?

Harry nu știa de unde să înceapă, dar nu conta. În momentul acela, ceva mare și argintiu căzu prin acoperișul cortului direct pe ringul de dans. Grațios și strălucitor, linxul ateriză exact în mijlocul dansatorilor uluiți. Toți își întoarseră capetele spre el, în timp ce cei mai apropiați rămaseră înmărmuriți,

în pozițiile de dans în care se aflau. Apoi, Patronusul deschise gura larg și vorbi răspicat, cu vocea joasă și domoală a lui Kingsley Shacklebolt.

— A căzut ministerul. Scrimgeour e mort. Devoratorii Morții vin spre voi.
Capitolul IX.

Ascunzătoarea.

Totul în jur părea estompat și desfășurându-se cu încetinitorul Harry și Hermione săriră în picioare și își scoaseră baghetele. Mulți de-abia în clipa aceea își dădeau seama că ceva ciudat se întâmplase, întorcându-și și acum capetele către răsul argintiu, care deja dispărea. Din locul în care aterizase Patronusul, tăcerea începuse să se răspândească în valuri reci. Apoi, cineva țipă.

Harry și Hermione se năpustiră în mulțimea care intrase în panică. Oaspeții săreau în toate direcțiile, mulți Dispăreau, vrăjile protectoare din jurul Vizuinii cedaseră.

— Ron! strigă Hermione. Ron, unde ești?

Croindu-și drum spre partea cealaltă a ringului de dans, Harry văzu siluete care purtau pelerine și glugi apărând în mulțime, apoi îi văzu pe Lupin și pe Tonks cu baghetele ridicate și îi auzi pe amândoi strigând „Protego!”, un țipăt care se auzea de peste tot din jur...

— Ron! Ron! strigă Hermione, aproape plângând, în timp ce ea și Harry erau înghioniți de oaspeți îngroziți.

Harry o apucă de mână, pentru a fi sigur că nu aveau să se piardă unul de altul, când o străfulgerare de lumină trecu chiar pe deasupra capetelor lor – nu știa dacă fusese o vrajă protectoare sau altceva mai sumbru...

Și atunci apăru Ron. O apucă pe Hermione de mâna liberă și Harry simți cum aceasta se învârtește pe loc. Nu mai văzu și nu mai auzi nimic, era apăsător de întuneric și tot ce putea să mai simtă era mâna Hermionei, în timp ce el era comprimat prin timp și spațiu, departe de Vizuină, departe de Devoratorii Morții, care soseau, și poate departe și de însuși Cap-de-Mort...

— Unde suntem? se auzi vocea lui Ron.

Harry deschise ochii. Pentru o clipă, avu senzația că erau încă la nuntă – păreau a fi înconjurați în continuare de oameni.

— Tottenham Court Road, găfâi Hermione. Mergeți, pur și simplu mergeți, trebuie să găsim un loc unde să vă schimbați.

Harry făcu așa cum îi spusese ea. Merseră, mai mult alergând, pe strada largă, întunecată, plină cu petrecăreți și cu șiruri de magazine închise, în timp ce stelele scânteiau deasupra lor. Un autobuz cu etaj hurui pe lângă ei și un grup vesel care se ducea sau se întorcea de la vreun bar se holbă la ei – Harry și Ron mai purtau încă robele festive.

— Hermione, nu avem haine de schimb, îi spuse Ron, în timp ce o tânără izbucni în hohote de râs la vederea lui.

— De ce n-oi fi avut grijă să port Pelerina Invizibilă la mine? spuse Harry, blestemându-se în gând pentru prostia lui. Anul trecut, am avut-o tot timpul la mine și...

— E în ordine, am eu pelerina și haine pentru amândoi, spuse Hermione. Până una, alta, încercați doar să vă purtați natural – asta va fi de ajuns.

Îi conduse pe o stradă lăturalnică, apoi la adăpostul unui gang întunecat.

— Când spui că ai pelerina și haine... se încruntă Harry spre Hermione, care nu avea nimic la ea în afară de gentuța cu perluțe, în care tot cotrobăia în clipa aceea.

— Da, sunt aici, spuse Hermione și, spre marea mirare a lui Harry și Ron, scoase de acolo o pereche de blugi, o bluză de trening, niște șosete mato și, în sfârșit, Pelerina Invizibilă.

— Cum naiba...?

— Farmec de Mărire Nedetectabil, spuse Hermione. Dificil, dar cred că mi-a reușit; oricum, am reușit să bag aici tot ce ne trebuie. Scutură un pic gentuța aparent delicată și dinăuntru se auzi un zgomot ca de depozit de marfă, cu nenumărate lucruri care se mișcă dintr-o parte în alta. Of, fir-ar să fie, alea sunt cărțile, spuse ea, uitându-se în gentuță, și le aranjase pe domenii... asta e... Harry, tu ia Pelerina Invizibilă. Ron, hai, schimbă-te repede...

— Când ai făcut toate astea? întrebă Harry, în timp ce Ron își dădu jos roba.

— Ți-am spus, la Vizuină, am împachetat totul de acum câteva zile, știi, în cazul în care trebuia să plecăm repede. Ți-am împachetat rucsacul de dimineață, Harry, după ce te-ai schimbat, și l-am pus aici... Am avut un presentiment ciudat...

— Ești extraordinară, să știi că da, spuse Ron, dându-i roba împăturită.

— Mulțumesc, spuse Hermione, reușind să suradă, în timp ce băgă roba în geantă. Te rog, Harry, vrei să-ți pui odată pelerina?!

Harry își aruncă Pelerina Invizibilă pe umeri și și-o trase pe cap, dispărând deodată. Abia începea să-și dea seama ce se întâmplase.

— Ceilalți – toată lumea de la nuntă...

— Nu avem timp să ne facem griji pentru asta acum, șopti Hermione. Harry, ei pe tine te vor și dacă ne-am întoarce, i-am pune pe toți în și mai mare pericol.

— Are dreptate, spuse Ron, care părea să intuiască faptul că Harry era pe punctul de a-i contrazice, chiar dacă nu-i putea vedea expresia. Majoritatea membrilor din Ordin erau acolo, o să aibă ei grijă de toți ceilalți.

Harry încuviință din cap, apoi își aminti că nu puteau să-l vadă și spuse:

— Da.

Dar se gândi la Ginny și teama începu să îi mistuie stomacul asemenea unui acid.

— Haide, cred că ar trebui să mergem mai departe, spuse Hermione.

Ieșiră înapoi pe străduța lăturalnică și apoi pe strada principală, unde un grup de bărbați cântau, mergând pe trotuarul de vizavi.

— Din curiozitate, de ce tocmai Tottenham Court Road? o întrebă Ron pe Hermione.

— Nu știu, mi-a venit pur și simplu în minte, dar sunt convinsă că suntem mai în siguranță în lumea Încuiată, nu se așteaptă să fim aici.

— Așa este, spuse Ron, uitându-se în jur, dar tu nu te simți un pic... expusă?

— Unde altundeva să mergem? întrebă Hermione, strâmbându-se când bărbații de pe trotuarul de vizavi începură să fluiere după ea. Nu prea putem să ne luăm camere la „Ceaunul Crăpat”, nu-i așa? Și Casa Cumplită iese din discuție, dacă poate să intre acolo Plesneală... bănuiesc că am putea încerca să mergem la părinții mei acasă, deși cred că s-ar putea să ne caute acolo... of, de-ar tăcea odată!

— Ce faci, păpușico? striga cel mai beat dintre bărbații de pe celălalt trotuar. Nu vrei să bem ceva împreună? Dă-i papucii lu' Roșcățel și hai să bem o bere!

— Hai să ne așezăm undeva, spuse Hermione repede, în timp ce Ron deschise gura să le strige ceva înapoi. Uite, aici e bine, hai să intrăm!

Era o cafenea non-stop mică și dărăpănată. Toate mesele cu blaturi de plastic erau acoperite cu un strat subțire de grăsime, dar măcar nu era nimeni. Harry se strecură primul în separeu și Ron se așeză lângă el, vizavi de Hermione, care stătea cu spatele spre ușă, ceea ce nu îi plăcea deloc: se uita peste umăr atât de des, încât părea să aibă un tic. Lui Harry nu îi plăcea că se opriseră din mers – când erau în mișcare, avea senzația că se îndreaptă spre un scop. Sub pelerină, simțea cum ultimele efecte ale Polipoțiunii se duceau și cum mâinile îi reveneau la lungimea și forma lor naturală. Își scoase ochelarii din buzunar și și-i puse din nou la ochi. Câteva minute mai târziu, Ron spuse:

— Știți, suntem destul de aproape de „Ceaunul Crăpat”, este chiar la „Charing Cross”...

— Ron, n-avem cum! spuse Hermione imediat.

— Nu să rămânem acolo, ci să mergem să aflăm ce se întâmplă!

— Știm ce se întâmplă! Cap-de-Mort a pus stăpânire pe minister, ce altceva mai e de știut?

— Bine, bine, era doar o idee!

Se lăsă o tăcere încordată. Chelnerița care mesteca gumă își târșâi picioarele până la ei și Hermione comandă două cappuccino: dat fiind că Harry era invizibil, ar fi fost suspect să-i comande unul și lui. Doi muncitori solizi intrară în cafenea și se strecurară în separeul de după al lor. Hermione spuse în șoaptă:

— Eu zic să găsim un loc liniștit unde să Disparem și să mergem undeva la țară. Odată ajunși acolo, o să le putem trimite un mesaj celor din Ordin.

— Deci poți să faci faza cu Patronusul vorbitor? întrebă Ron.

— Am exersat și cred că pot, zise Hermione.

— Bine, atâta timp cât nu o să aibă probleme din cauza noastră, deși s-ar putea să-i fi arestat deja. Dumnezeule, e dezgustător, adăugă Ron, după ce luă o gură din spuma cenușie de cafea.

Chelnerița îl auzise și îi aruncă lui Ron o privire răutăcioasă, în timp ce se duse să le ia comanda noilor veniți.

Cel mai masiv dintre cei doi muncitori, pe care Harry îl observă că era blond și uriaș, îi făcu semn să plece. Aceasta se holbă la el, jignită.

— Păi, hai să mergem atunci, nu vreau să beau mizeria asta, spuse Ron. Hermione, ai bani Încuiați ca să plătim?

— Da, mi-am lichidat contul de economii înainte să vin la Vizuină. Pun pariu că tot mărunțișul e pe fund, oftă Hermione, întinzând mâna după gentuța cu periute.

Cei doi muncitori făcură același lucru și Harry îi imită din instinct: toți trei își scoaseră baghetele. Ron, dându-și seama de ce se întâmpla abia după câteva secunde, se aruncă peste masă, împingând-o pe Hermione într-o parte pe banchetă. Forța vrăjilor Devoratorilor Morții distruse zidul acoperit cu faianță, în dreptul căruia tocmai fusese capul lui Ron, în timp ce Harry, încă invizibil, strigă: „Stupefy!”

Devoratorul Morții cel blond și masiv fu lovit direct în față de un jet de lumină roșie: căzu într-o parte, pierzându-și cunoștința. Tovarășul său, incapabil să vadă cine aruncase vraja, ținti din nou către Ron: frânghiile negre, lucioase, țâșniră din vârful baghetei sale și îl legară pe Ron din cap până-n picioare. Chelnerița țipă și fugi spre ușă. Harry trimise încă o Vrajă de împietrire spre Devoratorul Morții cu chipul contorsionat, care îl legase pe Ron, dar nu îl nimeri – vraja ricoșă în fereastră și o lovi pe chelneriță, care căzu în fața ușii.

— Expulso! strigă Devoratorul Morții și masa în spatele căreia stătea Harry explodă.

Forța exploziei îl trânti de perete și simți cum îi scapă din mână bagheta, în timp ce pelerina îi alunecă de pe el.

— Petrificus totalus! strigă de undeva Hermione și Devoratorul Morții se prăbuși în față, ca o statuie, cu o bufnitură puternică, scrâșnind peste cioburile de porțelan, bucățile de masă și cafeaua vărsată.

Hermione ieși de sub banchetă, scuturându-și din păr cioburi ale scrumierei din sticlă și tremurând din cap până-n picioare.

— D’Diffindo! spuse ea, îndreptându-și bagheta spre Ron, care urlă de durere când ea îi sfâșie blugii în dreptul genunchilor, lăsându-i o tăietură adâncă. Vai, iartă-mă, Ron, îmi tremură mâna! Diffindo!

Frânghiile tăiate căzură în părți. Ron se ridică și își scutură mâinile, să și le dezmoștească. Harry își culese bagheta de pe jos și urcă pe dărâmături, ducându-se la locul unde zăcea pe banchetă Devoratorul Morții cel blond și masiv.

— Trebuia să-l fi recunoscut, era acolo în noaptea când a murit Dumbledore, spuse el.

Îl întoarse pe Devoratorul Morții cu fața în sus, cu piciorul; ochii bărbatului se mișcau fără oprire, mutându-se de la Harry la Ron, iar apoi la Hermione.

— E Dolohov, spuse Ron. Îl recunosc din afișele cu oameni dați în urmărire. Cred că acela mai masiv e Thorfin Rowle.

— Ce contează cum îi cheamă?! spuse Hermione pe un ton puțin isteric. Cum ne-au găsit? Ce o să ne facem?

Teama îl făcu pe Harry să gândească oarecum mai limpede.

— Încuie ușa, îi spuse el, și, Ron, stinge luminile.

Se uită în jos la Dolohov, care era paralizat, gândind de zor, în timp ce ușa se închise și Ron aprinse Deluminatorul, cufundând cafeneaua în beznă. Harry îi auzi pe bărbații care se luaseră mai devreme de Hermione, strigând la o altă fată în depărtare.

— Ce o să facem cu ei? îi șopti Ron lui Harry în întuneric.

Apoi adăugă și mai încet:

— Îi omorâm? Ei ne-ar omori pe noi. Era cât pe ce s-o facă.

Hermione se cutremură și făcu un pas înapoi. Harry clătină din cap.

— Nu trebuie decât să le ștergem amintirile, spuse Harry. E mai bine așa, ca să ne piardă urma. Dacă i-am omori, ar fi evident că am fost aici.

— Tu ești șeful, zise Ron, părând profund ușurat. Dar eu nu am făcut niciodată o Vrajă de Memorie.

— Nici eu, spuse Hermione, dar știu cum se face.

Trase aer în piept, ca să se calmeze, iar apoi își îndreptă bagheta spre fruntea lui Dolohov și spuse:

— Obliviate!

Instantaneu, privirea lui Dolohov se pierdu în gol, devenind visătoare.

— Excelent! spuse Harry, bătând-o pe umăr. Ocupă-te și de celălalt și de chelneriță, cât eu și cu Ron facem curat.

— Curat? spuse Ron, uitându-se în jur, la cafeneaua distrusă pe jumătate. De ce?

— Nu crezi că s-ar putea întreba ce s-a întâmplat, dacă se vor trezi într-un loc care pare să fi fost bombardat de curând?

— Ah, da, asta cam așa e...

Ron se chinui o clipă până reuși să-și scoată bagheta din buzunar.

— Nici nu mă mir că nu pot s-o scot, Hermione, mi-ai împachetat blugii vechi și îmi sunt strâmți.

— Vai, te rog să mă ierți, spuse Hermione printre dinți, târând-o pe chelneriță din fața ferestrelor, iar Harry o auzi bolborosind ceva despre unde ar fi bine să își bage Ron bagheta.

Odată ce cafeneaua reveni la starea inițială, îi cărară pe Devoratorii Morții înapoi în separeul lor, sprijinindu-i unul cu fața la celălalt.

— Dar cum de ne-au găsit? se miră Hermione, uitându-se când la unul, când la celălalt. De unde au știut unde suntem?

Se întoarse către Harry.

— Harry, crezi... crezi că încă mai ai Identificatorul?

— N-are cum, spuse Ron. Identificatorul dispare la șaptesprezece ani, e lege vrăjitoarească, nu poate fi pus asupra unui adult.

— Din câte știi tu, răspunse Hermione. Dacă Devoratorii Morții au găsit o cale de a-l pune asupra cuiva care are șaptesprezece ani?

— Dar Harry nu a fost deloc în preajma unui Devorator al Morții în ultimele douăzeci și patru de ore. Cine să-i fi pus din nou Identificatorul?

Hermione nu răspunse. Harry se simțea contaminat, murdărit – oare așa îi găsiseră Devoratorii Morții?

— Dacă eu nu pot face vrăji și voi nu puteți face vrăji în jurul meu, fără a ne da de gol poziția... începu el.

— Nu ne despărțim! spuse Hermione cu fermitate.

— Trebuie să găsim un loc sigur în care să ne ascundem, spuse Ron. Să avem timp să gândim pe-ndelete.

— Casa Cumplită, spuse Harry. Ceilalți doi rămaseră cu gura căscată.

— Fii serios, Harry, Plesneală poate să intre în Casa Cumplită!

— Tatăl lui Ron a spus că au pus blesteme împotriva lui, și chiar dacă nu au funcționat, continuă el, în timp ce Hermione începu să-l contrazică, ce dacă? Jur, aș fi absolut încântat să mă întâlnesc cu Plesneală!

— Dar...

— Hermione, unde altundeva să mergem? E cea mai bună variantă pe care o avem. Plesneală este un singur Devorator al Morții. Dacă mai am încă Identificatorul asupra mea, o să avem o grămadă de Devoratori pe urmele noastre, oriunde altundeva ne-am duce.

Hermione nu putu să-l contrazică, deși părea că i-ar fi plăcut să o facă. În timp ce ea descuie ușa, Ron folosi Deluminatorul, pentru a elibera lumina din cafenea. Apoi, când Harry numără până la trei, inversară vrăjile asupra celor trei victime și, înainte de a se dezmetici chelnerița sau vreunul dintre Devoratori, Harry, Ron și Hermione se întorseseră deja pe călcâie și Dispăruseră din nou în întunericul desăvârșit.

Câteva clipe mai târziu, plămâniile lui Harry se umplură în sfârșit cu aer și deschise ochii: acum stăteau în mijlocul unei mici piețe familiare și dărăpănate. Peste tot în jurul lor erau case înalte și deteriorate. Puteau vedea casa de la numărul doisprezece, pentru că Dumbledore, Păstrătorul Secretului ei, le spusese de existența acesteia; fugiră spre ea, asigurându-se din când în când că nu erau urmăriți sau observați. Urcară în fugă treptele de piatră și Harry ciocăni o dată la ușă cu bagheta. Auziră o serie de zgomote metalice și zăngănitul unui lanț, apoi, ușa se deschise cu un scârțâit și trecură repede peste prag.

Când Harry închise ușa în urma lor, lămpile demodate cu gaz prinseră viață, împrăștiind o lumină pâlpaitoare de-a lungul holului. Arăta exact așa cum și-l amintea Harry, sinistru, cu pânze de păianjen, cu capetele spiridușilor de casă prefigurate pe pereți, aruncând umbre stranii pe scară. Portretul mamei lui Sirius era ascuns în spatele unor draperii lungi și închise la culoare. Singurul lucru care nu se afla la locul lui era suportul de umbrele în formă de picior de trol, care era pe jos, ca și când tocmai l-ar fi răsturnat din nou Tonks.

— Cred că a fost cineva aici, șopti Hermione, arătând spre el.

— Poate s-a răsturnat când au plecat cei din Ordin, murmură Ron.
— Oare unde sunt toate blestemele împotriva lui Plesneală? întrebă Harry.

— Poate că nu se activează decât când apare el, sugerează Ron.
Totuși, rămaseră înghesuiți pe covorul de la intrare, cu spatele lipit de ușă, fiindu-le prea teamă să înainteze.

— Ei bine, nu putem să rămânem aici pentru totdeauna, spuse Harry și făcu un pas înainte.

— Severus Plesneală!

Vocea lui Ochi-Nebun Moody se auzi șoptind din întuneric, făcându-i pe toți trei să se dea înapoi, speriați.

— Nu suntem Plesneală! bolborosi Harry, înainte ca ceva să se abată spre el asemenea unui vânt rece, rulându-i limba în gură și împiedicându-l să vorbească.

Însă înainte de a apuca să mai simtă și altceva, limba i se desfășură la loc. Ceilalți doi păreau să fi simțit aceeași senzație neplăcută. Ron scotea sunete de parcă ar fi vomitat și Hermione spuse, bâlbâindu-se:

— T-trebuie să fi fost blestemul legării l-limbii, pe care l-a aruncat Ochi-Nebun pentru Plesneală!

Harry mai făcu un pas înainte cu grijă. Ceva se mișcă în umbrele din capătul holului și, înainte ca unul dintre ei să fi apucat să spună ceva, o siluetă se ridică din covor, înaltă, de culoarea prafului și înfiorătoare: Hermione țipă și la fel făcu doamna Black, căreia i se dădură la o parte draperiile; silueta gri plutea spre ei, din ce în ce mai repede, cu părul și barba până la talie fluturându-i în spate, cu chipul supt, scheletic, cu orbitele goale. Îngrozitor de familiar, înspăimântător de schimbat, își ridică un braț, îndreptându-l spre Harry.

— Nu! strigă Harry și, deși își ridică bagheta, nu îi trecu prin minte nici o vrajă. Nu! Nu am fost noi! Nu noi te-am omorât...

Când rosti cuvântul „omorât”, silueta explodează într-un nor mare de praf. Tușind, cu ochii înlăcrimați, Harry se uită în jos și o văzu pe Hermione ghemuită pe podea, lângă ușă, cu mâinile pe cap, și pe Ron tremurând din cap până-n picioare, bătând-o ușor pe umăr cu stângăcie și spunând:

— E în o-ordine... a dispărut...

Praful se involbură în jurul lui Harry ca o ceață, scânteind în lumina lămpilor, în timp ce doamna Black țipa în continuare.

— Sânge-Mâli, gunoaie, ființe josnice care pângăriți casa strămoșilor mei...

— Taci din gură! strigă Harry, îndreptându-și bagheta spre ea și, cu o bufnitură și o explozie de scânteii roșii, draperiile se închiseră la loc, reducând-o la tăcere.

— A fost... a fost... suspină Hermione, în timp ce Ron o ajută să se ridice.

— Da, spuse Harry, dar nu a fost el. A fost doar ceva care să îl sperie pe Plesneală.

Harry se întreba dacă ar fi funcționat sau dacă Plesneală ar fi țintit în stafia înfiorătoare la fel de ușor cum îl omorâse pe adevăratul Dumbledore. Cu nervii încă întinși la maxim, îi conduse pe ceilalți de-a lungul holului, așteptându-se oarecum să li se arate o nouă oroare, dar nu se mișcă nimic în afară de un șoarece, care se tupilă pe o scândură din dușumea.

— Înainte să mergem mai departe, cred că ar fi mai bine să verificăm, șopti Hermione, așa că își ridică bagheta și spuse: *Homenum revelio*.

Nu se întâmplă nimic.

— Ei, tocmai ai trecut printr-o sperietură de zile mari, spuse Ron cu blândețe. Ce ar fi trebuit să faci vraja aia?

— A făcut ce am vrut să faci! spuse Hermione, destul de supărată. Era o vrajă menită să dezvăluie prezența oamenilor și nu mai este nimeni aici, în afară de noi!

— Și Nea Covoraș, spuse Ron, aruncând o privire spre porțiunea de covor din care se ridicase silueta cadaverică.

— Hai să urcăm, spuse Hermione, uitându-se speriată în același loc ca și Ron și luând-o înainte pe treptele care scârțâiau și duceau în sufrageria de la primul etaj. Hermione își flutură bagheta pentru a aprinde lămpile vechi cu gaz și apoi, tremurând puțin din cauza frigului din cameră, se așeză pe canapea, ținându-și brațele strânse în jur. Ron se duse la fereastră și dădu la o parte draperia grea din catifea, cu doi centimetri.

— Nu văd pe nimeni afară, anunță el. S-ar presupune că ne-ar fi urmărit până aici, dacă Harry ar mai avea încă Identificatorul asupra lui. Știu că nu pot să intre în casă, dar... ce s-a întâmplat, Harry?

Harry urlase de durere: îl usturase din nou cicatricea, în timp ce avusese o străfulgerare asemenea unei lumini puternice scânteind pe apă. Văzu o umbră și simți o furie care nu era a lui trecându-i prin corp, violentă și ascuțită precum un șoc electric.

— Ce ai văzut? întrebă Ron, apropiindu-se de Harry. L-ai văzut la mine acasă?

— Nu, am simțit doar mânie... este foarte mânios...

— Dar ar putea fi la Vizuină, spuse Ron răspicat. Ce mai era? Ce ai mai văzut? Blestema pe cineva?

— Nu, am simțit doar că era furios... nu mi-am dat seama...

Harry se simțea hărțuit, derutat, și Hermione nu îl ajută când spuse speriată:

— Iar cicatricea? Ce se întâmplă? Credeam că legătura asta se închisese!

— S-a închis, pentru o vreme, bolborosi Harry – încă îl mai durea, împiedicându-l să se concentreze. Cred... cred că a început să se redeschidă ori de câte ori își pierde cumpătul, înainte așa se...

— Atunci, trebuie să-ți închizi mintea! spuse Hermione cu o voce stridentă. Harry, Dumbledore nu a vrut să folosești această legătură, a vrut să îi pui capăt, de aceea se presupune că ar fi trebuit să folosești Occlumanția!

Dacă nu o faci, Cap-de-Mort poate să îți trimită imagini false în gând, îți minte...

— Da, să știi că n-am uitat, spuse Harry printre dinți.

Nu era nevoie ca Hermione să îi spună cum folosise Cap-de-Mort chiar această legătură dintre ei pentru a-l atrage într-o capcană și nici că rezultatul fusese moartea lui Sirius. Regreta că le spusese ce văzuse și ce simțise; Cap-de-Mort părea acum și mai amenințător, ca și când ar fi fost la geam. Totuși, cicatricea îl durea din ce în ce mai tare și încerca să controleze durerea: era ca și când ar fi încercat să lupte împotriva unei senzații de greață. Se întoarse cu spatele la Ron și la Hermione, prefăcându-se că examina vechea tapiserie a arborelui genealogic al familiei Black, de pe perete. Hermione țipă: Harry își scoase bagheta din nou, se întoarse pe loc și văzu un Patronus argintiu zburând prin fereastra de la sufragerie și aterizând pe podea în fața lor, unde luă forma unei nevăstuici, care vorbi cu vocea tatălui lui Ron.

— Familia e în siguranță, nu răspundeți, suntem urmăriți.

Patronusul se disipă. Ron scoase un sunet între suspin și geamăt și se prăbuși pe canapea: Hermione i se alătură, strângându-l de mână.

— Sunt bine! Sunt bine!, șopti ea și Ron aproape râse și o strânse în brațe.

— Harry, spuse el peste umărul Hermionei, îmi...

— Nu e nimic, spuse Harry, fiindu-i rău de la durerea de cap. E familia ta, e normal să fii îngrijorat. Și eu aș simți la fel, adăugă, gândindu-se la Ginny. Chiar simt la fel.

Durerea de la cicatrice atinse vârful maxim, arzându-l la fel ca și în grădina Vizuinii. Abia dacă o auzii pe Hermione spunând:

— Nu vreau să fiu singură. Nu am putea să folosim sacii de dormit pe care i-am adus și să dormim aici la noapte?

Harry îl auzi pe Ron încuviințând. Nu avea să mai țină piept durerii pentru mult timp trebuia să cedeze.

— Până la baie, bolborosi el și ieși din cameră cât putu de repede, fără să fugă. Abia reuși să ajungă. Încuind ușa în urma lui cu mâini tremurânde, își strânse capul care-i zvâcnea de durere și căzu pe jos, apoi, cu o explozie de agonie, simți cum furia care nu îi aparținea îi invadă sufletul. Văzu o cameră lungă, luminată doar de lumina focului, și pe Devoratorul Morții masiv și blond țipând și zvârcolindu-se pe podea, iar apoi o siluetă mai subțire stând aplecată deasupra lui, cu bagheta întinsă, în timp ce Harry spuse cu o voce stridentă, rece și necruțătoare:

— Mai mult, Rowle, sau vrei să punem capăt și să te dau de mâncare lui Nagini? Lordul Cap-de-Mort nu este sigur că te va ierta de data aceasta... M-ai chemat doar pentru atât, să-mi spui că Harry Potter a scăpat din nou? Draco, fă-l pe Rowle să mai simtă o dată cât de mult m-a înfuriat... Fă-o dacă nu vrei să o simți chiar tu!

Un buștean căzu în foc și de acolo se înălțară flăcări care luminară chipul palid, ascuțit, pe care se citea groaza. Harry trase aer în piept cu putere, ca și când ar fi ieșit la suprafață dintr-o apă adâncă, și deschise ochii.

Stătea întins pe podeaua rece de marmură neagră, cu nasul la câțiva centimetri de una dintre cozile de șerpi argintii care susțineau cada mare de baie. Se ridică în capul oaselor. Chipul supt, îngrozit, al lui Reacredință i se întipărise în minte. Lui Harry îi era scârbă de ce văzuse, de modul în care Cap-de-Mort ajunsese să-l folosească pe Draco.

Cineva bătu tare la ușă și Harry tresări, când Hermione spuse:

— Harry, vrei să-ți dau periuța de dinți? O am aici.

— Da, perfect, mersi, spuse el, străduindu-se să își păstreze vocea firească, în timp ce se ridică în picioare pentru a deschide ușa.

Capitolul X.

Povestea lui Kreacher.

Harry se trezi în dimineața următoare, învelit în sacul de dormit, pe podeaua din sufragerie. Printre draperiile grele se zărea o bucățică de cer: era de un albastru rece, limpede, ca cerneala diluată, undeva între noapte și zi, și nu se auzea nimic în afară de respirația adâncă al lui Ron și a Hermionei. Harry se uită la formele lor întunecate de pe podea. Ron avusese un acces de gentilețe și insistase ca Hermione să doarmă pe pernele de la canapea, astfel încât silueta ei era mai sus decât a lui. Hermione avea brațul îndoit spre podea, cu degetele la câțiva centimetri de cele ale lui Ron. Harry se întrebă dacă nu cumva adormiseră ținându-se de mână. Gândul acesta îl făcu să se simtă deosebit de singur.

Ridică privirea spre tavanul întunecat și candelabrul acoperit de pânze de păianjen. Cu mai puțin de douăzeci și patru de ore în urmă, stătuse la soare în fața intrării în cort, așteptând să conducă invitații la nuntă la locurile lor. Părea să fi trecut o viață de atunci. Ce avea să se întâmple acum? Întins pe podea, se gândea la Horcruxuri, la misiunea periculoasă și dificilă pe care i-o dăduse Dumbledore... Dumbledore...

Durerea care îl cuprinsese de la moartea lui Dumbledore era diferită acum. Acuzațiile pe care le făcuse Muriel la nuntă păreau să i se fi cuibărit în minte, ca niște paraziți, alterându-i amintirile despre vrăjitorul pe care îl idolatrizase. Oare Dumbledore ar fi putut lăsa să se întâmple toate lucrurile acelea? Oare fusese ca Dudley, dispus să îl vadă pe altul neglijat și maltratat atâta timp cât nu îl afecta pe el? Oare ar fi putut să îi întoarcă spatele unei surori ținute închise și ascunse?

Harry se gândi la Peștera lui Godric, la mormintele despre care Dumbledore nu vorbise niciodată, se gândi la obiectele misterioase lăsate, fără explicație, în testamentul lui Dumbledore, și deodată îl cuprinseseră resentimentele. De ce nu îi spusese Dumbledore? De ce nu îi explicase? Oare lui Dumbledore chiar îi păsase de Harry? Sau Harry fusese doar o unealtă menită să fie șlefuită și ascuțită, însă în care să nu se aibă niciodată încredere, căreia să nu i se dezvăluie nimic?

Harry nu mai putea să stea acolo cu nimic altceva drept companie decât gândurile acelea chinuitoare. Dorindu-și cu disperare să-și găsească ceva de făcut, se strecură din sacul de dormit, își luă bagheta și ieși tiptil din cameră. Pe hol, șopti „Lumos” și începu să urce treptele la lumina baghetei.

Pe holul de la următorul etaj era o cameră în care dormiseră el și cu Ron ultima dată când fuseseră acolo – aruncă o privire înăuntru.

Ușile de la șifonier erau larg deschise și așternutul fusese tras la o parte. Harry își aduse aminte de piciorul de trol răsturnat de la parter. Cineva percheziționase casa de când plecaseră cei din Ordin. Plesneală? Sau poate Mundungus Fletcher, care furase o mulțime de lucruri din casă și înainte, și după ce murise Sirius? Privirea lui Harry se îndreptă spre portretul unde era câteodată Phineas Nigellus Black, stră-stră-bunicul lui Sirius, dar acesta era gol, iar din el nu se vedea decât o bucată de fundal întunecat. Era evident că Phineas Nigellus petrecea noaptea în biroul directorului de la Hogwarts.

Harry urcă în continuare, până când ajunse la ultimul etaj, unde erau doar două uși. Pe cea din fața lui se afla o plăcuță pe care scria „Sirius”. Harry nu mai intrase niciodată în dormitorul nașului lui. Deschise ușa, ținându-și bagheta cât putea de sus, pentru a face cât mai multă lumină.

Camera era spațioasă și trebuia să fi fost frumoasă la vremea ei. În ea era un pat mare, cu un căpătâi din lemn sculptat, o fereastră înaltă, ascunsă în spatele unor draperii lungi de catifea, și un candelabru acoperit cu un strat gros de praf, având încă în locașuri capete de lumânări, cu picături de ceară solidificate parcă prin înghețare. Pozele de pe pereți și de la capul patului erau acoperite cu un strat subțire de praf, iar o pânză mare de păianjen se întindea între candelabru și partea de sus a unui șifonier mare de lemn. Harry înaintă și auzi zgomote de șoareci agitați.

În adolescență, Sirius tapetase pereții cu atât de multe afișe și poze, încât mătasea gri-argintie de dedesubt era vizibilă în foarte puține locuri. Harry presupuse că părinții lui Sirius nu putuseră să îndepărteze Vraja de Lipire Permanentă cu care erau prinse, fiind convins că acestora nu le plăcuse deloc cum își decorase camera fiul lor cel mare. Sirius părea să fi făcut totul pentru a-i enerva pe părinții săi. Erau mai multe stindarde ale Cercetașilor, roșu cu auriu, dar mai decolorate, menite să sublinieze faptul că el era diferit de restul familiei de Viperini.

Erau multe poze cu motociclete încuiate și (Harry nu putu să nu admire tupeul lui Sirius) câteva afișe cu fete încuiate în bikini. Harry își dădu seama că erau încuiate pentru că stăteau nemișcate, cu zâmbetele estompate și ochii lipsiți de strălucire imortalizați pe hârtie. Acestea contrastau cu singura poză vrăjitoarească de pe pereți: o fotografie cu patru elevi la Hogwarts, care stăteau braț la braț, râzând la aparat.

Tresărind de bucurie, Harry îl recunoscu pe tatăl său – avea părul negru ciufulit la ceafă exact ca al lui Harry și purta și el ochelari. Lângă el era Sirius, foarte chipeș, având chipul ușor arogant, mult mai tânăr și mai fericit decât îl văzuse vreodată Harry cât fusese în viață. În dreapta lui Sirius era Pettigrew, cu

un cap și ceva mai scund, dolofan și cu ochii umezi, roșind de plăcere că fusese inclus în una dintre cele mai tari găști, alături de rebelii celebri care fuseseră James și Sirius. În stânga lui James era Lupin, părând încă de pe atunci puțin ponosit, având însă același aer de mirare bucuroasă față de faptul că era plăcut și inclus în grup... Oare Harry vedea toate acestea în poză doar pentru că știa cum se desfășuraseră lucrurile? Încercă să o dezlipească de pe perete – până la urmă era a lui, Sirius îi lăsase totul, dar nu voia să se urnească. Sirius avusese grijă ca părinților săi să le fie imposibil să îi redecoreze camera.

Afară, cerul era din ce în ce mai luminos. Harry se uită în jur, pe podea – o rază de lumină dezvăluie bucăți de hârtie, cărți și obiecte mici răspândite pe covor. Era evident că cineva scotocise și în dormitorul lui Sirius, deși se părea că nu se găsisese aproape nimic, dacă nu chiar nimic de valoare. Câteva cărți fuseseră scuturate atât de tare, încât li se desprinseseră copertele și podeaua era acoperită cu pagini amestecate.

Harry se aplecă, ridică niște foi și le examinează. Recunosc una dintre ele ca făcând parte dintr-o ediție veche a Istoriei Magiei, de Bathilda Bagshot, și o alta ca aparținând unui manual de instrucțiuni pentru întreținerea motocicletelor. A treia era scrisă de mână și mototolită: Harry o netezi.

Dragă Amprentă, Îți mulțumim de o mie de ori pentru cadoul de ziua lui Harry! A fost de departe preferatul lui. Abia dacă a împlinit un an și zboară deja pe o mătură de jucărie, părea extrem de mândru de el, îți trimit o poză, ca să poți judeca singur. După cum știi, se ridică la doar jumătate de metru de la sol, dar era cât pe ce să omoare pisica și a spart o vază oribilă, pe care mi-a trimis-o Petunia de Crăciun (nici o pagubă). Bineînțeles, James a fost încântat, spune că Harry o să fie un jucător de vâjthaț strălucit, dar tot a trebuit să strângem toate obiectele decorative și să avem grijă să fim cu ochii pe el când se urcă pe mătură.

Am sărbătorit bând liniștiți un ceai, doar noi și bătrâna Bathilda, care a fost dintotdeauna foarte drăguță cu noi și îi face toate poftele lui Harry. Ne-a părut tare rău că nu ai putut veni, dar Ordinul trebuie să fie pe primul loc și, oricum, Harry este prea mic ca să-și dea încă seama că este ziua lui! James e destul de frustrat că stă închis aici, încearcă să o ascundă, dar pot să îmi dau seama că așa este. De asemenea, Dumbledore încă nu i-a dat înapoi Pelerina Invizibilă, așa că micile escapade ies din discuție. I-ar face tare bine dacă ai putea veni în vizită. Șobo a venit weekend-ul trecut, mi s-a părut că era abătut, dar probabil că era din cauza veștilor despre familia McKinnon. Am plâns toată seara când am aflat.

Bathilda vine aproape zilnic, este o bătrânică foarte interesantă și spune niște povești absolut extraordinare despre Dumbledore – nu sunt convinsă că el s-ar bucura dacă ar ști! Sinceră să fiu, nu știu cât să cred, pentru că mi se pare greu de crezut ca Dumbledore...

Lui Harry păreau să îi fi amorțit mâinile și picioarele. Stătea complet nemișcat, ținând foaia miraculoasă între degetele sale inerte, în timp ce în

interiorul lui avu loc o explozie mocnită, care îi pompă în vene bucurie și durere, în egală măsură. Harry se împletici până la pat și se așeză.

Reciti scrisoarea, dar nu putu să descopere noi semnificații și ajunse să se uite pur și simplu la scrisul în sine. Litera ei „g” era la fel ca a lui, le căută pe toate de același fel în scrisoare și în fiecare avea senzația că o vedea pe mama sa făcându-i cu mâna din spatele unui vâl. Scrisoarea era o comoară extraordinară, dovada că Lily Potter trăise, trăise cu adevărat, că mâna ei caldă se plimbase cândva peste acest pergament, trasând cu cerneală acele litere, acele cuvinte, cuvinte despre el, Harry, fiul ei.

Ștergându-se repede la ochi, o reciti, concentrându-se de data aceasta asupra înțelesului. Era ca și când ar fi ascultat o voce pe care și-o amintea pe jumătate. Avuseseră o pisică... poate murise, la fel ca și părinții săi, la Peștera lui Godric... sau poate fugise când nu mai rămăsese cine s-o hrănească... Sirius îi cumpăraseră prima mătură... părinții săi o cunoscuseră pe Bathilda Bagshot. Oare le făcuse cunoștință Dumbledore? „Dumbledore încă nu i-a dat înapoi Pelerina Invizibilă”... aici era ceva ciudat...

Harry făcu o pauză, cântărind cuvintele mamei sale. De ce îi luase Dumbledore Pelerina Invizibilă lui James? Harry își aminti clar cum directorul îi spusese, cu ani în urmă: „Nu am nevoie de o pelerină pentru a fi invizibil”. Poate că un alt membru mai puțin talentat al Ordinului avusese nevoie de aceasta și Dumbledore fusese intermediarul... Harry trecu mai departe... „Șobo a venit...” Pettigrew, trădătorul, păruse „abătut”, nu-i așa? Oare era conștient că îi vedea pe James și pe Lily în viață pentru ultima dată?

Și din nou Bathilda, care spunea niște povești extraordinare despre Dumbledore: „Mi se pare greu de crezut ca Dumbledore...”

Ca Dumbledore să ce? Dar ar fi putut fi o mulțime de lucruri despre Dumbledore care să fi părut greu de crezut – că primise note mici la un test de Transfigurare, de exemplu, sau că se ocupase cu vrăjitul caprelor, asemenea lui Aberforth...

Harry se ridică și cercetă podeaua: poate că a doua pagină a scrisorii era undeva, acolo. Înșfăcă foi nerăbdător, purtându-se cu ele la fel de neglijent ca și cel care căutase înaintea lui, deschise sertare, scutură cărți, se urcă pe un scaun pentru a da cu mâna peste șifonier și se târi sub pat și fotoliu.

Până la urmă, în timp ce stătea întins pe podea, zări un fel de bucată de hârtie ruptă, sub o comodă cu sertare. Când o scoase, se dovedi că era bucata mai mare din fotografia descrisă de Lily în scrisoare. Un copilăș cu părul negru intra și ieșea în zbor din poză, călare pe o mătură micuță, râzând în hohote, și niște picioare care trebuie să fi fost ale lui James alergau după el. Harry vârî fotografia în buzunar împreună cu scrisoarea lui Lily și căută a doua foaie. Însă după încă un sfert de oră, fu nevoit să admită că cealaltă pagină a scrisorii mamei lui dispăruse. Oare se pierdu-se pur și simplu pe parcursul celor șaisprezece ani care trecuseră de când fusese scrisă sau fusese luată de cel care scotocise prin cameră? Harry citi din nou prima pagină, căutând de data aceasta indicii despre ce ar fi putut face valoroasă cea de-a doua pagină.

Mătura de jucărie nu ar fi avut cum să li se pară interesantă Devoratorilor Morții... singurul lucru cât de cât folositor ar fi fost posibilele informații despre Dumbledore. „Mi se pare greu de crezut ca Dumbledore...” – ce anume?

— Harry? Harry! Harry!

— Sunt aici! strigă el. Ce s-a întâmplat?

Se auzi un ropot de pași în fața uși și Hermione dădu buzna înăuntru.

— Ne-am trezit și nu știam unde erai! spuse ea cu respirația întretăiată. Se întoarse și strigă peste umăr:

— Ron, l-am găsit!

Vocea iritată a lui Ron se auzi de la câteva etaje mai jos:

— Bravo! Spune-i din partea mea că e un idiot!

— Harry te rog să nu mai dispari așa, pur și simplu. Ne-am speriat îngrozitor! Și de ce ai venit aici, de fapt?

Se uită în jur, la camera întoarsă cu susul în jos.

— Ce ai făcut?

— Uite ce am găsit!

Harry îi întinse scrisoarea mamei sale. Hermione o luă și o citi sub privirile lui Harry. Când ajunse la sfârșitul paginii, se uită la el și spuse:

— Vai, Harry...

— Și mai e și asta.

Îi dădu poza ruptă și Hermione zâmbi la vederea copilașului, care intra și ieșea zburând din poză, pe mătura de jucărie.

— Am căutat a doua pagină a scrisorii, spuse Harry, dar nu este aici.

Hermione se uită în jur.

— Tu ai făcut toată mizeria asta sau era deja așa când ai ajuns!

— Mai scotocise cineva înaintea mea, spuse Harry.

— Așa m-am gândit și eu. Toate camerele în care m-am uitat până acum sunt întoarse pe dos. Ce crezi că voiau să găsească?

— Informații despre Ordin, dacă a fost Plesneală.

— Dar nu crezi că ar avea tot ce îi trebuie? Adică... a făcut parte din Ordin, nu-i așa?

— Atunci, spuse Harry, nerăbdător să discute despre teoria sa, poate informații despre Dumbledore! A doua pagină a scrisorii, de exemplu. Știi cine este această Bathilda despre care vorbește mama mea?

— Nu, cine e?

— Bathilda Bagshot, autoarea...

— O istorie a magiei, spuse Hermione părând interesată. Deci părinții tăi au cunoscut-o? A fost un istoric magic de excepție.

— Și e încă în viață, spuse Harry. Trăiește în Peștera lui Godric. Mătușa lui Ron, Muriel, vorbea despre ea la nuntă. I-a cunoscut și pe cei din familia Dumbledore. Ar fi interesant de vorbit cu ea, nu?

În zâmbetul Hermionei fu puțin prea multă înțelegere decât iar fi plăcut lui Harry. Luă înapoi scrisoarea și poza și le vârî în punguța din jurul gâtului, ca să evite să se uite la ea, și să se dea de gol.

— Înțeleg de ce ai vrea să vorbești cu ea despre mama și tatăl tău și despre Dumbledore, spuse Hermione. Dar asta nu ne-ar ajuta prea mult să găsim Horcruurile, nu-i așa?

Harry nu răspunse și Hermione continuă repede:

— Harry, știu că vrei foarte mult să mergi la Peștera lui Godric, dar mă sperie... mă sperie cât de ușor ne-au găsit Devoratorii Morții ieri. Pur și simplu, mă face să simt, acum mai mult ca niciodată, că ar trebui să evităm locul unde sunt înmormântați părinții tăi. Sunt convinsă că se așteaptă să te duci acolo.

— Nu este vorba doar de asta, spuse Harry, evitând în continuare să se uite la ea. Muriel a spus niște lucruri despre Dumbledore la nuntă. Vreau să aflu adevărul...

Îi povesti Hermionei tot ce îi spusese Muriel. După ce termină, Hermione zise:

— Da, Harry, îmi dau seama de ce te-ai supărat...

— Nu m-am supărat, minți el. Pur și simplu, aș vrea să știu dacă este adevărat sau...

— Harry, tu chiar crezi că o să afli adevărul de la o bătrână răuvoitoare ca Muriel sau de la Rita Skeeter? Cum poți să le crezi? Doar l-ai cunoscut pe Dumbledore!

— Așa am crezut, bolborosi el.

— Dar știi cât adevăr a fost în tot ce a scris Rita despre tine! Doge are dreptate, cum poți să-i lași pe oameniiăștia să-ți întineze amintirile despre Dumbledore?

Harry întoarse privirea, încercând să-și ascundă resentimentele. Din nou, același lucru: să aleagă ce să creadă. El voia adevărul. De ce erau toți atât de hotărâți că nu trebuia să îl afle?

— Nu vrei să coborâm până la bucătărie? îi sugeră Hermione, după o mică pauză. Să găsim ceva pentru micul dejun?

Harry încuviință, însă fără tragere de inimă, ieși pe hol după ea și trecu de a doua ușă de la etajul acela. Deasupra unei mici plăcuțe erau zgârieturi adânci în vopsea, pe care nu le observase pe întuneric. Se opri la capătul scărilor, pentru a le citi. Era o plăcuță mică și pompoasă, scrisă frumos de mână, genul de plăcuță pe care și-ar fi pus-o Percy Weasley pe ușa camerei sale:

Nu intrați fără permisiunea lui Regulus Arcturus Black.

Harry fu cuprins de entuziasm, însă fără să își dea seama imediat din ce motiv. Citi din nou semnul. Hermione era deja cu un etaj mai jos.

— Hermione, spuse el și se miră de cât de calmă îi era vocea. Vino înapoi.

— Ce s-a întâmplat?

— R. A. B. Cred că știu cine e.

Hermione rămase cu respirația tăiată și urcă scările în fugă.

— În scrisoarea mamei tale? Dar nu am văzut...

Harry clătină din cap, arătând spre plăcuța lui Regulus.

Hermione o citi, apoi îl strânse pe Harry de braț atât de tare, încât Harry se strâmbă de durere.

— Fratele lui Sirius? șopti ea.

— Era Devorator al Morții, zise Harry. Sirius mi-a vorbit despre el. Li s-a alăturat când era foarte tânăr și apoi s-a speriat și a încercat să plece... așa că l-au omorât.

— Se potrivește! spuse Hermione, cu respirația întretăiată. Dacă a fost Devorator al Morții, a avut acces la Cap-de-Mort și dacă nu i-a mai convenit, atunci trebuie să fi vrut să îl distrugă pe Cap-de-Mort!

Îi dădu drumul lui Harry, se aplecă peste balustradă și strigă:

— Ron! Ron! Vino sus, repede!

Ron apăru găfâind, după un minut, cu bagheta pregătită.

— Ce e? Dacă iar e vorba de păianjeni uriași, vreau să mănânc ceva înainte să...

Se încruntă la plăcuța de pe ușa lui Regulus, spre care arăta Hermione tăcută.

— Poftim? Era fratele lui Sirius, nu? Regulus Arcturus... Regulus... R. A. B.! Medalionul... doar nu credeți că...?

— Hai să aflăm, spuse Harry.

Împinse ușa, dar era încuiată. Hermione își îndreptă bagheta spre mâner și zise: „Alohomora”. Se auzi un zgomot metalic și ușa se deschise larg.

Pășiră împreună peste prag, uitându-se în jur. Dormitorul lui Regulus era puțin mai mic decât al lui Sirius, deși avea aceeași notă de grandoare trecută. În timp ce Sirius încercase să etaleze diferențele dintre el și restul familiei, Regulus se străduise să marcheze opusul.

Culorile Viperinilor, verde și argintiu, erau peste tot, acoperind patul, pereții și ferestrele. Blazonul familiei Black era pictat cu migală deasupra patului, împreună cu motto-ul său, „Toujours pur”. Sub el era o colecție de tăieturi din ziar îngălbenite, lipite unele lângă altele, sub forma unui colaj neuniform. Hermione traversă camera, pentru a le cerceta.

— Sunt despre Cap-de-Mort, spuse ea. Regulus pare să fi fost un admirator al lui cu câțiva ani înainte să se fi alăturat Devoratorilor Morții...

Când se așeză pe pat să citească tăieturile, din cuvertură se ridică un norișor de praf. Între timp, Harry observase o altă poză – o echipă de vâjthaț zâmbea și făcea cu mâna dintr-o fotografie. Se apropie și văzu șerpilor desenați pe piepturile lor: Viperini. Regulus ieșea imediat în evidență, fiind băiatul din mijlocul primului rând: avea părul negru și o expresie puțin trufașă, la fel ca și fratele său, deși era mai scund, mai slab și nu atât de chipeș ca Sirius.

— Era căutător, spuse Harry.

— Poftim? zise Hermione absentă, încă absorbită de tăieturile din ziare despre Cap-de-Mort.

— Stă în mijlocul rândului din față, unde e locul căutătorilor... Lasă, spuse Harry, dându-și seama că nu îl asculta nimeni. Ron era în patru labe, căuta sub șifonier.

Harry se uită în jur după posibile ascunzători și se apropie de birou. Și aici căutase cineva înaintea lor. Sertarele fuseseră răvășite de curând, praful fusese împrăștiat, însă nu era nimic de valoare în ele: pene vechi de scris, manuale vechi care se vedea că fuseseră scuturate, o călimară spartă de curând, care umpluse restul sertarului cu cerneală.

— Există o cale mai ușoară, spuse Hermione, în timp ce Harry își șterse degetele de cerneală pe blugi.

Hermione ridică bagheta și spuse: „Accio medalion!”

Nu se întâmplă nimic. Ron, care căutase prin faldurile draperiilor fanate, păru dezamăgit.

— Deci, asta e? Nu-i aici?

— Ah, s-ar putea să fie totuși aici, dar sub niște contrafarmece, spuse Hermione. Farmece care să împiedice chemarea sa prin magie, știi...

— Ca cel aruncat de Cap-de-Mort asupra ligheanului de piatră din peșteră, spuse Harry, aducându-și aminte cum nu putuse să cheme medalionul fals.

— Dar atunci, cum putem să-l găsim? întrebă Ron.

— Îl căutăm cu mâna, spuse Hermione.

— Bună idee, spuse Ron, dându-și ochii peste cap și continuând să cerceteze draperiile.

Scotociră în fiecare colțișor timp de mai mult de o oră, dar până la urmă, fură nevoiți să decidă că medalionul nu era acolo.

Soarele răsărise și îi orbea cu lumina sa, în ciuda geamurilor murdare de pe hol.

— Însă ar putea fi în altă parte a casei, zise Hermione pe un ton plin de însuflețire, în timp ce coborau.

Ron și Harry erau mai descurajați, în schimb, Hermione devenise mai hotărâtă.

— Indiferent dacă a reușit să îl distrugă sau nu, trebuie să fi vrut să îl ascundă de Cap-de-Mort, nu-i așa? Vă amintiți de toate lucrurile acelea groaznice pe care a trebuit să le aruncăm data trecută când am fost aici? Ceasul acela care arunca săgeți în toată lumea și roba veche, care a încercat să îl sugrume pe Ron... Se poate ca Regulus să le fi pus acolo pentru a proteja locul unde era ascuns medalionul, chiar dacă nu ne-am dat seama la momentul... la momentul...

Harry și Ron se uitară la ea. Rămăsese cu un picior suspendat în aer, având o expresie mirată și privind în gol, de parcă tocmai i-ar fi șters cineva memoria.

— Respectiv, termină ea în șoaptă.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Ron.

— Era un medalion.

— Poftim? spuseră Harry și Ron într-un glas.

— În vitrina din sufragerie. Nu l-a putut deschide nimeni. Și l-am... l-am...

Harry se simți ca și când ar fi înghițit o cărămidă. Își aduse aminte: chiar îl ținuse în mână când trecuse de la unul la altul, încercând pe rând să îl deschidă. Fusese aruncat într-un sac de gunoi, odată cu tabachera cu pudră de Wartcap înăuntru și cutia muzicală care îi adormise pe toți...

— Kreacher a șterpelit o grămadă de lucruri înapoi de la noi, spuse Harry.

Era singura și ultima speranță pe care o mai aveau și Harry avea să se agațe de ea până în ultima clipă. Avea o întreagă colecție în dulăpiorul lui din bucătărie.

— Hai!

Coborî în fugă, sărind câte două trepte odată, cu Ron și Hermione tropăind în urma lui. Făcură atât de mult zgomot, încât treziră portretul mamei lui Sirius când trecură pe hol.

— Gunoaie! Sânge-Mâli! Mizerii! strigă ea după ei, în timp ce se îndreptară alergând spre bucătăria de la subsol și trântiră ușa în urma lor. Harry traversă în fugă camera, se opri derapând în dreptul ușii dulăpiorului lui Kreacher și o deschise cu putere. Acolo era cuibul din pături vechi și murdare în care dormise cândva spiridușul de casă, dar printre acestea nu mai scânteiau obiectele pe care le salvase el. Singurul lucru care mai rămăsese era un exemplar vechi al cărții Nobilimea naturii: genealogia vrăjitoarească. Refuzând să își creadă ochilor, Harry înșfacă păturile și le scutură. Un șoarece mort căzu din ele și se rostogoli jalnic pe podea. Ron mormăi și se trânti într-un scaun, iar Hermione închise ochii.

— Nu s-a terminat încă, spuse Harry, ridicând vocea – Kreacher!

Se auzi un poc puternic și spiridușul de casă pe care Harry îl moștenise de la Sirius fără nici un pic de tragere de inimă apăru din senin în fața șemineului rece și gol: micuț, înalt cât o jumătate de om, cu pielea atârând în falduri, cu urechi mari ca de liliac, din care îi creștea mult păr alb. Încă purta cărpa soioasă cu care era îmbrăcat când îl întâlniseră prima dată și privirea disprețuitoare pe care i-o aruncă lui Harry sugera că își schimbase atitudinea față de noul stăpân la fel de mult cum își schimbase îmbrăcămintea.

— Stăpâne, spuse Kreacher cu vocea groasă, ca a unei broaște-bou, și, făcând o plecăciune până la pământ, bombăni – Înapoi în casa stăpânei mele, împreună cu trădătorul de sânge Weasley și Sânge-Mâlul...

— Îți interzic să-i spui cuiva „trădător de sânge” sau „Sânge-Mâl”, mormăi Harry.

I se părea că era foarte greu să îl placi pe Kreacher, cu nasul lui ca un rât și ochii injectați, chiar și dacă spiridușul nu l-ar fi dat pe Sirius pe mâna lui Cap-de-Mort.

— Vreau să te întreb ceva, zise Harry, cu inima bătându-i destul de repede, în timp ce se uita în jos la spiriduș, și îți ordon să răspunzi sincer. Ai înțeles?

— Da, stăpâne, spuse Kreacher, făcând din nou o plecăciune adâncă.

Harry văzu cum buzele i se mișcară, formând fără îndoială insultele pe care nu mai avea voie să le rostească.

— Acum doi ani, spuse Harry, căruia inima îi bătea cu putere, parcă lovindu-i-se de coaste, în sufrageria de la etaj era un medalion mare de aur, pe care noi l-am aruncat. L-ai furat cumva înapoi?

Urmă un moment de tăcere, timp în care Kreacher se îndreptă, pentru a-l privi pe Harry în ochi. Apoi zise:

— Da.

— Și unde este acum? întrebă Harry jubilând, în timp ce Ron și Hermione păreau și ei din ce în ce mai bucuroși.

Kreacher închise ochii, de parcă nu ar fi putut îndura să le vadă reacțiile la ce avea să spună.

— Nu mai e.

— Nu mai e? repetă Harry, lipsit dintr-odată de entuziasm.

— Cum adică, nu mai e?

Spiridușul începu să tremure, clătinându-se pe loc.

— Kreacher, spuse Harry cu fermitate, îți ordon...

— Mundungus Fletcher, răspunse spiridușul, ținându-și ochii strâns închiși. Mundungus Fletcher le-a furat pe toate: portretele domnișoarelor Bella și Cissy, mănușile stăpânei mele, Ordinul lui Merlin, Clasa I, pocalele cu blazonul familiei și... și...

Kreacher inspira adânc, ca și cum nu mai avea aer, pieptul scobit umflându-i-se și dezumflându-i-se sacadat, apoi deschise ochii brusc și scoase un zbieret înfiorător:

— ... și medalionul, medalionul stăpânului Regulus! Kreacher a greșit, Kreacher nu i-a ascultat ordinele!

Harry reacționează instinctiv: când Kreacher se întinse după vătraiul de lângă șemineu, se aruncă asupra spiridușului, trântindu-l pe podea. Țipătul Hermionei se amestecă nedeslușit cu cel al lui Kreacher, dar Harry strigă mai tare decât amândoi:

— Kreacher, îți ordon să stai nemișcat!

Simți cum spiridușul încremeni și îi dădu drumul. Kreacher zăcea întins pe podeaua rece de piatră, iar din ochii cu pleoape căzute i se revărsau lacrimi.

— Harry, lasă-l să se ridice! șopti Hermione.

— Ca să se bată cu vătraiul? se rățoi Harry, îngenunchind lângă spiriduș. Mai bine nu. Deci, Kreacher, vreau să-mi spui adevărul: de unde știi că Mundungus Fletcher a furat medalionul?

— Kreacher l-a văzut! spuse spiridușul cu respirația tăiată, în timp ce lacrimile îi șiroiau peste rât, în gura plină cu dinți cenușii. Kreacher l-a văzut ieșind din dulăpiorul lui Kreacher cu brațele pline de comorile lui Kreacher. Kreacher i-a spus tâlharului să se oprească, dar Mundungus Fletcher a râs și a fugit...

— Ai spus că medalionul era al stăpânului Regulus, continuă Harry. De ce? De unde era? Ce legătură avea Regulus cu el? Kreacher, ridică-te și spune-mi tot ce știi despre acel medalion și totul despre legătura dintre el și Regulus!

Spiridușul se ridică în capul oaselor, se ghemui, își cufundă chipul ud de lacrimi între genunchi și începu să se lege înaintea și înapoi. Când vorbi, în cele din urmă, vocea lui răsună înăbușit, dar destul de limpede în bucătăria tăcută și goală.

— Stăpânul Sirius a fugit, bine c-am scăpat de el, pentru că a fost un băiat rău și i-a frânt inima stăpânei mele, cu firea sa nelegiuită. Dar stăpânul Regulus știa ce înseamnă mândria, știa ce înseamnă numele Black și demnitatea sângelui său pur. Ani la rând, a vorbit despre Lordul întunecat, care avea să-i scoată pe vrăjitori din ascunzătoare, pentru a stăpâni asupra Încuiaților și a celor cu părinți Încuiați... și, la șaisprezece ani, stăpânul Regulus i s-a alăturat Lordului întunecat. Era atât de mândru, atât de mândru să îl servească... Și într-o zi, la un an de când i se alăturase, stăpânul Regulus a coborât în bucătărie să îl vadă pe Kreacher. Stăpânul Regulus l-a plăcut dintotdeauna pe Kreacher. Și stăpânul Regulus a spus... a spus...

Spiridușul se legăna mai repede ca niciodată.

— A spus că Lordul întunecat ceruse un spiriduș.

— Cap-de-Mort avea nevoie de un spiriduș! repetă Harry, uitându-se la Ron și la Hermione, care păreau la fel de mirați ca și el.

— O, da, gemu Kreacher. Și stăpânul Regulus se oferise voluntar să-l dea pe Kreacher. Era o onoare, a spus stăpânul Regulus, o onoare pentru el și pentru Kreacher, care trebuia să aibă grijă să facă orice avea să îi ordone Lordul întunecat... și apoi să se î-ntoarcă acasă. Kreacher se legăna tot mai repede, plângând în hohote.

— Și Kreacher s-a dus la Lordul întunecat. Lordul întunecat nu i-a spus lui Kreacher ce aveau să facă, l-a luat cu el pe Kreacher într-o peșteră de lângă mare. Și dincolo de peșteră era o grotă, și în grotă era un lac mare și negru...

Lui Harry i se zbârli părul de pe ceafă. I se părea că vocea răgușită a lui Kreacher venea de peste apa aceea întunecată. Vedea ce se întâmplase la fel de clar ca și când ar fi fost acolo.

— Era o barcă...

Bineînțeles că fusese o barcă; Harry știa barca aceea, verzuie și micuță, vrăjită astfel încât să nu poată duce decât un singur vrăjitor și o singură victimă spre insula din mijloc. Deci așa testase Cap-de-Mort vrăjile de apărare din jurul Horcruxului: împrumutând o ființă dispensabilă, un spiriduș de casă...

— Pe i-insulă era un lighean plin cu poțiune. L-Lordul întunecat l-a făcut pe Kreacher să o bea...

Spiridușul tremura din cap până în picioare.

— Kreacher a băut și, în timp ce bea, a văzut lucruri îngrozitoare... Simțea cum îi ardeau măruntaiele... Kreacher a strigat după stăpânul Regulus să vină să îl salveze, a strigat după stăpâna Black, dar Lordul întunecat doar a

râs... l-a pus pe Kreacher să bea toată poțiunea... a dat drumul medalionului în ligheanul gol... și l-a umplut la loc cu poțiune. Și apoi, Lordul întunecat a plecat cu barca, lăsându-l pe Kreacher pe insulă...

Harry vedea totul derulându-se. Vedea chipul palid ca de reptilă al lui Cap-de-Mort dispărând în întuneric, cu ochii roșii fixați necruțător asupra spiridușului disperat, care urma să moară peste câteva minute, în clipa în care avea să cedeze setei copleșitoare pe care poțiunea fierbinte o provoca victimei sale...

Dar aici, Harry nu reuși să meargă mai departe cu imaginația, pentru că nu înțelegea cum scăpase Kreacher.

— Kreacher avea nevoie de apă, s-a târât până la marginea insulei și a băut din lacul întunecat... și mâini, mâini moarte, au ieșit din apă și l-au tras pe Kreacher în adâncuri...

— Cum ai scăpat? întrebă Harry și nu fu surprins când se auzi vorbind în șoaptă.

Kreacher își înălță capul urât și se uită la Harry cu ochii lui mari și injectați.

— Stăpânul Regulus i-a spus lui Kreacher să se întoarcă, spuse el.

— Știu... dar cum ai scăpat de Inferi?

Kreacher nu părea să înțeleagă.

— Stăpânul Regulus i-a spus lui Kreacher să se întoarcă, repetă el.

— Știu, dar...

— Păi, e evident, Harry, nu-i așa? spuse Ron. A Dispărut!

— Dar... nu puteai să Apari sau să Dispari în peștera aceea, spuse Harry, pentru că altfel, Dumbledore...

— Păi, magia spiridușilor nu este ca cea a vrăjitorilor, nu? continuă Ron. Adică, pot să Apară și să Dispară din Hogwarts, în timp ce noi nu putem.

Urmă un moment de tăcere, timp în care Harry digeră ce aflase. Cum ar fi putut Cap-de-Mort să facă o asemenea greșală? Dar tocmai când se gândea la acestea, Hermione vorbi, cu o voce glacială:

— Bineînțeles, Cap-de-Mort trebuie să fi considerat puterile spiridușilor de casă mult sub demnitatea sa, întocmai ca și toți cei cu sânge pur, care îi tratează ca pe niște animale... Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap că ar putea avea unele puteri pe care el nu le are.

— Cel mai important pentru un spiriduș de casă este să îndeplinească ordinele stăpânului său, recită Kreacher. Lui Kreacher i s-a spus să vină acasă, așa că s-a întors...

— Păi... Înseamnă că ai făcut ce ți s-a cerut, nu-i așa? Spuse Hermione cu bunăvoință. Ai îndeplinit ordinele întocmai!

Kreacher clătină din cap, legănându-se foarte repede.

— Și ce s-a întâmplat când te-ai întors? întrebă Harry. Ce a spus Regulus când i-ai povestit ce s-a întâmplat?

— Stăpânul Regulus a fost foarte îngrijorat, foarte îngrijorat, spuse Kreacher răgușit. Stăpânul Regulus i-a spus lui Kreacher să se ascundă și să

nu iasă din casă. Și apoi... la puțină vreme după aceea... stăpânul Regulus a venit la Kreacher, la dulăpiorul său, într-o noapte, și stăpânul Regulus se purta ciudat, nu era în apele lui, Kreacher și-a dat seama că era măcinat... și l-a rugat pe Kreacher să îl ducă la peșteră, peștera unde Kreacher se dusesse cu Lordul întunecat... Și au pornit la drum. Harry îi vedea clar pe amândoi, spiridușul bătrân și speriat și căutătorul slab și cu părul negru, care semăna atât de bine cu Sirius... Kreacher știa cum să deschidă intrarea ascunsă în peștera subterană, știa cum să ridice bărcuța; de data aceasta, dragul său Regulus navigase cu el până la insula unde era ligheanul cu otravă.

— Și te-a pus să bei poțiunea? spuse Harry scârbit.

Dar Kreacher clătină din cap că nu și continuă să plângă. Hermione își duse mâinile la gură – părea să fi înțeles ceva.

— S-Stăpânul Regulus a scos din buzunar un medalion ca acela pe care îl avea Lordul întunecat, spuse Kreacher, cu lacrimile șiroindu-i de-o parte și de alta a nasului său ca un râț. Și i-a spus lui Kreacher să îl ia și să înlocuiască medalioanele când avea să fie gol ligheanul...

Kreacher plângea acum în hohote. Harry trebuia să se concentreze foarte tare pentru a înțelege ce spunea.

— Și i-a ordonat lui Kreacher să plece fără el. Și i-a spus lui Kreacher să se ducă acasă și să nu-i povestească niciodată stăpânei ce făcuse, ci să distrugă primul medalion. Și a băut toată poțiunea și Kreacher a înlocuit medalioanele și a privit... cum stăpânul Regulus... a fost tras sub apă... și...

— Vai, Kreacher! se vaită Hermione, izbucnind în lacrimi.

Căzu în genunchi lângă spiriduș și încercă să îl îmbrățișeze. Acesta se ridică numaidecât în picioare, îndepărtându-se de ea, în mod evident scârbit.

— Sânge-Mâlul l-a atins pe Kreacher, Kreacher nu permite așa ceva, ce ar spune stăpâna sa?

— Ți-am zis să nu îi spui „Sânge-Mâl”! se răsti Harry, dar spiridușul se pedepsea deja. Se aruncase la pământ și se lovea cu fruntea de podea.

— Fă-l să se oprească, fă-l să se oprească! strigă Hermione. Ah, vezi, vezi cât e de oribil felul în care trebuie să se supună?

— Kreacher, oprește-te, oprește-te! strigă Harry.

Spiridușul zăcea pe podea, gâfâind și tremurând, cu râțul plin de o mazăgă verzuie, cu o vânătaie care i se vedea deja bine pe fruntea palidă, acolo unde se lovise, cu ochii umflați și injectați și plini de lacrimi. Harry nu mai văzuse în viața lui ceva atât de jalnic.

— Deci ai adus medalionul acasă, insistă el, pentru că era hotărât să afle toată povestea. Și ai încercat să îl distrugi?

— Nimic din ce a făcut Kreacher nu l-a atins, gemu spiridușul. Kreacher a încercat totul, tot ce știa, dar nimic, nimic nu funcționa... erau atât de multe vrăji puternice asupra lui, încât Kreacher era sigur că singurul mod în care putea fi distrus era să îl deschidă, dar nu putea... Kreacher s-a pedepsit, a încercat din nou, s-a pedepsit, a încercat din nou. Kreacher nu a reușit să îndeplinească ordinul, Kreacher nu a putut să distrugă medalionul! Și stăpâna

îneebunise de durere, pentru că stăpânul Regulus dispăruse, și Kreacher nu putea să îi spună ce se întâmplase, nu, pentru că stăpânul Regulus îi-i interzisese să spună cuiva din f-familie ce se întâmplase în ppeșteră...

Kreacher începu să plângă atât de tare, încât nu mai spunea nici un cuvânt coerent. Privindu-l, Hermionei îi șiroiau lacrimile pe obraji, dar nu mai îndrăzni să îl atingă din nou. Până și Ron, care nu îl avea deloc la suflet pe Kreacher, părea tulburat. Harry se așeză pe călcâie și clătină din cap, încercând să își limpezească gândurile.

— Kreacher, nu te înțeleg, spuse el până la urmă. Cap-de-Mort a încercat să te omoare, Regulus a murit pentru a-l distruge pe Cap-de-Mort și, cu toate astea, tu ai acceptat bucuros să îl trădezi pe Sirius lui Cap-de-Mort? Te-ai dus frumos la Narcissa și Bellatrix și i-ai transmis informații lui Cap-de-Mort prin intermediul lor...

— Harry, Kreacher nu gândește așa, spuse Hermione, ștergându-se cu mâna la ochi. Este un sclav, spiridușii de casă sunt obișnuiți să fie tratați urât, chiar brutal, iar ce i-a făcut Cap-de-Mort lui Kreacher nu a fost atât de ieșit din comun. Ce înseamnă războaiele vrăjitorilor pentru un spiriduș precum Kreacher? Le este credincios celor care se poartă frumos cu el, și doamna Black trebuie să se fi purtat frumos cu el; de asemenea, este evident că Regulus a făcut-o, așa că i-a servit de bunăvoie și le-a imitat convingerile. Știu ce o să spui, continuă ea, când Harry începu să protesteze, că Regulus s-a răzgândit... Dar nu pare să îi fi explicat asta lui Kreacher, nu-i așa? Și cred că știi și de ce. Kreacher și familia lui Regulus aveau să fie cu toții mai în siguranță continuând tradiția spitei cu sânge pur. Regulus a încercat să îi protejeze pe toți.

— Sirius...

— Sirius s-a purtat oribil cu Kreacher, Harry, și nu te mai uita așa la mine, știi că este adevărat. Kreacher fusese singur mult timp când a venit Sirius să locuiască aici și probabil că își dorea cu disperare puțină afecțiune. Sunt convinsă că „domnișoara Cissy” și „domnișoara Bella” au fost extrem de drăguțe cu Kreacher când s-a dus la ele, așa că le-a făcut o favoare și le-a spus tot ce voiau să știe. Am spus de la bun început că vrăjitorii aveau să plătească într-un fel sau altul pentru modul în care se poartă cu spiridușii de casă. Ei bine, Cap-de-Mort a plătit... la fel ca și Sirius.

Harry nu putu să răspundă nimic. Privindu-l pe Kreacher cum plângea în hohote pe podea, își aduse aminte cum Dumbledore îi spusese la doar câteva ore după ce murise Sirius: „Nu cred că Sirius l-a privit vreodată pe Kreacher ca pe o ființă cu sentimente măcar apropiate de cele omenești...”

— Kreacher, spuse Harry, după un timp, când o să te simți în stare...
ăă... te rog să te ridici.

Trecură câteva minute înainte ca acesta să se liniștească, înecându-se în sughituri. Apoi se ridică iar în capul oaselor, frecându-se la ochi cu pumnii, ca un copilaș.

— Kreacher, o să te rog să faci ceva, spuse Harry.

Se uită la Hermione, cerându-i ajutorul. Voia să îi dea ordinul cu bunătațe, dar, în același timp, nu putea să pretindă că nu era un ordin. Cu toate acestea, schimbarea din tonul vocii sale părea să fi câștigat aprobarea Hermionei, care îi zâmbi încurajator.

— Kreacher, te rog, vreau să te duci și să îl găsești pe Mundungus Fletcher. Trebuie să aflăm unde este medalionul, unde este medalionul stăpânului Regulus. Este foarte important. Vrem să terminăm ce a început stăpânul Regulus, vrem să... ăă... să ne asigurăm că nu a murit degeaba. Kreacher își coborî pumnii și se uită în sus la Harry.

— Să îl găsesc pe Mundungus Fletcher? murmură el.

— Și să îl aduci aici, la Casa Cumplită, zise Harry. Crezi că poți să faci asta pentru noi?

În timp ce Kreacher încuviință și se ridică în picioare, lui Harry îi veni brusc o idee. Scoase punga de la Hagrid și apoi Horcruxul copiat, medalionul fals în care Regulus pusese biletul adresat lui Cap-de-Mort.

— Kreacher... ăă... aș vrea să îți dau asta, spuse el, punând medalionul în mâna spiridușului. A aparținut stăpânului Regulus și sunt sigur că ar fi vrut să îl ai tu drept răsplată pentru ce ai...

— Ai cam întrecut măsura, prietene, spuse Ron, în timp ce spiridușul aruncă o privire spre medalion, scoase un urlet de șoc și amărăciune și se aruncă iar pe podea.

Le luă aproape jumătate de oră să îl liniștească pe Kreacher, care fu atât de copleșit să primească un obiect care aparținuse familiei Black din generație în generație, încât îi tremurau prea tare genunchii pentru a sta în picioare. Când reuși, în sfârșit, să se deplaseze câțiva pași, îl însoțiră cu toții la dulăpior, îl priviră învelind medalionul cu grijă în păturile sale murdare și îl asigurară că aveau să aibă grijă de medalion ca de ochii din cap, cât timp avea să fie plecat. Apoi făcu două plecăciuni adânci în fața lui Harry și a lui Ron și chiar o mișcare ciudată în direcția Hermionei, care ar fi putut fi o tentativă de salut respectuos, înainte de a Dispărea ca de obicei, cu un poc.

Capitolul XI.

Mita.

Dacă Kreacher reușise să scape dintr-un lac plin de Inferi, Harry era convins că prinderea lui Mundungus avea să îi ia cel mult câteva ore, și toată dimineața se plimbă prin casă deosebit de încordat, așteptându-l. Cu toate acestea, Kreacher nu se întoarse în acea dimineață și nici măcar după-amiază. La căderea nopții, Harry se simțea descurajat și neliniștit, iar cina formată în cea mai mare parte din pâine mucegăită, asupra căreia Hermione încercase mai multe Transfigurări nereușite, nu îl făcu să se simtă cu nimic mai bine. Kreacher nu se întoarse în ziua următoare și nici în ziua de după aceea. Însă doi bărbați îmbrăcați cu pelerine apăruseră în piața din fața numărului doisprezece și rămăseseră acolo și în timpul nopții, privind în direcția casei pe care nu o puteau vedea.

— Sigur sunt Devoratori ai Morții, spuse Ron, în timp ce el, Harry și Hermione se uitau pe ferestrele de la sufragerie. Credeți că știu că suntem aici?

— Nu cred, răspunse Hermione, cu toate că părea speriată. Altfel, l-ar fi trimis pe Plesneală după noi, nu?

— Crezi că a intrat și i-a legat limba blestemul lui Moody? întrebă Ron.

— Da, răspunse Hermione, altfel ar fi fost capabil să le spună cum să intre, nu-i așa? Dar probabil că așteaptă să vadă dacă nu Apărem. Știu că Harry este proprietarul casei, până la urmă.

— De unde...? începu Harry.

— Testamentele vrăjitoarești sunt examinate de minister, ai uitat? Trebuie să știe că Sirius ți-a lăsat ție casa.

Prezența Devoratorilor Morții agrava starea de neliniște din casa de la numărul doisprezece. De la Patronusul domnului Weasley încoace, nu mai primiseră nici o veste despre ce se întâmpla în afara Casei Cumplite și începea să se simtă o anumită tensiune. Agitat și iritabil, Ron adoptase obiceiul enervant de a se juca cu Deluminatorul în buzunar, ceea ce o supăra foarte tare pe Hermione, care, în așteptarea lui Kreacher, își petrecea timpul studiind Poveștile bardului Beedle și nu îi plăcea absolut deloc modul în care se tot stingeau și se aprindeau luminile.

— Vrei să încetezi?! strigă ea în a treia seară după plecarea lui Kreacher, când lumina fu absorbită din nou din sufragerie.

— Scuze, scuze! spuse Ron, aprinzând Deluminatorul pentru a reda lumina. O fac fără să-mi dau seama!

— N-ai putea să-ți găsești ceva mai folositor de făcut?

— Adică să citesc și eu povești pentru copii?

— Dumbledore mi-a lăsat cartea asta, Ron...

— Și mie mi-a lăsat Deluminatorul – se presupune că ar trebui să-l folosesc!

Harry nu mai suporta să-i audă ciondănindu-se și se strecură din cameră, fără a fi observat de niciunul dintre ei. Coborî spre bucătărie, pe care o vizita foarte des, fiind convins că acolo erau cele mai multe șanse să apară Kreacher. Însă când ajunse la jumătatea scării, auzi pe cineva ciocănind la ușa de la intrare, apoi niște zgomote metalice și zăngănitul lanțului.

Fiecare nerv din corp păru să i se încordeze. Își scoase bagheta, intră în conul de umbră de lângă capetele de spiriduși și se puse pe așteptat. Se deschise ușa; zări în treacăt piața luminată de felinare și o siluetă îmbrăcată cu pelerină se furișă în hol și închise ușa. Intrusul făcu un pas înainte și vocea lui Moody întrebă: „Severus Plesneală?” Apoi, silueta din praf de la capătul holului se înălță și zbură direct spre el, cu mâna moartă ridicată.

— Nu eu te-am omorât, Albus, spuse o voce calmă.

Blestemul se rupse: silueta din praf explodă din nou și lui Harry îi fu imposibil să distingă prin norul cenușiu dens pe care îl lăsa în urmă cine era noul venit.

Harry își îndreptă bagheta spre mijlocul norului.

— Nu te mișca!

Uitase de portretul doamnei Black: la auzul strigătului său, draperiile se dădură la o parte și aceasta începu să urle:

— Sânge-Mâli și gunoaie care îmi întinează casa...

Ron și Hermione coborâră scările în fugă în spatele lui Harry, cu baghetele îndreptate, ca și a lui, spre necunoscutul care stătea acum pe hol, cu mâinile ridicate.

— Nu trageți, sunt eu, Remus!

— Ah, Slavă Domnului, spuse Hermione încet, ațintindu-și imediat bagheta spre doamna Black; draperiile se închiseră din nou cu o bufnitură și se lăsă tăcerea.

Ron își coborî și el bagheta, dar Harry o ținu în continuare ridicată.

— Arată-te! strigă el.

Lupin făcu un pas spre lumină, cu mâinile ridicate, în semn de predare.

— Mă numesc Remus John Lupin, sunt om-lup, cunoscut uneori sub numele de Lunaticul, unul dintre cei patru inventatori ai Hărții Ștrengarilor, căsătorit cu Nymphadora, cunoscută de obicei sub numele de Tonks, și te-am învățat cum să creezi un Patronus, Harry. Al tău are forma unui cerb.

— În ordine, spuse Harry, coborând bagheta, dar trebuia să verific, nu-i așa?

— Da, în calitate de fost profesor al tău de Apărare contra Magiei Negre, sunt de acord că trebuia să verifici. Ron, Hermione, nu ar trebui să lăsați garda jos atât de repede.

Coborâră treptele în fugă spre el. Lupin era înfășurat într-o pelerină neagră, groasă, de drum, părând la capătul puterilor, dar bucuros să-i vadă.

— Deci, nici urmă de Severus, nu? întrebă el.

— Nu, spuse Harry. Ce se întâmplă? Toată lumea e bine?

— Da, spuse Lupin, dar suntem cu toții supravegheați. Sunt câțiva Devoratori ai Morții afară, în piață...

— Știm...

— A trebuit să Apar exact pe treapta din fața ușii, pentru a mă asigura că nu mă vor observa. Nu au cum să știe că sunteți aici, pentru că, altfel, sunt sigur că ar fi mai mulți oameni afară; păzesc toate locurile care au legătură cu tine, Harry. Hai să coborâm, am multe să vă spun și vreau să știu ce s-a întâmplat după ce ați plecat din Vizuină.

Se duseră în bucătărie, unde Hermione își îndreptă bagheta spre șemineu. Focul se aprinse imediat, făcu pereții reci din piatră să pară mai primitivi și lumina se reflectă pe masa lungă de lemn. Lupin scoase câteva beri zero din interiorul pelerinei sale și luă loc.

— Aș fi venit de acum trei zile, dar a trebuit să scap de Devoratorul Morții care mă urmărea, spuse Lupin. Deci ați venit direct aici, după nuntă?

— Nu, spuse Harry, am venit aici abia după ce am dat peste doi Devoratori ai Morții într-o cafenea de pe Tottenham Court Road.

Lupin își vărsă aproape toată berea zero pe piept.

— Poftim?!

Îi explicară ce se întâmplase; când terminară, Lupin părea îngrozit.

— Dar cum au putut să vă găsească atât de repede? Este imposibil să urmărești pe cineva care Apare, în afara cazului în care te agăți de ei exact atunci când Dispar!

— Și pare greu de crezut că s-au nimerit pur și simplu să se plimbe pe Tottenham Court Road chiar atunci, nu-i așa? spuse Harry.

— Ne-am întrebat, zise Hermione nesigură, dacă nu s-ar putea ca Harry să mai aibă încă Identificatorul asupra lui.

— E imposibil, spuse Lupin, iar Ron păru plin de el și Harry nespuse de ușurat. Lăsând totul la o parte, ar ști sigur că Harry este aici, dacă ar mai avea Identificatorul asupra lui, nu-i așa? Dar nu înțeleg cum au putut să vă găsească pe Tottenham Court Road... asta este îngrijorător, foarte îngrijorător.

Părea tulburat, dar, din punctul de vedere al lui Harry, această întrebare putea să mai aștepte.

— Spune-ne ce s-a întâmplat după ce am plecat. Nu mai știm nimic de când ne-a spus tatăl lui Ron că familia este în siguranță.

— Păi, ne-a salvat Kingsley, răspunse Lupin. Datorită avertismentului lui, majoritatea invitaților de la nuntă au putut să Dispară înainte să sosească ei.

— Erau Devoratori ai Morții sau oameni din minister? interveni Hermione.

— Și, și, dar acum s-au unit și au aceleași scopuri și convingeri, spuse Lupin. Erau vreo doisprezece, dar nu știau că erai acolo, Harry. Arthur a auzit un zvon cum că l-au torturat pe Scrimgeour înainte de a-l omori, încercând să afle de la el unde erai. Dacă a fost așa, înseamnă că nu te-a dat pe mâna lor.

Harry se uită la Ron și la Hermione – expresiile de pe chipurile lor reflectau amestecul de uimire și recunoștință pe care îl simțea și el. Nu prea îl simpatizase niciodată pe Scrimgeour, dar, dacă ce spunea Lupin era adevărat, ultimul lucru pe care îl făcuse omul acela fusese să încerce să îl apere pe Harry.

— Devoratorii Morții au percheziționat Vizuina de sus până jos, continuă Lupin. Au găsit vârcolacul – dar nu au vrut să se apropie prea mult de el – și apoi i-au interogat ore întregi pe aceia dintre noi care au mai rămas. Înceau să obțină informații despre tine, Harry, dar evident că nimeni nu știa că fuseși acolo, în afară de cei din Ordin.

— În același timp în care ei au întrerupt nunta, alți Devoratori ai Morții au năvălit în toate casele din țară care aveau vreo legătură cu Ordinul. Nu a murit nimeni, adăugă el repede, anticipând întrebarea, dar au fost duri. Au ars casa lui Dedalus Diggle din temelii, dar el nu era acolo, așa cum știți, și au folosit blestemul Cruciatuș asupra părinților lui Tonks, tot pentru a afla unde te-ai dus după ce ai plecat de la ei. Sunt bine – puțin tulburați, bineînțeles, dar în mare sunt bine.

— Devoratorii Morții au trecut de vrăjile acelea protectoare? întrebă Harry, amintindu-și cât de eficiente fuseseră în noaptea când se prăbușise în grădina părinților lui Tonks.

— Harry, ce trebuie să înțelegi tu este că, acum, Devoratorii Morții au de partea lor întreaga putere a ministerului, spuse Lupin. Își permit să facă vrăji violente fără să se teamă că ar putea fi identificați sau arestați. Au reușit să treacă de toate vrăjile defensive pe care le aruncaserăm împotriva lor și, odată ajunși dincolo de ele, nu au încercat să ascundă nici o clipă motivul pentru care veniseră.

— Și se mai obosesc să găsească o scuză pentru torturarea oamenilor, ca să afle unde este Harry? întrebă Hermione pe un ton puțin iritat.

— Ei bine, ezită, spuse Lupin, apoi scoase un exemplar împăturit al Profetului zilei. Uite, continuă el, împingându-l peste masă spre Harry. Oricum o să afli mai devreme sau mai târziu – acesta este pretextul căutării tale.

Harry netezi ziarul. Prima pagină era acoperită aproape în întregime de o fotografie uriașă cu chipul său, deasupra căreia citi titlul:

CĂUTAT PENTRU INTEROGATORIU ÎN LEGĂTURĂ CU MOARTEA LUI ALBUS DUMBLEDORE.

Ron și Hermione pufniră înfuriați, dar Harry tăcu. Dădu ziarul la o parte, nu voia să mai citească, intuia ce scrie. Nimeni dintre cei care fuseseră în vârful turnului când murise Dumbledore nu știa cine îl omorâse de fapt și, așa cum Rita Skeeter spusese deja lumii vrăjitoarești, Harry fusese văzut fugind de acolo la câteva clipe după ce căzuse Dumbledore.

— Îmi pare rău, Harry, spuse Lupin.

— Deci Devoratorii Morții au pus stăpânire și pe Profetul zilei? întrebă Hermione mânioasă.

Lupin încuviință din cap.

— Dar oamenii trebuie să își dea seama ce se întâmplă, nu-i așa?

— Lovitura a fost bine gândită și aproape fără să se facă vâlvă deloc, spuse Lupin. Versiunea oficială a morții lui Scrimgeour este că și-a dat demisia, iar locul i-a fost luat de către Pius Thicknesse, care se află sub puterea blestemului Imperius.

— De ce nu s-a autodeclarat Cap-de-Mort ministrul Magiei? întrebă Ron. Lupin râse.

— Nu are de ce să o facă, Ron. În mod efectiv, el este ministru, dar de ce ar vrea să stea la un birou la minister? Marioneta lui, Thicknesse, are grijă de treburile de zi cu zi, lăsându-i cale liberă lui Cap-de-Mort să își extindă stăpânirea dincolo de minister. Firește, mulți au dedus ce s-a întâmplat – în ultimele câteva zile au avut loc schimbări radicale în politica ministerului și mulți șușotesc că cel care trebuie să se afle în spatele lor este Cap-de-Mort. Totuși, asta este problema: șușotesc pe la colțuri. Nu îndrăznesc să aibă încredere unii în alții, neștiind cui să se destăinuie și cui nu, le este teamă să vorbească răspicat, ca nu cumva bănuielile lor să se adeverească și să le fie puse în pericol familiile. Da, Cap-de-Mort e un jucător foarte abil. Dacă ar fi

făcut totul public, ar fi generat o revoluție deschisă; rămânând în umbră, a creat o stare de confuzie, nesiguranță și frică.

— Și schimbarea aceasta dramatică a politicii ministerului, spuse Harry, implică avertizarea lumii vrăjitoarești în privința mea, dar nu și împotriva lui Cap-de-Mort?

— În mod sigur este vorba și de asta, spuse Lupin, și este o mișcare genială. Acum, că Dumbledore a murit, tu – băiatul care a supraviețuit – erai un simbol garantat și un punct de reper pentru orice fel de rezistență împotriva lui Cap-de-Mort. Dar prin faptul că sugerează că ai avut un rol în moartea bătrânului erou, Cap-de-Mort nu numai că a pus un preț pe capul tău, dar a sădit îndoiala și teama în sufletele multora dintre cei care ți-ar fi luat apărarea.

— Între timp, ministerul a început să ia măsuri împotriva celor cu părinți Încuiați.

Lupin arată spre Profetul zilei.

— Uitați-vă la pagina doi.

Hermione dădu paginile cu aceeași expresie dezgustată pe care o avusese când umblase cu Secretele magiei celei mai întunecate.

— Evidența celor cu părinți încuiați”, citi ea cu voce tare. „Ministerul Magiei conduce o anchetă asupra așa-zişilor vrăjitori cu părinți Încuiați, pentru a înțelege mai bine cum au ajuns să dețină secrete magice. Studiile recente făcute de Departamentul Misterelor dezvăluie că magia nu poate fi transmisă decât de la persoană la persoană, când se reproduc vrăjitorii. Așadar, acolo unde nu există o descendență vrăjitorească, este probabil ca așa-zisul vrăjitor cu părinți Încuiați să fi obținut puteri magice prin furt sau cu forța. Ministerul este hotărât să-i îndepărteze pe acești uzurpatori ai puterii magice și, în scopul acesta, le-a lansat o invitație tuturor așa-zişilor vrăjitori cu părinți Încuiați de a se prezenta la un interviu condus de Comisia Evidenței celor cu părinți Încuiați, instituit de curând.”

— Oamenii nu vor accepta să se întâmple așa ceva, spuse Ron.

— Dar se întâmplă deja, Ron, spuse Lupin. Cei cu părinți Încuiați sunt adunați chiar în clipa asta.

— Dar cum ar fi putut să fure magia? spuse Ron. E o nebunie, dacă ar putea fi furată, nu ar mai exista Noni, nu-i așa?

— Știu, zise Lupin. Cu toate acestea, acum, dacă nu poți dovedi că ai măcar o rudă vrăjitorească apropiată, se consideră că ai obținut puterile magice în mod ilegal și trebuie să fii pedepsit pentru asta.

Ron aruncă o privire spre Hermione și apoi spuse:

— Dar dacă cei cu sânge pur și semipur jură că cineva cu părinți Încuiați face parte din familia lor? O să le spun tuturor că Hermione este verișoara mea...

Hermione puse mâna pe a lui Ron și îl strânse.

— Mulțumesc, Ron, dar nu aș putea să te las să...

— Nu se pune problema să ai de ales, spuse Ron cu fermitate, strângându-și el de mână. O să te învăț arborele genealogic al familiei mele, ca să poți să răspunzi la orice întrebare.

Hermione râse încetișor.

— Ron, nu cred că mai contează, având în vedere că suntem fugari împreună cu Harry Potter, cea mai căutată persoană din țară. Dacă m-aș fi întors la școală, ar fi fost altceva. Ce are de gând Cap-de-Mort în legătură cu Hogwarts? îl întrebă ea pe Lupin.

— Înscrierea este acum obligatorie pentru toți tinerii vrăjitori și vrăjitoare, răspunse el. Au anunțat ieri. Este o schimbare pentru că, mai înainte, nu a mai fost niciodată obligatorie. Bineînțeles, aproape toți vrăjitorii și vrăjitoarele din Marea Britanie au fost educați la Hogwarts, dar părinții lor au avut dreptul de a-i educa acasă sau de a-i trimite la studii în străinătate, dacă doreau. În felul acesta, Cap-de-Mort va avea sub ochi întreaga populație vrăjitoarească de la o vârstă fragedă. Și este o metodă în plus de a-i îndepărta pe cei cu părinți Încuiați, pentru că elevii trebuie să aibă Statutul de Sânge înainte de a li se permite să se înscrie – adică să fi dovedit ministerului că au o descendență vrăjitoarească.

Harry era scârbit și furios: în clipa aceea, copii entuziasmați de unsprezece ani își examinau teancurile de manuale de vrăji tocmai cumpărate, fără să își dea seama că nu aveau să ajungă niciodată la Hogwarts și poate chiar să își revadă familiile.

— Este... este... bolborosi el, chinându-se să găsească niște cuvinte care să poată reflecta groaza din mintea sa, dar Lupin spuse încet:

— Știu.

Lupin ezita.

— Harry, o să înțeleg dacă nu vei putea să confirmi acest lucru, dar Ordinul are impresia că Dumbledore ți-a lăsat o misiune.

— Așa este, răspunse Harry, iar Ron și Hermione știu și ei despre ea și vin cu mine.

— Poți să ai încredere în mine să-mi spui despre ce misiune este vorba?

Harry privi chipul ridat prematur, încadrat de păr des, dar încărunit, și își dori să-i fi putut da un răspuns diferit.

— Nu pot, Remus, îmi pare rău. Dacă nu ți-a spus Dumbledore, nu cred că o pot face nici eu.

— Bănuiam că o să spui asta, răspunse Lupin dezamăgit. Dar aș putea totuși să-ți fiu de folos. Știi ce sunt și de ce sunt în stare. Aș putea veni cu voi, ca să vă apăr. Nu ar fi nevoie să îmi spuneți exact ce puneți la cale.

Harry ezită. Era o propunere foarte tentantă, deși nu își imagina cum ar fi fost posibil ca Lupin să nu afle de misiune dacă avea să fie tot timpul cu ei.

Hermione însă părea nedumerită.

— Dar cum rămâne cu Tonks? întrebă ea.

— Ce-i cu ea? spuse Lupin.

— Păi, spuse Hermione încruntându-se, sunteți căsătoriți! Ea ce ar zice dacă ai pleca împreună cu noi?

— Tonks va fi în deplină siguranță, spuse Lupin. Va locui cu părinții ei.

În vocea lui Lupin era o notă ciudată, aproape glacială. Ideea ca Tonks să rămână ascunsă în casa părinților ei era oarecum stranie, până la urmă, făcea parte din Ordin și, după cum o știa Harry, mai mult ca sigur că ar fi vrut să se afle în mijlocul acțiunii.

— Remus, spuse Hermione într-o doară, totul este în ordine... știi tu... între tine și...

— Totul este bine, mulțumesc, i-o întoarse Lupin ostentativ.

Hermione roși. Urmă încă o pauză, ciudată și apăsătoare, și apoi Lupin adăugă, cu aerul cuiva care se chinuia să accepte ceva neplăcut:

— Tonks este însărcinată.

— Vai, ce frumos! chițăi Hermione.

— Grozav! spuse Ron entuziasmat.

— Felicitări, se auzi și Harry.

Lupin zâmbi forțat, într-un fel care semăna mai mult cu o grimasă, și apoi spuse:

— Deci... acceptați propunerea mea? Să fie patru în loc de trei? Nu cred că Dumbledore ar fi fost împotriva, să nu uităm că m-a numit profesorul vostru de Apărare contra Magiei Negre. Și trebuie să vă spun că, din câte îmi dau seama, avem de-a face cu vrăji pe care mulți dintre noi nu le-am mai întâlnit și nu ne-am imaginat că ar exista.

Ron și Hermione se uitară amândoi la Harry.

— Doar... doar ca să clarificăm lucrurile, spuse el, vrei să o lași pe Tonks acasă la părinții ei și tu să vii cu noi?

— Va fi în deplină siguranță acolo, vor avea grijă de ea, spuse Lupin.

Vorbea cu o hotărâre soră cu indiferența.

— Harry, sunt sigur că James ar fi vrut să rămân alături de tine.

— Ei bine, spuse Harry rar, eu nu. Sincer să fiu, sunt destul de sigur că tata ar fi vrut să știe de ce nu rămâi alături de propriul tău copil.

Lui Lupin îi pieri culoarea din obraji. Temperatura din bucătărie păru să scadă cu zece grade. Ron se uită în jur prin cameră, de parcă ar fi fost obligat să o memoreze, în timp ce privirea Hermionei se oprea când la Harry, când la Lupin.

— Nu înțelegi, spuse Lupin într-un sfârșit.

— Atunci, explică-mi, îl contracara Harry.

Lupin înghiți în sec.

— Am-am făcut o mare greșală căsătorindu-mă cu Tonks. Am făcut-o contrar judecății mele și am regretat-o nespus, încă din acel moment.

— Înțeleg, făcu Harry, așa că vrei să-i abandonezi, pur și simplu, pe ea și pe copil și să pleci cu noi?

Lupin sări în picioare. Scaunul i se răsturnă pe spate și se uită la ei atât de feroce, încât Harry zări pentru prima dată trăsăturile lupului acoperindu-le pe cele de om.

— Nu înțelegi ce i-am făcut soției mele și copilului meu nenăscut? Nu ar fi trebuit să mă căsătoresc niciodată cu ea, a devenit paria din cauza mea!

Lupin dădu la o parte cu piciorul scaunul pe care îl răsturnase.

— Nu m-ați văzut decât printre membrii Ordinului sau sub protecția lui Dumbledore, la Hogwarts! Nu știți ce părere are majoritatea lumii vrăjitoarești despre ființele ca mine! Când află de situația mea, abia dacă mai pot să-mi vorbească! Nu vă dați seama ce am făcut? Până și familia ei este dezgustată de căsătoria noastră, ce părinți și-ar dori ca singura lor fiică să se mărite cu un om-lup? Și copilul – copilul...

Lupin se prinse cu mâinile de cap, smulgându-și smocuri de păr. Părea complet răvășit.

— De obicei, cei ca mine nu au copii! Va fi la fel, sunt sigur – cum aș putea să mi-o iert, când am riscat în mod conștient ca un copil nevinovat să moștenească ce am eu? Și, dacă printr-un miracol, nu va fi ca mine, atunci îi va fi de o mie de ori mai bine fără un tată de care să îi fie mereu rușine!

— Remus! șopti Hermione, cu lacrimi în ochi. Nu spune asta – cum ar putea să-i fie rușine cu tine?

— A, păi, nu știu, Hermione, spuse Harry. Mi-e mi-ar cam fi rușine cu el.

Harry nu știa de unde venea furia pe care o simțea, dar îl făcuse și pe el să se ridice în picioare. Lupin arăta de parcă Harry tocmai l-ar fi lovit.

— Dacă noul regim crede că cei cu părinți încuiați sunt răi, spuse Harry, oare ce-i vor face unuia pe jumătate om-lup, al cărui tată mai este și în Ordin? Tatăl meu a murit încercând să ne apere pe mine și pe mama și tu crezi că îți-ar spune să îți abandonezi copilul și să pleci cu noi în căutarea aventurii?

— Cum... cum îndrăznești? spuse Lupin. Nu este vorba de sete de pericole sau glorie personală – cum îndrăznești să sugerezi așa o...

— Cred că te simți cam ca un erou, continuă Harry. Vrei să iei locul lăsat liber de Sirius...

— Harry, nu! îl rugă Hermione, dar Harry se uită în continuare la chipul palid al lui Lupin.

— N-aș fi crezut-o în viața mea, spuse Harry. Cel care m-a învățat să mă lupt cu Dementorii... să fie un laș!

Lupin își scoase bagheta atât de repede, încât Harry abia dacă apucă să ducă mâna spre a lui. Se auzi o bufnitură puternică și simți cum zbura în spate, de parcă ar fi primit un pumn. În momentul în care se lovi de perete și alunecă pe podea, zări marginea pelerinei lui Lupin dispărând pe ușă.

— Remus, Remus, vino înapoi! strigă Hermione, dar Lupin nu răspunse. O clipă mai târziu, auziră ușa de la intrare trântindu-se.

— Harry! se vaită Hermione. Cum ai putut?

— N-a fost greu, spuse Harry.

Se ridică, simțind cum îi ieșea un cucui în locul în care se lovise cu capul de perete. Era încă atât de mânios, încât tremura.

— Nu te uita la mine așa! se răsti la Hermione.

— Nu te lua de ea! mormăi nemulțumit Ron.

— Nu, nu trebuie să ne certăm! spuse Hermione, băgându-se repede între ei.

— N-ar fi trebuit să-i spui chestiile alea lui Lupin, i se adresă Ron lui Harry.

— A meritat-o, răspunse Harry. Avea mintea plină de tot felul de imagini: Sirius căzând prin Vâl, Dumbledore suspendat, frânt, în aer, o străfulgerare verde și vocea mamei sale, cerând milă...

— Părinții, spuse Harry, nu ar trebui să își lase în urmă copiii decât... decât dacă nu au de ales.

— Harry... spuse Hermione, întinzând o mână în semn de consolare, dar Harry o dădu la o parte și se îndepărtă, cu ochii ațintiți asupra focului pe care îl crease Hermione.

Cândva vorbise cu Lupin din șemineul acela, căutând răspunsuri despre James, și Lupin îl încurajase. Chipul chinuit și palid al lui Lupin părea să plutească acum în fața lui. Simți un val copleșitor de regret. Nici Ron și nici Hermione nu spuseră nimic, dar Harry era sigur că se uitau unul la altul pe la spatele lui, vorbindu-și în șoaptă. Se întoarse și îi surprinse mutându-și imediat capetele în altă direcție.

— Știi că nu ar fi trebuit să îl fac laș.

— Nu, nu ar fi trebuit, întări Ron numaidecât.

— Dar se comportă ca și când ar fi.

— Chiar și așa... spuse Hermione.

— Știi, recunosc Harry. Dar dacă asta îl va face să se întoarcă la Tonks, înseamnă că a meritat, nu?

Nu putea să își reprime tonul rugător al vocii. Hermione părea înțelegătoare, dar Ron, nehotărât. Harry își coborî privirea, gândindu-se la tatăl său. Oare James l-ar fi susținut pe Harry în legătură cu ce îi spusese lui Lupin sau ar fi fost supărat pentru modul în care fiul său se purtase cu vechiul lui prieten?

Bucătăria cufundată în liniște părea să reverbereze de pe urma șocului acelei scene și a reproșurilor nerostite ale lui Ron și Hermione. Profetul zilei pe care îl adusese Lupin era încă pe masă, iar de pe prima pagină, chipul lui Harry se uita înspre tavan. El făcu un pas spre ziar și se așeză, îl deschise la nimereală și se prefăcu a citi. Nu putea să asimileze cuvintele, mintea îi era încă prea plină de ce discutase cu Lupin. Era sigur că Ron și Hermione își reluseră mica discuție de partea cealaltă a Profetului. Dădu o pagină zgomotos și atenția îi fu atrasă de numele lui Dumbledore. Trecură câteva clipe înainte să-și dea seama ce reprezenta fotografia în care era înfățișată o familie.

Sub fotografie scria: Familia Dumbledore (de la stânga la dreapta): Albus, Percival ținând-o în brațe pe Ariana, nou născută, Kendra și Aberforth.

Interesat, Harry cercetă poza cu mai mare atenție. Tatăl lui Dumbledore, Percival, era un bărbat chipeș, ai cărui ochi păreau să scânteieze chiar și în poza aceea veche și ștearsă. Bebelușul, Ariana, era puțin mai mare decât o pâine și la fel de nedeslușită. Mama, Kendra, avea părul negru ca tăciunele, strâns sus în coc. Chipul ei amintea puțin de trăsăturile unei sculpturi. În timp ce-i studia ochii negri, pomeții înalți și nasul drept, orându-iți perfect deasupra rochiei de mătase pe gât pe care o purta, lui Harry îi veni în minte fotografiile de amerindieni. Albus și Aberforth purtau jachete asortate, cu gulere din dantelă, și aveau părul de aceeași lungime, până la umăr. Albus părea să fie cu câțiva ani mai mare, dar, în afară de aceasta, cei doi băieți semănau foarte bine, pentru că poza fusese făcută înainte ca Albus să-și fi spart nasul și înainte să fi început să poarte ochelari.

Familia părea destul de fericită și normală, așa cum zâmbea senin, din ziar. Brațul micuței Ariana ieșea ușor din șalul în care era înfășurată. Harry se uită deasupra fotografiei și citi titlul:

Fragment exclusiv din BIOGRAFIA LUI ALBUS DUMBLEDORE de Rita Skeeter.

Gândindu-se că nu avea cum să îl facă să se simtă mai rău decât se simțea acum, Harry începu să citească:

Mândră și îngâmfată, Kendra Dumbledore nu a putut suporta să rămână în Mauld-on-the-Wold după scandalul arestării și închiderii soțului ei în Azkaban. Drept urmare, a decis să își mute familia în Peștera lui Godric, satul care avea să devină celebru mai târziu drept locul unde Harry Potter a reușit să scape miraculos de Știm-Noi-Cine.

La fel ca și în Mauld-on-the-Wold, în Peștera lui Godric locuiau multe familii vrăjitoarești, dar, dat fiind că nu cunoștea pe nimeni, avea să evite curiozitatea celor din satul unde locuiseră înainte, în privința crimelor soțului ei. Refuzând în mod repetat încercările prietenoase ale noilor vecini magici, se asigură cât de curând că ea și familia ei aveau să fie lăsați în pace.

„Mi-a trântit ușa în față când m-am dus să-i urez bun venit și să-i ofer niște prăjituri de casă”, povestește Bathilda Bagshot. „În primul an de când au venit, nu i-am văzut decât pe cei doi băieți. Nici nu aș fi știut că avea și o fiică, dacă nu aș fi cules plangentine la lumina lunii, în iarna după ce s-au mutat, și n-aș fi văzut-o pe Kendra în timp ce-o scotea pe Ariana în grădina din spate. A plimbat-o o dată pe peluză, ținând-o strâns, și apoi a dus-o înapoi în casă. N-am știut ce să cred.”

Se pare că ea s-a gândit că mutarea în Peștera lui Godric era ocazia perfectă pentru a o ascunde pe Ariana o dată pentru totdeauna, ceva ce plănuiuse probabil de ani întregi. Sincronizarea era importantă. Ariana abia dacă împlinise șapte ani când a dispărut complet și șapte este vârsta la care majoritatea experților consideră că trebuie să se fi manifestat talentul magic, în cazul în care așa ceva exista. Nimeni dintre cei care mai sunt încă în viață nu își amintește ca Ariana să fi dat vreodată dovadă de cea mai mică aptitudine magică. Așadar, pare evident că, astfel, Kendra a decis să ascundă existența

fiicei ei mai degrabă decât să suporte rușinea de a fi dat naștere unei Non. Mutându-se departe de prietenii și vecinii care o cunoscuseră pe Ariana, a facilitat, bineînțeles, închiderea acesteia. Puținii oameni care au știut în acel moment de existența ei nu aveau să divulge în mod sigur secretul, printre aceștia fiind și cei doi frați ai ei, care evitau întrebările ciudate, răspunzând așa cum îi învățase mama lor: „Sora mea are sănătatea prea șubredă pentru a merge la școală”.

Săptămâna viitoare: Albus Dumbledore la Hogwarts – Premiile și înșelăciunile.

Harry se înșelase: ce citise chiar îl făcuse să se simtă mai rău decât înainte. Se uită din nou la fotografia familiei aparent fericite. Oare era adevărat? Cum ar fi putut să afle? Voia să se ducă la Peștera lui Godric, chiar dacă Bathilda nu era în stare să-i vorbească, voia să viziteze locul unde el și Dumbledore pierduseră amândoi oameni dragi. Era pe cale să lase jos ziarul, pentru a le cere părerea lui Ron și Hermione, când o pocnitură asurzitoare răsună în toată bucătăria.

Pentru prima dată în ultimele trei zile, Harry uitase complet de Kreacher. Primul lucru care îi trecu prin minte fu că Lupin dăduse din nou buzna în cameră și, pentru o fracțiune de secundă, nu luă în seamă grămada de membre care se zbăteau, apărută ca din senin lângă scaunul lui. Se ridică repede în picioare, în vreme ce Kreacher se descâlci de unul singur, făcând o plecăciune adâncă în fața lui Harry și spuse răgușit:

— Stăpâne, Kreacher s-a întors cu tâlharul Mundungus Fletcher. Mundungus se culese de pe jos și își scoase bagheta, însă Hermione fu mult mai rapidă decât el.

— Expelliarmus!

Bagheta lui Mundungus îi zbură din mână și Hermione o prinse. Cu o privire sălbatică, Mundungus dădu să fugă pe scări: Ron îl placă și Mundungus se prăbuși pe podeaua de piatră, cu o bufnitură seacă.

— Ce e? răcni el, zvârcolindu-se și încercând să se elibereze din strânsoarea lui Ron. Ce-am făcut? Ați asmuțit un afurisit de spiriduș pe mine, ce-am făcut, dă-mi drumu', dă-mi drumu' sau...

— Nu prea ești în poziția de a profera amenințări, spuse Harry.

Aruncă de-o parte ziarul, traversă bucătăria din câțiva pași și căzu în genunchi lângă Mundungus, care încetă să se mai zvârcolească, părând în schimb îngrozit. Ron se ridică, gâfâind, și îl privi pe Harry cum își îndrepta bagheta direct spre nasul lui Mundungus. Acesta duhnea a transpirație stătută și a fum de țigară, avea părul murdar și roba pătată.

— Stăpâne, Kreacher își cere scuze că a adus hoțul cu întârziere, spuse spiridușul. Fletcher știe cum să nu se lase prins, are multe ascunzători și complici. Cu toate acestea, Kreacher a reușit să îl încolțească până la urmă.

— Te-ai descurcat foarte bine, Kreacher, spuse Harry și spiridușul făcu iarăși o plecăciune adâncă.

— Bun, îți voi pune niște întrebări, îi spuse Harry lui Mundungus, care strigă imediat:

— Am intrat în panică, da?! N-am vrut niciodată să vin, fără supărare, amice, da' eu nu m-am oferit niciodată voluntar să mor pentru tine și nenorocitu' de Știm-Noi-Cine a venit direct spre mine și oricine altcineva și-ar fi luat tălpășița, de la început am zis că nu voiam să vin...

— Pentru informația ta, să știi că nimeni altcineva dintre noi nu a mai Dispărut, spuse Hermione.

— Ei, bravo, bine că sunteți voi toți eroi, dar eu n-am pretins nici o clipă că aș fi vrut să mă sinucid...

— Nu ne interesează de ce l-ai lăsat baltă pe Ochi-Nebun, spuse Harry, apropiindu-și bagheta de ochii injectați, cu pleoape căzute, ai lui Mundungus. Știam deja că erai un laș de doi bani.

— Păi atunci, de ce naiba sunt vânat de spiriduși de casă? Sau iar e vorba de pocalele alea? Nu mai am nici unu', că altfel ți le-aș fi dat...

— Nu este vorba nici despre pocale, deși te apropii, spuse Harry. Taci din gură și ascultă.

Era minunat să aibă ceva de făcut, cineva de la care să pretindă măcar o fărâamă de adevăr. Bagheta lui Harry era acum atât de aproape de nasul lui Mundungus, încât acesta se uita cruciș, încercând să n-o piardă din ochi.

— Când ai furat din casa asta absolut tot ce era de valoare... începu Harry, dar Mundungus îl întrerupse din nou.

— Lu' Sirius nu i-a păsat niciodată de toate gunoaietele alea...

Se auziră pași repezi, o străfulgerare de cupru strălucitor, o bufnitură și un strigăt de durere: Kreacher sărise asupra lui Mundungus și îl lovide cu o tigiaie în cap.

— Dă-l jos, dă-l jos de pe mine, bagă-l în cușcă! strigă Mundungus, ghemuindu-se, în timp ce Kreacher ridica din nou tigiaia cea grea.

— Kreacher, nu! strigă Harry.

Brațele subțiri ale lui Kreacher tremurau din cauza greutateii tigăii, pe care o ținea în continuare deasupra capului.

— Poate încă o dată, stăpâne Harry, ca să fie cu noroc?

Ron râse.

— Avem nevoie de el conștient, Kreacher, dar dacă va fi nevoie de convingere, tu vei face onorurile, zise Harry.

— Mulțumesc frumos, stăpâne, spuse Kreacher, făcând o plecăciune și dându-se puțin înapoi, fără a-și dezlipi ochii mari și spălăciți de pe Mundungus, pe care îl privea cu ură.

— Când ai luat din casă toate obiectele de valoare pe care ai reușit să pui mâna, începu Harry pentru a doua oară, ai luat și niște lucruri din dulăpiorul din bucătărie. Printre ele era și un medalion.

Lui Harry i se uscă dintr-odată gura: simțea că și Ron, și Hermione erau încordați și emoționați.

— Ce ai făcut cu el?

— De ce? întrebă Mundungus. E valoros?
— Încă îl mai ai! strigă Hermione.
— Ba nu, nu-l mai are, spuse Ron cu viclenie. Se întreabă doar dacă ar fi trebuit să ceară mai mulți bani pe el.
— Mai mulți? făcu Mundungus. Păi n-ar fi fost deloc greu să fi luat mai mult... l-am dat pe degeaba, fir-ar să fie, nu? N-am avut de ales.
— Cum adică?
— Vindeam lucruri pe Aleea Diagon și vine una la mine și mă întreabă dacă am autorizație să vând obiecte magice. Băgăcioasa naibii! Voia să-mi dea amendă, da' i-a plăcut medalionu' și mi-a zis că-l ia și să mă consider norocos că nu-mi mai dă amendă de data asta.
— Cine era femeia aceea? întrebă Harry.
— Nu știu, o cotoaroanță de la minister.
Mundungus se gândi o clipă și fruntea i se încreți.
— Scundă. Cu o fundă pe cap. Se încruntă și apoi adăugă:
— Arăta ca o broască râioasă.

Lui Harry îi scăpă din mână bagheta – ea îl lovi pe Mundungus peste nas și aruncă scânteii roșii spre sprâncene, care îi luară foc.

— Aquamenti! strigă Hermione și un jet de apă țâșni din bagheta ei, stropindu-l și aproape înecându-l pe Mundungus.

Harry se uită în sus și își văzu propriul șoc reflectat în ochii lui Ron și ai Hermionei. Cicatricele de pe podul palmei drepte păreau să îl usture din nou.

Capitolul XII.

Magia înseamnă putere.

Cu cât se apropia de sfârșit luna august, cu atât pătratul acoperit cu iarbă neîngrijită din piața unde era Casa Cumplită se usca mai tare, până când ajunsese aspru și maroniu. Locatarii de la numărul doisprezece nu erau văzuți niciodată de vecini, la fel ca și casa de la numărul doisprezece. Încuiații care locuiau în piața aceea acceptaseră de mult greșeala amuzantă în numerotarea caselor, care făcuse ca numărul unsprezece să fie urmat de treisprezece.

Și totuși, piața atrăgea acum câțiva vizitatori, care păreau foarte intrigăți de această anomalie. Abia dacă trecea o zi fără ca unul sau doi oameni să nu vină în scuar fără alt scop – sau cel puțin așa părea – decât acela de a se sprijini de gardul din fața numerelor unsprezece și treisprezece și de a privi linia subțire unde se întâlneau cele două case. Vizitatorii nu erau niciodată aceiași două zile la rând, deși toți păreau să aibă o aversiune față de hainele obișnuite. Majoritatea londonezilor care treceau pe lângă ei erau obișnuiți cu oamenii excentrici și nu prea îi băgau în seamă, deși unii mai aruncau câteodată o privire peste umăr, întrebându-se de ce ar purta cineva pelerine pe căldura aceea.

Privitorii aceștia nu prea păreau să aibă satisfacții de pe urma străjii lor. Din când în când, unul dintre ei făcea un pas înainte entuziasmat, ca și când ar fi văzut în sfârșit ceva interesant, doar pentru a se întoarce dezamăgit.

În prima zi din septembrie, în piață erau mai mulți oameni care pierdeau vremea decât în orice altă zi de până atunci. Șase bărbați cu pelerine lungi stăteau de pază tăcuți și atenți, urmărind cu atenție, ca de obicei, linia dintre casele unsprezece și treisprezece, dar motivul pentru care așteptau părea la fel de neclar ca și înainte. Când seara veni, aducând cu ea o ploaie răcoroasă pentru prima dată după săptămâni la rând, avu loc unul dintre momentele acelea inexplicabile, când li se păru că tocmai erau pe punctul de a observa ceva interesant. Bărbatul cu chipul schimonosit îi arătă ceva tovarășului care era cel mai aproape, un bărbat palid, scund și îndesat, dădu să înainteze, dar în clipa următoare, se relaxară în poziția pasivă de mai înainte, cu o umbră de frustrare și dezamăgire pe chip.

Între timp, Harry tocmai intrase pe ușă în casa de la numărul doisprezece. Fusesse cât pe ce să își piardă echilibrul când Apăruse pe prima treaptă în fața ușii de la intrare și crezuse că Devoratorii Morții ar fi putut să îi observe cotul rămas neacoperit preț de o secundă. După ce închise ușa cu grijă în urma lui, își dădu jos Pelerina Invizibilă, o puse pe braț și merse cu pași repezi pe holul întunecat, spre o ușă care ducea la subsol, ținând strâns un exemplar furat din Profetul zilei.

Fu întâmpinat de obișnuita șoaptă „Severus Plesneală!”, apoi învăluit de vântul rece, iar limba i se rulă pentru o clipă.

— Nu eu te-am omorât, spuse el, imediat ce limba îi reveni la poziția normală, iar apoi își ținu respirația cât timp silueta din praf explodă.

Așteptă până ajunse la jumătatea scării spre bucătărie, de unde nu îl mai putea auzi doamna Black, și se scutură de norul de praf al blestemului, înainte de a striga:

— Am vești și n-o să vă placă.

Bucătăria era aproape de nerecunoscut. Acum, toate suprafețele luceau: oalele și tigăile de cupru fuseseră lustruite până prinseseră o strălucire rozalie, blatul mesei din lemn sclipea, pocalele și farfuriile aranjate deja pentru cină scânteiau și ele la lumina unui foc mare și vesel, deasupra căruia fierbea un ceain. Cu toate acestea, nimic din cameră nu se schimbă radical, cu excepția spiridușului de casă care fugea acum spre Harry, îmbrăcat cu un prosop alb imaculat, cu părul din urechi curat și pufos ca vata și cu medalionul lui Regulus atârându-i pe pieptul scobit.

— Descalță-te, te rog, stăpâne Harry, și să te speli pe mâini înainte de masă, spuse Kreacher cu o voce răgușită, înșfăcând Pelerina Invizibilă și ducându-se să o atârne de un cârlig pe perete, lângă mai multe robe care tocmai fuseseră spălate.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ron neliniștit.

El și Hermione examinaseră până atunci un teanc de notițe scrise de mână și hărți schițate, care acopereau capătul mesei lungi de bucătărie, dar acum îl priveau pe Harry cum venea spre ei, aruncând ziarul peste pergamentele împrăștiate.

O fotografie mare în care era un bărbat cu o figură familiară, cu nasul acvilin și părul negru, se uita în sus la ei toți, iar deasupra acesteia stătea scris:

SEVERUS PLESNEALĂ ESTE NUMIT ÎN MOD OFICIAL DIRECTOR AL ȘCOLII HOGWARTS

— Nu! spuseră Ron și Hermione răspicat.

Hermione fu mai rapidă, înșfacă ziarul și începu să citească tare articolul care însoțea poza.

— Severus Plesneală, vechi profesor de Poțiuni la Școală Hogwarts de Magie, Farmece și Vrăjitorii, a fost numit astăzi director, cu ocazia celei mai importante dintr-o serie de înlocuiri de cadre didactice din cadrul vechii școli. După demisia fostei profesoare de Studii despre Încuiați, postul ei îi va reveni lui Alecto Carrow, în timp ce fratele ei, Amycus, va fi noul profesor de Apărare contra Magiei Negre. Primesc cu brațele deschise ocazia de a menține cele mai importante tradiții și valori vrăjitorești...” Cum ar fi omorâtul și tăiatul urechilor oamenilor, bănuiesc! Plesneală, director! Plesneală, în biroul lui Dumbledore – pe pantalonii lui Merlin! strigă ea, făcându-i să tresară pe Harry și pe Ron.

Se ridică brusc și ieși ca o furtună din cameră, strigând:

— Mă întorc imediat!

— Pe pantalonii lui Merlin”? repetă Ron, părând amuzat. Cred că este foarte supărată.

Trase ziarul spre el și se uită pe articolul despre Plesneală.

— Ceilalți profesori nu vor accepta așa ceva. McGonagall, și Flitwick, și Lăstar știu cu toții adevărul, știu cum a murit Dumbledore. Nu-l vor accepta pe Plesneală ca director. Și cine sunt frații Carrow?

— Devoratori ai Morții, spuse Harry. Sunt poze cu ei în ziar. Erau în vârful turnului când Plesneală l-a omorât pe Dumbledore, așa că se pare că și-au făcut un fel de bisericuță. Și, continuă Harry cu amărăciune, trăgându-și un scaun, cred că ceilalți profesori nu au de ales și trebuie să rămână. Dacă ministerul și Cap-de-Mort îl sprijină pe Plesneală, înseamnă că vor avea de ales între a rămâne și a preda și un sejur de câțiva anișori în Azkaban – și asta dacă au noroc. Cred că vor rămâne, ca să încerce să-i apere pe elevi.

Kreacher aduse în grabă o supieră mare la masă și turnă supa în bolurile imaculate, fluierând în acest timp printre dinți.

— Mulțumesc, Kreacher, spuse Harry, întorcând Profetul zilei, ca să nu mai fie nevoit să îi vadă fața lui Plesneală. Ei bine, măcar acum știm exact unde este Plesneală.

Începu să soarbă supa cu poftă. Calitatea mâncării gătite de Kreacher se îmbunătățise simțitor de când primise medalionul lui Regulus; supa de ceapă de azi era la fel de bună ca oricare alta pe care o mâncase Harry până atunci.

— Mai sunt încă o grămadă de Devoratori ai Morții de pază, îi spuse lui Ron în timp ce mânca, mai mulți decât de obicei. Este ca și când ar spera că

vom ieși pe ușă cu cuferele de școală, îndreptându-ne spre Expresul de Hogwarts.

Ron aruncă o privire la ceas.

— M-am gândit la asta toată ziua. A plecat acum aproape șase ore. Ciudat că nu suntem și noi în el, nu-i așa?

Harry părea că vede cu ochii minții locomotiva roșie, așa cum o urmăriseră odată el și Ron din zbor, vâzurind printre câmpuri și dealuri, ca o omidă roșie, sclipitoare. Era convins că Ginny, Neville și Luna erau împreună în acel moment, întrebându-se poate unde se aflau el, Ron și Hermione sau discutând despre cum să submineze mai bine noul regim al lui Plesneală.

— Aproape că m-au văzut când am intrat acum, spuse Harry. Am aterizat greșit pe treaptă și mi-a alunecat pelerina.

— Eu pășesc asta de fiecare dată. Ah, uite-o, adăugă Ron, întinzându-se ca să o vadă pe Hermione, care se întorcea în bucătărie. Pe pantalonii lui Merlin, vrei să ne spui și nouă ce a fost asta?

— Mi-am adus aminte de ceva, gâfâi Hermione.

Căra un tablou mare, înrămat, pe care acum îl lăsă pe jos, înainte de a-și înșfăca gentuța cu perluțe de pe bufetul din bucătărie. O deschise și îndesă tabloul înăuntru și, în ciuda faptului că era în mod evident prea mare pentru a încăpea, dispăru câteva secunde mai târziu, la fel ca multe altele, în interiorul spațios.

— Phineas Nigellus, explică Hermione, azvârlind gentuța pe masa din bucătărie, cu aceeași bufnitură specifică.

— Poftim? spuse Ron, dar Harry înțelese.

Imaginea pictată a lui Phineas Nigellus Black putea să se deplaseze între portretul său din Casa Cumplită și cel din biroul directorului de la Hogwarts – camera circulară din vârful turnului unde fără îndoială că stătea acum Plesneală, mândrul proprietar al delicatei colecții de instrumente magice de argint a lui Dumbledore, al Pensivului de piatră, al Jobenului Magic și, dacă nu fusese mutată în altă parte, al sabiei lui Cercetaș.

— Plesneală ar putea să îl trimită pe Phineas Nigellus să se uite prin casă în locul lui, îi explică Hermione lui Ron, așezându-se la loc. Acum, n-are decât să încerce, Phineas Nigellus n-o să mai vadă decât interiorul genții mele.

— Bine gândit! spuse Ron, care părea impresionat.

— Mulțumesc, zâmbi Hermione, aducându-și farfuria cu supă mai aproape. Deci, Harry, ce s-a mai întâmplat azi?

— Nimic, spuse Harry. Am stat șapte ore în fața intrării de la minister. Nici urmă de ea. Dar l-am văzut pe tatăl tău, Ron. Părea bine.

Ron dădu din cap aprobator la auzul acestei vești. Căzuseră de acord că era mult prea periculos să încerce să comunice cu domnul Weasley când ieșea sau intra în minister, pentru că era înconjurat întotdeauna și de alți angajați. Era totuși reconfortant să îl zărească, deși părea foarte încordat și neliniștit.

— Tata ne-a zis mereu că majoritatea celor de la minister folosesc Rețeaua Zvrr pentru a ajunge la serviciu, spuse Ron.

De-asta nu am văzut-o pe Umbridge – n-ar merge pe jos nici în ruptul capului, la cât se crede ea de importantă.

— Dar cum rămâne cu vrăjitoarea aceea bătrână și ciudată și vrăjitorul scund, îmbrăcați în robe bleumarin? întrebă Hermione.

— A, da, tipul de la Întreținere Magică, spuse Ron.

— De unde știi că lucrează pentru Întreținerea Magică? întrebă Hermione, rămânând cu lingura de supă suspendată în aer.

— Tata zice că toți angajații de la Întreținere Magică poartă robe bleumarin.

— Dar e prima dată când ne spui asta!

Hermione puse lingura jos și trase spre ea teancul de notițe și hărți pe care ea și Ron le examinau când Harry intrase în bucătărie.

— Aici nu scrie nimic de robe bleumarin, nimic! spuse ea, frunzărind disperată paginile.

— Păi, și chiar contează?

— Ron, totul contează! Vrem să intrăm în minister fără să fim descoperiți. Când sunt mai atenți ca niciodată să nu intre intruși, fiecare detaliu contează! Am mai vorbit de o mie de ori despre asta: la ce bun toate excursiile de recunoaștere, dacă nici măcar nu te-ai obosit să ne spui...

— Fir-aș al naibii, Hermione, uit și eu un lucru mic și...

— Ești conștient, nu-i așa, de faptul că nu există vreun loc mai periculos unde ne-am putea afla în clipa de față decât Ministerul M...?

— Cred că ar trebui s-o facem mâine, spuse Harry.

Hermione se întrerupse brusc, rămânând cu gura căscată, iar Ron aproape că se îneacă în timp ce înghițea supa.

— Mâine? repetă Hermione. Harry, doar nu vorbești serios...

— Ba da, spuse Harry. Nu cred că o să fim mai bine pregătiți decât suntem acum dacă mai pierdem timpul încă o lună pe la ușile ministerului. Cu cât amânăm mai mult, cu atât mai departe ar putea fi medalionul. Și așa e foarte posibil ca Umbridge să-l fi aruncat – să nu uităm că nu se deschide.

— Cu excepția cazului în care a găsit un mod de a-l deschide și acum e posedată, spuse Ron.

— La ea oricum nu s-ar cunoaște, atât a fost de rea de la început, ridică Harry din umeri.

Hermione își mușcă buza, cufundată în gânduri.

— Știm tot ce este important, continuă Harry, adresându-i-se Hermionei. Știm că au interzis Apariția și Dispariția în minister. Știm că, acum, doar cei mai de seamă membri ai ministerului își pot lega casele la Rețeaua Zvrr, pentru că Ron i-a auzit pe Nevorbitorii aceia plângându-se de asta. Și știm în mare unde este biroul lui Umbridge, judecând după ce ai auzit că îi spunea tipul acela cu barbă prietenului lui...

— Mă duc la etajul unu, m-a chemat Dolores”, repetă Hermione imediat.

— Exact, spuse Harry. Și știm că se intră folosind monedele acelea ciudate, amulete mici sau cum s-or numi, pentru că am văzut-o pe vrăjitoarea aceea împrumutând una de la prietena ei...

— Dar nu avem niciuna!

— Conform planului, vom avea, continuă Harry calm.

— Nu știu, Harry, nu știu... sunt o mulțime de lucruri care ar putea merge prost, atât de multe care depind de noroc...

— Exact așa va fi și dacă mai petrecem următoarele trei luni făcând planuri, spuse Harry. E momentul să trecem la fapte.

Citi pe chipurile lui Ron și Hermione că le era teamă; nu era perfect încrezător nici el, dar știa sigur că era timpul să pună planul în acțiune.

Își petrecuseră ultimele patru săptămâni purtând pe rând Pelerina Invizibilă și spionând intrarea oficială în minister, pe care Ron o știa de mic copil, datorită domnului Weasley. Îi urmăriseră pe angajații ministerului când intrau, trăseseră cu urechea la ce vorbeau și aflaseră, studiindu-i cu atenție, care dintre ei apăreau singuri în fiecare zi, la aceeași oră. Din când în când, reușiseră să sustragă câte un Profetul zilei din servieta cuiva. Încet-încet, își făcuseră propriile hărți și notițe, așezate acum în teancuri în fața Hermionei.

— De acord, spuse Ron încet, să zicem că o facem mâine... Cred că ar trebui să mergem doar eu și cu Harry.

— Ah, nu începe iar cu asta! oftă Hermione. Credeam că ne lămuriserăm deja.

— Una este să stai în fața intrării purtând pelerina și cu totul altceva ce vrem să facem acum, Hermione, spuse Ron, punând degetul peste un Profetul zilei, datat cu vreo zece zile în urmă. Ești pe lista celor cu părinți Încuiați, care nu s-au prezentat la interviu!

— Și tu se presupune că ești pe moarte, bolnav de vintre pătată, la Vizuină! Dacă cineva nu trebuie să se ducă, Harry este acela, el are un preț de zece mii de galioni pus pe capul lui...

— Foarte bine, rămân aici, spuse Harry. Anunțați-mă când îl învingeți pe Cap-de-Mort, da?

În timp ce Ron și Hermione începură să râdă, pe Harry îl săgetă o durere puternică în jurul cicatricei. Își duse mâna repede la frunte, dar o văzu pe Hermione mijindu-și ochii și încercă să lase impresia că își dădea părul din ochi.

— Ei bine, dacă mergem toți trei, va trebui să Dispărem separat, spuse Ron. Nu mai încăpem toți trei sub pelerină.

Pe Harry îl durea cicatricea din ce în ce mai tare. Se ridică. Kreacher veni repede spre el.

— Stăpânul nu și-a terminat supa, oare stăpânul ar dori o friptură succulentă sau poate niște prăjitură cu melasă, care îi place atât de mult?

— Mulțumesc, Kreacher, vin imediat... ăă... mă duc până la baie. Conștient că Hermione îl urmărea suspicioasă, Harry urcă repede scările până în hol și apoi spre primul etaj, unde fugi la baie și încuie ușa. Gemând de

durere, se aplecă peste lavoarul negru, cu robinete ca niște șerpi cu gurile deschise, și închise ochii...

Plutea de-a lungul unei străzi, la asfințit. Clădirile de-o parte și de alta aveau acoperișuri mansardate înalte, din lemn, arătând ca niște căsuțe din turtă dulce.

Se apropie de una dintre ele, apoi își văzu mâna albă, cu degete lungi, atingând ușa. Ciocăni. Era din ce în ce mai emoționat...

Ușa se deschise: în prag apăru o femeie zâmbitoare. Zâmbetul îi pieri când văzu chipul lui Harry, groaza luând locul veseliei...

— Gregorovitch? spuse o voce stridentă și rece.

Femeia clătină din cap – încerca să închidă ușa. Dar mâna albă o ținea nemișcată, împiedicând-o să-l dea afară.

— Îl caut pe Gregorovitch.

— Er wohnt hier nicht mehr! strigă ea, clătinând din cap. Nu locuiește aici! Nu locuiește aici! Nu îl cunosc!

Renunțând să mai încerce să închidă ușa, începu să se dea înapoi de-a lungul holului întunecat și Harry o urmă, plutind spre ea, degetele lui lungi scoțând bagheta.

— Unde este?

— Das weiss ich nicht! S-a mutat! Nu știi, nu știi!

Harry ridică mâna. Femeia țipă. Doi copii mici veniră în fugă pe hol. Femeia încercă să-i protejeze cu brațele. Avu loc o străfulgerare de lumină verde...

— Harry! Harry!

Deschise ochii – era prăbușit pe podea. Hermione bătea iar cu putere în ușă.

— Harry, deschide!

Strigase cu voce tare, era sigur de asta. Se ridică și deschise ușa. Hermione se prăbuși înăuntru, își recapătă echilibrul și se uită în jur suspicioasă. Ron era chiar în spatele ei, părând oarecum speriat în timp ce își îndrepta bagheta spre toate colțurile băii răcoroase.

— Ce făceai? întrebă Hermione pe un ton sever.

— Tu ce crezi că făceam? întrebă Harry, încercând să braveze.

— Urlai cât te ținea gura! spuse Ron.

— A da... probabil că am ațipit sau...

— Harry, te rog, nu ne insulta inteligența, spuse Hermione, inspirând adânc. Știm că te-a durut cicatricea în bucătărie. Ești alb ca hârtia.

Harry se așeză pe marginea căzii.

— Bine. Tocmai l-am văzut pe Cap-de-Mort omorând o femeie. Probabil că între timp i-a omorât toată familia. Și nu avea de ce. A fost la fel ca și cu Cedric, pur și simplu erau acolo...

— Harry, nu ar trebui să mai lași să se întâmple așa ceva! strigă Hermione, iar vocea ei reverberă în toată baia. Dumbledore a vrut să folosești Occlumanția! Credea că legătura aceasta este periculoasă – Cap-de-Mort se

poate folosi de ea, Harry! La ce bun să îl privești cum omoară și torturează oameni, la ce poate să te ajute?

— Pentru că înseamnă că știi ce face, spuse Harry.

— Deci nici măcar nu vrei să încerci să nu-l lași să intre în mintea ta?

— Hermione, nu pot. Știi că nu sunt bun de nimic la Occlumanție, nu am înțeles niciodată cum se face.

— Nu ai încercat niciodată cum trebuie! spuse ea cu patimă. Harry, nu înțeleg – ție chiar îți place să ai legătura sau relația sau ce o fi...

Încremeni văzând privirea pe care i-o aruncă Harry în timp ce se ridică.

— Dacă îmi place? spuse el încet. Ție ți-ar plăcea?

— Eu... nu... iartă-mă, Harry, n-am vrut să spun...

— O detest, detest faptul că poate intra în mintea mea, că trebuie să-l văd atunci când este cel mai periculos. Dar mă voi folosi de acest fapt.

— Dumbledore...

— Lasă-l pe Dumbledore. Este alegerea mea și doar a mea. Vreau să știu de ce îl caută pe Gregorovitch.

— Pe cine?

— Este un creator de baghete din străinătate, spuse Harry. El i-a făcut bagheta lui Krum, și Krum crede că este strălucit.

— Dar parcă ziceai, spuse Ron, că l-a închis undeva pe Ollivander. Dacă are deja un creator de baghete, de ce mai are nevoie de încă unul?

— Poate că este de acord cu Krum, poate că socotește că Ollivander este mai bun... sau poate crede că Gregorovitch va putea să-i explice ce a făcut bagheta mea, când m-a urmărit, pentru că Ollivander nu a știut.

Harry se uită în oglinda prăfuită și ciobită și îi văzu pe Ron și pe Hermione schimbând priviri sceptice în spatele lui.

— Harry, tu tot vorbești de ce a făcut bagheta ta, spuse Hermione, dar tu ai fost cel care a făcut-o! De ce ești atât de hotărât să nu îți asumi responsabilitatea puterilor tale?

— Pentru că știu că nu am fost eu! Și o știe și Cap-de-Mort, Hermione! Amândoi știm ce s-a întâmplat cu adevărat.

Se uitară urât unul la celălalt: Harry știa că nu o convinsese pe Hermione și că aceasta aduna contraargumente, împotriva teoriei lui despre baghetă și despre faptul că accepta să privească prin ochii lui Cap-de-Mort. Spre ușurarea lui, interveni Ron.

— Las-o baltă, o sfătui el. Depinde de el. Și dacă tot mergem mâine la Minister, nu credeți că ar trebui să repetăm planul?

Fără prea multă tragere de inimă, după părerea celor doi, Hermione lăsă chestiunea baltă, dar Harry era destul de sigur că avea să atace din nou cu prima ocazie. Între timp, se întoarseră la bucătăria de la subsol, unde Kreacher le servi friptură și prăjitură cu melasă.

În noaptea aceea se culcaseră foarte târziu, petrecând ore întregi asupra planului, iar și iar, până când ajunseră să îl știe pe de rost, cuvânt cu cuvânt. Harry, care acum dormea în camera lui Sirius, stătea în pat cu lumina de la

baghetă ațintită asupra vechii fotografii în care erau tatăl său, Sirius, Lupin și Pettigrew și repetă planul în șoaptă, timp de încă zece minute. Însă când își stinse bagheta, nu se gândea la Polipoțiune, la Pastile de Vărsare sau la robele bleumarin pe care le purtau cei de la Întreținere Magică, ci la creatorul de baghete Gregorovitch și la cât putea să mai rămână ascuns atâta timp cât Cap-de-Mort îl căuta atât de asiduu.

Zorii părură să vină îngrozitor de repede după miezul nopții.

— Arăți groaznic, îl întâmpină Ron, când intră în cameră ca să îl trezească pe Harry.

— Nu pentru mult timp, spuse Harry, căscând.

O găsiră pe Hermione în bucătărie, Kreacher îi servea cafea și chifle calde, iar ea avea o expresie încordată, pe care Harry o asocia cu cea din momentele în care învăța pentru examene.

— Robe, spuse ea încet, dându-le de înțeles că îi văzuse printr-o scurtă încuviințare din cap și scotocind în continuare în gentuța ei cu perluțe. Polipoțiune... Pelerina Invizibilă... Detonatoare False... ar trebui să luați fiecare câteva, pentru orice eventualitate...

Își înghițiră micul dejun cât putură de repede și apoi urcară la parter. Kreacher își luă rămas-bun cu plecăciuni, promițându-le să le pregătească o plăcintă din carne și rinichi pentru când aveau să se întoarcă.

— Drăguțul de el, spuse Ron cu afecțiune, și când te gândești că visam să-i tai capul și să-l agăț pe perete.

Ajunseră cu mare băgare de seamă pe treapta de la intrare și văzură câțiva Devoratori ai Morții cu ochii umflați, care supravegheau casa din partea cealaltă a pieței încetoșate. Hermione Dispăru mai întâi cu Ron și apoi se întoarse să-l ia și pe Harry.

După intervalul obișnuit de întuneric și sufocare, Harry se trezi pe străduța unde era programată să aibă loc prima etapă a planului lor. Pentru moment, era pustie, cu excepția unor tomberoane; de obicei, primii angajați ai ministerului apăreau acolo cel mai devreme pe la ora opt.

— În ordine, spuse Hermione, uitându-se la ceas. Ar trebui să fie aici peste aproximativ cinci minute. După ce o voi Împietri...

— Știm, Hermione, spuse Ron cu fermitate. Nu trebuia să deschidem ușa înainte să ajungă ea?

— Era să uit, chițai Hermione. Dați-vă la o parte...

Își îndreptă bagheta către ușa de incendiu închisă cu un lacăt și plină de grafiti de lângă ei, care se deschise de perete cu o bufnitură. Culoarul întunecat de dincolo de ea ducea la un teatru gol, așa cum aflaseră în urma cercetărilor atente. Hermione trase ușa înapoi spre ea, făcând-o să pară că e închisă.

— Și acum, spuse ea, întorcându-se cu fața spre ceilalți doi, pe străduță, ne punem din nou pelerina...

— ... și așteptăm, încheie Ron aruncând-o peste capul Hermionei și dându-și ochii peste cap înspre Harry.

Nu trecu un minut și se auzi un poc slab, și o vrăjitoare scundă de la minister, cu părul cărunt și dezordonat, Apăru la câțiva metri de ei, clipind puțin din cauza luminii puternice; soarele ieșise tocmai din spatele unui nor. Însă abia avu timp să se bucure de căldura neașteptată înainte ca Vraja de Împietrire a Hermionei să o nimerească în piept, făcând-o să cadă.

— Frumos, Hermione, o lăudă Ron, ieșind de după un tomberon de lângă ușa teatrului, în timp ce Harry dădu la o parte pelerina.

O cărară pe micuța vrăjitoare pe culoarul întunecat care ducea în spatele scenei. Hermione smulse câteva fire de păr ale acesteia și le puse într-un termos cu Polipoțiune de culoarea noroiului, pe care îl scoase din gentuța cu perluțe. Ron scotocea prin poșeta vrăjitoarei.

— O cheamă Mafalda Hopkirk, spuse el, citind de pe o legitimație mică, în care victima lor era identificată drept asistentă în Oficiul de Folosire Nepermisă a Magiei. Hermione, ar fi bine să o iei la tine și uite și însemnele.

Îi dădu mai multe monede mici aurii, gravate toate cu literele M. H., pe care le scoase din poșeta vrăjitoarei. Hermione bău Polipoțiunea, care avea acum o culoare plăcută lila, și, câteva secunde mai târziu, stătea înaintea lor ca o dublură a Mafaldei Hopkirk. În timp ce ea luă ochelarii Mafaldei și și-i punea la ochi, Harry se uită la ceas.

— Suntem în întârziere, domnul Întreținere Magică trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. Închiseră repede ușa, ascunzând-o pe adevărata Mafalda. Harry și Ron aruncaseră Pelerina Invizibilă peste ei, dar Hermione rămase la vedere, în așteptare. Câteva secunde mai târziu, se auzi un alt poc și un vrăjitor scund, care semăna cu un dihor, apăru în fața lor.

— A, bună, Mafalda!

— Bună, zise Hermione, cu vocea tremurândă. Ce mai faci?

— Nu foarte bine, sincer să fiu, care părea să fie pur și simplu la pământ.

În timp ce Hermione și vrăjitorul se îndreptau spre strada principală, Harry și Ron se strecurară în spatele lor.

— Îmi pare rău că nu ești în apele tale, spuse Hermione, acoperind cuvintele vrăjitorului micuț, pe când el încerca să-i vorbească despre problemele sale.

Era esențial să îl împiedice să ajungă la stradă.

— Uite, ia ceva dulce.

— Cum? A, nu, mulțumesc...

— Insist! spuse Hermione pe un ton agresiv, scuturându-i gentuța cu pastile de nas.

Destul de speriat, micuțul vrăjitor luă una, iar efectul fu instantaneu. În clipa în care pastila îi atinse limba, acesta începu să vomite atât de tare, încât nici nu își dădu seama când Hermione îi smulse un smoc de păr din vârful capului.

— Vai de mine! spuse ea, în timp ce el voma în mijlocul aleii. Poate că ar fi mai bine să îți iei o zi liberă!

— Nu, nu!

Se înecă și vomită iarăși, încercând să înainteze, cu toate că nu era în stare să meargă drept.

— Trebuie... azi... să mă duc...

— Dar este o prostie, spuse Hermione alarmată. Nu poți să te duci la serviciu în halul ăsta – cred că ar trebui să te duci la Sf. Mungo și să te pui pe picioare!

Vrăjitorul căzuse; gâfâia din greu și se târa în patru labe, dar încă mai încerca să ajungă la stradă.

— Pur și simplu, nu te poți duce la serviciu în halul ăsta! strigă Hermione.

Până la urmă, păru să accepte că Hermione avea dreptate. Reuși să se ridice în picioare, agățându-se de Hermione, care era foarte scârbită, se învârti pe loc și Dispăru, lăsând în urma sa doar geanta pe care i-o luase Ron între timp și o mulțime de stropi de vomă în aer.

— Bleah, spuse Hermione, ridicându-și poalele robei, pentru a evita bălțile de vomă. Dacă l-am fi împietrit și pe el, n-am mai fi făcut atâta mizerie.

— Da, spuse Ron, ieșind de sub pelerină și ținând geanta vrăjitorului, dar tot cred că un morman de corpuri inerte ar fi sărit mai tare în ochi. Muncitor omul, nu-i așa? Hai, dă-mi firele de păr și poțiunea.

Două minute mai târziu, Ron stătea în fața lor, la fel de mic și asemănător unui dihor ca și vrăjitorul bolnav, îmbrăcat în roba bleumarin pe care acesta o avea în geantă.

— Ciudat că nu o purta azi, nu-i așa, având în vedere cât de mult voia să se ducă la lucru? Mă rog, conform etichetei de pe spate, sunt Reg Cattermole.

— Acum așteaptă aici, îi spuse Hermione lui Harry, care era încă sub Pelerina Invizibilă, până îți aducem niște fire de păr.

Harry a trebuit să aștepte zece minute, dar i se păru că a stat mult mai mult de unul singur pe străduța plină de vomă, lângă ușa dincolo de care se afla trupul împietrit al Mafaldei. În sfârșit, Ron și Hermione se întoarseră.

— Nu știm cine este, spuse Hermione, dându-i lui Harry niște fire negre, cărlionțate, dar s-a dus acasă din cauză că-i curgea încontinuu sânge din nas! Uite, este destul de înalt, o să ai nevoie de o robă mai mare...

Scoase o robă veche pe care o spălase Kreacher pentru ei și Harry se retrase să bea Poțiunea și să se schimbe. Odată ce dureroasa transformare fu completă, avea peste un metru optzeci înălțime și, judecând după brațele musculoase, era și foarte bine clădit. De asemenea, avea barbă. După ce-și vârî Pelerina Invizibilă și ochelarii în interiorul noii robe, li se alătură celorlalți doi.

— Ei, drăcia dracului, da' înspăimântător mai ești, spuse Ron, uitându-se la Harry în sus, căci era acum mult mai înalt decât el.

— Ia unul dintre însemnele Mafaldei, îi spuse Hermione lui Harry, și hai să mergem, este aproape ora nouă.

Ieșiră împreună de pe străduță. Pe o porțiune de cincizeci de metri de-a lungul trotuarului aglomerat era un gard negru de fier, cu țepi, care încadra două scări: una pe care scria „Bărbați” și alta pe care scria „Femei”.

— Ne vedem imediat, spuse Hermione neliniștită și coborî treptele destinate femeilor.

Harry și Ron li se alăturară unor bărbați îmbrăcați bizar, coborând în ceea ce părea să fie o toaletă publică subterană obișnuită, cu faianță murdară, negru cu alb.

— ‘neața, Reg! strigă un alt vrăjitor îmbrăcat cu o robă bleumarin, în vreme ce intra într-o cabină, introducându-și moneda sa aurie într-o crăpătură din ușă. Mare bătaie de cap toată treaba asta, nu? Că ne obligă pe toți să mergem așa la serviciu! Cine s-or aștepta să apară, Harry Potter?

Vrăjitorul râse în hohote la propria glumă. Ron se forță să râdă și el.

— Da, spuse el, ce prostie, nu?

Și el, și Harry intrară în cabinele alăturate.

Din stânga și dreapta lui Harry se auzi apa trasă la closet. Se ghemui și se uită prin spațiul gol din partea de jos a cabinei, exact la timp cât să vadă niște cizme pășind în W. C.-ul de lângă el. Se uită la stânga și îl văzu pe Ron clipind.

— Trebuie să tragem apa odată cu noi? șopti el.

— Se pare că da, îi răspunse Harry în șoaptă, cu o voce joasă și gravă.

Se ridicară amândoi în picioare. Simțindu-se mai prost ca niciodată, Harry se cațără pe W. C. Își dădu seama imediat că făcuse ce trebuia; deși părea să stea în apă, pantofii, picioarele și roba îi rămăseseră uscate. Întinse mâna, trase de lanț și, în secunda următoare, zbură pe un tobogan scurt, ieșind dintr-un șemineu din Ministerul Magiei. Se ridică cu stângăcie; nu era obișnuit să fie atât de masiv. Atriumul mare părea mai întunecat decât și-l amintea Harry. Înainte, în centru era o fântână aurie, care arunca pete de lumină scânteietoare pe podeaua și pereții lustruiți din lemn. Acum, locul era dominat de o statuie uriașă din piatră neagră. Era destul de înspăimântătoare, o sculptură imensă reprezentând un vrăjitor și o vrăjitoare care stăteau pe niște tronuri bogat decorate, privindu-i de sus pe angajații ministerului, cum se rostogoleau din șemineuri. Pe soclul statuii erau gravate următoarele cuvinte, cu litere înalte cam de treizeci de centimetri: **MAGIA ÎNSEAMNĂ PUTERE.**

Harry primi o lovitură puternică în picioare – un alt vrăjitor tocmai țâșnise din șemineu în spatele său.

— Dă-te la o parte, ce, ești chior? Ah, scuză-mă, Runcorn!

În mod evident speriat, vrăjitorul cu început de chelie se îndepărtă repede. Se părea că omul a cărui înfățișare o împrumutase Harry, Runcorn, era o persoană intimidantă.

— Psst! se auzi o voce și, când se uită împrejur, o văzu pe vrăjitoarea micuță și pe vrăjitorul cu față de dihor de la întreținere Magică făcându-i semn să vină lângă statuie. Harry se grăbi să li se alăture.

— Deci, ai intrat cu bine? îi șopti Hermione lui Harry.

— Nu, a rămas blocat în mlaștină, spuse Ron.

— Mda, foarte amuzant... E oribilă, nu-i așa? îi spuse ea lui Harry, care se uita în sus, la statuie. Ai văzut pe ce stau?

Harry se uită cu mai mare atenție și își dădu seama că ceea ce crezuse el a fi tronuri bogat decorate erau de fapt mormane de oameni sculptați: sute și sute de trupuri goale, bărbați, femei și copii, toți cu fețe urâte și expresii stupide, răsuciiți și înghesuiți pentru a susține greutatea vrăjitorilor îmbrăcați elegant.

— Încuiați, șopti Hermione. Acolo unde le este locul. Hai, să mergem.

Să alăturară șuvoiului de vrăjitoare și vrăjitori care se îndreptau spre poarta aurie de la capătul îndepărtat al holului, uitându-se în jur cât putură de discret, însă fără să vadă nici urmă de silueta ușor de recunoscut a lui Dolores Umbridge. Trecură de porți și intrară într-un hol mai mic, unde se formau cozi în fața a douăzeci de grilaje aurii, dincolo de care erau la fel de multe lifturi. Abia ajunseră în fața celui mai apropiat, când auziră o voce: „Cattermole!”

Se uitară în jur, iar lui Harry i se întoarse stomacul pe dos. Unul dintre Devoratorii Morții care fusese de față la moartea lui Dumbledore se apropia de ei cu pași mari. Angajații ministerului din apropierea lor tăcură, lăsându-și privirile în pământ; Harry simțea că le era teamă. Chipul încruntat, oarecum primitiv al bărbatului era destul de discordant cu roba sa superbă, lungă, brodată din abundență cu fir de aur. Cineva din mulțimea din jurul lifturilor strigă mios:

— Bună dimineța, Yaxley!

Dar Yaxley îl ignoră.

— Am cerut ca cineva de la Întreținere Magică să vină să îmi rezolve biroul, Cattermole. Încă mai plouă în el.

Ron se uită în jur, sperând parcă să intervină altcineva, dar nu vorbi nimeni.

— Plouă... în biroul dumneavoastră? Păi... nu e bine, nu?

Ron râse forțat, iar Yaxley făcu ochii mari.

— Ia zi, Cattermole, ți se pare amuzant?

Două vrăjitoare se desprinseseră din coada din fața liftului și plecară repede de acolo.

— Nu, spuse Ron, sigur că nu...

— Cattermole, ești conștient de faptul că mă duc jos, să o interoghez pe soția ta? De fapt, mă mir că nu ești acolo cu ea, să o ții de mână cât așteaptă. Ai renunțat deja la ea ca la un măr stricat, nu-i așa? Probabil că este o mișcare înțeleaptă. Ai grijă ca data viitoare să-ți iei una cu sânge pur.

Lui Hermione îi scăpă un țipăt de groază. Yaxley se uită la ea. Aceasta tuși ușor și se întoarse cu spatele.

— E-Eu... se bălbâi Ron.

— Dar dacă soția mea ar fi fost acuzată că ar fi Sânge-Mâl, spuse Yaxley – nu că m-aș fi putut căsători cu o femeie în privința căreia să existe astfel de îndoieli mizerabile -, și Șeful Departamentului de Punere în Vigoare a Legilor Magice ar avea nevoie de ceva, cred că m-aș ocupa imediat de asta, Cattermole. Înțelegi ce zic?

— Da, șopti Ron.

— Atunci, ocupă-te, Cattermole, și dacă biroul meu nu este perfect uscat peste o oră, Statutul Sângelui soției tale va fi și mai dubios decât este acum.

Grilajul auriu din fața lor se deschise cu un zăngănit. Încuviințând din cap și zâmbindu-i malițios lui Harry, care era evident că ar fi trebuit să fie plăcut impresionat de cum se purtase cu Cattermole, Yaxley se îndreptă grăbit spre alt lift. Harry, Ron și Hermione se urcară în al lor, însă nu mai veni nimeni altcineva cu ei, ca și când ar fi avut o boală contagioasă. Grilajul se închise cu un zgomot metalic și liftul începu să urce.

— Ce mă fac? îi întrebă Ron numaidecât pe ceilalți doi. Părea îngrozit. Dacă nu mă duc, soția mea – adică soția lui Cattermole...

— Venim cu tine, ar trebui să rămânem împreună... începu Harry, dar Ron clătină din cap hotărât.

— Ar fi o nebunie, nu avem prea mult timp la dispoziție. Voi doi găsiți-o pe Umbridge, eu mă duc să rezolv cu biroul lui Yaxley – dar cum să opresc ploaia?

— Încearcă Finite Incantatem, spuse Hermione imediat, asta ar trebui să facă ploaia să înceteze, dacă este un blestem; dacă nu merge, înseamnă că a fost o problemă cu o Vrajă Atmosferică și va fi mai greu de reparat, așa că, între timp, ia măsuri și încearcă vraja Impervius, ca să-i protejezi obiectele...

— Mai zi o dată, mai rar... spuse Ron, căutând disperat o pană prin buzunare, dar, chiar în clipa aceea, liftul se clătină din rărunchi și se opri. O voce de femeie spuse: „Etajul patru, Departamentul de Control și Reglementare a Creaturilor Magice, care include Diviziile de Fiare, Ființe și Spirite, Oficiul de Legătură al Goblinilor și Biroul Consultativ de Paraziți”. Ușile se deschiseră din nou și intrară câțiva vrăjitori și câteva avioane mov de hârtie, care zburau în jurul lămpii de pe tavanul liftului.

— ‘neața, Albert, spuse un bărbat cu mustața stufoasă, care îi zâmbi lui Harry.

Acesta le aruncă o privire lui Ron și Hermione, în timp ce liftul își continuă ascensiunea. Hermione îi șoptea acum disperată instrucțiuni lui Ron. Vrăjitorul se aplecă spre Harry, zâmbind batjocoritor, și șopti:

— Dirk Cresswell, hm? De la Oficiul de Legătură al Goblinilor? Felicitări, Albert. Acum sunt destul de sigur că o să primesc postul lui!

Îi făcu un semn complice cu ochiul. Harry îi zâmbi și el, sperând că aceasta avea să fie de ajuns. Liftul se opri și ușile din grilaj se deschiseră din nou.

— Etajul doi, Departamentul de Punere în Vigoare a Legilor Magice, care include Oficiul de Folosire Nepermisă a Magiei, Sediul Aurorilor și Serviciile Administrative ale Vrajă Justiției, spuse vocea feminină.

Harry o văzu pe Hermione împingându-l ușor pe Ron, care ieși repede din lift, urmat de ceilalți vrăjitori. Harry și Hermione rămaseră singuri. În clipa în care ușile auriu se închiseră, Hermione spuse foarte repede:

— Harry, de fapt, cred că ar fi mai bine să mă duc după el, nu sunt convinsă că știe ce face și, dacă va fi prins, tot planul...

— Etajul Unu, ministrul Magiei și consilierii săi.

Grilajul auriu se deschise din nou și Hermione rămase cu respirația întretăiată. În fața lor stăteau patru oameni, dintre care doi discutau absorbiți: un vrăjitor cu părul lung, purtând o robă splendidă neagră cu auriu, și o vrăjitoare îndesată, ca o broască râioasă, cu o fundă de catifea prinsă în părul scurt și ținând strânsă la piept o planșetă.

Capitolul XIII.

Comisia Evidenței celor cu părinți Încuiați

— A, Mafalda! spuse Umbridge, uitându-se la Hermione. Te-a trimis Travers, nu?

— D-da, chițăi Hermione.

— Bun, te vei descurca perfect.

Umbridge începu să-i vorbească vrăjitorului îmbrăcat în roba neagră cu auriu.

— Așa s-a rezolvat problema, domnule ministru, dacă o luăm pe Mafalda să facă însemnările, putem începe imediat.

Se uită pe tăblie.

— Zece oameni azi, printre care și soția unui angajat al ministerului! Țțț, Țțț, Țțț... până și aici, în inima ministerului!

Intră în lift lângă Hermione, la fel ca și cei doi vrăjitori care ascultaseră discuția dintre Umbridge și ministru.

— Coborâm direct, Mafalda, o să găsești tot ce îți trebuie în sala de judecată. Bună dimineața, Albert, tu nu coborî aici?

— Ba da, desigur, spuse Harry cu vocea joasă a lui Runcorn.

Harry coborî din lift. Grilajul auriu se închise în urma lui cu un zgomot metalic. Uitându-se peste umăr, Harry văzu chipul speriat al Hermionei dispărând pe măsură ce liftul cobora; de fiecare parte avea câte un vrăjitor înalt, iar funda de catifea de pe capul lui Umbridge îi ajungea până la umăr.

— Ce te aduce aici, Runcorn? întrebă noul ministru al Magiei. Părul și barba sa negre și lungi erau înspicate cu argintiu și fruntea prominentă îi umbrea ochii scânteietori, făcându-l pe Harry să se gândească la un crab care privea de sub o piatră.

— Voiam să vorbesc ceva cu – și Harry ezită o fracțiune de secundă – Arthur Weasley. Mi-a zis cineva că este la etajul unu.

— A, spuse Pius Thicknesse. A fost surprins luând legătura cu vreun Indezirabil?

— Nu, spuse Harry, simțindu-și gâtul uscat. Nimic de genul acesta.

— A, bine. E doar o chestiune de timp, zise Thicknesse. După părerea mea, trădătorii de sânge sunt de-aceeași teapă cu Sânge-Mâlii. O zi bună, Runcorn.

— O zi bună, domnule ministru.

Harry îl urmări pe Thicknesse mergând de-a lungul coridorului acoperit cu covoare groase. În clipa în care ministrul dispăru din câmpul său vizual, Harry scoase Pelerina Invizibilă din interiorul pelerinei grele și negre, o aruncă

peste el și porni de-a lungul coridorului, dar în direcția opusă. Runcorn era atât de înalt, încât Harry fu nevoit să stea aplecat, pentru a fi sigur că nu îi rămâneau descoperite picioarele mari.

Din cauza panicii, îi zvâcnea stomacul. Pe măsură ce trecea pe lângă ușile de lemn lustruite, una după alta, pe fiecare existând câte o plăcuță cu numele și funcția ocupantului, puterea ministerului, complexitatea acestuia, faptul că era de nepătruns păreau să îl apese pe Harry, făcând ca planul pe care îl pusese la cale atât de amănunțit pe parcursul ultimelor patru săptămâni împreună cu Ron și Hermione să pară ridicol de copilăresc. Își concentraseră toate eforturile asupra găsirii unui mod de a intra fără a fi observați, nu se gândiseră nici o clipă la ce aveau să facă în cazul în care ar fi fost nevoiți să se despartă. Acum, Hermione era blocată în procese, care mai mult ca sigur aveau să dureze ore întregi, Ron se chinuia să facă niște vrăji despre care Harry era convins că îl depășeau, iar el, Harry, hoinărea pe la ultimul etaj, când știa foarte bine că cea pe care o căuta tocmai coborâse cu liftul.

Se opri din mers, se sprijini de perete și încercă să decidă ce avea de făcut. Tăcerea era apăsătoare; acolo nu era deloc aglomerație, nici oameni care vorbeau, nici zgomote de pași, coridoarele acoperite cu covoare mov fiind la fel de tăcute de parcă ar fi aruncat cineva o vrajă Muffliato asupra locului.

Biroul ei trebuie să fie aici, se gândi Harry.

Părea puțin probabil ca Umbridge să își țină bijuteriile în birou, dar, pe de altă parte, ar fi fost o prostie să nu caute și să se asigure că așa era. Așadar, porni din nou de-a lungul coridorului, trecând doar pe lângă un vrăjitor încruntat, care bolborosea instrucțiuni unei pene de scris care plutea în fața lui, plimbându-se de la un capăt la altul pe o fâșie lungă de pergament.

Fiind acum atent la numele de pe uși, Harry o luă după colț. La jumătatea coridorului următor, ieși într-un spațiu deschis, unde douăsprezece vrăjitoare și vrăjitori stăteau așezați în rânduri de băncuțe asemănătoare celor de școală, deși acestea arătau mult mai lustruite și fără mângălituri pe ele. Harry se opri să se uite la ei, pentru că scena era foarte captivantă. Cu toții își mișcau și își fluturau baghetele la unison, iar hârtii colorate pătrate zburau în toate părțile, ca niște zmeie mici și roz. Câteva secunde mai târziu, Harry își dădu seama că procesul se desfășura conform unui ritm, că hârtiile urmau toate aceeași traiectorie și, după alte câteva clipe, realiză că privea alcătuirea unor broșuri, că hârtiile pătrate erau pagini, care, odată asamblate și legate magic, se așezau frumos în teancuri, lângă fiecare dintre vrăjitoare sau vrăjitori.

Harry se apropie tiptil, deși angajații erau atât de concentrați asupra muncii lor, încât se îndoia că ar fi sesizat niște pași amortizați de covor, și șterpeli o broșură terminată din teancul de lângă o tânără vrăjitoare. Îl cercetă sub Pelerina Invizibilă. Coperta roz purta un titlu auriu:

SÂNGE-MĂLII și pericolele în care pun o societate cu sânge pur.

Sub titlu era desenat un trandafir roșu, cu o față tristă în mijlocul petalelor, care era sugrumat de o buruiană verde încruntată și cu colți. Nu era

nici un nume de autor pe broșură, dar cicatricea de pe mâna lui Harry păru să-l usture din nou, în timp ce o examina. Atunci, vrăjitoarea tânără de lângă el îi confirmă bănuielile când spuse, în timp ce flutura și șfichiuia în continuare bagheta:

— Cotoroața o să interogheze Sânge-Mâli toată ziua, știe cineva?

— Ai grijă, spuse vrăjitorul de lângă ea, uitându-se în jur neliniștit, în vreme ce una dintre paginile acestuia alunecă și căzu pe podea.

— Să nu-mi spui că, pe lângă ochiul magic, mai are și urechi magice?

Vrăjitoarea se uită la ușa lustruită din lemn de mahon din fața spațiului unde stăteau creatorii de broșuri; Harry se uită și el și simți o explozie de furie. Acolo unde ar fi trebuit să fie vizorul, pe o ușă Încuiată, fusese încastrat în lemn un ochi mare, rotund, cu un iris albastru aprins, un ochi care era extrem de familiar pentru oricine îl cunoscuse pe Alastor Moody.

Pentru o fracțiune de secundă, Harry uită unde era și ce făcea acolo: uită chiar și că era invizibil. Se duse cu pași mari direct spre ușă, pentru a examina ochiul. Nu se mișcă: se uita în sus, în gol, inert. Pe plăcuța de sub el scria:

Dolores Umbridge.

Subsecretar al ministrului.

Și sub aceasta mai era o plăcuță nouă, ceva mai strălucitoare:

Șef al Comisiei Evidenței celor cu Părinți Încuiați.

Harry se uită înapoi la cei doisprezece creatori de broșuri – erau absorbiți de ce făceau, dar nu putea să creadă că nu ar fi observat dacă s-ar fi deschis ușa de la un birou gol, chiar în fața lor. Drept urmare, scoase dintr-un buzunar interior un obiect ciudat cu piciorușe mișcătoare și cu un claxon rotund din cauciuc pe post de corp. Ghemuindu-se sub pelerină, puse Detonatorul Fals pe podea.

Acesta se strecură imediat printre picioarele vrăjitoarelor și vrăjitorilor din fața lui. Harry așteptă cu mâna pe clanță și, câteva clipe mai târziu, se auzi o pocnitură puternică și un șuvoi imens de fum negru și înțepător se ridică dintr-un colț. Vrăjitoarea tânără din rândul din față începu să țipe: pagini roz zburau acum în toate părțile, în timp ce ea și colegii ei săriră în sus, căutând sursa agitației. Harry învârti clanța, intră în biroul lui Umbridge și închise ușa după el.

Se simți de parcă s-ar fi întors în trecut. Camera arăta exact ca și biroul lui Umbridge de la Hogwarts: orice suprafață posibilă era acoperită cu drapaje de dantelă, mileuri și flori uscate. Pe pereți erau agățate aceleași farfurii decorative, care înfățișau fiecare un pisoi viu colorat, cu fundă la gât, care se juca și se zbenguia grețos de drăgălaș. Biroul era acoperit cu un material înflorat cu volane. În spatele ochiului lui Ochi-Nebun era un dispozitiv telescopic, care îi permitea lui Umbridge să îi spioneze pe angajații de dincolo de ușă. Harry se uită prin el și văzu că încă erau cu toții adunați în jurul Detonatorului Fals. Smulse telescopul din ușă, lăsând o gaură, scoase ochiul magic din el și îl puse în buzunar. Apoi se întoarse din nou cu fața spre cameră, ridică bagheta și șopti: „Accio Medalion”.

Nu se întâmplă nimic, dar se așteptase să fie așa – fără îndoială că Umbridge știa totul despre vrăji și farmece protectoare. Drept urmare, se duse repede în spatele biroului ei și începu să deschidă sertarele. Văzu pene, carnete de notițe și magicscotch, iar niște agrafe de birou fermecate încercau să se târască afară din sertar, ca niște șerpi, încât fu nevoie să le lovească pentru a le împiedica să iasă. Găsi și o cutiuță dichisită din dantelă, plină de funde și agrafe de păr de rezervă, însă nici urmă de medalion.

În spatele biroului era un fișet și Harry începu să caute prin el. La fel ca și fișetele lui Filch de la Hogwarts, era plin de dosare, pe fiecare fiind lipită o etichetă cu un nume. Abia când ajunsese la ultimul sertar, Harry observă ceva care îl făcu să se oprească din căutat: dosarul domnului Weasley. Îl scoase și îl deschise.

ARTHUR WEASLEY.

Statut de Sânge: Sânge Pur, dar cu tendințe pro-Încuiați inadmisibile.

Cunoscut ca fiind membru al Ordinului Phoenix.

Familie:

Soție (sânge pur), șapte copii, ultimii doi născuți, elevi la Hogwarts. NB: Fiul cel mic se afla în prezent la domiciliu, grav bolnav, confirmat de inspecitori ai ministerului.

Statut de securitate: URMĂRIT. Monitorizat la fiecare pas. Posibilitate mare de a fi contactat de Indezirabilul Numărul Unu (a locuit în trecut la familia Weasley).

„Indezirabilul Numărul Unu”, șopti Harry, punând la loc dosarul domnului Weasley și închizând sertarul. Bănuia despre cine era vorba și, într-adevăr, când se ridică și se uită în jur, căutând noi posibile ascunzători, văzu un afiș cu el pe perete, cu cuvintele „Indezirabilul Numărul Unu” scrise pe piept. Un bilețel roz era lipit alături, cu imaginea unui pisoi în colț. Harry se apropie pentru a-l citi și văzu că Umbridge scrisese: „Să fie pedepsit”.

Mai furios ca niciodată, căută mai departe în vase și coșuri cu flori uscate, dar nu se miră deloc că medalionul nu se afla acolo. Învăluie biroul într-o ultimă privire și, pentru o clipă, inima îi se opri în loc. Dumbledore se uita la el dintr-o oglinjoară dreptunghiulară, sprijinită pe un corp de bibliotecă de lângă birou. Harry traversă camera în fugă și o înșfacă, dar, în clipa în care o atinse, își dădu seama că nu era nicidecum o oglindă.

Dumbledore îi zâmbea cu amărăciune de pe coperta lucioasă a unei cărți. Harry nu observase imediat scrisul verde, ondulat, de pe pălăria sa: Viața și minciunile lui Albus Dumbledore, și nici scrisul puțin mai mic de pe piept: de Rita Skeeter, autor al bestsellerului „Armando Dippet: maestru sau monstru?”

Harry deschise cartea la întâmplare și văzu o fotografie pe o pagină întreagă, cu doi băieți adolescenți, râzând amândoi, lipsiți de griji și ținându-se pe după umeri. Dumbledore, care acum avea părul până la cot, își lăsase barbă, un fel de smoc micuț, care semăna cu cel al lui Krum, care îl enervase atât de tare pe Ron. Băiatul care râdea lângă Dumbledore avea o expresie veselă și ușor sălbatică. Avea bucle aurii, care îi ajungeau până la umeri. Harry

se întrebă dacă era Doge, în tinerețe, dar nu apucă să citească cine era, pentru că se deschise ușa de la birou. Dacă Thicknesse nu s-ar fi uitat peste umăr când intrase, Harry nu ar fi avut timp să își arunce Pelerina Invizibilă peste el. Chiar și așa, se gândi că Thicknesse ar fi putut zări ceva în mișcare, pentru că rămase pe loc pentru câteva clipe, holbându-se intrigat la locul în care tocmai dispăruse Harry. Hotărând probabil că nu îl văzuse decât pe Dumbledore scărpinându-se pe nas pe coperta cărții pe care Harry o pusese repede înapoi pe raft, Thicknesse se duse până la urmă la birou și își îndreptă bagheta către pana care stătea pregătită într-o călimară. Aceasta sări în sus și începu să scrie un bilet adresat lui Umbridge. Foarte încet, abia îndrăznind să respire, Harry ieși cu spatele din birou, în spațiul deschis din fața acestuia.

Creatorii de broșuri erau încă strânși în jurul rămășițelor din Detonatorul Fals, care continua să claxoneze ușor, fumegând. Harry merse repede de-a lungul coridorului, în timp ce vrăjitoarea tânără spuse:

— Pun pariu că s-a strecurat până aici de la Farmece Experimentale. Sunt foarte neglijenți, mai țineți minte cum a fost cu rața otrăvitoare?

Grăbindu-se spre lifturi, Harry își trecu în revistă opțiunile. Fusese întotdeauna puțin probabil ca medalionul să fie acolo, la minister, și nu exista posibilitatea să o vrăjească pe Umbridge pentru a afla unde era, atâta timp cât aceasta se afla într-o cameră plină de oameni. Acum, prioritatea lor era să plece din minister înainte de a fi dați în vileag și să mai încerce în altă zi. Primul lucru pe care trebuia să îl facă era să îl repereze pe Ron și să găsească împreună un mod de a o scoate pe Hermione din sala de judecată.

Când sosi, liftul era gol. Harry sări în el și, în timp ce acesta începu să coboare, el își scoase Pelerina Invizibilă. Spre marea lui ușurare, când se opri cu un zgomot metalic la etajul doi, cel care se urcă fu chiar Ron, ud learcă și cu o expresie speriată.

— ‘n-neața, se bâlbâi el spre Harry, în timp ce liftul se puse din nou în mișcare.

— Ron, sunt eu, Harry!

— Harry! Fir-aș să fiu, am uitat cum arăți – Hermione de ce nu e cu tine?

— A trebuit să se ducă la sala de judecată cu Umbridge, n-a putut să refuze și...

Dar înainte ca Harry să termine ce avea de zis, liftul se opri din nou: ușile se deschiseră și intră domnul Weasley, care vorbea cu o vrăjitoare în vârstă, cu părul blond tapat atât de sus, încât semăna cu un mușuroi.

— Înțeleg ce spui, Wakanda, dar mă tem că nu pot fi de acord cu...

Domnul Weasley se întrerupse, îl observase pe Harry. Era foarte ciudat ca domnul Weasley să se uite la el atât de disprețuitor.

Ușile se închiseră și liftul coborî mai departe, cu același zăngănit binecunoscut.

— A, bună, Reg, spuse domnul Weasley, întorcându-și privirea în momentul în care auzi apa picurând din roba lui Ron. Astăzi este programată la interogatoriu soția ta, nu? Ăă... ce-ai pățit? De ce ești ud learcă?

— Plouă în biroul lui Yaxley, spuse Ron.

Vorbea și se uita la umărul domnului Weasley. Harry era sigur că Ron se temea că tatăl său l-ar fi recunoscut dacă s-ar fi uitat unul direct în ochii celuilalt.

— N-am putut să o fac să înceteze, așa că m-au trimis după Bernie – Pillsworth, parcă așa au zis...

— Da, în ultima vreme plouă în multe birouri, întări domnul Weasley. Ai încercat cu Meteorologul Recanto? A funcționat în cazul lui Bletchley.

— Meteorologul Recanto? șopti Ron. Nu, n-am încercat. Mersi, ta... mersi, Arthur.

Ușile liftului se deschisera, vrăjitoarea în vârstă cu părul mușuroi ieși și Ron țâșni pe lângă ea, dispărând din câmpul lor vizual. Harry dădu să-l urmeze, dar se trezi blocat de Percy Weasley, care se urcă în lift, cu nasul băgat în niște hârtii pe care le citea. Percy își dădu seama că era și tatăl lui în lift abia când se închisera ușile. Ridică privirea spre domnul Weasley, se făcu roșu ca focul și coborî imediat ce ușile se deschisera la etajul următor. Harry încercă să iasă pentru a doua oară, dar, de data aceasta, fu oprit de către domnul Weasley, care întinse un braț în fața lui.

— Stai puțin, Runcorn.

Ușile liftului se închisera și, în timp ce coborau încă un etaj, domnul Weasley spuse:

— Am auzit că ai dat informații împotriva lui Dirk Cresswell.

Harry avea impresia că furia domnului Weasley crescuse și din cauza întâlnirii cu Percy. Hotărî că cea mai bună strategie era să facă pe prostul.

— Poftim? spuse el.

— Nu face pe prostul, Runcorn, spuse domnul Weasley mânios. Ai dat de urma vrăjitorului care i-a falsificat arborele genealogic, nu-i așa?

— Eu... Și ce-i cu asta? bravă Harry.

— Cu asta... Dirk Cresswell este de zece ori mai vrăjitor ca tine, răspunse domnul Weasley încet, în timp ce liftul cobora în continuare. Dacă va scăpa cu viață din Azkaban, o să-i dai socoteală, ca să nu mai vorbesc de soția lui, de copii și de prieteni...

— Arthur, îl întrerupse Harry, sper că știi că ești urmărit, nu?

— Mă ameninți cumva, Runcorn? spuse domnul Weasley răspicat.

— Nu, spuse Harry, este o realitate! Îți urmăresc fiecare mișcare...

Se deschisera ușile. Ajunseseră la Atrium. Domnul Weasley îi aruncă lui Harry o privire fulgerătoare și ieși repede din lift. Harry rămase acolo, tulburat. Și-ar fi dorit să nu fi împrumutat înfățișarea lui Runcorn... ușile se închisera din nou, cu un zgomot metalic.

Harry își scoase Pelerina Invizibilă și o aruncă din nou peste el. Avea să încerce să o scoată de unul singur pe Hermione de acolo, în timp ce Ron se ocupa de biroul în care ploua. Când se deschisera ușile, ieși pe un coridor cu pereți din piatră, luminat de torțe, cât se poate de diferit de coridoarele cu lambriuri de lemn și covoare groase. Când liftul se puse din nou în mișcare,

Harry tremura puțin, iar privirea îi rămase ațintită pe ușa neagră din depărtare, unde era intrarea în Departamentul Misterelor.

Porni, destinația sa nefiind ușa neagră, ci un spațiu liber care își amintea că era pe partea stângă și ducea către niște trepte, spre sălile de judecată. În timp ce cobora, prin minte îi trecură tot felul de variante: mai avea două Detonatoare False, dar oare ar fi fost mai simplu să bată la ușa sălii de judecată, să intre sub înfățișarea lui Runcorn și să o cheme puțin afară pe Mafalda? Bineînțeles, nu știa dacă Runcorn era destul de important pentru a putea face așa ceva și, chiar dacă ar fi reușit, faptul că Hermione nu avea să se mai întoarcă, ar fi putut da alarma înainte ca ei să apuce să plece din minister.

Cufundat în gânduri, nu simți imediat răcoarea stranie care începu să-l învăluie, de parcă ar fi coborât în ceață. Devenea din ce în ce mai rece, pe măsură ce înainta: frigul îi intră pe gât, sfâșiindu-i plămâni. Și apoi, simți cum îl cuprindea, cum creștea în el starea aceea de disperare, de deznădejde...

Dementori, își spuse el.

Când ajunse la capătul scărilor și făcu la dreapta, văzu o scenă înfiorătoare. Culoarul întunecat din fața sălilor de judecată era plin cu siluete înalte, întunecate, care purtau glugi, cu fețele complet ascunse, singurul sunet care se auzea fiind respirația lor hârșăită. Vrăjitorii cu părinți încuiați chemați la interogatoriu stăteau îngroziți, adunați unii în alții, tremurând pe băncile tari din lemn. Majoritatea își ascundeau fețele în mâini, încercând poate instinctiv să se apere de gurile lacome ale Dementorilor. Unii erau însoțiți de familii, alții stăteau singuri. Dementorii pluteau încolo și înapoi în fața lor, iar frigul, deznădejdea și disperarea locului se abătura asupra lui Harry ca un blestem.

Împotrivește-te, își spuse el, dar știa că nu putea să creeze un Patronus acolo fără să se dea imediat de gol. Așadar înaintă, cât putu de încet, simțind cum o amorțeală părea să-i pună stăpânire pe minte cu fiecare pas pe care îl făcea, dar se forță să se gândească la Hermione și la Ron, care aveau nevoie de el.

Era îngrozitor să treci printre siluetele înalte și întunecate; chipurile fără ochi ascunse în spatele glugilor se întorceau când trecea pe lângă ele și era convins că îl simțeau, că simțeau probabil o prezență umană care încă mai spera, care încă mai lupta...

Imediat, una dintre ușile de la celulele din partea stângă a coridorului se deschise brusc la perete, în tăcerea glacială, iar din interior se auziră răsunând țipete:

— Nu, nu, sunt semipur, sunt semipur, jur! Tatăl meu a fost vrăjitor, zău, verificați, Arkie Alderton, este un designer cunoscut de mături, verificați, credeți-mă – ia mâna de pe mine, ia mâna de pe mine...

— Ți-o spun pentru ultima dată, repeta vocea blândă a lui Umbridge, amplificată magic, pentru a se auzi limpede peste strigăteleperate ale bărbatului. Dacă opui rezistență, vei fi supus sărutului Dementorului.

Strigătele bărbatului se potoliră, dar hohotele de plâns înăbușit se auzeau până pe coridor.

— Luați-l, spuse Umbridge.

Doi Dementori apărură în cadrul ușii care dădea în sala de judecată, ținându-l strâns de braț, cu mâinile lor putrezite și pline de cruste, pe un vrăjitor care părea pe cale să leșine.

Plutiră cu el de-a lungul coridorului și apoi, întunericul pe care îl lăsară în urmă îl înghiți cu totul.

— Următorul – Mary Cattermole! strigă Umbridge.

Se ridică o femeie micuță, care tremura din cap până în picioare. Avea părul negru strâns în coc și purta o robă lungă, simplă. Era albă la față ca hârtia. Când trecu pe lângă Dementori, Harry o văzu cum se cutremură.

O făcu instinctiv, fără să se gândească la nici un plan de dinainte, pentru că detesta să o vadă intrând singură în celulă: se strecură înăuntru după ea, exact când începu să se închidă ușa.

Nu era aceeași cameră unde fusese cândva interogat pentru folosirea nepermisă a magiei. Aceasta era mult mai mică; deși avea tavanul destul de înalt, îți dădea senzația de claustrofobie, ca și când ai fi căzut pe fundul unei fântâni adânci.

Înăuntru erau și mai mulți Dementori, care își aruncau asupra camerei aura glacială. Stăteau ca niște santinele în colțurile cele mai îndepărtate de platforma înaltă, ridicată. Aici, în spatele unei balustrade, stătea Umbridge, cu Yaxley de-o parte și cu Hermione, care era aproape la fel de palidă ca și doamna Cattermole, de cealaltă. La picioarele platformei se plimba încolo și încoace o pisică argintie, cu părul lung, și Harry își dădu seama că era acolo pentru a-i proteja pe anchetatori de disperarea pe care o emanau Dementorii, aceasta fiindu-le destinată numai acuzaților, nu și acuzatorilor.

— Ia loc, spuse Umbridge cu vocea ei blândă și dulce.

Doamna Cattermole se duse clatinându-se spre singurul scaun din mijlocul camerei, dedesubtul platformei ridicate. În clipa în care se așeză, din brațele scaunului ieșiră niște lanțuri zăngănitoare, care o legară de el.

— Te numești Mary Elizabeth Cattermole? întrebă Umbridge.

Doamna Cattermole încuviință o dată din cap, tremurând.

— Căsătorită cu Reginald Cattermole, de la Departamentul de Întreținere Magică?

Doamna Cattermole izbucni în lacrimi.

— Nu știu unde este, ar fi trebuit să ne întâlnim aici!

Umbridge o ignoră.

— Mama lui Maisie, Ellie și Alfred Cattermole?

Doamna Cattermole hohoti și mai tare ca înainte.

— Sunt speriați, cred că nu o să mă mai întorc acasă...

— Scutește-ne, se răsti Yaxley. Odraslele Sânge-Mălilor nu ne trezesc mila.

Hohotele de plâns ale doamnei Cattermole acoperiră pașii lui Harry, în timp ce se îndrepta cu băgare de seamă spre treptele care duceau către platforma ridicată. În clipa în care trecu pe lângă locul unde patrula pisica

Patronus, simți cum temperatura se schimbă – era cald și plăcut. Era sigur că Patronusul îi aparținea lui Umbridge și strălucea puternic pentru că era fericită acolo, în elementul ei, aplicând legile sinistre la care își adusese contribuția. Încet și cu foarte mare grijă, se strecură pe platformă pe lângă Umbridge, Yaxley și Hermione, așezându-se în spatele celei din urmă. Îi era teamă să nu o facă să tresară. Îi trecu prin minte să arunce vraja Muffliato asupra lui Umbridge și Yaxley, dar chiar și simpla șoptire a cuvântului ar fi putut s-o sperie pe Hermione. Apoi, Umbridge ridică vocea, adresându-se doamnei Cattermole, și Harry profită de ocazie.

— Sunt în spatele tău, îi șopti el Hermionei la ureche.

Așa cum se așteptase, Hermione tresări atât de tare, încât aproape că răsturnă călimara pe care ar fi trebuit să o folosească pentru transcrierea interogatoriului, dar Umbridge și Yaxley erau concentrați asupra doamnei Cattermole și nu băgară nimic de seamă.

— Doamnă Cattermole, când ați sosit astăzi la minister, vi s-a confiscat o baghetă, spunea Umbridge. Douăzeci și doi de centimetri lungime, din lemn de cireș, miez din fir de păr de unicorn. Recunoașteți această descriere?

Doamna Cattermole încuviință din cap, ștergându-se cu mâneca la ochi.

— Ați putea să ne spuneți, vă rog, de la ce vrăjitor sau vrăjitoare ați luat bagheta cu pricina?

— L-luat? suspină doamna Cattermole. Nu am luat-o de la nimeni. Am cumpărat-o la unsprezece ani. Ea m-a... m-a ales pe mine.

Plângea în hohote, mai tare ca niciodată. Umbridge râse dulceag, ca o fetiță, făcându-l pe Harry să vrea să o strângă de gât. Se aplecă înainte peste balustradă, pentru a-și observa cu mai mare atenție victima, și ceva auriu se aplecă odată cu ea, atârând în gol: era medalionul.

Hermione îl văzuse și ea; scoase un mic țipăt, dar Umbridge și Yaxley, preocupați în continuare de prada lor, nu auziră nimic.

— Nu, spuse Umbridge, nu cred că a fost așa, doamnă Cattermole. Baghetele nu aleg decât vrăjitori sau vrăjitoare. Dumneata nu ești o vrăjitoare. Am aici răspunsurile pe care le-ați dat în chestionarul care v-a fost trimis – dă-mi-le, Mafalda.

Umbridge întinse o mână mică: semăna atât de bine cu o broască râioasă, încât Harry fu surprins când nu văzu piele între degetele ei butucănoase. Din cauza șocului, lui Hermione începură să-i tremure mâinile. Căută în teancul de acte aflat într-un echilibru precar pe scaunul de lângă ea și scoase până la urmă un vraf de pergamente cu numele doamnei Cattermole pe el.

— E-e foarte frumos, Dolores, spuse ea, indicând medalionul care scliffea printre volanele bluzei lui Umbridge.

— Ce să fie? se răsti Umbridge, uitându-se în jos. A, da – o moștenire de familie, spuse ea, atingând ușor medalionul aflat pe pieptul masiv. Litera „S” vine de la „Selwyn”... sunt o urmașă a familiei Selwyn... Adevărul este că sunt puține familii cu sânge pur cu care să nu fiu înrudită. Ce păcat, continuă ea,

ridicând vocea, în timp ce frunzărea prin chestionarul doamnei Cattermole, că același lucru nu se poate spune și despre dumneata. Profesia părinților: zarzavagii.

Yaxley râse batjocoritor. Dedesubt, pisica pufoasă argintie patrula de colo-colo și Dementorii așteptau în colțuri.

Minciuna lui Umbridge făcu să i se urce lui Harry sângele în cap, anulându-i orice fel de precauții – și anume că medalionul pe care îl luase ca mită de la un hoț de rând era folosit pentru a se mândri cu descendența ei din familia pursânge. Harry ridică bagheta, fără să se sinchisească să o ascundă sub Pelerina Invizibilă, și spuse: „Stupefy!”

Avu loc o străfulgerare de lumină roșie, iar Umbridge se prăbuși, lovindu-se cu fruntea de balustradă. Actele doamnei Cattermole îi alunecară din poală pe podea și pisica argintie care patrula dedesubt dispăru. Îi lovi un aer rece ca gheața, asemenea unei pale de vânt, și Yaxley se uită în jur derutat, căutând sursa problemei. Văzu mâna suspendată a lui Harry cu bagheta îndreptată spre el. Încercă să își scoată și el bagheta, dar era prea târziu.

— Stupefy!

Yaxley se prelinse pe podea, unde rămase ghemuit.

— Harry!

— Hermione, doar nu crezi că puteam să stau cu mâinile în sân și să o ascult cum...

— Harry, doamna Cattermole!

Harry se întoarse repede, dându-și jos Pelerina Invizibilă.

Dedesubt, Dementorii își părăsiseră colțurile și pluteau spre femeia legată de scaun; se părea că acum acționau liber ori pentru că dispăruse Patronusul, ori pentru că simțiseră că stăpânii lor pierduseră controlul. Doamna Cattermole scoase un strigăt îngrozit de teamă când o mână scârboasă, cu cruste, o apucă de bărbie, trăgându-i capul pe spate.

— Expecto Patronum!

Cerbul argintiu zbură din vârful baghetei lui Harry și sări spre Dementori, care se dădură înapoi și se făcură din nou una cu întunericul. Lumina cerbului care mergea ușurel în galop, mai puternică și mai caldă decât protecția pisicii, umplu întreaga cameră.

— Ia Horcruxul, îi spuse Harry Hermionei.

Coborî în fugă treptele, vârându-și Pelerina Invizibilă la loc în geantă, și se apropie de doamna Cattermole.

— Tu? șopti ea, privindu-l în ochi. Dar... dar Reg a spus că tu ești cel care a propus să fiu anchetată!

— Da? bolborosi Harry, trăgând de lanțurile cu care avea legate mâinile. Ei bine, m-am răzgândit. Diffindo! Nu se întâmplă nimic. Hermione, cum să scap de lanțurile astea?

— Stai puțin, încerc să fac ceva...

— Hermione, suntem înconjurați de Dementori!

— Știu, Harry, dar dacă se trezește fără medalion – trebuie să fac o dublură... Geminio! Gata... ar trebui să nu-și dea seama...

Hermione coborî în fugă.

— Să vedem... Relashio!

Lanțurile zăngăniră și se retraseră înapoi în brațele scaunului. Doamna Cattermole părea la fel de speriată ca și până atunci.

— Nu înțeleg, șopti ea.

— O să plecați de aici cu noi, spuse Harry, ridicând-o în picioare. Duceți-vă acasă, luați-vă copiii și fugiți, fugiți din țară, dacă e nevoie. Deghizați-vă și fugiți. Ați văzut cum e, nu o să aveți niciodată parte de un proces corect.

— Harry, zise Hermione, cum o să ieșim de aici, cu toți Dementorii aceia în fața ușii?

— Cu Patronuși, spuse Harry, îndreptându-și bagheta către Patronusul său.

Învăluit încă de o strălucire puternică, cerbul încetini și se îndreptă spre ușă.

— Cât mai mulți. Creează-l pe al tău, Hermione!

— Expec-expecto Patronum! spuse Hermione. Nu se întâmplă nimic.

— Este singura vrajă cu care are probleme, îi spuse Harry doamnei Cattermole, care era complet uluită. Din păcate... haide, Hermione...

— Expecto Patronum!

O vidră argintie țâșni din vârful baghetei Hermionei și înotă grațios prin aer, alăturându-se cerbului.

— Hai, spuse Harry, conducându-le pe Hermione și pe doamna Cattermole spre ușă.

În momentul în care Patronușii ieșiră plutind din celulă, oamenii care așteptau afară începură să strige șocați. Harry se uită în jur – Dementorii se dădeau la o parte în stânga și în dreapta, dispărând în întuneric, împrăștiindu-se din fața ființelor argintii.

— S-a hotărât să vă duceți toți acasă și să fugiți cu familiile voastre, le spuse Harry celor cu părinți încuiați care așteptau, orbiți de lumina Patronușilor și încă destul de speriați. Duceți-vă în străinătate, dacă puteți. Cât mai departe de minister. Aceasta este... ăă... noua politică oficială. Acum, urmați-i pe Patronuși și veți putea pleca din Atrium.

Reușiră să urce treptele de piatră fără a fi interceptați, dar când se apropiară de lifturi, Harry începu să aibă presimțiri rele. Nu își imagina cum ar fi putut să nu atragă atenția asupra lor dacă ieșeau în Atrium cu un cerb argintiu și o vidră zburând pe lângă ei și cu douăzeci și ceva de oameni, jumătate din ei fiind acuzați că aveau părinți Încuiați.

— Reg! strigă doamna Cattermole, aruncându-se în brațele lui Ron. Runcorn mi-a dat drumul, i-a atacat pe Umbridge și pe Yaxley și ne-a spus tuturor să plecăm din țară, cred că așa ar trebui să facem, Reg, zău că da. Hai să ne ducem repede acasă, să luăm copiii și... de ce ești atât de ud?

— Apă, bolborosi Ron, eliberându-se din brațele ei. Harry, știu că sunt intruși în minister, ceva în legătură cu o gaură din ușa de la biroul lui Umbridge, cred că avem cinci minute dacă...

Patronusul Hermionei făcu poc și dispăru, în timp ce ea se întoarse îngrozită spre Harry.

— Harry, dacă am rămas blocați aici...

— Nu vom rămâne, dacă ne mișcăm repede, răspunse Harry.

Apoi se adresă grupului tăcut din spatele lor, unde toți îl priveau cu gurile căscate.

— Cine are baghete?

Cam o jumătate dintre ei ridicară mâna.

— Bun, toți cei care nu au baghete trebuie să stea lângă cei care au. Vom fi nevoiți să ne grăbim – înainte să ne poată opri. Haideți!

Reușiră să se înghesuie în două lifturi. Patronusul lui Harry rămase de pază în fața grilajelor aurii, în timp ce ei se închiseră și lifturile începură să urce.

— Etajul opt, spuse vocea neutră a vrăjitoarei, Atriumul.

Harry își dădu seama imediat că aveau probleme. Atriumul era plin de oameni care mergeau de la un șemineu la altul, sigilându-le.

— Harry! strigă Hermione. Ce o să ne...?

— OPRIȚI-VĂ! tună Harry și vocea puternică a lui Runcorn răsună în Atrium.

Vrăjitorii care sigilau șemineurile înlemniră.

— Urmați-mă, șopti el către grupul de vrăjitori cu părinți Încuiați, ai cărui membri înaintau înghesuindu-se unii în alții, însoțiți de Ron și Hermione.

— Ce s-a întâmplat, Albert? spuse neliniștit același vrăjitor cu început de chelie, care ieșise mai devreme din șemineu după Harry.

— Țștia trebuie să iasă înainte să sigilați ieșirile, spuse Harry, cât putu de autoritar.

Cei din grupul vrăjitorilor se uitară unii la alții.

— Ni s-a spus să sigilăm ieșirile și să nu lăsăm pe nimeni să...

— Mă contrazici? – se răsti Harry. Vrei să pun să-ți fie examinat arborele genealogic, așa cum i-am făcut lui Dirk Cresswell?

— Iartă-mă! spuse vrăjitorul cu început de chelie cu respirația întretăiată, dându-se un pas înapoi. N-am vrut să sugerez nimic, Albert, dar mă gândeam... mă gândeam că urmau să fie interogați și...

— Au sânge pur, spuse Harry și vocea sa joasă răsună impresionant în sală. Sunt sigur că au sângele mai pur decât al multora dintre voi. Duceți-vă, strigă el către cei cu părinți Încuiați, care fugiră în șemineuri și începură să dispară doi câte doi. Vrăjitorii ministerului rămaseră de-o parte, unii părând derutați, alții speriați și ostili. Și atunci...

— Mary!

Doamna Cattermole se uită peste umăr. Adevăratul Reg Cattermole, care nu mai vomita, ci era doar palid și slăbit, tocmai ieșise în fugă dintr-un lift.

— R-Reg?

Se uită când la soțul ei, când la Ron, care înjură răspicat.

Vrăjitorul cu început de chelie rămase cu gura căscată, întorcându-și capul în mod ridicol între un Reg Cattermole și altul.

— Hei! Ce se întâmplă aici? Ce-i asta?

— Sigilați ieșirile! Sigilați-le!

Yaxley țâșnise dintr-un alt lift și fugea spre grupul de lângă șemineurile în care dispăruseră toți cei cu părinți Încuiați, cu excepția doamnei Cattermole. Când vrăjitorul cu început de chelie ridică bagheta, Harry își încleștă pumnul și îl pocni, făcându-l să zboare prin aer.

— I-a ajutat să scape pe cei cu părinți Încuiați, Yaxley! strigă Harry.

Colegii vrăjitorului cu început de chelie se revoltară, dându-i ocazia lui Ron să o prindă de mână pe doamna Cattermole, să o tragă în șemineul care era încă deschis și să dispară. Confuz, Yaxley se uită la Harry, apoi la vrăjitorul căruia îi dăduse un pumn, în timp ce adevăratul Reg Cattermole strigă:

— Soția mea! Cine a fugit cu soția mea? Ce se întâmplă?

Harry îl văzu pe Yaxley întorcând capul și citi o licărire de adevăr pe chipul său aspru.

— Hai! îi strigă Harry Hermionei, o apucă de mână și săriră împreună în șemineu, în timp ce blestemul lui Yaxley zbură peste capul lui Harry.

Se învârtiră pentru câteva secunde înainte de a țâșni într-o cabină, dintr-un WC. Harry deschise ușa la perete și îl văzu pe Ron, care stătea lângă chiuvete, luptându-se în continuare cu doamna Cattermole.

— Reg, nu înțeleg...

— Dați-mi drumul, nu sunt soțul dumneavoastră, trebuie să vă duceți acasă!

Se auzi un zgomot dintr-o cabină din spatele lor. Harry se uită în jur – tocmai apăruse Yaxley.

— Să mergem! strigă Harry.

O apucă pe Hermione de o mână și pe Ron de braț și se învârtiră pe loc.

Fură înghițiți de întuneric și se simțiră striviți, dar ceva nu era în ordine... mâna Hermionei părea să alunecă din strânsoare.

Se întreba dacă avea să se sufocă; nu putea nici să respire și nici să vadă, iar singurele lucruri solide din lume erau brațul lui Ron și degetele Hermionei, care alunecau încet-încet...

Și atunci văzu ușa de la numărul doisprezece, Casa Cumplită, cu inelul în formă de șarpe, dar înainte să poată trage aer în piept, se auzi un strigăt și o străfulgerare de lumină mov, mâna Hermionei îl strânse brusc și totul fu înghițit din nou de întuneric.

Capitolul XIV.

Hoțul.

Când deschise ochii, Harry fu orbit de lumini aurii și verzui. Nu avea idee ce se întâmplase, tot ce știa era că stătea întins pe frunze și rămurele.

Chinuindu-se să tragă aer în plămâni pe care îl simțea aplatizați, clipi și își

dădu seama că lumina puternică era de la soarele care strălucea printre frunzele copacilor, foarte sus. Apoi, ceva se mișcă aproape de fața lui. Se ridică în mâini și în genunchi, pregătit să se confrunte cu o ființă mică și feroce, dar descoperi că era vorba despre piciorul lui Ron. Uitându-se în jur, Harry văzu că el, Ron și Hermione erau pe pământ într-o pădure, în aparență singuri.

Primul lucru care îi trecu prin minte lui Harry fu Pădurea Interzisă și, pentru o clipă, chiar dacă știa cât de nesăbuit și periculos ar fi fost să Apară pe domeniul de la Hogwarts, inima i se umplu la gândul că ar fi putut să se strecoare printre copaci, până la coliba lui Hagrid. Cu toate acestea, în puținul timp cât îi luă lui Ron să scoată un mormăit răgușit și lui Harry să înceapă să se târască spre el, își dădu seama că nu erau în Pădurea Interzisă: copacii păreau mai tineri, erau la mai mare distanță unii de alții, iar pământul era mai liber.

O găsi pe Hermione, stând și ea tot în mâini și în genunchi, lângă capul lui Ron. În clipa în care ochii i se opriră asupra lui Ron, Harry uită de orice alte griji. Acesta avea toată partea stângă a capului plină de sânge și chipul alb-cenușiu făcea un contrast puternic cu pământul acoperit de frunze. Efectele Polipoțiunii începeau să se risipească: înfățișarea lui Ron era un amestec între el însuși și Cattermole, părul îi devenea din ce în ce mai roșu, pe măsură ce chipul îi devenea chiar și mai palid.

— Ce-a pățit?

— S-a Secționat, spuse Hermione, lucrând cu degetele în dreptul mânecii lui Ron, acolo unde sângele era cel mai abundent și mai întunecat.

Harry privi, îngrozit, cum Hermione îi sfâșie cămașa lui Ron. Întotdeauna i se păruse că Secționarea era ceva amuzant, dar acum... stomacul i se strânse în mod neplăcut, în timp ce Hermione dezgoli antebrațul lui Ron, de unde lipsea o bucată mare de carne, în loc rămânând o gaură curată, care părea făcută cu cuțitul.

— Harry, repede, în geanta mea e o sticlută cu o etichetă pe care scrie „Esență de frăsinel”...

— În geantă... da...

Harry fugi unde aterizase Hermione, înșfacă gentuța cu perluțe și își vârî mâna înăuntru. Imediat, în dreptul mâinii lui începură să apară diverse obiecte – simți cotoare de cărți îmbrăcate în piele, mâneci din pulovere de lână, tocuri de pantofi.

— Repede!

Înșfacă bagheta de pe jos și o îndreptă spre interiorul genții magice.

— Accio frăsinel!

O sticlută maronie țâșni din gentuță – el o prinse și se întoarse repede la Hermione și la Ron, care avea ochii întredeschiși, printre gene văzându-i-se doar albul acestora.

— A leșinat, spuse Hermione, care era și ea destul de palidă. Nu mai arăta ca Mafalda, deși avea încă părul cărunt pe alocuri. Harry, deschide-o tu, îmi tremură mâinile.

Harry smulse dopul sticlutei, iar Hermione o luă și turnă trei picături de licoare peste rana sângerândă. Se ridică un fum verzui și, după ce se risipi, Harry văzu că sângerarea încetase.

Rana arăta ca și când ar fi fost făcută cu câteva zile în urmă – mai adineauri carne vie, locul fusese acoperit acum cu piele nouă.

— Oau! făcu Harry.

— Nu îndrăznesc să fac altceva, zise Hermione șovăitoare. Există vrăji care l-ar vindeca pe deplin, dar nu am curajul să le arunc asupra lui pentru că aș putea greși și să îi înrăutățesc situația... a pierdut deja foarte mult sânge.

— Cum s-a rănit? Adică – Harry clătină din cap, încercând să își limpezească gândurile, pentru a înțelege ce se întâmplase – de ce suntem aici? Nu era vorba să ne întoarcem la Casa Cumplită?

Hermione trase aer în piept. Părea să fie gata să izbucnească în plâns.

— Harry, nu cred că ne vom mai putea întoarce acolo vreodată.

— Cum ad...?

— Când am Dispărut, m-a prins Yaxley și nu am putut să scap de el. Era prea puternic și încă mă mai ținea când am ajuns la Casa Cumplită și cred că trebuie să fi văzut ușa și să se fi gândit că ne opream acolo, așa că mi-a dat un pic drumul și am reușit să scap de el și v-am adus aici!

— Dar atunci, unde e? Stai așa... doar nu vrei să spui că este la Casa Cumplită... Doar nu poate să intre acolo...

Hermione încuviință din cap și ochii îi sclipeau plini de lacrimi.

— Ba da, Harry, cred că poate. L-am obligat să îmi dea drumul cu un blestem de desprindere, dar îl adusesem deja în zona protejată de Vraja Fidelius. De vreme ce a murit Dumbledore, noi suntem Păstrători ai Secretului, așa că i-am divulgat secretul, nu?

Nu avea sens să se prefacă, Harry era convins că Hermione avea dreptate. Era o mare lovitură. Dacă Yaxley putea acum să intre în casă, nu mai aveau cum să se întoarcă acolo. Chiar atunci, putea să aducă acolo alți Devoratori ai Morții, prin Apariție. Cu toate că era sumbră și deprimantă, casa aceea fusese singurul lor refugiu, chiar un fel de cămin, de când Kreacher devenise mult mai fericit și mai prietenos. Cu o urmă de regret care nu avea nici o legătură cu mâncarea, Harry și-l imagină pe spiridușul de casă pregătind plăcinta cu carne și rinichi pe care Harry, Ron și Hermione nu aveau să o mănânce niciodată.

— Harry, iartă-mă, îmi pare atât de rău!

— Fii serioasă, n-a fost vina ta! Dacă e cineva de vină, eu sunt acela...

Harry băgă mâna în buzunar și scoase ochiul lui Ochi-Nebun.

Hermione tresări, îngrozită.

— Umbridge îl pusese în ușa de la biroul ei, ca să-și spioneze angajații. N-am putut să-l las acolo... dar așa și-au dat seama că erau intruși.

Înainte ca Hermione să poată răspunde, Ron gemu și deschise ochii. Era încă cenușiu și chipul îi lucea de transpirație.

— Cum te simți? șopti Hermione.

— Groaznic, răspunse Ron răgușit, strâmbându-se în timp ce își pipăia brațul rănit. Unde suntem?

— În pădurea unde s-a ținut Cupa de Vâjthaț, spuse Hermione. Am vrut să fim într-un spațiu închis, la adăpost, și acesta a fost...

— Primul loc care ți-a trecut prin minte, încheie Harry în locul ei, uitându-se în jur, la poienița aparent pustie.

Nu putu să nu își aducă aminte de ce se întâmplase ultima dată când Apăruseră în primul loc la care se gândise Hermione, cum Devoratorii Morții îi găsiseră cu doar câteva minute mai târziu. Oare fusese din cauza Legilimanției? Oare Cap-de-Mort și călăii săi știau și de data aceasta unde îi dusesese Hermione?

— Nu credeți că ar trebui să mergem în continuare? îl întrebă Ron pe Harry și acesta își dădu seama, după expresia prietenului său, că și el se gândea la același lucru.

— Nu știu.

Ron părea încă palid și transpirat. Nu încercase deloc să se ridice, era prea slăbit pentru a o face. Ideea mutării lui Ron i se păru îngrijorătoare.

— Hai să rămânem aici pentru moment, zise Harry.

Simțindu-se ușurată, Hermione sări în picioare.

— Unde te duci? întrebă Ron.

— Dacă rămânem, ar trebui să aruncăm niște farmece în jurul locului, răspunse ea.

Își ridică bagheta și începu să se plimbe, formând un cerc larg în jurul lui Harry și Ron și murmurând în același timp incantații. Harry văzu mici schimbări în văzduh: era ca și când Hermione ar fi aruncat o masă de aer cald peste poienița lor.

— Salvo Hexia... Protego Totalum... Repello Incuiatum... Muffliato... Poți să scoți cortul, Harry...

— Cortul?

— Din geantă!

— Din... bineînțeles, se confirmă Harry.

De data aceasta, nu se obosi să scotocească prin gentuță, ci folosi din nou o Vrajă de Chemare. Cortul ieși ca o masă neuniformă de pânză, sfori și stâlpi.

Harry îl recunoscu – în parte din pricina mirosului de pisici – ca fiind același cort în care dormiseră în noaptea Cupei Mondiale de Vâjthaț.

— Nu era al individului aceluia, Perkins, de la minister? întrebă el, începând să descurce piroanele.

— Se pare că nu l-a mai vrut înapoi, suferă de lumbago, spuse Hermione, care făcea acum niște opturi complicate cu bagheta, așa că tatăl lui Ron mi-a dat voie să îl împrumut. Erecto! adăugă ea, îndreptându-și bagheta către mormanul de pânză, care se ridică printr-o mișcare fluidă și acum stătea drept pe pământ în fața lui Harry, din mâinile căruia sări dintr-odată un țăruș, care se înfipse cu o bufnitură finală în capătul unui ochi de frânghie. Cave

Inimicum, încheie Hermione, fluturând bagheta spre cer. E tot ce pot să fac. Cel puțin, vom ști dacă vin, nu pot garanta că nu va putea pătrunde Cap...

— Nu îi spune numele! o întrerupse Ron pe un ton aspru.

Harry și Hermione se uitară unul la celălalt.

— Îmi pare rău, spuse Ron, gemând puțin în timp ce se ridică să se uite la ei, dar am senzația că e ca un... ca un blestem sau ceva de genul acesta. Nu putem să-i spunem Știm-Noi-Cine, vă rog?

— Dumbledore spunea că teama de a rosti un nume... începu Harry.

— Prietene, în caz că nu ai observat, faptul că i-a spus pe nume Știm-Noi-Cui nu l-a prea ajutat pe Dumbledore până la urmă! se răsti Ron. Hai... hai să fim un pic respectuoși cu Știm-Noi-Cine, bine?

— Respectuoși? repetă Harry, dar Hermione îl avertiză din priviri. Se părea că nu avea voie să se certe cu Ron cât timp acesta era atât de slăbit.

Harry și Hermione îl luară pe Ron, jumătate cărându-l, jumătate târându-l prin intrarea în cort. Interiorul era exact așa cum și-l amintea Harry: un mic apartament, echipat cu baie și o bucătărie micuță. Dădu la o parte un fotoliu vechi și îl așeză încet pe Ron pe partea de jos a unui pat suprapus. Deși scurt, drumul până acolo îl făcuse pe Ron să fie și mai palid și, după ce îl întinseră pe saltea, acesta închise ochii din nou și nu mai vorbi pentru o vreme.

— Fac niște ceai, spuse Hermione pe nerăsuflăte, scoțând un ceainic și căni din fundul gentuței ei și îndreptându-se spre bucătărie.

Băutura caldă i se păru lui Harry la fel de bine-venită cum fusese whiskyul-foc în seara morții lui Ochi-Nebun Moody – îi alunga cât de cât teama care i se înstăpânise în suflet. După câteva minute, Ron rupse tăcerea:

— Ce credeți că s-a întâmplat cu soții Cattermole?

— Cu puțin noroc, trebuie să fi scăpat, spuse Hermione, ținându-și strâns cana cu ceai, pentru a se liniști. Atâta timp cât domnul Cattermole nu s-a pierdut cu firea, probabil că a plecat cu doamna Cattermole prin Apariție îngemănată și chiar acum trebuie să fugă din țară împreună cu copiii lor. Asta i-a spus Harry să facă.

— Drăcia dracului... sper să fi scăpat, zise Ron, lăsându-se pe spate, pe perne.

Se părea că ceaiul îi făcea bine, nu mai arăta atât de palid.

— Însă am avut impresia că Reg Cattermole nu era tocmai isteț, după felul în care îmi vorbea lumea când mă dădeam drept el. Doamne, sper să fi reușit să scape... dacă ajung amândoi în Azkaban din cauza noastră...

Harry se uită la Hermione și întrebarea pe care voia să i-o pună – dacă faptul că doamna Cattermole nu avea baghetă ar fi putut să o împiedice să Apară odată cu soțul ei – rămase nerostită. Hermione îl privea pe Ron frământându-se pentru soarta familiei Cattermole, iar expresia ei era atât de tandră, încât Harry se simți aproape ca și când ar fi surprins-o sărutându-l.

— Deci îl ai? o întrebă Harry, pentru a-i aduce cumva aminte că era și el acolo.

— Ce – ce să am? spuse ea, tresărind un pic.

— Oare pentru ce am trecut noi prin toate astea? Medalionul! Unde e medalionul?

— L-ați luat! strigă Ron, ridicându-se un pic mai sus pe perne. Nimeni nu-mi spune nimic! Al naibii să fiu eu, puteați să-mi spuneți și mie ceva!

— Păi... încercam să scăpăm cu viață de Devoratorii Morții, nu-i așa? spuse Hermione. Poftim.

Scoase medalionul din buzunarul robei și i-l dădu lui Ron. Era de mărimea unui ou de găină. Litera „S” era încrustată cu multe pietricele verzi, scânteind palid în lumina difuză care pătrundea prin acoperișul de pânză al cortului.

— Nu există posibilitatea să-l fi distrus cineva de când l-a avut Kreacher, nu? întrebă Ron plin de speranță. Adică, suntem siguri că este un Horcrux?

— Cred că da, spuse Hermione, luându-l înapoi de la el și cercetându-l cu atenție. Ar exista vreo urmă pe el dacă ar fi fost distrus prin magie.

I-l dădu lui Harry, care îl întoarse pe-o parte și pe alta. Obiectul arăta în stare perfectă, neatins. Își aduse aminte de rămășițele sfâșiate ale jurnalului și cum crăpase în două piatra inelului-Horcrux când o distrusese Dumbledore.

— Presupun că are dreptate Kreacher, spuse Harry. O să trebuiască să găsim un mod să îl deschidem înainte de a-l putea distruge.

Și-n timp ce vorbea, Harry își dădu seama dintr-odată ce anume ținea în mână, ce trăia în spatele ușițelor din aur. În ciuda tuturor eforturilor pe care le făcuseră ca să îl găsească, simți o dorință arzătoare de a arunca medalionul cât colo. Stăpânindu-se din nou, încercă să-l desfacă, apoi încercă vraja pe care o folosisese Hermione pentru a deschide ușa de la camera lui Regulus. Niciuna dintre metode nu funcționa. Le dădu medalionul înapoi lui Ron și Hermionei, fiecare străduindu-se la rândul lui, dar fără nici un succes.

— Dar îl simțiți? întrebă Ron încet, în timp ce-l ținea strâns în pumn.

— Cum adică?

Ron îi dădu Horcruxul lui Harry. Câteva clipe mai târziu, Harry înțelese la ce se referea Ron. Oare ce simțea era propriul lui sânge pulsându-i în vene sau ceva care vibra în interiorul medalionului, ca o mică inimă din metal?

— Ce o să facem cu el? întrebă Hermione.

— O să-l ținem la loc sigur, până vom afla cum să-l distrugem, răspunse Harry și, deși nu voia să o facă, își atârnă lanțul la gât, ascunzând medalionul în interiorul robei, alături de punguța pe care o primise de la Hagrid. Cred că ar trebui să stăm de pază pe rând în fața cortului, adăugă el spre Hermione, ridicându-se și întinzându-se în același timp. Și o să trebuiască să ne gândim și la mâncare. Tu rămâi aici, spuse el cu fermitate, când Ron încercă să se ridice în capul oaselor și se înverzi deodată la față.

Cu Tradarul pe care Hermione i-l dăduse lui Harry cadou de ziua lui așezat cu grijă pe masa din cort, cei doi își petrecură restul zilei împărțindu-și între ei rolul de santinelă. Tradarul rămase totuși tăcut și nemișcat toată ziua și, fie datorită vrăjilor protectoare menite să țină departe Încuiații, pe care Hermione le aruncase în jurul lor, fie pentru că rareori treceau oameni pe

acolo, peticul lor de pădure rămase pustiu, liniștea fiindu-i deranjată doar de câteva păsări și veverițe. Seara nu aduse nici o schimbare. Harry își aprinse bagheta când o înlocui pe Hermione la ora zece și se uită în jur. Totul era învăluit în întuneric; nu văzu nimic altceva decât liliicii care zburau în înalturi, săgetând dintr-o parte în alta peste singura porțiune de cer înstelat vizibilă din poienița lor izolată.

Acum îi era foame și se simțea puțin amețit. Hermione nu împachetase nimic de mâncare în gentuța ei fermecată, presupunând că avea să se întoarcă la Casa Cumplită în aceeași seară. Nu putuseră să facă rost de nimic în afară de niște ciuperci sălbatice culese de Hermione de lângă copacii din apropiere, pe care le fierseseră într-o crăticioară de voiaj. După ce luase câteva îmbucături, Ron dădu la o parte porția sa, căci simțea cum i se face greață, iar Harry continuă să mănânce doar pentru a nu o face pe Hermione să se simtă prost.

Tăcerea din jur fu spartă de niște foșnete ciudate, semănând cu rămurelele strivite. Harry se gândi că era vorba de animale, mai degrabă decât de oameni, însă ținu bagheta strâns, la îndemână. Avea o senzație ciudată în stomac, o neliniște, amplificată și de gustul ciupercilor ca de cauciuc.

Crezuse că va fi încântat peste măsură dacă reușeau să fure înapoi Horcruxul, dar nu era așa. Tot ce simțea, în momentele în care ochii încercau să răzbată prin întunericul luminat doar în mică parte de bagheta lui, era îngrijorare în ce privea viitorul. Era ca și când s-ar fi apropiat în grabă de momentul acesta timp de săptămâni, luni, poate chiar ani întregi, dar acum se oprise brusc, nemaiaivând unde să înainteze.

Mai erau undeva și alte Horcruxuri, dar nu avea nici cea mai mică idee unde. Nici măcar nu știa ce erau toate. În vremea aceasta, se afla în mare dificultate să-și dea seama cum să-l distrugă pe singurul pe care îl găsiseră, acela care îi stătea lipit de piept. În mod straniu, nu împrumutase căldura trupului său, ci îl simțea atât de rece pe piept, de parcă tocmai ar fi fost scos din apă rece ca gheața. Din când în când, Harry credea sau poate își imagina că simțea mici bătaii de inimă ticăind neregulat, alături de ale sale.

Cum stătea acolo, în întuneric, fu cuprins de o mulțime de presimțiri rele: încercă să le țină piept, să le îndepărteze, dar acestea nu-i dădeau pace și gata. Și nici nu poate trăi, în timp ce altul supraviețuiește. Ron și Hermione, care acum vorbeau încet în spatele lui, în cort, puteau să plece dacă voiau – el nu putea. Și în timp ce stătea acolo, încercând să-și învingă propria teamă și epuizare, lui Harry i se părea că Horcruxul de pe pieptul său ticăia, anunțându-l cât timp mai are de trăit... Ce idee tâmpită, își spuse el, nu te mai gândi la asta...

Începuse să îl usture din nou cicatricea. Se temea că din cauza lui se întâmpla, pentru că avea gândurile acelea, și încercă să și le direcționeze în altă parte. Se gândi la bietul Kreacher, care îl așteptase să se întoarcă acasă și se trezise cu Yaxley în locul lor. Oare spiridușul avea să păstreze tăcerea sau avea să le spună Devoratorilor Morții tot ce știa? Harry voia să creadă că acesta își

schimbaseseră sentimentele față de el în ultima lună, că acum avea să fie loial, dar cine știa ce s-ar fi putut întâmpla? Dacă Devoratorii Morții îl torturau? Lui Harry îi apărură în minte imagini groaznice și încercă să le îndepărteze și pe ele, pentru că nu avea ce să facă pentru spiriduș. El și Hermione hotărâseră deja să nu îl cheme – dacă ar fi Apărut și cineva de la minister odată cu el? Nu puteau să se bazeze pe faptul că Apariția spiridușilor nu avea același defect ca și cea care îl adusese pe Yaxley la Casa Cumplită, ținându-se de marginea mânecii Hermionei.

Cicatricea începuse să-l ardă. Se gândi că erau multe lucruri pe care nu le știa: Lupin avusese dreptate când le vorbise despre vrăji pe care nu le întâlniseră sau nu și le imaginaseră. De ce nu îi explicase Dumbledore mai multe? Oare se gândise că mai avea timp, că va mai trăi încă mulți ani, poate secole, la fel ca și prietenul său, Nicolas Flamel? Dacă fusese așa, se înșelase... Plesneală avusese grijă să nu se întâmple astfel... Plesneală, șarpele adormit, care atacase în vârful Turnului...

Și Dumbledore căzuse... căzuse...

— Dă-mi-o, Gregorovitch.

Vocea lui Harry era stridentă, clară și glacială: ținea bagheta în fața lui, cu o mână albă, cu degete lungi. Bărbatul spre care arăta era suspendat cu capul în jos, fără frânghii, atârna acolo, imobilizat în mod straniu și invizibil, cu mâinile și picioarele legate, având o expresie îngrozită pe chipul aflat la același nivel cu al lui Harry și fiind îmbujorat din cauza sângelui care i se urcase la cap. Avea părul alb ca laptele și barba deasă și stufoasă: un Moș Crăciun atârnat cu capul în jos.

— Nu o am, nu o mai am! Cu mulți ani în urmă, mi-a fost furată!

— Nu îl minți pe Lordul Cap-de-Mort, Gregorovitch. El știe... știe întotdeauna.

Pupilele omului suspendat erau mărite, dilatate de frică și păreau să devină din ce în ce mai mari, până când întunericul din ele îl înghiți pe Harry cu totul.

Acum, Harry era Gregorovitch, scund și îndesat, grăbindu-se de-a lungul unui coridor întunecat și ținând un felinar ridicat. Gregorovitch dădu buzna în camera de la capătul holului și felinarul său revelă un fel de atelier; în marea de lumină sclipiră bucăți de rumeguș și aur, iar pe pervaz era cocoțat, ca o pasăre uriașă, un tânăr cu părul auriu. În fracțiunea de secundă cât fu luminat de felinar, Harry citi încântarea pe chipul său frumos, apoi intrusul aruncă din baghetă o Vrajă de împietrire și sări grațios pe spate, lăsând în urmă un hohot răgușit.

Și Harry se întorcea acum în grabă din interiorul acelor pupile adânci ca niște tuneluri, iar chipul lui Gregorovitch era pătruns de groază.

— Cine a fost hoțul, Gregorovitch? se auzi vocea stridentă și glacială.

— Nu știu, nu am știut niciodată, un tânăr. Nu... te rog... TE ROG! Un țipăt prelung și apoi o străfulgerare de lumină verde...

— Harry!

Deschise ochii; gâfâia, iar fruntea îi zvâcnea. Leșinase lângă cort, alunecând într-o parte, iar acum zăcea întins pe pământ. Se uită în sus la Hermione – părul ei stufos acoperise micuța porțiune de cer care se vedea printre crengile dese de deasupra lor.

— Am visat, spuse el, ridicându-se repede și încercând s-o îmbuneze pe Hermione cu o privire nevinovată. Cred că am ațipit, iartă-mă.

— Știi că a fost cicatricea! îmi dau seama după expresia de pe fața ta! Te uitai prin ochii lui Cap...

— Nu-i spune numele! se auzi vocea furioasă a lui Ron, din fundul cortului.

— Bine! se răsti Hermione. Atunci, prin ochii Știm-Noi-Cui!

— Nu am vrut să se întâmple! spuse Harry. A fost un vis! Tu poți să controlezi ce visezi, Hermione?

— Dacă ai fi învățat cum să folosești Occlumanția...

Dar Harry nu avea de gând să se lase certat, voia să discute despre ce văzuse.

— L-a găsit pe Gregorovitch, Hermione, și cred că l-a omorât, dar înainte să îl omoare, i-a citit gândurile și am văzut...

— Cred că ar fi mai bine să continui eu cu paza, dacă ești atât de obosit, încât ai adormit, spuse Hermione cu răceală.

— Dar pot s-o duc la bun sfârșit!

— Nu, e evident că ești extenuat. Du-te și culcă-te. Hermione se așeză cu încăpățănare în dreptul intrării. Furios, dar dorind să evite o ceartă, Harry intră în cort.

Chipul palid al lui Ron se ițea din patul de jos. Harry se cățără în cel de deasupra, se întinse și se uită în sus, la acoperișul de pânză. După câteva clipe, Ron începu să vorbească foarte încet, ca să nu-l audă Hermione, care stătea ghemuită la intrare.

— Ce face Știm-Noi-Cine?

Harry închise ochii strâns, străduindu-se să își amintească fiecare detaliu, apoi șopti:

— L-a găsit pe Gregorovitch. L-a legat, îl tortura.

— Dar cum poate să-i facă Gregorovitch o nouă baghetă, dacă îl ține legat?

— Habar n-am... e ciudat, nu-i așa?

Harry închise ochii, derulându-și în minte tot ce văzuse și auzise. Cu cât își amintea mai multe, cu atât păreau mai lipsite de sens. Cap-de-Mort nu spusese nimic de bagheta lui Harry, nimic despre miezurile gemene, nimic despre dorința ca Gregorovitch să îi facă o nouă baghetă mai puternică, s-o învingă pe cea a lui Harry.

— Voia ceva de la Gregorovitch, zise Harry, ținându-și ochii închiși în continuare. I-a cerut să i-o dea, dar Gregorovitch a spus că îi fusese furată... și apoi... apoi...

Își aminti mai departe cum el, sub înfățișarea lui Cap-de-Mort, călătorise parcă prin ochii lui Gregorovitch, în amintirile lui...

— I-a citit gândurile lui Gregorovitch și am văzut cum un tip tânăr, cocoțat pe un pervaz, a aruncat un blestem spre Gregorovitch și a Dispărut apoi într-o clipită. A furat-o, a furat ceea ce caută Știi-Tu-Cine. Și... cred că l-am mai văzut undeva...

Harry își dorea să poată revedea pentru o clipă chipul zâmbitor al băiatului. Furtul părea să se fi petrecut cu mulți ani în urmă, conform spuselor lui Gregorovitch. De ce îi era atât de cunoscut tânărul hoț?

În cort, zgomotele pădurii străbăteau estompat; tot ce auzea Harry era respirația lui Ron, care, după o vreme, șopti:

— N-ai văzut ce ținea în mână hoțul?

— Nu... trebuie să fi fost ceva mic.

— Harry...

Ron își schimbă poziția și suportul patului scârțâi.

— Harry, doar nu crezi că Știm-Noi-Cine caută un alt obiect pe care să îl transforme în Horcrux?

— Nu știu, spuse Harry încet. Poate că da. Dar nu ar fi periculos pentru el să mai facă unul? Nu zicea Hermione că și așa și-a împins sufletul la limită?

— Da, dar poate că el nu știe asta.

— Da... poate, spuse Harry.

Fusese sigur că ceea ce căuta Cap-de-Mort era o modalitate de a rezolva problema miezurilor gemene, sigur că dorea o soluție de la bătrânul creator de baghete... și totuși îl omorâse, în aparență fără să îi pună nici măcar o singură întrebare despre baghete.

Ce căuta Cap-de-Mort? De ce, când avea Ministerul Magiei și lumea vrăjitoarească la picioare, era departe, hotărât să găsească un obiect care îi aparținuse cândva lui Gregorovitch și care îi fusese furat de un hoț neidentificat?

Harry încă avea în fața ochilor chipul hoțului blond – era vesel, sălbatic, având aerul șmecheresc și triumfător pe care îl aveau Fred și George. Zburase de pe pervaz ca o pasăre și Harry îl mai văzuse înainte, dar nu își putea aminti unde.

Dacă Gregorovitch murise, hoțul cu chip vesel era acum în pericol și asupra lui se opriră gândurile lui Harry când sforăitul lui Ron începu să se audă din patul de dedesubt și el însuși alunecă încă o dată în visare.

Capitolul XV.

Răzbunarea goblinului.

A doua zi, dis-de-diminează, înainte ca ceilalți doi să se fi trezit, Harry plecă din cort, în căutarea celui mai bătrân, noduros și viguros copac pe care l-ar fi putut găsi în pădurea în care se aflau, îngropă ochiul lui Ochi-Nebun Moody la umbra lui și marcă locul sculptând cu bagheta o cruce micuță în scoarță. Nu era ceva nemaipomenit, dar Harry simți că Ochi-Nebun ar fi preferat de o mie de ori varianta aceasta, în schimbul ușii lui Dolores

Umbridge. Apoi se întoarse în cort, să aștepte să se trezească ceilalți și să discute ce aveau să facă mai departe.

Harry și Hermione fură de părere că nu era bine să rămână prea mult timp într-un loc și Ron fu de acord, cu condiția ca următorul drum pe care aveau să îl facă să îi poarte undeva cât mai aproape de un sandwich cu costiță afumată. Așadar, Hermione ridică toate vrăjile pe care le aruncase în jurul poieniței, în timp ce Harry și Ron șterseră toate semnele și urmele de pe pământ care ar fi putut sugera că își instalaseră cortul acolo. Apoi Dispărură la periferia unui târg micuț.

Odată ce cortul lor fu înălțat la adăpostul unui pâlci de arbori și îl înconjurară cu noi vrăji protectoare, Harry plecă, acoperit de Pelerina Invizibilă, să caute ceva de-ale gurii. Însă lucrurile nu au mers chiar așa cum plănuse. Abia intrase în oraș, când se lăsă un frig neobișnuit și o ceață deasă, iar cerul se întunecă brusc, făcându-l să rămână nemișcat.

— Dar poți să creezi un Patronus perfect! protestă Ron, când Harry se întoarse în cort cu mâna goală, cu respirația tăiată și rostind un singur cuvânt: „Dementori”.

— N-am putut... să creez un Patronus, gâfâi el, apăsându-se într-un loc dureros de sub coastă. N-a... apărut!

Expresiile lor de consternare și dezamăgire îl făcură pe Harry să se rușineze. Fusese o experiență îngrozitoare, să-i vadă pe Dementori în depărtare, zburând prin ceață, și să își dea seama, în timp ce aerul rece îi îneca plămâni, iar strigăte îndepărtate îi răsunau în urechi, că nu avea cum să se apere. Harry fusese nevoit să facă mari eforturi de voință pentru a fugi de acolo, lăsându-i pe dementorii orbi să plutească printre Încuiați, care, deși nu îi vedeau, aveau să simtă cu siguranță disperarea pe care o emanau, oriunde s-ar fi dus.

— Deci tot n-avem nimic de mâncare.

— Taci, Ron! se răsti Hermione. Harry, ce s-a întâmplat? De ce crezi că nu ai reușit să creezi Patronusul? Ieri te-ai descurcat perfect!

— Nu știu.

Se lăsă în jos, în unul din fotoliile vechi ale lui Perkins, simțindu-se din ce în ce mai umilit. Se temea că problema venea dinăuntrul lui. Ziua de ieri părea să fi fost cu mult timp în urmă; se simțea ca și când ar fi avut din nou treisprezece ani, când fusese singurul care leșinase în Expresul de Hogwarts.

Ron lovi cu piciorul în scaun.

— Ce?! se răsti el la Hermione. Sunt lihnit! Tot ce-am mâncat de când aproape era să-mi dau sufletul, sângerând, sunt doar niște ciuperci amărate.

— Atunci, du-te tu și treci de Dementori! spuse Harry nervos.

— M-aș duce, dar am mâna bandajată, în caz că n-ai observat!

— Ce bine s-a nimerit.

— Ce vrei să spui cu...

— Sigur că da! strigă Hermione, dându-și o palmă peste frunte și făcându-le semn amândurora să tacă. Harry, dă-mi medalionul! Hai, spuse ea nerăbdătoare, pocnind din degete atunci când acesta nu reacționează. Dă-mi

Horcruxul, Harry, îl ai încă la gât! Întinse mâinile și Harry își scoase lanțul de aur peste cap. În clipa în care i se dezlipi de piele, se simți eliberat și neobișnuit de ușor. Nici măcar nu își dăduse seama că era rece sau că avea o greutate care îi apăsa pe stomac până când nu dispărură ambele senzații.

— Te simți mai bine? întrebă Hermione.

— Da, mult mai bine!

— Harry, spuse ea, lăsându-se pe vine în fața lui și vorbind pe tonul pe care Harry îl asocia cu vizitarea bolnavilor incurabili. Nu crezi că ai fost posedat, nu-i așa.

— Cum? Nu! spuse el pe un ton definitiv. Țin minte tot ce am făcut de când îl port. Dacă aș fi fost posedat, aș avea lacune, nu? Ginny mi-a spus că erau momente când nu își mai amintea nimic.

— Hm... spuse Hermione, uitându-se în jos, la medalionul greu. Ei bine, poate ar trebui să nu îl mai purtăm. Putem să-l ținem în cort.

— Nu o să lăsăm Horcruxul pe unde s-o nimeri, declară Harry cu fermitate. Dacă îl pierdem, dacă îl fură cineva...

— Of, bine, bine, zise Hermione și și-l puse la gât, ascunzându-l sub bluză. Dar o să-l purtăm cu rândul, ca să nu mai rămână prea mult la cineva.

— Grozav, spuse Ron iritat. Și acum, că am lămurit-o cu asta, putem să mergem să luăm totuși ceva de mâncare?

— În ordine, dar vom căuta în altă parte, spuse Hermione, aruncându-i o privire lui Harry. Nu are sens să rămânem într-un loc în care se perindă Dementori.

Până la urmă, înnoptară pe un câmp al unei ferme izolate, de unde reușiră să facă rost de ouă și pâine.

— Nu e hoție, nu? întrebă Hermione îngrijorată, în timp ce înfulecau pe nerăsuflăte ouăle jumări, cu pâine prăjită. Adică dacă le-am lăsat niște bani sub cotețul găinilor, nu?

Ron își dădu ochii peste cap și vorbi cu gura plină:

— Ți-faci plea multe gliji. Țai liniștită!

Într-adevăr, era mult mai ușor să stai liniștit cu stomacul plin, în noaptea aceea râseră și dădură uitării cearta despre Dementori. Harry era vesel, aproape că își făcea speranțe când începu prima din cele trei străji de noapte.

Aceasta era prima dată când descoperiseră că un om ghiftuit era un om binedispus, iar unul lihnit, certăreț și posomorât. Harry fu cel mai puțin surprins de acest fapt, pentru că existaseră perioade când aproape murise de foame la familia Dursley. Hermione suportase destul de bine nopțile când nu reușiră să găsească decât niște fructe de pădure și biscuiți vechi, enervându-se puțin mai repede decât de obicei și având momente de tăcere mai apăsată. Ron, însă, fusese obișnuit întotdeauna cu trei mese delicioase pe zi, pregătite de mama lui sau de spiridușii de casă de la Hogwarts, și foamea îl făcea greu de suportat și irascibil. Ori de câte ori lipsa mâncării coincidea cu rândul lui să poarte Horcruxul, Ron devenea de-a dreptul antipatic.

— Și acum, unde mergem? era refrenul său.

El nu părea să aibă nici o idee, dar se aștepta ca Harry și Hermione să inventeze planuri, în timp ce el stătea și bombănea din cauza lipsei de mâncare. Drept urmare, Harry și Hermione pierduseră multe ore încercând să decidă unde ar fi putut găsi celelalte Horcruxuri și cum să îl distrugă pe cel pe care îl aveau deja; discuțiile dintre ei deveniseră din ce în ce mai repetitive, dat fiind că nu aveau informații noi.

Pentru că Dumbledore îi spusese lui Harry că bănuia că Horcruxurile fuseseră ascunse în locuri importante pentru Cap-de-Mort, recitau ca într-un fel de litanie ciudată locurile în care știau că locuise sau se perindase Cap-de-Mort. Orfelinatul unde se născuse și crescuse, Hogwarts, unde mersese la școală, magazinul lui Borgin și Burke, unde lucrase după ce terminase studiile, apoi Albania, unde își petrecuse anii de exil – acestea stăteau la baza speculațiilor lor.

— Da, hai în Albania. Cred că ne ajunge o după-amiază să căutăm prin toată țara, spuse Ron sarcastic.

— Nu are ce să fie acolo. Trebuie să fi făcut deja cinci Horcruxuri înainte să fie exilat și Dumbledore era sigur că șarpele era al șaselea, spuse Hermione. Știm că șarpele nu este în Albania, de obicei este cu Cap...

— Nu te-am rugat să nu-i mai spui numele?

— Bine! Șarpele este de obicei cu Știm-Noi-Cine – mulțumit?

— Nu în mod special.

— Nu îmi imaginez că ar fi ascuns ceva la „Borgin și Burke”, spuse Harry, care preciza acest lucru pentru a zecea oară, dar îl mai spuse încă o dată, pentru a rupe tăcerea jenantă. Borgin și Burke erau experți în obiecte întunecate, ar fi recunoscut imediat un Horcrux.

Ron căscă ostentativ. Abținându-se cu greu să nu arunce cu ceva în el, Harry insistă:

— Tot cred că trebuie să fi ascuns ceva la Hogwarts.

— Dar, Harry, Dumbledore l-ar fi găsit! oftă Hermione.

Harry repetă argumentul pe care îl tot folosea în sprijinul teoriei sale:

— Dumbledore a spus de față cu mine că nu și-a imaginat niciodată că ar fi știut toate secretele școlii. Vă spun, dacă vreun loc i fost important pentru Cap...

— Hei!

— ȘTIM-NOI-CINE – atunci! strigă Harry, pierzându-și până la urmă cumpătul. Dacă vreun loc a fost important pentru Știm-Noi-Cine, acesta a fost Hogwarts!

— Fii serios! spuse Ron zeflemitor. Școala lui?

— Da, școala lui! A fost primul lui cămin, primul loc care dovedea că era special, a însemnat totul pentru el și chiar și după ce a plecat...

— Hei, vorbim în continuare de Știm-Noi-Cine, da? Nu de tine? întrebă Ron.

Trăgea de lanțul Horcruxului pe care îl purta pe piept, iar Harry simți impulsul de a-l înșfăca și de a-l strânge cu el de gât.

— Ne-ai spus că Știm-Noi-Cine i-a cerut lui Dumbledore să îi dea un post de profesor după ce a plecat, nu? întrebă Hermione.

— Așa este, spuse Harry.

— Și Dumbledore a crezut că nu voia să se întoarcă decât ca să încerce să găsească ceva, probabil un alt obiect care să-i fi aparținut unuia dintre fondatori, pe care să-l transforme în Horcrux?

— Da, încuviință Harry.

— Dar nu a primit postul, nu-i așa? întrebă Hermione mai departe. Așa că nu a avut niciodată ocazia de a găsi un obiect al unuia dintre fondatori acolo și de a-l ascunde în școală!

— Fie, se dădu Harry bătut. Uitați de Hogwarts.

În lipsă altor piste, merseră la Londra, ascunși sub Pelerina Invizibilă, și căutară orfelinatul unde crescuse Cap-de-Mort. Hermione se strecură într-o bibliotecă și descoperi în registre că orfelinatul fusese demolat cu mulți ani în urmă. Vizitară locul respectiv și găsiră un bloc-turn, cu birouri.

— Am putea să încercăm să săpăm la fundație, nu? sugeră Hermione, fără a fi tocmai convinsă.

— Nu ar fi ascuns un Horcrux aici, spuse Harry.

O știuse de la bun început: orfelinatul fusese locul de unde Cap-de-Mort își dorise cu tot dinadinsul să scape, nu ar fi ascuns niciodată o bucățică din sufletul lui acolo. Dumbledore îi arătase lui Harry cum Cap-de-Mort dorise ca ascunzătorile lui să fie mărețe sau deosebite; partea aceasta cenușie și deprimantă a Londrei era complet opusă Școlii Hogwarts, sau ministerului, sau unei clădiri ca Gringotts, banca vrăjitorilor, cu ușile sale din aur și podelele din marmură.

Cu toate că nu avea idei noi, călătoriră în continuare pe la țară – în fiecare seară fixau cortul în altă parte, din spirit de prevedere. În fiecare dimineață, aveau grijă să șteargă orice urmă a prezenței lor acolo, plecând apoi în căutarea altui loc retras și izolat, călătorind prin Apariție în și mai multe păduri, în crevase întunecate din stânci, ținuturi mlăștinoase întunecate, versanți de munte acoperiți cu drobi și, o dată, într-un golfuleț adăpostit, acoperit de pietriș. Cam la fiecare douăsprezece ore, își pasau Horcruxul unul altuia, ca într-un joc de copii îndărătnici, jucat cu încetinitorul, în care le era groază de momentul când avea să se oprească muzica, pentru că răsplata celui care rămânea cu obiectul era să petreacă douăsprezece ore de frică și neliniște și mai intense decât de obicei. Pe Harry îl ustura în continuare cicatricea. Observă că cel mai des se întâmpla când purta Horcruxul. Câteodată, nu putea să-și ascundă durerea.

— Ce e? Ce ai văzut? întreba Ron, de fiecare dată când Harry se strâmba.

— Un chip, bolborosea Harry. Același chip. Hoțul care furase ceva de la Gregorovitch.

Și Ron îi întorcea spatele, fără să facă nici un efort în a-și disimula dezamăgirea. Harry știa că Ron spera să audă vești despre familia lui sau despre ceilalți membri ai Ordinului Phoenix, dar Harry nu era o antenă parabolică; nu putea să vadă decât ce gândea Cap-de-Mort în momentul acela, nu capta tot ce îi trecea prin minte. Lordul întunecat părea să se gândească mereu la tânărul necunoscut cu chipul vesel și Harry era convins că nici Cap-de-Mort nu știa cum îl chema sau unde locuia. În vreme ce cicatricea continua să-l usture, iar băiatul blond și vesel nu înceta să-i tot apară în minte, a învățat să-și ascundă orice sentiment de disconfort sau durere, pentru că ceilalți doi nu făceau decât să se impacienteze în momentul în care pomenea de hoț. Nu putea să îi învinuiască întru totul, când ei își doreau cu atâta disperare să găsească o pistă care să-i ducă la Horcruhuri.

Cum zilele se transformau în săptămâni, Harry începu să suspecteze că Ron și Hermione îl vorbeau pe la spate. De câteva ori se întrerupseră brusc când Harry intră în cort și de două ori îi surprinse din întâmplare stând ceva mai încolo și turuind cu capetele apropiate. În ambele ocazii amuțiseră când își dăduseră seama că Harry se apropia și se grăbiră să pară ocupați cu strânsul lemnelor și adusul apei.

Harry nu putu să nu se întrebe dacă nu acceptaseră să vină cu el într-o călătorie care acum părea inutilă și haotică doar pentru că trăiseră cu senzația că avea un plan secret, pe care la un moment dat îl va dezvălui. Ron nu făcea nici un efort să își ascundă proasta dispoziție și Harry începea să se teamă că și Hermione era dezamăgită de modul nesatisfăcător în care îi călăuzea Harry. Era disperat și încercă să se gândească la alte posibile ascunzători ale Horcruhurilor, dar singura care îi venea în minte era Hogwarts. Cum ceilalți erau convinși de imposibilitatea acestei variante, încetă s-o mai amintească.

Toamna puse stăpânire pe câmpuri, iar ei tot pe la țară hoinăreau: acum își fixau cortul pe grămezi de frunze căzute. Cețuri firești se alăturară celor generate de Dementori; vântul și ploaia deveniră și ele o problemă. Faptul că Hermione începuse să se priceapă mai bine la identificarea ciupercilor comestibile nu putea să compenseze întru totul izolarea lor prelungită, lipsa companiei altor oameni sau faptul că nu știau absolut nimic despre desfășurarea războiului împotriva lui Cap-de-Mort.

— Mama mea, spuse Ron într-o seară, când stăteau în cort pe malul unui râu din Țara Galilor, poate face să apară mâncare din nimic.

Dădu morocănos la o parte bucățile de pește carbonizat, care zăceau pe farfurie în fața lui. Harry se uită în mod automat la gâtul lui Ron și văzu, așa cum se așteptase, strălucirea lanțului auriu al Horcruhurii. Reuși să își înfrâneze impulsul de a-l înjura pe Ron, știind că atitudinea lui avea să fie mai rezonabilă când își va da jos medalionul.

— Mama ta nu poate să facă să apară mâncare din nimic, spuse Hermione. Nimeni nu poate. Mâncarea este primul dintre primele cinci Excepții Principale de la Transfigurarea Elementelor a lui Gamp...

— Of, vrei să vorbești și tu în engleză? spuse Ron, scoțându-și un os de pește dintre dinți.

— Este imposibil să faci o mâncare bună din nimic! Poți să o chemi dacă știi unde este, poți să o transformi, poți să mărești cantitatea pe care o ai deja...

— Mă rog... nu te deranja să mărești cantitatea ăsteia, este absolut dezgustătoare, spuse Ron.

— Harry a prins peștele și eu l-am pregătit cum am știut mai bine! Am observat că eu sunt singura care se ocupă mereu de mâncare, pentru că sunt fată, bănuiesc!

— Nu, ci pentru că se presupune că tu te pricepi cel mai bine la vrăji! se răsti Ron.

Hermione sări în picioare și câteva bucățele de știucă prăjită îi alunecară de pe farfuria de cositor, căzând pe jos.

— N-ai decât să gătești tu mâine, Ron, să găsești tu ingrediente și să încerci să le vrăjești ca să devină ceva comestibil, iar eu o să stau aici și o să mă strâmb și o să mă plâng și o să vezi și tu cum e să...

— Tăceți! spuse Harry, sărind în picioare și ridicându-și amândouă mâinile. Tăceți în clipa asta!

Hermione păru foarte jignită.

— Cum poți să-i ții partea, nu se ocupă aproape niciodată de...

— Hermione, taci, aud pe cineva!

Asculta cu mare atenție, cu mâinile încă ridicate, avertizându-i să nu vorbească. Atunci, peste zgomotul curgerii râului întunecat de lângă ei, auzi din nou vocile. Se întoarse și se uită la Tradar; era nemișcat.

— Ai aruncat vraja Muffliato asupra noastră, nu? îi șopti el Hermionei.

— Le-am făcut pe toate, șopti ea. Muffliato, de ținere la distanță a Încuiaților și Vraji de Deziluzionare... toate. Oricine ar fi, ar trebui să nu ne poată vedea sau auzi.

Se auziră râcâituri și opinteli, apoi zgomotul unor bolovani și al unor rămurele date la o parte. Deduseră că erau câțiva oameni care coborau panta abruptă și împădurită ce dădea în malul îngust, unde își montaseră cortul. Își scoaseră baghetele și se puseră pe așteptat. Vrajile pe care le aruncaseră în jurul lor ar fi trebuit să fie de ajuns, în bezna desăvârșită, pentru a nu fi observați de Încuiați sau de vrăjitori și vrăjitoare de rând. Dacă era vorba despre Devoratori ai Morții, atunci poate că măsurile lor aveau să fie puse pentru prima dată la încercare împotriva Magiei Negre.

Vocile se auzeau din ce în ce mai tare, dar rămaseră nedeslușite, în timp ce oamenii ajunseră până la mal. Harry estimează că erau la mai puțin de șase metri depărtare, dar era imposibil de spus cu precizie, din cauza susurului apei.

Hermione își înșfacă gentuța cu perluțe și începu să cotrobăie în ea. O clipă mai târziu, scoase trei Urechi Extensibile și le aruncă una lui Harry și una

lui Ron, care își vârără repede în urechi capetele sforilor de culoarea pielii și scoaseră capătul celălalt prin crăpătura de la intrarea în cort.

Câteva secunde mai târziu, Harry auzi vocea obosită a unui bărbat.

— Ar trebui să fie ceva somoni în râul ăsta sau crezi că nu este încă sezonul lor? Accio Somon!

Se auziră niște pleoscăituri și apoi zgomotul unor pești zbatându-se în mâinile unor oameni. Cineva mormăi aprobator. Harry își băgă Urechea Extensibilă și mai adânc în ureche; distinse și alte voci peste clipocitul râului, dar nu vorbeau în engleză sau într-o altă limbă umană pe care Harry să o fi auzit vreodată. Era o limbă aspră și nemelodioasă, o înșiruire de horcăieli și de zgomote guturale. Păreau să fie doi vorbitori – unul dintre ei avea vocea ceva mai joasă și vorbea mai rar decât celălalt.

Prin pânza din capătul opus al cortului se văzu lumina unui foc care tocmai se aprinsese, umbre imense întinzându-se între flăcări și cortul lor. Mirosul delicios al somonului fript pluti ademenitor înspre ei. Apoi se auziră tacâmuri care se loveau de farfurii și primul bărbat vorbi din nou.

— Luați, Socotici, Gornuk.

— Goblini! îi șopti Hermione lui Harry, care încuviință din cap.

— Mulțumim, spuseră goblinii în cor, în engleză.

— Deci, voi trei... de când sunteți pe drumuri? întrebă o voce nouă, domoală și plăcută.

Lui Harry îi era oarecum familiară; în fața ochilor îi apărură imaginea unui bărbat burtos și vesel.

— De șase săptămâni... sau șapte... nu mai știu, spuse bărbatul obosit. M-am întâlnit cu Socotici în primele zile și Gornuk ni s-a alăturat la scurt timp după aceea. E plăcut să nu fii singur. Urmă o pauză, în care continuă să se audă zgomotul tacâmurilor, ca și acela al unor câni de cositor, ridicate și puse înapoi pe pământ. Tu de ce-ai plecat, Ted? continuă bărbatul.

— Am știut că veneau după mine, răspunse Ted, cu vocea sa domoală, și Harry își dădu dintr-odată seama cine era: tatăl lui Tonks. Am auzit că Devoratorii Morții erau în zonă săptămâna trecută și am hotărât că cel mai bine este să fug. Vedeți voi, am refuzat din principiu să mă înregistrez la comisia de evidență, pentru că am părinți Încuiați, așa că știam că era doar o problemă de timp, știam că o să trebuiască să plec, mai devreme sau mai târziu. Soția mea nu ar trebui să aibă probleme, este de sânge pur. Și m-am întâlnit cu Dean aici... când, acum câteva zile, nu, fiule?

— Da, spuse o altă voce și, în momentul acela, Harry, Ron și Hermione se holbară unul la altul, în liniște, dar foarte entuziasmați.

Erau convinși că recunoscusem vocea lui Dean Thomas, un coleg al lor Cercetaș.

— Părinții tăi sunt Încuiați, nu? întrebă primul bărbat.

— Nu știu sigur, spuse Dean. Tatăl meu a părăsit-o pe mama când eram mic. Însă nu am nici o dovadă că era vrăjitor.

Pentru o vreme se lăsă tăcerea; se auzea doar cum mâncau, apoi Ted vorbi din nou.

— Dirk, trebuie să recunosc că mă mir că te-am întâlnit. Sunt bucuros, dar surprins. Se zvonea că ai fost prins.

— Așa este, spuse Dirk, parcursesem jumătate din drumul spre Azkaban când am încercat să scap, l-am împietrit pe Dawlish și i-am furat mătura. A fost mai ușor decât ai crede, presupun că nu prea e în apele lui. Sau poate este victima unei vrăji Confundus. Dacă e așa, tare aș vrea să o felicit pe vrăjitoarea sau pe vrăjitorul care l-a aranjat, probabil că mi-a salvat viața.

Urmă o altă pauză; tot ce se mai auzea erau lemnele pârâind pe foc și râul spumegând. Apoi, vocea lui Ted:

— Cu voi cum stă treaba? Ăă... aveam impresia că goblinii erau în general de partea Știm-Noi-Cui.

— Aveai o impresie greșită, spuse vocea mai stridentă a unuia dintre goblini. Suntem neutri. Este un război între vrăjitori.

— Atunci, cum de vă ascundeți?

— Am considerat că era mai prudent așa, spuse goblinul cu vocea mai groasă. După ce am refuzat ceea ce am considerat că era o cerere impertinentă, mi-am dat seama că siguranța mea personală era în pericol.

— Ce ți-au cerut să faci? întrebă Ted.

— Lucruri care nu erau pe măsura demnității rasei mele, răspunse goblinul.

Vocea lui era mai aspră și mai puțin umană.

— Nu sunt spiriduș de casă.

— Dar tu, Socotici?

— Cam din aceleași motive, spuse goblinul cu vocea mai stridentă.

Gringotts nu se mai află doar sub stăpânirea rasei mele. Nu recunosc ca stăpân nici un vrăjitor.

Adăugă ceva în șoaptă, pe limba lui, și Gornuk râse.

— Care-i gluma? întrebă Dean.

— A spus, răspunse Dirk, că sunt lucruri pe care nu le recunosc nici vrăjitorii.

Urmă o pauză scurtă.

— Nu m-am prins, spuse Dean.

— M-am răzbunat, totuși, înainte să plec, spuse Socotici în engleză.

— Așa, băiete – sau mai degrabă goblinule, se corectă repede Ted. Nu cred c-ai reușit să închizi un Devorator al Morții într-unul dintre depozitele alea vechi și de maximă securitate, nu-i așa?

— Chiar dacă aș fi făcut-o, sabia tot nu l-ar fi ajutat să scape de acolo, răspunse Socotici.

Gornuk râse din nou și chiar și Dirk o făcu pe înfundate.

— Lui Dean și mie încă ne scapă ceva, spuse Ted.

— Și lui Severus Plesneală i-a scăpat, chiar dacă nu o știe, spuse Socotici și cei doi goblini începură să râdă în hohote, malițios.

În cort, Harry respira mai încet, din cauza emoției: el și Hermione se uitau fix unul la altul, cu urechile ciulite.

— N-ai auzit, Ted? întrebă Dirk. De copiii care au încercat să fure sabia lui Cercetaș din biroul lui Plesneală de la Hogwarts?

Harry se simțea de parcă ar fi fost electrocutat; începu să tremure din tot corpul și rămase pironit.

— N-am auzit nimic, spuse Ted. N-a scris în Profet, nu?

— În nici un caz, râse Dirk pe înfundate. Mie mi-a spus Socotici, el a aflat de la Bill Weasley, care lucrează la bancă. Unul dintre copiii care au încercat să ia sabia este sora mai mică a lui Bill.

Harry se uită la Ron și la Hermione, care își țineau amândoi foarte strâns Urechile Extensibile.

— Ea și cu niște prieteni au intrat în biroul lui Plesneală și au spart cutia din sticlă în care se pare că era sabia. Plesneală i-a prins în timp ce încercau să coboare cu ea pe scări.

— Ah, dragii de ei, spuse Ted. Ce-or fi crezut, că o să poată folosi sabia împotriva Știm-Noi-Cui? Sau poate împotriva lui Plesneală?

— Ei bine, indiferent ce or fi vrut să facă, Plesneală a hotărât că sabia nu era în siguranță acolo, spuse Dirk. Câteva zile mai târziu, bănuiesc că după ce a primit aprobarea Știm-Noi-Cui, a trimis-o la Londra, să fie păstrată la Gringotts.

Goblinii izbucniră din nou în râs.

— Tot nu înțeleg gluma, spuse Ted.

— Este un fals, zise Socotici cu vocea aspră.

— Sabia lui Cercetaș!

— O, da. Este o copie – o copie excelentă, într-adevăr -, dar a fost făcută de vrăjitori. Originalul a fost făurit acum sute de ani de către goblini și are anumite proprietăți pe care le au doar obiectele făurite de aceștia. Oriunde s-ar afla sabia adevărată a lui Cercetaș, în mod sigur nu este în depozitul de la Banca Gringotts.

— Așa deci, spuse Ted. Și să înțeleg că nu te-ai obosit să le spui Devoratorilor Morții?

— Nu am avut de ce să îi deranjez cu această observație, spuse Socotici mândru și acum Ted și Dean râseră și ei împreună cu Gornuk și Dirk.

În cort, Harry închise ochii, rugându-se să pună cineva întrebarea al cărei răspuns simțea nevoia să-l afle și, un minut mai târziu, lung aproape cât zece, Dean le făcu plăcerea: era și el (își aminti Harry cu o tresărire) tot un fost prieten al lui Ginny.

— Ce s-a întâmplat cu Ginny și cu toți ceilalți? Cei care au încercat să o fure?

— Ah, au fost pedepsiți cu cruzime, spuse Socotici cu indiferență.

— Dar sunt bine, nu? întrebă repede Ted. Adică, nu e cazul să mai pățească ceva și alți copii ai familiei Weasley, nu?

— Din câte știu eu, nu au fost grav răniți, spuse Socotici.

— Au fost norocoși, spuse Ted. Având în vedere reputația lui Plesneală, cred că ar trebui să ne bucurăm că au scăpat cu viață.

— Ted, deci tu chiar crezi povestea aia? întrebă Dirk. Crezi că Plesneală l-a omorât pe Dumbledore?

— Sigur că da, spuse Ted. N-ai de gând să stai acolo și să-mi spui că Harry Potter a avut vreo legătură cu asta...

— Nu prea mai știi ce să crezi în ultima vreme, bolborosi Dirk.

— Îl cunosc pe Harry Potter, spuse Dean. Și cred că e cu adevărat cel Ales sau cum vreți să-i spuneți.

— Da, sunt mulți care ar vrea să creadă asta, fiule, spuse Dirk, inclusiv eu. Dar unde e? Se pare că a fugit. Ai crede că, dacă ar ști ceva ce nu știm noi sau ar avea vreun atu special, ar lupta acum sau ar opune rezistență, în loc să se ascundă. Și știți, Profetul a adus niște argumente destul de solide împotriva lui...

— Profetul? spuse Ted disprețuitor. Chiar meriți să fii mințit, Dirk, dacă încă mai citești mizeriile alea. Dacă vrei adevărul, încearcă să citești Zeflemitorul.

Cineva se înecă și scui pă și se auziră și niște bătăi cu piciorul în pământ. Dirk înghițise un os de pește. Până la urmă, bolborosi:

— Zeflemitorul? Zdreanța aia de ziar a nebunului de Xenon Lovegood?

— Nu prea mai e nebun în ultima vreme, spuse Ted. Ai face bine să te uiți pe el. Xenon publică toate lucrurile pe care le ignoră Profetul, nici o vorbă despre Snorhaci Corn-Șifonat în ultimul număr. Însă nu știu cât o să-l mai lase să o țină așa. Xenon spune, pe prima pagină din fiecare ediție, că orice vrăjitor care este împotriva Știm-Noi-Cui ar trebui să aibă ca prioritate numărul unu ajutorul lui Harry Potter.

— Cam greu să ajuți un băiat care a dispărut de pe fața pământului, spuse Dirk.

— Fii atent, faptul că încă nu l-au prins este o mare reușită, spuse Ted. Eu i-aș cere sfaturi bucuroși. Asta încercăm și noi să facem, să ne păstrăm libertatea, nu?

— Da, aici ai dreptate, spuse Dirk, cu un vizibil efort. Mă așteptam să-l fi prins deja, doar au tot ministerul și toți informatorii lor pe urmele lui. Știi ceva, de unde știm că nu l-au prins deja și nu l-au omorât, fără să o facă public?

— Ah, nu vorbi așa, Dirk, bâigui Ted.

Urmă o pauză lungă și alte zgomote de tacâmuri. Când vorbiră din nou, discutară despre locul unde aveau să înnopteze, pe mal sau să se retragă mai sus, pe panta împădurită. Hotărând că aveau să fie mai protejați de copaci, stinseră focul și apoi urcară înapoi pe povârniș. Vocile li se estompară.

Harry, Ron și Hermione rulară Urechile Extensibile. Harry, căruia pe măsură ce ascultase îi fusese din ce în ce mai greu să tacă, se trezi că nu putu să spună decât:

— Ginny... sabia...

— Știu! spuse Hermione.

Se năpusti spre gentuță, vârându-și de data aceasta mâna înăuntru până la subsuoară.

— Am... găsit... spuse ea printre dinți și trase de ceva care era evident că zăcea undeva pe fundul genții.

Încet-încet, începea să se vadă marginea unei rame bogat decorate. Harry se duse repede să o ajute. În timp ce la iveală ieșea portretul gol al lui Phineas Nigellus, Hermione ținu bagheta îndreptată spre el, pregătită să arunce o vrajă în orice clipă.

— Dacă cineva a înlocuit sabia adevărată cu una falsă, când se afla în biroul lui Dumbledore, spuse ea cu răsufierea tăiată în momentul în care sprijiniră tabloul de peretele cortului, înseamnă că Phineas Nigellus trebuie să fi văzut când s-a întâmplat, pentru că atârna chiar lângă cutie!

— Da, doar dacă nu dormea, spuse Harry, însă își ținu totuși respirația cât timp Hermione îngenunche în fața pânzei goale, cu bagheta îndreptată spre centru, își dresă vocea și apoi zise:

— Aă... Phineas? Phineas Nigellus?

Nu se întâmplă nimic.

— Phineas Nigellus? repetă Hermione. Domnule profesor Black? Putem vorbi puțin cu dumneavoastră? Vă rugăm...

— Vă rugăm” ajută întotdeauna, spuse o voce rece și batjocoritoare și Phineas Nigellus apărură la loc în portretul său.

Hermione strigă imediat: „Obscuro!”.

Peste ochii negri, cu sclipiri inteligente ai lui Phineas Nigellus, apărură o fâșie neagră, din cauza căreia se lovi de ramă și începu să țipe de durere.

— Ce... cum îndrăznești... ce vrei să...?

— Vă rog să mă iertați, domnule profesor Black, spuse Hermione, dar este o măsură de precauție necesară!

— Îndepărtează imediat elementul acesta! Îndepărtează-l când îți spun! Distrugi o capodoperă! Unde sunt? Ce se întâmplă?

— Nu contează unde suntem, spuse Harry, și Phineas Nigellus încremeni, renunțând la încercările disperate de a coji bucata de material pictată.

— E posibil ca vocea să-i aparțină misteriosului domn Potter?

— Poate că da, zise Harry, știind că asta avea să îi mențină interesul lui Phineas Nigellus. Vrem să-ți punem câteva întrebări despre sabia lui Cercetaș.

— A, spuse Phineas Nigellus, întorcându-și acum capul într-o parte și în alta, tot încercând să îl zărească pe Harry. Da. Fata aceea prostuță a fost mai mult decât nesăbuită în ceea ce privește...

— Ai grijă cum vorbești despre sora mea, spuse Ron cu asprime.

Phineas Nigellus ridică din sprâncene cu un aer superior.

— Cine mai este acolo? întrebă el, uitându-se disperat când în stânga, când în dreapta. Nu îmi place tonul tău! Fata și prietenii ei au fost cât se poate de nesăbuiți. Să fure de la director!

— Nu furau, spuse Harry. Sabia aceea nu îi aparține lui Plesneală.

— Apartține școlii domnului profesor Plesneală, zise Phineas Nigellus. Ce drept avea fata Weasley asupra sabiei, mai exact? A meritat să fie pedepsită, la fel ca și idiotul de Poponeață și ciudățenia de Lovegood!

— Neville nu e idiot și Luna nu e o ciudățenie! spuse Hermione.

— Unde mă aflu? repetă Phineas Nigellus, chinându-se cu noi forțe să dea la o parte bucata de material. Unde m-ați adus? De ce m-ați scos din casa strămoșilor mei?

— Lasă asta! Cum i-a pedepsit Plesneală pe Ginny, Neville și Luna? întrebă Harry imperios.

— Domnul profesor Plesneală i-a trimis în Pădurea Interzisă, să îl ajute pe imbecilul de Hagrid.

— Hagrid nu este imbecil! comentă Hermione înțepată.

— Și Plesneală probabil că a crezut că îi pedepsea, spuse Harry mai departe, în timp ce Ginny, Neville și Luna trebuie să se fi distrat bine de tot cu Hagrid. Pădurea Interzisă... au trecut prin lucruri mult mai rele decât Pădurea Interzisă. Mare brânză!

Se simțea ușurat; își imaginase tot felul de orori, cel puțin blestemul Cruciatus.

— Domnule profesor Black, ce vrem să aflăm de fapt este dacă... a mai luat cineva sabia în afară de ei. Poate că a fost luată pentru a fi curățată sau... sau pentru altceva?

Phineas Nigellus mai luă o pauză din strădaniile sale de a-și da jos legătura de la ochi și râse batjocoritor.

— Hmm... sânge-mâli, spuse el. Obiectele făurite de goblini n-au nevoie de curățare, neroadă ce ești! Argintul goblinilor respinge murdăria obișnuită și nu absoarbe decât ce îl face mai puternic.

— N-o face pe Hermione neroadă! sări Harry.

— Mă obosesc discuțiile în contradictoriu, spuse Phineas Nigellus. Poate că a sosit timpul să mă întorc în biroul directorului, nu-i așa?

Încă legat la ochi, începu să pipăie partea laterală a ramei, încercând să iasă din tablou și să se întoarcă în cel de la Hogwarts. Pe Harry îl lovi deodată o inspirație de moment.

— Dumbledore! Poți să ni-l aduci pe Dumbledore?

— Poftim? întrebă Phineas Nigellus.

— Portretul domnului profesor Dumbledore – nu l-ai putea aduce aici, în tabloul tău?

Phineas Nigellus se întoarse cu fața în direcția de unde venea vocea lui Harry.

— Este limpede că nu doar cei cu părinți Încuiați sunt ignoranți, Potter. Portretele de la Hogwarts pot comunica între ele, dar nu pot călători în afara castelului decât pentru a vizita alte portrete ale lor, din alte părți. Dumbledore nu poate veni cu mine și, după modul în care am fost tratat, te asigur că nici eu nu mă voi mai întoarce! Puțin dezamăgit, Harry îl urmări pe Phineas cum încerca să iasă iarăși din ramă.

— Domnule profesor Black, îndrăzni Hermione, vă rog, puteţi să ne spuneţi când a fost scoasă sabia din cutie ultima dată? înainte să îl ia Ginny, mă refer...

Phineas pufni plictisit.

— Cred că ultima dată când am văzut scoasă din cutie sabia lui Cercetaş a fost când domnul profesor Dumbledore a folosit-o pentru a distruge un inel.

Hermione se întoarse repede, să se uite la Harry. Niciunul dintre ei nu îndrăzni să spună mai multe de faţă cu Phineas Nigellus, care reuşise până la urmă să găsească ieşirea.

— Ei bine, vă doresc noapte bună, spuse el puţin răutăcios, dispărând încetul cu încetul din faţa ochilor lor.

Nu i se mai vedea decât borul pălăriei, când Harry strigă deodată:

— Stai! I-ai spus lui Plesneală că ai văzut asta?

Încă legat la ochi, Phineas Nigellus îşi îţi capul înapoi în tablou.

— Domnul profesor Plesneală are probleme mult mai importante pe cap decât nenumăratele excentricităţi ale lui Albus Dumbledore. La revedere, Potter!

Cu aceste cuvinte dispăru complet, lăsând în urmă doar un fundal întunecat.

— Harry! ţipă Hermione.

— Ştiu! răspunse Harry.

Incapabil să se stăpânească, lovi aerul cu pumnul: era mai mult decât sperase. Începu să se plimbe de colo-colo prin cort, agitat, ca şi cum nimic nu l-ar fi putut opri să alerge fără oprire câţiva kilometri. Nici măcar nu îi mai era foame. Hermione înghesuia portretul lui Phineas Nigellus înapoi în gentuţa cu perluţe; când reuşi s-o închidă, o aruncă de-o parte şi îl privi pe Harry cu ochi luminoşi.

— Sabia poate distruge Horcruxuri! Lamele făurite de goblini absorb doar ceea ce le face mai puternice. Harry, sabia este impregnată cu venin de basilisc!

— Şi Dumbledore nu mi-a dat-o pentru că încă mai avea nevoie de ea, voia să o folosească asupra medalionului...

— ... şi mai mult ca sigur că şi-a dat seama că cei de la minister nu ţi-ar fi dat-o în cazul în care ţi-o lăsa prin testament...

— ... aşa că a făcut o copie...

— ... pe care a pus-o în cutia din sticlă...

— ... şi pe cea adevărată a lăsat-o... unde?

Se holbau unul la altul. Harry simţea că răspunsul se află aproape, plutind undeva, deasupra capetelor lor. De ce nu îi spusese Dumbledore? Sau oare îi spusese, de fapt, dar Harry nu realizase, la momentul respectiv?

— Gândeşte-te! şopti Hermione. Gândeşte-te! Unde ar fi lăsat-o?

— Nu la Hogwarts, spuse Harry şi începu din nou să se plimbe.

— Undeva în Hogsmeade? sugeră Hermione.

— În Urlet în Noapte? spuse Harry. Acolo nu se duce nimeni.

— Dar Plesneală ştie cum să intre, nu ar fi destul de riscant?

— Dumbledore avea încredere în Plesneală, îi aduse aminte Harry.
— Nu îndeajuns cât să îi spună că înlocuise săbiile, zise Hermione.
— Da, ai dreptate! fu Harry de acord, înveselindu-se și mai tare la gândul că Dumbledore avusese ceva rezerve, oricât de neînsemnate, în privința lui Plesneală. Deci trebuie să fi ascuns sabia departe de Hogsmeade, nu? Tu ce crezi, Ron? Ron?

Harry se uită în jur. Pentru o clipă, avu senzația că Ron ieșise din cort, apoi își dădu seama că stătea întins pe un pat suprapus, în umbră, asemănător cu o statuie.

— Vai! V-ați adus aminte de mine... hmm? făcu el.

— Cee?!

Ron pufni, dându-și ochii peste cap și ațintindu-și privirea asupra patului de sus.

— Continuați, nu mă lăsați pe mine să vă stric distracția.

Perplex, Harry se uită la Hermione, cu speranța că-i va da un ajutor, cât de mic, dar ea clătină din cap, la fel de uimită ca și el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Harry.

— Ce să se întâmple? Absolut nimic, spuse Ron, refuzând în continuare să se uite la Harry. Cel puțin, nu din punctul tău de vedere.

Se auziră niște picături pe acoperișul de pânză – începuse să plouă.

— Ei bine, este clar că ceva se întâmplă cu tine, spuse Harry. Care e problema?

Ron își dădu jos din pat picioarele lungi și se ridică în capul oaselor. Avea o privire răutăcioasă, nu părea în apele lui.

— Foarte bine, îți spun imediat. Să nu te aștepti să sar în sus de bucurie pe aici pentru că mai avem încă un afurisit de lucru de găsit. Adaugă-l, pur și simplu, la lista lucrurilor pe care nu le știi.

— Pe care nu le știi? repetă Harry. Pe care nu le știi eu?

Pic, pic, pic: ploua torențial, mai tare ca niciodată, răpăind pe malul acoperit cu frunze, peste tot în jur și în râul care își croia drum prin întuneric. Bucuria lui Harry fu înlocuită de teamă: Ron spunea exact ce bănuise și de ce se temea Harry că gândea.

— Nu spun că nu mă distrez de minune pe aici, făcu Ron sarcastic. Doar am brațul mutilat, nimic de mâncare, iar fundul îmi îngheață în fiecare noapte. Numai că am sperat, știi, că, după ce am stat săptămâni întregi pe drumuri, vom obține ceva.

— Ron, spuse Hermione, dar atât de încet, încât Ron putu să pretindă că nu o auzise din cauza ploii care răpăia acum în toată regula pe acoperișul cortului.

— Credeam că știai în ce te-ai băgat, spuse Harry.

— Da, și eu am crezut la fel.

— Deci care parte nu se ridică la nivelul așteptărilor tale? întrebă Harry. Furia îi venea din plin în ajutor.

— Credeai că o stăm în hoteluri de cinci stele? Că o să găsim un Horcrux o dată la fiecare două zile? Credeai că o să te întorci la mămica înainte de Crăciun?

— Am crezut că știi ce faci! strigă Ron, ridicându-se în picioare, iar cuvintele lui îl împunseră pe Harry ca niște cuțite înroșite în foc. Credeam că Dumbledore ți-a spus ce să faci, că aveai un plan adevărat!

— Ron! strigă Hermione, de data aceasta destul de tare cât să acopere ropotele de ploaie de pe acoperiș, dar el o ignoră încă o dată.

— Atunci, iartă-mă că te-am dezamăgit, spuse Harry calm, deși se simțea pustiit și nu știa ce să facă. Am fost cinstit cu voi de la bun început, v-am spus tot ce mi-a zis Dumbledore. Și în caz că nu ai observat, am găsit un Horcrux.

— Da, și suntem la fel de aproape de a-l distruge cum suntem de a le găsi pe celelalte – am ajuns într-o fundătură, cu alte cuvinte!

— Dă-ți jos medalionul, Ron, spuse Hermione, cu o voce extrem de ascutită. Te rog să-l dai jos. N-ai fi vorbit așa dacă nu l-ai fi purtat toată ziua.

— Ba da, spuse Harry, care nu voia să-i se găsească scuze lui Ron. Crezi că n-am observat cum şușotiți pe la spatele meu? Crezi că n-am bănuț că asta gândiți?

— Harry, nu şușoteam...

— Nu minți! se răsti Ron la ea. Și tu ai zis, ai zis că ești dezamăgită, ai zis că te-ai gândit că avea o bază mai solidă decât...

— N-am spus-o așa, Harry, crede-mă! strigă ea.

Ploaia răpăia pe cort, lacrimile șiroiau pe obrajii Hermionei și entuziasmul pe care îl simțiseră cu câteva minute în urmă dispăruse de parcă nici nu ar fi existat. Niște focuri de artificii trecătoare, care se aprinseseră și se stinseseră atât de repede, că în urmă nu rămăsese decât întuneric, umezeală și frig. Nu știau unde era ascunsă sabia lui Cercetaș, iar ei erau doar trei adolescenți într-un cort, a căror singură realizare era că încă nu muriseră.

— Atunci de ce mai ești aici? îl întrebă Harry pe Ron.

— Habar n-am, spuse Ron.

— Mai bine te-ai duce acasă, continuă Harry.

— Da, poate că așa o să și fac! strigă Ron și făcu doi pași spre Harry, care nu se dădu înapoi. N-ai auzit ce a zis despre sora mea? Dar tu nu dai doi bani pe asta, nu-i așa? Nu e vorba decât de Pădurea Interzisă! Marelui Harry-Am-trecut-prin-chestii-și-mai-rele-Potter nu-i pasă absolut, dar absolut deloc de ce i s-ar fi putut întâmpla acolo. Ei bine, mie îmi pasă, înțelegi? Păianjeni uriași și tot felul de nebunii...

— Spuneam doar că... era cu ceilalți, iar toți erau cu Hagrid...

— Da, m-am prins, nu-ți pasă! Și cum rămâne cu restul familiei mele? „Nu e cazul să mai pățească ceva și alți copii ai familiei Weasley”, ai auzit?

— Da, am...

— Nu te-ai obosit să te gândești ce înseamnă, nu?

— Ron! interveni Hermione împăciuitoare, nu cred că înseamnă că s-a întâmplat altceva, ceva de care să nu știm. Gândește-te, Bill este deja plin de

cicatrice, mulți trebuie să fi văzut până acum că George și-a pierdut o ureche, iar tu ar trebui să fii pe patul de moarte, bolnav de vintre-stropită. Sunt sigură că la asta s-a referit.

— Măi să fie, ești tu sigură? Bun, atunci n-o să-mi mai fac griji pentru ei. Voi stați liniștiți, nu? Ați rezolvat-o cu părinții...

— Părinții mei au murit! strigă Harry.

— Și ai mei s-ar putea să pățească la fel! strigă Ron.

— Atunci, DU-TE! tună Harry. Întoarce-te la ei, prefă-te că te-ai vindecat de vintre-stropită și mămica o să poată să te pună la îngrășat și...

Ron făcu o mișcare bruscă; Harry reacționează, dar înainte ca vreunul dintre ei să-și fi scos bagheta din buzunar, Hermione o ridicase deja pe a ei.

— Protego! strigă ea și un scut invizibil se întinse între ea și Harry, de-o parte, și Ron, de cealaltă parte.

Toți fură nevoiți să se dea puțin înapoi din pricina puterii vrăjii, iar Harry și Ron se uitară cu dușmănie unul la altul prin bariera transparentă, de parcă s-ar fi văzut cu adevărat pentru prima dată. Harry simți față de Ron o ură mistuitoare: ceva între ei se rupsese.

— Lasă Horcruxul, spuse Harry.

Ron trase lanțul peste cap și aruncă medalionul pe un scaun din apropiere. Se întoarse spre Hermione.

— Ce faci?

— Cum adică?

— Rămâi sau ce?

— Eu... părea speriată. Da... da, rămân... Ron, am zis că vom merge cu Harry, că îl vom ajuta...

— M-am prins. Îl alegi pe el.

— Ron, nu – te rog, vino înapoi, vino înapoi!

Se lovi de propria ei Vrajă Scut; până s-o îndepărteze, Ron se pierduse deja în noapte. Harry stătea nemișcat și tăcut, ascultând-o cum plângea și-l striga pe Ron printre copaci.

După câteva minute se întoarse, cu părul ud lipit de față.

— A p-p-plecat! A Dispărut!

Se prăbuși pe un scaun, ghemuită, și începu să plângă.

Harry se simțea năucit. Se aplecă, luă Horcruxul și și-l puse la gât. Trase păturile de pe patul lui Ron și o acoperi pe Hermione. Apoi se urcă în patul său și începu să privească acoperișul cenușiu din pânză, ascultând răpăitul ploii.

Capitolul XVI.

Peștera lui Godric.

Când Harry se trezi în ziua următoare, îi luă câteva secunde să își amintească ce se întâmplase. Apoi speră, în mod naiv, să nu fi fost decât un vis, ca Ron să fi fost încă acolo și să nu fi plecat niciodată. Totuși întoarse capul pe pernă și văzu patul acestuia gol. Îi atrăgea privirea cu aceeași forță cu care iar fi atras-o un cadavru. Harry sări din pat, evitând să se uite în direcția aceea. Hermione, care pregătea deja ceva în bucătărie, nu îi dădu bună

dimineaua lui Harry, ci își întoarse repede ochii în altă parte atunci când el trecu prin apropiere.

A plecat, își spusese Harry. A plecat. Trebuia să-și repete asta în gând, cât timp s-a spălat și s-a îmbrăcat, de parcă repetiția avea să-l ajute să depășească șocul mai ușor. A plecat și nu o să se mai întoarcă. Și acesta era pur și simplu adevărul. Harry știa că vrăjile protectoare făceau în așa fel încât lui Ron să îi fie imposibil să-i mai găsească după ce ar fi plecat de acolo.

El și Hermione își luară micul dejun în tăcere. Hermione avea ochii umflați și roșii, părea să nu fi dormit deloc. Își strânseseră lucrurile și Hermione împacheta mai încet decât de obicei.

Harry știa de ce încerca să tragă de timp. De câteva ori o văzu ridicându-și privirea plină de speranță și fu convins că ea crezuse că se aud pași prin răpăitul ploii, dar dintre copaci nu-și făcu apariția nici o siluetă. De fiecare dată când Harry se lua după ea, privind și el în jur (nu se putea abține să nu spere un pic), vedea doar pădurea mustind de ploaie; asta îl umplea de o furie fără margini și știa că nu mai are mult până să explodeze. În urechi îi răsună fără oprire glasul lui Ron – „Credeam că știi ce faci!” – și continuă să împacheteze cu un nod în stomac.

Răul noroios din apropiere se umfla văzând cu ochii și, în curând, avea să se reverse din matcă peste malul pe care se aflau ei. Întârziaseră cu o oră peste momentul în care își ridicau tabăra în mod normal. În sfârșit, după ce-și reorganiză gentuța cu perluțe de trei ori, Hermione părea că nu mai găsește și alte motive pentru a zăbovi: ea și Harry se luară de mână și Dispărură, apărând puțin mai încolo pe un deal bătut de vânturi, pe care iarba neagră creștea în voie.

Imediat ce ajunseră, Hermione dădu drumul mâinii lui Harry și se îndepărtă, așezându-se până la urmă pe un bolovan, cu capul pe genunchi. Harry își dădu seama că se cutremura de hohote de plâns. O privi și se gândi că poate ar fi trebuit să se ducă să o liniștească, dar ceva îl ținu pironit pe loc. Înăuntrul lui, se simțea ca de gheață. În fața ochilor îi apărură iarăși expresia disprețuitoare a lui Ron. Harry porni cu pași mari printre buruieni, mergând în cerc în jurul Hermionei și aruncând vrăjile pe care de obicei le arunca ea, pentru a le asigura protecția.

Pe parcursul următoarelor câteva zile, Ron nu fu pomenit absolut deloc. Harry era decis să nu-i mai pronunțe numele niciodată și Hermione părea să înțeleagă că nu avea sens să insiste asupra subiectului, deși, câteodată, o auzea plângând noaptea, când credea că Harry dormea. Între timp, Harry începuse să scoată Harta Ștregarilor și să o cerceteze la lumina baghetei. Aștepta momentul în care punctul cu numele lui Ron avea să apară din nou pe holurile de la Hogwarts, drept dovadă că se întorsese la confortul de la castel, protejat de statutul său de vrăjitor cu sânge pur. Totuși, punctul lui Ron nu apărură și, după o vreme, Harry scotea harta doar pentru a se holba la numele lui Ginny, în dormitorul fetelor, întrebându-se dacă intensitatea cu care se uita

ar fi putut să treacă dincolo de bariera somnului, să o facă să știe cumva că se gândea la ea și că-i dorea tot binele din lume.

Ziua, timpul lor era dedicat încercării de a identifica posibile locuri unde s-ar fi putut afla sabia lui Cercetaș, dar, cu cât vorbeau mai mult despre locurile unde ar fi putut Dumbledore s-o ascundă, cu atât mai desperate și mai absurde deveneau speculațiile lor. Oricât și-ar fi stors creierii, Harry nu își amintea și pace ca Dumbledore să-i fi vorbit vreodată despre un loc unde ar fi ascuns ceva. Erau momente când nu știa dacă era mai supărat pe Ron sau pe Dumbledore. Credeam că știi ce faci... Credeam că Dumbledore ți-a spus ce să faci... că aveai un plan adevărat!

Nu se mai putea ascunde de el însuși. Ron avusese dreptate – Dumbledore nu îi lăsase aproape nimic. Descoperiseră un Horcrux, dar nu aveau nici un mijloc de a-l distruge; celelalte erau la fel de inaccesibile ca la început. Deznădejdea amenința să îl înghită cu totul. Se cutremura acum la gândul că greșise când acceptase propunerea prietenilor săi de a-l însoți în călătoria sa haotică și lipsită de sens. Nu știa nimic, nu avea nici o idee și, deși îl durea, căuta să observe posibile semne care să sugereze că și Hermione era pe cale să îi spună că se săturase și că pleca.

Petreceau acum multe seri în care tăceau aproape tot timpul și Hermione începuse să scoată portretul lui Phineas Nigellus și să-l sprijine de un scaun, pentru a umple parcă golul pe care îl lăsase plecarea lui Ron. Cu toate că susținuse sus și tare că nu-i va mai vizita niciodată, Phineas Nigellus nu părea să poată rezista ocaziei de a afla mai multe despre ce pune la cale Harry, așa că acceptă să apară din nou, legat la ochi, cam o dată la câteva zile. Harry chiar se bucura să îl vadă, pentru că le ținea companie, chiar dacă îi tachina și făcea remarci batjocoritoare. Erau încântați să afle orice noutăți despre ce se petrecea la Hogwarts, deși Phineas Nigellus nu era tocmai informatorul ideal. Îi venera pe Plesneală, primul director de la Viperini după el care avea sub stăpânire școala, și trebuia să aibă grijă să nu îl critice sau să pună întrebări nepotrivite despre Plesneală, pentru ca Phineas Nigellus să nu plece imediat din tablou.

Îi scăpară, totuși, câteva mici informații: se părea că Plesneală se confrunta cu o revoltă mocnită, constantă din partea unui nucleu de elevi. Ginny nu mai avea voie să se ducă la Hogsmeade. Plesneală reinstituise vechiul decret al lui Umbridge, care interzicea întâlnirile dintre trei sau mai mulți elevi ori alte societăți neoficiale ale elevilor.

Auzind toate aceste lucruri, Harry deduse că Ginny, probabil împreună cu Neville și Luna, făcuse tot ce putuse pentru a continua Armata lui Dumbledore. Aceste vești, oricât de puține, îl făcură pe Harry să își dorească să o vadă pe Ginny într-atât de tare, încât aproape că simțea o durere fizică; dar îi reînsufleți totodată gândurile despre Ron și Dumbledore, ca și despre Hogwarts în sine, de care îi era aproape la fel de dor ca de fosta lui prietenă. În timp ce Phineas Nigellus le vorbea despre problemele lui Plesneală, pe Harry îl apucă o clipă de nebunie, imaginându-și cum ar fi fost să se întoarcă pur și simplu la

școală, pentru a contribui la slăbirea regimului lui Plesneală; să fie hrănit, să aibă un pat moale și alți oameni care să se ocupe de toate i se părea tot ce era mai frumos pe lume în momentul acela. Dar apoi își aminti că era Indezirabilul Numărul Unu, că se oferea o recompensă de zece mii de galioni pentru prinderea lui și că o vizită la Hogwarts, acum, ar fi fost la fel de periculoasă ca și una la Ministerul Magiei. Într-adevăr, Phineas Nigellus sublinie fără să vrea acest fapt, strecurând întrebări cu subînțeles despre locul în care se aflau Harry și Hermione. Hermione îl vâra înapoi în gentuța cu perluțe de fiecare dată când făcea așa ceva și Phineas Nigellus refuza mereu să apară timp de câteva zile după aceste despărțiri nepoliticoase.

Vremea era din ce în ce mai rece. Nu îndrăzneau să rămână prea mult timp într-o singură zonă, așa că, în loc să stea în sudul Angliei, unde pământul înghețat era cea mai mare grijă a lor, continuară să hoinărească în susul și-n josul țării, înfruntând ținuturile muntoase, unde cortul le-a fost acoperit de lapoviță, poposiră într-o mlaștină unde cortul s-a inundat cu apă rece, și pe o insuliță din mijlocul unui lac din Scoția, unde, în timpul nopții, cortul a fost îngropat pe jumătate sub zăpadă.

Zăriseră deja brazi de Crăciun sclipind jucăuș în spatele ferestrelor mai multor case, înainte de seara în care Harry se decise să sugereze, încă o dată, singura cale care i se părea că rămăsese neexplorată. Tocmai se ospătaseră neobișnuit de bine: Hermione fusese la un supermarket, la adăpostul Pelerinei Invizibile (având grijă să lase banii la plecare, într-un sertar deschis de la tețghea), și Harry se gândi că avea să fie mai ușor de convins decât în mod normal dacă se îndestulase cu spaghete bolognese și pere la conservă. De asemenea, avu inspirația de a propune să ia o pauză, pentru câteva ore, de la purtat Horcruxul, care atârna peste capătul patului de lângă el.

— Hermione?

— Hmm?

Stătea ghemuită într-unul dintre fotoliile deformatate, cu Poveștile bardului Beedle în brațe. Harry nu își putea imagina ce ar mai fi putut să descopere în cartea aceea, care era totuși destul de scurtă, dar era evident că Hermione încă mai avea de descifrat, de vreme ce Silabarul Vrăjitorului stătea deschis pe brațul fotoliului.

Harry își dresese glasul. Se simțea exact ca și cu câțiva ani în urmă, când o rugase pe doamna profesoară McGonagall să-i dea voie să meargă în Hogsmeade, cu toate că nu-i convinsese pe dragii de Dursley să-i semneze biletul de accept.

— Hermione, m-am gândit și...

— Harry, poți să mă ajuți cu ceva?

Se părea că nu îl auzise. Se aplecă în față și îi întinse Poveștile bardului Beedle.

— Uită-te la simbolul acela, spuse ea, indicând începutul paginii.

Deasupra a ceea ce Harry presupuse că era titlul unei povești (nu era sigur, dat

fiind că nu știa să descifreze runele), se afla un desen care părea să ilustreze un ochi triunghiular, a cărui pupilă era tăiată de o linie verticală.

— Nu am fost niciodată la cursul de „Rune antice”, Hermione.

— Știu, dar nu este o rună și nu apare nici în silabar. Tot timpul ăsta, am crezut că era imaginea unui ochi, dar cred că nu e asta! A fost desenat cu cerneală, uite, a fost trasat de cineva; de fapt, nu face parte din carte.

Gândește-te, l-ai mai văzut undeva?

— Nu... nu, stai puțin și Harry se uită mai îndeaproape. Nu e același simbol pe care îl purta la gât tatăl Lunei?

— Păi, așa mi s-a părut și mie!

— Atunci e semnul lui Grindelwald.

Se holbă la el, cu gura căscată.

— Poftim?

— Mi-a spus Krum...

Îi povesti ce îi spusese Viktor Krum la nuntă. Hermione părea năucită.

— Semnul lui Grindelwald?

Se uită la Harry, la simbolul ciudat și din nou la Harry.

— Nu am mai auzit niciodată ca Grindelwald să fi avut vreun simbol. Nu scrie despre asta în niciuna dintre cărțile pe care le-am citit despre el.

— Ei bine, după cum îți spuneam, Krum a zis că simbolul era sculptat pe un perete la Durmstrang și că îl făcuse Grindelwald.

Hermione se lăsă pe spate în fotoliul vechi, încruntându-se.

— E foarte ciudat. Dacă este un simbol al Magiei Negre, ce caută într-o carte cu povești pentru copii?

— Da, e straniu, spuse Harry. Și ai crede că Scrimgeour l-ar fi recunoscut. Era ministru, ar fi trebuit să fie expert în chestii întunecate.

— Știu... poate a crezut că era un ochi, cum am crezut și eu. Toate celelalte povești au niște imagini mici deasupra titlurilor.

Hermione tăcu, uitându-se în continuare la simbolul ciudat. Harry mai încercă o dată.

— Hermione?

— Hmm?

— Mă gândeam. V-vreau să merg la Peștera lui Godric.

Hermione își ridică privirea, dar se uita în gol și Harry fu convins că se gândea în continuare la semnul misterios din carte.

— Da, spuse ea. Da, și eu m-am gândit la asta. Cred că nu avem de ales.

— Sigur ai auzit ce am spus? întrebă el.

— Bineînțeles. Vrei să mergi la Peștera lui Godric. Sunt de acord, cred că ar trebui să mergem acolo. Adică, nici mie nu îmi vine în minte vreun alt loc unde ar putea să se afle. Va fi periculos, dar cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mi se pare mai logic să se afle acolo.

— Ăă... ce anume să se afle acolo? întrebă Harry.

Hermione arăta la fel de năucită cum se simțea Harry.

— Păi, sabia, Harry! Dumbledore trebuie să fi știut că vei vrea să te întorci acolo și, cum Peștera lui Godric este locul de naștere al lui Cercetaș...

— Serios? Cercetaș s-a născut la Peștera lui Godric?

— Harry, tu ai deschis vreodată manualul O istorie a magiei!

— Ăă... spuse el, zâmbind parcă pentru prima dată de luni întregi.

Își simțea mușchii feței neobișnuit de rigizi.

— Trebuie s-o fi deschis, mă rog, o dată... când am cumpărat-o...

— Ei bine, dat fiind că satul îi poartă numele, am crezut că ai făcut deja legătura între ei, spuse Hermione.

Părea să semene mai bine cu Hermione cea de altădată decât păruse în ultima vreme și Harry aproape că se aștepta s-o audă că se duce la bibliotecă.

— Scrie ceva despre sat în O istorie a magiei, stai așa...

Deschise gentuța cu perluțe și scotoci o vreme prin ea, scoțând exemplarul din fostului lor manual O istorie a magiei, de Bathilda Bagshot, pe care îl frunzări până ajunsese la pagina pe care o căuta.

— Vrăjitorii s-au ascuns pentru totdeauna începând din 1689, când a fost semnat Statutul Internațional de Tăinuire. În mod firesc, poate, aceștia au format mici comunități în cadrul uneia mai mari. Numeroase sătucuri și orășele au atras câteva familii magice, care s-au unit pentru sprijin și protecție reciprocă. Satele Tinworth, din Cornwall, Upper Flagley din Yorkshire, și Ottery St. Catchpole, de pe coasta de sud a Angliei, au devenit căminele unor grupuri de familii vrăjitoarești care au trăit alături de Încuiați toleranți și câteodată victime ale Vrăjii Confundus. Cel mai celebru dintre aceste locuri este, poate, Peștera lui Godric, un sat din vest, unde s-a născut renumitul vrăjitor Godric Cercetaș și unde Bowman Wright, un fierar vrăjitor, a făurit prima hoțoaică aurie. Cimitirul este plin cu nume de familii magice străvechi și aceasta confirmă, fără îndoială, zvonurile care umblă de sute de ani, potrivit cărora bisericuța ar fi bântuită.” Tu și părinții tăi nu sunteți menționați, zise Hermione, închizând cartea, pentru că doamna profesoară Bagshot nu vorbește decât despre lucruri întâmplare înainte de sfârșitul secolului al XIX-lea. Dar vezi? Peștera lui Godric, Godric Cercetaș, sabia lui Cercetaș – nu crezi că Dumbledore s-ar fi așteptat să faci această legătură?

— A, ba da...

Harry nu voia să recunoască faptul că nu se gândise deloc la sabie când sugerase să meargă la Peștera lui Godric. Pe el îl atrăgea satul pentru că acolo erau mormintele părinților săi, casa unde scăpase cu viață ca prin urechile acului și Bathilda Bagshot.

— Mai ții minte ce a spus Muriel? întrebă el până la urmă.

— Cine?

— Știi tu, ezită el să pronunțe numele lui Ron. Bunica lui Ginny. De la nuntă. Cea care a spus că ai glezne subțiri.

— A, făcu Hermione.

Era un moment delicat; Harry știa că ea își dăduse seama că dorise să evite numele lui Ron. Continuă cu răsuflarea tăiată:

— A spus că Bathilda Bagshot încă mai trăiește în Peștera lui Godric.

— Bathilda Bagshot... bolborosi Hermione, trecându-și degetul peste numele gravat al Bathildei, de pe coperta Istoriei Magiei. Bine, bănuiesc că...

Scoase un icnet atât de neașteptat, încât lui Harry i se făcu stomacul ghem. Își scoase bagheta și se uită spre intrare, așteptându-se să vadă o mână deschizând fermoarul cu forța, dar nu era nimeni.

— Ce e? strigă el atunci, pe jumătate supărat, pe jumătate ușurat. De ce ai făcut așa? Am crezut că ai văzut cel puțin un Devorator al Morții făcându-și loc în cortul nostru...

— Harry, dacă sabia se află la Bathilda Bagshot? Dacă Dumbledore i-a încredințat-o ei?

Harry cântări această posibilitate. Bathilda trebuia să fie acum o femeie extrem de bătrână și, conform spuselor lui Muriel, complet țicnită. Care erau șansele ca Dumbledore să fi ascuns sabia lui Cercetaș la ea? Și dacă fusese așa, Harry își dădea seama că Dumbledore își asumase un mare risc. Dumbledore nu dezvăluise niciodată că înlocuise sabia cu o copie și nici măcar nu menționase că ar fi fost prieten cu Bathilda. Acum însă nu era momentul să pună la îndoială teoria Hermionei, tocmai când ea se arăta surprinzător de dornică să-i îndeplinească dorința cea mai arzătoare.

— Da, s-ar putea să fie așa! Deci... mergem la Peștera lui Godric?

— Da, dar o să trebuiască să ne gândim foarte bine la tot, Harry. Acum stătea dreaptă în scaun și Harry putea spune cu mâna pe suflet că prefigurarea unui nou plan o binedispusese la fel de mult ca și pe el.

— În primul rând, va trebui să exersăm Dispariția îngemănată sub Pelerina Invizibilă și poate că Vrajile de Deziluzionare ar fi o idee bună, în afara cazului în care nu crezi că ar fi mai bine să trecem la artileria grea și să folosim Polipoțiunea. În cazul ăsta, o să fie nevoie să strângem niște fire de păr de la cineva. De fapt, cred că așa ar fi cel mai indicat să facem, Harry. Cu cât suntem mai greu de recunoscut, cu atât mai bine...

Harry îi dădu voie să vorbească, încuviințând din cap de fiecare dată când făcea o pauză, dar gândurile îi zburară departe de discuția lor. Se simțea entuziasmat pentru prima dată de când descoperise că sabia de la Gringotts era o copie.

Era pe cale să se ducă acasă, să se întoarcă la locul unde avusese o familie. Dacă nu ar fi fost Cap-de-Mort, Peștera lui Godric ar fi fost locul unde ar fi crescut și unde și-ar fi petrecut toate vacanțele. Ar fi putut invita prieteni la el acasă... poate chiar ar fi avut frați sau surori... Propria lui mamă ar fi fost cea care i-ar fi făcut tortul când împlinise șaptesprezece ani. Viața pe care o pierduse nu i se păruse niciodată atât de reală cum i se părea acum, când știa că urma să vadă locul în care ea îi fusese luată. După ce Hermione se duse la culcare în noaptea aceea, Harry își scoase încet rucsacul din gentuța ei cu perluțe și luă albumul cu fotografii pe care i-l dăduse Hagrid, cu mult, mult timp în urmă. Pentru prima dată în luni de zile, se uită iarăși la pozele vechi,

din care părinții săi îi zâmbeau și-i făceau cu mâna. Acest album era tot ce îi mai rămăsese de la ei.

Harry ar fi plecat bucuros la Peștera lui Godric chiar a doua zi, dar Hermione avea alte gânduri. Convinsă că Lordul Cap-de-Mort se aștepta ca Harry să se întoarcă în locul unde muriseră părinții săi, era hotărâtă să plece doar după ce aveau să fie siguri că se deghizaseră cât se poate de bine. Așadar, Hermione fu de acord să plece abia o săptămână mai târziu, după ce obținuseră pe furiș fire de păr de la Încuiații care-și făceau cumpărăturile de Crăciun și exersaseră Apariția și Dispariția împreună, sub Pelerina Invizibilă.

Aveau să Apară în sat, la adăpostul întunericului, așa că băură Polipoțiunea după-amiază târziu. Harry se transformă într-un încuiat cu început de chelie, de vârsta a doua, și Hermione în soția lui micuță și un pic timidă. Gentuța cu perluțe în care se aflau toate posesiunile lor (în afară de Horcrux, pe care Harry îl purta la gât) se afla în buzunarul interior al hainei închise până sus a Hermionei. Harry aruncă Pelerina Invizibilă peste ei, apoi se aruncară încă o dată în vârtejul întunericului înăbușitor.

Harry deschise ochii; inima îi bătea mai-mai să-i spargă pieptul. Se țineau de mână pe un drum acoperit de zăpadă, sub un cer albastru închis, pe care începeau deja să scânteieze primele stele ale nopții. De o parte și de alta a drumului îngust se înșirau căsuțe cu decorațiuni de Crăciun la ferestre. Câțiva metri mai departe, câteva felinare licărind le arătau că se află în centrul satului.

— Toată zăpada asta! șopti Hermione de sub pelerină. De ce nu ne-am gândit la zăpadă? După toate prevederile pe care le-am luat, o să lăsăm urme de pași! Trebuie să facem cumva să le ștergem – ia-o tu înainte, mă ocup eu.

Harry nu voia să intre în sat ca și cum ar fi fost costumați într-un cal, încercând să rămână ascunși și acoperindu-și în același timp urmele cu ajutorul magiei.

— Hai să ne dăm jos Pelerina, spuse Harry, dar imediat ce îi văzu chipul înspăimântat, adăugă: ah, fii serioasă, doar nu arătăm ca în realitate și nici nu e nimeni în jur.

Puse pelerina sub haină și își continuă drumul ceva mai lejer; mergeau și în cale le apăreau alte și alte căsuțe, în vreme ce aerul rece se simțea tot mai înțepător. Oricare dintre căsuțele pe lângă care treceau ar fi putut fi cea în care trăiseră James și Lily sau cea în care trăia acum Bathilda. Harry se uita cu interes la ușile de la intrare, la acoperișurile acoperite cu zăpadă și la verande și nu era sigur dacă și le amintea sau nu, deși rațiunea îi șoptea că așa ceva era imposibil, de vreme ce abia împlinise un an când plecase de acolo pentru totdeauna. Nu era sigur nici măcar că va vedea casa – nu știa ce se întâmpla atunci când cei asupra cărora era aruncată Vraja Fidelius mureau. Apoi, străduța pe care mergeau coti la stânga și în fața ochilor li se ivi micul scuar din inima satului.

În mijlocul piațetei era un fel de monument ridicat în memoria victimelor de război, înconjurat cu luminițe colorate și ascuns pe jumătate după un brad

de Crăciun, bătut de vânt. Erau mai multe magazine, o poștă, un bar și o bisericuță ale cărei vitralii străluceau ca niște nestemate, din partea opusă a pieței.

Zăpada de aici era bătătorită: tare și alunecoasă în locurile pe unde trecuseră oamenii toată ziua. Sătenii mergeau încolo și înapoi prin fața lor, iar siluetele le erau luminate pentru câteva clipe de felinare. Din bar se auziră crâmpoșe de râsete și muzică pop când se deschise ușa, apoi începură colindele în bisericuță.

— Harry, cred că este Ajunul Crăciunului! spuse Hermione.

— Da?

Nu mai știau ce zi era, nu mai văzuseră un ziar de săptămâni întregi.

— Sunt sigură că așa este, întări Hermione, cu ochii țintă la biserică.

Acolo... acolo trebuie să fie, nu? Mama și tatăl tău... Se vede un cimitir în spatele bisericii.

Harry simți niște fiori care nu semănau a emoție, ci mai degrabă a frică. Acum, că era atât de aproape, se întreba dacă voia totuși să vadă. Poate că Hermione știa ce simțea, pentru că îl luă de mână și îl conduse pentru prima dată, trăgându-l după ea. Totuși, la jumătatea pieței se opri brusc.

— Harry, uite!

Arăta spre monumentul în memoria victimelor de război, care, imediat ce trecuseră pe lângă el, se transformase. În locul obeliscului acoperit de nume apăruse o statuie reprezentând trei oameni: un bărbat cu părul ciufulit și purtând ochelari, o femeie cu părul lung și chipul binevoitor, cu trăsături frumoase, și un băiețel care stătea în brațele mamei sale. Zăpada li se așternuse pe capete, lăsând impresia unor pălării albe și pufoase. Harry se apropie, privind în sus, spre fețele părinților săi. Nu își imaginase niciodată că avea să fie o statuie... era foarte ciudat să se vadă cioplit în piatră, un copilăș fericit, fără cicatrice pe frunte...

— Hai, spuse Harry, după ce se uită îndeajuns, așa că se îndreptară din nou spre biserică.

În timp ce traversau strada, mai aruncă o privire peste umăr – statuia se transformase la loc în monument. Cu cât se apropiau de biserică, cu atât se auzeau mai limpede colindele. Îi amintea atât de tare de Hogwarts, încât lui Harry i se puse un nod în gât; își aminti deodată de Peeves, care zbiera colinde presărate cu măscări, din interiorul armurilor, de cei doisprezece brazi de Crăciun din Marea Sală, de Dumbledore, care purta o bonetă pe care-o câștigase, de Ron, care avea un pulover tricatat de mână...

La intrarea în cimitir era o porțiță joasă. Hermione o deschise, încercând să nu facă zgomot, și se strecurară prin ea. Pe cărarea alunecoasă care ducea spre ușa bisericii zăpada era neatinsă, într-un strat gros. Rămânând în umbra ferestrelor luminoase, dădură un înconjur bisericii, lăsând urme adânci în zăpadă.

În spatele bisericii, rânduri-rânduri de pietre funerare ninse se iveau ca dintr-o plapumă albăstrie, presărată cu luminițe roșii, aurii și verzi, în locurile

unde se reflectau luminile vitraliilor în zăpadă. Ținându-și bagheta strâns în buzunarul de la haină, Harry se îndreptă spre cel mai apropiat mormânt.

— Uite, e un Abbott, ar putea fi o rudă îndepărtată a Hannei!

— Vorbește mai încet, îl rugă Hermione.

Înaintară și mai mult, croind urme adânci în zăpada din urma lor, în timp ce se aplecau să citească ce scria pe pietrele vechi de mormânt și cercetau din când în când întunericul din jur, pentru a se asigura că nu mai era nimeni.

— Harry, aici!

Hermione era cu două rânduri mai încolo, așa că Harry se văzu nevoit să se întoarcă până la ea. Inima îi bătea în piept cu putere.

— Sunt?

— Nu, dar uite!

Îi indică o piatră întunecată. Harry se aplecă și văzu, pe granitul înghețat și cu urme de mușchi, cuvintele: Kendra Dumbledore, iar sub data nașterii și a morții ei – și fiica ei Ariana. De asemenea, era și un citat: „Acolo unde îți este comoara, îți va fi și inima.”

Deci Rita Skeeter și Muriel chiar nimeriseră câteva lucruri. Familia Dumbledore trăise într-adevăr aici și o parte din ea murise aici.

Era mai greu să vadă mormintele, decât să audă vorbindu-se despre ele. Harry nu putu să nu se gândească la faptul că el și Dumbledore aveau amândoi rădăcini adânci în acest cimitir și că Dumbledore ar fi trebuit să îi spună lucrul respectiv; însă el nu se simțise în nici un fel dator să împărtășească această legătură. Ar fi putut să viziteze împreună cărările pe care el pășea acum; pentru o clipă, Harry păru să viseze cu ochii deschiși și începu să-și imagineze cum ar fi fost să vină acolo cu Dumbledore, cât de mult i-ar fi legat acest lucru și ce ar fi însemnat pentru el. Dar se părea că pentru Dumbledore, faptul că familiile lor zăceau alături în același cimitir fusese o coincidență lipsită de importanță, irelevantă probabil pentru misiunea pe care voia să o îndeplinească Harry. Hermione îl privea pe Harry, care se bucura că avea chipul ascuns în penumbră. Reciti cuvintele de pe piatra funerară. Acolo unde îți este comoara, îți va fi și inima. Nu înțelegea ce însemnau. Cu siguranță că fuseseră alese de către Dumbledore, dat fiind că era cel mai în vârstă membru al familiei după ce murise mama sa.

— Ești sigur că nu a vorbit niciodată despre... începu Hermione.

— Nu, spuse Harry scurt, apoi adăugă: hai să mai căutăm.

Se întoarse cu spatele, dorindu-și să nu fi văzut piatra; nu voia ca nerăbdarea și emoția să îi fie umbrite de resentimente.

— Aici! strigă din nou Hermione, câteva clipe mai târziu. Ah, nu, iartă-mă! Mi s-a părut că e scris Potter.

Freca o piatră de mormânt acoperită cu mușchi, căzută în ruină, iar pe chipul ei se putea citi o oarecare încruntare.

— Harry, întoarce-te puțin.

Nu voia să se abată din nou din drum, așa că se întoarse cam nemulțumit prin zăpadă, până la ea.

— Cee?

— Uite-te la asta!

Mormântul era deosebit de vechi, purtând urmele trecerii timpului, astfel încât Harry abia dacă reuși să descifreze ce era gravat acolo, deși sub numele aproape ilizibil părea să fie un semn triumfiular.

— Da... s-ar putea...

Hermione aprinse bagheta și o îndreptă spre numele de pe piatră.

— Scrie Ig-Ignotus, cred...

— Eu mă duc să-mi caut în continuare părinții, bine? îi spuse Harry, cu o notă de iritare în glas.

Porni încă o dată la drum, lăsând-o pe vine lângă mormântul cel vechi. Din când în când, recunoștea nume de familie, precum Abbott, pe care le întâlneau la Hogwarts.

Câteodată, apăreau mai multe generații ale aceleiași familii vrăjitoarești. Harry își putea da seama după date că numele dispăruseră sau membrii din prezent se mutaseră din Peștera lui Godric. Înainta din ce în ce mai mult printre morminte și, de fiecare dată când ajungea în fața unuia nou, simțea un fel de fior de neliniște și nerăbdare.

Întunericul și tăcerea deveniseră parcă dintr-odată mult mai adânci.

Harry se uită în jur îngrijorat, gândindu-se la Dementori, apoi își dădu seama că nu se mai cântau colinde, că zumzetul și freamătul oamenilor din biserică se auzea din ce în ce mai slab, pe măsură ce ei se întorceau în piațetă. În biserică, cineva tocmai stinsese luminile.

Apoi, din întuneric, vocea Hermionei se auzi pentru a treia oară, pătrunzătoare și limpede, la numai câțiva metri depărtare.

— Harry, sunt aici... chiar aici.

Își dădu seama din tonul vocii ei că, de data aceasta, era vorba despre părinții lui. Se apropie încet, în timp ce o greutate îi apăsa pe piept; era aceeași senzație pe care o avusese când murise Dumbledore, o durere pe care o resimțea fizic în inimă și în plămâni. Piatra funerară se afla la doar două rânduri în spatele celei a Kendrei și Arianei. Era din marmură albă, la fel ca și mormântul lui Dumbledore, astfel că era ușor de citit ce scria pe el. Aproape că strălucea în întunericul dimprejur. Harry nu trebui să ingenuncheze și nici să se apropie foarte mult, pentru a desluși cuvintele gravate pe ea.

JAMES POTTER, n. 27 mar. 1960 – m. 31 oct. 1981

LILY POTTER, n. 30 ian. 1960 – m. 31 oct. 1981

Ultimul dușman care va fi biruit este moartea.

Harry citi cuvintele încet, ca și când ar fi avut o singură șansă să le înțeleagă semnificația, iar pe ultimele le citi cu voce tare.

— Ultimul dușman care va fi biruit este moartea”...

Îi trecu prin minte un gând groaznic și, odată cu el, îl cuprinse și un fel de panică. Nu este aceasta una dintre convingerile Devoratorilor Morții? De ce să scrie așa ceva?

— Nu se referă la învingerea morții așa cum o înțeleg Devoratorii Morții, Harry, spuse Hermione cu blândețe. Se referă la... știi tu... viața de dincolo de moarte.

Dar ei nu erau în viață, se gândi Harry. Muriseră. Niște cuvinte lipsite de conținut nu puteau ascunde faptul că rămășițele descompuse ale părinților săi zăceau sub zăpadă și piatră, fără să știe nimic, fără să simtă nimic. Lacrimile îi dădură înainte ca el să mai poată face ceva, la început fierbinți și apoi înghețându-i pe obraji. La ce bun să și le mai ștergă, la ce bun să se prefacă? Le lăsa așa, să curgă în voie, în timp ce el strângea neputincios din buze, uitându-se în jos, la zăpada așternută, care ascundea locul în care se odihneau Lily și James. Nu mai rămăseseră acum probabil din ei decât niște oase sau praf; nu știa și nu le păsa că fiul lor, care scăpase cu viață, era acum atât de aproape, că inima lui încă mai bătea și că el trăia datorită sacrificiului lor și că aproape își dorea, atunci și acolo, să fi dormit și el sub troiene, împreună cu ei.

Hermione îl luă iarăși de mână și îl ținu strâns. Nu putea să se uite la ea, dar o strânse și el, trăgând aer adânc în piept, încercând să se liniștească și să recapete controlul asupra situației. Ar fi trebuit să le aducă ceva; nu se gândise la asta și toate plantele din cimitir erau desfrunzite și înghețate. Însă Hermione își ridică bagheta, o roti prin aer în cerc și o cunună de trandafiri de Crăciun înflori exact în fața lor. Harry o prinse și o așază pe mormântul părinților lui.

În clipa în care se ridică, își dori să plece; simțea că nu mai putea sta acolo nici măcar un minut. Își puse brațul în jurul umerilor Hermionei, iar ea în jurul taliei lui și se întoarseră în tăcere, târându-și pașii prin zăpadă. Trecură de mormântul mamei și surorii lui Dumbledore, înapoi spre biserica întunecată și spre porțița care încă nu se vedea de unde stăteau ei.

Capitolul XVII.

Secretul Bathildei

— Harry, oprește-te!

— Ce s-a întâmplat?

Tocmai ajunseseră la mormântul unui Abbott.

— E ceva acolo. Ne urmărește cineva. Sunt sigură. Acolo, după tufișurile acelea.

Rămaseră nemișcați, ținându-se strâns și privind atent înspre marginea întunecată a cimitirului. Harry nu văzu nimic.

— Ești sigură?

— Am văzut ceva mișcându-se, pot să jur că am văzut...

Hermione îi dădu drumul, pentru a-și elibera mâna dreaptă, cu care mânua bagheta.

— Arătăm ca niște Încuiați, sublinie Harry.

— Niște Încuiați care tocmai au pus flori la mormântul părinților tăi! Harry, sunt sigură că e ceva acolo!

Harry se gândi la O istorie a magiei – se spunea acolo că cimitirul era bântuit. Dacă era așa? Imediat auzi un foșnet și văzu o porțiune de zăpadă

deranjată în tufișul spre care arătase Hermione. Fantomele nu pot împrăștia zăpada.

— E o pisică, spuse Harry după câteva secunde, sau o pasăre. Dacă ar fi fost un Devorator al Morții, ne-ar fi omorât deja. Dar hai să plecăm și să ne punem la loc pelerina.

Ieșiră din cimitir, aruncând priviri pe furie înapoi. Harry, care nu se simțea chiar atât de optimist pe cât se prefăcuse a fi atunci când o liniștise pe Hermione, fu cuprins de bucurie când ajunseră la portiță și mai apoi pe trotuarul alunecos. Își traseră din nou peste ei Pelerina Invizibilă. Barul era și mai plin decât înainte: dinăuntru se auzeau mai multe glasuri care cântau colindul pe care îl ascultaseră în apropierea bisericii. Pentru o clipă, Harry se gândi să sugereze să se ascundă în bar, dar, înainte să spună el vreun cuvânt, Hermione șopti:

— Hai să mergem pe aici – și îl trase de-a lungul străzii întunecate, pe unde se ieșea din sat, în direcția opusă celei din care veniseră. Harry distinse locul unde se terminau casele și strada dădea din nou în câmp deschis. Merseră cât de repede avură curaj, trecând pe lângă alte ferestre în care străluceau luminițe multicolore, cu siluetele brazilor de Crăciun tronând maiestuoase pe după draperii.

— Cum o să găsim casa Bathildei? întrebă Hermione, care tremura un pic și se tot uita peste umăr. Harry? Ce zici? Harry...

Îl trase de mână, dar Harry nu era atent la ea. Se uita spre masa întunecată din capătul șirului de case. O clipă mai târziu, grăbi pasul, trăgându-o pe Hermione după el, care alunecă puțin pe gheață.

— Harry...

— Uite... uite, Hermione...

— Nu... vai!

O văzu; Vraja Fidelius trebuia să fi murit odată cu James și cu Lily. Gardul viu se sălbătici pe parcursul celor șaisprezece ani care trecuseră de când Hagrid îl luase pe Harry dintre dărâmăturile răspândite prin iarba înaltă, care ajungea până la talie. Cea mai mare parte din căsuță rămăsese în picioare, deși era acoperită în întregime de iederă întunecată și zăpadă, însă partea dreaptă a etajului fusese distrusă. Harry era sigur că acolo dăduse greș blestemul. El și Hermione stăteau în fața porții, uitându-se în sus, la ruina a ceea ce trebuia să fi fost cândva o căsuță ca și cele din jurul ei.

— Oare de ce n-a mai reconstruit-o nimeni până acum? șopti Hermione.

— Probabil nu poate fi reconstruită, răspunse Harry. O fi oare ca rănile provocate de Magia Neagră, când nu poți repara răul făcut?

Își strecură o mână de sub pelerină și atinse poarta acoperită de zăpadă și mâncată de rugină, fără să vrea să o deschidă, de fapt, ci doar să simtă o părțică din casă.

— Doar nu vrei să intri acolo... Pare foarte șubredă, s-ar putea... Vai, Harry, uite!

Faptul că atinse poarta păru să aibă un efect neașteptat.

Un semn apăruse din pământ în fața lor, ieșind dintre ciulinii și buruienile încâlcite, ca o floare ciudată, care creștea foarte repede; pe lemnul acestuia erau înscrise, cu litere aurii, cuvintele: „În locul acesta, în noaptea de 31 octombrie 1981, au încetat din viață Lily și James Potter. Fiul lor, Harry, este în continuare singurul vrăjitor care a supraviețuit blestemului fatal.

Casa aceasta, care nu poate fi văzută de Încuiați, a fost lăsată în ruină, ca un monument în amintirea soților Potter și ca mărturie a violenței care a destrămat această familie.”

Peste tot în jurul acelor cuvinte scrise îngrijit erau multe mângălituri ale vrăjitorilor și vrăjitoarelor care veniseră să vadă locul unde scăpase Băiatul care Supraviețuise. Unii doar se semnaseră cu Cerneală Veșnică, alții își scrijeliseră inițialele în lemn, în timp ce alții lăsaseră mesaje. Cele mai recente dintre ele, care străluceau peste straturile magice de grafitti de pe parcursul a șaisprezece ani, aveau cam același conținut: „Succes, Harry, oriunde ai fi”, „Harry, dacă citești asta, să știi că suntem cu toții alături de tine!”, „Trăiască Harry Potter!”.

— Nu ar fi trebuit să scrie pe semn! spuse Hermione indignată. Dar Harry îi zâmbi larg.

— E extraordinar. Mă bucur că au scris pe el. Mă...

Se întrerupse. O siluetă înfocolită venea șchiopătând spre ei, prefigurându-se pe fundalul luminilor puternice din depărtare, din scuar. Harry avu senzația că era o femeie, deși era foarte greu de spus. Se mișca încet, de teamă probabil să nu alunece pe zăpadă. Era cocoșată, îndesată și își târșăia picioarele, toate acestea fiind semne ale vârstei înaintate. O priveau, în liniște, cum venea tot mai aproape. Harry aștepta să vadă dacă avea să intre într-una dintre căsuțele pe lângă care trecea, dar știa, instinctiv, că nu avea să o facă. Până la urmă, se opri la câțiva metri de ei și rămase acolo, în mijlocul drumului înghețat, cu fața spre ei.

Nu era nevoie ca Hermione să îl ciupească de braț. Era aproape imposibil ca acea femeie să fi fost Încuiată: stătea acolo, uitându-se la casa care ar fi trebuit să fie complet invizibilă pentru ea, dacă nu ar fi fost vrăjitoare. Chiar presupunând că era vrăjitoare, era foarte bizar că ieșise într-o noapte atât de friguroasă doar pentru a privi niște ruine străvechi. După toate regulile magiei normale, nu ar fi trebuit să îi poată vedea pe Hermione și pe el. Cu toate acestea, Harry avea sentimentul ciudat că ea știa că se aflau acolo și că știa și cine erau. Exact când ajunse la această concluzie îngrijorătoare, femeia ridică o mână înmănușată și le făcu semn să se apropie.

Sub pelerină, Hermione veni mai aproape de Harry, strângându-l de braț.

— De unde știe?

Harry clătină din cap. Femeia le făcu semn din nou, și mai clar de data aceasta. Lui Harry îi trecură prin minte mai multe motive pentru care nu ar fi trebuit să răspundă chemării ei, iar suspiciunile legate de identitatea ei creșteau din ce în ce mai tare, pe măsură ce ei continuau să se privească în mijlocul străzii pustii.

Oare era posibil să îi fi așteptat toate lunile acestea? Oare Dumbledore îi spusese să aștepte, pentru că Harry avea să vină până la urmă? Oare nu ea fusese cea care se strecurase printre umbrele din cimitir, urmărindu-i până acolo? Până și faptul că îi putea simți sugera un fel de putere dumbledoriană, pe care nu o mai întâlnise niciodată.

Până la urmă, Harry vorbi, făcând-o pe Hermione să tresară și aproape să-și piardă răsuflarea.

— Sunteți Bathilda?

Silueta înfosită încuviință din cap și le făcu iarăși semn.

Sub pelerină, Harry și Hermione se uitară unul la celălalt. Harry ridică din sprâncene, iar Hermione încuviință ușor din cap, cuprinsă de neliniște. Se apropiară de femeie și aceasta se întoarse imediat, șchiopătând înapoi pe unde venise. Îi conduse pe lângă mai multe case, apoi se opri în fața unei porți. O urmară de-a lungul unei cărări dintr-o grădină, aproape la fel de neîngrijită ca cea de unde veniseră. Scoase cheia de la ușa de la intrare și încercă să nimerească broasca, apoi o deschise și se dădu la o parte, pentru a le face loc să treacă.

Mirosea urât sau poate că nu ea era de vină, ci casa: când trecură pe lângă ea, Harry strâmbă din nas și imediat își dădură jos pelerina. Acum, că stătea lângă ea, își dădu seama cât era de mică, cocoșată de bătrânețe, abia dacă îi ajungea până la piept. Aceasta închise ușa după ei, cu niște degete albăstrui și marmorate, pe fundalul vopselei care se cojea, apoi se întoarse și se holbă la chipul lui Harry. Avea ochii acoperiți de cataractă și adânciți în pliuri de piele străvezie, toată fața presărată cu vinișoare sparte și pete de la ficat. Harry se întrebă dacă chiar putea să îl vadă; chiar și așa, cel pe care îl vedea era Încuiatul cu început de chelie a cărui identitate o furase.

Duhoarea bătrâneții, a prafului, a hainelor murdare și a mâncării stătute deveni și mai pregnantă când își dădu jos șalul negru, ros de molii, din jurul capului cu păr alb rar, prin care se puteau ghici limpede oasele craniului.

— Bathilda? repetă Harry.

Aceasta încuviință din nou din cap. Harry deveni conștient că avea medalionul la gât; ceea ce era în interiorul lui, ticăind sau palpitând câteodată, se trezise. Simțea cum pulsa prin aurul rece. Oare știa, simțea, că obiectul care avea să îl distrugă era aproape? Bathilda trecu târșându-și picioarele pe lângă ei, dând-o pe Hermione la o parte de parcă nici nu ar fi văzut-o, și dispăru în ceea ce părea să fie sufrageria.

— Harry, nu sunt sigură de ce se întâmplă, șopti Hermione.

— Uite cât e de mică, cred că am putea s-o imobilizăm, dacă am vrea, zise Harry. Fii atentă, trebuia să-ți fi spus, știam că nu e în toate mințile. Muriel a spus că s-a țicnit de tot.

— Vino! strigă Bathilda din camera cealaltă. Hermione tresări și îl strânse de mână pe Harry.

— E în ordine, o liniști Harry și o conduse spre sufragerie.

Bathilda pășea prin cameră cu un mers clătinat și, cu toate că aprindea lumânări, era în continuare foarte întuneric, pe lângă faptul că era și foarte murdar. Un strat gros de praf le scârțâia sub picioare și Harry simți, amestecat cu mirosul umed de mucegai, ceva și mai neplăcut, un miros de carne putrezită. Se întrebă când verificase cineva ultima oară dacă Bathilda putea să mai aibă grijă de casă. Părea să fi uitat că era în stare să facă vrăji, pentru că aprinse lumânările cu stângăcie, cu mâna; mâneca din dantelă îi atârna într-un mod neglijent, gata să ia foc în orice clipă.

— Lăsați-mă pe mine să le aprind, se oferi Harry și îi luă chibriturile din mână.

Bathilda îl privi cum aprinse restul capetelor de lumânări de pe farfuriile împrăștiate prin cameră, așezate într-un echilibru instabil deasupra unor teancuri de cărți și măsuțe pline cu cești ciobite și mucegăite.

Ultima suprafață pe care Harry zări o lumânare era o comodă cu sertare, pe care se odihneau mai multe fotografii.

Când o aprinse, flacăra se reflectă în geamurile prăfuite și în ramele argintii ale fotografiilor. Văzu câteva mișcări timide. În timp ce Bathilda băjbâia după niște lemne pentru foc, Harry murmură: „Tergeo”. Praful se șterse ca prin minune de pe poze și imediat văzu că lipseau vreo șase din ramele mai mari și mai bogat decorate. Se întrebă dacă le scosese Bathilda sau altcineva. Apoi, atenția îi fu atrasă de o fotografie din rândul din spate al colecției, pe care o înșfacă repede. Din rama de argint, lui Harry îi zâmbea galeș hoțul cu chip vesel și păr auriu, tânărul care se cocoțase pe pervazul lui Gregorovitch. Harry își aminti imediat unde îl mai văzuse înainte: în Viața și minciunile lui Albus Dumbledore, la braț cu Dumbledore, în adolescență, și acolo trebuia să fi fost toate pozele lipsă – în cartea Ritei.

— Doamnă Bagshot? spuse el, cu vocea un pic tremurândă. Cine este aici?

Bathilda stătea în mijlocul camerei, urmărind-o pe Hermione cum aprinde focul în locul ei.

— Doamnă Bagshot? repetă Harry și înaintă, cu poza în mână, în timp ce primele flăcări se treziseră la viață în mijlocul șemineului.

Când îl auzi, Bathilda își ridică privirea și Horcruxul palpită și mai tare pe pieptul lui.

— Cine este în poză? o întrebă Harry, ridicând fotografia.

Bathilda se uită solemnă la poză, apoi la Harry.

— Știți cine este? repetă el, vorbind mult mai rar și mai tare decât de obicei. Băiatul acesta... Îl cunoașteți? Cum îl cheamă?

Bathilda părea confuză. Harry se simți cuprins de frustrare. Cum reușise Rita să pătrundă în amintirile Bathildei?

— Cine este omul acesta? repetă el răspicat.

— Harry, ce faci? întrebă Hermione.

— Poza asta, Hermione, el este hoțul, hoțul care a furat ceva de la Gregorovitch! Te rog! se întoarse iar către Bathilda. Cine este omul acesta?

Dar Bathilda se holbă pur și simplu la el.

— De ce ne-ați cerut să venim cu dumneavoastră, doamnă Bagshot? întrebă Hermione, ridicând și ea vocea. Voi ați să ne dați ceva?

Fără să dea nici un semn că ar fi auzit-o pe Hermione, Bathilda se apropie de Harry, târșâindu-și picioarele. Făcu semn cu capul și se uită înapoi, spre hol.

— Vreți să plecăm? întrebă el.

Bathilda repetă gestul, arătând de data aceasta mai întâi spre el, apoi spre ea și în cele din urmă spre tavan.

— Am înțeles... Hermione, cred că vrea să mă duc sus cu ea.

— Bine, zise Hermione, hai să mergem.

Dar când Hermione făcu o mișcare, Bathilda clătină din cap cu o forță surprinzătoare, arătând încă o dată spre Harry și apoi spre ea.

— Vrea să mă duc doar eu cu ea.

— De ce? întrebă Hermione și vocea ei pătrunzătoare și clară răsună în camera luminată de lumânări.

La auzul zgomotului, bătrâna clătină ușor din cap.

— Poate că Dumbledore i-a spus să îmi dea sabia doar mie?

— Chiar crezi că știe cine ești?

— Da, spuse Harry, uitându-se în ochii împăienjeniți fixați asupra lui, cred că știe.

— Bine, atunci, dar grăbește-te, Harry.

— Luați-o dumneavoastră înainte, îi spuse Harry Bathildei.

Aceasta păru să înțeleagă, pentru că îl ocoli iarăși și se duse spre ușă. Harry se uită înapoi la Hermione și îi zâmbi liniștitor, dar nu era sigur că îl văzuse, fiindcă se cuprinsese cu mâinile și stătea așa, înconjurată de mizerie și de lumina lumânărilor, uitându-se cu interes la bibliotecă. Când ieși din cameră, Harry își strecură poza în ramă argintie a hoțului necunoscut sub haină, fără a fi observat de Hermione sau Bathilda.

Scara era abruptă și îngustă: Harry aproape că fu tentat să-și sprijine mâinile de fundul îndesat al Bathildei, pentru a se asigura că nu avea să cadă pe spate peste el, ceea ce părea foarte probabil. Bathilda urcă până la etaj, răsuflând din greu, făcu imediat la dreapta și îl conduse într-un dormitor cu tavanul jos. Era întuneric beznă și mirosea oribil: Harry tocmai zărise o oală de noapte sub pat, când Bathilda închise ușa și totul se cufundă într-un întuneric adânc.

— Lumos, spuse Harry și își aprinse bagheta.

Tresări. În cele câteva secunde în care stătuseră în întuneric, Bathilda se apropiase de el fără ca Harry s-o audă.

— Ești Potter? șopti ea.

— Da, eu sunt.

Bathilda încuviință încet din cap, în mod solemn. Harry simți Horcruțul palpitând cu iuțeală, chiar mai repede decât inima lui; era o senzație neplăcută, tulburătoare.

— Aveți ceva să-mi dați? întrebă Harry, dar Bathilda părea să fie atentă la vârful baghetei lui Harry. Aveți ceva să-mi dați? repetă el.

Atunci, ea închise ochii și se întâmplară mai multe lucruri în același timp: cicatricea lui Harry zvâcni de durere, Horcruxul începu să palpitate atât de tare, încât partea din față a puloverului lui se mișcă, iar camera întunecată și rău mirositoare dispăru pentru câteva momente. Simți un val de bucurie și vorbi cu un glas strident și rece: Reține-!

Harry se clătină; pereții camerei întunecate și urât mirositoare păreau să se prăbușească din nou peste el. Nu știa ce se întâmplase.

— Aveți ceva să-mi dați? întrebă pentru a treia oară, mult mai tare.

— Aici, șopti ea, arătând spre colțul camerei. Harry își ridică bagheta și văzu conturul unei măsuțe de toaletă aglomerate, sub fereastra cu draperii.

De data aceasta, nu îl conduse. Harry se strecură prin locul strâmt rămas liber între ea și patul nefăcut, cu bagheta ridicată.

Nu voia să o piardă din ochi.

— Ce este? întrebă el când ajunse la măsuța de toaletă, pe care zăcea un morman imens, care arăta și mirosea a rufe murdare.

— Acolo, spuse ea, arătând spre morman.

Și, în clipa în care Harry își întoarse privirea, cercetând dacă în talmeș-balmeșul din fața lui nu era vreun mâner de sabie sau vreun rubin, Bathilda făcu o mișcare ciudată. Harry o văzu cu coada ochiului; panica îl făcu să se întoarcă și groaza îl pironi când văzu corpul bătrânei prăbușindu-se și un șarpe uriaș târându-se din locul în care fusese mai înainte gâtul. Șarpele atacă și Harry ridică bagheta. Forța cu care îl mușcă de antebraț îl făcu să-și arunce bagheta înspre tavan; lumina ei se învârti amețitor prin cameră și se stinse. Apoi, o lovitură puternică cu coada în stomac îi tăie răsufarea; căzu pe spate, peste măsuța de toaletă, peste mormanul de haine murdare. Se rostogoli într-o parte, abia reușind să evite coada șarpelui, care lovi măsuța pe care fusese el cu o secundă în urmă. Fragmente din suprafața de sticlă se împrăștiară peste el în momentul în care căzu la podea. O auzi pe Hermione strigând de jos: „Harry?”

Nu reuși să inspire destul de adânc pentru a-i răspunde. Se simți strivit de o masă netedă și grea, care se încolăci în jurul lui, puternică și viguroasă.

— Nu! spuse el cu respirația tăiată, pironit la podea.

— Ba da, șopti vocea. Ba da... să te rețin... Să te rețin...

— Accio... Accio Baghetă...

Dar nu se întâmplă nimic și avea nevoie ca mâinile să-i fie libere ca să dea șarpele jos de pe el, în timp ce acesta i se încolăcea în jurul toracelui, sufocându-l, apăsându-i cu putere pe piept Horcruxul, un cerc înghețat pulsând de viață, la câțiva centimetri de bătăile neregulate ale propriei lui inimi; creierul i se umplea cu o lumină rece și albă, i se goli de gânduri și îi înăbuși răsufarea, în vreme ce în depărtare se auzeau niște pași și totul dispărea încetul cu încetul, înghițit de negură...

O inimă metalică zvâcnea în afara pieptului lui, și acum el zbura, zbura triumfător, fără să aibă nevoie de măhuri sau de Thestrali...

Se trezi brusc în întuneric, înconjurat de mirosul acru; Nagini îi dăduse drumul. Reuși să se ridice și văzu silueta șarpelui la lumina baghetei. Monstrul atacă și Hermione se dădu într-o parte, scoțând în același timp un țipăt prelung. Blestemul ei dădu greș și lovi fereastra acoperită de draperii, spulberând-o. Camera se umplu de un aer rece ca gheața, în timp ce Harry se mai lăsă o dată în jos, pentru a se feri de o nouă ploaie de cioburi, iar piciorul îi alunecă pe un fel de creion – bagheta lui.

Se aplecă și o înșfacă, dar acum șarpele părea să fie în toate colțurile camerei, lovind furios din coadă. Nu o văzu pe Hermione nicăieri și, pentru o clipă, Harry se gândi la ce era mai rău, dar imediat se auzi o bufnitură puternică, însoțită de o străfulgerare de lumină roșie, și șarpele zbură în aer, lovindu-l cu putere pe Harry peste față, în încolăcirile lui hidoase spre tavan. Harry își ridică bagheta, dar exact în momentul acela, cicatricea începu să-l doară îngrozitor, mai tare decât își amintea să-l fi durut vreodată în ani de zile.

— Vine! Hermione, vine!

Harry scoase un țipăt și șarpele se prăbuși, cu un șuierat prelung. Totul era un haos – animalul spulberase rafturile de pe pereți și cioburile de porțelan zburau acum în toate părțile, în timp ce Harry făcu o săritură peste pat și înșfacă silueta întunecată pe care o recunoscuse ca fiind a Hermionei. Ea țipă de durere când o trase înapoi peste pat.

Șarpele se năpusti încă o dată, dar Harry știa că mai rău decât faptul că monstrul venea sau că ajunsese poate deja la poartă era că țeasta lui avea să explodeze dintr-o clipă în alta, din cauza îngrozitoarei cicatrice. Șarpele se năpusti cu furie, în timp ce Harry făcu o săritură chiar din fugă, trăgând-o pe Hermione după el. Când îi atacă, Hermione strigă „Confrigo!” și vraja ei zbură în jurul camerei, pulverizând oglinda de la șifonier și ricoșând înapoi spre ei, țâșnind din podea până în tavan. Harry simți fierbințeala vrăjii cum îi arde dosul palmei. Un ciob de sticlă îl tăie pe obraz în timp ce, trăgând-o pe Hermione după el, sări din pat pe măsuta de toaletă distrusă și apoi direct afară, pe fereastră, în noapte. Și tot ce rămânea în urma lor, pe măsură ce se prăbușeau în gol, ca într-un vârtej, era doar țipătul Hermionei...

Apoi, durerea din jurul cicatricei deveni insuportabilă... și era Cap-de-Mort... și traversa în fugă dormitorul rău mirositor, ținându-se cu mâinile lungi și albe de pervazul ferestrei, în timp ce-i privea pe bărbatul cu început de chelie și pe femeia micuță, care se învărtiră și Disparură... apoi auzi un urlet de furie, un urlet care se amestecase cu cel al fetei, revărsându-și ecoul peste grădinile întunecate și peste clopotele care vesteau Crăciunul...

Țipătul lui deveni țipătul lui Harry, durerea lui – cea a lui Harry... pentru că se petrecea aici, unde se întâmplase și înainte... atât de aproape de casa în care era gata-gata să afle ce însemna să mori... să mori... durerea era atât de îngrozitoare... fusese sfâșiat de trup... Dar dacă nu mai avea trup, de ce îl

durea atât de tare capul? Dacă era mort, cum putea să simtă atât de acut – oare durerea nu înceta odată cu moartea, nu dispărea?

Noaptea era umedă și vântul bătea, iar doi copii îmbrăcați în dovleci traversau în mers legănat piațeta, trecând pe lângă vitrinele magazinelor pline cu păianjeni din hârtie și multe alte prostioare de Încuiați, ale unei lumi în care ei nu credeau... Plutea, fiind animat ca de obicei în astfel de ocazii de un scop – se simțea puternic, îndreptățit... Nu simțea furie... aceasta era pentru suflete mai slabe decât el; dar triumf, da... Așteptase acest lucru, îl sperase din adâncul sufletului...

— Reușit costum, domnule!

Văzu cum zâmbetul băiețelului îi pieri când veni destul de aproape cât să se uite sub gluga pelerinei; pe chipul său pictat se citi frica. Apoi, copilul se întoarse și fugi. Atinse mânerul baghetei în interiorul robei... o singură mișcare și copilul nu avea să mai ajungă niciodată la mama sa... dar nu era cazul, chiar nu era cazul...

Mergea de-a lungul unei alte străzi, și mai întunecate, și până la urmă văzu destinația. Vraja Fidelius fusese îndepărtată, deși ei nu o știau încă... făcu mai puțin zgomot decât frunzele care foșneau pe trotuar, până ce ajunse în dreptul gardului viu întunecat și privi dincolo de el.

Nu trăsese răzdrăniile, așa că îi văzu foarte clar cum stăteau în micuța sufragerie – bărbatul înalt, cu părul negru și purtând ochelari, făcea să țâșnească norișori colorați de fum din vârful baghetei, amuzându-l pe băiețelul îmbrăcat într-o pijama albastră. Copilul râdea și încerca să prindă fumul, să-l înșface în pumnișor. Se deschise o ușă și intră mama, care spuse niște cuvinte pe care nu le putu înțelege, iar chipul îi era acoperit de părul lung, roșcat închis. Acum, tatăl își luă fiul în brațe și i-l dădu mamei. Aruncă bagheta pe canapea și se întinse, căscând.

Poarta scârțâi puțin când o deschise, dar James Potter nu auzi. Mâna lui albă scoase bagheta de sub pelerină și o îndreptă spre ușă, care se izbi de perete.

Trecu pragul, în timp ce James veni în fugă pe hol. Era ușor, prea ușor, nici măcar nu își luase bagheta...

— Lily, ia-l pe Harry și fugi! E el! Du-te! Fugi! Îl rețin eu!

Cum să-l rețină, când nici măcar nu avea baghetă! Înainte să arunce blestemul, izbucni în hohote.

— Abracadabra!

Lumina verde se revărsă în holul înghesuit – deasupra căruciorului lipit de perete și a balustradei care străluci asemenea unui fulger. James Potter căzu ca o marionetă căreia îi fuseseră tăiate sforile. O auzi țipând de la etaj, încolțită, dar cel puțin nu avea de ce să se teamă atâta timp cât avea să fie rațională. Urcă treptele, ascultând ușor amuzat cum încerca să se baricadeze... nici ea nu avea bagheta la ea... cât de proști puteau să fie și cât de încrezători că siguranța le era în mâinile prietenilor, că armele puteau fi lăsate la o parte chiar și numai pentru câteva clipe...

Forță ușa, azvârlind la o parte scaunul și cutiile strânse în grabă în dreptul ei cu o simplă mișcare din baghetă... și iat-o acolo, cu copilul în brațe. La vederea lui, puse copilul în pătuțul din spatele ei și întinse mâinile, ca și când aceasta ar fi ajutat la ceva, de parcă, ascunzându-l, spera să fie aleasă în locul lui.

— Nu Harry, nu Harry, te rog, nu Harry!

— Dă-te la o parte, prostuțo... dă-te la o parte, acum!

— Nu pe Harry, te rog, omoară-mă pe mine în locul lui.

— Nu-ți mai spun și a doua oară...

— Nu pe Harry! Te rog... ai milă... Nu pe Harry! Nu pe Harry! Te rog, fac orice...

— Dă-te la o parte... dă-te la o parte, fetițo!

Ar fi putut să o facă să se dea la o parte din fața pătuțului, dar părea mai înțelept să îi lichideze pe toți.

Străfulgerarea verde lumină camera și femeia căzu la fel ca și soțul său. În tot acest timp, copilul nu scosese nici un scâncet: putea sta în picioare, ținându-se strâns de barele pătuțului, și se uita în sus, la chipul intrusului, cu un fel de interes amuzat, imaginându-și poate că cel care se ascundea sub pelerină era tatăl lui, care făcea din nou să apară luminițe jucăușe, iar mama avea să dea și ea buzna pe ușă în orice clipă, râzând în hohote...

Îndreptă bagheta cu mare atenție spre chipul băiatului. Voia să vadă cum se întâmplă, cum avea să distrugă acest unic pericol inexplicabil. Copilul începu să plângă; văzuse că nu era James. Nu îi plăcea că plângea, nu înghițise niciodată plânsetele celor mici de la orfelinat.

— Abracadabra!

În clipa aceea, se destrămă – nu mai era nimic, nimic în afară de durere și groază, și trebuia să se ascundă, nu aici, printre dărâmurile casei distruse, între care rămăsese prins copilul, cu urletele lui, ci departe... foarte departe...

— Nu, gemu el.

Șarpele se târi pe podeaua murdară, plină de lucruri, și omorâse deja băiatul, dar totuși el era băiatul...

— Nu...

Acum stătea în dreptul ferestrei sparte din casa Bathildei, cufundat în amintirea celui mai mare eșec al său, și la picioarele sale șarpele uriaș se târa peste cioburi de porțelan și sticlă. Se uită în jos și văzu ceva... ceva incredibil...

— Nu...

— Harry, e în ordine, ești bine!

Se aplecă și ridică poza cu geamul spart. Iată-l, hoțul necunoscut, hoțul pe care îl căuta...

— Nu... mi-a căzut... mi-a căzut...

— Harry, e în ordine, trezește-te, trezește-te!

El era Harry... Harry, nu Cap-de-Mort... și ceea ce foșnea nu era un șarpe. Deschise ochii.

— Harry, șopti Hermione. Te simți bine?

— Da, minți el.

Era în cort, întins pe unul dintre paturile suprapuse, sub o grămadă de pături. Își dădu seama că se apropia venirea zorilor, după încremenirea și răceala luminii care se întrezărea dincolo de acoperișul de pânză. Era ud leocă de transpirație, și simțea așternutul și paturile umede.

— Am scăpat.

— Da, zise Hermione. A trebuit să folosesc o Vrajă de Plutire, ca să te așez pe pat, nu te-am putut ridica de una singură. Ai fost... mă rog, nu ai fost tocmai...

Hermione avea cearcăne violete sub ochii căprui și Harry observă că ținea în mână un burete; îl ștersese pe față cu el.

— Ai fost bolnav, încheie ea. Foarte bolnav.

— Cât timp a trecut de când am plecat?

— Au trecut mai multe ore. Este aproape dimineață.

— Și eu am fost... mi-am pierdut cunoștința?

— Nu chiar, spuse Hermione stingherită. Ai strigat și ai gemut și... așa mai departe, adăugă ea, pe un ton care îl neliniști pe Harry.

Ce făcuse? Proferase blesteme, ca și Cap-de-Mort, plânsese ca băiețelul din pătuț?

— N-am putut să-ți dau jos Horcruxul, spuse Hermione, și Harry își dădu seama că voia să schimbe subiectul. Îți era pur și simplu lipit de piept. Ți-a rămas o urmă... iartă-mă, a trebuit să folosesc o Vrajă de Tăiere, ca să îl îndepărtez. Te-a mușcat și șarpele, dar am curățat rana și am pus niște frășinel pe ea...

Își dădu jos tricoul ud de transpirație pe care îl purta și se uită în jos. Avea o urmă roșie ovală deasupra inimii, acolo unde îl arsese medalionul. Văzu și urmele de dinți pe jumătate vindecate de pe antebraț.

— Unde ai pus Horcruxul?

— În gentuță. Mă gândesc că ar fi mai bine să nu-l purtăm o vreme. Se lăsa pe spate pe perne și se uită la chipul ei cenușiu, cu obraji supti.

— Nu ar fi trebuit să ne ducem la Peștera lui Godric. Este vina mea, eu sunt singurul vinovat, Hermione, iartă-mă.

— Nu e vina ta. Și eu am vrut să mergem, chiar am crezut că Dumbledore ar fi putut să-ți lase sabia acolo.

— Da, păi... n-am prea nimerit-o cu asta, nu?

— Harry, ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat când te-a dus sus? Șarpele se ascundea undeva? A ieșit pur și simplu și a omorât-o pe ea și apoi te-a atacat pe tine?

— Nu, spuse el. Ea era șarpele... sau șarpele era ea... în tot acest timp.

— P-poftim?

Harry închise ochii. Încă mai simțea mirosul din casa Bathildei: asta făcea totul să pară îngrozitor de real.

— Bathilda trebuie să fi murit cu ceva timp în urmă. Șarpele era... era în ea. Știi-Tu-Cine l-a pus să aștepte acolo, în Peștera lui Godric. Ai avut dreptate. Știa că o să mă întorc.

— Șarpele era în ea?

Harry deschise ochii din nou. Hermione părea scârbită și revoltată.

— Lupin a spus că vom întâlni vrăji pe care nici măcar nu ni le-am imaginat, spuse Harry. Nu a vrut să vorbească de față cu tine pentru că vorbea în reptomită, numai în reptomită, și eu nu mi-am dat seama, dar eu puteam s-o înțeleg, bineînțeles. Odată ce am ajuns în dormitor, șarpele i-a trimis un mesaj Știi-Tu-Cui; am auzit totul în minte, am simțit cum s-a entuziasmat, i-a spus să mă rețină... și apoi...

Își aminti cum ieșise șarpele din gâtul Bathildei. Nu era nevoie ca Hermione să știe detaliile.

— S-a transformat, s-a transformat în șarpe și m-a atacat.

Se uită în jos, la urmele dinților.

— Nu trebuia să mă omoare, ci doar să mă țină acolo, până venea Știm-Noi-Cine.

Măcar dacă ar fi reușit să omoare șarpele, tot ar fi meritat... Tulburat, se ridică în capul oaselor și dădu la o parte păturile.

— Harry, nu, sunt sigură că ar trebui să te odihnești!

— Tu ești cea care are nevoie de somn. Fără supărare, dar arăți groaznic. Eu sunt bine. O să stau de pază pentru o vreme. Unde mi-e bagheta?

Hermione nu răspunse, ci doar se uită la el.

— Hermione, unde e bagheta mea?

Își mușca buza și ochii i se umplură de lacrimi.

— Harry...

— Unde mi-e bagheta?

Hermione întinse mâna, o luă de lângă pat și i-o întinse.

Bagheta din lemn de tisă și pană de phoenix era aproape ruptă în două. Cele două bucăți atârnavă fiecare de un fir subțire de pană de phoenix. Lemnul se distrusese complet. Harry o luă ca și când ar fi fost ceva viu, care fusese grav rănit. Nu putea gândi coerent: totul devenise un amestec de panică și teamă. Apoi îi întinse bagheta Hermionei.

— Repar-o. Te rog.

— Harry, nu cred, când este ruptă așa...

— Te rog, Hermione, încearcă!

— R-reparo.

Bucata de baghetă care atârna se lipi la loc. Harry o ridică.

— Lumos!

Bagheta abia scoase câteva scântei și se stinse imediat. Harry o îndreptă spre Hermione.

— Expelliarmus!

Bagheta Hermionei se mișcă un pic, dar rămase în mâna ei.

Încercările de a face câteva vrăji fură prea grele pentru bagheta lui Harry, care se rupse din nou în două. Se holbă la ea, îngrozit, fără să înțeleagă ce vedea... Bagheta care trecuse prin atâtea...

— Harry, șopti Hermione, atât de încet, încât abia dacă o auzi. Îmi pare atât de rău. Cred că eu sunt de vină. Când plecam, știi, șarpele venea după noi, așa că am aruncat un blestem de spulberare și a ricoșat peste tot și atunci... trebuie... trebuie să îți fi lovit...

— A fost un accident, spuse Harry automat, simțindu-se pustiit. Vom... vom găsi o cale să o reparăm.

— Harry, nu cred că mai putem s-o reparăm, spuse Hermione, iar lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji. Mai ții minte... cum a fost cu bagheta lui Ron? Când și-a rupt bagheta în accidentul de mașină? Nu a mai fost niciodată ca la început, a trebuit să își ia una nouă.

Harry se gândi la Ollivander, care fusese răpit și acum era ținut ostatic de către Cap-de-Mort, și la Gregorovitch, care murise.

Cum avea să își mai găsească acum o baghetă nouă?

— Bine, spuse el pe un ton ferm fals, atunci o s-o împrumut pe a ta pentru moment. Cât stau de pază.

Cu chipul scăldat în lacrimi, Hermione îi dădu bagheta ei, iar Harry se ridică și o lăsă în dreptul patului lui, singurul lucru pe care și-l dorea fiind să plece mai repede de acolo.

Capitolul XVIII.

Viața și minciunile lui Albus Dumbledore.

Răsărea soarele; cerul nemărginit, pur și incolor, se întindea deasupra lui, fără să știe de el și de suferința lui. Harry se așeză la intrarea în cort și trase în piept aer curat. Simplul fapt că era în viață și putea vedea soarele răsărind dincolo de dealurile sclipind de zăpadă ar fi trebuit să fie cea mai mare comoară de pe pământ. Dar, cu toate acestea, nu se putea bucura de ea. Simțurile lui fuseseră răvășite de pierderea catastrofală a baghetei. Privi în depărtare, peste o vale cufundată sub un strat de zăpadă, de undeva reușind să distingă dangătul unor clopote de biserică.

Fără să își dea seama, își înfigea degetele în brațe, ca și când ar fi încercat să se lupte cu o durere fizică de nesuportat. Nici nu mai știa de câte ori își vărsase sângele, o dată își pierduse chiar toate oasele din brațul drept, iar călătoria aceasta îi adăugase o cicatrice pe piept și una pe braț, pe lângă cele de pe mână și de pe frunte, dar niciodată, până în clipa aceea, nu se simțise atât de slăbit și de vulnerabil, de parcă îi fuseseră luate cu forța cele mai prețioase puteri magice de care dispunea. Știa exact ce ar fi spus Hermione dacă i-ar fi împărtășit toate acestea – „bagheta este doar o reflecție a priceperii vrăjitorului”. Dar se înșela – În cazul lui nu era așa. Ea nu simțise cum bagheta i se rotise ca acul unei busole și nici nu văzuse cum aruncase flăcări aurii în direcția dușmanului său. Pierduse protecția miezurilor gemene și abia acum, când n-o mai avea, își dădu seama cât de mult se bazase pe ea.

Scoase din buzunar bagheta ruptă și puse bucățile, fără să le privească, în punguța de la Hagrid, pe care o avea agățată la gât. Aceasta era deja prea plină de obiecte rupte și inutile, ca să mai încapă acolo și altceva. Harry atinse hoțoaica cea veche și, pentru o clipă, trebui să se împotrivescă tentației de a o scoate și a o arunca cât colo. Inaccessibilă, fără să-i fie de nici un ajutor, inutilă... la fel ca toate lucrurile pe care le lăsase în urmă Dumbledore.

Furia față de Dumbledore îl cuprinse iarăși, pârjolindu-l pe dinăuntru ca o lavă fierbinte, anulându-i orice alt sentiment. Fuseseră atât de disperți, încât se convinseseră singuri că răspunsurile se aflau în Peștera lui Godric și că trebuiau să se întorcă acolo, că totul făcea parte dintr-un plan secret pe care îl pusese la cale Dumbledore pentru ei; dar nu exista nici o hartă, nici o direcție. Dumbledore îi lăsase să bătâie prin întuneric, să se lupte singuri cu necunoscutul și cu orori inimaginabile, fără nici cel mai mic ajutor. Nu li se explicase nimic, nu li se dăduse nimic fără un preț în schimb, nu aveau sabia și, acum, Harry nu mai avea nici baghetă. În plus, îi căzuse și fotografia hoțului; fără îndoială că lui Cap-de-Mort avea să îi fie ușor acum să afle cine era. Cap-de-Mort avea acum toate informațiile.

— Harry?

Hermione părea să se teamă că ar fi putut s-o blesteme cu propria ei baghetă. Avea chipul brăzdat de lacrimi; se lăsă pe vine lângă el și în mâinile care-i tremurau ținea două cești cu ceai. Sub braț ținea un pachet voluminos.

— Mersi, spuse el, luând una dintre cești.

— Te superi dacă vorbim?

— Nu, spuse el, pentru că nu voia s-o jignească.

— Harry, ai vrut să știi cine era omul din poză. Ei bine... am luat cartea.

Îi puse cartea timid în poală, un exemplar nou-nouț al biografiei Viața și minciunile lui Albus Dumbledore.

— Unde... cum...?

— Era în sufrageria Bathildei, stătea pur și simplu acolo... Cu biletul acesta pe copertă.

Hermione citi cu voce tare cele câteva rânduri cu scris verde-prăzuliu, colțuros.

— Dragă Batty, mersi de ajutor. Acesta este exemplarul tău, sper să-ți placă. Ai spus tot ce scrie acolo, chiar dacă nu îți mai aduci aminte. Rita.” E posibil să fi sosit în timp ce adevărata Bathilda era încă în viață, dar poate că nu se simțea destul de bine ca s-o citească, nu?

— Da, probabil că așa a fost.

Harry se uită la chipul lui Dumbledore și se simți cuprins de un fel de plăcere sălbatică; acum avea să știe toate lucrurile pe care Dumbledore nu crezuse că merita să i le spună, indiferent dacă Dumbledore ar fi vrut sau nu așa ceva.

— Ești încă supărat pe mine, nu? spuse Hermione.

Harry își ridică privirea și o văzu iar plângând și înțelese că fața lui păstra încă urmele mâniei.

— Nu, spuse el încet. Nu, Hermione, știi că a fost un accident, încercă să ne scoți de acolo întregi și ai fost incredibilă. Aș fi murit dacă nu m-ai fi ajutat tu. Încercă să o încurajeze cu un zâmbet, apoi își îndreptă atenția din nou asupra cărții. Avea cotorul rigid, era evident că nu mai fusese deschisă până atunci. Frunzări prin ea, căutând pozele. O găsi aproape imediat pe cea pe care o căuta: tânărul Dumbledore și chipeșul său tovarăș, râzând în hohote de vreo glumă de mult uitată. Harry citi descrierea.

Albus Dumbledore, la scurt timp după moartea mamei sale, împreună cu prietenul său, Gellert Grindelwald.

Harry rămase cu gura deschisă, privind intens ultimul cuvânt. Grindelwald. Prietenul său, Grindelwald. Îi aruncă o privire fugară Hermionei, care și ea se uita la nume, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Încet, ridică privirea spre Harry.

— Grindelwald.

Ignorând restul fotografiilor, Harry caută numele fatal în paginile dimprejur. Îl descoperi cât de curând și citi cu nerăbdare, dar pierdu firul; trebuia să citească mai de la început pentru a înțelege ceva și, până la urmă, se trezi la începutul unui capitol intitulat „Binele majorității”. El și Hermione începură să citească împreună:

Apropiindu-se acum de vârsta de optsprezece ani, Dumbledore a terminat școala Hogwarts încununat cu lauri – Băiat Fruntaș, Perfect, Câștigător al Premiului Barnaby Finkley pentru Vrăji de Excepție, Reprezentantul Tinerilor din Marea Britanie în cadrul Vrăjistiției, Câștigător al Medaliei de Aur pentru Contribuții Esențiale aduse Conferinței Internaționale a Alchimiștilor de la Cairo. Dumbledore intenționa ca după aceea să facă un mare tur al lumii împreună cu Elphias „Respirație-de-câine” Doge, amicul sărac cu duhul, dar devotat, pe care îl culesese la școală.

Cei doi tineri erau cazați la „Ceaunul crăpat”, în Londra, pregătindu-se să plece în Grecia în dimineața următoare, când o bufniță aduse vestea morții mamei lui Dumbledore. „Respirație-de-Câine” Doge, care a refuzat să îmi acorde un interviu pentru realizarea acestei cărți, a oferit publicului propria sa versiune sentimentală despre ceea ce a urmat. A prezentat moartea Kendrei ca pe o lovitură tragică și decizia lui Dumbledore de a renunța la expediție drept un act nobil de sacrificiu.

Desigur, Dumbledore s-a întors numaidecât la Peștera lui Godric, pentru a avea grijă, probabil, de fratele și sora sa mai mici. Dar câtă grijă a avut până la urmă?

„Era un smintit și jumătate Aberforth ăla”, spune Enid Smeek, a cărei familie locuia, la vremea aceea, la marginea Peșterii lui Godric. „Era de necontrolat. În mod normal, ți-ar fi fost milă de el, doar îi muriseră părinții, numai că îmi tot arunca în cap cu baligă de capră. Nu cred că Albus se sinchisea prea tare de el, cel puțin eu nu i-am văzut niciodată împreună.”

Deci ce făcea Albus, dacă nu îl consola pe fratele său de nestăpânit? Se pare că se asigura că sora sa va rămâne închisă în continuare. Căci, cu toate că

primul ei temnicer murise, situația nefericită a Arianei Dumbledore rămăsese neschimbată. Doar câțiva oameni din afara familiei știau de existența ei, printre care „Răsuflare-de-câine” Doge, oameni despre care era sigur că vor înghiți povestea „sănătății șubrede” a Arianei.

O altă prietenă ușor de convins era Bathilda Bagshot, un istoric magic renumit, care trăia de ani întregi în Peștera lui Godric. Desigur, Kendra o respinsese pe Bathilda atunci când aceasta încercase să le ureze bun venit în sat. Însă, câțiva ani mai târziu, autoarea i-a trimis o bufniță lui Albus la Hogwarts, după ce fusese plăcut impresionată de lucrarea acestuia despre Transformările între Specii, din Transfigurarea la Zi. În urma acestui prim contact, Bathilda i-a cunoscut și pe restul membrilor familiei Dumbledore. Când a murit Kendra, Bathilda era singura persoană din Peștera lui Godric care avea o relație bună cu mama lui Dumbledore.

Din păcate, Bathilda nu mai este la fel de sclipitoare cum era în tinerețe. „Focul arde, dar ceanul e gol”, după cum mi-a prezentat situația Ivor Dillonsby sau, folosind exprimarea ceva mai pragmatică a lui Enid Smeek, „Baba e nebună de legat”. Cu toate acestea, o combinație de tehnici verificate în jurnalism mi-a permis să extrag câteva mici comori constând în fapte reale, cât să pun cap la cap o poveste scandalosă.

La fel ca restul lumii vrăjitoarești, Bathilda a pus moartea prematură a Kendrei pe seama unei vrăji care a dat greș, o poveste pe care au repetat-o Albus și Aberforth în anii care au urmat. Bathilda imită și ea textele familiei despre Ariana, spunând că era „fragilă” și „delicată”. Însă, în privința unui subiect, Bathilda merită cu vârf și îndesat eforturile pe care le-am investit în obținerea Veritaserumului, pentru că ea și numai ea știe povestea completă despre cel mai bine păstrat secret al vieții lui Albus Dumbledore. Dezvăluit acum pentru prima dată, pune sub semnul întrebării tot ce au crezut admiratorii lui Dumbledore despre idolul lor: așa-zisa sa ură față de Magia Neagră, faptul că s-a opus asupririi Încuiaților, chiar și devotamentul pentru propria sa familie.

În aceeași vară în care Dumbledore s-a dus acasă la Peștera lui Godric, fiind acum orfan și capul familiei, Bathilda Bagshot a acceptat să îl primească în vizită pe strănepotul ei, Gellert Grindelwald.

Numele Grindelwald este pe bună dreptate unul celebru: dacă s-ar face o listă cu cei mai periculoși vrăjitori întunecați din toate timpurile, ar pierde primul loc doar pentru că a sosit Știm-Noi-Cine cu o generație mai târziu, pentru a-i fura medalia de aur. Însă, dat fiind că Grindelwald nu și-a extins niciodată regimul de teroare până în Marea Britanie, detaliile ascensiunii sale nu sunt bine cunoscute în aceste părți.

Grindelwald a fost educat la Durmstrang, o școală renumită din păcate încă de pe atunci pentru tolerarea Magiei Negre. El a dat dovadă de un talent la fel de precoce ca al lui Dumbledore. Dar, în loc să își dirijeze capacitățile pentru câștigarea premiilor și distincțiilor, Gellert Grindelwald s-a devotat altor

scopuri. Când avea șaisprezece ani, nici măcar Durmstrang n-a putut să ignore experimentele sale îndoielnice și acesta a fost exmatriculat.

Din acel moment, tot ce se știe despre următoarea mișcare a lui Grindelwald este că „a petrecut câteva luni în străinătate”. Acum se poate dezvălui faptul că Grindelwald a ales să o viziteze pe mătușa sa în Peștera lui Godric și că acolo s-a împrietenit la cataramă cu nimeni altul decât Albus Dumbledore, oricât de șocant li s-ar putea părea unora.

„Mie mi s-a părut un băiat fermecător”, a bolborosit Bathilda, indiferent ce a urmat după aceea. „Bineînțeles, i l-am prezentat bietului Albus, căruia îi lipsea compania băieților de vârsta lui. Băieți s-au înțeles bine de la bun început.”

Nici nu încapе îndoială. Bathilda mi-a arătat o scrisoare, păstrată de ea, trimisă de către Albus Dumbledore la miezul nopții.

„Da, chiar după ce-și petreceau toată ziua discutând – fiind amândoi niște tineri străluciți, vorbeau ore întregi, ca niște apucați -, câteodată auzeam o bufniță care bătea în geamul camerei lui Gellert, aducându-i o scrisoare de la Albus! Îi venea câte o idee și trebuia să i-o împărtășească imediat lui Gellert!”

Și nu erau orice fel de idei. Deși admiratorii lui Albus Dumbledore vor fi profund șocați de conținutul ei, iată gândurile eroului lor la vârsta de șaptesprezece ani, după cum i le relata noului său cel mai bun prieten (copia scrisorii originale se găsește la pagina 463):

Gellert, Ceea ce spuneai despre cum dominația vrăjitorilor ar fi spre binele Încuiaților este, după părerea mea, de o importanță crucială. Da, am primit puterea și puterea aceea ne dă dreptul de a conduce, dar ne face și responsabili de cei care sunt conduși. Trebuie să subliniem această idee, ea va fi piatra de temelie a proiectului nostru. În momentul în care vom fi contraziși, și vom fi cu siguranță, aceasta trebuie să stea la baza tuturor contraargumentelor noastre. Vom obține controlul pentru binele majorității. Și asta înseamnă că acolo unde vom avea parte de împotrivire, va trebui să folosim forța, doar atât cât este nevoie. (Aceasta a fost greșeala pe care ai făcut-o tu la Durmstrang! Dar nu mă plâng, pentru că dacă nu ai fi fost exmatriculat, nu ne-am mai fi întâlnit.)

Albus.

Cu toate că numeroșii săi admiratori vor fi fără îndoială uimiți și dezgustați, această scrisoare este dovada că Albus Dumbledore a visat cândva să dizolve Statutul de Tăinuire și să stabilească Regimul de putere a vrăjitorilor asupra Încuiaților. O mare lovitură pentru cei care și-l imaginaseră mereu pe Dumbledore drept cel mai mare apărător al celor cu părinți Încuiați! Cât de lipsite de substanță par toate acele discursuri în care sprijinea drepturile Încuiaților, prin prisma acestor noi dovezi cutremurătoare! Cât de condamnabil pare Albus Dumbledore, plănuiind de zor ascensiunea sa la putere, când ar fi trebuit să jlească pierderea mamei și să aibă grijă de sora lui!

Cu siguranță că cei hotărâți să îl mențină pe Dumbledore pe pedestalul său fisurat vor susține că, până la urmă, nu și-a pus în aplicare planurile, că

trebuie să se fi răzgândit, să își fi venit în fire. Cu toate acestea, adevărul pare și mai șocant.

Abia trecuseră două săptămâni de când deveniseră buni prieteni, când Dumbledore și Grindelwald s-au despărțit și nu s-au mai întâlnit niciodată până la legendarul duel dintre ei (detalii în capitolul 22). Ce a generat această ruptură subită? Oare Dumbledore s-a trezit la realitate? Oare i-a spus lui Grindelwald că nu voia să mai facă parte din planurile sale? Ei bine, nu.

„Cred că motivul a fost moartea micuței Ariana, biata de ea”, spune Bathilda. „A fost extrem de șocant. Gellert era acolo, în casă, când s-a întâmplat și s-a întors la mine complet amețit, spunându-mi că voia să se ducă acasă chiar a doua zi. Era foarte tulburat, știi... Așa că am aranjat un Portal și atunci l-am văzut pentru ultima oară.” „Albus a înnebunit când a murit Ariana. A fost de-a dreptul îngrozitor pentru cei doi frați, îi pierduseră pe toți, nu se mai aveau decât unul pe altul. Nici nu mă mir că deveniseră iuți la mânie. Aberforth a dat vina pe Albus, știi, așa cum se întâmplă în situații tragice ca aceasta. Dar Aberforth spunea mai mereu grozăvii, săracul de el. Totuși, nu a fost deloc frumos că i-a spart nasul lui Albus la înmormântare. Kendra ar fi fost distrusă dacă și-ar fi văzut fiii încăierându-se așa, peste trupul neînsuflețit al fiicei ei. Păcat că Gellert nu a putut rămâne la înmormântare... măcar l-ar fi consolat pe Albus.”

Această ceartă groaznică purtată lângă coșciug, cunoscută doar de puținii oameni care au participat la înmormântarea Arianei Dumbledore, a ridicat câteva semne de întrebare. De ce anume a dat Aberforth Dumbledore vina pe Albus pentru moartea surorii lor? Oare a fost așa cum pretinde Batty, doar o refulare a durerii? Sau furia sa a avut motive mai întemeiate? Grindelwald, care fusese exmatriculat de la Durmstrang pentru că-și atacase niște colegi și aproape îi omorâse, a fugit din țară la doar câteva ore de la moartea fetei și Albus (oare din cauza rușinii sau fricii?) nu l-a mai revăzut după aceea, decât când a fost obligat să o facă, răspunzând rugămintelor întregii lumi vrăjitoarești.

Se pare că nici Dumbledore și nici Grindelwald nu au vorbit niciodată despre această prietenie scurtă din tinerețe. Totuși, nu încapă nici o îndoială că Dumbledore a amânat atacul asupra lui Gellert Grindelwald vreme de cinci ani plini de suferință, de crime și dispariții. Oare Dumbledore ezitase pentru că încă mai ținea oarecum la omul acela sau pentru că se temea că cel care îi fusese odată cel mai bun prieten avea să îl dea în vileag? Oare Dumbledore a fost înduplecat cu greu să se ducă să îl captureze pe cel care reprezentase un motiv de reală bucurie pentru el la un moment dat?

Și cum a murit misterioasa Ariana? Oare a fost victima nevinovată a vreunui ritual întunecat? Oare auzise ceva ce nu ar fi trebuit, în timp ce cei doi tineri exersau, în încercarea lor de a obține glorie și putere? Oare este posibil ca Ariana Dumbledore să fi fost prima persoană care a murit pentru „binele majorității”?

Capitolul se încheia aici și Harry își ridică privirea.

Hermione terminase de citit înaintea lui. Luă imediat cartea din mâinile lui Harry, puțin cam alarmată de expresia lui, și o închise fără să se uite la ea, ca și când ar fi ascuns ceva indecent.

— Harry...

Dar Harry clătină din cap. I se spulberase o certitudine interioară, simțea același lucru ca atunci când plecase Ron. Avusese încredere în Dumbledore, crezuse că el era imaginea binelui și a înțelepciunii. Nu mai rămăsese nimic din toate acestea. Câte mai avea să piardă? Ron, Dumbledore, bagheta cu miez din pană de phoenix...

— Harry! zise Hermione, părând să-i fi citit gândurile. Ascultă-mă. Nu-nu este o lectură tocmai plăcută...

— Da, nu pot să spun că e.

— Dar, Harry, nu uita că este scrisă de Rita Skeeter.

— Ai citit și tu scrisoarea aceea către Grindelwald, nu-i așa?

— Da, a-așa este.

Hermione ezita, iar pe chip i se citea supărarea; mâinile îi erau reci și tot încerca să și le încălzească ținând strâns ceșcuța cu ceai.

— Cred că asta este partea cea mai neplăcută. Știu că Bathilda credea că erau doar niște discuții, dar „Pentru binele majorității” a devenit sloganul lui Grindelwald, justificarea sa pentru toate atrocitățile pe care le-a comis mai târziu. Și... din scrisoare... reiese că Dumbledore a fost cel care i-a dat ideea. Se spune că motto-ul acesta a fost chiar sculptat deasupra intrării în Nurmengard.

— Ce este Nurmengard?

— Închisoarea pe care a construit-o Grindelwald pentru adversarii săi. El însuși a ajuns acolo după ce l-a prins Dumbledore. Oricum, este groaznic gândul că ideile lui Dumbledore l-au ajutat pe Grindelwald să ajungă la putere. Dar, pe de altă parte, nici măcar Rita nu poate pretinde că s-au cunoscut pentru mai mult de câteva luni, într-o vară când erau amândoi extrem de tineri, și...

— Mă gândeam că o să spui asta, zise Harry.

Nu voia să își verse nervii pe ea, dar îi era greu să își mențină vocea calmă.

— Mă gândeam că o să spui că erau tineri. Aveau vârsta pe care o avem noi acum. Și uită-te la noi, ne riscăm viața pentru a lupta împotriva Magiei Negre, iar el plănuia împreună cu noul său prieten cel mai bun cum să ajungă să dețină puterea asupra Încuiaților.

Nu credea să-și mai poată controla furia pentru multă vreme: se ridică și făcu vreo câțiva pași în jur, încercând să se mai calmeze.

— Nu încerc să apăr ce a scris Dumbledore, spuse Hermione. Toate tâmpeniile alea cu „dreptul de a conduce” reprezintă exact „Magia înseamnă putere”. Dar Harry, mama lui tocmai murise, rămăsese singur în casă...

— Singur? Nu era singur! Avea un frate și o soră care să-i țină companie, sora lui Non, pe care o ținea închisă...

— Nu cred că e adevărat, zise Hermione.

Se ridică și ea în picioare.

— Indiferent ce probleme o fi avut fata aceea, nu cred că era Non. Dumbledore pe care l-am cunoscut noi nu ar fi acceptat niciodată...

— Dumbledore pe care credeam noi că îl cunoaștem nu voia să cotropească Încuiați! strigă Harry, iar vocea îi răsună în depărtare, peste dealul pustiu.

Câteva mierle își luară zborul, ciripind și planând în spirală pe fundalul cerului sidefiu.

— S-a schimbat, Harry, s-a schimbat! Pur și simplu! Poate chiar credea toate astea când avea șaptesprezece ani, dar tot restul vieții și l-a dedicat luptei împotriva Magiei Negre! Dumbledore a fost cel care l-a oprit pe Grindelwald, cel care a votat mereu pentru protejarea Încuiaților și pentru drepturile celor cu părinți Încuiați, care s-a opus de la bun început Știm-Noi-Cui și a murit încercând să îi submineze puterea!

Cartea Ritei se afla pe pământ, între ei, astfel încât Albus Dumbledore le zâmbea amândurora cu amărăciune.

— Harry, îmi pare rău, dar cred că adevăratul motiv pentru care ești atât de supărat este că Dumbledore nu ți-a spus chiar el nimic din toate astea.

— Poate că așa este! strigă Harry și își puse mâinile în cap, fără a ști dacă încerca să-și pună un zăgaz furiei sau să se apere de greutatea propriilor iluzii spulberate. Uită-te și tu ce mi-a cerut, Hermione! Riscă-ți viața, Harry! Iar! Și iar! Și iar! Și nu te aștepta să îți explic totul, ai pur și simplu încredere în mine orbește, ai încredere că știu ce fac, ai încredere în mine, cu toate că eu nu am în tine! Niciodată nu mi-a spus tot adevărul! Niciodată!

Vocea îi cedă de-atâtea strigăte și rămaseră uitându-se unul la celălalt în mijlocul întinderii albe și pustii, iar Harry simți că erau la fel de neînsemnați ca niște gândaci târându-se sub cerul nemărginit.

— Te-a iubit, șopti Hermione. Știu că te-a iubit.

Harry își lăsă mâinile în jos.

— Nu știu pe cine a iubit, Hermione, dar pe mine nu m-a iubit niciodată. Nenorocirea asta cu care m-a lăsat pe cap nu e iubire. I-a împărtășit mai mult din ce gândea până și lui Gellert Grindelwald, decât mie.

Harry ridică bagheta Hermionei, căreia îi dăduse drumul în zăpadă, și se așeză din nou în dreptul intrării în cort.

— Mulțumesc pentru ceai. O să termin straja. Tu du-te înapoi la căldură.

Hermione ezită, dar își dădu seama că o expediase. Luă cartea și trecu apoi pe lângă el, în drum spre cort, dar în timpul acesta, îi atinse ușor cu mâna creștetul capului. Simțind atingerea, Harry închise ochii și se urî pe el însuși pentru că își dorea ca ceea ce spusese Hermione să fi fost adevărat: că Dumbledore chiar ținuse la el.

Capitolul XIX.

Căprioara argintie.

Când veni și rândul Hermionei să rămână de pază, la miezul nopții, începuse deja să ningă. Visele lui Harry fură confuze și tulburi: Nagini apărea și

dispărea din ele, întâi printr-un inel uriaș crăpat, apoi printr-o cunună de Crăciun din trandafiri. Se trezi de mai multe ori, cuprins de panică, convins că auzise pe cineva strigându-l din depărtare, confundând vâjâitul vântului din jurul cortului cu zgomote de pași sau voci.

În sfârșit, se trezi în întuneric și i se alătură Hermionei, care stătea ghemuită la intrare, citind O istorie a magiei la lumina baghetei. Ninge cu fulgi deși în continuare și Hermione fu ușurată când Harry îi propuse să își facă bagajele dimineată devreme și să plece mai departe.

— O să mergem într-un loc mai adăpostit, încuviință ea în timp ce-și pune o bluză de trening peste pijama, clănțănind din toți dinții. Tot am avut senzația că am auzit oameni în jurul cortului. De vreo două ori, chiar mi s-a părut că am văzut pe cineva.

Harry se gândise să-și pună și el un pulover; se opri și aruncă o privire înspre Tradar, care stătea la fel de tăcut și nemișcat la locul lui, pe masă.

— Sunt sigură că a fost doar o impresie, spuse Hermione, cu o umbră de neliniște în glas. E din cauza zăpezii – în timpul nopții, generează iluzii vizuale. Dar, pentru orice eventualitate, poate că ar fi mai bine să Disparem sub Pelerina Invizibilă, nu?

O jumătate de oră mai târziu, Dispărură. Cortul era împachetat, Harry purta Horcruxul și Hermione își ținea strâns gentuța cu perluțe.

Se simțiră striviți, ca de obicei; picioarele lui Harry se desprinseră de pe pământul acoperit cu zăpadă și apoi se loviră cu putere de ceea ce părea să fie pământ înghețat, acoperit de frunze.

— Unde suntem? întrebă el, uitându-se în jur, la mulțimea de copaci, în timp ce Hermione își deschise gentuța și începu să scoată din ea bețe de cort.

— În pădurea Dean, spuse ea. Am venit o dată aici cu cortul, cu părinții mei.

Și aici copacii erau ninși și era îngrozitor de frig, dar, cel puțin, erau protejați de vânt. Își petrecură cea mai mare parte a zilei în cort, ghemuiți, pentru a se încălzi, în jurul flăcărilor albastre pe care Hermione le crea cu atât de mare pricepere și care se dovedeau a fi foarte folositoare, atâta vreme cât puteau fi luate în palme și cărate în recipiente. Harry se simțea ca și când ar fi fost în convalescență după o boală scurtă, dar gravă, impresie care i se accentua când o vedea pe Hermione atât de grijulie.

Fulgi proaspeți de nea începură să plutească iarăși peste ei, astfel că până și poienița lor adăpostită fu acoperită de o pătură nouă de zăpadă.

După două nopți în care dormise puțin, simțurile lui Harry păreau mai ascuțite decât de obicei. Scăpaseră atât de greu din mâinile lui Cap-de-Mort, încât acum acesta părea mai aproape decât în mod normal, mai amenințător. Când se lăsă din nou întunericul și Hermione se oferă să rămână de pază, Harry o refuză și o trimise la culcare.

Harry puse o pernă veche în dreptul intrării în cort și se așeză, îmbrăcat cu toate puloverele pe care le avea, dar încă înfrigorat. Întunericul se adânci odată cu trecerea orelor și deveni până la urmă de nepătruns. Tocmai era pe

punctul de a-și scoate Harta Ștregarilor, ca să mai urmărească un pic punctul lui Ginny, când își aminti că era vacanța de Crăciun și că Ginny se întorsese probabil la Vizuină.

Cea mai mică mișcare părea amplificată de imensitatea pădurii. Harry știa că trebuia să fie plină de viețuitoare, dar spera ca acestea să rămână nemișcate și tăcute, pentru a putea distinge mișcările și sunetele lor nevinovate de zgomotele care ar fi putut anunța alte mișcări, aducătoare de primejdii. Își aduse aminte de zgomotul unei pelerine târșăite peste frunze uscate, cu mulți ani în urmă, și imediat i se păru că aude iar același lucru, dar se scutură de acest gând, venindu-și imediat în fire. Vrăjile lor protectoare funcționaseră săptămâni întregi, de ce să cedeze tocmai acum? Și totuși, nu putu să nu simtă că era ceva diferit în noaptea aceea.

Se ridică brusc de câteva ori, cu gâtul amortit din cauza faptului că adormise, sprijinit într-un unghi ciudat, de peretele cortului. Noaptea, ca o catifea neagră, deveni atât de adâncă, încât Harry se simțea ca și când ar fi fost suspendat la pragul dintre Dispariție și Apariție. Tocmai ridicase o mână în fața ochilor, ca să verifice dacă își putea vedea degetele, când se întâmplă.

O lumină argintie strălucitoare apărău chiar în fața lui, mișcându-se printre copaci. Indiferent care era sursa, înainta fără nici un zgomot. Lumina părea să plutească pur și simplu către el. Sări în picioare și ridică bagheta Hermionei; nu reuși să articuleze nici un sunet, toate i se opriră în gât. Mijii ochii, timp în care lumina deveni orbitoare; copacii din fața ei erau negri ca tăciunele, din cauza contrastului, iar lucrul respectiv se apropia din ce în ce mai tare.

În clipa aceea, sursa luminii ieși la iveală din spatele unui stejar. Era o căprioară alb-argintie – strălucea ca luna, orbitor, și se apropia încet, fără nici un zgomot și fără să lase urme pe stratul subțire de zăpadă. Veni spre el, ținându-și capul frumos, cu ochi mari și gene lungi, semeț.

Harry se holbă la creatură, profund uimit, nu de cât arăta de ciudat, ci din pricina faptului că i se părea inexplicabil de familiară. Simțea că o așteptase să vină, dar că uitase până în acest moment că stabiliseră să se întâlnească. Impulsul de a o striga pe Hermione, atât de puternic cu câteva clipe în urmă, dispăruse. Știa, ar fi putut pune rămășag pe propria viață că venise pentru el, numai pentru el.

Se uitară lung unul la altul timp de mai multe secunde și apoi aceasta se întoarse și se îndepărtă.

— Nu, spuse el, cu vocea răgușită, pentru că până atunci nu rostise nici un cuvânt. Întoarce-te!

Căprioara pășea în continuare hotărâtă printre copaci. Nu trecu mult și lumina îi fu eclipsată din loc în loc de trunchiurile groase și întunecate ale copacilor. Pentru o fracțiune de secundă, Harry păru să ezite. Se gândea că ar fi trebuit să dea dovadă de mai multă precauție; putea fi o capcană, o momeală, un truc. Dar instinctul îi spunea neîndoios că nu era vorba despre Magie Neagră. Porni după ea.

Zăpada îi scrâșnea sub picioare, dar căprioara nu făcea nici un zgomot în timp ce trecea ca o nălucă printre copaci, pentru că nu era altceva decât lumină. Îl conduse tot mai în inima pădurii și Harry mergea repede, convins că atunci când avea să se oprească, o să-i îngăduie să se apropie de ea cum trebuie. Și că atunci, căprioara îi va vorbi, spunându-i ce avea nevoie să știe.

Până la urmă, se opri. Își întoarse din nou capul frumos înspre el și Harry începu să fugă spre ea, dorindu-și cu înflăcărare să îi pună o întrebare, însă când deschise gura să o rostească, ea dispăru.

Deși întunericul o înghițise cu totul, imaginea ei era încă imprimată pe retinele lui Harry; îi tulbura gândurile, nu mai vedea nimic în afară de ea, care își revărsa lumina atunci când își închidea pleoapele, dezorientându-l. Fu cuprins de frică: prezența ei îi dăduse o oarecare siguranță.

— Lumos! șopti el și vârful baghetei se aprinse.

Imaginea căprioarei devenea din ce în ce mai ștearsă cu fiecare clipire, în timp ce stătea acolo, ascultând zgomotele pădurii, trosnetul rămurelelor și vâjâitul zăpezii. Oare avea să fie atacat? Oare căprioara îl atrăsese într-o ambuscadă? Oare doar își imagina că îl privea cineva din întuneric, de-acolo unde lumina baghetei nu mai putea străbate?

Ridică bagheta și mai sus. Nu fugi nimeni spre el, nu țâșni nici o străfulgerare verde de după vreun copac. Atunci, de ce îl adusesese aici?

Ceva scânteie la lumina baghetei și Harry se întoarse imediat pe loc, dar nu văzu decât un iaz mic și înghețat, cu suprafața întunecată plină de fisuri, care sclipi atunci când el ridică bagheta ca să-l cerceteze. Se apropie cu grijă și privi în jos. Gheața reflecta umbra lui distorsionată și raza baghetei, însă în adâncuri mai sclipea ceva; sub carapacea groasă, de-un cenușiu deschis, se vedea o cruce mare, argintie.

Simți cum inima îi bătea undeva în gât. Căzu în genunchi la marginea iazului și ținu bagheta în așa fel încât să lumineze cât mai bine fundul acestuia. O sclipire palid roșiatică... era o sabie cu rubine, care scânteiau încrustate în mâner. Pe fundul iazului se afla sabia lui Cercetaș!

Aproape că i se tăiase respirația, uitându-se la ea cu ochii mari de uimire. Cum era posibil așa ceva? Cum ajunsese în iazul acesta din pădure, atât de aproape de locul unde își puseseră cortul? Să fi fost oare atrasă Hermione spre locul acesta printr-o vrajă necunoscută sau poate căprioara, pe care el și-o luase drept Patronus, era vreun fel de gardiană a iazului? Oare nu cumva fusese sabia pusă în iaz după ce sosiseră ei, tocmai pentru că erau acolo? Caz în care... unde era cel care dorise să i-o dea lui Harry? își îndreptă din nou bagheta către copacii și tufișurile din jur, uitându-se după siluete umane, după scânteierea vreunei perechi de ochi, dar nu văzu pe nimeni. Cu toate acestea, entuziasmul îi fu moderat de un pic mai multă teamă când își îndreptă din nou atenția asupra sabiei care se odihnea pe fundul iazului înghețat. Aținti bagheta către forma argintie și murmură:

— Accio Sabie.

Rămase neclintită. Nici nu se așteptase să fie altfel. Dacă ar fi fost atât de ușor, sabia s-ar fi aflat pe pământ, așteptându-l să o ridice, și nu în adâncul unui iaz înghețat. Începu să încercuiască iazul, concentrându-se asupra ultimei dați când sabia venise la el. Atunci se aflase în mare pericol și ceruse ajutorul.

— Ajutor, murmură el, dar sabia rămase pe fundul iazului, nemișcată și nepăsătoare.

Oare ce îi spusese Dumbledore ultima dată când chemase sabia, se întrebă Harry, care începuse să se plimbe din nou. Doar un Cercetaș adevărat ar fi putut să o scoată din Joben. Și care erau calitățile care defineau un Cercetaș? Răspunsul fu dat de voce slabă din mintea lui Harry: Bravi Cercetași de veți fi, cu inimi curate și mari, veți ști prin curaj și noblețe.

Harry se opri din mers și oftă adânc, vaporii răsuflării sale risipindu-se repede în aerul rece. Știa ce avea de făcut. Trebuia să fie sincer cu el însuși: se gândise că avea să se ajungă la asta încă din clipa în care zărise sabia prin gheață. Se uită iar la copacii din jur, dar acum era convins că nu va fi atacat. Ar fi avut ocazia, în timp ce se plimbase singur prin pădure, ar fi avut nenumărate prilejuri, cât cercetase iazul. Singurul motiv pentru care amâna momentul era faptul că următoarea mișcare avea să fie nespus de neplăcută.

Harry începu să își dea jos cu stângăcie numeroasele straturi de haine. Unde era cavalerismul în toată treaba aceasta – se gândi el plin de năduf – nu era prea sigur, în afara cazului în care cavalerism se numea să nu o cheme pe Hermione să facă asta în locul lui.

În vreme ce se dezbrăca, se auzi strigătul unei bufnițe și își aduse aminte cu tristețe de Hedwig. Tremura, dinții îi clănțăneau foarte tare și totuși se dezbrăcă în continuare, până rămase în chiloți, cu picioarele goale în zăpadă. Puse punga în care se aflau bagheta, scrisoarea de la mama sa, fragmentul din oglinda de la Sirius și hoțoaica veche peste haine, apoi îndreptă bagheta Hermionei în direcția gheții.

— Diffindo!

Se crăpă, sunetul auzindu-se clar, ca o împușcătură în liniștea desăvârșită. Suprafața iazului se sfărâmasă și bucăți întunecate de gheață pluteau acum pe luciul involburat al apei.

Din câte își dădu seama Harry, nu era adânc, dar, pentru a lua sabia, trebuia să se scufunde cu totul. Contemplarea sarcinii nu avea să o facă mai ușor de îndeplinit și nici să încălzească apa. Ajunse până la marginea iazului și lăsă jos bagheta încă aprinsă a Hermionei. Apoi, încercând să nu își imagineze cât de frig avea să-i fie în curând sau cât de îngrozitor va tremura în scurt timp, sări.

Fiecare por din corp i se revoltă: se scufundase deja până la umeri și aerul din plămâni părea să-i fi înghețat complet. Abia dacă mai putea să respire. Tremura atât de tare, încât valurile iazului se revărsau peste maluri. Începu să caute sabia pipăind cu picioarele amorțite. Nu voia să se scufunde decât o singură dată.

Harry amâna momentul scufundării de la o secundă la alta, respirând sacadat și tremurând din tot trupul, până când își spuse că nu avea de ales, așa că își luă inima în dinți și se scufundă.

Frigul era agonie: îl ardea asemenea unor flăcări. Părea să îi fi amorțit până și creierul, tot înotând prin apa întunecată, până la fund. Întinse mâna, cercetând după sabie. Degetele i se încleștară în jurul mânerului și trase în sus.

Apoi, ceva i se strânse în jurul gâtului. Se gândi că erau alge, deși nu îl atinsese nimic când se scufundase, și ridică cealaltă mână, încercând să se elibereze. Nu erau alge: lanțul Horcruxului se strânsese și îl sugruma încetul cu încetul.

Harry începu să dea din picioare disperat, încercând să se ridice la suprafață, însă nu făcu decât să se lovească de latura stâncoasă a iazului. Se zbătea și se sufoca, străduindu-se din răputeri să-și slăbească lanțul cu degetele amorțite, dar nu reuși să îl miște și acum, în fața ochilor îi dansau luminițe; avea să se înece, nu putea să mai facă nimic, brațele pe care le simțea înfășurate în jurul pieptului erau cu siguranță ale morții...

Tușind spasmodic, mai-mai să-și dea plămâni afară, mai ud și mai înfrigorat decât fusese vreodată în viața lui, se trezi întins cu fața în jos, pe zăpadă. Undeva în apropiere, încă cineva tușea, gâfâia și mergea cu pași șovăielnici. Hermione venise și de data aceasta, la fel ca atunci când îl atacase șarpele... dar nu părea să fie ea, altcineva tușea gros, pășind mult mai apăsător.

Harry nu avu putere să își ridice capul și să afle cine îl salvase. Tot ce reuși fu să-și ducă mâna tremurătoare la gât, pipăind locul unde medalionul îl crestase adânc. Lanțul dispăruse, fusese tăiat de cineva. Apoi, o voce vorbind găfâit se auzi de deasupra lui.

— Ai... înnebunit?

Nimic în afară de șocul resimțit la auzul acelei voci nu i-ar fi putut da lui Harry puterea să se ridice. Tremurând din cap până în picioare, se ridică șovăielnic. În fața lui stătea Ron, îmbrăcat complet, dar ud leoarcă, cu părul lipit de față, ținând sabia lui Cercetaș într-o mână și în cealaltă Horcruxul, care atârna de lanțul rupt.

— De ce naiba nu ți-ai scos chestia asta înainte să te scufunzi? întrebă Ron cu răsuflarea întretăiată, în timp ce ridică Horcruxul, care se mișca înainte și înapoi pe lanțul scurtat, ca într-o sesiune de hipnoză?

Harry nu putu să răspundă. Căprioara argintie era o nimica toată pe lângă întoarcerea lui Ron – nu îi venea să creadă. Tremurând de frig, trase mormanul de haine care zăcea încă pe malul apei și începu să și le tragă pe el. Harry îmbrăca pulover peste pulover și continua să se holbeze la Ron, așteptându-se cumva ca acesta să dispară de fiecare dată când închidea ochii. Dar trebuia să fie real: tocmai se scufundase în iaz și îi salvase viața lui Harry.

— T-tu ai fost? spuse Harry într-un sfârșit, cu dinții clănțănind și cu o voce mai slabă decât de obicei, din cauza recente experiențe.

— Păi, da, spuse Ron, părând puțin derutat.

- T-tu ai creat căprioara?
- Poftim? Nu, sigur că nu! Credeam că tu ai creat-o!
- Patronusul meu e un cerb.

— Ah, da. Mi s-a părut mie că arăta altfel. N-avea coarne.

Harry își puse punga de la Hagrid înapoi la gât, îmbracă ultimul pulover, se aplecă să ridice bagheta Hermionei și se întoarse iar spre Ron.

- Cum de-ai venit?

Se părea că Ron sperase ca subiectul acesta să fie deschis mai încolo sau deloc.

— Păi, m-am... știi tu... m-am întors. Dacă... și-și drese glasul – Știi tu... dacă mă mai vrei.

Urmă o pauză, timp în care povestea plecării lui Ron părea să se ridice între ei ca un zid. Totuși era acolo. Se întorsese. Tocmai îi salvase viața lui Harry. Ron se uită în jos, privind-și mâinile. Pentru o clipă, păru surprins să vadă obiectele pe care le ținea.

— A, da, am scos-o, spuse el, deși nu prea mai era nevoie, ridicând sabia, să o cerceteze Harry. De-aia ai sărit înăuntru, nu?

— Da, spuse Harry. Dar nu înțeleg. Cum de-ai ajuns aici? Cum ne-ai găsit?

— E o poveste lungă, zise Ron. Vă caut de ore întregi, e o pădure mare, nu-i așa? Și tocmai mă gândeam că o să trebuiască să înnoptez sub un copac și să aștept să se facă dimineață, când am văzut căprioara și pe tine mergând după ea.

- N-ai mai văzut pe nimeni altcineva?

— Nu, spuse Ron. Mi...

Dar ezită, aruncând o privire spre doi copaci care crescuseră foarte aproape unul de altul, la câțiva metri depărtare.

— ... mi s-a părut că am văzut ceva mișcându-se acolo, dar era în timp ce fugeam spre iaz, pentru că te scufundaseși și nu mai ieșeai la suprafață, așa că nu aveam de gând să fac un ocol și să... Hei!

Harry fugea deja spre locul pe care îl indicase Ron. Acolo unde se aflau cei doi stejari creșuți unul lângă altul, între trunchiuri era un spațiu de doar câțiva centimetri la nivelul ochiului, un punct ideal din care să vezi, fără să fii văzut. Însă pământul din jurul rădăcinilor nu era acoperit de zăpadă și Harry nu văzu deloc urme de pași.

Se întoarse unde îl aștepta Ron, ținând în continuare sabia și Horcruxul.

- E ceva acolo? întrebă Ron.

— Nu, spuse Harry.

— Deci cum a ajuns sabia în iaz?

— Trebuie să fi fost pusă acolo de cel care a creat Patronusul. Se uită amândoi la sabia de argint frumos decorată, mânerul încrustat cu rubine scânteind ușor în lumina baghetei Hermionei.

- Crezi că e cea adevărată? întrebă Ron.

— Nu putem afla decât într-un singur fel, nu? zise Harry.

Horcruxul atârna în continuare din mâna lui Ron. Medalionul zvâcnea ușor. Harry știa că ceea ce se afla în el vibra pentru a nu știu câta oară. Simțise prezența săbiei și încercase să îl omoare pe Harry, în loc să îl lase să o ia. Nu era momentul pentru discuții lungi, ci trebuia să distrugă medalionul o dată pentru totdeauna. Harry se uită în jur, ținând sus bagheta Hermionei, și văzu locul: o piatră plată, așezată la umbra unui sicomor.

— Vino, spuse el și îl conduse acolo, dădu la o parte zăpada de pe piatră și întinse mâna după Horcrux. Însă când Ron îi oferi sabia, Harry clătină din cap.

— Nu, tu ar trebui să o faci.

— Eu? spuse Ron, oarecum șocat. De ce?

— Pentru că tu ai scos sabia din iaz. Cred că trebuie să o faci tu.

Nu încerca să fie bun sau generos. La fel de sigur cum știuse că acea căprioară era una bună, la fel știa că Ron trebuia să fie cel care să mânuiască sabia. Dumbledore îl învățase totuși pe Harry câte ceva despre anumite tipuri de magie, despre puterea nebănuită a anumitor acțiuni.

— O să-l deschid, spuse Harry, și tu o să-l străpungi. Imediat, bine? Pentru că, indiferent ce va fi acolo, o să se opună. Fragmentul din Cruplud închis în jurnal a încercat să măucidă.

— Cum o să-l deschizi? întrebă Ron.

Părea îngrozit.

— O să-i cer să se deschidă, în reptomită, spuse Harry.

Răspunsul îi veni atât de repede în minte, încât se gândi că probabil îl știuse în sinea lui dintotdeauna. Poate că întâlnirea recentă cu Nagini fusese cea care îl făcuse să își dea seama de aceasta. Se uită la „S” -ul șerpuit, încrustat cu pietre verzi scânteietoare: era ușor să îl vadă ca pe un șarpe minuscul, încolăcit pe piatra rece.

— Nu, spuse Ron, nu-l deschide! Vorbesc serios!

— De ce nu? întrebă Harry. Hai să scăpăm de lucrul ăsta blestemat, de luni de zile...

— Nu pot, Harry, vorbesc serios. Fă-o tu!

— Dar de ce?

— Pentru că are un efect negativ asupra mea! spuse Ron, îndepărtându-se de medalion și de piatră. Nu îl pot controla! Nu inventez scuze, Harry, pentru modul în care m-am purtat, dar pe mine mă afectează mai rău decât pe tine și pe Hermione, m-a făcut să gândesc lucruri, lucruri pe care le gândeam oricum, dar a înrăutățit totul, nu pot să-ți explic, și apoi îl dădeam jos și îmi veneam din nou în fire și după aceea trebuia să port din nou blestemăția. Nu pot s-o fac, Harry!

Se dăduse înapoi, târând sabia pe lângă el și clătinând din cap.

— Ba poți să o faci, spuse Harry, poți! Tocmai ai scos sabia, știi că tu trebuie să fii cel care să o folosească. Te rog, scapă odată de el, Ron.

Faptul că își auzi numele păru să îl motiveze. Înghiți în sec, apoi, răsufând greoi în continuare pe nasul său lung, se apropie de piatră.

— Îmi spui tu când, șopti el cu o voce răgușită.

— La trei, zise Harry, uitându-se din nou în jos la medalion și mijind ochii, concentrându-se pe litera „S” și imaginându-și că este un șarpe, în vreme ce conținutul medalionului zvâcnea ca o insectă captivă.

Lui Harry i-ar fi fost ușor să îi fie milă de el, dacă nu l-ar mai fi usturat încă tăietura din jurul gâtului.

— Unu... doi... trei... deschide-te.

Ultimul cuvânt se auzi ca un șuierat, pe un ton disprețuitor, iar ușițele de aur ale medalionului se deschiseră larg, cu un mic zgomot metalic.

Dincolo de cele două ferestre de sticlă din interior clipeau ochii întunecați și frumoși ai lui Tom Cruplud, așa cum fuseseră înainte să fi devenit roșii și cu pupilele verticale.

— Străpunge-l, spuse Harry, fixând medalionul pe piatră.

Ron ridică sabia, cu mâini tremurătoare. Vârful ei atârna deasupra ochilor care se roteau desperați și Harry ținu strâns medalionul, luându-și inima în dinți, imaginându-și deja cum avea să șiroiască sângele din ferestrele goale.

Apoi, se auzi șuierând o voce din Horcrux.

— Ți-am văzut inima, și este a mea.

— Nu-l asculta! spuse Harry tăios. Străpunge-l!

— Ți-am văzut visurile, Ronald Weasley, și ți-am văzut temerile. Tot ce îți dorești este posibil, însă la fel sunt și lucrurile de care te temi...

— Străpunge-l! strigă Harry.

Ecoul vocii răsuna în copacii dimprejur, vârful săbiei tremura și Ron se uită în jos, în ochii lui Cruplud.

— Ai fost mereu cel mai puțin iubit de mama care și-a dorit o fiică... ești cel mai puțin iubit, acum, de fata care îl preferă pe prietenul tău... mereu pe locul doi, mereu în umbra altcuiva...

— Ron, străpunge-l acum! strigă Harry.

Simțea cum îi tremura medalionul în mâini și se temea de ce avea să urmeze. Ron ridică sabia și mai sus și, în momentul acela, în ochii lui Cruplud apărură scânteii roșii.

Din cele două ferestre ale medalionului, din ochi, apărură, ca două sfere grotești, capetele lui Harry și Hermione, distorsionate în mod ciudat. Ron scoase un țipăt, șocat, și se dădu înapoi, în timp ce siluetele se înălțară din medalion, întâi piepturile, apoi talia, apoi membrele, până când ajunseră să stea în picioare, alăturați asemenea copacilor îngemănați, aplecându-se peste Ron și peste adevăratul Harry, care își desprinsese repede mâinile de pe medalion, care începuse să ardă cu flăcări albe.

— Ron! strigă el, dar Cruplud-Harry vorbea acum cu vocea lui Cap-de-Mort și Ron se holba, hipnotizat, la chipul lui.

— De ce te-ai mai întors? Ne era mai bine fără tine, eram mai fericiți fără tine, ne bucuram că nu mai erai... râdeam de prostia ta, de lașitatea ta, de naivitatea ta...

— Naivitate! repetă Cruplud-Hermione, care era mai frumoasă și, în același timp, mai înspăimântătoare decât adevărata Hermione.

Se legăna, râzând pe înfundate în fața lui Ron, care părea îngrozit, dar fascinat, cu sabia atârând fără sens lângă el.

— Cine s-ar uita la tine, cine s-ar putea uita vreodată la tine, între tine și Harry Potter? Ce ai făcut tu, în comparație cu Cel Ales? Cine ești tu, în comparație cu Băiatul Care a Supraviețuit?

— Ron, străpunge-l, STRĂPUNGE-L! strigă Harry, dar Ron nu se mișcă.

Avea ochii mari și Cruplud-Harry și Cruplud-Hermione se reflectau în ei, cu părul involburat ca niște flăcări, cu o lumină roșie în ochi, vorbind într-un fel de duet malefic.

— Mama ta a mărturisit, rânji Cruplud-Harry, în timp ce Cruplud-Hermione zâmbi batjocoritor, că m-ar fi preferat pe mine ca fiu și că m-ar accepta bucuroasă pe mine în locul tău...

— Cine nu l-ar prefera pe el, ce femeie te-ar alege pe tine? Ești nimic, nimic, o nimica toată pe lângă el, spuse Cruplud-Hermione batjocoritor și se întinse ca un șarpe, înfășurându-se în jurul lui Cruplud-Harry, îmbrățișându-l strâns; buzele li se întâlneau.

Ron stătea în fața lor, iar pe chipul lui apăru o expresie de spaimă. Ridică sabia și mâinile îi tremurau.

— Fă-o, Ron! strigă Harry.

Ron se uită la el și lui Harry i se păru că îi văzu o scânteiere roșie în ochi.

— Ron...?

Sabia lovi fulgerător: Harry sări într-o parte, se auzi un zgomot metalic și un țipăt groaznic, prelung. Harry se întoarse pe loc, alunecând pe zăpadă, pregătit să se apere cu bagheta. Dar nu avea cu cine să se lupte. Monstruoasele sosii dispăruseră; nu mai rămăsese decât Ron, stând acolo și ținând sabia relaxat, în vreme ce privea în jos, la rămășițele medalionului.

Harry se întoarse încet spre el, fără să știe ce să spună sau ce să facă. Ron râsufla din greu. Nu mai avea ochii deloc roșii, redeveniseră albaștri și erau înlăcrimați.

Harry se aplecă, prefăcându-se că nu observase, și ridică Horcruxul spart. Ron străpunsese ambele ferestre: ochii lui Cruplud dispăruseră și mătasea pătată din interiorul medalionului fugea ușor. Ceea ce trăise în Horcrux se evaporase; ultimul lucru pe care-l făcuse fusese să îl tortureze pe Ron.

Ron dădu drumul săbiei, care căzu cu zgomot. Se lăsă în genunchi, cu capul în mâini. Tremura, dar Harry își dădu seama că nu era din cauza frigului. Harry îndesă medalionul spart în buzunar, îngenunche lângă Ron și îi puse cu grijă o mână pe umăr. Ron nu i-o dădu la o parte și Harry o luă ca pe un semn bun.

— După ce ai plecat, spuse el încet, recunoscător că Ron avea chipul ascuns, a plâns o săptămână întreagă. Poate mai mult de atât, dar nu a vrut să

o văd plângând. Au fost o mulțime de nopți în care nu am vorbit deloc unul cu altul. Dacă tu plecaseși...

Nu putu să încheie; Harry realizează abia acum cu adevărat când Ron se întorsese, cât de mult îi costase plecarea lui.

— Îmi este ca o soră, continuă el. O iubesc ca pe o soră și cred că și ea simte același lucru pentru mine. Mereu a fost așa. Cred că știi.

Ron nu răspunse, ci își întoarse privirea dinspre Harry și se șterse zgomotos cu mâneca la nas. Harry se ridică din nou și se duse spre locul unde era rucsacul lui Ron, la câțiva metri depărtare, prietenul lui îl azvârlise în timp ce fugea spre iaz, să-l salveze pe Harry de la înec. Îl puse pe umăr și se întoarse la Ron, care se ridică cu stângăcie când îl văzu apropiindu-se; ochii îi erau injectați, dar în rest era calm.

— Iartă-mă, spuse el cu o voce groasă. Îmi pare rău că am plecat. Știu că am fost un... un...

Se uită în jur, în întuneric, sperând cumva ca un cuvânt destul de dur să se năpustească asupra lui și să pună stăpânire pe el.

— Se poate spune că ți-ai luat revanșa în noaptea asta, remarcă Harry. Ai recuperat sabia. Ai omorât Horcruxul. Mi-ai salvat viața.

— Din ce spui, par mult mai viteaz decât am fost de fapt bolborosi Ron.

— Lucrurile de genul ăsta par tot timpul mai interesante decât au fost de fapt, spuse Harry. De ani întregi tot încerc să-ți explic asta.

Făcură câte un pas înainte în același timp și se îmbrățișară, Harry strângând în mână haina încă udă a lui Ron.

— Și acum, spuse Harry, când se despărțiră, tot ce avem de făcut este să găsim din nou cortul.

Dar nu fu dificil. Deși avusese senzația că mersese mult prin pădurea întunecată, urmărind căprioara, drumul de întoarcere păru surprinzător de scurt alături de Ron. Harry abia aștepta să o trezească pe Hermione și intră în cort extrem de entuziasmat, în timp ce Ron rămase puțin în urmă. Acolo era minunat de cald, după frigul din iaz și din pădure; singura sursă de lumină erau flăcările albăstrui, care pâlpâiau într-un bol, pe podea.

Hermione dormea dusă, ghemuită sub păturile ei, și se mișcă abia după ce Harry o strigă de câteva ori.

— Hermione!

Se mișcă, apoi se ridică repede în capul oaselor, dându-și la o parte părul de pe față.

— Ce s-a întâmplat, Harry? Ești bine?

— E în ordine, totul e bine. Mai mult decât bine. N-am absolut nimic. A venit cineva.

— Cum adică? Cine?

Îl văzu pe Ron, care stătea acolo cu sabia în mână, iar din haine picurându-i apă pe covorul tocit. Harry se retrase într-un colț întunecat, dădu jos rucsacul lui Ron și încercă să se piardă în fundalul pânzei.

Hermione se dădu jos din pat și se duse spre Ron ca o somnambulă, cu ochii ațintiți asupra chipului lui palid. Se opri chiar în fața lui și întredeschise puțin buzele, privindu-l cu ochii mari. Ron îi surâse cu stângăcie, cu speranță și ridicându-și un pic mâinile.

Hermione se năpusti spre el și începu să-l lovească furioasă cu pumnii, în fiecare părțică unde îl putea nimeri.

— Au... au... lasă-mă-n pace! Ce nai...? Hermione! Au!

— Ronald Weasley! Ești un bou!

Își sublinie fiecare cuvânt cu o nouă lovitură. Ron se dădu înapoi, ferindu-și capul, în timp ce Hermione venea spre el.

— Vii înapoi târându-te în patru labe? Ah, unde mi-e bagheta? Părea să fie în stare să i-o smulgă lui Harry din mâini și acesta reacționează instinctiv.

— Protego!

Scutul invizibil țâșni între Ron și Hermione: puterea vrăjii o făcu să cadă pe spate, pe podea. Scuișând fire de păr, Hermione sări din nou în picioare.

— Hermione! spuse Harry. Liniș...

— Nu vreau să mă liniștesc! strigă ea.

Harry nu o mai văzuse niciodată pierzându-și controlul așa ca acum, părea să nu mai fie în toate mințile.

— Dă-mi bagheta înapoi! Dă-mi-o înapoi!

— Hermione, te rog să...

— Nu-mi spune tu mie ce să fac, Harry Potter! strigă ea. Să nu cumva să îndrăznești! Dă-mi-o înapoi în clipa asta! Cât despre TINE...

Arăta spre Ron cu o privire acuzatoare. Era ca un fel de blestem și Harry înțelese de ce Ron se dădu înapoi cu câțiva pași.

— Am fugit după tine! Te-am strigat! Te-am implorat să te întorci!

— Știu, spuse Ron. Hermione, iartă-mă, chiar îmi...

— Vai, îți pare rău!

Începu să râdă strident, ca o nebună. Ron se uita la Harry, implorându-i ajutorul, dar Harry nu putu decât să se strâmbe, dându-i de înțeles că nu avea ce face.

— Te întorci după săptămâni întregi și crezi că o să fie totul în ordine dacă spui că îți pare rău?!

— Păi, ce altceva pot să spun? strigă Ron și Harry se bucură că Ron se apăra.

— Ah, păi nu știi! strigă Hermione plină de sarcasm. Storce-ți creierii, Ron, n-ar trebui să-ți ia mai mult de două secunde!

— Hermione, interveni Harry, considerând că aceasta fusese o lovitură sub centură, tocmai mi-a salvat...

— Nu îmi pasă! strigă ea. Nu îmi pasă ce a făcut! Săptămâni la rând, am fi putut să murim amândoi și el să nu fi știut nimic!

— Știam că n-ați murit! strigă Ron, acoperind vocea Hermionei pentru prima dată și apropiindu-se cât putea de mult de Vraja Scut dintre ei. Despre Harry se scrie tot timpul în Profet și se vorbește despre el la radio, vă caută

peste tot, toate zvonurile și poveștile nebunești, eram sigur că aș fi aflat imediat dacă ați fi murit, nu știți cum a fost...

— Cum ți-a fost ție?

Vocea Hermionei devenise atât de ascuțită, încât, în curând, nu mai aveau să o audă decât liliecii; din fericire însă, ajunsese la un nivel de indignare care o redusese pentru moment la tăcere și Ron profită de ocazie.

— Am vrut să mă întorc în secunda în care am Dispărut, dar am nimerit direct într-o gașcă de Recuperatori, Hermione, și n-am mai putut să fac nimic!

— O gașcă de ce? întrebă Harry, în timp ce Hermione se aruncă pe un scaun cu mâinile și picioarele încrucișate atât de strâns, încât părea probabil să rămână așa câțiva ani la rând.

— Recuperatori, spuse Ron. Sunt peste tot, niște găști care încearcă să câștige niște galbeni capturând vrăjitori cu părinți Încuiați și trădători de sânge. Ministerul oferă o recompensă pentru fiecare om prins. Eram singur și păream a fi elev, s-au entuziasmat foarte tare, au crezut că mă ascundeam pentru că aveam părinți Încuiați. A trebuit să vorbesc repede, ca să nu mă târască la minister.

— Ce le-ai zis?

— Le-am spus că sunt Stan Shunpike, prima persoană care mi-a trecut prin minte.

— Și te-au crezut?

— Erau cam proști. Unul dintre ei era în mod sigur pe jumătate trol, duhnea într-un hal...

Ron îi aruncă o privire Hermionei, fiind limpede că spera să se mai liniștească după acea încercare de glumă, dar expresia ei rămase intransigentă, iar mâinile și picioarele îi păreau înnodate.

— Oricum, s-au certat între ei, ca să decidă dacă eram sau nu Stan. Sincer să fiu, a fost cam jalnic, dar ei erau cinci și eu eram singur și îmi luaseră și bagheta. Apoi, doi dintre ei s-au încăierat și, cât nu erau atenți ceilalți, am reușit să îi dau un pumn în burtă celui care mă ținea și i-am luat bagheta, l-am dezarmat și am Dispărut. N-am făcut-o bine, m-am Secționat din nou – Ron le arată mâna dreaptă, îi lipseau două unghii, dar Hermione ridică din sprâncene cu răceală – și am ajuns la kilometri depărtare de unde erați voi. Până să mă întorc pe malul pe care fuseserăm... voi plecaserăți deja.

— Vai, ce poveste fascinantă, spuse Hermione pe tonul superior pe care îl adopta când voia să rănească pe cineva. Trebuie să fi fost de-a dreptul îngrozit. Între timp, noi am mers la Peștera lui Godric și, ia să ne gândim ce s-a întâmplat acolo, Harry... Ah, da, a apărut șarpele Știm-Noi-Cui, a fost cât pe ce să ne omoare pe amândoi și după aia a venit chiar Cap-de-Mort, la o secundă după ce am reușit să fugim.

— Poftim? spuse Ron, uitându-se cu gura căscată la ea și la Harry, dar Hermione îl ignoră.

— Harry, imaginează-ți cum ar fi să pierzi niște unghii! Zău că prin ce am trecut noi pare nimic pe lângă asta, nu-i așa?

— Hermione, spuse Harry încet, Ron tocmai mi-a salvat viața. Hermione păru să nu îl fi auzit.

— Totuși, un singur lucru vreau să știu, spuse ea, fixându-și privirea asupra unui punct aflat la jumătate de metru deasupra capului lui Ron. Cum ai reușit de fapt să ne găsești astă-seară? E important. Odată ce vom ști cum, vom putea să ne asigurăm că n-o să mai fim vizitați de alți oameni pe care nu vrem să-i vedem.

Ron se uită urât la ea, apoi scoase un obiect mic și argintiu din buzunarul de la blugi.

— Cu asta.

Hermione trebui să se uite la Ron, pentru a vedea ce le arăta.

— Cu Deluminatorul? întrebă ea atât de surprinsă, încât uită să pară rece și neîndurătoare.

— Face mai mult decât să aprindă și să stingă luminile, spuse Ron. Nu știu cum funcționează sau de ce s-a întâmplat atunci și nu altă dată, pentru că am vrut să mă întorc de când am plecat. Dar ascultam la radio, foarte devreme în dimineața de Crăciun, și te-am auzit... pe tine.

Se uita la Hermione.

— M-ai auzit la radio? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

— Nu, te-am auzit din buzunar. Vocea ta – și ridică din nou Deluminatorul – se auzea din ăsta.

— Și ce anume spuneam? întrebă Hermione, pe un ton la hotarul dintre scepticism și curiozitate.

— Numele meu. „Ron”. Și ai spus ceva... despre o baghetă...

Hermione se făcu roșie ca focul. Harry își aminti: aceea fusese prima dată când pronunțaseră numele lui Ron cu voce tare din ziua în care plecase. Hermione îl menționase când vorbise despre repararea baghetei lui Harry.

— Așa că l-am scos, continuă Ron, privind Deluminatorul, și arăta la fel, nu era nimic schimbat, dar eram sigur că auzisem.

Și l-am aprins. Lumina s-a stins la mine în cameră, dar a apărut o altă lumină, exact în dreptul ferestrei.

Ron ridică mâna goală și arată în fața lui, uitându-se fix la ceva ce Harry și Hermione nu puteau să vadă.

— Era o sferă luminoasă, pulsa și era albăstruie, ca lumina aia din jurul Portalelor, știți?

— Da, răspunseră Harry și Hermione automat, într-un glas.

— Știam că voi erați, zise Ron. Mi-am strâns lucrurile, le-am împachetat, apoi mi-am pus rucsacul în spate și am ieșit în grădină. Mingiuța de lumină plutea acolo, așteptându-mă, și când am ieșit, s-a mișcat puțin mai încolo și am mers după ea, până după magazie, și apoi... a intrat în mine.

— Poftim? spuse Harry, sigur că nu auzise bine.

— A plutit cumva înspre mine, zise Ron, indicând mișcarea cu arătătorul de la mâna liberă, chiar spre piept, și apoi a intrat, pur și simplu. Aici – atinse un punct aproape de inimă – am simțit-o, era fierbinte. Și după ce a intrat în

mine, am știut ce trebuia să fac, am știut că avea să mă ducă acolo unde voiam să ajung. Așa că am Dispărut și m-am trezit pe un deal. Era zăpadă peste tot...

— Am fost acolo, zise Harry. Am petrecut două nopți acolo și, în a doua, tot mi s-a părut că auzeam pe cineva strigând și mișcându-se prin întuneric!

— Da, păi eu trebuie să fi fost, spuse Ron. În orice caz, vă funcționează vrăjile protectoare, pentru că nu v-am putut vedea sau auzi. Dar eram sigur că erați prin apropiere, așa că, până la urmă, mi-am desfăcut sacul de dormit și am așteptat să apară unul dintre voi. M-am gândit că o să apăreți după ce veți împacheta cortul.

— Păi nu, zise Hermione. În ultimul timp, am Dispărut sub Pelerina Invizibilă, ca o măsură de siguranță în plus. Și am plecat foarte devreme, pentru că, așa cum a spus și Harry, auziserăm pe cineva prin jur.

— Da, eu am rămas toată ziua pe dealul acela, spuse Ron, sperând în continuare că o să apăreți. Dar când a început să se întunece, am știut că trebuia să vă fi ratat, așa că am aprins din nou Deluminatorul, a ieșit lumina albăstruie și apoi a intrat în mine și am Dispărut și am ajuns aici, în pădurea asta. Tot nu vă puteam vedea, așa că singurul lucru pe care puteam să-l fac era să sper ca până la urmă să se arate vreunul dintre voi – și a apărut Harry. Mă rog, mai întâi am văzut căprioara, bineînțeles.

— Ce ai văzut? întrebă Hermione pe un ton tăios.

Îi explicară ce se întâmplase și, pe măsură ce se desfășură povestea despre căprioara argintie și sabia din iaz, Hermione se încrunta, uitându-se când la unul, când la altul, concentrându-se atât de intens, încât renunță să-și mai țină mâinile și picioarele legate.

— Dar trebuie să fi fost un Patronus! spuse ea. Nu ați văzut cine l-a aruncat? N-ați văzut pe nimeni? Și te-a dus la sabie! Incredibil! Și atunci ce s-a întâmplat?

Ron îi povesti cum îl urmărise pe Harry sărind în iaz și cum îl așteptase să iasă la suprafață, cum își dăduse seama că ceva nu era în regulă, cum se scufundase și îl salvase pe Harry, iar apoi se întorsese după sabie. Ajunse la momentul deschiderii medalionului, apoi ezită și Harry interveni.

— Și Ron l-a străpuns cu sabia.

— Și... a dispărut? Pur și simplu? șopti ea.

— Păi, a... a țipat, spuse Harry, aruncându-i o privire lui Ron. Poftim.

Îi aruncă medalionul în poală. Hermione îl luă cu grijă și examinează ferestrele străpunse.

Hotărând că nu era nici un pericol, Harry ridică Vraja Scut, fluturând bagheta Hermionei, și se întoarse spre Ron.

— Ai zis cumva că ai scăpat de Recuperatori cu o baghetă în plus?

— Cum? zise Ron, care o urmărea pe Hermione cercetând medalionul. A, da.

Deschise o cataramă de la ghiozdan și scoase dintr-un buzunar o baghetă scurtă și închisă la culoare. Poftim. M-am gândit că e bine să fie una de rezervă.

— Ai avut dreptate, spuse Harry, întinzând mâna. A mea s-a rupt.

— Glumești? zise Ron, dar, în clipa aceea, Hermione se ridică în picioare și Ron păru din nou neliniștit.

Hermione puse Horcruxul distrus în gentuța cu perluțe, apoi se urcă la loc în pat și se culcă, fără să spună nici un cuvânt. Ron îi dădu bagheta nouă lui Harry.

— Cred că nu puteam să ne așteptăm să fie mai bine de atât, bolborosi Harry.

— Da, zise Ron. Putea să fie mult mai rău. Mai ții minte păsările alea pe care le-a asmuțit asupra mea?

— Încă nu am renunțat complet la ideea asta, se auzi vocea înăbușită a Hermionei de sub pături, dar Harry îl văzu pe Ron zâmbind abia perceptibil în timp ce își scotea pijamaua maro din rucsac.

Capitolul XX.

Xenophilius Lovegood.

Harry nu se așteptase ca furia Hermionei să se risipească peste noapte, așa că nu fu surprins când aceasta comunică mai ales prin priviri tăioase și tăceri ostentative. Ron, în schimb, adoptase în prezența ei o atitudine nefiresc de rezervată, semn că era încă măcinat de remușcări. De fapt, când erau toți trei împreună, Harry se simțea de parcă ar fi fost singurul care nu jelea la o înmormântare foarte restrânsă. Însă Ron devenea nespus de vesel în puținele momente pe care le petrecea doar cu Harry (când aduceau apă și căutau ciuperci pe lângă trunchiurile copacilor).

— Ne-a ajutat cineva, spunea el mereu. Cineva ne-a trimis căprioara. Cineva e de partea noastră. Am lichidat un Horcrux, prietene!

Încurajați de distrugerea medalionului, începură să discute despre posibilele ascunzători ale celorlalte Horcruxuri și, chiar dacă mai dezbătuseră problema de multe ori înainte, Harry era optimist, convins că primul succes avea să fie urmat de altele. Faptul că Hermione era îmbufnată nu putu să îi strice buna dispoziție; schimbarea rapidă a norocului, apariția căprioarei misterioase, recuperarea săbiei lui Cercetaș și mai ales întoarcerea lui Ron îl făcură pe Harry atât de fericit, încât îi era greu să se abțină să nu zâmbească.

Mai târziu în după-amiaza aceea, el și Ron scăpară din nou de prezența sumbră a Hermionei, sub pretextul că se duceau să caute fructe de pădure inexistente, în tufișurile desfrunzite se puseră iar pe trâncănit. Harry reușise în sfârșit să îi povestească lui Ron tot ce se întâmplase la Peștera lui Godric; acum, Ron îl pune la curent cu tot ce descoperise despre lumea vrăjitoarească în general în săptămânile cât fusese plecat.

— Și cum ați aflat de Tabu? îl întrebă el pe Harry, după ce îi explicase numeroasele încercări disperate ale celor cu părinți încuiați pentru a scăpa de minister.

— Despre ce?

— Tu și Hermione nu i-ați mai spus pe nume Știm-Noi-Cui!

— A, da. Păi, e un obicei neplăcut pe care l-am adoptat, spuse Harry. Dar n-am nici o problemă să-i spun Cap...

— NU! strigă Ron, făcându-l pe Harry să sară în tufișuri și pe Hermione (care stătea cu nasul într-o carte, la intrarea în cort) să se încrunte la ei. Iartă-mă, spuse Ron, trăgându-l pe Harry înapoi din tufișuri, dar numele a fost blestemat, Harry, așa dau de urma oamenilor! Când îi este folosit numele, se ridică vrăjile protectoare, dând naștere la un fel de tulburare magică – așa ne-au găsit pe Tottenham Court Road!

— Pentru că i-am folosit numele!

— Exact! Trebuie să recunoști, e logic. Nu îndrăzneau să-l folosească decât cei care erau într-adevăr pregătiți să îl înfrunte, cum ar fi Dumbledore. Acum l-au făcut Tabu și toți cei care îl rostesc sunt detectabili – un mod rapid și ușor să-i găsească pe membrii Ordinului! Era cât pe ce să îl prindă pe Kingsley.

— Glumești?

— Nu, Bill spunea că l-au încolțit mai mulți Devoratori ai Morții, dar s-a luptat cu ei și a reușit să scape. Acum se ascunde, la fel ca și noi. Ron își scărpină bărbia gânditor, cu capătul baghetei. Crezi că Kingsley a trimis căprioara aceea?

— Patronusul lui e un râs, l-am văzut la nuntă, mai ții minte?

— A, da...

Merseră de-a lungul tufișurilor, depărtându-se de cort și de Hermione.

— Harry... doar nu crezi că o fi fost Dumbledore?

— Ce să fie Dumbledore?

Ron păru puțin stingherit, dar zise cu o voce joasă:

— Să fi trimis Dumbledore... căprioara? Adică... Ron îl privea pe Harry cu colțul ochiului. El avea sabia adevărată, nu-i așa?

Harry nu râse de Ron, pentru că înțelegea mult prea bine dorința ascunsă din spatele acelei întrebări. Ideea că Dumbledore reușise să se întoarcă la ei, că veghea asupra lor ar fi fost nespuse de liniștitoare. Harry clătină din cap.

— Dumbledore a murit, zise el. Am văzut cum s-a întâmplat, am văzut trupul neînsuflețit. Nu există nici o îndoială că a murit. Oricum, Patronusul lui era un phoenix, nu o căprioară.

— Patronușii se pot schimba doar... spuse Ron. Al lui Tonks s-a schimbat, nu-i așa?

— Da, dar dacă Dumbledore ar fi încă în viață, de ce nu s-ar arăta? De ce nu ne-ar da el însuși sabia?

— N-am idee, spuse Ron. Din același motiv pentru care nu ți-a dat-o cât era în viață? Din același motiv pentru care ție ți-a lăsat o hoțoaică veche, iar lui Hermione o carte cu povești pentru copii?

— Și anume? întrebă Harry, întorcându-se să-l privească în ochi pe Ron, dorindu-și cu disperare să afle răspunsul.

— Nu știu, spuse Ron. M-am gândit de câteva ori, când eram mai abătut, că a făcut-o ca să se distreze sau... sau că pur și simplu a vrut să ne fie și mai dificil. Dar acum nu mai cred asta. Știa ce face când mi-a dat Deluminatorul, nu? Ei – ei bine, urechile lui Ron se făcură roșii ca focul și acesta se concentra asupra unui smoc de iarbă de la picioarele lui, lovindu-l cu vârful pantofului – trebuie să fi știut că aveam să vă las baltă.

— Nu, îl corectă Harry. Trebuie să fi știut că o să-ți dorești mereu să te întorci.

Ron păru recunoscător, dar încă stingherit. Poate și pentru a schimba subiectul, Harry spuse:

— Apropo de Dumbledore, ai auzit ce a scris Skeeter despre el?

— Ah, da, spuse Ron numaidecât, oamenii vorbesc destul de mult despre asta. Bineînțeles, dacă lucrurile ar sta altfel, ar fi un mare scandal, Dumbledore să fie prieten cu Grindelwald, dar acum este doar o ocazie de amuzament pentru cei care nu l-au plăcut pe Dumbledore și un fel de palmă dată celor îl considerau foarte bun. Însă nu cred că e mare lucru. Era foarte tânăr când s-au...

— Era de vârsta noastră, zise Harry, la fel cum îi spusese și Hermionei, și ceva din expresia lui păru să îl facă pe Ron să nu dezvolte subiectul.

Un păianjen mare incremenise în mijlocul unei pânze înghețate, printre tufișuri. Harry aținti asupra lui bagheta pe care i-o dăduse Ron noaptea trecută. Hermione avusese bunăvoința să examineze bagheta și să le spună că era din lemn de porumbar.

— Engorgio!

Păianjenul se cutremură ușor, mișcându-se un pic pe pânză.

Harry încercă din nou. De data aceasta, păianjenul se făcu puțin mai mare.

— Termină, spuse Ron pe un ton tăios. Îmi pare rău că am spus că Dumbledore era tânăr, da?

Harry uitase că Ron ura păianjenii.

— Scuze... Reducio!

Păianjenul nu se micșoră. Harry se uită la bagheta din porumbar. Toate vrăjile obișnuite pe care le aruncase până atunci în ziua aceea păruseră mai slabe decât cele pe care le făcuse cu bagheta lui cu miez din pană de phoenix. Cea nouă părea neplăcut de nefamiliară, ca și când ar fi avut cusută mâna altcuiva în continuarea brațului.

— Trebuie doar să exersezi, spuse Hermione, care se apropiase de ei pe nesimțite, venind din spate și urmărindu-l neliniștită pe Harry cum încerca să mărească și să micșoreze păianjenul. E doar o problemă de încredere în propriile forțe, Harry.

Harry știa de ce Hermione voia să fie în ordine: încă se simțea vinovată pentru că îi rupsese bagheta. Harry își înghiți cuvintele care îi veniră automat pe buze: că Hermione putea să ia ea bagheta din porumbar dacă socotea că nu era nici o diferență și să i-o dea lui pe-a ei. Însă încuviință, dorindu-și să fie toți

din nou prieteni. Ron îi zâmbi nesigur Hermionei, dar aceasta plecă imediat, cufundându-se iar în paginile cărții.

Toți trei se întoarseră în cort la căderea serii și Harry rămase primul de strajă. Stând în dreptul intrării, încercă să folosească bagheta de porumbar pentru a face să leviteze niște pietricele de la picioarele lui, dar vrăjile sale păreau mai stângace și mai puțin puternice decât înainte. Hermione citea întinsă în pat și Ron, după ce tot aruncase priviri neliniștite spre ea, scosese din rucsac un radio mic portabil, din lemn, și încerca să prindă o frecvență.

— E un program, îi spuse el lui Harry, coborând vocea, care transmite știrile așa cum sunt de fapt. Toate celelalte sunt de partea Știm-Noi-Cui și urmează tendința ministerului, dar acesta... stai să-l auzi, e grozav. Numai că nu pot să difuzeze în fiecare seară, trebuie să se mute tot timpul în caz de raiduri și ai nevoie de o parolă ca să prinzi postul... problema este că am ratat-o pe ultima...

Atinse ușor capacul radioului cu bagheta, bolborosind cuvinte la întâmplare. Se tot uita la Hermione cu coada ochiului, lăsând să se vadă că se teme de un acces de furie din partea ei, dar Hermione se purta ca și când Ron nici nu ar fi fost acolo. Ron tot manevră radioul și bolborosi încontinuu timp de vreo zece minute, Hermione dădea paginile cărții și Harry exersa în continuare cu bagheta din porumbar. Până la urmă, Hermione se dădu jos din pat. Ron se opri imediat din ce făcea.

— Dacă te deranjează, mă opresc! îi spuse neliniștit Hermionei.

Hermione nu catadicsi să-i răspundă, ci i se adresă lui Harry.

— Trebuie să vorbim, zise ea.

Harry se uită la cartea pe care o ținea strâns – Viața și minciunile lui Albus Dumbledore.

— Despre ce? întrebă el neliniștit.

Îi trecu prin minte că exista și un capitol despre el în carte, însă nu era convins că era în stare să audă varianta Ritei despre relația dintre el și Dumbledore. Numai că răspunsul Hermionei fu complet neașteptat.

— Vreau să-l văd pe Xenophilius Lovegood. Harry o privi cu ochii mari.

— Poftim?

— Pe Xenophilius Lovegood. Tatăl Lunei. Vreau să mă duc să vorbesc cu el!

— Ăă... de ce?

Hermione trase aer în piept, păru să își ia inima în dinți și spuse:

— Este simbolul acela. Simbolul din Bardul Beedle. Uite-l!

Aruncă Viața și minciunile lui Albus Dumbledore sub ochii reticenți ai lui Harry și acesta văzu o poză a scrisorii originale pe care i-o trimisese Dumbledore lui Grindelwald. Detesta să vadă dovada incontestabilă a faptului că Dumbledore chiar scrisese acele cuvinte, că ele nu fuseseră inventate de Rita.

— Semnătura, spuse Hermione. Uită-te la semnătură, Harry!

Harry o ascultă. Pentru o clipă, nu știi la ce se referea Hermione, dar, după ce privi mai atent, la lumina baghetei aprinse, văzu că Dumbledore înlocuise litera „A” din Albus cu o imagine mică a semnului triunghiular desenat în Poveștile bardului Beedle.

— Ăă... despre ce... spuse Ron, tatonând terenul, dar Hermione îl reduse la tăcere și se întoarse din nou spre Harry.

— Apare peste tot, nu? zise ea. Știi că Viktor a spus că era semnul lui Grindelwald, dar apare în mod sigur pe mormântul acela vechi din Peștera lui Godric și datele de pe el sunt cu mult înainte de vremea lui Grindelwald! Și acum asta! Mă rog, nu putem să-i întrebăm pe Dumbledore sau pe Grindelwald ce înseamnă – dar putem să-l întrebăm pe domnul Lovegood. Purta simbolul la gât, la nuntă. Sunt sigură că e ceva important, Harry!

Harry nu răspunse imediat. Cercetă gânditor expresia concentrată și nerăbdătoare de pe chipul ei și apoi întinericul din jur. După o pauză lungă spuse:

— Hermione, nu mai avem nevoie de încă un episod precum cel de la Peștera lui Godric. Ne-am găsit argumente pentru a merge acolo și...

— Dar apare peste tot, Harry! Dumbledore mi-a lăsat Poveștile bardului Beedle, de unde știi că nu ar trebui să aflăm ce înseamnă simbolul?

— Iar o începem! spuse Harry un pic exasperat. Tot încercăm să ne convingem că Dumbledore ne-a lăsat niște indicii și semne secrete.

— Deluminatorul s-a dovedit foarte folositor, interveni Ron. Cred că Hermione are dreptate, poate că ar trebui să mergem să-l vedem pe Lovegood.

Harry îi aruncă o privire sumbră. Era sigur că motivul pentru care Ron o sprijinea pe Hermione nu avea nici o legătură cu dorința de a afla semnificația runei triunghiulare.

— Nu o să fie ca în Peștera lui Godric, adăugă Ron. Lovegood e de partea ta, Harry. Zeflemistul a fost mereu de partea ta, le tot spune oamenilor că trebuie să te ajute.

— Sunt sigură că e ceva important! spuse Hermione pe un ton sincer.

— Dar nu crezi că, dacă ar fi fost important, Dumbledore mi-ar fi spus despre el, înainte să moară?

— Poate... poate că este ceva ce trebuie să descoperi singur, zise Hermione, un pic disperată să se agațe de o speranță.

— Da, spuse Ron, aprobând-o bucuros, pare logic.

— Ba nu, nu pare logic, se răsti Hermione, dar tot cred că ar trebui să vorbim cu domnul Lovegood. Un simbol care face legătura între Dumbledore, Grindelwald și Peștera lui Godric! Harry, sunt sigură că trebuie să aflăm ce înseamnă!

— Cred că ar trebui să supunem la vot, zise Ron. Cei care vor să meargă să discute cu Lovegood...

Ridică mâna mai repede decât Hermione. Hermionei începură să-i tremure buzele și ridică și ea mâna suspicioasă.

— Ești în minoritate, Harry, îmi pare rău, zise Ron, bătându-l pe spate.

— Bine, spuse Harry, amuzat și iritat în același timp. Doar că, după ce vorbim cu Lovegood, n-ar fi rău să încercăm să mai căutăm și alte Horcruxuri, da? De fapt, unde locuiește familia Lovegood? Știe vreunul din voi?

— Da, stau destul de aproape de casa mea, zise Ron. Nu știu unde exact, dar mama și tata arăta spre dealuri de fiecare dată când vorbesc despre ei. N-ar trebui să fie greu de găsit.

Când Hermione se întoarse în pat, Harry coborî vocea și spuse:

— Ai fost de acord doar ca să-i intri din nou în grații.

— Totul e permis în dragoste și în război, zise Ron vesel, și aici e ceva amestec între cele două. Fii mai vesel, e vacanța de Crăciun, Luna o să fie acasă!

Aveau o priveliște excelentă a satului Ottery St. Catchpole, de pe dealul bătut de vânt unde Apăruseră în dimineața următoare. Din locul înalt unde se aflau, satul părea să fie o colecție de căsuțe de jucărie, străbătute de raze de lumină care se revărsau peste ele, printre nori. Rămaseră nemișcați pentru câteva clipe, uitându-se în direcția Vizuinii, cu mâinile streășină la ochi, dar nu putură să distingă decât gardurile vii înalte și copacii din livadă, care protejau căsuța strâmbă de ochii Încuiaților.

— Este ciudat – să fim atât de aproape și să nu îi vizităm, spuse Ron.

— Ei, nu e ca și când nu i-ai văzut de mult. Ai fost acolo de Crăciun, spuse Hermione cu răceală.

— N-am fost la Vizuină! spuse Ron și un zâmbet îi înflori în colțul buzelor. Doar nu crezi că puteam să mă întorc acolo și să le spun tuturor că v-am lăsat baltă... Da, Fred și George ar fi avut o părere excelentă despre mine. Și Ginny ar fi fost extrem de înțelegătoare.

— Dar atunci unde ai fost? întrebă Hermione surprinsă.

— La noua casă a lui Bill și Fleur, „Shell Cottage”. Bill s-a purtat mereu frumos cu mine. N-a... n-a fost plăcut impresionat când a auzit ce am făcut, dar nici nu a dezvoltat subiectul. Știa că îmi părea foarte rău. Nimeni din familie nu mai știe că am fost acolo. Bill i-a spus mamei că el și Fleur nu au venit la Vizuină de Crăciun pentru că au vrut să-l petreacă singuri. Știți voi, prima sărbătoare de când s-au căsătorit. Nu cred că s-a supărat Fleur. Știți cât de mult o detestă pe Celestina Warbeck.

Ron se întoarse cu spatele la Vizuină.

— Hai să încercăm acolo sus, spuse el, conducându-i peste vârful unui deal.

Merseră câteva ore, Harry stând ascuns sub Pelerina Invizibilă la insistențele Hermionei. Mănunchiul de dealuri joase părea nelocuit, cu excepția unei căsuțe care arăta părăsită.

— Credeți că e a lor și că au plecat undeva de Crăciun? întrebă Hermione, uitându-se pe geamul bucătăriei micuțe, ordonată, cu priboi pe pervaz.

Ron pufni.

— Ascultă-mă, ceva îmi spune că, dacă ne-am uita pe geam, ne-am da seama dacă e casa lor. Hai să încercăm și cu următoarele dealuri.

Așadar, Dispărură la câțiva kilometri spre nord.

— Aha! strigă Ron, în timp ce vântul le ciufuli părul și le înfoie hainele.

Ron arăta în sus, spre vârful dealului pe care Apăruseră, unde se înălța spre cer o casă foarte ciudată, construită pe verticală, ca un cilindru mare și negru, cu silueta lunii în spatele ei, vizibilă pe cerul după amiezii. Trebuie să fie casa Lunei, cine altcineva ar putea locui într-o astfel de casă? Arată ca o tură imensă!

— Ce fel de tură? spuse Hermione, încruntându-se spre turn.

— Mă refer la o tură de șah, zise Ron. Un fel de castel.

Ron avea picioarele cele mai lungi și sosi primul în vârful dealului. Când Harry și Hermione îl ajunseră din urmă, găfâind și cu dureri în partea stângă din cauza efortului, îl văzură zâmbind larg.

— E a lor, spuse Ron. Uitați-vă.

Pe poarta dărăpănată erau trei semne pictate de mână. Pe primul scria: „Editor al Zeflemistului, X. Lovegood”, pe al doilea, „Culege-ți singur vâscul” și pe al treilea, „Păstrați distanța de prunele dirijabile”. Poarta scârțâi când o deschiseră. Cărarea în zigzag care ducea spre ușa de la intrare era năpădită de tot felul de plante, printre care și o tufă plină cu niște fructe portocalii, ca niște ridichi, pe care le purta câteodată Luna ca cercei. Lui Harry i se păru că recunoaște un Snorhac Corn-Șifonat și încercă să ocolească buturuga mișcătoare. De o parte și de alta a ușii stăteau de pază doi meri sălbatici, aplecați din cauza vântului, desfrunziți, dar încărcăți cu fructe roșii de mărimea fructelor de pădure și cu coroane din vâsc cu bobite albe. O bufniță micuță, cu capul puțin turtit, ca de uliu, se uita în jos la ei, de pe o ramură.

— Harry, ar fi bine să-ți dai jos Pelerina Invizibilă, spuse Hermione, pe tine vrea să te ajute domnul Lovegood, nu pe noi.

Harry făcu așa cum i se sugeră, dându-i pelerina să o pună în gentuța cu perluțe. Apoi, Hermione ciocăni de trei ori în ușa neagră și groasă, țintuită cu cuie, pe care se afla un ciocan în formă de vultur.

Nu trecură mai mult de zece secunde și ușa se dădu de perete.

Xenophilius Lovegood apăru în prag, desculț și purtând un fel de cămașă de noapte pătată. Părul lung, alb, ca vata de zahăr, era murdar și neîngrijit. Față de cum era acum, Xenophilius arătase foarte spilcuit la nunta lui Bill și Fleur.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? Cine sunteți? Ce doriți? strigă el cu o voce stridentă, arțăgoasă, uitându-se întâi la Hermione, apoi la Ron și la urmă la Harry, moment în care rămase cu gura căscată într-un fel amuzant, formând o literă „o” perfectă.

— Bună ziua, domnule Lovegood, spuse Harry, întinzând mâna. Eu sunt Harry, Harry Potter.

Xenophilius nu dădu mâna cu Harry, deși ochiul care nu se uita spre nas se aținti imediat asupra cicatricei de pe fruntea lui Harry.

— Putem să intrăm? întrebă Harry. Am vrea să vă întrebăm ceva.

— Nu sunt... nu sunt sigur că este indicat, șopti Xenophilus, înghițind în sec, și aruncă repede o privire spre grădină. E un șoc... măi să fiu... mă... mă tem că nu ar fi bine să...

— Nu durează mult, spuse Harry, puțin dezamăgit de primirea nu tocmai călduroasă.

— Eu... ah, bine atunci. Intrați, repede. Repede!

Abia trecuseră pragul, când Xenophilus Lovegood trânti ușa după ei. Erau în cea mai ciudată bucătărie pe care o văzuse Harry vreodată. Camera era perfect rotundă, dându-ți senzația că te-ai afla într-o oală imensă. Totul era curbat, pentru a se potrivi cu pereții, aragazul, chiuveta și dulăpioarele, și pe toate erau pictate flori, insecte și păsări, cu culori primare. Lui Harry i se păru că recunoaște stilul Lunei – efectul era destul de copleșitor într-un spațiu închis. În mijlocul camerei era o scară în spirală, din fier forjat, care ducea la etajele superioare. De sus se auzeau tot felul de zăngănituri și pocnituri. Harry se întreba oare ce făcea Luna.

— Ar fi mai bine să urcați, spuse Xenophilus și îi conduse, părând să se simtă în continuare extrem de nelalocul lui.

Camera de deasupra arăta ca o combinație între o sufragerie și un atelier, drept urmare era chiar mai dezordonată decât bucătăria. Deși era mult mai mică și complet rotundă, semăna oarecum cu Camera Necesității, în ocazia nefericită când se transformase într-un labirint uriaș, format din obiecte ascunse de sute de ani. Pe toate suprafețele erau teancuri nesfârșite de cărți. De tavan atârnavă figurine delicate în formă de animale pe care Harry nu le recunoscuse, care dădeau din aripi sau clănțăneau din dinți. Luna nu era acolo: sursa gălăgiei era un obiect din lemn plin de zimți și roți magice care se învârteau. Arăta ca o odraslă ciudată a unui blat de lucru și a unor rafturi vechi, dar, o clipă mai târziu, Harry deduse că era o presă de tipar de modă veche, judecând după faptul că scotea exemplare ale Zeflemistului.

— Mă scuzați, spuse Xenophilus, ducându-se la mașinărie și înșfăcând o față de masă ponosită de sub o grămadă de cărți și hârtii, care căzură toate pe podea, aruncând-o peste presă, pentru a înăbuși într-o anumită măsură zăngănitul și huruitul acesteia. Apoi se întoarse spre Harry.

— De ce ați venit aici?

Însă înainte ca Harry să poată vorbi, Hermione țipă, șocată.

— Domnule Lovegood – ce este acela?

Arăta spre un corn imens, spiralat, foarte asemănător cu cel al unui unicorn, care fusese prins în perete și ieșea în afară cu un metru și ceva.

— Este un corn de Snorhac Corn-Șifonat, spuse Xenophilus.

— Ba nu! îl contrazise Hermione.

— Hermione, bolborosi Harry rușinat, nu e momentul potrivit să...

— Dar, Harry, este un corn de Erumpent! Face parte din categoria B a Obiectelor Comercializabile și este extraordinar de periculos să ai așa ceva în casă!

— De unde știi că este un corn de Erumpent? întrebă Ron, îndepărtându-se de corn cât putu de repede, luând în calcul ce mare era dezordinea din cameră.

— Este descris în Animale fantastice și unde pot fi găsite! Domnule Lovegood, trebuie să scăpați de el imediat, nu știți că poate exploda la cea mai mică atingere?

— Snorhacul Corn-Șifonat, spuse Xenophilius foarte clar, cu încăpățănare, este un animal timid și cu puteri magice deosebite, și cornul său...

— Domnule Lovegood, am recunoscut striațiile din jurul bazei, acela este un corn de Erumpent și este incredibil de periculos. Nu știi unde l-ați găsit...

— L-am cumpărat, spuse Xenophilius pe un ton rigid, acum două săptămâni, de la un tânăr vrăjitor încântător, care știa că eram interesat de nemaipomeniții Snorhaci. A fost surpriza mea de Crăciun pentru Luna. Acum, zise el, întorcându-se spre Harry, de ce anume ați venit aici, domnule Potter?

— Avem nevoie de un pic de ajutor, spuse Harry, înainte ca Hermione s-o ia de la capăt.

— A, spuse Xenophilius. Ajutor. Hm...

Ochiul bun se fixă din nou asupra cicatricei lui Harry. Părea în egală măsură de îngrozit și fascinat.

— Da. Problema este că... este periculos... să îl ajut pe Harry Potter...

— Nu sunteți dumneavoastră cel care le tot spune oamenilor că prioritatea lor este să îl ajute pe Harry? întrebă Ron. În revista dumneavoastră?

Xenophilius aruncă o privire peste umăr, spre presa de tipar ascunsă, care zăngănea și țacănea în continuare sub fața de masă.

— Ăă... da, mi-am exprimat această părere. Cu toate acestea...

— Dar asta e valabil doar pentru toți ceilalți, nu și pentru dumneavoastră? făcu Ron nedumerit.

Xenophilius tăcu. Înghițea des în sec, uitându-se când la unul, când la altul. Harry avea impresia că era frământat de o luptă interioară foarte dură.

— Unde e Luna? întrebă Hermione. Să vedem ce părere are și ea.

Xenophilius înghiți în sec. Părea că încearcă să-și facă puțin curaj. În cele din urmă vorbi, cu o voce tremurătoare și greu de auzit pe fundalul zgomotelor făcute de presă:

— Luna este la râu, pescuiește Plimpii de apă dulce. Se... se va bucura să vă vadă. O să mă duc să o chem și după aceea – da, bine. O să încerc să vă ajut.

Dispăru în jos pe scara în spirală și auziră ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se la loc. Se uitară unul la celălalt.

— Ce boșorog laș, spuse Ron. Luna e de trei ori mai curajoasă ca el.

— Probabil că se teme de ce li s-ar putea întâmpla dacă vor afla Devoratorii Morții că am fost aici, spuse Harry.

— Ei bine, eu sunt de acord cu Ron, zise Hermione. Ipocrit bătrân și afurisit, le spune tuturor celorlalți să te ajute și, când vine vorba de el, încearcă

să o dea cotită. Te rog, pentru numele lui Dumnezeu, stai departe de cornul acela.

Harry se duse la fereastra din partea opusă a camerei. Văzu un râu, ca o panglică subțire, scânteietoare, mult mai jos, la poalele dealului. Se aflau la mare înălțime; o pasăre zbură pe lângă fereastră, uitându-se în direcția Vizuinii, care acum dispăruse după un alt șir de dealuri. Ginny era undeva acolo. Azi erau mai aproape unul de altul decât fuseseră de la nunta lui Bill și Fleur, dar Ginny nu avea cum să știe că Harry se uita acum în direcția ei, gândindu-se la ea. Harry bănuie că ar fi trebuit să se bucure că era așa; toți cei cu care intra în contact erau în pericol, iar atitudinea lui Xenophilius era o dovadă clară că așa era.

Se întoarse cu spatele la fereastră și privirea i se opri asupra unui alt obiect straniu, așezat pe o comodă curbată, plină cu tot felul de lucruri: bustul din piatră al unei vrăjitoare frumoase, dar sobră, care purta o coroană cât se poate de bizară. Din părțile laterale ieșeau două obiecte care semănau cu niște cornete acustice aurii. Niște aripioare sclipitoare albastrii erau prinse de o curelușă de piele pusă peste creștet, în timp ce una dintre ridichile portocalii fusese prinsă de o a doua curelușă, trecută peste frunte.

— Uitați-vă la asta, spuse Harry.

— Răpitoare, spuse Ron. Mă mir că nu a purtat-o la nuntă.

Auziră ușa de la intrare închizându-se și, o clipă mai târziu, Xenophilius urcă înapoi pe scara în spirală; avea picioarele subțiri încălțate cu niște cizme de cauciuc și aducea o tavă cu ceșcuțe de ceai desperecheate și un ceainic aburind.

— Ah, mi-ați depistat invenția preferată, spuse el, împingând tava în mâinile Hermionei și alăturându-i-se lui Harry lângă statuie. Modelat, destul de precis, după capul frumoasei Rowena Ochi-de-Șoim. „Mintea să-ți fie bine pregătită pentru carte și știință”.

Îi arată obiectele ca niște cornete acustice.

— Acestea sunt niște sifoane de Steluțe Verzi, menite să îndepărteze toate sursele care pot distra atenția din imediata apropiere a gânditorului. Aici – și indică aripioarele – este o elice Billywig, pentru a induce o stare mentală elevată. În sfârșit – și indică ridichea portocalie -, o prună dirijabilă, pentru a spori capacitatea de acceptare a extraordinarului.

Xenophilius se întoarse spre tava cu ceai, pe care Hermione reușise să o așeze într-un echilibru instabil, pe una dintre măsuțele pline de lucruri dintr-o parte a camerei.

— Nu vreți o infuzie de Rădăcini Rotunjoare? Întrebă Xenophilius. E făcută de noi.

Când începu să toarne ceaiul, care era mov închis, ca sucul de sfeclă, adăugă:

— Luna e undeva dincolo de Bottom Bridge, este foarte bucuroasă că sunteți aici. Trebuie să vină cât de curând, a prins destule limpii cât să ne ajungă să pregătim o supă pentru toată lumea. Luați loc și serviți-vă voi cu

zahăr. Acum, spuse el, luând un morman foarte mare de hârtii de pe un fotoliu și așezându-se cu picioarele încrucișate, încălțate cu cizme din cauciuc, cu ce pot să te ajut, domnule Potter?

— Păi, spuse Harry, aruncându-i o privire Hermionei, care încuviință din cap încurajator, domnule Lovegood, este în legătură cu semnul acela pe care l-ați purtat la gât la nunta lui Bill și Fleur. Am vrea să știm ce simbolizează.

Xenophilus ridică din sprâncene.

— Te referi la semnul Talismanelor Morții?

Capitolul XXI.

Povestea celor trei frați.

Harry se întoarse și se uită la Ron și la Hermione. I se păru că n-au înțeles ce tocmai spusese Xenophilus.

— Talismanele Morții?

— Întocmai, îi asigură Xenophilus. N-ai auzit de ele? Nici nu mă mir. Foarte, foarte puțini vrăjitori cred în ele. Ca de exemplu, tânărul bătut în cap de la nunta fratelui tău – și făcu semn cu capul spre Ron -, care m-a atacat pentru că purtam simbolul unui celebru vrăjitor întunecat! Ignoranță crasă. Talismanele nu au nici o legătură cu Magia Neagră – cel puțin, nu în sensul acela de bază. Simbolul este folosit doar pentru a te legitima în fața altora care cred și ei în Talismane, cu speranța că s-ar putea ajuta între ei în Misiunea de Căutare.

Amestecă niște cubulețe de zahăr în infuzia sa de Rădăcini Rotunjoare și mai luă o înghițitură.

— Scuzați-mă, spuse Harry. Tot nu înțeleg exact la ce vă referiți.

Pentru a fi politicos, sorbi și el din ceai și fu cât pe ce să se sufocă: era nici mai mult, nici mai puțin decât dezgustător, ca niște jeleuri cu toate aromele de mucii lichefiate.

— Ei bine, vedeți voi, cei care cred în Talismanele Morții le caută, spuse Xenophilus, plescăind din buze, în semn de apreciere a infuziei de Rădăcini Rotunjoare.

— Dar ce sunt Talismanele Morții? întrebă Hermione.

Xenophilus lăsă la o parte ceașca goală.

— Vă este cunoscută „Povestea celor trei frați”, bănuiesc?

Harry spuse că nu, dar Ron și Hermione răspunseră amândoi că da. Xenophilus încuviință din cap cu un aer grav.

— Ei bine, domnule Potter, totul a pornit de la „Povestea celor trei frați”... Am un exemplar pe aici, pe undeva...

Aruncă o privire cercetătoare prin cameră, spre mormanele de pergamente și cărți, dar Hermione interveni repede:

— Am eu un exemplar, domnule Lovegood, îl am chiar aici.

Scoase Povestile bardului Beedle din gentuța cu perluțe.

— Originalul? întrebă Xenophilus tăios și când Hermione încuviință din cap, spuse: ei bine, de ce nu o citești cu voce tare? Este fără îndoială cea mai bună modalitate să ne convingem c-am înțeles-o cu toții.

— Ăă... bine, zise Hermione neliniștită.

Deschise cartea și Harry observă că simbolul pe care îl căutau era în partea de sus a paginii, în timp ce Hermione tuși ușor și începu să citească.

— Au fost odată ca niciodată trei frați care călătoreau de-a lungul unui drum pustiu și șerpuitor, la asfințit...”

— La miezul nopții, așa ne spunea mama de fiecare dată, comentă Ron, care se întinsese și își pusese mâinile sub cap, ascultând cu interes. Hermione îi aruncă o privire iritată.

— Iartă-mă, dar mi se pare că sună un pic mai înspăimântător miezul nopții! explică Ron.

— Da, pentru că exact de asta avem nevoie, de un pic mai multă spaimă, îl luă pe Harry gura pe dinainte.

Xenophilius nu părea să fie foarte atent, ci se uita în gol pe geam, la cer.

— Continuă, Hermione.

— La un moment dat, frații au ajuns la un râu care era prea adânc pentru a putea fi trecut cu piciorul și prea periculos pentru a fi trecut înot. Cu toate acestea, cei trei frați erau inițiați în artele magiei, așa că își fluturară pur și simplu baghetele și creară un pod peste apa învolburată. Ajunseră la jumătatea lui, când în cale le apără o siluetă cu glugă.”

— Și moartea le vorbi...”

— Poftim? interveni Harry. Le vorbi moartea!

— E un basm, Harry!

— Da, scuze. Zi mai departe.

— Și moartea le vorbi. Era supărată că fusese vitregită de trei noi victime, fiindcă, de obicei, călătorii se înecau în râu. Dar moartea fu șireată. Se prefăcu și îi felicită pe cei trei frați pentru vraja pe care o făcuseră și le spuse că fiecare dintre ei câștigase un premiu pentru că fusese destul de isteț încât să scape cu viață.

Așadar, fratele cel mare, care era mereu gata de luptă, ceru cea mai puternică baghetă dintre toate câte existaseră până atunci, o baghetă care să câștige mereu dueluri pentru stăpânul său, o baghetă demnă de un vrăjitor care biruise moartea! Așadar, moartea traversă spre un soc de pe malul râului, făuri o baghetă dintr-o ramură a acestuia și i-o dădu fratelui celui mare.

Apoi, fratele mijlociu, care era un bărbat arogant, decise să umilească și mai mult moartea și ceru puterea de a-i aduce pe alții înapoi din morți. Așa că moartea ridică o piatră de pe malul râului și i-o dădu fratelui mijlociu, spunându-i că piatra avea puterea de a aduce oamenii din morți.

În cele din urmă, moartea îl întrebă și pe mezin ce își dorea. Fratele cel mic era cel mai modest și, de asemenea, cel mai înțelept dintre ei, și nu avu încredere în moarte. Așa că ceru ceva care să îi permită să plece de acolo fără ca ea să-l poată urma. Și Moartea îi dădu, reticentă, Propria sa Pelerină Invizibilă.”

— Moartea are o Pelerină Invizibilă? o întrerupse Harry din nou.

— Ca să poată veni pe nesimțite, spuse Ron. Câteodată, se plictisește să tot fugă după oameni, fluturând din mâini și țipând ca din gură de șarpe... iartă-mă, Hermione.

— Apoi, moartea s-a dat la o parte și i-a lăsat pe cei trei frați să își continue drumul și așa și făcură, vorbind între ei și minunându-se de aventura prin care tocmai trecuseră și admirând darurile primite de la moarte.

Până la urmă, frații porniră fiecare pe drumul lui.

Primul frate călători încă o săptămână sau mai mult; ajunse într-un sat îndepărtat și căută un vrăjitor cu care să se certe. Firește, având ca armă Bagheta din Soc, nu putu decât să câștige duelul care se iscă. Lăsându-și adversarul fără suflare la pământ, fratele cel mare se duse apoi la un han, unde începu să se laude cât îl ținea gura cu bagheta pe care o primise de la moarte și cum ea îl făcea invincibil.

Chiar în seara aceea, un alt vrăjitor se strecură în camera fratelui celui mare, în timp ce acesta zăcea pe pat, burdușit cu vin. Hoțul luă bagheta și, pentru orice eventualitate, îi tăie gâtul fratelui mare.

Astfel, moartea îl luă de partea ei pe fratele cel mare.

Între timp, fratele mijlociu se duse la el acasă, unde locuia singur. Acolo, luă piatra care avea puterea de a aduce morții înapoi și o întoarse de trei ori în mână. Spre uimirea și bucuria lui, silueta unei fete pe care sperase cândva să o ia de soție, dar ea murise înainte de vreme, apăru chiar în clipa aceea în fața lui.

Cu toate acestea, fata era tristă și rece, departe, de parcă un vâl invizibil i-ar fi separat. Deși se întorsese în lumea celor vii, locul ei nu era, de fapt, acolo și suferea. Până la urmă, fratele mijlociu, înnebunit de dorința imposibilă de a fi cu ea, se sinucise pentru a fi cu adevărat alături de cea pe care o iubea.

Astfel, moartea îl luă lângă ea și pe fratele mijlociu.

Însă, cu toate că îl căută ani în șir pe fratele cel mic, nu reuși niciodată să îl găsească. Doar atunci când ajunse la o vârstă înaintată, mezinul își dădu până la urmă jos Pelerina Invizibilă și i-o dădu fiului său. Și atunci, întâmpină moartea ca pe un vechi prieten, plecă de bunăvoie cu ea și amândoi trecură hotarul vieții ca egali.”

Hermione închise cartea. Trecură câteva clipe până ce Xenophilus să își dea seama că se oprise din citit. Atunci își dezlipi privirea de la geam și spuse:

— Ei bine, asta este.

— Poftim? făcu Hermione derutată.

— Acestea sunt Talismanele Morții, spuse Xenophilus.

Luă o pană de pe o masă încărcată de lângă cotul lui și trase o bucată de pergament dintre alte cărți.

— Bagheta din Soc, zise el, și desenă pe pergament o linie verticală. Piatra învierii, continuă și adăugă un cerc în jurul liniei. Pelerina Invizibilă, încheie el enumerarea, încadrând linia și cercul într-un triunghi și formând simbolul care o intrigase într-atât pe Hermione. Acestea împreună, spuse el, sunt Talismanele Morții.

— Dar în poveste nu apar nicăieri cuvintele „Talismanele Morții”, se auzi Hermione.

— Ei, sigur că nu, zise Xenophilius, enervant de îngâmfat. Este o poveste pentru copii, menită să amuze, mai degrabă decât să educe, însă aceia dintre noi care înțeleg aceste probleme recunosc că povestea străveche se referă la trei obiecte – sau Talismane – care, unite, îl fac pe cel care le posedă stăpânul morții.

Se lăsă o clipă de tăcere, timp în care Xenophilius aruncă o privire pe fereastră. Soarele coborâse deja.

— Luna trebuie să fi pescuit deja destule plimpii, spuse el încet.

— Când spunei „stăpânul morții”... zise Ron.

— Stăpân, întări Xenophilius, fluturând din mână. Învingător. Biruitor. Depinde ce preferi.

— Dar atunci... vreți să spunei că... șopti Hermione abia auzit și Harry își dădu seama că încerca să îndepărteze orice urmă de scepticism din tonul vocii ei, că dumneavoastră credeți că obiectele acestea – Talismanele – chiar există?

Xenophilius ridică din nou din sprâncene.

— Păi, sigur că da.

— Dar – continuă Hermione și Harry văzu că de-abia se mai putea stăpâni – domnule Lovegood, cum puteți să credeți...

— Luna mi-a vorbit despre tine, domnișoară, i se adresă Xenophilius. Din câte am înțeles, nu ești lipsită de inteligență, dar, din păcate, ești nespus de limitată. Îngustă la minte.

— Poate că ar trebui să probezi coroana, Hermione, zise Ron, făcând semn cu capul înspre coroana ridicolă.

Vocea îi tremura, pentru că se abținea din răspuseri să nu râdă.

— Domnule Lovegood, începu din nou Hermione. Știm cu toții că există lucruri cum ar fi Pelerinele Invizibile. Sunt rare, dar există. Însă...

— A, dar al treilea Talisman este adevărata Pelerină Invizibilă, domnișoară Granger! Adică nu este o pelerină de drum, impregnată cu o vrajă de Deziluzionare sau cu vreun farmec uluitor, și nu este țesută din păr de Translucid, care te ascunde la început, dar devine opac odată cu trecerea timpului.

Vorbim despre o pelerină care chiar îl face invizibil pe cel care o poartă, care rezistă la nesfârșit, ascunzându-l în mod constant și de nepătruns, imună la vrăjile care pot fi aruncate asupra ei. Câte astfel de pelerine ai văzut, domnișoară Granger?

Hermione deschise gura să răspundă și apoi o închise la loc, părând mai derutată ca niciodată. Ea, Harry și Ron se uitară unul la altul și Harry știu că se gândeau cu toții la același lucru. Întâmplarea făcea ca o pelerină exact ca cea pe care tocmai o descriesese Xenophilius să fie chiar atunci în aceeași cameră cu ei.

— Exact, spuse Xenophilus, ca și când ar fi câștigat o dispută cu argumente împotriva celor trei. Niciunul dintre voi nu a mai văzut așa ceva. Proprietarul ar trebui să fie nespus de bogat, nu-i așa?

Își aruncă din nou ochii pe fereastră. Cerul avea acum o nuanță de roz pal.

— Bine, spuse Hermione, tulburată. Să zicem că există Pelerina... dar cum rămâne cu piatra, domnule Lovegood? Cea pe care dumneavoastră ați numit-o Piatra Învierii?

— Ce-i cu ea?

— Păi, ea cum poate exista cu adevărat?

— Dovedește tu că nu există, zise Xenophilus.

Hermione păru grav jignită.

— Dar este – vă rog să mă iertați, dar este mai mult decât ridicol! Cum aș putea să dovedesc că nu există? Vă așteptați să iau toate-toate pietricele din lume și să le verific? Adică, se poate susține că ceva este adevărat, numai pentru că nimeni nu a demonstrat contrariul?

— Așa este, spuse Xenophilus, mă bucur să văd că te-ai mai destupat la minte.

— Deci – Bagheta din Soc, spuse Harry repede, înainte ca Hermione să apuce să răspundă, credeți că există și ea?

— Ah, păi în acest caz există nenumărate dovezi, zise Xenophilus. Bagheta din Soc este talismanul cel mai ușor de urmărit, datorită modului în care trece din mână în mână.

— Ce mod? întrebă Harry.

— Adică posesorul baghetei trebuie să o ia cu forța de la proprietarul dinainte, ca să poată fi cu adevărat stăpânului ei, explică Xenophilus. Sunt sigur că trebuie să fi auzit de modul în care bagheta a ajuns la Egbert cel Extraordinar, după ce l-a ucis pe Emeric cel Crunt. Sau despre cum a murit Godelot, în pivnița propriei case, după ce fiul său, Hereward, i-a luat bagheta. Despre năprasnicul Loxias, care a luat bagheta de la Barnabas Deverill, pe care l-a omorât... Drumul însângerat al Baghetei din Soc se întinde peste multe pagini din istoria vrăjitoarească.

Harry aruncă o privire spre Hermione. Aceasta se uita la Xenophilus încruntată, dar nu îl contrazise.

— Unde credeți că este acum Bagheta din Soc? întrebă Ron.

— Ei, cine știe? spuse Xenophilus, uitându-se în continuare pe fereastră. Cine știe unde o fi ascunsă Bagheta din Soc? Ultima dată când s-a știut ceva de ea a fost pe vremea lui Arcuș și Livius. Cine poate ști care dintre ei l-a ucis de fapt pe Loxias și care dintre ei a luat bagheta? Și de unde să se știe cine l-a învins pe acela? Din păcate, istoria nu ne dă nici un indiciu.

Urmă o pauză. Până la urmă, Hermione întrebă pe un ton rigid:

— Domnule Lovegood, familia Peverell are vreo legătură cu Talismanele Morții?

Xenophilius rămase cu gura căscată, în timp ce Harry păru să își aducă aminte de ceva, însă fără să poată să își dea seama despre ce era vorba. Peverell... mai auzise numele acesta înainte.

— Dar m-ai indus în eroare, domnișoară! spuse Xenophilius, stând acum mult mai drept pe scaun și holbându-se la Hermione. Credeam că abia aflaseși de Misiunea de Căutare a Talismanelor! Mulți dintre noi, cei care le căutăm, cred că familia Peverell are o mare, mare legătură cu Talismanele!

— Cine este familia Peverell? întrebă Ron.

— Acesta era numele de pe mormântul pe care era simbolul, din Peștera lui Godric, spuse Hermione, privindu-l în continuare pe Xenophilius. Ignotus Peverell.

— Întocmai! fu de acord Xenophilius, ridicând elegant degetul arătător. Simbolul Talismanelor Morții de pe mormântul lui Ignotus este o dovadă incontestabilă!

— O dovadă că ce? întrebă Ron.

— Păi a faptului că cei trei frați din poveste erau de fapt frații Peverell – Antioch, Cadmus și Ignotus! Că ei au fost primii stăpâni ai Talismanelor! Aruncând din nou o privire spre fereastră, Xenophilius se ridică, luă tava și se îndreptă spre scara în spirală.

— Rămâneți la cină, nu-i așa? strigă el, dispărând iarăși la parter. Toți ne cer de fiecare dată rețeta pentru supa de plimpii de apă dulce.

— Probabil pentru a o da ca mostră Secției de Otrăviri de la Sf. Mungo, șopti Ron.

Harry așteptă până ce îl auzi pe Xenophilius trebăluind prin bucătărie și de-abia apoi vorbi.

— Ce crezi? o întrebă el pe Hermione.

— Harry, spuse ea pe un ton plictisit, sunt niște prostii fără margini. Nu are cum să fie asta semnificația simbolului, e doar o interpretare ciudată de-a lui. Așa o pierdere de timp!

— Până la urmă, el este omul care a făcut cunoscută existența Snorhacilor Corn-Șifonat, zise Ron.

— Nici tu nu-l crezi? îl întrebă Harry.

— Nu, povestea asta e genul de basm pe care îl spui copiilor ca să le dai o pildă, nu? „Nu căuta necazurile cu lumânarea, nu te lua la ceartă, nu îți băga nasul în lucruri pe care ar fi mai bine să le lași deoparte! Fii modest, vezi-ți de treburile tale și n-o să ai probleme!” Dacă stau să mă gândesc, adăugă Ron, poate că din cauza poveștii ăsteia se spune că baghetele din lemn de soc aduc ghinion.

— La ce te referi?

— E una dintre superstiții, nu-i așa? „Vrăjitoarele născute marți se mărită cu Încluiți.” „Blestemul aruncat la asfințit, la miezul nopții se desface.” „Cu bagheta de soc, n-ai noroc.” Trebuie să fi auzit de ele. Mama știe o mulțime.

— Harry și cu mine am fost crescuți de Încuiați, îi reaminti Hermione, noi am fost învățați alte superstiții.

Hermione oftă adânc, moment în care, dinspre bucătărie veni un miros înțepător. Singurul lucru bun în legătură cu faptul că Xenophilius o exaspera era că o făcuse să uite de supărarea față de Ron.

— Cred că ai dreptate, spuse ea. Este doar o pildă moralizatoare – este evident care este cel mai bun dar, cel pe care ar trebui să îl alegi e...

Cei trei vorbiră în același timp: Hermione spuse „pelerina”, Ron – „bagheta” și Harry – „piatra”.

Se uitară unul la altul, mirați și amuzați.

— Se presupune că ar trebui să spui pelerina, îi zise Ron Hermionei, dar nu ai mai avea nevoie să fii invizibil, dacă ai avea bagheta. O baghetă invincibilă, Hermione, să fim serioși!

— Avem deja o Pelerină Invizibilă, spuse Harry.

— Și ne-a ajutat de nenumărate ori, în caz că n-ai observat, răspunse Hermione, în timp ce bagheta nu ar face decât să atragă necazurile.

— Doar dacă te-ai apuca să te lauzi cu ea în gura mare, susținu Ron. Doar dacă ai fi destul de idiot ca să te plimbi fluturând-o deasupra capului și cântând: „Am o baghetă invincibilă, vino și încearcă s-o iei, dacă ești atât de prost”. Atâta timp cât îți ții gura...

— Da, dar chiar ai putea să-ți ții gura? întrebă Hermione sceptică... Știți, singurul lucru adevărat pe care ni l-a spus este că, de secole întregi, există povești despre baghete cu o putere foarte mare.

— Serios? întrebă Harry.

Hermione părea exasperată; expresia ei le era atât de cunoscută și de dragă, încât Harry și Ron își zâmbiră unul altuia.

— Vergeaua Morții, Bagheta Destinului... apar sub diferite nume în decursul veacurilor, aflându-se de obicei în posesia unui vrăjitor Întunecat, care se laudă cu ele. Domnul profesor Binns le-a menționat pe câteva dintre ele, dar... of, sunt niște tâmpenii. Baghetele au puterea vrăjitorilor care le folosesc. Sunt unii vrăjitori cărora le place să se laude că baghetele lor sunt mai mari și mai puternice decât ale altora.

— Dar de unde știi, spuse Harry, că baghetele acelea – Vergeaua Morții și Bagheta Destinului – nu sunt de fapt una și aceeași baghetă, care apare sub diferite nume, pe parcursul mai multor secole?

— Dacă toate sunt de fapt Bagheta de Soc, creată de moarte? spuse Ron.

Harry râse. Ideea ciudată care îi trecuse prin minte era, totuși, una ridicolă. Își aduse aminte că bagheta sa fusese din lemn de tisă, nu din soc, făcută de Ollivander, și reacționase totuși așa cum reacționase în noaptea când îl urmărise Cap-de-Mort pe cer. Dar, dacă ar fi fost invincibilă, cum s-ar fi putut rupe?

— Și de ce ai alege piatra? îl întrebă Ron.

— Păi, dacă aș putea să aduc înapoi oameni de pe lumea cealaltă, i-am chema pe Sirius... pe Ochi-Nebun... pe Dumbledore... pe părinții mei...

Ron și Hermione nu zâmbiră niciunul.

— Dar, conform spuselor bardului Beedle, nu ar vrea să se întoarcă, nu? întrebă Harry, gândindu-se la povestea pe care tocmai o auziseră. Presupun că trebuie să fie o grămadă de alte povești despre o piatră care să poată învia morții, nu-i așa? se întoarse el către Hermione.

— Nu, răspuse ea cu tristețe. Cred că nimeni în afară de domnul Lovegood nu ar putea crede că există așa ceva. Beedle probabil că a preluat ideea de la Piatra Filosofală, știți voi, în loc de o piatră care să te facă nemuritor, o piatră care să facă moartea reversibilă.

Mirosul din bucătărie devenea din ce în ce mai pregnant: mirosea a pantaloni care luaseră foc. Harry se tot gândea dacă va fi în stare să mănânce destul din ce pregătea Xenophilius, astfel încât acesta să nu se simtă jignit.

— Și atunci, cum rămâne cu pelerina? spuse Ron încet. Are dreptate, nu vă dați seama? M-am obișnuit atât de tare cu pelerina lui Harry și cu cât de folositoare ne este, încât nu m-am gândit niciodată. N-am mai auzit de o pelerină ca a lui Harry. Este infailibilă. Nu am fost descoperiți niciodată cât timp am purtat-o.

— Bineînțeles că nu – doar eram invizibili, Ron!

— Dar tot ce a spus despre alte pelerine și nici alea nu sunt ieftine deloc – știi că așa e! Nu mi-a mai trecut niciodată prin minte până acum, dar am auzit de farmece care nu mai funcționează asupra pelerinelor, atunci când se învechesc, sau că trec vrăjile prin ele și se găuresc. Pelerina lui Harry i-a aparținut tatălui lui, așa că nu este tocmai nouă, nu-i așa, dar este pur și simplu... perfectă!

— Da, Ron, de acord, dar piatra...

În timp ce ei se tot contraziceau în șoaptă, Harry se plimba prin cameră, ascultându-i doar parțial. Când ajunsese la scara în spirală, își ridică privirea absent spre următorul etaj și, pentru o clipă, amuți în fața imaginii peste care dădu. De pe tavanul camerei de deasupra se uita la el propria lui reflecție.

După ce își reveni din uimire, realizează că nu era o oglindă, ci o pictură. Curios, începu să urce pe scară.

— Harry, ce faci? Nu cred că ar trebui să umblăm pe aici în lipsa lui!

Dar Harry ajunsese deja la etajul superior. Luna își decorase tavanul din dormitorul ei cu cinci chipuri pictate cu migală: ale lui Harry, Ron, Hermione, Ginny și Neville. Nu se mișcau, așa cum făceau portretele de la Hogwarts, dar, cu toate acestea, aveau în ele ceva magic – Harry avea senzația că respirau. În jurul pozelor părea să fie un lanț auriu care le unea, dar, după ce îl cercetă timp de un minut, Harry își dădu seama că lanțurile erau de fapt formate dintr-un singur cuvânt care era repetat de mii de ori, scris cu cerneală aurie: prieteni... prieteni... prieteni...

Harry fu cuprins de un val de afecțiune față de Luna. Se uită în jur prin cameră. Lângă pat se odihnea o fotografie mare, în care erau Luna, mai mică, și o femeie care semăna foarte bine cu ea. Se îmbrățișau. În poza aceea, Luna

părea mai îngrijită decât o văzuse Harry în toată viața lui. Poza era acoperită cu un strat de praf. Acest lucru i se păru ciudat. Se uită din nou în jur.

Ceva nu era în ordine. Covorul albastru deschis era și el plin de praf. Șifonierul era gol și rămăsese cu ușile întredeschise. Patul părea neprimitor și rece, de parcă nu ar fi dormit nimeni în el de săptămâni întregi. O pânză de păianjen se întinsese peste fereastra cea mai apropiată, pe fundalul cerului sângeri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Hermione, când Harry coborî, dar, înainte să poată răspunde, Xenophilius ajunsese la capătul scărilor din bucătărie, ținând o tavă plină cu farfurii adânci.

— Domnule Lovegood, spuse Harry. Unde e Luna?

— Poftim?

— Unde este Luna?

Xenophilius se opri pe treapta de sus.

— V-am, v-am zis deja. Este la Bottom Bridge, pescuiește plimpii.

— Atunci de ce ați adus doar patru farfurii adânci?

Xenophilius încercă să vorbească, dar nu reuși să scoată nici un sunet. Singurele zgomote erau huruitul presei de tipar și tava care zăngănea în mâinile lui tremurânde.

— Cred că Luna nu a mai fost aici de săptămâni întregi, zise Harry. Hainele ei nu sunt nicăieri, iar în patul ei nu a mai dormit nimeni. Unde e? Și de ce vă tot uitați pe geam?

Xenophilius dădu drumul tăvii: bolurile căzură și se sparseră. Harry, Ron și Hermione scoaseră baghetele. Xenophilius rămase înmărmurit, cu mâna în dreptul buzunarului. În clipa aceea, presa de tipar scoase o bufnitură răsunătoare și aruncă mai multe exemplare ale Zeflemistului pe podea, de sub fața de masă; apoi se opri.

Hermione se aplecă și luă o revistă, ținând în continuare bagheta îndreptată către domnul Lovegood.

— Harry, fii atent.

Harry se duse lângă ea cât putu de repede, ținând cont de dezordinea care era în cameră. Pe prima pagină a Zeflemistului era chiar o poză cu el, intitulată „Indezirabilul numărul unu”, și deasupra suma oferită ca recompensă.

— Se pare că Zeflemistul își schimbă poziția, nu? Întrebă Harry cu răceală, făcând câteva conexiuni rapide. Asta ați făcut când ați ieșit în grădină, domnule Lovegood? Ați trimis o bufniță la minister?

Xenophilius își umezi buzele.

— Au răpit-o pe Luna, șopti el. Din cauza lucrurilor pe care le-am scris. Au luat-o pe Luna mea și nu știu unde este, ce au făcut cu ea. Dar s-ar putea să mi-o dea înapoi dacă... dacă...

— Îl dai pe Harry pe mâna lor? încheie Hermione în locul lui.

— Nu merge așa, spuse Ron scurt. Dați-vă la o parte, plecăm. Xenophilius era alb ca hârtia, părea să aibă o sută de ani și avea o expresie răutăcioasă.

— Trebuie să ajungă în orice clipă. Trebuie să o salvez pe Luna. Nu o pot pierde pe Luna. Trebuie să rămâneți.

Întinse mâinile în fața scării și lui Harry îi apărură brusc în fața ochilor imaginea mamei sale, făcând același gest disperat în fața pătuțului său.

— Nu ne obligați să vă rănim, spuse Harry. Dați-vă la o parte, domnule Lovegood.

— Harry! strigă Hermione.

Pe lângă ferestre trecură în zbor siluete pe mături. În timp ce ei trei se uitară în altă parte, Xenophilius își scoase bagheta.

Harry realizează tocmai la timp greșeala pe care o făcuseră; se aruncă într-o parte, împingându-i pe Ron și pe Hermione, pentru a-i feri de Vraja de împietrire a lui Xenophilius, care traversă camera și lovi cornul de Erumpent.

Avu loc o explozie colosală. Zgomotul pe care îl generă păru să spulbere camera, peste tot zburară fragmente de lemn, hârtie și moloz, într-un nor de praf de nepătruns, dens și alb. Harry fu aruncat cât colo și se prăbuși pe podea; nu fu în stare să vadă nimic, din cauza dărâmaturilor care căzură peste el, și își acoperi capul cu mâinile.

O auzi pe Hermione țipând și pe Ron scoțând un urlat și apoi o serie de bufnituri metalice, care îi dădură de știre că Xenophilius se prăbușise și căzuse pe spate, în jos, pe scara în spirală.

Îngropat parțial sub dărâmaturi, Harry încercă să se ridice: abia putea respira sau vedea din cauza prafului. Se prăbușise jumătate din tavan și tăblia patului Lunei atârna prin gaură. Bustul Rowenei Ochi-de-Șoim zăcea lângă el, cu o jumătate din față lipsă, bucățele de pergament pluteau prin aer și partea mai lată a presei de tipar era întoarsă pe o parte, blocând scara care ducea spre sufragerie. Atunci, o altă siluetă albă se mișcă în apropiere și Hermione, acoperită de praf ca o statuie, își puse degetul la buze, făcându-i semn să tacă.

Ușa de la parter fu izbită de perete.

— Nu ți-am zis că nu aveam de ce să ne grăbim, Travers? spuse o voce răgușită. Nu ți-am zis că smintitul ăsta face pe nebunul cu noi, ca de obicei?

Se auzi o bufnitură și Xenophilius urlă de durere.

— Nu... nu... la etaj... Potter!

— Lovegood, ți-am spus de săptămâna trecută că nu ne întoarcem decât dacă ai informații serioase! Mai ții minte ce a fost săptămâna trecută? Când ai vrut să ne dai coroana aia oribilă în schimbul fiicei tale? Dar de săptămâna mai de dinainte – se auzi din nou o bufnitură și un icnet -, când ai crezut că o să ți-o dăm înapoi dacă ne prezentai dovezi care să confirme existența Snorhacilor – Bang – Corn – Bang – Șifonat?

— Nu, nu, vă implor! începu să plângă Xenophilius. Chiar este Potter! Serios!

— Și acum, se pare că ne-ai chemat aici doar ca să încerci să ne arunci în aer! răcni Devoratorul Morții și o rafală de bufnituri se făcu auzită, presărată cu țipetele de durere ale lui Xenophilius.

— Locul ăsta pare gata să se prăbușească în orice clipă, Selwyn, se auzi o a doua voce, răsunând rece în susul scării distruse. Scara e complet blocată. Să încercăm să o eliberăm? Am putea să facem în așa fel încât să se dărâme cu totul.

— Gunoi mizerabil ce ești! strigă vrăjitorul pe care îl chema Selwyn. Nu l-ai văzut în viața ta pe Potter, nu-i așa? Te-ai gândit să ne ademenești aici ca să ne omori, nu? Și așa crezi tu că o să-ți recuperezi fiica?

— Jur... jur... Potter e sus!

— Homenum revelio, spuse vocea de la capătul scării.

Harry auzi cum Hermionei i se taie respirația și avu senzația ciudată că ceva trecu chiar pe deasupra lui, cufundându-l în umbră.

— Chiar e ceva acolo sus, Selwyn, spuse tăios al doilea bărbat.

— Este Potter, când vă spun că este Potter! Plânse Xenophilius. Vă rog... vă rog... dați-mi-o înapoi pe Luna, atât, dați-mi-o înapoi pe Luna...

— Lovegood, o să-ți recuperezi fiica, spuse Selwyn, dacă urci în clipa asta la etaj și mi-l aduci pe Harry Potter. Dar dacă este o cursă și sus e un complice care așteaptă să ne atace, să vedem dacă putem să-ți facem rost de o bucățiță din fiica ta, ca s-o îngropi.

Xenophilius urlă îngrozit, cuprins de disperare. Se auziră pași grăbiți și zgomote. Xenophilius încerca să treacă de dărâmăturile de pe scară.

— Haideți, șopti Harry, trebuie să plecăm de aici.

Încercă să se elibereze de sub moloz, sub acoperirea gălăgiei pe care o făcea Xenophilius pe scară. Ron era îngropat cel mai adânc. Harry și Hermione se cățărară cât putură de încet pe dărâmături, până unde era Ron, și încercară să ridice comoda grea, care căzuse peste picioarele lui. Hermione reuși să îl elibereze pe Ron folosind o Vrajă de Plutire, în timp ce răcâielile și bufniturile produse de Xenophilius se auzeau din ce în ce mai aproape.

— În ordine, șopti Hermione.

Presa de tipar care bloca scările începu să se miște, iar Xenophilius se auzea din ce în ce mai aproape. Hermione era încă acoperită cu praf alb.

— Harry, ai încredere în mine?

Harry încuviință din cap.

— Bine, atunci, șopti Hermione, dă-mi Pelerina Invizibilă. Ron, arunc-o peste tine.

— Eu? Dar Harry...

— Te rog, Ron! Harry, ține-mă strâns de mână, Ron, ține-mă de umăr.

Harry întinse mâna stângă. Ron dispăru sub Pelerină. Presa de tipar care bloca scara vibra; Xenophilius încerca să o mute, folosind o Vrajă de Plutire. Harry nu știa ce aștepta Hermione.

— Țineți-vă bine, șopti ea. Țineți-vă bine... imediat...

Chipul alb ca varul al lui Xenophilius apăru de după un dulap.

— Obliviate! strigă Hermione, îndreptându-și bagheta spre chipul lui, apoi spre podeaua de sub picioarele lor: Deprima!

Făcuse o gaură în podeaua sufrageriei. Căzură ca niște bolovani. Harry o ținea încă disperat de mână; de dedesubt se auzi un țipăt și în același timp zări doi oameni care încercau să se dea la o parte de sub mormane de dărâmături și bucăți de mobilă împrăștiate peste tot pimpregjur, prin tavanul distrus. Hermione se învârti în aer și, în vreme ce îl trase încă o dată după ea în întuneric, bufniturile casei care se surpa răsunau strident în urechile lui Harry.

Capitolul XXII.

Talismanele Morții.

Harry căzu pe iarbă, cu respirația tăiată, dar se ridică imediat în picioare. Se părea că aterizaseră într-un câmp, la asfințit; Hermione fugea deja în cerc în jurul lor, fluturând din baghetă.

— Protego Totalum... Salvio Hexia...

— Ce moș nemernic și escroc! găfâi Ron, ieșind de sub Pelerina Invizibilă și aruncându-i-o lui Harry. Hermione, ești un geniu, de-a dreptul un geniu, nu pot să cred că am scăpat de acolo!

— Cave Inimicum... nu v-am zis că era un corn de Erumpent? Nu i-am zis? Și acum i-a sărit casa în aer!

— Așa și merită, spuse Ron, examinându-și blugii rupți și tăieturile de pe picioare. Ce credeți că o să-i facă?

— Ah, sper să nu-l omoare! gemu Hermione. De-asta am vrut ca Devoratorii Morții să îl zărească pe Harry înainte să plecăm, ca să știe că Xenophilius nu i-a mințit!

— Dar pe mine de ce m-ai ascuns? întrebă Ron.

— Tu ar trebui să fii la pat, bolnav de vintre-pătată, Ron! Au răpit-o pe Luna pentru că tatăl ei l-a susținut pe Harry! Ce crezi că ar păți familia ta dacă ei ar ști că ești cu el?

— Dar cum rămâne cu părinții tăi?

— Sunt în Australia, zise Hermione. Ar trebui să fie bine. Ei nu știu nimic.

— Ești un geniu, repetă Ron admirativ.

— Da, așa e, Hermione, încuviință Harry cu patimă, nu știu ce ne-am fi făcut fără tine.

Hermione zâmbi larg, dar deveni sobră dintr-odată.

— Și Luna?

— Păi, dacă au spus adevărul și e încă în viață... încep Ron.

— Nu spune asta, nu spune asta! țipă Hermione. Trebuie să fie în viață, trebuie!

— Atunci, înseamnă că este în Azkaban, zise Ron. Însă nu știu dacă va supraviețui acolo... mulți nu reușesc...

— Ea va reuși, spuse Harry, neputând să conceapă cealaltă variantă. Luna e rezistentă, mult mai puternică decât s-ar crede. Probabil că îi învață pe pușcăriași ce sunt Steluțele Verzi și narglii.

— Sper să ai dreptate, spuse Hermione și se șterse la ochi. Mi-ar părea tare rău de Xenophilius dacă...

— Dacă nu ar fi încercat să ne vândă Devoratorilor Morții cu câteva clipe în urmă, da, continuă Ron.

Ridică cortul și se retraseră înăuntru, unde Ron puse de ceai.

După ce scăpaseră ca prin urechile acului, cortul friguros și cu miros de mușgai părea să fie un cămin drag și prietenos, unde se simțeau în siguranță.

— Ah, de ce ne-am dus acolo? mormăi Hermione după câteva minute de tăcere. Harry, ai avut dreptate, a fost iar ca în Peștera lui Godric, o pierdere de timp! Talismanele Morții... ce prostie... Poate că, de fapt, își spuse numai pentru ea, a inventat totul, nu? Probabil că nici nu crede că există Talismanele Morții, a vrut doar să ne țină de vorbă până veneau Devoratorii Morții!

— Nu cred, o contrazise Ron. E mai greu decât îți închipui să inventezi lucruri pe moment, în condiții de stres. Am descoperit asta când m-au prins Recuperatorii. A fost mult mai ușor să pretind că eram Stan, pentru că știam câte ceva despre el, decât să inventez pe cineva de la zero. Bătrânul Lovegood era foarte încordat, încerca să se asigure că nu o să plecăm. Bănuiesc că ne-a spus adevărul sau ceea ce crede el că este adevărat, doar ca să ne țină de vorbă în continuare.

— Da, oricum nu cred că mai contează, oftă Hermione. Chiar dacă a fost sincer, n-am auzit în viața mea atâtea absurdități.

— Stai puțin, spuse Ron. Camera Secretelor trebuia să fie o legendă, nu-i așa?

— Dar Talismanele Morții nu au cum să existe, Ron!

— Tot spui asta, dar unul dintre ele chiar există, afirmă Ron. Pelerina Invizibilă a lui Harry!

— Povestea celor trei frați” este un basm, spuse Hermione cu fermitate. O poveste despre cum le este oamenilor teamă de moarte. Dacă să supraviețuiești ar fi la fel de simplu ca și cum te-ai ascunde sub o Pelerină Invizibilă, am avea deja tot ce ne trebuie!

— Nu știu. Ne-ar prinde bine și o baghetă invincibilă, spuse Harry, învârtind între degete bagheta din lemn de porumbar, care îi displăcea atât de mult.

— Nu există așa ceva, Harry!

— Ai spus că au fost o mulțime de baghete – Vergeaua Morții și cum s-or mai fi numind...

— Bine, chiar dacă ții neapărat să te amăgești cu ideea că există Bagheta din Soc, cum rămâne cu Piatra Învierii?

Hermione gesticula în așa fel încât să se vadă clar ghilimelele, iar în voce i se simți o nuanță sarcastică.

— Nici o vrajă nu poate învia morții, și cu asta, basta!

— Când s-a format o legătură între bagheta mea și a Știm-Noi-Cui, au apărut mama și tata... și Cedric...

— Dar nu s-au întors din morți, nu-i așa? spuse Hermione. Genul ăsta de... de imitații palide nu este același lucru cu a readuce pe cineva la viață.

— Dar ea, fata din poveste, de fapt nu a vrut să se întoarcă, nu-i așa? În poveste se spune că, odată ce oamenii mor, locul lor este printre morți. Dar fratele mijlociu a reușit, totuși, să o vadă și să-i vorbească, nu? Chiar au trăit împreună pentru o vreme...

Pe chipul Hermionei se citea îngrijorare și altceva, mai greu de definit. Apoi, când aceasta îi aruncă o privire lui Ron, Harry realizează că era vorba despre teamă: o speriașe când vorbise despre viața alături de morți.

— Deci individul acela, Peverell, care este înmormântat în Peștera lui Godric, spuse el repede, încercând să nu pară că este dus – nu știi nimic despre el?

— Nu, răspunse ea, ușurată că schimbase subiectul. Am căutat informații despre el imediat după ce am văzut simbolul de pe mormânt – dacă ar fi fost celebru sau ar fi făcut ceva important, sunt sigură că ar fi trebuit să fie într-una dintre cărțile noastre. Singurul loc unde am reușit să gădesc numele „Peverell” este Nobilimea naturii: genealogia vrăjitorească. Am împrumutat-o de la Kreacher, explică ea, când Ron ridică din sprâncene. Conține o listă cu toate familiile cu sânge pur în care nu mai există urmași pe linie bărbătească. Se pare că familia Peverell a fost una dintre primele care au dispărut.

— Nu mai există urmași pe linie bărbătească”? repetă Ron.

— Adică a dispărut numele, explică Hermione. În cazul familiei Peverell – cu secole în urmă. S-ar putea să mai aibă încă descendenți, doar că aceștia poartă alt nume.

Atunci, Harry avu o străfulgerare, și o amintire se trezi la auzul numelui Peverell: un bătrân murdar, care flutura un inel urât în fața unui trimis de la minister. Harry se trezi strigând cu voce tare: „Dorlent Gaunt!”

— Poftim? spuseră Ron și Hermione într-un glas.

— Dorlent Gaunt! Bunicul Știm-Noi-Cui! În Pensiv! Cu Dumbledore! Dorlent Gaunt a spus că era un urmaș al familiei Peverell!

Ron și Hermione păreau uluiți.

— Inelul, inelul care a devenit Horcruș... Dorlent Gaunt a spus că avea blazonul Peverell pe el! L-am văzut fluturându-l în fața unui tip de la minister, era cât pe ce să i-l bage pe nas!

— Blazonul familiei Peverell? spuse Hermione tăios. Ai văzut cum arăta?

— Nu chiar, spuse Harry, încercând să își aducă aminte. Nu era nimic sofisticat pe el, din câte mi-am dat eu seama, poate niște zgârieturi. Nu l-am văzut de aproape decât după ce a fost crăpat.

Harry își dădu seama din ochii măriți ai Hermionei că aceasta înțelesese. Ron se uita de la unul la altul, uimit.

— Al naibii să fiu eu... credeți că era tot simbolul? Simbolul Talismanelor?

— De ce nu? se entuziasmă Harry. Dorlent Gaunt a fost un bătrân idiot și ignorant, care trăia ca un porc, singurul lucru de care îi păsa cu adevărat fiind descendența lui. Dacă inelul acela a fost transmis din generație în generație, timp de secole întregi, s-ar putea să nu fi știut ce era de fapt. În casa aia nu exista nici măcar o carte și, credeți-mă pe cuvânt, nu era genul care să le citească povești copiilor. Ar fi fost încântat să considere că zgârieturile de pe piatră erau un blazon, pentru că, din punctul lui de vedere, dacă aveai sânge pur, era ca și când ai fi avut sânge albastru.

— Da... nu zic că nu este interesant, spuse Hermione cu grijă, dar Harry, dacă te gândești la ce cred eu...

— Păi, de ce să nu mă gândesc? De ce nu? spuse Harry, renunțând la orice fel de precauții. Era o piatră, nu?

Se uita la Ron, sperând să obțină sprijinul lui.

— Dacă era Piatra Învierii?

Ron rămase cu gura căscată.

— Să fiu al naibii... dar oare ar mai funcționa dacă a crăpat-o Dumbledore?

— Să funcționeze? Să funcționeze? Ron, n-a funcționat niciodată! Nu există nici un fel de Piatră a Învierii!

Hermione sărise în picioare – părea exasperată și mânioasă.

— Harry, încerci să încadrezi totul în povestea Talismanelor!

— Să încadrez totul? repetă el. Hermione, se încadrează fără ajutorul meu! Știu că simbolul Talismanelor Morții era pe piatra aceea! Gaunt a spus că se trăgea din spița Peverell!

— Acum un minut, ziceai că nu ai văzut clar simbolul de pe piatră!

— Unde crezi că e acum inelul? îl întrebă Ron pe Harry. Ce o fi făcut Dumbledore cu el după ce l-a crăpat?

Dar imaginația lui Harry prinsese aripi, depășind-o cu mult pe cea a lui Ron și Hermione...

Trei obiecte sau Talismane – care, odată unite, îl fac pe posesor stăpânul morții... stăpân... învingător... cuceritor... Ultimul dușman care va fi biruit este moartea...

Își imagină că el era posesorul Talismanelor și că stătea în fața lui Cap-de-Mort, ale cărui Horcruxuri nu se comparau cu Talismanele... Niciunul nu poate trăi în timp ce celălalt supraviețuiește... oare acesta era răspunsul? Talismanele contra Horcruxurilor? Oare exista totuși o cale de a fi sigur că va învinge el? Dacă avea să fie stăpânul Talismanelor Morții, va fi în siguranță?

— Harry?

Abia dacă o auzi pe Hermione. Își scosese Pelerina Invizibilă și își trecea degetele peste ea; materialul era fluid ca apa, ușor ca aerul. Nu mai văzuse nimic asemănător în cei aproape șapte ani pe care îi petrecuse în lumea vrăjitoarească. Pelerina era exact așa cum o descriesese Xenophilius: o pelerină care chiar îl face invizibil pe cel care o poartă, care rezistă la nesfârșit,

ascunzându-l în mod constant și de nepătruns, imună la vrăjile care pot fi aruncate asupra ei...

Și atunci fu lovit deodată de un gând.

— Pelerina mea era la Dumbledore în noaptea în care au murit părinții mei!

Vocea îi tremura și simți că se înroșise, dar nu îi păsa.

— Mama i-a spus lui Sirius că Dumbledore împrumutase pelerina! De-asta o luase! Dorea să o examineze, crezând că era al treilea Talisman! Ignotus Peverell este înmormântat în Peștera lui Godric...

Harry se plimba înnebunit prin cort, ca și cum noi adevăruri i s-ar fi arătat peste tot în jur.

— El este strămoșul meu! Sunt urmașul fratelui cel mic! Totul este perfect logic!

Se simțea înarmat cu credința în existența Talismanelor, ca și când simplul gând că ar fi putut fi posesorul lor i-ar fi conferit protecția de care avea nevoie. Se întoarse bucuros către ceilalți doi.

— Harry, îl strigă Hermione din nou, dar acesta era ocupat să-și desfacă punguța de la gât.

Măinile îi tremurau foarte tare.

— Citește-o, îi spuse el, dându-i repede scrisoarea mamei sale. Citește-o! Pelerina era la Dumbledore, Hermione! Din ce alt motiv ar fi vrut-o? Nu avea nevoie de o pelerină, fiindcă era în stare să facă Vrăji de Deziluzionare atât de puternice, încât devenea perfect invizibil și fără o pelerină!

Ceva căzu pe jos și se rostogoli sub un scaun, lăsând în urmă o scânteiere. Când scosese scrisoarea, mișcase din loc și hoțoaica. Se aplecă să o ridice și atunci izvorul noilor descoperiri se mai revărsă o dată, oferindu-i încă un dar. Era pur și simplu șocat de ce vedea în fața ochilor și începu să strige cu toată puterea:

— E aici! Mi-a lăsat inelul! E în hoțoaică!

— Crezi?

Nu înțelegea de ce înlemnise Ron. Pentru Harry era atât de evident, atât de limpede... totul se potrivea, totul! Pelerina lui era al treilea Talisman și, când avea să descopere cum să deschidă hoțoaica, va intra în posesia celui de-al doilea, iar la urmă nu-i mai rămânea decât să încerce să găsească primul Talisman, Bagheta din Soc, și atunci...

Dar, deodată, fu ca și când o cortină se lăsase peste o scenă luminată: tot entuziasmul, toate speranțele și fericirea sa dispărură într-o clipită și rămase singur în întuneric. Vraja magnifică se risipi.

— Asta caută.

Schimbarea din voce îi făcu pe Ron și Hermione să pară și mai speriați.

— Știm-Noi-Cine caută Bagheta din Soc.

Chipurile lor arătau tensionate și pline de scepticism, iar Harry se întoarse cu spatele. Știa că era adevărat. Era logic.

Cap-de-Mort nu căuta o baghetă nouă, căuta una veche, chiar foarte veche. Harry se duse spre intrarea în cort, uitând de Ron și de Hermione, în timp ce privirea lui gânditoare străpungea întunericul până departe.

Cap-de-Mort crescuse într-un orfelinat de încuiați. Nimeni nu i-ar fi putut citi Poveștile bardului Beedle când fusese copil, la fel cum nu le auzise nici Harry. Puțini vrăjitori credeau în existența Talismanelor Morții. Oare era posibil să știe de ele și Cap-de-Mort?

Harry încerca să deslușească prin întuneric. Dacă ar fi știut de Talismanele Morții, cu siguranță că le-ar fi căutat, ar fi făcut orice să le aibă – trei obiecte care să îl facă stăpânul morții? Dacă ar fi aflat de existența Talismanelor Morții, poate că nici nu ar mai fi avut nevoie de Horcruxuri. Oare simplul fapt că luase un Talisman și îl transformase în Horcrux nu era o dovadă a faptului că nu cunoștea acest mare secret vrăjitoresc?

Aceasta însemna că, acum, Cap-de-Mort căuta Bagheta din Soc fără să fie conștient de întreaga ei putere, fără să înțeleagă că făcea parte dintr-un grup de trei... pentru că bagheta era Talismanul care nu putea fi ascuns, a cărui existență era cea mai cunoscută... Drumul însângerat al Baghetei din Soc se întinde peste multe pagini din istoria vrăjitoarească...

Harry privi cerul înnoțat, fuioarele cenușii și argintii care se plimbau peste discul lunii albe. Se simțea amețit după descoperirile uluitoare pe care le făcuse. Se întoarse în cort. Fu șocat să îi vadă pe Ron și pe Hermione stând exact unde îi lăsase – Hermione ținea în continuare scrisoarea lui Lily, iar Ron era lângă ea, arătând foarte neliniștit. Oare își dădeau seama cât de departe ajunseseră în ultimele câteva minute?

— Asta este, spuse Harry, încercând să le împărtășească certitudinea revelației sale uimitoare. Asta explică totul. Talismanele Morții sunt adevărate, și eu am unul... poate două – ridică hoțoaica – și Știm-Noi-Cine îl caută cu disperare pe al treilea, dar nu își dă seama... crede că este doar o baghetă puternică.

— Harry, spuse Hermione, venind înspre el și dându-i înapoi scrisoarea lui Lily, îmi pare rău, dar cred că ai înțeles greșit, complet greșit.

— Dar nu vezi? Totul se potrivește...

— Ba nu, spuse ea. Nu se potrivește, Harry, pur și simplu te lași dus de val. Te rog, spuse ea când Harry dădu să vorbească, te rog, spune-mi un singur lucru: dacă Talismanele Morții chiar au existat și Dumbledore a știut de ele, era conștient că cel ce va intra în posesia tuturor celor trei avea să fie stăpânul morții – atunci, Harry, de ce să nu-ți fi spus? De ce?

Avea răspunsul pregătit.

— Ai zis-o chiar tu, Hermione! Trebuia să le descopăr de unul singur! Este o Misiune de Căutare!

— Dar am spus-o doar ca să încerc să te conving să mergi la Lovegood! strigă Hermione exasperată. Nu vorbeam serios!

Harry făcu abstracție de ce zise.

— De obicei, Dumbledore m-a lăsat să aflu singur diverse lucruri. M-a lăsat să-mi încerc puterile, să îmi asum riscuri. Pare ceva tipic pentru el.

— Harry, nu este vorba despre un joc, nu este un exercițiu! Este real și Dumbledore ți-a lăsat niște indicații precise: să găsești și să distrugi Horcruurile! Simbolul acela nu înseamnă nimic, uită de Talismanele Morții, nu ne putem permite să ne abatem din drum.

Dar Harry abia dacă o asculta. Învârtea hoțoaica în mână, așteptându-se aproape să se deschidă în orice clipă, să dezvăluie Piatra Învierii, să îi dovedească Hermionei că avea dreptate, că Talismanele Morții existau cu adevărat.

Hermione apelă la ajutorul lui Ron.

— Tu nu crezi că există, nu?

Harry ridică privirea. Ron ezita.

— Nu știu... adică... sunt câteva părți care par să se potrivească, spuse Ron stingherit. Dar dacă privești lucrurile în ansamblu...

Trase aer în piept.

— Cred că ar trebui să scăpăm de Horcruuri, Harry. Asta ne-a spus Dumbledore să facem. Poate... poate că ar trebui să uităm de povestea asta cu Talismanele.

— Mulțumesc, Ron, zise Hermione. Fac eu prima strajă.

Trecu pe lângă Harry și se așeză în dreptul intrării în cort, folosindu-se de aceasta ca să pună punct discuției într-un mod abrupt.

Dar Harry nu dormi aproape deloc în noaptea aceea. Îl captivase ideea Talismanelor Morții și nu se putea odihni atâta timp cât îi treceau prin minte tot felul de gânduri tulburătoare: bagheta, piatra și pelerina, dacă ar fi reușit să le aibă pe toate...

Mă deschid la închidere... dar care era închiderea? De ce nu putea să aibă piatra acum? Dacă ar fi avut piatra, i-ar fi putut pune întrebările acestea chiar lui Dumbledore... și Harry îi șopti hoțoaicei cuvinte în întuneric, încercând orice, chiar și să vorbească în reptomită, dar mingiuța aurie refuza să se deschidă.

Și bagheta, Bagheta din Soc, unde era ascunsă? Unde o căuta acum Cap-de-Mort? Harry își dori să-l fi ars cicatricea, ca să vadă gândurile lui Cap-de-Mort, pentru că era prima dată când el și Cap-de-Mort voiau să obțină unul și același lucru. Hermionei i-ar fi displicut această idee, bineînțeles, dar ea nu credea. Xenophilius avusese dreptate într-un fel... limitată, îngustă la minte. Adevărul era că Hermione se temea de ideea Talismanelor Morții, mai ales de Piatra Învierii. Harry atinse din nou hoțoaica, o sărută, mai-mai s-o înghită, dar metalul rece rămase neclintit.

Aproape se crăpase de ziuă când își aduse aminte de Luna, singură într-o celulă în Azkaban, înconjurată de Dementori, și îi fu dintr-odată rușine de el însuși. Tot contemplând Talismanele plin de înflăcărare, uitase complet de ea. Ce bine ar fi fost s-o poată salva, dar Dementorii în număr atât de mare erau pur și simplu invincibili. Acum, că se gândise mai bine, nu încercase încă să

creeze un Patronus cu bagheta din lemn de porumbar. Trebuia să încerce în dimineața aceea.

Ar fi fost nemaipomenit de încântat dacă ar fi putut obține o baghetă mai bună. Și dorința de a avea Bagheta din Soc, Vergeaua Morții – imbatabilă – îl cuprinse din nou.

Își strânseseră cortul, în dimineața următoare, și merseseră mai departe, timp în care se porni o ploaie mărunță și foarte neplăcută. Ploaia nu le dădu pace până în zona de coastă, unde își fixară cortul noaptea aceea, și nu se opri încă o săptămână, învăluind în răceala ei peisajul pe care Harry îl găsea trist și deprimant. Nu se putea gândi decât la Talismanele Morții. Era ca și când înăuntrul lui se aprinsese o flacără pe care nu i-o putea stinge nimic, nici lipsa de încredere a Hermionei, nici îndoielile constante ale lui Ron. Totuși, cu cât își dorea mai arzător Talismanele, cu atât devenea mai posomorât. Dădu vina pe Ron și Hermione: indiferența lor plină de încăpățănare era la fel de demoralizantă ca și ploaia care cădea fără oprire, dar niciuna dintre ele nu putea să îi macine sentimentul de certitudine, care rămăsese neclintit. Credința în Talismane și dorința de a le avea îl mistuiau într-atât, încât se simțea chiar izolat de ceilalți doi și obsesia lor pentru Horcruxuri.

— Obsesie? se arătă Hermione surprinsă, iar vocea ei joasă căpătase inflexiuni aprige, când, într-o seară, Harry folosise din neatenție cuvântul acesta după ce Hermione îl mustrase pentru lipsa sa de interes în localizarea altor Horcruxuri. Nu noi suntem cei care avem o obsesie, Harry! Noi încercăm să facem ce a vrut Dumbledore!

Dar Harry era imun la critica voalată. Dumbledore îi lăsase Hermionei simbolul pentru a-l descifra și Harry era convins că ascunsese în hoțoaica aurie și Piatra Învierii. Niciunul nu poate trăi în timp ce celălalt supraviețuiește... stăpânul morții... De ce nu înțelegeau Ron și Hermione?

— Ultimul dușman care va fi biruit este moartea”, cită Harry calm.

— Parcă trebuia să luptăm contra Știm-Noi-Cui? răspunse Hermione și Harry o lăsă baltă.

Până și misterul căprioarei argintii, despre care insistau să discute ceilalți doi, îi părea acum mai puțin important, o chestiune adiacentă și prea puțin interesantă. Singurul lucru care conta pentru el era că începuse să îl usture din nou cicatricea, însă făcu tot ce-i stătea în puteri să ascundă acest fapt în fața celorlalți doi. Încerca să rămână singur de fiecare dată când se întâmpla, dar era dezamăgit de ce vedea. Viziunile pe care le împărtășea cu Cap-de-Mort deveniseră mai slabe din punct de vedere calitativ, mai șterse, se mișcau ca și când s-ar fi schimbat punctul focalizării. Harry reușea cu greu să distingă forma nedeslușită a unui obiect care semăna cu un craniu și ceva care semăna cu un munte, dar era mai degrabă imaterial, decât solid. Fiind obișnuit cu imagini la fel de clare ca în realitate, pe Harry îl tulbura această schimbare. Era îngrijorat că legătura dintre el și Cap-de-Mort se deteriorase, o legătură de care îi era frică, dar o prețuia, indiferent de ce îi spunea Hermionei. Într-un fel, Harry lega aceste imagini nemulțumitoare și vagi de distrugerea baghetei sale,

ca și când bagheta din lemn de porumbar ar fi fost de vină pentru faptul că nu îi mai putea citi la fel de bine ca până atunci gândurile lui Cap-de-Mort.

Săptămânile se scurseră și, cu toate că era cufundat în propriile sale gânduri, Harry nu putu să nu observe că Ron părea să fi preluat conducerea. Ron era acum cel care îi încuraja și îi îndemna pe ceilalți doi la acțiune, poate din pricină că era hotărât să se revanșeze pentru că îi lăsase baltă sau poate din cauza faptului că atitudinea pasivă pe care o adoptase îi adormise lui Harry calitățile de lider.

— Au mai rămas trei Horcruveri, spunea el mereu. Avem nevoie de un plan de acțiune, haideți! Unde nu am căutat? Hai să le mai parcurgem o dată. Orfelinatul...

Aleea Diagon, Hogwarts, Casa Cruplud, magazinul lui Borgin și Burke, Albania, fiecare loc unde știau că locuise sau lucrase Cap-de-Mort, pe care îl vizitase sau unde ucisese, fu cercetat în amănunt din nou de către Ron și Hermione. Harry li se alătură doar ca să scape de insistențele Hermioniei. Ar fi fost fericit dacă ar fi putut sta singur în liniște, încercând să îi citească gândurile lui Cap-de-Mort, pentru a afla mai multe despre Bagheta din Soc, dar Ron insista să călătorească în locuri din ce în ce mai puțin probabile, iar Harry înțelegea că o făcea ca să nu rămână pe loc.

— Nu se știe niciodată, era refrenul lui Ron. Upper Flagley este un sat vrăjitoresc, s-ar putea să-și fi dorit vreodată să locuiască acolo. Hai să mergem să cercetăm un pic cum stau lucrurile.

În timpul acestor dese descinderi în zone vrăjitoarești, vedeau câteodată Recuperatori.

— Unii dintre ei se spune că sunt la fel de necruțători ca Devoratorii Morții, comentă Ron. Cei care m-au prins pe mine erau cam vai de ei, dar Bill crede că există și unii foarte periculoși. Au anunțat la Buletinul de Potter.

— La ce? spuse Harry.

— La Buletinul de Potter, nu ți-am spus că așa se numește? Postul de radio pe care tot încerc să-l prind, cel care spune ce se întâmplă cu adevărat! Aproape toate posturile îi cântă în strună Știm-Noi-Cui, toate în afară de Buletin de Potter. Vreau neapărat să îl auzi, dar e greu de prins...

Ron își petrecu multe seri folosindu-și bagheta pentru a obține diverse ritmuri de percuție pe capacul radioului, în timp ce se schimbau frecvențele. Din când în când auzeau crâmpie de sfaturi pentru tratarea vărsatului de dragon și, o dată, câteva acorduri din „Un cazan cu dragoste fierbinte”. În timp ce bătea cu bagheta, Ron încerca să nimerească parola corectă, bolborosind în șoaptă tot felul de cuvinte, la întâmplare.

— De obicei, au legătură cu Ordinul, le spuse el. Bill chiar se pricepea să le ghicească. Sigur o să nimeresc una mai devreme sau mai târziu...

Dar norocul îi zâmbi abia în martie. Harry stătea de pază în dreptul intrării în cort, uitându-se absent la niște viorele ivite din pământul aproape înghețat, când Ron începu să strige plin de entuziasm din cort:

— Mi-am amintit, mi-am amintit! Parola era „Albus”! Vino repede, Harry!

Harry se întrerupse pentru prima dată în câteva zile din contemplarea Talismanelor Morții și se întoarse repede în cort, unde îi găsi pe Ron și Hermione îngenuncheați pe podea, alături de radioul micuț. Hermione, care până atunci lustruise sabia lui Cercetaș, ca să își umple timpul, stătea cu gura căscată, holbându-se la difuzorul micuț, din care se auzea o voce deosebit de familiară.

— ... cerem scuze pentru absența noastră temporară de pe calea undelor, din cauza mai multor vizite efectuate la domiciliu în zona noastră de către nimeni alții decât încântătorii Devoratori ai Morții.

— E Lee Jordan! spuse Hermione.

— Știu! zâmbi Ron. Mișto, nu?

— ... acum am găsit un nou loc sigur, spunea Lee, și am plăcerea să vă anunț că doi dintre colaboratorii noștri obișnuiți sunt alături de mine în seara aceasta. Bună seara, băieți!

— Bună.

— Salut, Râu.

— Râu”, adică Lee, explică Ron. Toți au porecle, dar, de obicei, poți să-ți dai seama.

— Sst! făcu Hermione.

— Dar, înainte să stăm de vorbă cu Roial și Romulus, continuă Lee, haideți să anunțăm decesele pe care postul național de știri vrăjitoarești și Profetul zilei nu le consideră destul de importante pentru a le menționa. Cu mare părere de rău, îi informăm pe ascultători că Ted Tonks și Dirk Cresswell au fost uciși.

Harry simți cum i se întoarse stomacul pe dos. Toți trei se uitară îngroziți unul la altul.

— De asemenea, a fost ucis și un goblin pe nume Gornuk. Se crede că Dean Thomas, cu părinți încuiați, și un al doilea goblin, despre care se zice că erau tovarăși de drum cu Tonks, Cresswell și Gornuk, s-ar putea să fi scăpat cu viață. Dean, dacă ne auzi, sau dacă știe ceva unde ești, părinții și surorile tale așteaptă cu disperare vești despre tine. Între timp, în Gaddley, cinci membri ai unei familii de Încuiați au fost găsiți morți. Autoritățile Încuiate atribuie moartea lor unei scurgeri de gaze, dar am aflat de la membrii Ordinului Phoenix că a fost vorba despre un blestem fatal – este o dovadă în plus, deși nu mai era nevoie, a faptului că uciderea încuiaților e pe cale să devină un fel de distracție a noului regim. În încheiere, vă anunțăm cu regret că rămășițele pământești ale Bathildei Bagshot au fost descoperite în Peștera lui Godric. S-a dovedit că aceasta a murit cu luni în urmă. Am primit informații de la Ordinul Phoenix conform cărora pe corpul ei neînsuflețit au fost găsite urme incontestabile atribuite Magiei Negre. Dragi ascultători, am vrea să vă invităm să țineți împreună cu noi un moment de reculegere în memoria lui Ted Tonks, a lui Dirk Cresswell, Bathildei Bagshot, a lui Gornuk și a Încuiaților anonimi, însă la fel de regretați, uciși de Devoratorii Morții.

Se lăsă tăcerea și Harry, Ron și Hermione nu spuseră nimic. Pe de o parte, Harry își dorea să afle mai multe, dar, pe de altă parte, se temea de ce ar fi putut urma. Era prima dată după foarte multă vreme când se simțea cu adevărat legat de lumea exterioară.

— Vă mulțumesc, spuse vocea lui Lee. Și acum, să îi urăm bun venit lui Roial, unul dintre colaboratorii noștri obișnuiți, care ne aduce ultimele vești despre modul în care lumea Încuiată este afectată de noua organizare vrăjitoarească.

— Mersi, Râule, spuse o voce inconfundabilă, joasă, domoală și liniștitoare.

— Kingsley! izbucni Ron.

— Știm! îi făcu Hermione semn să tacă.

— Încuiații nu știu în continuare care este sursa necazurilor lor, în rândurile lor apărând noi victime în mod constant, spuse Kingsley. Cu toate acestea, continuăm să auzim povești cu adevărat extraordinare despre vrăjitori și vrăjitoare care își riscă propria siguranță pentru a-și proteja prieteni sau vecini Încuiați, deseori fără ca Încuiații să o știe. Aș vrea să îi rog pe toți ascultătorii să le urmeze exemplul, aruncând poate vrăji protectoare asupra locuințelor Încuiaților de pe strada lor. Prin simpla luare a unor măsuri elementare, pot fi salvate numeroase vieți.

— Și ce ai să le spui, Roial, acelor ascultători care răspund că, în aceste vremuri grele, vrăjitorii ar trebui să fie pe primul loc? întrebă Lee.

— Le spun că, de la „vrăjitorii pe primul loc” nu mai este mult până la „cei cu sânge pur pe primul loc”, iar apoi la „Devoratorii Morții”, răspunse Kingsley. Suntem cu toții oameni, nu-i așa? Fiecare viață este la fel de valoroasă și merită la fel de mult să fie salvată.

— Foarte bine zis, Roial, și să știi că ai votul meu, dacă vei candida vreodată la postul de ministru al Magiei, asta în cazul în care vom mai ieși vreodată din nebunia asta, continuă Lee. Și acum, îi dăm cuvântul lui Romulus, pentru îndrăgitul moment al emisiunii noastre, Prieteni cu Potter.

— Mulțumesc, Râu, spuse o altă voce foarte familiară.

Ron dădu să vorbească, dar Hermione i-o luă înainte, șoptind:

— Știm că e Lupin!

— Romulus, susții în continuare, la fel ca în toate celelalte dați când ai participat la emisiunea noastră, că Harry Potter mai este încă în viață?

— Da, spuse Lupin cu fermitate. Sunt absolut convins că, dacă ar fi murit, moartea sa ar fi fost trâmbițată peste tot de Devoratorii Morții, reprezentând o lovitură teribilă asupra moralului celor care se opun noului regim. „Băiatul care a supraviețuit” rămâne simbolul tuturor lucrurilor pentru care luptăm: triumful binelui, puterea nevinovăției și nevoia de a rezista în continuare.

Harry fu cuprins de un amestec de recunoștință și rușine. Însemna oare că Lupin îl iertase pentru lucrurile îngrozitoare pe care i le spusese ultima dată când s-au întâlnit?

— Ce i-ai spune lui Harry, dacă ai ști că ne ascultă acum, Romulus?
— I-aș spune că suntem toți alături de el cu sufletul, zise Lupin, apoi ezită puțin. Și i-aș spune să își urmeze instinctele, care sunt bune și corecte aproape întotdeauna.

Harry se uită la Hermione, care avea ochii plini de lacrimi.

— Corecte aproape întotdeauna, repetă ea.

— A, nu v-am zis? făcu Ron surprins. Bill mi-a zis că Lupin locuiește din nou cu Tonks! Și se pare că Tonks a început deja să ia proporții.

— ... vești despre prietenii lui Harry Potter, care au de suferit din cauza loialității lor? spunea Lee.

— Ei bine, așa cum trebuie că știu deja ascultătorii fideli, au mai fost închiși și alți suporteri ai lui Harry Potter, care și-au exprimat deschis gândurile, printre care și Xenophilius Lovegood, fost editor al Zeflemistului – zise Lupin.

— Măcar e încă în viață! bolborosi Ron.

— De asemenea am auzit, cu câteva ore în urmă, că Rubeus Hagrid – rămaseră toți trei cu respirația tăiată, aproape ratând restul propoziției -, celebrul paznic al vânatului de la Hogwarts, a scăpat ca prin urechile acului de a fi arestat pe domeniul de la Hogwarts, unde se zvonește că a găzduit o întâlnire „Țineți cu Harry Potter”, în casa sa. Cu toate acestea, Hagrid nu a fost prins și credem că este fugar.

— Bănuiesc că nu strică să ai un frate vitreg de cinci metri înălțime, când încerci să scapi de Devoratorii Morții, nu? întrebă Lee.

— Tind să cred că ai avea un ușor avantaj, încuviință Lupin solemn. Dă-mi voie să adaug că, deși noi, cei de la Buletin de Potter, aplaudăm curajul lui Hagrid, îi îndemnăm cât se poate de serios chiar pe cei mai devotați suporteri ai lui Harry să nu urmeze exemplul lui Hagrid. Întâlnirile de tipul „Țineți cu Harry Potter” nu sunt indicate în situația actuală.

— Complet adevărat, Romulus, zise Lee, așa că vă sugerăm să vă dovediți în continuare devotamentul față de cel cu cicatrice sub formă de fulger ascultând Buletinul de Potter și acum, să trecem la știrile despre un alt vrăjitor, care se dovedește la fel de greu de prins ca și Harry Potter. Nouă ne place să îl numim Devoratorul Morții Șef și acum aș vrea să-i dau cuvântul unui nou corespondent, Rozătoare, pentru a ne împărtăși părerea sa despre câteva dintre cele mai absurde zvonuri care circulă despre acesta.

— Rozătoare”? spuse o altă voce familiară, iar Harry, Ron și Hermione strigară într-un glas: „Fred!”

— Nu-nu e George?

— Cred că e Fred, spuse Ron, aplecându-se mai mult, în timp ce unul dintre gemeni vorbi:

— Nu vreau să fiu „Rozătoare”, e exclus, ți-am zis că vreau să fiu „Rapieră”!

— Fie! „Rapieră”, te rog, crezi că ne-ai putea împărtăși părerea ta despre diversele povești pe care le tot auzim despre Devoratorul Morții-Șef?

— Da, Râule, pot, spuse Fred. Așa cum trebuie să știe deja ascultătorii noștri, în afara cazului în care s-au refugiat pe fundul unui lac din grădină sau în vreun alt loc asemănător, strategia Știm-Noi-Cui de a rămâne în umbră creează un climat foarte plăcut de panică. Să nu uităm, dacă rapoartele celor care susțin că l-au văzut sunt adevărate, înseamnă că există cel puțin vreo nouăsprezece bucăți de Știm-Noi-Cine care bântuie prin țară.

— Ceea ce pare chiar stilul lui, comentă Kingsley. Atmosfera misterioasă generează mai multă teroare decât dacă s-ar arăta de-a dreptul.

— De acord, zise Fred. Deci, oameni buni, hai să încercăm să ne liniștim nițel. Lucrurile sunt și așa destul de complicate, fără să mai inventăm și altele. De exemplu, ideea asta nou apărută că Știm-Noi-Cine poate ucide doar cu privirea. Dragi ascultători, nu e vorba despre el, ci despre ceea ce se numește basilisc. Iată un test simplu: verificați dacă ceea ce se uită la dumneavoastră are picioare. Dacă are, e în ordine să îl priviți în ochi, deși, dacă chiar este Știm-Noi-Cine, probabil că oricum va fi ultimul lucru pe care îl veți face.

Harry râdea pentru prima dată după multe săptămâni; simțea cum i se ridică apăsarea.

— Dar zvonurile conform cărora apare foarte des în străinătate? întrebă Lee.

— Păi, cine n-ar vrea să plece un pic în vacanță după ce a muncit pe aici din greu, nu? întrebă Fred. Oameni buni, ideea e să nu vă amăgiți cu o falsă stare de siguranță, crezând că nu se află în țară. Poate că se află, poate că nu se află, însă sigur este faptul că atunci când vrea, se deplasează mai repede decât fuge Severus Plesneală de șampon, așa că nu vă bazați că hălăduiește pe cine știe unde, dacă n-aveți de gând să vă asumați niște riscuri. Nu am crezut niciodată că o să spun așa ceva, dar: siguranța înainte de toate!

— Răpiera, îți mulțumim pentru vorbele înțelepte, spuse Lee. Dragi ascultători, am mai ajuns la sfârșitul unui Buletin de Potter. Nu știm când vom putea să mai transmitem, dar fiți siguri că ne vom întoarce. Căutați-ne în continuare pe diferite frecvențe: parola următoare este „Ochi-Nebun”. Aveți grijă unii de alții și nu vă pierdeți speranța. Noapte bună.

Roțița de fixare a frecvenței se învârti repede și luminile se stinseră. Harry, Ron și Hermione continuau să zâmbească fericiți. Auzul acestor voci familiare, prietenoase era un tonic puternic. Harry se obișnuise atât de mult cu starea lor de izolare, încât aproape uitase că mai erau și alții care i se opuneau lui Cap-de-Mort. Era ca și când s-ar fi trezit dintr-un somn îndelungat.

— E bine, nu? spuse Ron vesel.

— Demential, zise Harry.

— Sunt extrem de curajoși să facă asta, oftă Hermione pe un ton admirativ. Dacă i-ar descoperi...

— Ei, nu rămân niciodată în același loc, nu? se interesă Ron. La fel ca noi.

— Dar ați auzit ce a spus Fred? întrebă Harry entuziasmat.

Acum, că emisiunea se terminase, gândurile i se întoarseră la obsesia care îl măcina.

— E în străinătate! încă mai caută bagheta, știam eu!

— Harry...

— Hermione, zău așa, de ce refuzi să recunoști? Cap...

— Harry, NU!

— De-Mort caută Bagheta din Soc!

— Numele e Tabu! răcni Ron, sărind în picioare, în timp ce în fața cortului se auzi un pocnet puternic. Ți-am zis, Harry, ți-am zis, nu putem să-l mai rostim! Trebuie să aruncăm din nou vrăjile de protecție asupra noastră, repede! Așa îi gădesc pe...

Dar Ron se întrerupse și Harry știa de ce. Tradarul de pe masă se aprinsese și începuse să se învârtă, auzeau voci venind din ce în ce mai aproape de ei: voci hârșăite și entuziasmate. Ron scoase Deluminatorul din buzunar și îl aprinse. Lămpile lor se stinseră.

— Ieșiți cu mâinile sus! se auzi o voce răgușită din întuneric. Știm că sunteți acolo! Sunt șase baghete îndreptate spre voi și nu ne pasă pe cine blestemăm!

Capitolul XXIII.

Conacul Reacredință.

Harry se uită în jur, la ceilalți doi, care acum se vedeau doar ca niște siluete întunecate. O văzu pe Hermione îndreptându-și bagheta, nu spre exterior, ci spre fața lui, se auzi o bufnitură, o explozie de lumină albă și Harry se clătină disperat, fără a reuși să vadă nimic.

Se ținea cu mâinile de față și simțea cum i se umfla repede, în timp ce în jurul lui se auzeau pași apăsați.

— Ridică-te, vierme.

Niște mâini necunoscute îl ridicară brutal. Înainte de a-l putea opri, cineva îi scotoci prin buzunare și îi luă bagheta din lemn de porumbar. Harry își strângea în mâini fața care îl durea îngrozitor, i se părea de nerecunoscut la pipăit, era tare și umflată, ca și cum ar fi făcut o reacție alergică foarte puternică. Ochiul îi deveniseră niște fante prin care de-abia dacă putea vedea, iar când îl scoaseră pe neașteptate din cort, ochelarii îi căzură și nu putu să distingă decât formele nedeslușite a patru cinci oameni care îi scoteau cu forța și pe Ron și Hermione.

— Ia mâinile de pe ea! striga Ron.

Se auzi bufnitura inconfundabilă a unei lovituri de pumn – Ron gemu de durere și Hermione țipă:

— Nu! Lăsați-l în pace, lăsați-l în pace!

— Prietenul tău o să pățească de zece ori mai rău de atât dacă e pe listă, spuse vocea hârșăită, extrem de familiară. Ce fată delicioasă... ce festin... îmi place la nebunie când au pielea catifelată...

Lui Harry i se întoarse stomacul pe dos. Știa a cui era vocea: a lui Fenrir Greyback, omul-lup căruia i se permisesse să poarte robă de Devorator al Morții, în schimbul serviciilor sale crâncene.

— Percheziționați cortul! comandă o altă voce.

Harry fu aruncat la pământ, cu fața în jos. O bufnitură îl anunță că Ron fusese trântit lângă el. Auziră pași și trosnete – bărbații dădeau la o parte scaune, în timp ce scotoceau prin cort.

— Bun, ia să vedem pe cine am prins, spuse vocea triumfătoare a lui Greyback de deasupra lui, și Harry fu întors pe spate. Raza unei baghete îi lumină fața și Greyback se puse pe râs.

— Cred că o să am nevoie de o bere zero ca să pot să-l dau pe gât pe ăsta. Ce-ai pățit, urâtule?

Harry nu răspunse imediat.

— Am spus, repetă Greyback și Harry primi o lovitură în zona diafragmei care îl făcu să se ghemuiască de durere, ce-ai pățit?

— M-a înțepat, bolborosi Harry. M-a înțepat ceva.

— Da, așa pare, spuse a doua voce.

— Cum te cheamă? se răsti Greyback.

— Dudley, spuse Harry.

— Și prenumele?

— Pre... Vernon. Vernon Dudley.

— Caută-l pe listă, Scabior, spuse Greyback, și Harry îl auzi ducându-se într-o parte, pentru a vorbi cu Ron. Dar tu, Roșcațel?

— Stan Shunpike, zise Ron.

— Pe naiba, spuse cel pe care îl chema Scabior. Îl știm pe Stan Shunpike, a contribuit și el la cauza noastră.

Se auzi încă o bufnitură.

— Mă cheamă Bardy, zise Ron și Harry își dădu seama că avea gura plină de sânge. Bardy Weadley.

— Un Weasley? șuieră Greyback. Deci ești înrudit cu trădători de sânge, chiar dacă nu ești Sânge-Mâl. Și, la urmă, prietena ta cea frumoasă...

Harry se înfioră când îi auzi încântarea din voce.

— Ușurel, Greyback, spuse Scabior, peste râsetele batjocoritoare ale celorlalți.

— A, nu mușc încă. Să vedem dacă își amintește numele mai repede decât Barny. Cine ești, păpușico?

— Luminița Limpede, zise Hermione.

Părea îngrozită, dar convingătoare.

— Care e Statutul tău de Sânge?

— Sânge semipur, spuse Hermione.

— E ușor de verificat, zise Scabior. Dar toți par destul de tineri ca să nu fi terminat încă școala.

— Am plecat, zise Ron.

— Ce zici, Roșcațel, că ați plecat? întrebă Scabior. Și v-ați hotărât să mergeți cu cortul? Și ați folosit numele Lordului întunecat, așa, de amuzament?

— Nu de amudament, spuse Ron. Din gredeală.

— Din greșeală? se auziră din nou râsete batjocoritoare.

— Weasley, știi cui îi plăcea să folosească numele Lordului întunecat? mormăi Greyback. Celor din Ordinul Phoenix. Înțelegeți ce înseamnă asta?

— Nu.

— Ei bine, ei nu îi arată respectul cuvenit Lordului întunecat, așa că numele a fost făcut Tabu. Câțiva membri ai Ordinului au fost depistați în felul acesta. O să vedem. Legați-i alături de ceilalți prizonieri! Cineva îl trase pe Harry de păr, îl târî până undeva în apropiere, îl împinse, forțându-l să se așeze pe ceva, apoi începu să îl lege spate în spate cu alți oameni. Harry era încă aproape orb, abia reușind să distingă câte ceva prin ochii umflați. Când omul care îi legă plecă în sfârșit, Harry le șopti celorlalți prizonieri:

— Mai are cineva bagheta?

— Nu, spuseră Ron și Hermione din stânga și dreapta lui.

— E numai vina mea. I-am rostit numele, îmi pare rău...

— Harry?

Se auzi o voce nouă, dar cunoscută, direct din spatele lui Harry, de la persoana legată în stânga Hermionei.

— Dean?

— Chiar ești tu! Dacă o să afle pe cine au prins... Sunt Recuperatori, caută doar chiulangii, pe care să-i vândă.

— Nu e o recoltă rea pentru o singură seară, spunea Greyback, în timp ce niște cizme cu ținte trecură aproape de Harry, iar din cort se auziră din nou zgomote. Un Sânge-Mâl, un goblin fugar și trei chiulangii. Le-ai verificat deja numele pe listă, Scabior? tună el.

— Da. Nu există nici un Vernon Dudley aici, Greyback.

— Interesant, spuse Greyback. E foarte interesant.

Se lăsă pe vine lângă Harry, care îl văzu prin spațiul infim dintre pleoapele umflate – avea chipul acoperit de păr cărunt și des, cu perciuni, cu dinții maro ascuțiți și răni în colțurile gurii.

Greyback iveau izul turnului unde murise Dumbledore, mirosind a praf, sudoare și sânge.

— Vernon, deci nu ești dat în căutare? Sau ești pe lista aia sub un alt nume? În ce casă ești la Hogwarts?

— La Viperini, spuse Harry automat.

— Ce amuzant cum toți cred că asta vrem să auzim, răsă batjocoritor Scabior din umbră. Dar nici unii nu știu să zică unde este camera de zi.

— Este la subsol, spuse Harry limpede. Se intră prin perete. Este plină de tot felul de cranii și este sub lac, așa că lumina este verzuie.

Urmă o pauză scurtă.

— Măi să fie, se pare că de data asta chiar am prins un Viperinuț, spuse Scabior. Bravo ție, Vernon, puțini Sânge-Mâli ajung la Viperini. Cine e tatăl tău?

— Lucrează la minister, minți Harry. Știa că toată povestea pe care o inventase s-ar fi putut năruși la cea mai mică investigație, dar, pe de altă parte, avea puțin timp la dispoziție până fața avea să îi revină la normal și atunci oricum nu mai era loc de întors. La Departamentul Accidentelor și Catastrofelor Magice.

— Știi ceva, Greyback, spuse Scabior, chiar cred că e un Dudley acolo.

Harry abia dacă mai putea respira: oare era posibil ca norocul, un noroc chior, să îi scoată cu bine din toată povestea asta?

— I-auzi, spuse Greyback, și Harry simți o nuanță abia perceptibilă de nerăbdare în vocea crudă, înțelegând că acesta se întreba dacă tocmai îl atacase și legase pe fiul unui funcționar de la minister.

Lui Harry îi bătea inima cu putere, apăsând parcă în funia legată în jurul pieptului; nu s-ar fi mirat dacă Greyback ar fi văzut-o.

— Urâtule, dacă spui adevărul, nu ai de ce să te temi dacă facem un drum la minister. Bănuiesc că tatăl tău ne va da o recompensă pentru că te-am luat.

— Dar, zise Harry, cu gura complet uscată, dacă ne-ați lăsa pur și simplu să...

— Hei! se auzi un strigăt din cort. Uită-te la asta, Greyback!

O siluetă întunecată veni în fugă spre ei și Harry văzu o scânteiere argintie la lumina baghetelor lor. Găsiseră sabia lui Cercetaș.

— Foaaarte frumos, spuse Greyback plăcut impresionat și o luă de la tovarășul său. E chiar foarte frumoasă. Pare făcută de goblini. Unde ați găsit voi așa ceva?

— E a tatălui meu, minți Harry, sperând, împotriva sorților, că era prea întuneric pentru ca Greyback să vadă numele gravat chiar sub mâner. Am împrumutat-o ca să tăiem lemne pentru foc.

— Stai așa, Greyback! Fii atent, în Profet!

În timp ce Scabior vorbea, pe Harry îl săgetă foarte tare cicatricea, întinsă la maxim peste fruntea sa deformată. Văzu mai clar decât orice altceva o clădire înaltă, o fortăreață sumbră, neagră ca tăciunele și înspăimântătoare, iar gândurile lui Cap-de-Mort deveniră brusc extrem de limpezi. Plutea spre clădirea uriașă, mânat de un scop bine definit, învăluit în același timp într-o euforie plăcută.

Atât de aproape... atât de aproape...

Harry făcu un efort imens de voință și își închise mintea în fața gândurilor lui Cap-de-Mort, întorcându-se unde era, legat în întuneric de Ron, Hermione, Dean și Socotici și ascultându-i pe Greyback și Scabior.

— Hermione Granger”, spuse Scabior, „Sânge-Mâlul care călătorește cu Harry Potter”.

Cicatricea lui Harry îl ardea în continuare, dar Harry făcu un efort supraomenesc pentru a rămâne prezent, ca să nu alunece iar în mintea lui Cap-de-Mort. Auzi cizmele lui Greyback scârțâind în timp ce acesta se lăsă pe vine în fața Hermionei.

— Știi ceva, păpușico? Fata din poza asta seamănă foarte bine cu tine.

— Ba nu! Nu sunt eu!

Chițăitul îngrozit al Hermionei fu la fel de valabil ca o mărturisire.

— „... călătorește cu Harry Potter”, repetă încet Greyback.

Totul păru să se oprească în loc. Cicatricea lui Harry îl durea înfiorător, dar el se străduia din răspuțeri să reziste forței gândurilor lui Cap-de-Mort: niciodată nu fusese mai important decât acum să rămână cu mințile întregi.

— Ei bine, asta cam schimbă lucrurile, nu-i așa? șopti Greyback.

Nimeni nu scotea nici un cuvânt. Harry simți privirile Recuperatorilor încremenite asupra lui și brațul Hermionei tremurând lângă el. Greyback se ridică și se apropie de locul unde stătea Harry, se lăsă din nou pe vine și începu să-i cerceteze cu mai mare atenție chipul deformat.

— Ce ai pe frunte, Vernon? întrebă el cu blândețe, cu respirația mizerabilă în dreptul nărilor lui Harry, și-i apăsă cu degetul său murdar cicatricea întinsă.

— Nu o atinge! strigă Harry.

Nu se putu abține, îl durea atât de tare, încât credea că mai avea puțin și leșina.

— Parcă purtai ochelari, Potter? șopti Greyback.

— Am găsit niște ochelari! țipă unul dintre Recuperatorii din spate. Ia stai așa, Greyback, parcă erau niște ochelari în cort.

Câteva clipe mai târziu, Harry se trezi cu ochelarii puși brutal pe nas. Recuperatorii se apropiau, privindu-l fix.

— El e! spuse Greyback răgușit. L-am prins pe Potter!

Se dădură cu toții câțiva pași înapoi, uluiți de ce realizaseră. Harry se chinuia în continuare să rămână prezent, deși capul îi bubuia de durere. Nu îi trecu prin minte ce ar fi putut să spună; îi apăreau fulgerător fragmente de viziuni.

... plutea în jurul zidurilor înalte ale fortăreței întunecate...

Nu, era Harry, legat și fără baghetă, în mare pericol.

... se uita în sus, spre ultima fereastră, din turnul cel mai înalt...

Era Harry, iar soarta lui se discuta pe șoptite.

... era timpul să zboare...

— ... la minister?

— La naiba cu ministerul, mormăi Greyback. O să își asume ei toate laudele și noi o să rămânem pe dinafară. Eu zic să-l ducem direct la Știm-Noi-Cine.

— Vrei să-l chemi? Aici? spuse Scabior, impresionat și îngrozit.

— Nu, se răsti Greyback, nu așa... Se zice că folosește ca sediu casa Reacredință. Îl ducem acolo pe băiat.

Harry crezu că știa de ce Greyback nu îl chema pe Cap-de-Mort. Poate că omul-lup avea voie să poarte roba Devoratorilor Morții când doreau să îl folosească, dar doar cei din cercul apropiat erau marcați cu Semnul întunecat: Greyback nu primise această onoare supremă.

Cicatricea îl arse din nou.

... se ridica în noapte, zbura direct spre fereastra din vârful turnului...

— Greyback, ești sută la sută sigur că e el? Că dacă nu-i, am dat de naiba.

— Cine este șeful aici? răcni Greyback, trecând rapid peste momentul dificil. Eu zic că e Potter, iar el cu bagheta lui fac două mii de galioni pe loc! Dar dacă n-aveți destul sânge în vine ca să veniți, oricare dintre voi, îi iau eu pe toți și, cu puțin noroc, mi-o dau și pe fată!

... fereastra era o simplă creștătură îngustă în piatra întunecată, era prea mică pentru a putea intra un om pe ea... În interior, abia se deslușea o siluetă scheletică, ghemuită sub o pătură... era mort sau dormea?

— Bine! spuse Scabior. Bine, ne băgăm și noi! Greyback, dar cum rămâne cu ceilalți, ce facem cu ei?

— Păi mai bine îi luăm pe toți. Avem doi Sânge-Mâli, asta înseamnă zece galioni în plus. Și dă-mi și sabia. Dacă sunt rubine, mai avem o mică avere și aici.

Prizonierii fură ridicați în picioare. Harry auzea respirația sacadată și înspăimântată a Hermionei.

— Apucați și țineți strâns. Îl iau eu pe Potter! spuse Greyback, înșfăcând un smoc din părul lui Harry, care îi simți unghiile lungi și galbene zgâriindu-i pielea capului. La trei! Unu... Doi... trei...

Dispărură, luând prizonierii cu ei. Harry se zbătu, încercând să scape din strânsoarea lui Greyback, dar nu avea cum: era strivit între Ron și Hermione, nu putea să se separe de grup, i se goleau plămâni de aer și cicatricea îl durea și mai tare decât înainte.

... se strecură ca un șarpe pe fereastra îngustă și ateriza, ușor ca un fum, în camera ca o celulă...

Prizonierii se ciocniră unii de alții în momentul în care aterizară pe un drum de țară. Ochii lui Harry, încă umflați, se obișnuiră după câteva clipe, apoi văzu două porți din fier forjat în capătul a ceea ce părea să fie o alee lungă. Simți o vagă senzație de ușurare. Încă nu se întâmplase ce era cel mai rău: Cap-de-Mort nu era acolo. Harry știa, pentru că se chinuia să se opună viziunii aceleia dintr-un loc ciudat, ca o fortăreață, din vârful unui turn. Însă cât avea să îi ia lui Cap-de-Mort să ajungă, odată ce-ar fi aflat că Harry se afla aici, asta era o cu totul altă problemă.

Unul dintre Recuperatori se apropie de porți și le scutură.

— Cum intrăm? E închis, Greyback, nu pot să... Ei, drăcia dracului! își retrase imediat mâinile speriat. Fierul se contorsiona, liniile curbe abstracte se transformau într-un chip înspăimântător, care vorbi cu o voce metalică, răsunătoare:

— Spuneți de ce ați venit!

— L-am adus pe Potter! tună Greyback triumfător. L-am prins pe Harry Potter!

Poarta se deschise în lături.

— Haideți! le spuse Greyback oamenilor săi și prizonierii fură împinși pe porți, de-a lungul aleii, printre garduri vii care le înăbușeau pașii.

Harry văzu deasupra lui o formă albă ciudată și realizează că era un păun albinos. Se împiedică și Greyback îl trase înapoi în picioare; acum mergea clătănându-se, aplecat într-o parte, legat spate în spate de ceilalți patru prizonieri. Harry își închise ochii umflați și se lăsă pentru câteva clipe în voia durerii produse de cicatrice. Voia să știe ce făcea Cap-de-Mort, să vadă dacă aflase deja că Harry fusese prins.

... silueta șovăielnică se mișcă sub pătura subțire și se rostogoli spre el, deschise ochii mari și adânciți în orbite, avea chipul ca un craniu... Bărbatul slăbit se ridică în capul oaselor, cu privirea ațintită asupra lui, asupra lui Cap-de-Mort, și zâmbi. Își pierduse aproape toți dinții...

— Deci ai venit. Mă gândeam că o să vii... într-o zi. Dar călătoria ta a fost zadarnică. Nu am avut-o niciodată.

— Minți!

Când furia lui Cap-de-Mort izbucni în el, cicatricea lui Harry aproape explodează de durere, iar Harry se întoarse cu forța înapoi în trupul lui, străduindu-se să rămână prezent, în timp ce prizonierii erau împinși pe aleea acoperită cu pietriș.

O lumină se revărsă asupra lor.

— Ce se întâmplă? spuse o voce glacială de femeie.

— Am venit să vorbim cu Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit! spuse răgușit Greyback.

— Cine ești?

— Mă cunoști!

În vocea omului-lup se simți o notă de resentiment.

— Fenrir Greyback! L-am prins pe Harry Potter!

Greyback îl înșfacă pe Harry și îl trase cu fața spre lumină, smucindu-i și pe ceilalți prizonieri.

— Știi că-i umflat, doamnă, dar el e! interveni Scabior. Dacă vă uitați cu atenție, puteți să vedeți cicatricea. Și ea, o vedeți pe fată? E Sânge-Mâlul care călătorește cu el, doamnă. Nu există nici o îndoială că-i el, și i-am luat și bagheta! Uitați, doamnă...

Harry o văzu pe Narcissa Reacredință examinându-i chipul umflat.

Scabior îi dădu repede bagheta din lemn de porumbar.

Narcissa ridică din sprâncene.

— Aduceți-i înăuntru, spuse ea.

Harry și ceilalți fură loviți cu piciorul și împinși în sus, pe treptele de piatră, spre o sală plină cu portrete.

— Urmați-mă, spuse Narcissa, conducându-i în partea cealaltă a sălii. Fiul meu, Draco, a venit acasă în vacanța de Paști. Ne va spune dacă este vorba chiar despre Harry Potter.

Lumina din salon era orbitoare, după întunericul de afară. Harry desluși dimensiunile mari ale camerei chiar printre ochii întredeschiși. De tavan atârna un candelabru de cristal, iar pe pereții mov închis se aflau alte portrete. Recuperatorii aduseră cu forța prizonierii în cameră și două siluete se ridicară de pe scaunele din fața unui șemineu din marmură bogat decorat.

— Cine sunt?

Harry auzi vocea tărăgănată, înfiorător de familiară a lui Lucius Reacredință. Intrase în panică: nu mai vedea nici o cale de scăpare și, cu cât i se făcea mai teamă, cu atât îi era mai ușor să blocheze gândurile lui Cap-de-Mort, cu toate că cicatricea îl ardea în continuare.

— Spun că l-au prins pe Potter, zise vocea glacială a Narcisei. Draco, vino aici.

Harry nu îndrăzni să se uite direct la Draco, îl văzu doar cu coada ochiului: o siluetă puțin mai înaltă decât el, ridicându-se de pe un fotoliu. Chipul îi era o formă palidă ascuțită, sub o claie de păr alb-blonziu.

Greyback îi obligă pe prizonieri să se întoarcă din nou, pentru a-l plasa pe Harry direct sub candelabru.

— Ei bine, băiete? spuse vocea hârșăită a omului-lup.

Harry stătea cu fața spre o oglindă agățată deasupra șemineului, un obiect masiv și aurit, cu rama formată din cartușe complicate. Își văzu printre gene reflecția pentru prima dată de când plecase din Casa Cumplită.

Avea fața uriașă, lucioasă și rozalie; fiecare trăsătură îi fusese deformată de vraja Hermionei. Avea părul până la umeri și o umbră întunecată în jurul maxilarului. Dacă nu ar fi știut că era reflecția lui, s-ar fi întrebat cine îi purta ochelarii. Hotărî să rămână tăcut, pentru că vocea l-ar fi dat imediat de gol. Draco se apropie și Harry evită în continuare să îi întâlnească privirea.

— Ei bine, Draco? spuse Lucius Reacredință. Părea lacom. El e? E Harry Potter?

— Nu pot... nu pot să-mi dau seama, spuse Draco.

Stătea departe de Greyback și părea să îi fie la fel de teamă să se uite la Harry cum îi era și lui Harry să se uite la el.

— Dar uită-te la el cu atenție, privește-l! Apropie-te!

Harry nu îl mai auzise niciodată pe Lucius Reacredință atât de entuziasmat.

— Draco, dacă noi vom fi cei care îl dau pe Harry Potter pe mâna Lordului întunecat, ni se va ierta totul!

— Păi, stați așa, domnule Reacredință, să nu uităm cine l-a prins de fapt, nu? spuse Greyback amenințător.

— Firește, firește! spuse Lucius nerăbdător.

Se apropie el însuși de Harry, atât de mult, încât Harry îi văzu limpede chipul palid și apatic, chiar dacă avea ochii umflați. De sub masca aceea umflată, Harry avea senzația că privea printre barele unei cuști.

— Ce i-ai făcut? îl întrebă Lucius pe Greyback. Cum a ajuns în halul ăsta?

— Nu noi am făcut-o.

— Mie-mi seamănă a Blestem de Deformare, zise Lucius.

Îi cercetă fruntea lui Harry, cu ochii săi cenușii.

— Este ceva acolo, șopti el, ar putea fi cicatricea foarte întinsă... Draco, vino aici, uită-te cu atenție! Ce crezi?

Acum, Harry văzu chipul lui Draco de aproape, chiar lângă cel al tatălui lui. Semănau extrem de bine, cu excepția faptului că tatăl părea în al nouălea cer de bucurie, în timp ce Draco era reticent, chiar speriat.

— Nu știu, spuse el și se îndepărtă, ducându-se spre șemineu, de unde privea mama sa.

— Ar fi bine să fim siguri, Lucius! strigă Narcissa spre soțul ei, cu o voce glacială și limpede. Să fim foarte siguri că este Potter, înainte să îl chemăm pe Lordul întunecat... Ei spun că e a lui, continuă ea, examinând bagheta din lemn de porumbar, dar nu seamănă cu descrierea lui Ollivander. Dacă ne înșelăm, dacă îl chemăm degeaba pe Lordul întunecat... Ai uitat ce le-a făcut lui Rowle și Dolohov?

— Și cu Sânge-Mâlul cum rămâne? mormăi Greyback.

Harry aproape căzu în timp ce Recuperatorii îi obligară pe prizonieri să se învârtă din nou, pentru ca lumina să se reverse acum asupra Hermionei.

— Stai puțin, spuse Narcissa tăios. Da, da, era în magazinul doamnei Malkin, cu Potter! I-am văzut poza în Profet! Uită-te la fată, Draco, nu e Granger?

— Eu... poate... da.

— Dar atunci înseamnă că băiatul e Weasley! strigă Lucius, mergând în jurul prizonierilor legați, pentru a ajunge în fața lui Ron. Ei sunt, prietenii lui Potter – Draco, uită-te la el, nu e fiul lui Arthur Weasley, cum l-o chema?

— Ba da, spuse Draco, stând cu spatele la prizonieri. S-ar putea. Ușa de la salon se deschise în spatele lui Harry. Vocea unei femei se făcu auzită și, în clipa aceea, teama pe care o simțea Harry atinse noi culmi.

— Ce se întâmplă aici? Ce s-a întâmplat, Cissy?

Bellatrix Lestrange se plimbă încet în jurul prizonierilor și se opri în dreapta lui Harry, holbându-se la Hermione, cu ochii ei întunecați.

— Deci nu există îndoială, spuse ea încet, ea este Sânge-Mâlul? Ea este Granger?

— Da, da, este Granger! strigă Lucius. Și credem că lângă ea stă Potter! Potter și prietenii lui, prinși în sfârșit!

— Potter? strigă Bellatrix și se dădu înapoi, pentru a-l privi mai bine pe Harry. Sunteți siguri? Atunci, Lordul întunecat trebuie informat numaidecât!

Își ridică mâneca dreaptă: Harry văzu Semnul întunecat marcat prin ardere pe brațul ei și știa că Bellatrix era pe cale să îl atingă, să îl cheme pe multiubitul ei stăpân.

— Tocmai voiam să îl chem! spuse Lucius și chiar puse mâna pe încheietura lui Bellatrix, împiedicând-o să atingă Semnul. Eu îl voi chema, Bella. Potter a fost adus în casa mea, așadar, eu sunt îndreptățit să...

— Îndreptățit! făcu ea batjocoritor, încercând să își smulgă mâna din strânsoarea lui. Ai pierdut orice fel de drepturi în clipa în care ți-ai pierdut bagheta, Lucius! Cum îndrăznești?! Ia mâna de pe mine!

— Nu are nici o legătură cu tine, nu tu l-ai prins pe băiat!

— Scuzați-mă, domnule Reacredință, interveni Greyback, dar noi suntem cei care l-au prins pe Potter și noi vom încasa recompensa în aur.

— Aur! râse Bellatrix, încercând în continuare să scape de cumnatul ei și scotocind în buzunar cu mâna liberă, în căutarea baghetei. Ia-ți aurul, ființă mizerabilă care se hrănește cu hoituri, de ce să vreau eu aur? Eu nu vreau decât onoarea de a... a...

Nu se mai zbatu; ochii negri i se fixară asupra unui lucru pe Harry nu îl vedea. Jubilând că Bellatrix capitulase, Lucius îi dădu drumul și își ridică repede propria mâneacă.

— Oprește-te! țipă Bellatrix. Nu-l atinge, o să murim cu toții dacă Lordul întunecat vine acum!

Lucius încremeni, cu arătătorul suspendat deasupra Semnului său. Bellatrix ieși din câmpul vizual limitat al lui Harry.

— Ce e asta? o auzi Harry spunând.

— O sabie, mormăi un Recuperator pe care nu îl vedea.

— Dă-mi-o.

— Nu-i a ta, doamnă, e a mea, eu am găsit-o.

Se auzi o bufnitură și avu loc o străfulgerare de lumină roșie:

Harry înțelese că Recuperatorul fusese împietrit. Se auziră strigăte mânioase dinspre tovarășii săi – Scabior își scoase bagheta.

— Ce încerci să faci, femeie?

— Stupefy! strigă ea. Stupefy!

Nu erau pe măsura ei, chiar dacă erau patru contra unu: era o vrăjitoare foarte pricepută și fără conștiință, așa cum Harry știa prea bine. Se prăbușiră acolo unde erau, toți în afară de Greyback, care fusese obligat să cadă în genunchi, cu brațele ridicate în lături.

Harry o văzu pe Bellatrix cu coada ochiului, privind în jos, la omul lup. Ținea strâns sabia lui Cercetaș și avea chipul ca din ceară.

— Unde ai găsit sabia aceasta? îi șopti ea lui Greyback, luându-i bagheta din mână fără ca acesta să opună rezistență.

— Cum îndrăznești?! se răsti el.

Gura era singura parte din corp pe care și-o mai putea mișca, în timp ce era obligat să se uite în sus la ea. Își dezveli dinții ascuțiți.

— Dă-mi drumul, femeie!

— Unde ai găsit sabia aceasta? repetă ea, fluturând-o în fața lui.
Plesneală a trimis-o în seiful meu din Gringotts!

— Era în cortul lor, spuse răgușit Greyback. Dă-mi drumul, când îți zic!
Bellatrix flutură bagheta și omul-lup sări în picioare, dar păru să se teamă să se apropie de ea. Se duse după un fotoliu, înfigându-și unghiile murdare și încovoiate în spătar.

— Draco, du gunoaietele astea afară, spuse Bellatrix, arătând spre bărbații leșinați. Dacă nu ai destul sânge în vine ca să îi lichidezi, lasă-i în curte și mă ocup eu de ei.

— Cum îndrăznești să vorbești așa cu Draco?! spuse Narcissa mânioasă, dar Bellatrix strigă:

— Taci din gură! Cissy, situația este mult mai gravă decât îți poți imagina! Avem o mare problemă!

Stătea nemișcată, gâfâind ușor, în timp ce se uita la sabia, examinându-i mânerul. Apoi se întoarse și îi fulgeră cu privirea pe prizonierii tăcuți.

— Dacă chiar este Potter, nu trebuie să fie rănit, bolborosi ea, mai mult pentru sine decât pentru ceilalți. Lordul întunecat vrea să îl lichideze el însuși pe Potter... Dar dacă va afla...

Trebuie... trebuie să aflu... Se întoarse din nou către sora ei.

— Prizonierii trebuie duși în pivniță, cât mă gândesc eu la ce e de făcut!

— Bella, este casa mea, nu dai tu ordine în propria mea...

— Fă-o! Habar nu ai în ce pericol ne aflăm! strigă Bellatrix.

Arăta înspăimântătoare, nebună; un firisor de foc țâșni din bagheta ei și arse o gaură în covor.

Narcissa ezită o clipă, apoi i se adresă omului-lup:

— Du-i pe prizonierii aceștia în pivniță, Greyback.

— Stai puțin, spuse Bellatrix tăios. Pe toți în afară de... în afară de Sânge-Mâl.

Greyback mormăi încântat.

— Nu! strigă Ron. Ia-mă pe mine, păstrează-mă pe mine!

Bellatrix îi dădu o palmă, al cărei ecou răsună în toată încăperea.

— Dacă moare în timpul interogatoriului, te iau pe tine după ea, spuse Bellatrix. Pentru mine, Trădătorii de Sânge sunt cu foarte puțin peste Sânge-Mâli. Du-i jos, Greyback, și ai grijă să nu care cumva să scape, dar, altfel, să nu le faci nimic... pentru moment. Îi aruncă bagheta înapoi lui Greyback, apoi scoase din interiorul robei un cuțit din argint, cu lama scurtă. Tăie legăturile care o țineau imobilizată pe Hermione alături de ceilalți prizonieri și apoi o trase de păr până în mijlocul camerei, în timp ce Greyback îi duse cu forța spre o altă ușă. Merseră târșându-și picioarele de-a lungul unui culoar întunecat; Greyback ținea bagheta întinsă în fața lui, inspirând o putere invizibilă și irezistibilă.

— Crezi că o să mă lase să gust din fată după ce termină cu ea? șuieră Greyback încântat, obligându-i să înainteze. Eu zic că o să apuc să iau o gură-două, nu-i așa, Roșcățel?

Harry îl simți pe Ron tremurând. Fură puși să coboare o scară abruptă, legați în continuare spate în spate și riscând în fiecare clipă să alunece și să își frângă gâtul. În capăt se vedea o ușă masivă. Greyback o deschise, atingând-o cu bagheta, apoi îi împinse într-o cameră urâtă, mucegăită și umedă, lăsându-i complet în beznă.

Bufnitura ușii trântite încă mai reverbera în pivniță, când de deasupra lor se auzi un țipăt sfâșietor și prelungit.

— Hermione! urlă Ron, începând să se zbată și să se zvârcolească în funiile cu care erau legați unii de alții, făcându-l pe Harry să se clatine.
Hermione!

— Taci! spuse Harry. Taci, Ron, trebuie să găsim o cale să...

— Hermione! Hermione!

— Trebuie să ne facem un plan, nu mai țipa! Trebuie să tăiem legăturile astea.

— Harry? se auzi o șoaptă din întuneric. Ron? Voi sunteți?

Ron tăcu. Se auzi ceva mișcându-se aproape de ei, apoi Harry văzu o umbră venind mai aproape.

— Harry? Ron?

— Luna?

— Da, eu sunt! O, nu, nu voiam să vă prindă!

— Luna, poți să ne ajuți să desfacem legăturile astea? spuse Harry.

— A, da, cred că da... e un cui vechi, pe care îl folosim dacă avem nevoie să spargem ceva... numai o clipă...

Țipătul Hermionei se auzi din nou de deasupra, iar Bellatrix strigă și ea ceva, dar nu putură să deslușească ce, pentru că Ron urlă din nou:

— Hermione! Hermione!

— Domnule Ollivander? o auzi Harry pe Luna. Domnule Ollivander, cuiul e la dumneavoastră? Dacă vă dați un pic mai încolo... cred că era lângă carafa cu apă.

Câteva secunde mai târziu, se întoarse.

— Trebuie să stați nemișcați, spuse ea.

Harry simți cum Luna lovea în firele groase ale funiei, pentru a desface nodurile. De deasupra se auzi vocea lui Bellatrix:

— Te mai întreb o dată! De unde ați luat sabia? De unde?

— Am găsit-o, am găsit-o! Te rog!

Hermione țipă din nou, Ron se zbatu mai tare ca niciodată și cuiul ruginit alunecă în încheietura lui Harry.

— Ron, te rog să stai locului! șopti Luna. Nu văd ce fac.

— În buzunarul meu! spuse Ron. E un Deluminator în buzunarul meu și e plin de lumină!

Câteva clipe mai târziu se auzi un clic și sferile luminoase pe care Deluminatorul le absorbise din cort se revărsară acum în pivniță. Pentru că nu puteau să revină la sursele lor, rămaseră pur și simplu acolo, ca niște mici sori, inundând cu lumină camera de la subsol. Harry o văzu pe Luna, numai ochii i

se mai vedeau pe chipul palid, și silueta nemișcată a creatorului de baghete, Ollivander, ghemuit pe podea, într-un colț. Întinse gâtul și îi zări și pe ceilalți prizonieri: Dean și goblinul Socotici, care părea pe cale să își piardă cunoștința, ținut încă în picioare doar de sforile care îl legau de oameni.

— A, așa e mult mai ușor, mulțumesc, Ron, spuse Luna și începu să lucreze din nou la legături. Bună, Dean!

Vocea lui Bellatrix se auzi iarăși de deasupra:

— Minți, Sânge-Mâl mizerabil ce ești, știi prea bine! Ați intrat în seiful meu de la Gringotts! Spune adevărul, spune adevărul!

Se auzi un alt strigăt înfiorător...

— Hermione!

— Ce altceva ați mai luat? Ce mai aveți? Spune-mi adevărul sau jur că te străpung cu cuțitul acesta!

— Gata!

Harry simți funiile desprinzându-se și, când se întoarse, frecându-și încheieturile, îl văzu pe Ron luând-o la fugă prin pivniță, cercetând cu atenție tavanul jos, pentru a găsi o trapă. Dean, care avea fața plină de sânge și de vânătăi, îi mulțumi Lunei și rămase locului, tremurând, dar Socotici se prăbuși pe podea, amețit și dezorientat; pe chipul închis la culoare i se vedeau numeroase urme de lovituri de bici.

Acum, Ron încerca să Dispară fără baghetă.

— Nu există nici o cale de scăpare, Ron, spuse Luna, privind-i eforturile zadarnice. Pivnița este ca un buncăr. Și eu am încercat la început. Domnul Ollivander este de mult timp aici, a încercat tot ce se putea.

Hermione mai scoase un urlet: strigătul îl săgeta pe Harry ca o durere fizică. Începu să fugă și el prin pivniță, fără să mai țină cont de durerea cruntă pe care i-o dădea cicatricea; pipăia pereții fără să știe de fapt ce caută, conștient în adâncul sufletului că totul era inutil.

— Ce altceva ați mai luat, ce altceva? Răspunde-mi! Crucio!

Țipetele Hermionei reverberau în pereții încăperii de deasupra, Ron aproape că plângea, lovind cu pumnii în zid, iar Harry înșfăcă disperat punga de la Hagrid, pe care o purta la gât, și scotoci în ea: scoase hoțoaica de la Dumbledore și o scutură, fără să știe ce spera. Nu se întâmplă nimic. Flutură bucățile baghetei cu miez din pană de phoenix, dar erau lipsite de viață. Fragmentul de oglindă căzu scânteind pe podea și văzu o sclipire de albastru deschis. Ochiul lui Dumbledore îl privea din oglindă.

— Ajutați-ne! îi strigă Harry, înnebunit de disperare. Suntem în pivnița conacului Reacredință, ajutați-ne!

Ochiul clipi și dispăru.

Harry nici nu era sigur că fusese acolo cu adevărat. Înclină bucata de oglindă într-o parte și în alta și nu văzu decât reflecția zidurilor și a tavanului celulei lor. Deasupra, Hermione țipa tot mai tare și, ca într-o reacție în lanț, Ron urla de fiecare dată când o auzea:

— Hermione! Hermione!

— Cum ați intrat în depozitul meu? o auziră ei pe Bellatrix. V-a ajutat goblinul acela mizerabil din pivniță?

— L-am cunoscut astă-seară! plânse Hermione. Nu am intrat niciodată în depozitul tău... nu este sabia adevărată! Este o copie, doar o copie!

— O copie? urlă Bellatrix. Vai, ce poveste credibilă!

— Dar putem verifica foarte ușor! se auzi vocea lui Lucius. Draco, adu goblinul, să ne spună el dacă sabia este adevărată sau nu!

Harry traversă în fugă pivnița, până unde Socotici zăcea ghemuit pe podea.

— Socotici, șopti el în urechea ascuțită a goblinului, trebuie să le spui că sabia e o copie, nu trebuie să știe că este cea adevărată, Socotici, te rog.

Auzi pe cineva coborând treptele spre pivniță; în clipa următoare, Draco spuse de dincolo de ușă, cu o voce tremurătoare.

— Dați-vă la o parte. Aliniați-vă lângă perete. Dacă încercați ceva, vă omor! Făcură așa cum le ceru. Cheia se învârti în broască și Ron apăsă pe Deluminator, iar luminile zburară înapoi în buzunarul lui, cufundând din nou camera în întuneric. Ușa se deschise la perete și Reacredință pătrunse înăuntru cu pași mari, ținând bagheta întinsă în fața lui. Arăta palid și hotărât. Îl înșfacă de braț pe goblinul micuț și ieși mergând cu spatele, târându-l cu el pe Socotici. Ușa se închise cu zgomot și, în aceeași clipă, în pivniță se auzi un poc răsunător. Ron aprinse Deluminatorul. Trei sfere luminoase țâșniră din nou din buzunarul său și, la lumina acestora, îl văzură pe spiridușul de casă Dobby, care tocmai apăruse în mijlocul lor.

— Dob...

Harry îl lovi pe Ron peste braț, oprindu-l să țipe, și Ron păru îngrozit de greșeala pe era să o facă. Se auziră pași traversând salonul de deasupra – Draco îl ducea pe Socotici la Bellatrix.

Dobby căscă niște ochi cât cepele. Spiridușul tremura din cap până-n picioare. Ajunsese din nou în casa foștilor săi stăpâni și era evident că se simțea de-a dreptul îngrozit.

— Harry Potter, chițâi el cu o voce slăbuță, Dobby a venit să te salveze.

— Dar cum ai...

Cuvintele lui Harry fură acoperite de un țipăt teribil: Hermione era torturată din nou. Trecu la subiect.

— Poți să Dispari afară din pivnița asta? îl întrebă pe Dobby, care încuviință din cap, fluturând din urechi.

— Și poți să iei oameni cu tine?

Dobby încuviință din nou.

— În ordine. Dobby, vreau să îi iei pe Luna, Dean și domnul Ollivander și să îi duci... să îi duci la...

— La Bill și la Fleur, spuse Ron. Shell Cottage, la marginea satului Tinworth!

Spiridușul încuviință din cap pentru a treia oară.

— Și apoi, întoarce-te, continuă Harry. Poți să faci asta, Dobby?

— Bineînțeles, Harry Potter, șopti spiridușul.

Se duse repede la domnul Ollivander, care părea pe cale să își piardă complet cunoștința. Luă mâna creatorului de baghete într-a sa, apoi o întinse pe cealaltă spre Luna și Dean, care rămăseseră amândoi locului.

— Harry, vrem să te ajutăm! șopti Luna.

— Nu putem să vă lăsăm aici, spuse Dean.

— Duceți-vă, amândoi! Ne vedem la Bill și la Fleur.

În timp ce vorbea, cicatricea îl săgetă mai tare ca niciodată și, pentru câteva clipe, se uită în jos, nu la creatorul de baghete, ci la un alt om, la fel de bătrân și de slab, dar care râdea disprețuitor.

— Atunci, omoară-mă, Cap-de-Mort, primesc bucuros moartea! Dar moartea mea nu îți va aduce ce cauți... sunt foarte multe lucruri pe care nu le înțelegi...

Simți mânia lui Cap-de-Mort, dar când Hermione strigă din nou, se desprinsese de ea, întorcându-se în pivniță și la prezentul său îngrozitor.

— Mergeți! îi rugă Harry pe Luna și pe Dean. Mergeți! O să venim și noi, dar trebuie să plecați!

Aceștia prinseră degetele întinse ale spiridușului. Se auzi din nou un poc răsunător și Dobby, Luna, Dean și Ollivander se evaporară.

— Ce a fost asta? strigă Lucius Reacredință, de peste capetele lor. Ați auzit și voi? Ce a fost zgomotul acela din pivniță?

Harry și Ron se uitară unul la altul.

— Draco, nu, strigă-l pe Șobo! Pune-l să se ducă să verifice!

Se auziră pași traversând camera de deasupra, apoi se așternu tăcerea. Harry știa că cei din salon stăteau atenți să audă alte zgomote din pivniță.

— O să trebuiască să încercăm să-l atacăm, îi șopti el lui Ron.

Nu aveau de ales – în clipa în care intra cineva în pivniță și vedea că lipsesc trei prizonieri, sfârșitul le era aproape.

— Lăsăm luminile aprinse, adăugă Harry și, în timp ce pașii coborau în grabă treptele din fața ușii, ei se lipiră de perete, de o parte și de cealaltă a acesteia.

— Dați-vă la o parte, se auzi vocea lui Șobo. Stați departe de ușă. Intru.

Ușa fu dată de perete. Pentru o fracțiune de secundă, Șobo privi pivnița aparent goală, luminată puternic de cei trei sori în miniatură, care pluteau. Atunci, Harry și Ron se aruncară asupra lui. Ron îl apucă pe Șobo de brațul în care ținea bagheta și i-l împinse în sus, Harry îi acoperi gura cu mâna, înăbușindu-i strigătele. Se luptară în tăcere; bagheta lui Șobo scoase scânteii, iar mâna din argint se strânse în jurul gâtului lui Harry.

— Ce e, Șobo? strigă Lucius Reacredință de deasupra.

— Nimic! răspunse Ron, imitând bine vocea hârșăită a lui Șobo. E în ordine!

Harry abia dacă mai putea respira.

— Vrei să mă omori? spuse Harry aproape sufocându-se, în timp ce încerca să îndepărteze degetele din metal. După ce ți-am salvat viața? Îmi ești dator, Șobo!

Degetele din argint își slăbiră strânsoarea. Harry nu se așteptase la așa ceva. Se eliberă, uluit, ținând în continuare mâna pe gura lui Șobo. Văzu cum ochii mici și umezi, ca de șobolan, ai omului îndesat se măriră de teamă și uimire; părea la fel de șocat ca și Harry de ceea ce făcuse mâna lui, de impulsul milostiv de care dăduse dovadă și se luptă mai tare, pentru a compensa parcă acel moment de slăbiciune.

— Dă-mi-o mie pe asta, șopti Ron și smulse bagheta lui Șobo din mâna sa liberă.

Pettigrew rămase fără baghetă și neajutorat; pupilele i se dilatară de groază. Ochii i se desprinseră de pe chipul lui Harry, îndreptându-se către altceva. Degetele sale argintii se mișcau negreșit spre propriul său gât.

— Nu...

Fără a face vreo pauză pentru a se gândi, Harry încercă să tragă înapoi mâna, dar aceasta nu putea fi oprită din drumul ei. Instrumentul din argint pe care Cap-de-Mort i-l dăduse celui mai laș servitor al său se întorsese împotriva proprietarului său dezarmat și lipsit de putere; Pettigrew era răsplătit pentru clipa sa de ezitare, de milă: era strangulat sub privirile lor.

— Nu!

Ron îi dăduse și el drumul lui Șobo și, împreună, el și cu Harry încercară să îndepărteze degetele din metal din jurul gâtului lui Șobo, dar era inutil. Pettigrew se învinețea.

— Relashio! spuse Ron, îndreptând bagheta spre mâna din argint, dar nu se întâmplă nimic. Pettigrew căzu în genunchi și, în aceeași clipă, Hermione scoase un țipăt înfiorător din camera de deasupra. Ochii lui Șobo se dădură peste cap, chipul îi era vânăt, zvâcni pentru o ultimă dată și încremeni.

Harry și Ron se uitară unul la altul și apoi, lăsând în urma lui cadavrul lui Șobo, fugiră în sus pe scări și de-a lungul culoarului întunecat care dădea în salon. Se strecurată cu grijă, până când ajunseră la ușa de la salon, care era întredeschisă. Acum o vedeau clar pe Bellatrix cum se uita în jos la Socotici, care ținea sabia lui Cercetaș în mâinile sale lungi. Hermione zăcea la picioarele lui Bellatrix. Abia dacă se mai mișca.

— Ei bine? se uită curioasă Bellatrix la Socotici. Este sabia adevărată?

Harry așteptă, ținându-și respirația și luptându-se cu durerea din jurul cicatricei.

Nu, spuse Socotici. Este o copie.

— Ești sigur? găfâi Bellatrix. Foarte sigur?

— Da, spuse goblinul.

Pe chipul lui Bellatrix se citi ușurarea; îi dispăru orice urmă de tensiune.

— Bine, spuse ea și, fluturându-și firesc bagheta, creștă o nouă tăietură adâncă pe chipul goblinului, care se prăbuși cu un țipăt la picioarele ei.

Îl dădu la o parte, lovindu-l cu piciorul. Și acum, spuse ea, cu o voce deosebit de triumfătoare, să-l chemăm pe Lordul Întunecat!

Își ridică mâneca și atinse Semnul Întunecat cu degetul arătător.

Imediat, Harry simți cum cicatricea i se despică. Tot ce se afla cu adevărat în jur dispăru: era Cap-de-Mort și vrăjitorul scheletic din fața lui râdea. Nu avea nici un dinte în gură, era mânios din cauza chemării pe care o simțea – îi avertizase, le spusese să-l cheme doar când îl aveau pe Potter. Dacă se înșelau...

— Atunci, omoară-mă! ceru bătrânul. Nu vei izbândi, nu poți izbândi! Bagheta aceea nu va fi niciodată, dar niciodată a ta!

Furia lui Cap-de-Mort izbuti: o străfulgerare de lumină verde umplu celula și corpul bătrânului slăbit fu ridicat de pe patul tare și apoi căzu la loc, lipsit de suflare. Cap-de-Mort se întoarse spre fereastră, abia putând să-și controleze mânia. Aveau să sufere amarnic dacă îl chemaseră fără un motiv întemeiat.

— Și cred, spuse vocea lui Bellatrix, c ne putem lipsi de Sânge-Mâl. Greyback, e a ta, dacă o vrei.

— Nuuuuuuuuu!

Ron dăduse buzna în salon. Bellatrix se întoarse șocată, îndreptându-și acum bagheta spre Ron.

— Expelliarmus! strigă el, îndreptând bagheta lui Șobo spre Bellatrix.

Bagheta ei zbură cât colo și fu prinsă de Harry, care sărise după Ron. Lucius, Narcissa, Draco și Greyback se întoarseră brusc. Harry strigă „Stupefy!” și Lucius Reacredință se prăbuși în fața șemineului. Din baghetele lui Draco, Narcissa și Greyback țâșniră jeturi de lumină. Harry se aruncă pe podea, rostogolindu-se după o canapea, pentru a se feri de ele.

— Oprește-te sau o omor!

Gâfâind, Harry se uită peste marginea canapelei. Bellatrix o sprijinea pe Hermione, care părea să își fi pierdut cunoștința, și îi ținea cuțitul scurt din argint îndreptat spre gât.

— Puneți jos baghetele, șopti ea. Puneți-le jos sau o să vedeți exact cât de mizerabil îi este sângele!

Ron rămase nemișcat, ținând strâns bagheta lui Șobo. Harry se îndreptă, având în continuare bagheta lui Bellatrix.

— Puneți-le jos, am spus! strigă ea, apăsând lama cuțitului pe gâtul Hermionei.

Harry văzu cum apărură picături de sânge.

— Bine! strigă el și dădu drumul baghetei lui Bellatrix pe podea, la picioarele lui. Ron făcu același lucru cu bagheta lui Șobo. Ridicată amândoi mâinile până în dreptul umerilor.

— Bun! zise ea batjocoritor. Draco, ridică-le! Lordul Întunecat este pe drum, Harry Potter! Vei muri în curând!

Harry o știa; cicatricea îi plesnea aproape de durere și simțea cum Cap-de-Mort venea de departe în zbor, peste o mare întunecată și furtunoasă. În

curând, avea să fie destul de aproape pentru a Apărea lângă ei și Harry nu vedea nici o cale de scăpare.

— Acum, spuse Bellatrix cu blândețe, când Draco se întoarse repede cu baghetele, Cissy, cred că ar trebui să îi legăm din nou pe acești micuți eroi, în timp ce Greyback se ocupă de domnișoara Sânge-Mâl. Sunt sigură că Lordul întunecat nu îți va purta pica pentru ea, Greyback, după tot ce ai făcut în seara aceasta.

După ce rosti ultimul cuvânt, un scrâșnet ciudat se auzi de deasupra. Se uitară cu toții în sus, la timp pentru a vedea candelabrul din cristal cutremurându-se, apoi scârțâind și desprinzându-se din tavan cu un clinchenit amenințător. Bellatrix se afla chiar sub el, îi dădu drumul Hermionei și se azvârli într-o parte, țipând. Candelabrul se prăbuși pe podea cu o explozie de sticlă și lanțuri, peste Hermione și goblin, care ținea încă strâns sabia lui Cercetaș. Cioburi scânteietoare de cristal se împrăștiară în toate direcțiile. Draco se aplecă, acoperindu-și cu mâinile chipul însângerat.

Când Ron fugi să o scoată pe Hermione dintre dărâmături, Harry profită de ocazie și sări peste un fotoliu, smulgând cele trei baghete din mâna lui Draco, pe care le îndreptă spre Greyback, strigând: „Stupefy!” Omul-lup fu ridicat de la sol de tripla vrajă, zbură până la tavan și apoi se prăbuși pe podea.

Narcissa îl duse pe Draco într-o parte, unde era mai în siguranță, și Bellatrix sări în picioare. Părul îi flutura în timp ce agita cuțitul din argint, dar Narcissa își îndreptase bagheta spre prag.

— Dobby! strigă ea și până și Bellatrix încremeni. Tu! Tu ai făcut să se prăbușească acest candelabru?

Spiridușul intră repede în cameră, arătând cu un deget tremurător spre fosta sa stăpână.

— Nu trebuie să îi faceți rău lui Harry Potter, chițai el.

— Omoară-l, Cissy! urlă Bellatrix, dar se auzi din nou un poc puternic și bagheta Narcissei zbură și ea cât colo, aterizând în partea cealaltă a camerei.

— Maimuță ticăloasă ce ești! zbură Bellatrix. Cum îndrăznești să iei bagheta unei vrăjitoare, cum îndrăznești să-ți sfidezi stăpânii?

— Dobby nu are stăpân! chițai spiridușul. Dobby este un spiriduș liber și Dobby a venit să îl salveze pe Harry Potter și pe prietenii lui!

Harry era năucit de durerea pe care i-o provoca cicatricea. Simți nedeslușit că mai aveau doar câteva clipe până ce Cap-de-Mort avea să ajungă la ei.

— Ron, prinde și FUGI! strigă el, aruncându-i una dintre baghete; apoi se aplecă și îl trase pe Socotici de sub candelabru.

Îl ridică pe un umăr pe goblinul care gema și încă mai ținea sabia; pe Dobby îl apucă de mână, se învârti pe loc și Dispăru.

Și, pe măsură ce întunericul îl împresura, zări o ultimă imagine a salonului, a chipurilor palide, încremenite, ale Narcissei și al lui Draco, a petei roșiatice care era părul lui Ron și o scânteiere argintie difuză, când Bellatrix aruncă cuțitul din partea cealaltă a camerei, spre locul unde Dispărea.

La Bill și Fleur... Shell Cottage... La Bill și Fleur...

Dispăruse în necunoscut; nu putea decât să repete numele destinației și să spered că avea să fie de ajuns pentru a ajunge acolo. Durerea din frunte îl străpungea, iar greutatea goblinului îl apăsa. Lama săbiei lui Cercetaș i se lovea ritmic de spate. Mâna lui Dobby zvâcni în a lui; se întreba dacă spiridușul încerca să preia controlul, să îi tragă în direcția corectă și îl strânse de degete, încercând să îi dea de înțeles că era de acord. În clipa următoare, se loviră de pământ și inspirară un aer sărat.

Harry căzu în genunchi, dădu drumul mâinii lui Dobby și încercă să îl așeze pe Socotici cu grijă pe pământ.

— Ești bine? se interesă el, în momentul în care goblinul se mișcă, dar Socotici nu putu decât să geamă. Harry încercă să pătrundă întunericul, mijind ochii. Sub cerul nesfârșit și înstelat părea să se afle o căsuță, la mică distanță de ei, și parcă și niște oameni, mișcându-se în fața ei.

— Dobby, aceea e Shell Cottage? șopti el, ținând strâns cele două baghete cu care venise de la conacul Reacredință, pregătit de luptă, dacă avea să fie nevoie. Am ajuns unde trebuie? Dobby?

Se uită în jur. Spiridușul micuț era la un metru și ceva de el.

— Dobby!

Spiridușul se clătină ușor; stelele i se reflectau în ochii mari și sclipitori. El și Harry se uitară amândoi la mânerul din argint al cuțitului înfipt în pieptul spiridușului, care trăgea adânc aer în piept.

— Dobby, nu! Ajutor!

Harry zbieră spre căsuță, spre oamenii care se mișcau acolo:

— Ajutor!

Nu știa și nu îi păsa dacă erau vrăjitori sau Încuiați, prieteni sau dușmani, singurul lucru care conta pentru el era că pe pieptul lui Dobby se întindea o pată întunecată. Spiridușul își întinsese mâinile slabe spre Harry, implorându-l din priviri.

Harry îl prinse și îl așeză pe o parte, în iarba rece.

— Dobby, nu, nu muri, nu muri!

Ochii spiridușului se fixară asupra lui și buzele îi tremurau puternic, din cauza efortului pe care îl făcu pentru a rosti cuvintele:

— Harry... Potter...

Apoi, spiridușul se cutremură și rămase complet nemișcat; ochii săi erau doar niște sfere mari, sticloase, în care se reflectau stelele pe care nu le puteau vedea.

Capitolul XXIV.

Creatorul de baghete.

Era ca și când s-ar fi cufundat într-un vechi coșmar pentru o clipă, îngenunche din nou lângă trupul neînsuflețit al lui Dumbledore, la poalele celui mai înalt turn de la Hogwarts, dar de fapt privea un trupușor ghemuit pe iarbă, străpuns de cuțitul din argint al lui Bellatrix. Glasul lui Harry încă mai spunea:

„Dobby... Dobby...”, deși știa că spiridușul plecase în locul de unde nu îl mai putea chema înapoi.

După două-trei minute își dădu seama că ajunseseră totuși unde trebuia, pentru că, în timp ce stătea în genunchi lângă spiriduș, Bill, Fleur, Dean și Luna se strânseseră în jurul lui.

— Hermione? spuse el dintr-odată. Unde e?

— Ron a dus-o înăuntru, spuse Bill. O să fie bine.

Harry se uită din nou la Dobby. Întinse mâna și smulse lama ascuțită din trupul spiridușului, apoi își scoase jacheta și o întinse ca pe o pătură peste Dobby.

Marea se lovea de stânci undeva în apropiere. Harry o ascultă în timp ce ceilalți vorbeau, discutând despre probleme care nu aveau cum să îl intereseze și luând decizii. Dean îl duse pe Socotici în casă, căci goblinul era rănit. Fleur mergea repede cu ei, iar acum Bill sugera să-l îngroape pe spiriduș. Harry încuviință fără să își dea seama exact ce spunea. O făcu în timp ce ochii lui priveau încă în jos, la trupușorul chircit, iar cicatricea îl ustura și îl ardea în continuare. Într-un alt colțișor al minții sale, uitându-se parcă prin capătul greșit al unui telescop lung, îl văzu pe Cap-de-Mort cum îi pedepsea pe cei pe care îi lăsaseră în urmă, la Conacul Reacredință. Era nespus de mânios, dar suferința lui Harry pentru moartea lui Dobby păru să-i diminueze furia. Era ca o furtună îndepărtată, care ajungea la Harry de dincolo de un ocean întins și liniștit.

— Vreau să o fac cum trebuie, fură primele cuvinte pe care Harry le spuse perfect conștient. Nu prin magie. Aveți o sapă?

La scurt timp după aceea, se apucă de lucru, singur, săpând mormântul în locul pe care i-l indicase Bill, în fundul grădinii, între tufișuri. Săpa oarecum în dușmănie, savurând munca manuală, prețuind faptul că nu avea nimic magic în ea, căci fiecare picătură de sudoare, fiecare bășică era într-un fel un dar pentru spiridușul care le salvase viețile.

Cicatricea îl ardea, dar el controla durerea; o simțea și totuși era separat de ea. Învățase în sfârșit să o stăpânească, învățase să își închidă mintea în calea lui Cap-de-Mort, exact ceea ce Dumbledore dorise să învețe de la Plesneală. Așa cum nu reușise Cap-de-Mort să îl posede pe Harry cât timp Harry fusese măcinat de pierderea lui Sirius, la fel, gândurile sale nu puteau să îi pătrundă în minte acum, când îl jelea pe Dobby. Se părea că suferința îl ținea la distanță pe Cap-de-Mort... deși Dumbledore ar fi spus că era vorba despre dragoste, bineînțeles...

Harry săpa încontinuu, din ce în ce mai adânc, în pământul tare și rece, transformând suferința în sudoare, negând durerea pe care o simțea în jurul cicatricei. În întuneric, acompaniat doar de zgomotul propriei sale răsufări și de valurile mării, își aminti ce se întâmplase în casa familiei Reacredință, își aminti ce auzise și înțelegerea deveni tot mai deplină.

Ritmul susținut al brațelor se sincroniza cu gândurile. Talismane... Horcruxuri... Talismane... Horcruxuri... totuși nu mai era stăpânit de dorința

aceea stranie, obsesivă. Pierderea și teama o stinseseră, se simțea de parcă ar fi fost trezit cu forța din nou la realitate.

Harry coborî din ce în ce mai adânc în mormânt, știa unde fusese Cap-de-Mort în seara aceea, pe cine omorâse în cea mai de sus celulă din Nurmengard și de ce.

Se gândi la Șobo, care murise din cauza unui singur mic impuls inconștient de milă... Dumbledore o prevăzuse... oare ce altceva mai știuse?

Harry pierduse noțiunea timpului. Tot ce știa era că, atunci când Ron și Dean i se alăturară, întunericul se mai risipise.

— Cum se simte Hermione?

— Mai bine, spuse Ron. Fleur are grijă de ea.

Harry avea răspunsul pregătit pentru când aveau să îl întrebe de ce nu crease pur și simplu un mormânt perfect cu bagheta, dar nu se văzu nevoit să recurgă la el. Aveau și ei sape, așa că săriră în groapa săpată până atunci și lucrară în tăcere, împreună, până când adâncimea li se păru suficientă.

Harry îl înfășură pe spiriduș mai bine în jachetă. Ron se așeză pe marginea gropii și își dădu jos pantofii și șosetele, pe care le puse în picioarele goale ale spiridușului. Dean creă o căciulă din lână, pe care Harry o așeză cu grijă pe capul micuțului, peste urechile ca de liliac.

— Ar trebui să îi închidem ochii.

Harry nu îi auzise pe ceilalți când veniră prin întuneric. Bill purta o pelerină de drum, iar Fleur un șorț mare și alb. Harry recunoscuse sticluța care ieșea din buzunarul șorțului – era Plusschelet. Hermione era înfășurată într-un capot împrumutat, palidă și nesigură pe picioare, și Ron puse o mână în jurul ei, în momentul în care ajunse lângă el. Luna, care era înfăolită în una dintre hainele lui Fleur, se lăsă pe vine și atinse pe rând, cu delicatețe, pleoapele spiridușului, închizându-le peste privirea sticloasă.

— Gata, spuse ea cu blândețe. Acum pare că doarme.

Harry depuse spiridușul în mormânt, îi aranjă membrele micuțe ca și când s-ar fi odihnit, apoi ieși din groapă și se uită la trupușor pentru ultima oară. Se chinui să nu se lase copleșit de emoție, în timp ce își aminti de înmormântarea lui Dumbledore și de rândurile nenumărate de scaune aurii și de ministrul Magiei, care stătuse în primul rând, de cum fuseseră recitate realizările lui Dumbledore și de cât de demn era mormântul din marmură albă. Simți că Dobby merita o înmormântare la fel de grandioasă și, cu toate acestea spiridușul se odihnea între tufișuri, într-o groapă săpată rudimentar!

— Cred că ar trebui să spunem câteva cuvinte, interveni Luna. Încep eu, da?

Toți se uitară la ea, în timp ce Luna îi vorbi spiridușului mort de pe fundul gropii.

— Dobby, îți mulțumesc din suflet că m-ai scăpat din pivnița aceea. Este foarte nedrept că a trebuit să mori, pentru că ai fost foarte bun și foarte curajos. Nu voi uita niciodată ce ai făcut pentru noi. Sper că ești fericit. Luna

se întoarce și se uită la Ron, părând că așteaptă ceva. Acesta își drese glasul și spuse cu o voce groasă:

— Da... mulțumim, Dobby.

— Mulțumim, bolborosi Dean.

— La revedere, Dobby, zise și Harry.

Nu putu să spună mai mult, dar Luna spusese totul, în locul lui. X Bill ridică bagheta și grămada de pământ de lângă mormânt se ridică în aer și căzu frumos peste groapă, formând o movilă micuță, roșiatică.

— Vă supărați dacă mai rămân puțin aici? îi întrebă Harry pe ceilalți.

Bolborosiră cuvinte pe care nu le înțelese și simți bătăi delicate pe umăr, apoi toți se îndreptară înapoi spre casuță, lăsându-l singur cu spiridușul. Se uită în jur: erau mulți bolovani albi, neteziți de valurile mării, care delimitau straturile de flori. Luă una dintre cele mai mari pietre și o așeză ca pe o pernă peste locul unde se odihnea capul lui Dobby. Apoi băgă mâna în buzunar, căutând o baghetă.

Acum avea două. Uitase, pierduse socoteala, în clipa aceea nu putea să-și amintească ale cui erau. Parcă-i reveneau în memorie frânturi despre cum le smulsese din mâna cuiva. O alese pe cea mai scurtă dintre ele, pe care o simțea mai bine în mână, și o îndreptă către piatră.

Încet, ținând cont de indicațiile sale, pe suprafața pietrei apărură creștături adânci. Știa că Hermione ar fi făcut-o mai rafinat și probabil mai repede decât el, dar voia să marcheze el însuși locul, la fel cum își dorise să sape mormântul. Când Harry se ridică, pe piatră scria:

Aici se odihnește Dobby, un spiriduș liber.

Își privi creația timp de alte câteva secunde și apoi se îndepărtă. Cicatricea îl ustura un pic și mintea îi era plină de lucrurile la care se gândise atunci când săpase, plină de ideile care prinseseră viață în întuneric, idei fascinante și în aceeași măsură îngrozitoare.

Când intră în holul micuț, toți stăteau în sufragerie, atenți la ce spunea Bill. Camera era colorată în nuanțe pale, frumușică, iar în șemineu ardea un foc vesel din lemne plutitoare. Harry nu voia să împrăștie murdăria pe covor, așa că rămase în prag, ascultând.

— ... noroc că Ginny este în vacanță. Dacă ar fi fost la Hogwarts, ar fi putut să o prindă înainte să fi ajuns noi la ea. Acum știm că e și ea în siguranță.

Se uită în jur și îl văzu pe Harry stând în prag.

— I-am scos pe toți din Vizuină, explică Bill. I-am mutat la Muriel. Acum, că Devoratorii Morții știu că Ron este cu tine, în mod sigur o să încerce să atace familia. Nu îți cere scuze, adăugă el, rînd văzu expresia de pe chipul lui Harry. A fost mereu doar o problemă de timp, tata o spune de luni întregi. Suntem cea mai cunoscută familie de Trădători de Sânge dintre toate.

— Cum sunt protejați? întrebă Harry.

— Prin Vraja Fidelius. Tata este Păstrătorul Secretului. L-am aruncat și asupra casuței; aici, eu sunt Păstrătorul Secretului. Niciunul dintre noi nu se

poate duce la serviciu, dar asta chiar nu e ceva foarte important acum. Când se vor întrema Ollivander și Socotici, îi vom duce și pe ei la Muriel. Aici nu prea este spațiu, dar la ea este berechet. Picioarele lui Socotici se vor vindeca, Fleur l-a tratat cu Plusschelet, probabil că i-am putea muta peste o oră.

— Nu, spuse Harry și Bill păru să tresară. Am nevoie ca amândoi să rămână aici. Trebuie să vorbesc cu ei. Este important.

Simți nota autoritară din propria voce, sentimentul că avea un crez, un țel, care se întrupase în timp ce săpa mormântul lui Dobby. Toți se uitau la el, derutați.

— Mă duc să mă spăl, îi spuse Harry lui Bill, privindu-și mâinile încă murdare de pământ și de sângele lui Dobby. Apoi o să trebuiască să vorbesc cu ei, cât mai repede.

Se duse în bucătăria mică, la chiuveta de sub fereastra care dădea spre mare. Soarele răsărea la orizont, iar cerul era de un roz sidefiu, cu sclipiri aurii. În timp ce se spăla, își reluă firul gândurilor care îi trecuseră prin minte în grădina întunecată...

Dobby nu avea să le poată spune niciodată cine îl trimisese în pivniță, dar Harry știa ce văzuse. Un ochi de un albastru aprins îl privise din fragmentul de oglindă și primiseră ajutor. „Hogwarts va acorda întotdeauna ajutor celor care o cer.”

Harry se șterse pe mâini, indiferent la frumusețea priveliștii de dincolo de fereastră și la zumzetul vocilor din sufragerie. Aruncă o privire în depărtare, peste oceanul nemărginit, și se simți mai aproape de miezul lucrurilor, iar răsăritul acesta – mai apropiat de sufletul lui decât oricând până atunci.

Încă îl mai ustura cicatricea și știa că și Cap-de-Mort se apropia de miezul problemei. Harry înțelegea, și totuși nu înțelegea. Instinctul îi spunea una, iar mintea – alta. Dumbledore, cel din capul lui Harry, zâmbea, privindu-l peste vârfurile degetelor împreunate parcă în rugăciune.

I-ai dat lui Ron Deluminatorul. L-ai înțeles... i-ai oferit o cale de a se întoarce... Și l-ai înțeles și pe Șobo... ai știut că undeva exista o fărâmbă de regret... Și dacă i-ai înțeles pe ei... despre mine ce știai, Dumbledore? Îmi este menit să știu, dar nu să caut? Știai cât de greu o să-mi fie așa? De asta ai făcut totul atât de dificil? Ca să am timp să pun lucrurile cap la cap?

Harry stătea nemișcat, cu privirea ațintită asupra locului unde marginea aurie strălucitoare a soarelui orbitor se ridica peste linia orizontului. Apoi își privi mâinile curate și fu surprins pentru o clipă să vadă ștergarul pe care îl ținea. Îl puse de-o parte și se întoarse în hol; în vremea aceasta, cicatricea pulsa cu putere și în minte îi apăru fulgerător silueta unei clădiri pe care o cunoștea foarte bine.

Dură mai puțin decât reflecția unei libelule care trece în zbor pe deasupra apei.

Bill și Fleur stăteau la capătul scărilor.

— Trebuie să vorbesc cu Socotici și Ollivander, spuse Harry.

— Nu, se opuse Fleur. Trebuie să mai aștepti, Harry. Amândoi sunt răniți, obosiți...

— Îmi pare rău, spuse el fără patimă, dar nu pot aștepta.

Trebuie să vorbesc cu ei acum. Între patru ochi și pe rând. Este urgent.

— Harry, ce naiba se întâmplă? întrebă Bill. Apari aici cu un spiriduș de casă mort și un goblin aproape leșinat, Hermione pare să fi fost torturată și Ron tocmai a refuzat să îmi vorbească...

— Nu putem să-ți spunem ce facem, spuse Harry pe un ton egal. Faci parte din Ordin, Bill, știi că Dumbledore ne-a lăsat o misiune. Se presupune că nu trebuie să mai vorbim cu nimeni despre ea.

Fleur scoase un țâțâit agasat, dar Bill nu se uită la ea, se holba la Harry. Era greu să citească expresia de pe chipul plin de cicatrice.

Până la urmă, Bill spuse:

— Bine. Cu cine vrei să vorbești mai întâi?

Harry ezită. Știa ce depindea de această alegere. Timpul aproape se cursese, trebuia să decidă acum: Horcruuri sau Talismane?

— Cu Socotici, spuse Harry. O să vorbesc întâi cu Socotici.

Inima îi bătea cu putere, de parcă ar fi alergat și tocmai ar fi depășit un obstacol uriaș.

— Atunci, în sus pe scări, îi indică Bill și se duse să-l conducă. Harry urcă două trepte înainte de a se opri și de a se uita înapoi.

— Am nevoie și de voi doi! le strigă lui Ron și Hermione, care stăteau în umbră, pe jumătate ascunși, în pragul sufrageriei.

Amândoi veniră la lumină, cu o expresie de ușurare pe chip.

— Cum te simți? o întrebă Harry pe Hermione. Ai fost extraordinară, ai reușit să inventezi povestea aceea în timp ce erai torturată.

Hermione surâse un pic, iar Ron o strânse cu o mână.

— Acum ce facem, Harry? întrebă el.

— O să vedeți. Hai!

Harry, Ron și Hermione îl urmară pe Bill pe scara abruptă, până pe un hol mic, unde se aflau trei uși.

— Aici, spuse Bill, deschizând ușa de la camera sa și a lui Fleur.

Și aceasta avea vedere spre mare, care acum era învăluită în lumina aurie a răsăritului. Harry se duse la fereastră, întoarse spatele priveliștii spectaculoase și așteptă, cu brațele încrucișate. Cicatricea îl ustura fără oprire. Hermione luă loc pe scaunul de lângă măsuța de toaletă și Ron se așeză pe brațul acestuia.

Bill apăru din nou, ducându-l pe goblinul micuț în brațe, și îl puse cu grijă pe pat. Socotici îi mulțumi cu un mormăit și Bill plecă, închise ușa și îi lăsă singuri.

— Îmi pare rău că te-am pus să te dai jos din pat, spuse Harry. Cum îți mai sunt picioarele?

— Mă dor, răspunse goblinul. Dar se refac.

Ținea strâns în continuare sabia lui Cercetaș și avea o expresie ciudată pe chip, agresivă și intrigată în același timp. Harry observă pielea pământie a goblinului, degetele lungi și subțiri și ochii negri. Fleur îi dăduse jos pantofii, iar pe picioarele lungi i se vedea murdăria. Era mai mare decât un spiriduș de casă, dar nu cu mult. Capul bombat era mult mai masiv decât al unui om.

— Probabil că nu îți mai amintești... începu Harry.

— ... că eu am fost goblinul care te-a condus la depozitul tău, prima dată când ai mers la Gringotts? spuse Socotici. Îmi amintesc, Harry Potter. Ești celebru, chiar și printre goblini.

Harry și goblinul se uitară unul la celălalt, măsurându-se. Pe Harry încă îl mai ustura cicatricea, așa că voia să termine repede de vorbit cu Socotici și, în același timp, se temea să nu facă o mișcare greșită. Cât încercă să decidă care era cea mai bună abordare pentru a-i spune ce voia de la el, goblinul rupse tăcerea.

— Ai îngropat spiridușul, spuse el cu un fel de ciudă. Te-am urmărit de la fereastra dormitorului alăturat.

— Da, spuse Harry.

Socotici îl privi cu coada ochilor oblici și negri.

— Ești un vrăjitor ciudat, Harry Potter.

— În ce sens? întrebă Harry, frecându-și absent cicatricea.

— Ai săpat mormântul.

— Și ce-i cu asta?

Socotici nu răspunse. Harry avu senzația că era batjocorit pentru că se purtase ca un Încuiat, dar îi păsa prea puțin dacă Socotici era sau nu de acord cu modul în care îl înmormântase pe Dobby. Se pregăti de atac.

— Socotici, trebuie să te rog...

— Ai salvat și un goblin.

— Poftim?

— M-ai adus aici. M-ai salvat.

— Păi, să înțeleg că nu-ți pare rău că am făcut-o, nu? spuse Harry, puțin nerăbdător.

— Nu, Harry Potter, spuse Socotici și își răsuci cu un deget barba neagră, firavă, de pe bărbie, dar ești un vrăjitor cât se poate de straniu.

— Da, încuviință Harry. Ei bine, am nevoie de ajutor, Socotici, și tu ești singurul care mă poate ajuta.

Goblinul nu dădu nici un semn de încurajare. Se încruntă în continuare la Harry, de parcă nu ar mai fi văzut niciodată pe cineva ca el.

— Trebuie să dau o spargere într-un depozit din Gringotts.

Harry nu dorise să o spună atât de deschis; cuvintele îi scăpară în timp ce durerea îi săgeta cicatricea în formă de fulger și văzu din nou silueta castelului Hogwarts. Își ferecă mintea. Trebuia să discute întâi cu Socotici. Ron și Hermione se holbau la Harry de parcă ar fi fost nebun.

— Harry, începu Hermione, dar Socotici o întrerupse.

— Să dai spargere într-un depozit din Gringotts? repetă goblinul, strâmbându-se un pic, în timp ce își schimbă poziția pe pat. Este imposibil.

— Ba nu, îl contrazise Ron. S-a mai făcut.

— Da, spuse Harry. Chiar în ziua în care te-am cunoscut, Socotici. De ziua mea, acum șapte ani.

— Depozitul cu pricina era gol la vremea aceea! se răsti goblinul și Harry înțelese că, deși Socotici plecase de la Gringotts, încă îl deranja ideea ca cineva să treacă de măsurile sale de protecție.

— Ei bine, depozitul în care vrem să ajungem nu este gol și bănuiesc că trebuie să fie protejat foarte bine, spuse Harry. Este al soților Lestrage.

Îi văzu pe Hermione și pe Ron uitându-se unul la altul, uimiți, dar avea timp să le explice după ce i-ar fi dat Socotici un răspuns.

— Nu aveți nici o șansă, spuse Socotici pe un ton categoric. Absolut niciuna. „Cei ce iau fără trebuință...”

— „... vor plăti scump a lor nesăbuiță” – da, știu, îmi amintesc, spuse Harry. Dar nu încerc să iau comori pentru mine, nu încerc să obțin nici un câștig personal. Poți să mă crezi că așa este?

Goblinul se uită cu coada ochiului la Harry. Cicatricea în formă de fulger de pe frunte îl ustura, dar el o ignoră, refuzând să accepte durerea sau invitația pe care i-o făcea.

— Dacă ar fi un vrăjitor pe care l-aș crede că nu caută câștiguri personale, spuse până la urmă Socotici, acela ai fi tu, Harry Potter. Goblinii și spiridușii nu sunt obișnuiți să fie protejați și respectați așa cum ai făcut-o tu în această seară. Nu din partea purtătorilor de baghete.

— Purtători de baghete, repetă Harry.

Sintagma îi sună ciudat, cicatricea îl ustura cumplit, Cap-de-Mort își îndrepta gândurile spre nord și Harry ardea de nerăbdare să îi pună întrebări lui Ollivander, care se afla în camera alăturată.

— Dreptul de a purta baghetă, spuse goblinul încet, este un vechi subiect de dispută între vrăjitori și goblini.

— Păi, goblinii pot să facă vrăji fără baghete, spuse Ron.

— Este irelevant! Vrăjitorii refuză să împărtășească secretele științei baghetelor cu alte ființe magice, negându-ne posibilitatea de a ne spori puterile!

— Păi, nici goblinii nu împărtășesc cu nimeni magia lor, spuse Ron. Nu vreți să ne spuneți cum să facem săbii și armuri așa cum le faceți voi. Goblinii știu să prelucreze metalul într-un mod pe care vrăjitorii nu...

— Nu contează, zise Harry, observând că lui Socotici începuseră să i se rumenească obraji. Nu este vorba despre o dispută între vrăjitori și goblini sau orice alt fel de ființă magică...

Socotici râse răutăcios.

— Ba da, tocmai despre asta este vorba! În timp ce Lordul întunecat devine din ce în ce mai puternic, rasa voastră este plasată incontestabil deasupra rasei mele! Gringotts a ajuns sub stăpânirea vrăjitorilor, spiridușii de

casă sunt uciși și care dintre purtătorii de baghete se ridică împotriva acestor fapte?

— Noi! spuse Hermione.

Se îndreptă, iar ochii îi scăpărau.

— Noi ne ridicăm împotriva lor! Sunt hăituită la fel ca orice goblin sau spiriduș, Socotici! Sunt un Sânge-Mâl!

— Nu spune că ești un... bolborosi Ron.

— De ce nu? se oțărî Hermione. Sunt Sânge-Mâl și sunt mândră de asta! În acest nou regim, nu am o poziție superioară față de a ta, Socotici! Pe mine au ales să mă tortureze la Conacul Reacredință!

Și în timp ce vorbea, își dădu la o parte gulerul capotului, dezvelind tăietura subțire pe care i-o creștase Bellatrix și urma roșie rămasă pe gât.

— Știai că Harry a fost cel care l-a eliberat pe Dobby? întrebă ea. Știai că vrem ca spiridușii să fie liberi de ani de zile? (Ron se foi stingherit, pe brațul scaunului Hermionei.) Socotici, e imposibil să îți dorești să fie învins Știm-Noi-Cine mai mult decât noi!

Goblinul se uita fix la Hermione, cu aceeași curiozitate cu care îl privise mai înainte pe Harry.

— Ce căutați în depozitul soților Lestrangle? întrebă el dintr-odată. Sabia care se află acolo este o copie. Aceasta este cea adevărată. Se uită când la unul, când la altul.

— Cred că o știți deja. M-ai rugat să mint pentru voi în pivniță.

— Dar sabia falsă nu este singurul lucru din depozit, nu-i așa? întrebă Harry. Ai văzut cumva și alte lucruri acolo?

Inima îi bătea mai tare ca niciodată. Se strădui și mai mult să ignore durerea din jurul cicatricei.

Goblinul își răsuci din nou barba în jurul degetului.

— Este împotriva codului nostru să vorbim despre secretele de la Gringotts. Păzim niște comori fabuloase. Avem o datorie față de obiectele care ne sunt lăsate în grijă, care au fost de cele mai multe ori făurite chiar de noi.

Goblinul mângâie sabia și, cu ochii săi negri, îi privi pe rând pe Harry, Hermione, Ron și din nou pe Harry.

— Sunteți atât de tineri, spuse el până la urmă, și totuși vă luptați cu atât de mulți.

— Ne ajuți? îl rugă Harry. Nu avem nici o șansă să dăm spargerea fără ajutorul unui goblin. Tu ești singura noastră speranță.

— O să... mă gândesc, spuse Socotici, înnebunindu-i și mai tare.

— Dar... începu Ron furios, însă Hermione îi dădu imediat un ghiont în coaste.

— Mulțumim, spuse Harry.

Goblinul înclină din capul mare și bombat în mod aprobator, apoi își îndoi picioarele scurte.

— Cred că Plusscheletul și-a făcut efectul pe deplin, spuse el, instalându-se ostentativ în patul lui Bill și Fleur. Voi putea în sfârșit să dorm. Vă rog să mă scuzați...

— Da, sigur, spuse Harry, dar înainte să plece din cameră, se aplecă și luă sabia lui Cercetaș de lângă spiriduș.

Socotici nu protestă, dar Harry avu senzația că goblinul îl privi ranchiunos când închise ușa de la dormitor.

— Pitic idiot ce e el, șopti Ron. Îi face plăcere să ne țină în suspans.

— Harry, vorbi Hermione, trăgându-i pe amândoi din fața ușii spre centrul holului încă întunecat, chiar spui ce cred eu că spui?

— Crezi că unul dintre Horcruxuri se află în depozitul soților Lestrangle?

— Da, spuse Harry. Bellatrix era îngrozită când credea că am fost acolo, își ieșise din minți. De ce? Ce credea că am văzut, ce altceva credea că am fi putut lua? Era îngrozită de faptul că Știm-Noi-Cine ar fi putut afla despre asta.

— Dar nu căutam posibile locuri unde a fost Știm-Noi-Cine, locuri unde a făcut ceva important? spuse Ron, un pic derutat. A fost vreodată în depozitul soților Lestrangle?

— Nu știu dacă a fost vreodată în Gringotts, spuse Harry. Nu a avut niciodată galbeni când era mai tânăr, pentru că nu i-a lăsat nimeni nimic. Însă trebuie să fi văzut banca din exterior, prima dată când s-a dus pe Aleea Diagon.

Cicatricea lui Harry pulsa dureros, dar nu o băgă în seamă, voia ca Ron și Hermione să înțeleagă planul cu Gringotts înainte de a vorbi cu Ollivander.

— Cred că trebuie să fi invidiat pe oricine avea cheia unui depozit de la Gringotts. I se părea, probabil, un adevărat simbol al celor care aparțineau lumii vrăjitoarești. Și să nu uităm că avea încredere în Bellatrix și în soțul ei. Erau servitorii lui cei mai devotați înainte de declinul său și chiar s-au dus să-l caute după ce a dispărut. A spus-o în noaptea când s-a întors, l-am auzit cu urechile mele.

Harry își frecă cicatricea.

— Însă nu cred că i-a spus lui Bellatrix că era un Horcrux. Lui Lucius Reacredință nu i-a spus niciodată adevărul despre jurnal. Probabil că i-a spus că era un obiect foarte important pentru el și i-a cerut să îl pună în depozitul lor. Locul cel mai sigur din lume pentru orice ar vrea cineva să ascundă, așa mi-a spus Hagrid... cel mai sigur în afară de Hogwarts.

Când Harry termină de vorbit, Ron clătină din cap.

— Tu chiar îl înțelegi.

— Părți din el, da, spuse Harry. Părți... Îmi doresc să îl fi înțeles la fel de bine și pe Dumbledore. Dar vom vedea. Haideți, e rândul lui Ollivander.

Ron și Hermione părăură uluiți, dar impresionați, și îl urmară spre partea cealaltă a holului mic, unde bătură la ușa de vizavi de dormitorul lui Bill și Fleur. Le răspunse cineva cu „Intră!”, iar vocea suna foarte stinsă.

Dintre cele două paturi din cameră, creatorul de baghete stătea întins pe cel mai îndepărtat de fereastră. Fusese ținut în pivniță timp de mai mult de un an și Harry știa că fusese torturat cel puțin o dată.

Era extrem de slăbit, oasele craniului îi ieșeau îngrozitor în afară și avea pielea gălbuie. Ochii lui mari și argintii păreau imenși, adânciți în orbite. Măinile care se odihneau pe pătură puteau fi foarte bine confundate cu cele ale unui schelet. Harry se așeză pe patul liber, lângă Ron și Hermione. De acolo nu se vedea răsăritul.

Camera dădea spre grădina din vârful stâncii și spre mormântul săpat de curând.

— Domnule Ollivander, îmi pare rău că vă deranjez, spuse Harry.

— Dragul meu băiat...

Ollivander avea o voce plăpândă.

— Ne-ai salvat. Credeam că o să murim acolo. Nu știu cum să îți mulțumesc... cum să îți mulțumesc... pentru ce ai făcut.

— Ne bucurăm că am putut să vă salvăm.

Cicatricea lui Harry pulsa. Știa, era sigur, că aproape nu mai avea când să ajungă înaintea lui Cap-de-Mort și nici când să încerce să îl împiedice. Pentru o clipă, se panică... totuși, aceasta fusese opțiunea pe care o făcuse când alesese să discute mai întâi cu Socotici. Se prefăcu a fi calm, deși nu era. Scotoci în pungața de la gât și scoase cele două fragmente ale baghetei rupte pe jumătate.

— Domnule Ollivander, am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Orice. Orice, spuse creatorul de baghete abia auzit.

— Puteți să o reparați? E posibil?

Ollivander întinse o mână tremurândă și Harry îi puse în palmă cele două bucăți abia legate una de alta.

— Din lemn de tisă și pană de phoenix, spuse Ollivander cu o voce slabă. Douăzeci și opt de centimetri lungime. Plăcută și mlădioasă.

— Da, spuse Harry. Puteți?

— Nu, șopti Ollivander. Îi pare rău, îi pare foarte rău, dar, din câte știu eu, o baghetă distrusă într-un asemenea grad nu mai poate fi reparată prin nici o metodă.

Harry fusese pregătit să audă asta, dar era o lovitură pentru el. Luă înapoi bucățile de baghetă și le puse în pungața de la gât. Ollivander se uită fix spre locul unde dispăruse bagheta ruptă și nu își desprinsese privirea de pe pungață decât atunci când Harry scoase din buzunar cele două baghete pe care le adusese de la conacul Reacredință.

— Credeți că le puteți identifica? întrebă Harry.

Creatorul de baghete o luă pe prima dintre ele și o apropie de ochii săi slăbiți, o răsuci cu degetele sale noduroase și o îndoi ușor.

— Din lemn de alun și fragment de inimă de dragon, spuse el. Treizeci de centimetri lungime. Rigidă. Bagheta aceasta i-a aparținut lui Bellatrix Lestrange.

— Dar aceasta?

Ollivander o examinează și pe ea.

— Din lemn de păducel și fir de păr de unicorn. Douăzeci de centimetri în cap. Destul de elastică. Aceasta a fost bagheta lui Draco Reacredință.

— A fost? repetă Harry. Acum nu mai este?

— Poate că nu. Dacă ai luat-o tu...

— Da, am luat-o.

— ... atunci s-ar putea să fie a ta. Desigur, contează modul în care este luată. Depinde foarte mult și de baghetă în sine. Dar, în general, bagheta își schimbă stăpânul când este câștigată.

Se lăsă tăcerea, nu se mai auzea decât clipocitul îndepărtat al valurilor.

— Vorbiți de baghete de parcă ar avea sentimente, spuse Harry, de parcă ar putea gândi singure.

— Bagheta alege vrăjitorul, zise Ollivander. Aceasta a fost mereu o certitudine pentru aceia dintre noi care au studiat știința baghetelor.

— Este posibil ca cineva să folosească o baghetă chiar dacă nu l-a ales aceasta? întrebă Harry.

— O, da, dacă ești un vrăjitor cât de cât priceput, trebuie să îți poți canaliza magia prin orice fel de instrument. Însă cele mai bune rezultate apar întotdeauna atunci când există o afinitate maximă între vrăjitor și baghetă. Legăturile acestea sunt foarte complexe. Are loc o atracție inițială și apoi o căutare comună a experienței; bagheta învață de la vrăjitor și vrăjitorul de la baghetă.

Marea înainta și se retrăgea involburată, ca un strigăt de jale.

— Am luat cu forța bagheta aceasta de la Draco Reacredință, spuse Harry. Pot să o folosesc fără nici un risc?

— Cred că da. Drepturile de proprietate asupra baghetelor sunt guvernate de niște legi delicate, dar, de obicei, bagheta cucerită se pliază după noul stăpân.

— Deci eu ar trebui să o folosesc pe aceasta? întrebă Ron, scoțând din buzunar bagheta lui Șobo și dându-i-o lui Ollivander.

— Din lemn de castan și fragment de inimă de dragon. Douăzeci și trei de centimetri lungime. Fragilă. Am fost obligat să o creez pentru Peter Pettigrew, la scurt timp după ce am fost răpit. Da, dacă ai câștigat-o, probabil că te va asculta cu rezultate foarte bune, mai bine decât o altă baghetă.

— Este valabil pentru toate baghetele? întrebă Harry.

— Așa cred, răspunse Ollivander, cu ochii bulbucați fixați asupra chipului lui Potter. Pui întrebări profunde, domnule Potter. Știința baghetelor este o ramură complexă și misterioasă a magiei.

— Deci nu este nevoie să omori primul proprietar pentru a avea control complet asupra unei baghete? întrebă Harry.

Ollivander înghiți în sec.

— Nevoie? Nu, nu cred că este nevoie să omori.

— Dar există anumite legende, spuse Harry și, în clipa aceea pulsul i se accelerează, cicatricea îl duru și mai tare, era sigur că Lordul Cap-de-Mort

decisese să își pună planul în aplicare. Legende despre o baghetă – sau mai multe baghete – care a fost transmisă din mână în mână prin omor.

Ollivander păli. Căpătă o culoare cenușie deschisă, în contrast cu perna albă, ochii îi erau enormi, injectați și măriți parcă de spaimă.

— Cred că este vorba de o singură baghetă, șopti el.

— Și Știm-Noi-Cine este interesat de ea, nu-i așa? întrebă Harry.

— Eu... de unde? zise Ollivander răgușit și se uită imediat la Ron și Hermione, cerându-le ajutorul. De unde știi că este așa?

— A vrut să-i spuneți cum să anuleze legătura dintre baghetele noastre, spuse Harry.

Ollivander părea îngrozit.

— M-a torturat, trebuie să înțelegi! Blestemul Cruciatuș, n-am... n-am avut de ales și a trebuit să îi spun ce știam, ce bănuiam!

— Înțeleg, spuse Harry. I-ați spus despre miezurile gemene? I-ați spus că nu trebuia decât să împrumute bagheta unui alt vrăjitor?

Ollivander era înfricoșat, încremenit de cât de multe știa Harry. Încuviință încet din cap.

— Dar nu a funcționat, continuă Harry. A mea tot a biruit-o pe cea împrumutată. Știți de ce s-a întâmplat așa?

Ollivander clătină din cap la fel de încet cum încuviințase, cu câteva clipe în urmă.

— Nu am... mai auzit niciodată de un caz asemănător. Bagheta ta a făcut ceva unic în noaptea aceea. Legătura dintre miezurile gemene este incredibil de rară, dar nu știu de ce bagheta ta a rupt-o în două pe cea împrumutată.

— Vorbeam despre cealaltă baghetă, despre cea care este transmisă prin ucidere. Când Știm-Noi-Cine a realizat că bagheta mea a făcut ceva ciudat, s-a întors și v-a întrebât de bagheta aceea, nu-i așa?

— De unde știi?

Harry tăcu.

— Da, a întrebât, șopti Ollivander. A vrut să afle tot ce știam despre bagheta cunoscută sub diverse nume, cum ar fi Vergeaua Morții, Bagheta Destinului sau Bagheta din Soc.

Harry se uită cu coada ochiului la Hermione, care rămăsese tablou.

— Lordul întunecat, spuse Ollivander, pe un ton jos și speriat, a fost mereu mulțumit de bagheta pe care i-am creat-o din lemn de tisă și pană de phoenix, de treizeci și cinci de centimetri, până când a descoperit legătura dintre miezurile gemene. Acum caută o altă baghetă mai puternică, ca singurul mod de a o birui pe a ta.

— Dar va ști cât de curând, dacă nu știe deja, că a mea este ruptă și nu mai poate fi reparată, spuse Harry încet.

— Nu! spuse Hermione înspăimântată. Nu are cum să știe asta, Harry, cum ar putea să...

— Folosind Priori Incantatem, spuse Harry. Bagheta ta și bagheta din lemn de porumbar au rămas la conac, Hermione. Dacă le vor examina cum

trebuie, dacă le vor face să recreeze vrăjile pe care le-au aruncat în ultima vreme, vor vedea că a ta a distrus-o pe a mea, vor vedea că ai încercat să o repari și nu ai reușit și își vor da seama că de atunci am folosit-o pe cea din porumbar.

Picul de culoare care revenise în obrajii Hermionei de când se întorseseră pieri. Ron îi aruncă lui Harry o privire plină de reproș și spuse:

— Hai să nu ne facem griji pentru asta acum.

Dar domnul Ollivander îl întrerupse.

— Lordul întunecat nu mai caută Bagheta din Soc doar pentru a te distruge pe tine, domnule Potter. Vrea să o aibă cu orice preț, crezând că așa va deveni cu adevărat invulnerabil.

— Și așa va fi?

— Proprietarul Baghetei din Soc trebuie să se pregătească să fie atacat în orice clipă, spuse Ollivander, dar trebuie să recunosc că ideea ca Vergea Mortii să îi aparțină Lordului întunecat este... formidabilă.

Harry își aminti brusc de cum nu fusese sigur că îi plăcea de Ollivander când îl întâlnise pentru prima dată. Chiar și acum, după ce Cap-de-Mort îl torturase și îl ținuse prizonier, ideea ca un vrăjitor întunecat să aibă bagheta aceea părea să îl fascineze la fel de mult pe cât îl dezgusta.

— D-deci dumneavoastră chiar credeți că există bagheta aceasta, domnule Ollivander? întrebă Hermione.

— Desigur, spuse Ollivander. Da, este perfect posibil ca traseul baghetei să fie urmărit în decursul istoriei. Bineînțeles, există și lacune, și încă unele mari, când dispare, fiind pierdută sau ținută ascunsă pentru o vreme, dar reapare de fiecare dată. Are anumite caracteristici unice, care pot fi recunoscute de cei cărora le este familiară știința baghetelor. Există descrieri rămase, unele dintre ele aparținând unor surse necunoscute, iar eu și alți creatori de baghete ne-am ocupat cu studiul lor. Par cât se poate de autentice.

— Deci dumneavoastră nu... nu credeți că ar putea fi un basm sau un mit? întrebă Hermione plină de speranță.

— Nu, spuse Ollivander. Nu știu dacă este necesar să fie transmisă prin ucidere. Are o istorie sângeroasă, dar s-ar putea ca aceasta și fie doar din cauza faptului că este un obiect atât de dorit și trezește astfel de pasiuni mistuitoare în sufletele vrăjitorilor. Este nespus de puternică, foarte periculoasă, dacă ajunge la cine nu trebuie, și este un obiect care exercită o fascinație deplină asupra noastră, a tuturor celor care studiază puterea baghetelor.

— Domnule Ollivander, vorbi Harry, i-ați spus Știm-Noi-Cui că Bagheta din Soc era la Gregorovitch, nu-i așa?

Ollivander se făcu încă și mai palid decât până atunci. Arăta ca o stafie și încercă să bâiguie ceva:

— Dar cum... de unde...

— Nu contează de unde știu, răspunse Harry, închizând ochii pentru o clipă, din cauză că cicatricea îl arse, și văzu, ca într-un film, imaginea unui om

pe strada principală din Hogsmeade; acolo era încă întuneric, fiindcă era mult mai în nord. I-ați spus Știm-Noi-Cui că Gregorovitch avea bagheta?

— Era un zvon, șopti Ollivander. Un zvon din urmă cu ani și ani, cu mult timp înainte să te naști tu! Cred că însuși Gregorovitch a fost cel care l-a răspândit. Ți dai seama cât de benefic ar fi fost pentru afacerea sa: faptul că studia și copia calitățile Baghetei din Soc!

— Da, îmi dau seama, spuse Harry și se ridică. Domnule Ollivander, vă mai întreb un singur lucru și după aceea vă lasăm să vă odihniți. Ce știți despre Talismanele Morții?

— Despre ce anume? întrebă creatorul de baghete, complet derutat.

— Despre Talismanele Morții.

— Mă tem că nu am idee despre ce vorbești. Este tot ceva în legătură cu baghetele?

Harry privi chipul supt al lui Ollivander și îl crezu că nu se prefăcea. Nu știa de Talismane.

— Vă mulțumim, spuse Harry. Vă mulțumesc foarte mult. Acum vă lasăm să vă odihniți.

Ollivander păru jignit.

— M-a torturat! zise el cu respirația tăiată. Blestemul Cruciatus... nici nu știi...

— Ba da, spuse Harry. Chiar știu. Vă rog să vă odihniți. Vă mulțumesc pentru tot ce mi-ați spus.

Îi conduse pe Ron și pe Hermione în jos, pe scări. Harry îi zări pe Bill, Fleur, Luna și Dean stând la masa din bucătărie, având cești cu ceai în fața lor. Ridicără cu toții privirea spre Harry, când apăru în prag, dar îi salută doar cu o mișcare a capului și merse mai departe, în grădină, cu Ron și Hermione după el. Movila roșiatică de pământ sub care se odihnea Dobby era drept în față și Harry se duse din nou lângă ea, în timp ce cicatricea îl durea din ce în ce mai tare, cu fiecare clipă care trecea. Acum făcea un efort imens să blocheze viziunile care se năpusteau asupra lui, dar știa că nu mai trebuia să reziste decât puțin timp. Avea să cedeze cât de curând, pentru că trebuia să știe dacă teoria sa era corectă. Nu mai trebuia să facă decât un ultim mic efort, pentru a le putea explica lui Ron și Hermionei.

— Gregorovitch a avut Bagheta din Soc, cu mult timp în urmă, spuse el. L-am văzut pe Știm-Noi-Cine încercând să îl găsească. Când a dat de urma lui, a descoperit că nu mai era la Gregorovitch: i-o furase Grindelwald. Nu știu cum a aflat Grindelwald că era la Gregorovitch – dar dacă Gregorovitch a fost atât de nesăbuit, încât să lanseze zvonul, nu putea să fie prea greu.

Cap-de-Mort era la poarta Școlii Hogwarts; Harry îl văzu stând acolo și văzu și felinarul apropiindu-se din ce în ce mai tare în lumina dinainte de răsărit.

— Și Grindelwald a folosit Bagheta din Soc pentru a deveni puternic. La apogeul puterii sale, când Dumbledore a știut că era singurul care îl putea opri, s-a duela cu Grindelwald și l-a învins, luând Bagheta din Soc.

— Dumbledore a avut Bagheta din Soc? făcu Ron uluit. Dar atunci... unde este acum?

— La Hogwarts, spuse Harry, străduindu-se să rămână alături de ei, în grădina de pe stâncă.

— Atunci, hai să mergem! spuse Ron cu patimă. Harry, hai să mergem să o luăm, înainte să o ia el!

— Este prea târziu pentru asta, zise Harry.

Nu se putu abține; se apucă de cap, din dorința de a mai rezista un pic presiunii.

— Știe unde este. În clipa asta este acolo.

— Harry! spuse Ron mânios. De cât timp știi asta? De ce ai pierdut timpul? De ce ai vorbit mai întâi cu Socotici? Am fi putut să... am mai putea încă să...

— Nu, spuse Harry, lăsându-se în genunchi pe iarbă. Hermione are dreptate. Dumbledore nu a vrut să o am eu. Nu a vrut să o iau. A vrut să găsească Horcruurile.

— Este bagheta imbatabilă, Harry! gemu Ron.

— Nu trebuie să... Trebuie să găsească Horcruurile.

Și acum, totul deveni rece și întunecat. Soarele abia dacă se vedea dincolo de linia orizontului, în timp ce el mergea parcă plutind alături de Plesneală, înaintând pe domeniu, îndreptându-se spre lac.

— Voi veni și eu la castel, cât de curând, spuse el cu vocea sa stridentă și glacială. Acum, pleacă.

Plesneală făcu o plecăciune și porni înapoi de-a lungul potecii, cu pelerina fluturând în urma sa. Harry merse încet, așteptând până ce dispăru silueta lui Plesneală. Nu era indicat ca Plesneală sau oricine altcineva să vadă unde mergea. Dar toate ferestrele castelului erau întunecate și putea să se strecoare neobservat. Într-o fracțiune de secundă aruncă asupra lui însuși o Vrajă de Deziluzionare care îl făcu invizibil, astfel încât nici măcar el singur nu se mai zărea.

Merse mai departe, în jurul lacului, privind silueta castelului mult iubit, primul său regat, dreptul său din naștere...

Era acolo, lângă lac, se oglindea în apa întunecată. Mormântul din marmură albă, o pată fără sens în peisajul familiar. Simți din nou valul acela de euforie controlată, sentimentul năvalnic că este îndreptățit să distrugă. Ridică vechea baghetă din lemn de tisă: ce bine s-ar fi potrivit că aceasta să fie ultima sa faptă măreață.

Mormântul se despică pe jumătate, pe toată lungimea sa. Silueta acoperită cu giulgiul era subțire și prelungă, așa cum fusese și în timpul vieții. Ridică din nou bagheta.

Giulgiul se dădu în lături. Avea chipul translucid, palid, supt, dar conservat aproape perfect. Îi fuseseră lăsați ochelarii pe nasul strâmb; îi veni să rădă batjocoritor. Dumbledore avea mâinile împreunate pe piept și ea era acolo, prinsă dedesubt, îngropată împreună cu el.

Oare bătrânul nesăbuit chiar își imaginase că un mormânt din marmură sau moartea aveau să apere bagheta? Crezuse oare că Lordului întunecat îi va fi frică să îi jefuiască mormântul? Mâna care semăna cu un păianjen se năpusti și smulse bagheta din mâinile lui Dumbledore. Când o luă, din vârful țâșni o ploaie de scântei, scăpărând deasupra corpului neînsuflețit al fostului proprietar, pregătită, în sfârșit, să servească unui nou stăpân.

Capitolul XXV.

Shell Cottage.

Căsuța lui Bill și Fleur era izolată pe o stâncă semeață de deasupra mării, iar zidurile ei erau din var stins și acoperite cu scoici. Era un loc solitar și frumos. Oriunde s-ar fi dus, în căsuță sau în grădină, Harry auzea valurile neobosite ale mării, semănând cu răsuflarea unei creaturi uriașe, adormite. Își petrecu cea mai mare parte a zilelor care urma să inventând scuze pentru a ieși din căsuța aglomerată, mânat de dorința arzătoare, de a revedea priveliștea din vârful stâncii, cerul nesfârșit, și marea imensă și pustie, de a simți vântul rece și sărat bătându-i în față.

Pe Harry încă îl mai speria cât de importantă fusese decizia de a nu încerca să ajungă la baghetă înaintea lui Cap-de-Mort. Nu își amintea să mai fi ales până atunci să nu acționeze. Era măcinat de îndoieli, îndoieli cărora Ron nu se putea abține să nu le dea glas de fiecare dată când erau împreună.

— Dar dacă Dumbledore a vrut să deslușim simbolul în timp util pentru a lua bagheta? Dacă deslușirea simbolului te făcea demn de a avea Talismanele? Dacă, este chiar Bagheta de Soc, cum naiba se presupune că-l vei învinge pe Știm-noi-Cine?

Harry nu avea răspunsuri. Câteodată, se întreba dacă nu fusese nebunie curată că nu încercase să îl împiedice pe Cap-de-Mort să jefuiască mormântul. Nici măcar nu putea să explice cum trebuie de ce hotărâse să facă așa; de fiecare dată când încerca să reconstituie argumentele interioare care îl conduseră spre această decizie i se păreau din ce în ce mai puțin solide.

Ciudat era faptul că, sprijinul Hermionei îl deruta la fel de mult pe cât îl derutau îndoielile lui Ron. Acum că, fusese obligată să accepte că, Bagheta de Soc exista cu adevărat, susținea în continuare că, era un obiect malefic și că, Lordul Cap-de-Mort o obținuse într-un mod dezgustător, care nu trebuia luat în considerare.

— Harry, tu nu ai fi putut să faci asta niciodată, zicea ea iar și iar. Nu ai fi putut să jefuiești mormântul lui Dumbledore.

Dar gândul la trupul neînsuflețit a lui Dumbledore îl înspăimânta pe Harry mult mai puțin decât posibilitatea de a fi înțeles greșit intențiile acestuia, cât fusese în viață. Avea senzația că, încă bătăia pe întuneric, își alege calea, dar se tot uita peste umăr, întrebându-se dacă nu cumva interpretase greșit semnele, dacă nu ar fi trebuit să urmeze celălalt drum. Din când în când, îl copleșea din nou furia pe care o simțea față de Dumbledore, căci era la fel de puternică precum valurile care se izbeau în peretele de stâncă de sub căsuță. Era furios pentru că Dumbledore nu îi explicase înainte să moară.

— Dar, oare chiar a murit? spuse Ron, la trei zile după ce ajunseră la căsuță.

Ron și Hermione îl găsiseră pe Harry uitându-se în gol peste zidul care despărțea grădina căsuței de terenul stâncos, Harry își dorea să nu-l fi găsit, nu avea nici cea mai mică intenție de a lua parte la discuția lor.

— Da, Ron, chiar a murit, nu începe iar, te rog!

— Analizează faptele, Hermione, zise Ron, vorbind peste Harry, care privea fix, în continuare, la linia orizontului. Căprioara argintie. Sabia. Ochiul pe care l-a văzut Harry în oglindă...

— Harry a recunoscut că, ochiul s-ar putea să fi fost simplă imaginație! Nu-i așa, Harry!

— E posibil, răspunse Harry, fără să se uite la ea.

— Dar nu crezi cu adevărat că, ți l-ai imaginat, nu? întrebă Ron.

— Nu, nu cred, spuse Harry.

— Poftim! zise Ron repede, înainte ca, Hermione să poată continua. Hermione, dacă nu a fost Dumbledore, explică-mi de unde a știut Dobby că eram în pivniță?

— Nu pot – dar tu poți să explici cum ni l-a trimis Dumbledore, dacă se află într-adevăr într-un mormânt la Hogwarts.

— Nu știu, poate o fi fost stafia lui.

— Dumbledore nu s-ar fi întors ca stafie, zise Harry.

Acum erau puține lucruri de care era sigur în legătură cu Dumbledore, dar măcar de aceasta era convins.

— Dumbledore ar fi mers mai departe, continuă el.

— Cum adică „ar fi mers mai departe”? întrebă Ron, dar, înainte ca Harry să mai poată adăuga ceva, din spatele lor se auzi o voce:

— Arrry?

Fleur venise din căsuță. Părul lung și argintiu îi flutura, bătut de briză.

— Arrry, Socotici vrrea să vorbească ceva cu tine. Este în dormitor mic, spune că nu vrrea să mai audă nimeni altcineva ce o să discutați.

Era evident că Fleur îi purta pică goblinului pentru că o pusese să trimită mesaje pentru el, așa că se întoarse spre casă cu un aer arțagos.

Socotici îi aștepta, așa cum spusese Fleur, în cel mai mic dintre cele trei dormitoare ale căsuței, unde dormeau Hermione și Luna. Trăsese draperiile roșii din bumbac, nemailăsând să se vadă cerul senin, și acum încăperea era cufundată într-o strălucire înflăcărată, care contrasta cu celelalte părți aerisite și luminoase ale căsuței.

— Am ajuns la o hotărâre, Harry Potter, spuse goblinul, care stătea picior peste picior pe un scaun jos, bătând darabana pe brațele acestuia, cu degetele lui lungi. Cu toate că goblinii de la Gringotts vor considera că este un act josnic de trădare, am hotărât să te ajut.

— Grozav! spuse Harry, cuprins de un sentiment de ușurare. Socotici, mulțumim, îți suntem foarte...

— În schimbul unei plăți, spuse goblinul cu fermitate.

Ușor luat prin surprindere, Harry ezită.

— Cât vrei? Am bani.

— Nu vreau bani, spuse Socotici. Am bani.

Ochii lui negri scânteiară. Goblinul nu avea deloc albul ochiului.

— Vreau sabia. Sabia lui Godric Cercetaș.

Lui Harry îi pieri orice urmă de entuziasm.

— Nu o poți avea, răspunse el. Îmi pare rău.

— Atunci, avem o problemă, spuse goblinul încet.

— Îți putem da altceva, propuse Ron nerăbdător. Pun pariu că soții LeStrange au o grămadă de lucruri, poți să-ți alegi ce vrei când ajungem în depozit.

Spusese ce nu trebuia. Socotici se îmbujoră, cuprins de mânie.

— Nu sunt un hoț, băiete! Nu încerc să obțin comori care nu îmi sunt de trebuință!

— Sabia este a noastră.

— Ba nu, spuse goblinul.

— Suntem Cercetași și i-a aparținut lui Godric Cercetaș.

— Și a cui a fost înainte să-i aparțină lui Cercetaș? întrebă goblinul, îndreptându-se de spate.

— A nimănui, spuse Ron. A fost făcută pentru el, nu-i așa?

— Nu! strigă goblinul, zbârlindu-se de supărare și îndreptând un deget lung spre Ron. Din nou, aroganța tipic vrăjitorească! Sabia a fost a lui Ragnuk I și i-a fost luată de Godric Cercetaș! Este o comoară pierdută, o capodoperă ce demonstrează priceperea goblinilor! Le aparține goblinilor! Sabia este prețul angajării mele, acceptați sau renunțați!

Socotici le aruncă o uitătură urâtă. Harry se uită la ceilalți doi, apoi zise:

— Socotici, dacă nu ai nimic împotriva, trebuie să ne consultăm între noi câteva minute...

Goblinul încuviință din cap, cu o expresie acră. La parter, în sufrageria goală, Harry se duse la șemineu, încruntat, încercând să ia o decizie corectă. Din spatele lui, Ron spuse:

— Glumește. Nu putem să-i dăm sabia.

— Dar dacă este adevărat? o întrebă Harry pe Hermione. Cercetaș chiar a furat sabia?

— Nu știu, zise ea deznădăjduită. Deseori, istoria vrăjitorească evită să menționeze ce le-au făcut vrăjitorii altor rase magice, dar, din câte știu eu, nu scrie nicăieri că Cercetaș ar fi furat sabia aceea.

— Trebuie să fie una dintre poveștile acelea ale goblinilor, spuse Ron, despre cum încearcă vrăjitorii mereu să-i nedreptățească. Bănuiesc că ar trebui să ne considerăm norocoși că nu ne-a cerut una dintre baghetele noastre.

— Goblinii au motive întemeiate pentru a-i antipatiza pe vrăjitori, Ron, spuse Hermione. Au fost tratați cu cruzime în trecut.

— Dar goblinii nu sunt nici ei niște iepurași nevinovați, nu-i așa? spuse Ron. Au ucis o mulțime de vrăjitori. Au și jucat murdar.

— Dar, dacă ne certăm cu Socotici în legătură cu care rasă este mai nedreptățită și mai violentă, asta nu-l va încuraja să ne ajute, nu-i așa?

Urmă o pauză, cât încercară să găsească o porțiță de ieșire.

Harry se uită pe geam, la mormântul lui Dobby. Luna aranja flori de levănțică de mare într-un borcan de lângă piatra funerară.

— Bine, spuse Ron și Harry se întoarse cu fața spre el. Ce zici de asta? Îi spunem lui Socotici că avem nevoie de sabie până intrăm în depozit și apoi i-o dăm lui. Acolo e o copie, nu? Le înlocuim și i-o dăm lui pe cea falsă.

— Dar o să-și dea seama de diferență mai bine decât noi! spuse Hermione. Este singurul dintre noi care și-a dat seama că au fost înlocuite!

— Da, dar am putea fugi înainte să-și dea seama.

Dădu un pas înapoi din cauza privirii pe care i-o aruncă Hermione.

— Ceea ce spui este îngrozitor, șopti ea. Îi ceri ajutorul și după aceea îl tragi pe sfoară? Și te mai miri că goblinilor nu le plac vrăjitorii, Ron?

Lui Ron i se înroșiră urechile.

— Bine, bine! A fost singurul lucru care mi-a trecut prin minte! Atunci, tu ce soluție propui?

— Trebuie să îi oferim altceva, ceva la fel de valoros.

— Genial! Mă duc repede să iau una dintre săbiile noastre străvechi făurite de goblini și o împachetezi tu pentru cadou.

Se instalează din nou tăcerea. Harry era convins că goblinul nu avea să accepte altceva în afară de sabie, chiar și dacă ar fi avut ceva de valoare, să îi ofere în schimb. Totuși, sabia era singura lor armă, indispensabilă, împotriva Horcruxurilor.

Închise ochii pentru câteva clipe și ascultă marea învolburată. Nu îi plăcea ideea ca Godric Cercetaș să fi furat sabia, fusese întotdeauna mândru că era Cercetaș, pentru că Cercetaș fusese apărătorul celor cu părinți Încuiați, vrăjitorul care i se opusese lui Viperin, iubitorul vrăjitorilor cu sânge pur.

— Poate că minte, spuse Harry, deschizând din nou ochii. Socotici. Poate că Cercetaș nu a furat sabia. De unde știm că versiunea goblinului asupra faptelor istorice este și cea adevărată?

— Chiar mai contează? întrebă Hermione.

— Mi-ar schimba mie părerea față de asta, spuse Harry.

Trase aer adânc în piept.

— O să-i spunem că îi dăm sabia după ce ne ajută să intrăm în depozit – dar trebuie să avem grijă să nu menționăm exact când o va primi.

Pe chipul lui Ron se înfiripă un zâmbet. Hermione părea alarmată.

— Harry, nu putem...

— O să i-o dăm, continuă Harry, după ce o folosim ca să distrugem toate Horcruxurile. Voi avea grijă să o primească. Mă voi ține de cuvânt.

— Dar asta ar putea fi peste ani de zile! remarcă Hermione.

— Știu, dar nu este nevoie să afle și el. Până la urmă, nu va fi chiar o minciună...

Harry îi susținu privirea Hermionei cu un amestec de sfidare și rușine. Își aduse aminte cuvintele care fuseseră gravate pe poarta de la Nurmengard: Pentru binele majorității. Alungă acest gând. Ce altceva ar fi putut să facă?

— Nu îmi place, spuse Hermione.

— Nici mie nu-mi prea place, recunosc Harry.

— Ei bine, eu cred că este o idee genială, spuse Ron și se ridică. Hai să mergem să-i spunem!

Când se întoarseră în dormitorul mic, Harry îi făcu propunerea lui Socotici, având grijă să o formuleze în așa fel încât să nu spună data exactă când aveau să îi dea sabia. În timp ce el vorbea, Hermione se uita încruntată spre podea; acest lucru îl irita, se temea că Hermione îi va da de gol. Cu toate acestea, Socotici nu avea ochi decât pentru Harry.

— Harry Potter, îmi dai cuvântul tău de onoare că îmi vei da sabia lui Cercetaș, dacă vă ajut?

— Da, spuse Harry.

— Atunci, să batem palma, spuse goblinul și întinse mâna.

Harry i-o luă și i-o strânse, întrebându-se dacă ochii negri ai goblinului nu ghiciră cumva îndoiala din ai săi. Apoi, Socotici îi dădu drumul, își împreună mâinile și zise:

— Bun. Să începem!

Era ca și când ar fi plănuit din nou intrarea în minister.

Hotărârea să discute în dormitorul mic, păstrat în semiîntuneric, potrivit dorințelor lui Socotici.

— Am vizitat depozitul soților LeStrange o singură dată, le spuse Socotici, când mi s-a spus să pun sabia falsă în el. Este una dintre încăperile cele mai străvechi. Cele mai vechi familii vrăjitoarești își depozitează comorile la nivelul inferior, unde seifurile sunt cele mai mari și mai bine protejate.

Petreceau, de fiecare dată, ore în șir închiși în camera de dimensiunile unui dulap. Încet, zilele se transformară în săptămâni. Aveau de depășit probleme după probleme și printre acestea era și faptul că aproape li se epuizase rezerva de Polipoțiune.

— A mai rămas doar cât pentru unul dintre noi, spuse Hermione, înclinând Poțiunea densă ca noroiul în lumina lămpii.

— Va fi de ajuns, spuse Harry, care examina harta desenată de Socotici a culoarelor de la cel mai de jos nivel.

Ceilalți locatari din Shell Cottage nu aveau cum să nu observe că se petrecea ceva, dat fiind că Harry, Ron și Hermione apăreau acum doar pentru a lua masa. Nimeni nu îi întrebă nimic, deși Harry avea adesea senzația, la masă, că Bill îi privea gânditor, de cele mai multe ori îngrijorat.

Cu cât petreceau mai mult timp împreună, cu atât Harry își dădea seama că goblinul nu îi prea plăcea. Socotici se arăta neașteptat de însetat de sânge, râdea de suferința ființelor inferioare și părea încântat de existența unei cât de mici posibilități de a răni vrăjitori pentru a ajunge la depozitul soților LeStrange. Harry își dădu seama că antipatia sa era împărtășită și de ceilalți

doi, dar nu discutară despre aceasta – aveau nevoie de Socotici. Goblinul mânca doar în silă împreună cu ei. Chiar și după ce i se vindeaseră picioarele, încă mai cerea să i se aducă tava cu mâncare în cameră, asemenea lui Ollivander, care era încă slăbit, până când Bill (în urma unei izbucniri furioase a lui Fleur) a urcat la el și i-a spus că aranjamentul acesta nu mai putea continua astfel.

De atunci, Socotici li s-a alăturat la masa arhiplină, însă refuza să mănânce aceeași mâncare, insistând să îi fie servite bucăți de carne crudă, rădăcini și diverse tipuri de ciuperci.

Harry se simțea responsabil, până la urmă, el fusese cel care insistase ca goblinul să rămână la Shell Cottage, pentru a-l interoga, el era de vină că întreaga familie Weasley fusese nevoită să se ascundă, că Bill, Fred, George și domnul Weasley nu mai puteau merge la serviciu.

— Îmi pare rău, îi spuse el lui Fleur într-o seară de aprilie, în timpul unei furtuni, când o ajuta să pregătească cina. Nu am vrut niciodată să fiți nevoiți să treceți prin toate astea.

Fleur doar pusese la treabă niște cuțite, comandându-le să taie în bucăți niște fripturi pentru Socotici și Bill, căruia îi plăcea carnea în sânge de când fusese atacat de Greyback. În timp ce cuțitele tocau în spatele ei, expresia arțăgoasă de pe chip i se împlânzi oarecum.

— Arry, i-ai salvat viața surrorrii mele, nu am uitat.

Aceasta nu era într-un tot just, dar Harry decise să nu îi aducă aminte că Gabrielle nu fusese cu adevărat în pericol.

— Orrricum, continuă Fleur, îndreptându-și bagheta spre o cratiță cu sos de pe aragaz, care începu imediat să clocotească, domnul Ollivanderr va pleca la Muriel în searra aceasta. De acum înainte, va fi mai ușorr. Goblinul – se încruntă puțin când aduse vorba despre el – poate să se mute la parrterr, și tu, Rrron și Dean puteți să vă mutați în camerra lui.

— Nu ne deranjează să dormim în sufragerie, spuse Harry, care știa că lui Socotici nu îi va conveni să doarmă pe canapea; era esențial pentru planul lor ca Socotici să fie mulțumit. Nu îți face griji pentru noi.

Când Fleur încercă să protesteze, Harry continuă:

— În curând, nu o să ne mai aveți pe cap nici pe noi, pe Ron, pe Hermione și pe mine. Nu o să mai fie nevoie să rămânem multă vreme.

— La ce te rreferrri? spuse ea, încruntându-se, cu bagheta îndreptată spre farfuria cu friptură, care rămăsese suspendată în aer. Darr trrebuie să rrrămâneți, aici sunteți în sigurrantă!

Semăna cu doamna Weasley când spuse asta și Harry se bucură că, în clipa aceea, se deschise ușa din spate. Intrară Luna și Dean, cu părul ud din cauza ploii și brațele pline de lemne plutitoare.

— ... și urechi foarte mici, spunea Luna, tati spune că seamănă un pic cu cele ale unui hipopotam, doar că sunt mov și păroase. Și trebuie să fredonezi când vrei să îi chemi, preferă valsuri, nu ritmuri alerte...

Ușor stingherit, Dean ridică din umeri când trecu pe lângă Harry, urmând-o pe Luna în locul pentru mâncat, din sufragerie, unde Ron și Hermione puneau tacâmurile pentru cină. Profitând de ocazie pentru a scăpa de întrebările lui Fleur, Harry înșfacă două carafe cu suc de dovleac și merse după ei.

— ... și dacă o să vii vreodată la noi acasă, o să-ți arăt cornul, tati mi-a scris despre el, dar încă nu l-am văzut, pentru că Devoratorii Morții m-au răpit din Expresul de Hogwarts și nu am mai ajuns acasă de Crăciun, spunea Luna în timp ce ea și Dean făceau focul.

— Luna, ți-am zis! îi strigă Hermione. Cornul acela a explodat. Era un corn de Erumpent, nu de Snorhac Corn-Șifonat.

— Nu, era în mod sigur de Snorhac, spuse Luna senină. Așa mi-a zis tati. Probabil că trebuie să se fi recompus până acum, se repară singure, știți.

Hermione clătină din cap și așeză în continuare furculițele, în timp ce apăru Bill, ajutându-l pe domnul Ollivander să coboare de la etaj. Creatorul de baghete părea îngrozitor de slăbit, se ținea de brațul lui Bill, care îl sprijinea, și căra un geamantan mare.

— O să-mi fie dor de dumneavoastră, domnule Ollivander, spuse Luna, apropiindu-se de bătrân.

— Și mie de tine, draga mea, răspuse Ollivander, bătând-o ușor pe umăr. Ai fost o alinare prețioasă pentru mine în locul acela înfiorător.

— Ei bine, au revoir, domnule Ollivander, spuse Fleur, sărutându-l pe ambii obraji. Voiam să vă întreb dacă ați putea să îmi faceți o favoare și să îmi duceți un pachet mătușii lui Bill. Încă nu i-am dat înapoi tiara.

— Va fi o onoare pentru mine, spuse Ollivander, făcând o mică plecăciune. Este o mică răsplată pentru ospitalitatea și generozitatea voastră.

Fleur scoase o cutie îmbrăcată în catifea, pe care o deschise, arătându-i-o creatorului de baghete. Tiara scânteia în lumina lămpii care atârna până aproape de podea.

— Piatra lunii și diamante, spuse Socotici, care se strecurase în cameră fără să îl fi observat nimeni. Făcută de goblini, dacă nu mă înșel?

— Și plătită de vrăjitori, spuse Bill încet, iar goblinul îi aruncă o privire pe furiș, foarte provocatoare.

O pală de vânt puternică izbi în ferestrele căsuței, în timp ce Bill și Ollivander se depărtară în noapte. Ceilalți se înghesuiră în jurul mesei, cot la cot și aproape neavând loc să se miște, și începură să mănânce. Focul trosnea și pocnea în șemineul de lângă ei. Harry observă că Fleur se juca absentă cu mâncarea în farfurie și se uita spre fereastră o dată la câteva minute, însă Bill se întoarse înainte să fi terminat felul întâi; părul lung îi era încâlcit din cauza vântului.

— Totul este în ordine, îi zise lui Fleur. Ollivander s-a instalat, mama și tata ne transmit salutări. Ginny te pupă. Fred și George o scot din minți pe Muriel, încă mai au o afacere cu comenzi prin intermediul bufnițelor în camera

din spate. Dar s-a mai înveselit când a primit înapoi tiara. A spus că a crezut că i-am furat-o.

— Vai, este de-a drreptul încântătoarrre mătuşa ta, comentă Fleur supărată, fluturând bagheta și ridicând farfuriile murdare, așezându-le în aer unele peste altele; le luă și ieși cu pași mari din cameră.

— Și tati a făcut o tiara, interveni Luna. Mă rog, este mai degrabă o coroană.

Ron întâlni privirea lui Harry și zâmbi; Harry știa că se gândea la coroana ridicolă pe care o văzuseră când îl vizitaseră pe Xenophilius.

— Da, încearcă să recreeze diadema pierdută a lui Ochi-de-șoim. Crede că a identificat deja majoritatea elementelor principale. Adăugarea aripilor Billywig a fost o mare realizare.

Se auzi o bufnitură dinspre ușa de la intrare. Toți întoarseră capul în direcția aceea. Fleur veni în fugă din bucătărie, părând speriată, Bill sări în picioare, cu bagheta îndreptată spre ușă, iar Harry, Ron și Hermione făcură același lucru. Socotici dispăru pe nesimțite sub masă.

— Cine este? strigă Bill.

— Eu, Remus John Lupin! strigă o voce puternică, acoperind vâjăitul vântului.

Harry se înfioră de teamă. Oare ce se întâmplase?

— Sunt om-lup, căsătorit cu Nymphadora Tonks, și tu ești păstrătorul Secretului de la Shell Cottage, mi-ai dat adresa și mi-ai spus să vin în caz de urgență!

— Lupin... bolborosi Bill, fugind imediat la ușă și deschizând-o. Lupin căzu peste prag. Era alb ca varul, înfășurat într-o pelerină de drum, cu părul cărunt bătut de vânt. Se îndreptă, se uită în jur, înregistrează cine era de față, apoi strigă:

— E băiat! L-am botezat Ted, după tatăl Dorei!

Hermione începu să chițăie:

— Cum?! Tonks... Tonks a născut?

— Da, da, a născut un băiețel! strigă Lupin.

Se auziră strigăte de bucurie și șoapte de ușurare din jurul mesei.

Hermione și Fleur chițăiră amândouă: „Să-ți trăiască!” și Ron spuse: „Al naibii să fiu eu, un copil!”, de parcă era prima dată când ar fi auzit de așa ceva.

— Da, da, un băiat! spuse Lupin din nou, uluit de propria sa fericire.

Înconjură masa cu pași mari și îl îmbrățișă pe Harry. Era ca și când scena din Casa Cumplită nici nu ar fi avut loc.

— Vrei să fii nașul lui? spuse el, dându-i drumul.

— E-eu? se bâlbâi Harry.

— Da, tu, bineînțeles, Dora este de acord, ești cel mai potrivit.

— Eu... da... fir-aș să fiu...

Harry se simțea copleșit, uimit și încântat în același timp.

Acum, Bill se grăbea să aducă vin și Fleur îl convingea pe Lupin să rămână să bea un pahar cu ei.

— Nu pot să stau mult, trebuie să mă întorc, spuse Lupin, zâmbindu-le larg tuturor. Îți mulțumesc, Bill, îți mulțumesc.

Bill le umplu imediat pocalele, se ridicară în picioare și ținură un toast:

— În cinstea lui Teddy Remus Lupin, spuse Lupin, un mare viitor vrăjitor!

— Cu cine seamănă? întrebă Fleur.

— Cred că seamănă cu Dora, dar ea zice că seamănă cu mine. N-are părul foarte des. Părea să fie brunet când s-a născut, dar jur că s-a făcut roșcat în ora care a trecut de atunci. Probabil că o să fie blond până mă întorc. Andromeda spune că părul lui Tonks a început să își schimbe culoarea din ziua în care s-a născut.

Goli pocalul.

— Ah, hai, încă unul, adăugă el, zâmbind, când Bill dădu să i-l umple din nou. Vântul învălui căsuța, iar în cămin focul trosnea și ardea vesel. Cât de curând, deschiseră încă o sticlă de vin. Vestea adusă de Lupin părea să îi fi scos din lumea lor, să fi întrerupt pentru o vreme starea de asediu; erau foarte încântați de nașterea copilășului. Goblinul era singurul care părea indiferent la atmosfera devenită dintr-odată sărbătorească și, după o vreme, se strecură înapoi în dormitorul pe care acum nu îl mai împărțea cu nimeni. Harry crezu că era singurul care observase, până când îl văzu pe Bill urmărindu-l cu privirea pe goblin, în timp ce urca scările.

— Nu... nu... chiar trebuie să mă întorc, spuse Lupin până la urmă, refuzând un alt pocal cu vin.

Se ridică și își strânse din nou pelerina în jurul lui.

— La revedere, la revedere... o să încerc să vă aduc niște poze peste câteva zile. Vor fi toți atât de bucuroși că v-am văzut...

Își închise pelerina, își luă revedere, îmbrățișându-le pe fete și dând mâna cu băieții, apoi plecă în noaptea furtunoasă, păstrându-și zâmbetul.

— Harry, o să fii naș! exclamă Bill, în timp ce intrară împreună în bucătărie, ajutând la strângerea mesei. O mare onoare! Felicitări!

Harry puse jos pocalele goale pe care le adusese și Bill închise ușa după ei, estompând vocile vesele ale celorlalți, care încă mai sărbătoreau, chiar dacă Lupin plecase.

— Harry, aș vrea de fapt să vorbesc ceva cu tine între patru ochi. A fost greu să te prind singur, cu căsuța atât de plină de oameni.

Bill ezita.

— Harry, tu pui ceva la cale cu Socotici.

Era o afirmație, nu o întrebare, și Harry nu se obosi să o nege. Se uită la Bill, în așteptare.

— Eu îi cunosc pe goblini, spuse Bill. Am lucrat la Gringotts încă de când am terminat școala. Cât despre posibilitatea unei legături între vrăjitori și goblini, am prieteni care sunt goblini, sau, cel puțin, există goblini pe care îi știu bine și pe care îi plac.

Bill ezită din nou.

— Harry, ce vrei de la Socotici și ce i-ai promis în schimb?

— Nu pot să-ți spun, răspuse Harry. Îmi pare rău, Bill.

Ușa de la bucătărie se deschise în spatele lor; Fleur încerca să mai aducă niște pocale goale.

— Stai puțin, o rugă Bill. Imediat.

Apoi se întoarse iarăși către Harry:

— Atunci, trebuie să te avertizez. Dacă ai făcut orice fel de târg cu Socotici și, mai ales, dacă acest târg implică o comoară, trebuie să ai extrem de mare grijă. Principiile goblinilor despre dreptul de proprietate, plată și răsplată nu sunt la fel cu ale oamenilor. Harry simți un val de disconfort, de parcă i s-ar fi zvârcolit un șerpișor în stomac.

— Cum adică? întrebă el.

— Vorbim despre o altă specie de ființe, îi explică Bill. Înțelegerile dintre vrăjitori și goblini au fost întotdeauna foarte riscante, dar trebuie să o fi aflat deja la cursurile de Istoria Magiei. Ambele părți au fost de vină, nu aș putea susține niciodată că vrăjitorii au fost nevinovați. Totuși, printre goblini se crede, și cei de la Gringotts sunt poate cei mai înflăcărați, că nu se poate avea încredere în vrăjitori când vine vorba despre aur și comori, că nu respectă deloc drepturile de proprietate ale goblinilor.

— Eu respect... Începu Harry, dar Bill clătină din cap.

— Harry, nu înțelegi, nimeni nu poate înțelege, decât dacă a trăit alături de goblini. Pentru un goblin, proprietarul de drept al oricărui obiect este cel care l-a făcut, nu cel care l-a cumpărat. Pentru goblini, toate obiectele făcute de goblini le aparțin lor de drept.

— Dar dacă a fost cumpărat...

— ... atunci consideră că a fost închiriat de cel care a plătit pentru el. Însă detestă noțiunea de obiecte create de goblini, care sunt transmise de către vrăjitori din generație în generație. Ai văzut expresia lui Socotici când tiara a trecut prin fața lui. Nu este de acord. Cred că are senzația, asemenea celor mai aprigi goblini, că obiectul ar fi trebuit să le fie înapoiat goblinilor, după ce primul cumpărător a murit. Ei consideră că obiceiul de a păstra obiectele făcute de goblini, transmiterea lor altor vrăjitori fără a le cere bani este doar cu puțin deasupra furtului.

Acum, Harry avea o presimțire rea; se întrebă dacă Bill nu intuia mai mult decât lăsa să se vadă.

— Tot ce spun, zise Bill, punând mâna pe ușa care dădea spre sufragerie, este să ai mare grijă ce le promiți goblinilor, Harry. Este mai puțin periculos să dai o spargere în Gringotts, decât să încâlci o promisiune făcută unui goblin.

— Da, spuse Harry, în timp ce Bill deschise ușa, da. Mulțumesc. O să țin cont de asta.

Îl urmă pe Bill înapoi la ceilalți și prin minte îi trecu un gând confuz, mai mult ca sigur o consecință a vinului pe care îl băuse. Se părea că avea să devină pentru Teddy Lupin un naș la fel de nechibzuit cum fusese Sirius pentru el.

Capitolul XXVI.

Gringotts.

Definiseră planul și încheiaseră pregătirile. În dormitorul mic, pe șemineu, se afla o eprubetă mică din sticlă, în care era un singur fir de păr lung, negru și aspru (luat de pe puloverul pe care îl purtase Hermione la Conacul Reacredință).

— Și o să folosești chiar bagheta ei, spuse Harry, indicând bagheta din lemn de alun cu o mișcare din cap, așa că vei fi foarte convingătoare, cred eu.

Hermione luă bagheta de parcă s-ar fi așteptat să o înțepe sau să o muște.

— Detest bagheta asta, spuse ea încet. Chiar o urăsc. O simt aiurea, nu funcționează cum trebuie pentru mine... este ca și când ar fi o parte din ea.

Harry nu putea să nu-și amintească de felul în care Hermione desființase faptul că Harry detesta bagheta din lemn de porumbar, insistând că doar își imagina că nu funcționa la fel de bine ca a lui, ferm convinsă că nu era decât o chestiune de exercițiu. Însă alege să nu îi dea același sfat, căci nu părea momentul potrivit să se pună rău cu Hermione, tocmai când mai era atât de puțin până să încerce să spargă Banca Gringotts.

— Dar probabil că o să te ajute să o imiți mai bine, spuse Ron. Gândește-te la tot ce a făcut bagheta asta!

— Tocmai la asta mă refer! spuse Hermione. Aceasta e bagheta care i-a torturat pe părinții lui Neville, pe ei și pe cine știe câți alții! E bagheta care l-a ucis pe Sirius!

Harry nu se gândise la asta; se uită în jos la baghetă și simți o dorință aprigă de a o rupe în două, de a o tăia în jumătate cu sabia lui Cercetaș, care era sprijinită de perete, lângă el.

— Mi-e dor de bagheta mea, spuse Hermione amărâtă. Aș fi vrut ca domnul Ollivander să îmi fi făcut și mie una nouă.

Domnul Ollivander îi trimisese Lunei o baghetă nouă în dimineața aceea. În momentul de față, Luna era pe peluza din spatele casei și îi testa capacitatea la lumina soarelui care se pregătea de asfințit. Dean, căruia bagheta îi fusese luată de către Recuperatori, o privea destul de posomorât.

Harry se uită la bagheta din porumbar, care îi aparținuse înainte lui Draco Reacredință. Fusese surprins, dar mulțumit, să vadă că funcționa pentru el cel puțin la fel de bine ca bagheta Hermionei. Amintindu-și ce le spusese Ollivander despre legile misterioase ale baghetelor, Harry credea că știa care era problema cu bagheta Hermionei: nu câștigase supunerea baghetei din lemn de alun, pentru că nu o luase ea personal de la Bellatrix.

Se deschise ușa de la dormitor și intră Socotici. Harry întinse instinctiv mâna spre mânerul săbiei și o trase mai aproape de el, dar regretă imediat gestul, dându-și seama că goblinul îl observase. Încercă să treacă peste momentul dificil, spunând:

— Tocmai am verificat ultimele detalii, Socotici. Le-am spus lui Bill și Fleur că plecăm mâine și că nu vrem să se trezească ca să ne conducă.

Insistaseră asupra acestui lucru, pentru că Hermione trebuia să se transforme în Bellatrix înainte să plece și, cu cât Bill și Fleur știau sau bănuiau mai puțin despre ce aveau să facă, cu atât era mai bine. De asemenea, le explicaseră că nu se mai întorceau. Dat fiind că pierduseră cortul vechi al lui Perkins în noaptea când îi prinseseră Recuperatorii, Bill le împrumutase un altul. Acum, acesta era împachetat în gentuța cu perluțe, pe care Harry fusese impresionat să afle că Hermione o protejase de Recuperatori vârand-o pur și simplu în șosetă.

Deși aveau să îi lipsească Bill, Fleur, Luna și Dean, ca să nu mai vorbim despre confortul de care se bucuraseră pe parcursul ultimelor câteva săptămâni, Harry abia aștepta să scape de la Shell Cottage. Se săturase să se tot asigure că nu auzea nimeni ce vorbeau, se săturase să tot stea închis în dormitorul micuț și întunecat. Cel mai mult își dorea să scape de Socotici. Totuși, momentul și modul în care aveau să se despartă de goblin fără să îi dea sabia lui Cercetaș rămâneau în continuare întrebări la care Harry nu avea răspuns. Le fusese imposibil să decidă cum să procedeze, de vreme ce goblinul abia dacă îi lăsa singuri pe Harry, Ron și Hermione mai mult de cinci minute la rând.

— Ar putea să-i dea lecții de sufocare până și mamei, mormăi Ron, în timp ce degetele lungi ale goblinului se tot iveau de după uși.

Ținând cont de avertismentul lui Bill, Harry nu putea să nu suspecteze că Socotici se temea să nu fie tras pe sfoară. Hermione se opunea atât de mult șmecheriei pe care o plănuiseră, încât Harry renunțase să mai încerce să o roage să se gândească la cel mai bun mod de a o duce la capăt; în rarele ocazii când reușiseră să scape un pic de Socotici, cea mai bună strategie la care se gândise Ron fusese:

— O să trebuiască să improvizăm, prietene.

Harry dormi prost în noaptea aceea. Era treaz la primele ore ale dimineții, așa că se gândea la cum se simțise înainte să se ducă la Ministerul Magiei și își aminti cât de hotărât era, aproape entuziasmat. Acum era cuprins de atacuri de neliniște, măcinat de îndoieli, nu putea să-și alunge teama că totul se va duce de râpă. Își tot spunea că aveau un plan bun, că Socotici știa cu ce aveau de-a face, că erau bine pregătiți pentru toate dificultățile pe care urma să le întâlnească și, cu toate astea, se simțea neliniștit. O dată sau de două ori, îl auzi pe Ron mișcându-se și fu sigur că și el era treaz, dar în sufragerie dormea și Dean, așa că Harry nu spuse nimic.

Fu ușurat când se făcu șase și putură să iasă din sacii de dormit, să se îmbrace în semiîntuneric și apoi să iasă în grădină, unde aveau să vină și Hermione și Socotici. Era o dimineață răcoroasă, dar era luna mai și nu prea mai bătea vântul. Harry se uită în sus, la stelele care încă scânteiau șters pe cerul întunecat, și ascultă marea izbindu-se de stâncă. Știa că-i va fi dor de zgomotul valurilor.

Se iviseră deja mici lăstari verzi din pământul roșiatic de deasupra mormântului lui Dobby; peste un an, movila avea să fie acoperită în întregime

cu flori. Piatra albă pe care era gravat numele spiridușului prinsese deja un aspect patinat. Acum își dădu seama că nu ar fi putut să aleagă un loc mai frumos pentru a-l înmormânta pe Dobby, dar Harry era mistuit de tristețe la gândul că îl lăsa în urmă. Se uită la mormânt, întrebându-se din nou cum de știuse spiridușul unde să vină ca să îi salveze. Duse absent degetele la punguța pe care o avea în continuare la gât și pipăi bucata ascuțită de oglindă, în care fusese sigur că văzuse ochiul lui Dumbledore. Apoi se întoarse când auzi zgomotul unei uși deschizându-se.

Bellatrix Lestrange traversa peluza, venind spre ei, însoțită de Socotici. În timp ce mergea, își îndesa gentuța cu perluțe în buzunarul interior al unei alte robe vechi, luate de la Casa Cumplită. Cu toate că Harry știa bine că era de fapt Hermione, nu putu să își reprime un fior de scârbă. Era mai înaltă decât el, părul lung și negru îi cădea în valuri pe spate, iar ochii întunecați îl priviră cu dispreț, oprindu-se asupra lui. Însă atunci când vorbi, Harry ghici, în spatele vocii joase a lui Bellatrix, glasul Hermionei.

— A avut un gust absolut dezgustător, mai rău decât Rădăcinile Rotunjoare! Bun, Ron, vino ca să te rezolv...

— Bine, dar nu uita că nu vreau să am barba prea lungă.

— Of, pentru Dumnezeu, nu e un concurs de frumusețe.

— Nu de asta spun, dar este incomodă! Însă mi-a plăcut data trecută când mi-ai făcut nasul un pic mai scurt, încearcă și de data asta.

Hermione oftă și se puse pe treabă, murmurând, în timp ce transformă diverse trăsături ale lui Ron. Avea să-i dea o identitate falsă și sperau să fie protejat de aura malefică a lui Bellatrix. Între timp, Harry și Socotici aveau să stea ascunși sub Pelerina Invizibilă.

— Gata, spuse Hermione. Cum arată, Harry?

În ciuda noii înfățișări, Harry reuși totuși să îl recunoască pe Ron, dar fu convins că aceasta se întâmpla doar pentru că îl cunoștea foarte bine. Ron avea acum părul lung și ondulat, avea barbă și mustață castanii și dese, nu avea deloc pistrii, nasul îi era lat și scurt și sprâncenele stufoase.

— Mă rog, nu e genul meu, dar merge, spuse Harry. Pornim?

Toți trei se uitară în urmă, spre Shell Cottage, era cufundată în întuneric și tăcere, sub un cer pe care se stingeau stelele. Apoi se întoarseră și se îndreptară spre locul unde nu mai funcționa Vraja Fidelius, imediat după zidul grădinii, unde aveau posibilitatea să Dispară. Când ieșiră pe poartă, Socotici zise:

— Harry Potter, cred că ar trebui să mă cațăr acum.

Harry se aplecă și goblinul i se cațără în spate, înlănțuindu-și mâinile în jurul gâtului lui Harry. Nu era greu, dar lui Harry nu îi plăcea să îl știe în spatele lui și nu îi plăcea nici puterea nebănuită cu care se agăța de el. Hermione scoase Pelerina Invizibilă din gentuța cu perluțe și o aruncă peste amândoi.

— Perfect, spuse ea, aplecându-se să verifice dacă îi erau acoperite picioarele lui Harry. Nu se vede nimic. Să mergem!

Harry se învârti pe loc, cu Socotici pe umeri, concentrându-se cât de tare putea asupra „Ceaunului crăpat”, hanul pe unde se intra în Aleea Diagon. Goblinul îl ținu și mai strâns, când fură acoperiți de întuneric, și, câteva secunde mai târziu, picioarele lui Harry atinseră trotuarul. Când deschise ochii, văzu în fața lui Charing Cross Road. Încuiații treceau grăbiți pe lângă ei, având expresiile unor câini bătuți, specifice primelor ore ale dimineții, fără să bănuiască nimic despre existența micuțului han. Barul din „Ceaunul crăpat” era aproape pustiu. Tom, proprietarul cocoșat și știrb, lustruia paharele în spatele tejghelei de la bar, iar câțiva vrăjitori care discutau în șoaptă într-un colț îndepărtat, se uitară curioși la Hermione și se retraseră în umbră.

— Doamnă Lestrangle, bolborosi Tom, plecându-și fruntea slugarnic, când Hermione trecu prin dreptul lui.

— Bună dimineața, spuse Hermione și, când se strecură pe lângă el, cu Socotici în spate, sub pelerină, Harry văzu că Tom părea surprins.

— Prea politicoasă, îi șopti Harry la ureche Hermionei când ieșiră din han în curtea mică din spate. Trebuie să îi tratezi ca pe niște gunoaie!

— Bine, bine!

Hermione scoase bagheta lui Bellatrix și atinse o cărămidă din zidul din fața lor, fără un scop precis. Cărămizile începură să se învârtă imediat, în mijlocul lor apărând o gaură care se făcu din ce în ce mai mare, formând până la urmă o arcadă care dădea spre o stradă pavată, Aleea Diagon.

Era liniște, de-abia era ora la care începeau să se deschidă magazinele și erau foarte puțini cumpărători. Strada pavată și șerpuită se schimbă foarte mult față de locul plin de viață pe care îl vizitase Harry înaintea primului său semestru la Hogwarts, cu atât de mult timp în urmă. Ca niciodată până atunci, fuseseră baricadate mai multe magazine, cu toate că, de când fusese el ultima oară aici, mai multe magazine dedicate Magiei Negre își făcuse apariția. De pe numeroase afișe lipite pe mai multe vitrine, chipul lui Harry se uita urât, iar sub el scria: Indezirabilul Numărul Unu.

Mai mulți oameni ponosiți stăteau ghemuiți în praguri. Îi auzi gemând spre câțiva trecători, cerând galbeni, insistând că erau de fapt vrăjitori. Unul dintre bărbați avea un bandaj însângerat pe un ochi. Când porniră de-a lungul străzii, cerșetorii o zăriră pe Hermione. Păreau să se topească din fața ei, trăgându-și glugile peste față și fugind cât puteau de repede.

Hermione se uită intrigată în urma lor, până când bărbatul cu bandajul însângerat veni clătinându-se și se postă chiar în calea ei.

— Copiii mei! răcni el, arătând spre Hermione.

Avea vocea spartă, stridentă, părea să nu fie în toate mințile.

— Unde sunt copiii mei? Ce ai făcut cu ei? Tu știi, tu știi!

— E-eu nu... se bâlbâi Hermione.

Bărbatul se năpusti spre ea, încercând să o prindă de gât, însă atunci fu aruncat pe spate, cu o bufnitură, însoțită de o lumină roșiatică, și căzu, pierzându-și cunoștința. Ron stătea acolo, cu bagheta încă întinsă, citindu-i-se expresia șocată pe sub barbă. De o parte și de alta a străzii își făcură apariția

chipuri la ferestre, în timp ce câțiva cumpărători care păreau prosperi își strânseseră robele în jurul lor și o luară la fugă, grăbindu-se să plece de acolo. Intrarea lor pe Aleea Diagon fu cât se poate de evidentă. Pentru o clipă, Harry se întrebă dacă nu ar fi fost mai bine să plece acum și să încerce un alt plan. Însă, înainte de a apuca să discute între ei, auziră de deasupra un strigăt.

— Vai, doamna Lestrangle!

Harry se întoarse repede și Socotici îl strânse și mai tare de gât. Un vrăjitor înalt și slab, cu părul cărunt, stufos ca o coroană, și nasul lung și ascuțit, venea cu pași mari spre ei.

— Este Travers, șuieră goblinul în urechea lui Harry, dar, în clipa aceea, Harry nu își dădu seama cine era Travers.

Hermione stătea cât putea de dreaptă și spuse pe un ton extrem de disprețuitor:

— Tu ce mai vrei?

Travers se opri brusc, părând jignit.

— Este un alt Devorator ol Morții! șopti Socotici și Harry se apleca într-o parte, să îi spună la ureche Hermionei.

— Nu am vrut decât să te salut, spuse Travers cu răceală, dar dacă prezența mea nu este binevenită...

Harry îi recunoscuse acum vocea: Travers era unul dintre Devoratorii Morții care veniseră la casa lui Xenophilius.

— Nu, nu, nu este așa, Travers, spuse Hermione repede, încercând să își acopere greșeala. Ce mai faci?

— Ei bine, mărturisesc că mă mir să te văd prin oraș, Bellatrix.

— Da? De ce anume? întrebă Hermione.

— Păi, tuși Travers, am auzit că celor din Conacul Reacredință li s-a interzis să îl părăsească după... da... evadare.

Harry se rugă ca Hermione să nu se piardă cu firea. Dacă era adevărat, Bellatrix nu ar fi trebuit să fie văzută în public.

— Lordul întunecat îi iartă pe cei care l-au servit cu credință în trecut, spuse Hermione, imitând magistral atitudinea disprețuitoare a lui Bellatrix. Poate că înțelegerea ta cu el nu este atât de bună ca a mea, Travers.

Cu toate că Devoratorul Morții păru insultat, se vedea că era totodată și mai puțin suspicios. Se uită la bărbatul pe care tocmai îl împietrise Ron.

— Cu ce te-a jignit?

— Este irelevant, nu o va mai face a doua oară, răspunse Hermione pe un ton indiferent.

— Unii dintre cei cărora le-au fost luate baghetele pot fi dificili, spuse Travers. Nu am nimic de obiectat atâta timp cât doar cerșesc, dar, săptămâna trecută, o femeie m-a rugat să vorbesc în numele ei la minister. „Sunt o vrăjitoare, domnule, sunt vrăjitoare, dați-mi voie să v-o dovedesc!” spuse el imitând vocea subțire a acesteia. De parcă i-aș fi dat bagheta mea. Dar a cui baghetă o folosești acum, Bellatrix? întrebă Travers curios. Am auzit că a ta a fost...

— Am bagheta mea, spuse Hermione cu răceală, ridicând bagheta lui Bellatrix. Și nu știu ce zvonuri ai auzit, Travers, dar mi se pare că, din păcate, ești foarte prost informat.

Travers păru puțin jignit și se întoarse acum spre Ron.

— Cine este prietenul tău? Nu îl recunosc.

— Este Dragomir Despard, spuse Hermione.

Hotărâseră că un străin fictiv era cea mai bună acoperire pentru Ron.

— Nu știe aproape deloc engleză, dar simpatizează cu țelurile Lordului Întunecat. A venit aici din Transilvania, ca să afle mai multe despre noul nostru regim.

— Chiar așa? îmi pare bine, Dragomir.

— Mipar bin, spuse Ron, întinzând mâna.

Travers întinse două degete și dădu mâna cu Ron, de parcă s-ar fi temut să nu se murdărească.

— Deci ce te aduce pe tine și... ăă... pe prietenul tău simpatizant pe Aleea Diagon, așa de devreme? întrebă Travers.

— Trebuie să merg la Gringotts, îi explică Hermione.

— Vai de mine, și eu, spuse Travers. Galbenii, afurisiții de galbeni! Nu putem trăi fără ei, deși mărturisesc că îmi displace nevoia de a ne alia cu prietenii noștri cu degete lungi.

Harry simți cum Socotici își strânse, pentru o clipă, și mai tare mâinile în jurul gâtului lui.

— Mergem? spuse Travers, făcându-i semn Hermionei să o ia înainte.

Hermione nu avu de ales și merse cu el de-a lungul străzii pavate și strâmbe, spre locul unde clădirea albă a Băncii Gringotts se ridica deasupra prăvăliilor mici. Ron li se alătură, iar Harry și Socotici merseră în urma lor.

Un Devorator al Morții suspicios era chiar ultimul lucru de care aveau nevoie și cel mai rău era că, dacă Travers mergea împreună cu cine credea el că era Bellatrix Lestrange, Harry nu avea cum să comunice cu Hermione și Ron. Ajunseră parcă prea repede în fața scărilor de marmură care duceau spre ușile mari din bronz. Așa cum îi avertizase deja Socotici, goblinii arțăgoși care stăteau de obicei în fața intrării fuseseră înlocuiți cu doi vrăjitori, care aveau amândoi niște bețe lungi, subțiri și aurii.

— Ah, Probele de Probitate, oftă Travers teatral, atât de primitive și, totuși, atât de eficiente!

Începu să urce treptele, plecând capul în stânga și în dreapta spre vrăjitori, care ridicară nuiielele aurii și le plimbară de sus până jos, în fața lui. Harry știa că probele detectau vrăji de tănuire și obiecte magice ascunse. Știind că mai avea doar câteva secunde la dispoziție, Harry îndreptă bagheta lui Draco pe rând spre fiecare dintre paznici și șopti: „Confundo!” de două ori. Travers se uita în sala de dincolo de ușile de bronz și nu observă că ambii paznici tresăriră ușor când fură loviți de vrăji.

Părul lung și negru al Hermionei flutura în timp ce urca treptele.

— Numai o clipă, doamnă, spuse paznicul, ridicând proba.

— Dar tocmai m-ai verificat! spuse Hermione, pe tonul arogant și imperativ al lui Bellatrix.

Travers se întoarse, cu sprâncenele ridicate. Paznicul era derutat.

Se holbă la proba subțire din aur și apoi la tovarășul său, care spuse cu o voce oarecum confuză:

— Da, tocmai i-ai verificat, Marius.

Hermione înainta elegant alături de Ron; Harry și Socotici merseră repede, nevăzuți, în spatele lor. Când trecură pragul, Harry aruncă o privire înapoi, amândoi vrăjitorii se scărpinau în cap. Doi goblini stăteau în fața ușilor din interior, care erau făcute din argint și pe care se afla poezia care avertiza că potențialii hoți vor fi aspru pedepsiți. Harry se uită în sus, la ea, și dintr-odată îl fulgeră o amintire foarte limpede: stătea chiar în locul acela, în ziua când împlinise unsprezece ani; fusese cea mai frumoasă aniversare din viața lui, iar alături de el se afla Hagrid, care îi zicea: „Așa cum îți spuneam, ar trebui să fii complet nesăbuit să încerci să jefuiești banca asta”. Gringotts i se păruse un loc uluitor în ziua aceea, depozitul fermecat al unui tezaur de aur pe care nu știuse niciodată că îl avea, și nu și-ar fi imaginat în viața lui că avea să se întoarcă acolo pentru a fura. Însă în doar câteva secunde ajunseră în holul imens din marmură al băncii.

La ghișeu lung erau goblini așezați pe taburete înalte, servind primii clienți din ziua aceea. Hermione, Ron și Travers se îndreptară către un goblin bătrân, care examina cu lupa o monedă groasă din aur. Hermione îl lăsă pe Travers să i-o ia înainte, sub pretextul că îi explica lui Ron caracteristicile sălii.

Goblinul aruncă într-o parte moneda pe care o ținea și spuse ca pentru sine:

— Aur de-al spiridușilor irlandezi.

Apoi îi ură bun venit lui Travers, care îi dădu o cheiță din aur.

Goblinul o cercetă și i-o dădu înapoi.

Hermione făcu un pas înainte.

— Doamnă Lestrage! exclamă goblinul, în mod evident uimit. Vai de mine! Cu ce... cu ce vă pot fi de folos?

— Doresc să îmi vizitez depozitul, spuse Hermione.

Pentru o clipă, bătrânul goblin păru scârbit. Harry aruncă o privire în jur. Nu numai că Travers stătea în spatele lor, urmărindu-i, dar încă niște goblini se întrerupseseră din lucru, pentru a se holba la Hermione.

— Aveți un mod de a vă... identifica? întrebă goblinul.

— Identificare? E-este prima dată când mi se cere să mă identific! spuse Hermione.

— Știu! îi șopti Socotici la ureche lui Harry. Trebuie să fi fost preveniți că ar putea veni impostori!

— Este de ajuns să ne arătați bagheta, doamnă, spuse goblinul. Goblinul întinse mâna, care îi tremura puțin. Harry avu brusc o revelație înspăimântătoare, goblinii de la Gringotts aflaseră că bagheta lui Bellatrix fusese furată.

— Fă ceva, fă ceva acum, îi șopti Socotici la ureche lui Harry. Blestemul Imperius!

Harry ridică bagheta din porumbar sub pelerină, o îndreptă spre goblinul bătrân și șopti, pentru prima dată în viața lui: „Imperio!”.

O senzație ciudată trecu fulgerător prin mâna lui Harry, o căldură care părea să pornească din minte îl furnică și începu să i se prelingă prin tendoane și prin vene, legându-l de baghetă și de blestemul pe care tocmai îl aruncase. Goblinul luă bagheta lui Bellatrix, o examinează cu atenție și apoi spuse:

— A, v-ați făcut o baghetă nouă, doamna Lestrage!

— Poftim? spuse Hermione. Nu, nu, este a mea.

— O baghetă nouă? spuse Travers, apropiindu-se din nou de ghișeu, sub privirile tuturor goblinilor din jur. Dar cum, ce creator de baghete ți-a făcut-o?

Harry acționează fără să gândească: își îndreptă bagheta spre Travers și șopti din nou: „Imperio!”.

— A, da, am înțeles, spuse Travers, uitându-se la bagheta lui Bellatrix. Da, este foarte frumoasă. Și funcționează bine? Întotdeauna am fost de părere că baghetele trebuie dresate într-un fel, tu nu?

Hermione părea complet uluită, dar, spre marea ușurare a lui Harry, acceptă schimbarea bizară a evenimentelor fără să comenteze. Bătrânul goblin din spatele ghișeului bătu din palme și un goblin mai tânăr își făcu apariția.

— Voi avea nevoie de Răsunători, îi spuse el goblinului, care plecă imediat și se întoarse peste câteva clipe cu un sac din piele, care părea plin cu bucăți de metal care zăngăneau, și i-l înmână goblinului mai bătrân. Bun, bun! Doamnă Lestrage, vă rog să mă însoțiți, spuse bătrânul goblin, sărind de pe taburet și dispărând dedesubt. Să vă conduc la depozitul dumneavoastră.

Apăru la capătul ghișeului, fugind vesel spre ei; conținutul sacului din piele zăngănea în continuare. Travers stătea acum nemișcat și cu gura larg deschisă. Ron atrăgea atenția asupra acestui fapt ciudat, privindu-l pe Travers derutat.

— Stai puțin, Bogrod!

Un alt goblin apăru repede de după tejghea.

— Am primit anumite instrucțiuni, spuse el, făcând o plecăciune în fața Hermionei. Iertați-mă, doamnă Lestrage, dar există ordine speciale în privința depozitului Lestrage.

Îi șopti repede ceva la ureche lui Bogrod, dar goblinul care era sub puterea Blestemului Imperius îl dădu la o parte.

— Știu care sunt instrucțiunile. Doamna Lestrage vrea să își viziteze depozitul... o familie străveche... vechi clienți... pe aici, vă rog.

Și, tot zăngănind, se îndreptă către una dintre numeroasele uși din sală. Harry se uită înapoi la Travers, care rămăsese pironit locului și părea neobișnuit de absent, și luă o decizie. Cu o șfichiuire a baghetei îl făcu pe Travers să vină cu ei, mergând umil în urma lor, până ce ajunseră la ușă și trecură pe un culoar din piatră neșlefuită, luminat cu torțe aprinse, care se afla dincolo de ea.

— Avem probleme, bănuiesc ceva, spuse Harry, când ușa se trânti în urma lor și el își dădu jos Pelerina Invizibilă.

Socotici sări de pe umerii lui Harry, iar Travers și Bogrod nu părură deloc surprinși să îl vadă pe Harry Potter apărând dintr-odată în mijlocul lor.

— Sunt sub puterea Blestemului Imperius, adăugă el, răspunzând în acest fel întrebărilor lui Hermione și Ron, foarte derutați de comportamentul lui Travers și Bogrod, care înțepeniseră amândoi, complet absenți. Nu cred că am făcut vraja destul de puternică, nu știu...

Îi trecu prin minte un alt crâmpeli de amintire, ce îi strigase adevărata Bellatrix Lestrange, când încercase prima oară să folosească un Blestem de Neiertat: „Trebuie să ți-o dorești cu adevărat, Potter!”

— Ce facem? întrebă Ron. Să plecăm acum, cât mai putem?

— Dacă avem cum, spuse Hermione, uitându-se înapoi la ușa care dădea în sală, unde se putea întâmpla orice.

— Am ajuns până aici, eu zic să mergem mai departe, îi sfătui Harry.

— Bun! spuse Socotici. Deci avem nevoie de Bogrod, ca să conducă vagonetul, fiindcă eu nu mai am dreptul să o fac. Dar vrăjitorul nu va avea loc.

Harry își îndreptă bagheta spre Travers.

— Imperio!

Vrăjitorul se întoarse și porni vioi de-a lungul șinei întunecate.

— Ce l-ai pus să facă?

— Să se ascundă, spuse Harry.

Își îndreptă apoi bagheta spre Bogrod; acesta fluieră și chemă un vagonet care apăru din întuneric, huruind pe șine. Când începură să se cațere în el, Harry fu sigur că în sala din spatele lor se auzeau niște strigăte. Bogrod și Socotici se instalaseră în față, iar Harry, Ron și Hermione stăteau înghesuiți în spate.

Vagonetul se smuci și porni, prinzând viteză. Trecură pe lângă Travers, care se strecură într-o nișă din perete, apoi vagonetul începu să șerpuiască și să cotească pe culoarele ca de labirint, înclinându-se mereu mai în față. Din cauza huruitului vagonetului pe șine, Harry nu mai auzea nimic. În timp ce șerpuiiau printre stalactite, coborând din în ce mai mult, părul îi flutura în spate, dar Harry tot nu înceta să se uite peste umăr. I se părea că lasă urme cât casa. Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea că fusese o idee foarte proastă ca Hermione să se deghizeze în Bellatrix Lestrange și să vină cu bagheta lui Bellatrix, când Devoratorii Morții știau cine o furase.

Ajunseseră mult mai departe decât fusese Harry vreodată în Gringotts, cotiră foarte brusc, în viteză, și văzură în fața lor, cu doar câteva secunde înainte de a ajunge la ea, o cascadă care șiroia direct pe șine. Harry îl auzi pe Socotici strigând: „Nu!”, dar nu se puse frână – trecură valvârtej prin ea. Harry avea ochii și gura pline cu apă, nu vedea nimic și nu putea respira, apoi, cu o smucitură îngrozitoare, vagonetul se răsturnă și fură cu toții azvârliți în afară. Harry îl auzi făcându-se mici fărâme de zidul tunelului, o auzi pe Hermione

strigând ceva, simți cum plutea înapoi pe pământ, de parcă ar fi fost ușor ca o pană, și ateriză nevătămat în interiorul tunelului stâncos.

— V-Vrajă de Amortizare, bolborosi Hermione, în timp ce Ron o ridică în picioare. Spre groaza lui Harry, Hermione nu mai arăta ca Bellatrix, ci stătea acolo, îmbrăcată într-o robă mult prea mare pentru ea, udă learcă și având din nou înfățișarea ei obișnuită. Ron era din nou roșcat și fără barbă. Își dădură seama de aceasta în timp ce se uitau unul la celălalt, pipăindu-și fețele.

— Cascada Tâlharilor! spuse Socotici, ridicându-se și uitându-se înapoi la cascada de pe șine, despre care Harry știa acum că nu fusese doar niște apă. Elimină toate farmecele și deghizările magice! Știu că sunt impostori în Gringotts, au declanșat măsuri de securitate împotriva noastră!

Harry o văzu pe Hermione verificând dacă mai avea încă gentuța cu perluțe și își vârî repede mâna sub haină, pentru a se asigura că nu pierduse Pelerina Invizibilă. Apoi se întoarse și îl văzu pe Bogrod clătînând din cap uluit, Cascada Tâlharilor părea să fi ridicat Blestemul Imperius.

— Avem nevoie de el, spuse Socotici, nu putem să intrăm în depozit fără un goblin de la Gringotts. Și avem nevoie de Răsunători!

— Imperio! rosti Harry din nou.

Ecoul vocii sale răsună în tunelul de piatră, în timp ce senzația năvalnică de control care-i plecă din creier și ajunsese până în baghetă se făcu iar simțită. Bogrod se supuse iarăși voinței lui, iar expresia de uimire se transformă într-una de indiferență politicoasă. În timpul acesta, Ron se grăbi să ridice sacul din piele în care erau sculele de metal.

— Harry, cred că aud pe cineva venind! spuse Hermione, îndreptă bagheta lui Bellatrix spre cascadă și strigă: Protego!

Văzură cum Vraja Scut zbură de-a lungul tunelului și blocă șuvoiul de apă fermecată.

— Bine gândit, spuse Harry. Condu-ne, Socotici!

— Cum o să mai ieșim de aici? întrebă Ron, în timp ce înaintau repede în întuneric după goblin, cu Bogrod în urma lor, gâfâind ca un câine bătrân.

— Hai să ne facem griji pentru asta când va fi cazul! Spuse Harry. Încercă să-și ciulească urechile, i se păru că aude ceva zăngănind și mișcându-se în apropiere. Socotici, cât mai avem de mers?

— Nu mult, Harry Potter, nu mult...

Cotiră și văzură ființa uriașă la care Harry se așteptase, dar tot se opriră brusc cu toții. În fața lor se afla un dragon imens, priponit de pământ, blocând accesul la patru sau cinci dintre depozitele aflate la cea mai mare adâncime. Solzii dragonului deveniseră moi și cu o culoare palidă pe parcursul numeroșilor ani pe care-i petrecuse închis sub pământ; ochii îi avea de-un roz lăptos, picioarele din spate îi erau încătușate în niște inele masive, de care erau legate lanțuri prinse de niște piroane enorme, înfipte adânc în piatră. Avea aripile mari și cu spini strânse aproape de corp, s-ar fi umplut încăperea dacă le-ar fi deschis, iar când își întoarse capul urât spre ei, răgetul său făcu tunelul

din piatră să se cutremure; deschise gura și scuipe un jet de foc, care îi făcu să o ia la goană înapoi, în lungul tunelului.

— Este pe jumătate orb, gâfâi Socotici, dar asta îl face și mai fioros. Cu toate acestea, avem cum să îl controlăm. A învățat la ce să se aștepte când vin Răsunătorii. Dă-mi-i.

Ron îi dădu sacul lui Socotici și goblinul scoase mai multe instrumente mici din metal, care, atunci când erau scuturate, scoteau un zgomot răsunător, ca de ciocane care loveau nicovale.

Socotici le împărți și Bogrod primi supus instrumentul care îi reveni.

— Știți ce să faceți, le spuse Socotici lui Harry, Ron și Hermione. Când aude zgomotul acesta, se așteaptă la durere: se va da înapoi și Bogrod va trebui să pună palma pe ușa depozitului.

Înaintară și veniră din nou de după colț, scuturând Răsunătorii, iar zgomotul acestora reverberă în pereții din piatră, amplificat puternic, astfel încât Harry avu senzația că, în larma generală, îi vibra până și creierul. Dragonul scoase un răget răgușit, apoi se retrase. Harry văzu că tremura; când se duseră mai aproape, observă că avea cicatricile unor tăieturi adânci pe bot, iar bănuiala lui era că fusese învățat să se teamă de săbii încinse în momentul când auzea Răsunătorii.

— Fă-l să pună palma pe ușă! îl îndemnă Socotici pe Harry, care își îndreptă din nou bagheta spre Bogrod.

Bătrânul goblin se supuse, așezându-și mâna pe lemn, ușa depozitului dispăru și le dezvălui o deschidere ca de grotă, plină de sus până jos cu monede și pocale din aur, armuri din argint, piei de animale ciudate, unele cu țepi lungi, altele cu aripi care atârnav, sticle cu poțiuni, decorate cu nestemate, și un craniu care încă purta o coroană.

— Căutați, repede! spuse Harry, când intrară cu toții grăbiți în depozit. Le descrisese cupa lui Astropuf lui Ron și Hermionei, dar, dacă în depozit era Horcruxul misterios, nu aveau cum să știe cum arăta, însă abia dacă avu timp să arunce o privire în jur, când din spatele lor se auzi un zgomot metalic înăbușit.

Ușa apăruse din nou, iar ei rămaseră închiși în depozit, cufundați în beznă.

— Nu contează, o să ne poată da drumul Bogrod! îi liniști Socotici, când Ron scoase un strigăt de surprindere. Aprindeți baghetele, nu vreți? Și... să ne grăbim, avem foarte puțin timp!

— Lumos!

Harry plimbă raza baghetei în jur, lumina căzu peste bijuterii scânteietoare și, pe un raft înalt, văzu sabia falsă a lui Cercetaș, într-o grămadă de lanțuri. Ron și Hermione își aprinseseră și ei baghetele și acum examinau mormanele de obiecte din jurul lor.

— Harry, crezi că ar putea fi... Aaahh!

Hermione țipă de durere și Harry își îndreptă bagheta spre ea, la timp pentru a vedea cum un pocal decorat cu nestemate îi cade din mână, dar în

momentul în care căzu, se sparse și se transformă într-o ploaie de pocale, astfel încât, o secundă mai târziu, se auzi un zgomot metalic și podeaua fu acoperită cu pocale identice, care se rostogoleau în toate părțile, fiind imposibil de distins care era cel original.

— M-a fript! gemu Hermione, băgându-și degetele arse în gură.

— Au adăugat Blesteme Geminio și Flagrante! Spuse Socotici. Tot ce atingeți se va duplica și vă va arde, dar copiile sunt lipsite de valoare. Și dacă veți atinge în continuare comoara, până la urmă veți muri striviți de greutatea aurului care se dublează!

— Bine, nu vă atingeți de nimic! strigă Harry disperat, dar chiar în clipa în care o spuse, Ron lovi din greșeală cu piciorul unul dintre pocalele căzute și încă douăzeci apărură ca printr-o explozie. Ron sărea pe loc, fiindcă o bucată din pantof îi fusese arsă din cauza contactului cu metalul încins.

— Stai locului, nu te mișca! spuse Hermione, ținându-l pe Ron.

— Aruncați o privire împrejur doar! spuse Harry. Nu uitați, cupa e mică și din aur, are un bursuc gravat pe ea și două toarte. În rest, vedeți dacă nu zăriți pe undeva simbolul lui Ochi-de-Șoim, șoimul.

Își îndreptară baghetele spre fiecare nișă și crevasă, învârtindu-se cu grijă pe călcâie. Era imposibil să nu se atingă de nimic. Harry făcu să cadă o cascadă de galioni falși pe podea, lângă pocale, și acum abia dacă mai aveau pe unde să calce. Aurul strălucitor și încins scânteia, astfel încât depozitul semăna cu un imens cuptor.

Bagheta lui Harry lumina scuturi și coifuri făurite de goblini, așezate pe rafturi până în tavan. Înălță raza din ce în ce mai sus, până când găsi dintr-odată un obiect care îi făcu inima să îi tresalte de emoție și mâna să îi tremure.

— E acolo, e acolo, sus!

Ron și Hermione își îndreptară și ei baghetele înspre locul respectiv, astfel încât micuța cupă din aur scânteia în lumina a trei baghete: cupa care îi aparținuse Helgăi Astropuf, care ajunsese apoi în posesia lui Hepzibah Smith, de la care o furase Tom Cruplud.

— Și cum naiba o să ajungem tocmai acolo fără să atingem nimic? întrebă Ron.

— Accio Cupă! strigă Hermione, care în mod evident uitase, din cauza disperării, ce le spusese Socotici în timpul ședințelor în care stabiliseră planul.

— Nu merge, nu merge! se răsti goblinul.

— Atunci, ce să facem? se răsti Harry, uitându-se urât la goblin. Socotici, dacă vrei sabia, atunci o să trebuiască să ne mai ajuți cu... stai așa! Pot să le ating cu sabia? Hermione, dă-mi-o!

Hermione căută în interiorul robei, scoase gentuța cu perluțe, scotoci pentru câteva secunde și apoi scoase sabia scânteietoare. Harry o înșfacă de mânerul încastrat cu rubine și atinse vârful lamei de o carafă din argint din apropiere; aceasta nu se duplică.

— Dacă aș reuși să trec sabia printr-o toartă... dar cum să ajungă acolo, sus?

Raftul pe care se afla cupa era prea sus ca să ajungă la el oricare dintre ei, chiar și Ron, care era cel mai înalt. Căldura pe care o degaja comoara vrăjită se ridica în valuri și lui Harry îi șiroia transpirația pe față și pe spate, în timp ce se chinuia să găsească un mod de a ajunge la cupă. Tocmai atunci îl auzi și pe dragon, care scoase un răget îngrozitor dincolo de ușă, iar zăngănitul se apropia din ce în ce mai tare.

Acum chiar erau blocați acolo, nu aveau pe unde să iasă, decât pe ușă, și se părea că din partea cealaltă se îndrepta spre ei o armată de goblini. Harry se uită la Ron și Hermione și le citi groaza pe chip.

— Hermione, spuse Harry, în timp ce țacănitul se auzea și mai tare, trebuie să ajung acolo, trebuie să o distrugem!

Hermione ridică bagheta, o îndreptă spre Harry și șopti:

— Levicorpus.

Harry fu suspendat în aer de gleznă, lovi o armură și din ea țâșniră copii ca niște trupuri incandescente, umplând spațiul aglomerat. Ron, Hermione și cei doi goblini țipară de durere, fiind răsturnați peste alte obiecte, care începură și ele să se dubleze. Îngropați pe jumătate sub valuri din ce în ce mai mari de comori încinse, se zbăteau și strigau, în timp ce Harry vârî sabia prin mânerul cupei lui Astropuf, trăgând-o pe lamă.

— Impervius! strigă Hermione, încercând să se protejeze pe ea, pe Ron și pe goblini de metalul care îi ardea.

Atunci se auzi cel mai groaznic țipăt de până atunci și Harry se uită în jos: Ron și Hermione erau îngropați până la mijloc în comoară, chinându-se să îl țină la suprafață pe Bogrod, dar Socotici se scufundase cu totul și nu i se mai vedeau decât vârful degetelor. Harry îl apucă de degete pe Socotici și trase.

Goblinul, plin de bășici, ieșea încet la suprafață, urlând de durere.

— Liberacorporus! strigă Harry, și el și Socotici aterizară cu o bufnitură pe comoara care sporea, iar lui Harry îi zbură sabia din mână.

— Ia-o! strigă Harry, în timp ce se străduia să suporte durerea provocată de metalul încins care îi atingea pielea.

Socotici se cățăraseră pe umerii lui din nou, hotărât să evite valurile din ce în ce mai abundente de obiecte incandescente.

— Unde e sabia? Cupa era pe ea!

Zăngănitul din partea cealaltă a ușii devenea asurzitor. Era prea târziu.

— Acolo!

Socotici fu cel care o văzuse și el se aruncase după ea, moment în care Harry își dădu seama că goblinul nu se așteptase niciodată ca ei să se țină de cuvânt. Ținându-se strâns cu o mână de părul lui Harry, pentru a se asigura că nu avea să cadă în marea de aur încins, Socotici înșfacă mânerul săbiei și o ridică sus, unde Harry nu putea să ajungă la ea.

Cupa micuță de aur, care atârna de lamă, lângă mânerul săbiei, fu aruncată cât colo. Având încă goblinul în cârcă, Harry se aruncă și o prinse și nu îi dădu drumul, deși simțea cum îl ardea, nici măcar atunci când nenumărate cupe ale lui Astropuf îi țâșniră din pumn, căzând ca o ploaie peste

el. În timp ce ușa depozitului se deschise încă o dată, simți cum aluneca, fără să poată face nimic, pe o avalanșă din ce în ce mai masivă de aur și argint incandescent, care îi purta pe el, Ron și Hermione afară din depozit. Foarte puțin conștient de durerea provocată de arsurile de pe tot corpul și purtat în continuare de comoara care se duplica, Harry băgă cupa în buzunar și întinse mâna în sus, ca să recupereze sabia, dar Socotici dispăruse. Cu primul prilej, se lăsase să alunece de pe umerii lui Harry și fugise spre goblinii din jurul lui, fluturând sabia și strigând: „Hoții! Hoții! Ajutor! Hoții!”. Dispăruse în mijlocul mulțimii care se apropia, dintre care toți erau înarmați cu pumnale și îl acceptară necondiționat.

Alunecând pe metalul încins, Harry reuși să se ridice și știu că singura lor scăpare era să treacă de ei.

— Stupefy! strigă el, iar Ron și Hermione i se alăturară.

Jeturi de lumină roșie zburară spre mulțimea goblinilor și unii căzură, în timp ce alții înaintară. Harry văzu mai mulți paznici vrăjitori, care veneau în fugă de după colț. Dragonul priponit scoase un răget și scuiă flăcări asupra goblinilor, vrăjitorii fugiră, încovoiați, înapoi pe unde veniseră și Harry avu o străfulgerare de inspirație sau de nebunie. Îndreptă bagheta spre cătușele groase cu care era ținută de pământ creatura și strigă:

— Relashio!

Cătușele se desfăcură cu un zgomot răsunător.

— Pe aici! strigă Harry și, în timp ce arunca în continuare Vraji de Împietrire spre goblinii care înaintau, sări înspre dragonul cel orb.

— Harry, Harry, ce faci? strigă Hermione.

— Urcați-vă, hai!

Dragonul nu își dăduse seama că era liber. Harry găsi genunchiul unui picior din spate și se cațără pe spatele lui.

Solzii erau tari ca oțelul, nici nu părea să îl simtă. Întinse mâna, o trase în sus și pe Hermione, iar Ron urcă în spatele lor. O clipă mai târziu, dragonul realizează că nu mai era priponit.

Se ridică pe picioarele din spate și mai scoase un răget de groază. Harry își înfipse genunchii, ținându-se cât putu de strâns de solzii zimțați, când dragonul își desfăcu aripile, răsturnându-i ca pe popice pe goblinii care țipau, într-o parte și în alta, și se ridică de la sol. Harry, Ron și Hermione se lipiră de spatele lui, aproape atingând tavanul, când dragonul se năpusti spre tunel, în timp ce goblinii care îi urmăreau începură să arunce pumnale care alunecau paralel cu pielea.

— N-o să putem ieși, e prea mare! strigă Hermione, dar dragonul deschise gura și scuiă iarăși foc, dărâmând tunelul.

Podeaua și tavanul crăpară și se făcură fărâmițe. Dragonul înainta în forță, croindu-și drum cu ajutorul ghearelor. Harry ținea ochii bine închiși, din cauza căldurii și prafului, asurzit de zgomotul pietrelor care se prăbușeau și de răgetele dragonului.

Nu putea decât să se țină strâns de spatele lui, așteptându-se să îl azvârle în orice clipă, apoi o auzi pe Hermione strigând: Defodio!

Îl ajuta pe dragon să lărgească culoarul, decupând tavanul în timp ce se chinuia să avanseze, spre aer mai curat, departe de goblinii care urlau și zăngăneau. Harry și Ron o imitară, năruind bucăți din tavan cu ajutorul altor vrăji menite să macine în piatră. Trecură pe lângă lacul subteran, iar creatura uriașă care se târa și mârâia păru să simtă libertatea și spațiul deschis înaintea lor. În spate, culoarul era plin de mișcările cozii imense cu țepi a dragonului, de bucăți mari de stâncă, stalactite uriașe, fragmentate, și de zăngănitul goblinilor, care părea din ce în ce mai înăbușit, în timp ce în fața lor aveau cale liberă, datorită flăcărilor aruncate de dragon.

Până la urmă, prin puterea cumulată a vrăjilor lor și prin forța brută a dragonului, năvăliră afară din culoar și ajunseră în sala de marmură. Goblinii și vrăjitorii țipau de mama focului și fugiră să se adăpostească, prilej cu care dragonul avu în sfârșit loc să își întindă aripile. Își întoarse capul cu corn, inspirând aerul rece de afară, și porni, cu Harry, Ron și Hermione ținându-se în continuare de spatele lui. Ieși cu forța prin ușile din metal, pe care le lăsă strâmbe și atârând în balamale, și ajunse clătînându-se un pic în Aleea Diagon, de unde se avântă spre cer.

Capitolul XXVII.

Ultima ascunzătoare.

Nu puteau să-l controleze. Dragonul nu vedea pe unde zbura și Harry știa că, dacă ar fi cotit brusc sau s-ar fi întors pe burtă în zbor, le-ar fi fost imposibil să se țină de spatele lui lat. Zburară totuși din ce în ce mai sus – Londra se desfășura dedesubtul lor ca o imensă hartă colorată cu cenușiu și verde. Harry era copleșit de recunoștință pentru o evadare care părea imposibilă. Aplecându-se mult peste gâtul animalului, se ținea strâns de solzii metalici și vântul răcoros îi calma pielea arsă și plină de bășici. Aripile dragonului loveau aerul ca pânzele unei mori de vânt. În spatele său, Ron înjura întruna, cât putea de tare, Harry neștiind dacă de încântare sau de frică, iar Hermione părea să plângă.

La vreo cinci minute după aceasta, lui Harry nu îi mai fu atât de teamă că dragonul avea să îi dea jos, pentru că se părea că nu își dorea nimic altceva decât să plece cât mai departe posibil de închisoarea sa subterană, însă lui Harry îi era încă frică de cum și când aveau să descalece. Nu avea idee cât puteau să zboare dragonii fără să aterizeze și nici cum dragonul acesta, care era aproape orb, va găsi un loc bun în care să poposească. Se uita mereu în jur, imaginându-și că îl ustură cicatricea. În cât timp avea să afle Cap-De-Mort că intraseră în depozitul soților Lestrangle? Cât de curând aveau să o anunțe pe Bellatrix goblinii de la Gringotts? Cât de repede aveau să-și dea seama ce luaseră de acolo? Și apoi, când aveau să descopere că lipsea cupa de aur? Cap-De-Mort va afla în sfârșit că vânau Horcruxurile.

Dragonul părea să fie însetat de aer mai rece și mai proaspăt; se înălța constant, până când ajunseră să zboare prin fuiuare de nori reci și Harry nu

mai putu distinge punctele colorate care erau mașinile șiroind înspre și dinspre Capitală. Zburară mai departe, peste terenuri parcelate verzi și maronii, peste șosele și râuri care șerpuiiau prin peisaj ca, niște funde mate sau lucioase.

— Ce o căuta? strigă Ron, în timp ce zburau din ce în ce mai spre nord.

— Habar nu am! îi strigă Harry.

Îi amortiseră mâinile de frig, dar nu îndrăznea să le miște. Se întreba de mult cum vor proceda dacă vor trece pe deasupra coastei, dacă dragonul se îndrepta spre largul mării. Îi era frig și amortise, pe lângă faptul că, se simțea extrem de înfometat și însetat. Se întreba cât era de când nu mai mâncase dragonul. Fără îndoială că, avea să i se facă foame cât de curând. Și dacă atunci avea să-și dea seama că în spate căra trei ființe comestibile?

Soarele coborî pe cerul care căpăta irizări indigo. Dragonul zbura în continuare, lăsând în urmă orașe și sate. Umbra uriașă plutea peste pământ ca, un nor mare și întunecat. Pe Harry îl durea fiecare părticică din corp din cauza efortului de a se ține de spatele creaturii.

— Mi de pare mie, strigă Ron după o perioadă îndelungată de tăcere, sau pierdem din înălțime.

Harry se uită în jos și văzu munții de un verde închis și lacuri arămii, în lumina apusului. Peisajul părea din ce în ce mai clar, mai detaliat, în timp ce el își mija ochii pe lângă dragon, întrebându-se dacă acesta ghicise că acolo era apă, după lumina care se reflecta în unde.

Dragonul se lasă din ce în ce mai jos, zburând în cercuri mari, în spirală, apropiindu-se, după câte se părea, de unul din lacurile mai mici.

— Eu zic să sărim când ajungem destul de jos, le strigă Harry celorlalți din spate. Ne aruncăm direct în apă, înainte să își dea seama ca suntem aici!

Fură de acord, deși Hermione nu părea tocmai convinsă. Harry putu vedea acum burta lată și gălbuie a dragonului reflectată în luciul apei.

— Acum!

Se lasă să alunece pe lângă dragon și căzu, cu picioarele înainte, spre suprafața lacului. Distanța fu mai mare decât estimase și se lovi cu putere de apă, căzând ca o piatră într-o lume rece ca gheața, verde și plină de stufăriș. Înota și ieși găfâind la suprafață, iar dinspre locul unde aterizase Ron și Hermione văzu extinzându-se cercuri concentrice. Dragonul nu părea să fi observat nimic; era deja la cincisprezece metri depărtare, zbura jos, deasupra lacului, încercând să-și vâre botul plin de cicatrice în licoarea binefăcătoare. Când Ron și Hermione ieșiră la suprafață din adâncurile lacului, scuișând apa și luând guri guri mari de aer, dragonul încă mai zbura, bătând cu putere din aripi și aterizând în sfârșit pe malul îndepărtat.

Harry, Ron și Hermione înotară spre malul de vizavi. Lacul nu părea adânc, iar în curând le fu mai dificil să își croiască drum prin stufăriș și noroi, decât sa înoate. Până la urmă căzură extenuați pe iarba alunecoasă, uzi learcă și găfâind.

Hermione se întinse, cuprinsa de tuse și tremurând. Desi Harry ar fi preferat să se întindă și să doarmă, se ridică, își scoase bagheta și începu să arunce vrăjile de protecție obișnuite în jurul lor.

Când termină, li se alătură celorlalți. Era prima oară când îi vedea cum trebuie de când scăpaseră din depozit. Amândoi aveau arsuri grave pe fețe și pe brațe, iar hainele le erau pârlite pe alocuri. Se strâmbau în timp ce își turnau esență de frăsinel pe numeroasele rani. Hermione îi dădu sticluța lui Harry, apoi scoase trei sticle cu suc de dovleac pe care le adusese de la Shell Cottage și robe curate și uscate pentru toți. Apoi se schimbară și dădură sucul pe gat.

— Ei bine, partea bună este că am luat Horcruxul, spuse Ron într-un sfârșit, privind cum i se regenera pielea de pe mâini. Partea proastă e...

— ... că nu avem sabia, spuse Harry printre dinți, turnând picături de frăsinel pe o rană prin gaura arsă din blugi.

— N-avem sabia, repetă Ron. Escrocii ăla nemernic și pipernicit...

Harry scoase Horcruxul din buzunarul hainei ude, pe care tocmai o dăduse jos, și îl așeză în iarba în fața lor. Sclipind în lumina soarelui, le atrase atenția în timp ce beau din sticlele cu suc.

— Măcar de data asta, nu putem să-l purtăm, ar arăta ciudat dacă l-am atârna de gât, spuse Ron, ștergându-se la gură cu podul palmei.

Hermione se uita la malul celălalt al lacului, unde dragonul încă își mai potolea setea.

— Ce credeți că, o să se întâmple cu el? întrebă ea. Oare va fi bine?

— Parcă ai fi Hagrid, spuse Ron. E un dragon, Hermione, poate să aibă grijă singur de el. Mai degrabă ar trebui să ne facem griji pentru noi.

— Ce vrei să spui?

— Păi, nu știu cum să-ți spun, zise Ron, dar cred că, s-ar putea să se fi observat că, am dat spargere în Banca Gringotts.

Toți trei se puseră pe râs și, odată ce începură, le fu greu să se mai oprească. Pe Harry îl dureau coastele, era amețit de foame, dar se întinse pe iarbă sub cerul sângieru și râse până răguși.

— Totuși, ce o să facem? spuse Hermione până la urmă, sughițând și devenind din nou serioasă. O să știe, nu? Știm-Noi-Cine o să afle că, știm de Horcruxurile lui!

— Poate că, o să le fie prea frică să-l anunțe, spuse Ron plin de speranță. Poate că vor acoperi...

Cerul, mirosul apei din lac, sunetul vocii lui Ron se stinseră; capul lui Harry fu despicat de o durere asemenea unei lovituri de sabie. Se afla într-o încăpere slab luminată, în fața lui stăteau niște vrăjitori în semicerc și, pe podea, la picioarele lui, era o siluetă ingenuncheată, care se cutremura.

— Ce ai spus?

Avea vocea stridentă și rece, dar furia și teama clocoteau în interiorul lui. Lucrul de care îi era cel mai groază – dar nu putea fi adevărat, nu vedea cum ar fi putut să fie...

Goblinul tremura, nu era în stare să privească în față ochii roșii de deasupra lui.

— Mai spune o dată! murmură Cap-de-Mort. Mai spune o dată!

— S-stăpâne, se bâlbâi goblinul, cu ochii negri măriți de groază, S-stăpâne... am în-cercat s-să-i op-prim... niște i-impostori, Stăpâne... au j-jefuit depozitul Lestrange...

— Impostori? Ce impostori? Parcă Gringotts avea metode pentru a descoperi impostorii, nu? Cine au fost?

— Au fost... au fost... b-băiatul P-Potter și d-doi complici...

— Și ce au luat? spuse el, ridicând vocea, cuprins de o teamă teribilă. Spune-mi! Ce au luat?

— O... o c-cupă mică d-din aur, S-stăpâne...

Strigătul de furie, de refuz al realității, izbucni de parcă ar fi fost al unui străin. Era înnebunit, disperat, nu avea cum să fie adevărat, era imposibil, nimeni nu știuse niciodată: cum era cu putință ca băiatul să îi fi descoperit secretul?

Bagheta din Soc șfichiui aerul și camera se umplu de o lumină verde. Goblinul îngenunchea se rostogoli fără suflare, vrăjitorii care priveau și stăteau în fața lui se împrăștiară îngroziți, Bellatrix și Lucius Reacredință îi traseră pe alții în spatele lor, în timp ce fugeau spre ușă, bagheta lovind iar și iar. Cei care rămăseseră fură uciși cu toții pentru că, îi aduseseră aceste vești, pentru că, auziseră de cupa din aur.

Rămas singur printre morți, se plimba furios prin cameră, iar în fața ochilor îi apăruă toate, ca o viziune: comorile sale, garanțiile sale, ceea ce îl ancora de nemurire – jurnalul fusese distrus și cupa fusese furată. Dacă... dacă băiatul știa și de celelalte? Oare putea să știe, făcuse deja ceva în sensul acesta, găsisese și alte lucruri? Oare Dumbledore se afla la originea tuturor acestor întâmplări? Dumbledore, care îl bănuise dintotdeauna, Dumbledore, care murise la ordinele sale, Dumbledore, a cărui baghetă era acum a lui, care, deși era mort, încă mai acționa prin intermediul băiatului, băiatului...

Dar, cu siguranță, dacă băiatul ar fi distrus vreunul dintre Horcruxurile sale, el, Lordul Cap-de-Mort, ar fi știut asta, ar fi simțit, nu-i așa? El, cel mai mare vrăjitor din toate timpurile, el, cel mai puternic, el, cel care îl ucisese pe Dumbledore și pe mulți alți oameni neînsemnați, anonimi, cum era posibil ca, Lordul Cap-de-Mort să nu fi știut dacă el însuși, cel mai important și mai prețios, fusese atacat și mutilat?

Într-adevăr, nu simțise când fusese distrus jurnalul, dar crezuse că a fost așa pentru că nu avusese un corp cu care să simtă, nefiind nici măcar o stafie. Nu, celelalte erau în siguranță, bineînțeles... celelalte Horcruxuri trebuia să fie intacte...

Dar trebuia să știe, voia să fie sigur... Se plimba prin cameră, lovind cu piciorul cadavrul goblinului, dându-l la o parte când trecu pe lângă el. Imaginile i se estompară și se încinseră în mintea lui care fierbea: lacul, căsuța și Hogwarts.

O picătură de liniște îi domoli furia: cum ar fi putut să știe băiatul că ascunsese inelul în casa familiei Gaunt? Nimeni nu știuse niciodată că se trăgea din familia Gaunt, ascunsese acea legătură, crimele nu fuseseră niciodată legate de el. Fără îndoială că inelul era în siguranță.

Și cum ar fi putut băiatul acesta – sau oricine altcineva – să știe de peșteră sau să treacă de măsurile de protecție? Era absurd ca medalionul să fi fost furat...

Cât despre școală... el era singurul de la Hogwarts care știa unde ascunsese Horcruxul, pentru că, doar el descoperise cele mai misterioase secrete ale aceluia loc.

Și mai era Nagini, care acum trebuia să rămână aproape de el, nu mai putea să-l trimită să îi îndeplinească ordinele ca până acum, sub protecția sa.

Dar, pentru a fi sigur, pentru a fi complet sigur, trebuia să se întoarcă la fiecare dintre ascunzătorile sale, trebuia să dubleze protecția din jurul fiecăruia dintre Horcruxuri... o sarcină pe care trebuia să o îndeplinească singur, la fel ca și găsierea Baghetei din Soc.

Unde ar trebui să facă prima lui vizită? Care era cel mai în pericol? Îl cuprinse o veche neliniște. Dumbledore știuse care era numele său mijlociu, Dumbledore s-ar fi putut să facă legătura dintre el și familia Gaunt. Casa abandonată era poate cea mai puțin sigură dintre ascunzători, acolo avea să se ducă prima dată.

Lacul, cu siguranță că era imposibil... deși exista posibilitatea ca Dumbledore să fi știut de o parte dintre faptele sale din trecut, de la orfelinat. Și Hogwarts... dar știa că Horcruxul său era în siguranță acolo; lui Potter i-ar fi fost imposibil să intre în Hogsmeade neobservat, darămite în școală. Cu toate acestea, era înțelept să îl prevină pe Plesneală în legătură cu faptul că era posibil ca băiatul să încerce să intre din nou în castel. Desigur, ar fi fost o mișcare nechibzuită să îi spună lui Plesneală motivul pentru care s-ar putea ca băiatul să încerce să se întoarcă; greșise amarnic când avusese încredere în Bellatrix și Reacredință. Nu era prostia și neglijența lor dovada faptului că era nespus de nechibzuit să ai vreodată încredere în cineva?

Atunci avea să viziteze mai întâi casa Gaunt și să-l ia cu el pe Nagini. De acum înainte, nu se va mai despărți de șarpe. Ieși din cameră cu pași mari, trecu prin hol și ieși în grădina întunecată, unde clipocea o fântână, chemă șarpele în reptomită și acesta veni spre el, târându-se asemenea unei umbre alungite.

Harry se întoarse cu forța în prezent și deschise ochii larg: stătea întins pe malul lacului, la asfințit, iar Ron și Hermione se uitau în jos la el. Judecând după expresiile lor îngrijorate și după durerea continuă din jurul cicatricei, incursiunea subită în mintea lui Cap-de-Mort nu trecuse neobservată. Reuși să se ridice, tremurând, mirându-se oarecum că încă mai era ud learcă, și văzu cupa strălucind nevinovată pe iarbă, în fața lui, iar lacul albastru închis avea reflexe aurii de la soarele care asfințea.

— Știe.

Vocea sa i se păru ciudată și joasă, după țipetele ascuțite ale lui Cap-de-Mort.

— Știe și o să verifice unde sunt celelalte, iar ultimul – se ridicase deja – este la Hogwarts. Știam eu că așa era. Știam eu.

— Ce?

Ron îl privea cu gura căscată, Hermione îngenunche lângă el, destul de îngrijorată.

— Dar ce ai văzut? De unde știi?

— Am văzut când a aflat de cupă, e-eram în mintea lui, a... Harry își aminti de crime. Este extrem de supărat și speriat, nu înțelege de unde am știut, iar acum o să verifice dacă celelalte sunt în siguranță – întâi inelul. Crede că Horcrujul ascuns la Hogwarts este cel mai în siguranță, dat fiind că Plesneală este acolo, și pentru că ar fi foarte greu să nu fim văzuți intrând. Cred că pe acela îl va verifica ultimul, dar ar putea ajunge acolo în doar câteva ore.

— Ai văzut unde anume era în Hogwarts? întrebă Ron, ridicându-se și el.

— Nu, se concentra să îl avertizeze pe Plesneală, nu se gândea exact unde este.

— Stați puțin, stați puțin! strigă Hermione, în timp ce Ron luă Horcrujul și Harry scoase din nou Pelerina Invizibilă. Nu putem pur și simplu să plecăm, nu avem un plan, trebuie să...

— Trebuie să mergem, spuse Harry cu fermitate.

Sperase să doarmă, era nerăbdător să intre în noul cort, dar acum era imposibil.

— Îți poți imagina ce va face odată ce va realiza că au dispărut inelul și medalionul? Dacă mută Horcrujul de la Hogwarts, dacă hotărăște că nu stă într-un loc destul de sigur?

— Dar cum o să intrăm?

— Vom merge în Hogsmeade, spuse Harry, și vom încerca să găsim ceva, după ce vom vedea ce fel de măsuri de protecție sunt în jurul școlii. Treci sub pelerină, Hermione, vreau să rămânem împreună de data asta.

— Dar nu prea avem loc.

— O să fie întuneric, nu ne va observa nimeni picioarele.

Bătăile aripilor enorme răsunară peste apa întunecată. Dragonul băuse pe săturate și acum se ridicase în văzduh. Se opriră o vreme din pregătiri, pentru a-i urmări ascensiunea din ce în ce mai îndrăzneată, până ce rămase ca un punct negru pe fundalul cerului care se întuneca repede, iar apoi dispăru în spatele unui munte din apropiere. După aceea, Hermione se apropie și se așeză între cei doi. Harry trase pelerina cât putu de mult și, împreună, se răsuciră pe loc, pierzându-se în adâncul întunericului apăsător.

Capitolul XXVIII.

Oglinda dispărută.

Harry simți un dâmb sub picioare. Văzu strada principală din Hogsmeade, dureros de familiară: vitrinele întunecate ale magazinelor și silueta

munților din spatele satului, curba din față care ducea spre Hogwarts și lumina care se revărsa pe ferestrele de la „Trei măhuri”. Inima i se strânse când își aminti, în cel mai mic detaliu, cum aterizase acolo, cu aproape un an în urmă, sprijinindu-l pe Dumbledore, care era nespus de slăbit; își aminti toate acestea într-o secundă, când ateriză – și atunci, tocmai când își slăbi strânsoarea în jurul brațelor lui Ron și Hermione, se întâmplă.

Văzduhul a fost sfâșiat de un țipăt care semăna cu cel al lui Cap-de-Mort, când realizase că fusese furată cupa. Ajunsese la fiecare nerv din corpul lui Harry și el își dădu seama imediat că țipătul fusese generat de apariția lor. Tocmai când se uită la ceilalți doi sub pelerină, ușa de la „Trei măhuri” se deschise la perete și doisprezece Devoratori ai Morții, acoperiți de pelerine cu glugi, se năpustiră în stradă, cu baghetele ridicate.

Ron ridică bagheta, dar Harry îl apucă de încheietură. Erau prea mulți pentru a-i împietri; iar dacă ar fi încercat, și-ar fi dat de gol poziția. Unul dintre Devoratori flutură bagheta și țipătul încetă, răsunând încă în munții din depărtare.

— Accio Pelerină! răzni unul dintre Devoratorii Morții.

Harry înșfăcă strâns faldurile pelerinei, dar aceasta nu dădu nici un semn de mișcare – Vraja de Chemare nu funcționase asupra ei.

— Deci nu ești sub învelitoare, Potter? strigă Devoratorul Morții care încercase vraja, adresându-se imediat tovarășilor săi: Împrăștiați-vă. E aici.

Șase dintre Devoratori năvăliră spre ei. Harry, Ron și Hermione se dădură înapoi, cât putură de repede, spre cea mai apropiată străduță lăturalnică, iar Devoratorii Morții trecură la doar câțiva centimetri distanță.

Așteptară cuminți în întuneric, ascultând pașii care alergau de colo-colo, în timp ce raze de lumină din baghetele iscoditoare ale Devoratorilor Morții zburau de-a lungul străzii.

— Haideți să plecăm, pur și simplu! șopti Hermione. Să Dispărem acum!

— Bună idee, spuse Ron, dar, înainte ca Harry să poată răspunde, unul dintre Devoratori strigă:

— Știm că ești aici, Potter, și nu ai cum să scapi! O să te găsim!

— Se așteptau să venim, șopti Harry. Au pregătit vraja aceea că să știe când ajungem. Cred că au făcut ceva să ne țină aici, să ne prindă în capcană...

— Ce zici de Dementori? strigă un alt Devorator al Morții. Dă-le drumul, îl vor găsi cât ai zice pește!

— Lordul întunecat dorește să îlucidă el însuși pe Potter!

— Dar Dementorii n-o să-l omoare! Lordul întunecat vrea să-i ia viața, nu sufletul. O să-i fie mai ușor să-l omoare, dacă-l sărută Dementorii înainte!

Se auziră șoapte aprobatoare. Pe Harry îl cuprinse groaza: pentru a se apăra de Dementori erau nevoiți să creeze Patronuși, iar asta i-ar fi dat imediat de gol.

— O să trebuiască să încercăm să Dispărem, Harry! Șopti Hermione.

În momentul în care rosti aceste vorbe, simți cum o răcoare neobișnuită se făcea ușor simțită de-a lungul străzii. Totul se cufundă în întuneric, până și

stelele de pe cer dispărură. În bezna desăvârșită, Harry simți cum Hermione îl apucă de braț și se învârtiră împreună pe loc.

Aerul prin care ar fi trebuit să se miște părea să se fi solidificat; nu puteau să Dispară, Devoratorii Morții aruncaseră vrăji puternice. Frigul mușca tot mai adânc din trupul lui Harry. Acum, el, Ron și Hermione se dădură înapoi pe strada lăturalnică, bătând pe lângă zid, încercând să nu scoată nici un sunet. Atunci, de după colț își făcură apariția Dementorii; pluteau fără nici un zgomot, erau zece sau mai mulți și puteau fi distinși din cauză că erau mai întunecați decât restul lucrurilor din jur. Purtau pelerine negre și mâinile putrezite le erau acoperite cu cruste. Oare simțeau frica pe undeva, pe aproape? Harry era convins că așa se întâmpla. Acum păreau să vină mai repede, cu răsuflările lor prelungi și hârșâite, pe care Harry le detesta, simțind gustul disperării în aer și apropiindu-se mai mult și mai mult.

Ridică bagheta: nu putea și nu avea de gând să sufere sărutul Dementorului, indiferent care ar fi fost consecințele. Se gândi la Ron și Hermione și rosti: „Expecto Patronum!”

Cerbul argintiu țâșni din baghetă și atacă. Dementorii se împrăștiară și de undeva se auzi un țipăt triumfător, dar nu putură să vadă de unde.

— El e, acolo, acolo, i-am văzut Patronusul, era un cerb!

Dementorii se retraseră, stelele începură să sclipească din nou și pașii Devoratorilor Morții se auzeau din ce în ce mai deslușit, dar, înainte ca Harry să decidă ce avea de făcut în momentul acela de panică, din apropiere se auzi un zornăit de zăvoare și o ușă de pe partea stângă a străduței înguste se deschise, iar o voce spuse:

— Potter, vino aici, repede!

Se conformă fără ezitare și cei trei fugiră pe ușa deschisă.

— Sus! Rămâneți sub pelerină și tăceți! murmură o siluetă înaltă, trecând pe lângă ei în drum spre stradă și trântind ușa în urma lor.

Harry nu avusese idee unde erau, dar acum, la lumina pâlpâitoare a unei singure lumânări, văzu cârciuma murdară, plină de rumeguș, „Capul de mistreț”. Fugiră în spatele tejghelei și dincolo de o a doua ușă, care ducea spre o scară instabilă din lemn, pe care urcară cât putură de repede. Scările îi conduseră într-o sufragerie cu un covor tocit și un mic șemineu, deasupra căruia era un singur tablou mare în ulei, portretul unei fete blonde care privea în afara camerei, cu un fel de duioșie absentă.

Strigătele din stradă ajungeau până la ei. Se apropiară de fereastra murdară fără să își dea jos Pelerina Invizibilă și priviră în jos. Harry îl recunoscuse acum pe cel care îi salvase, era barmanul cârciumii, singurul dintre ei care nu purta glugă.

— Și ce dacă? striga el spre unul dintre chipurile acoperite cu glugă. Și ce dacă? Ați trimis Dementori pe strada mea și am trimis și eu un Patronus spre ei! N-am de gând să-i accept lângă mine, v-am mai spus și v-o repet!.

— Nu a fost Patronusul tău! îl contrazise un Devorator al Morții. A fost un cerb, a fost al lui Potter!

— Cerb! tună barmanul, scoțând bagheta. Cerb! Idiotule – Expecto Patronum.

Ceva uriaș și cu coarne țâșni din vârful baghetei: fugi cu capul în jos, de-a lungul străzii principale, și dispăru din câmpul lor vizual.

— Eu altceva am văzut, spuse Devoratorul Morții, însă mai puțin sigur.

— S-a dat stingerea, dar a venit cineva, ai auzit și tu zgomotul, îi spuse barmanului unul dintre Devoratori. Cineva a ieșit pe stradă și a încălcat regulile.

— Dacă vreau să-mi dau pisica afară, o s-o dau afară, și la naiba cu stingerea voastră nenorocită!

— Tu ai declanșat Vraja de Hărmălaie?

— Și dacă da, ce? Vreți să mă trimiteți la Azkaban? Să mă omorâți pentru c-am scos nasul pe propria mea ușă? Faceți-o, atunci, dacă asta vreți! Dar, spre binele vostru, sper că nu v-ați apăsat micile voastre Semne întunecate, ca să-l chemați. N-o să-i convină deloc dacă-l chemați aici pentru mine și bătrâna mea pisică, nu-i așa?

— Nu-ți face tu griji pentru noi, spuse unul dintre Devoratorii Morții. Mai bine fă-ți griji pentru tine, că ai încălcat regula stingerii!

— Și unde o să mai faceți trafic de poțiuni și otrăvuri, dacă-mi închideți cârciuma? Ce o să se întâmple cu afacerile voastre colaterale?

— Încerci cumva să ne ameninți?

— Eu îmi țin ciocul mic, de-aia veniți la mine, nu-i așa?

— Eu zic că am văzut un Patronus sub formă de cerb! strigă primul Devorator al Morții.

— Un cerb? răcni barmanul. E un țap, idiotule!

— În ordine, ne-am înșelat, spuse al doilea Devorator al Morții. Nu vom mai fi la fel de înțelegători dacă o să mai nesocotești încă o dată stingerea!

Devoratorii Morții se îndepărtară cu pași greoi, ducându-se înapoi spre strada principală. Hermione oftă ușurată, ieși de sub pelerină și se așeză pe un scaun care se clătina. Harry trase draperiile, apoi dădu jos pelerina de peste el și Ron. Îl auziră pe barman la parter, ferecând la loc ușa cârciumii și apoi urcând pe scări.

Lui Harry îi atrase atenția un obiect de pe șemineu, chiar sub portretul fetei era sprijinită o oglinjoară pătrată.

Barmanul intră în cameră.

— Sunteți niște nesăbuiți, spuse el cu o voce aspră, uitându-se pe rând la fiecare dintre ei. Ce a fost în mintea voastră, de ați venit aici?

— Mulțumim, spuse Harry, mulțumim mult. Ne-ați salvat viața.

Barmanul mormăi. Harry se apropie, uitându-se în sus la fața lui, încercând să vadă dincolo de barba și părul lung, cărunt și ațos. Purta ochelari. În spatele lentilelor murdare, ochii îi erau de un albastru aprins, pătrunzător.

— Al dumneavoastră este ochiul pe care l-am văzut în oglindă.

Se lăsă tăcerea. Harry și barmanul se uitau unul la celălalt.

— Dumneavoastră l-ați trimis pe Dobby.

Barmanul încuviință din cap și privi în jur, căutându-l pe spiriduș.

— Mă gândeam că e cu voi. Unde l-ați lăsat?

— A murit, spuse Harry. L-a ucis Bellatrix LeStrange.

Barmanul rămase impasibil. După câteva clipe, adăugă:

— Îmi pare rău să o aud. Îmi plăcea spiridușul acela.

Se întoarse și aprinse lămpile printr-o atingere a baghetei, fără să se uite la niciunul dintre ei.

— Sunteți Aberforth, spuse Harry către spatele bărbatului.

Acesta nu confirmă și nici nu negă, ci se aplecă să aprindă focul.

— Cum a ajuns la dumneavoastră? întrebă Harry, ducându-se la oglinda lui Sirius, perechea celei pe care o spărsese cu aproape doi ani în urmă.

— Am cumpărat-o de la Dung acu' vreun an, spuse Aberforth. Albus mi-a spus ce era. Am încercat să veghez un pic asupra voastră.

Ron rămase cu respirația tăiată.

— Căprioara argintie! spuse el entuziasmat. Tot dumneavoastră ați fost?

— Despre ce vorbești? întrebă Aberforth.

— Cineva ne-a trimis o căprioară Patronus!

— Fiule, la cât ești de perspicace, te-ai putea face Devorator al Morții. Nu de-abia am demonstrat că Patronusul meu este un țap?

— A, spuse Ron. Da... mă rog, sunt lihnit! adăugă el pe un ton defensiv și stomacul îi ghiortăi răsunător.

— Am mâncare, spuse Aberforth și se aplecă să iasă din încăpere.

Se întoarse curând cu o pâine mare, niște brânză și o carafă din cositor cu hidromel, pe care le puse pe măsuța din fața focului. Hămesiți, se aruncară asupra mâncării și băuturii și, pentru o vreme, nu se auzi decât focul trosnind, clinchet de pocale și cum mestecau ei.

— În ordine, spuse Aberforth după ce mâncară pe săturate, iar Harry și Ron stăteau relaxați și aproape adormiți pe scaune. Trebuie să găsim cea mai bună variantă de a vă scoate de aici. Nu se poate noaptea, ați văzut ce se întâmplă dacă iese cineva pe stradă după căderea întunericii: se declanșează Vraja de Hărmălaie, o să vă vâneze mai ceva ca Apărarcurile ouăle de Doxii. Nu cred că voi putea să-i mai fac încă o dată să creadă că au confundat un țap cu un cerb. Așteptăm până în zori, când o să se ridice vraja, și atunci o să puteți să vă puneți din nou pelerina și să plecați pe jos. Ieșiți direct din Hogsmeade, mergeți spre munți și acolo veți reuși să Dispăreți. S-ar putea să vă întâlniți cu Hagrid. Se ascunde într-o peșteră din munți împreună cu Grawp, de când au încercat să îl aresteze.

— Nu plecăm, spuse Harry. Trebuie să ajungem în castel.

— Nu fi prost, băiete, spuse Aberforth.

— Nu avem de ales, zise Harry.

— Singura alegere, spuse Aberforth, aplecându-se în față, este să plecați cât mai departe de aici.

— Nu înțelegeți. Nu avem timp. Trebuie să intrăm în Hogwarts.

Dumbledore, adică fratele dumneavoastră, a vrut să...

Pentru o clipă, lentilele ochelarilor lui Aberforth deveniră opace din cauza luminii focului, care le făcu orbitor de albe, amintindu-i lui Harry de ochii nevăzători ai păianjenului uriaș Aragog.

— Albus, fratele meu, a vrut multe, spuse Aberforth, și, de obicei, oamenii ajungeau să fie răniți în timp ce el își urma planurile mărețe. Potter, pleacă cât mai departe de școala asta, pleacă și din țară, dacă poți! Uită de fratele meu și de strategiile lui ingenioase! S-a dus acolo unde nu îi mai poate face nimeni rău și nu îi datorezi nimic.

— Nu înțelegeți, repetă Harry.

— Zău, chiar așa? spuse Aberforth încet. Nu crezi că mi-am înțeles propriul frate? Crezi că l-ai cunoscut pe Albus mai bine decât mine?

— Nu am vrut să spun asta, se scuză Harry, care simțea că gândea mai greoi din cauza oboselii și a ospățului bogat. Este... mi-a lăsat ceva de făcut.

— Chiar așa? făcu Aberforth. Ceva plăcut, sper... Interesant? Ușor? Genul de lucru pe care te-ai aștepta să îl poată face un puști vrăjitor necalificat fără să se chinuie prea tare, nu?

Ron râse mai degrabă macabru. Hermione părea încordată.

— Eu... nu, nu este ceva ușor, spuse Harry. Dar trebuie să...

— Trebuie?! De ce trebuie? A murit, nu? spuse Aberforth pe un ton dur. Desprinde-te, băiete, înainte să ajungi și tu ca el! Salvează-te!

— Nu pot.

— De ce nu?

— Eu...

Harry se simțea copleșit, nu putea să explice, așa că alese abordarea ofensivă.

— Dar și dumneavoastră luptați, faceți parte din Ordinul Phoenix.

— Făceam, spuse Aberforth. Ordinul Phoenix nu mai există. Știm-Noi-Cine a câștigat, s-a terminat și toți cei care susțin altceva își fac iluzii deșarte. Potter, nu vei fi niciodată în siguranță aici, te vrea prea mult.

Făcu semn cu degetul mare spre Ron și Hermione.

— Iar ei vor fi în pericol toată viața acum, că toată lumea știe că sunt complicități tăi.

— Nu pot pleca, spuse Harry. Am o misiune.

— Transmite-i-o altcuiva!

— Nu pot. Trebuie să o fac eu, Dumbledore mi-a explicat totul.

— Măi, să fie... Și ți-a spus totul, a fost sincer cu tine, nu?

Harry își dori din tot sufletul să spună „da”, dar, pur și simplu, cuvântul nu îi veni pe buze. Aberforth păru să știe ce gândea.

— Potter, mi-am cunoscut bine fratele. A învățat să țină secrete încă de când era copil și stătea în poala mamei. Secrete și minciuni, așa am crescut noi, iar Albus... avea un talent înăscut pentru asta. Ochii bătrânului se îndreptară spre portretul fetei, de deasupra șemineului. Harry se uită acum cu atenție în jur și observă că era singurul tablou din cameră. Nu exista nici o fotografie a lui Albus Dumbledore, nici a altcuiva...

— Domnule Dumbledore? zise Hermione pe un ton sfios. Aceea este sora dumneavoastră? Ariana?

— Da, spuse Aberforth succint. Se pare că ai cam citit din Rita Skeeter, domnișorică, așa-i?

Chiar și în lumina rozalie a focului, fu evident că Hermione roșise.

— Ne-a vorbit despre ea Elphias Doge, spuse Harry, încercând să o ajute pe Hermione.

— Nesuferitul ăla bătrân, bolborosi Aberforth, luând încă o gură de hidromel. Credea că soarele strălucea din fiecare gest pe care-l făcea fratele meu, asta credea... Mă rog, la fel au crezut și mulți alții, printre care și voi trei, după câte văd.

Harry tăcu. Nu voia să își exprime îndoielile și incertitudinile în privința lui Dumbledore, care îl intrigau de luni întregi. Hotărâse asta în timp ce săpase mormântul lui Dobby, decisese să meargă în continuare pe drumul șerpuitor și periculos pe care i-l indicase Albus Dumbledore, să accepte că nu i se spusese tot ce dorise să știe, ci doar să aibă încredere. Nu avea nici cea mai mică intenție de a se îndoii din nou, nu voia să audă nimic din ce l-ar fi putut abate de la drumul său. Întâlni privirea lui Aberforth, care semăna cutremurător cu cea a fratelui său: ochii de un albastru aprins, care lăsau aceeași impresie că radiografiau ceea ce priveau. Harry bănuia că Aberforth știa la ce se gândea și îl disprețuia pentru asta.

— Domnul profesor Dumbledore a ținut foarte mult la Harry, spuse Hermione cu o voce joasă.

— Zău? spuse Aberforth. E extrem de interesant cum mulți dintre cei la care a ținut fratele meu foarte mult au ajuns mult mai rău decât dacă i-ar fi lăsat în pace.

— La ce vă referiți? întrebă Hermione cu sufletul la gura.

— Nu contează, zise Aberforth.

— Dar e o afirmație foarte gravă! sări Hermione. Vă... vă referiți la sora dumneavoastră?

Aberforth se uită urât la ea. Buzele i se mișcă de parcă ar fi mestecat cuvintele, pe care apoi le înghiți. Brusc, începu să vorbească.

— Sora mea a fost atacată, incolțită de trei băieți Încuiați, când avea șase ani. O văzuseră făcând vrăji când o spionaseră prin gardul viu al grădinii din spate; era un copil, nu putea să controleze asta, nici o vrăjitoare și nici un vrăjitor nu se pot controla la vârsta aceea. Bănuiesc că s-au speriat de ce au văzut. Au trecut cu forța prin gardul viu și, când nu a putut să le arate care era șmecheria, i-a cam luat valul în timp ce încercau să o oprească pe micuța ciudată să repete ce făcuse înainte.

Ochii Hermionei se măriseră la lumina focului, iar lui Ron părea să îi fie puțin greață. Aberforth se ridică, era la fel de înalt ca Albus, și deveni dintr-odată înspăimântător din cauza furiei și intensității durerii pe care o simțea.

— Ceea ce i-au făcut a distrus-o, nu și-a mai revenit niciodată. Refuza să facă vrăji, dar nici nu putea să se oprească; magia s-a întors în interior și a

făcut-o să își piardă mințile, exploda din ea când nu o mai putea controla și, câteodată, era stranie și periculoasă. Însă, în majoritatea timpului, era dulce, speriată și inofensivă. Și tatăl meu s-a dus după ticăloșii din cauza cărora s-a întâmpat, spuse Aberforth, și i-a atacat. A fost închis în Azkaban pentru asta. Nu i-a spus niciodată de ce a făcut-o, pentru că, atunci, ministerul ar fi aflat ce ajunsese Ariana și ar fi închis-o pe viață în Sf. Mungo. Ar fi considerat că era o amenințare gravă pentru Statutul Internațional de Tăinuire, dat fiind că era dezechilibrată și că magia exploda din ea atunci când nu o mai putea ține în frâu. A trebuit să o ținem ascunsă în siguranță. Ne-am mutat, am răspândit zvonul că era bolnavă și mama a avut grijă de ea și a încercat să o facă să fie calmă și fericită. Eu eram preferatul ei, continuă el și, în momentul în care spuse aceasta, avură senzația că din ridurile și barba încâlcită ale lui Aberforth ieșea la iveală un școlar abject. Nu Albus, el stătea tot timpul la el în cameră când era acasă, citea din cărți și își număra premiile, corespundea cu „cei mai renumiți vrăjitori ai vremii”, zise Aberforth batjocoritor, el n-avea chef de ea. Pe mine m-a plăcut cel mai mult. Puteam să o conving să mănânce când refuza să o facă pentru mama, eu o linișteam când avea crize și, când era calmă, mă ajuta să hrănesc caprele. Apoi, când a făcut paisprezece ani... vedeți voi, eu nu eram acolo, spuse mai departe Aberforth. Dacă aș fi fost acolo, aș fi putut să o liniștesc. A avut o criză și mama nu mai era la fel de tânără ca altădată și... a avut loc un accident. Ariana nu s-a putut controla și mama a fost ucisă.

Harry simți un amestec de milă și repulsie, nu mai voia să audă nimic, dar Aberforth vorbea în continuare și Harry se întrebă de când nu mai vorbise despre asta sau dacă vorbise vreodată.

— Așa că asta i-a stricat lui Albus planurile de a pleca în excursie în jurul lumii cu micuțul Doge. Amândoi au venit acasă pentru înmormântarea mamei și apoi Doge a plecat de unul singur, iar Albus a rămas acasă, drept capul familiei. Ha!

Aberforth scuipe în foc.

— Aș fi avut eu grijă de ea, i-am zis-o, nu îmi păsa de școală, aș fi stat acasă și aș fi făcut-o. Mi-a spus că eu trebuia să îmi termin studiile și că el avea să ia locul mamei. Era o treaptă inferioară pentru „domnul Strălucit”, nu se dă nici un premiu pentru îngrijirea unei surori pe jumătate nebune sau pentru că o împiedici să dea foc casei o dată la două zile. Dar s-a descurcat bine timp de câteva săptămâni... până când a venit el.

Pe chipul lui Aberforth apăru o expresie de-a dreptul periculoasă.

— Grindelwald. Și, în sfârșit, fratele meu avea un egal cu care să discute, cineva la fel de strălucit și de talentat ca și el. Și atunci, îngrijirea Arianei a trecut pe planul doi, în timp ce ei coceau planuri pentru o nouă organizare a lumii vrăjitorești și căutau Talismane și cine mai știe ce altceva îi fascina. Planuri mărețe în beneficiul tuturor vrăjitorilor, și ce conta dacă o tânără fată era neglijată, când Albus lucra pentru binele majorității! Dar, după câteva săptămâni petrecute așa, mă săturasem, chiar mă săturasem. Era aproape timpul să mă întorc la Hogwarts, așa că le-am spus amândurora, drept în față,

așa cum vă spun vouă – Aberforth se uită în jos la Harry și nu fu greu să și-l imagineze în adolescență, athletic și mândru, înfruntându-și fratele mai mare. I-am spus: „Renunță acum, în clipa asta. Nu poți să o muți, este într-o stare prea precară, nu poți să o iei cu tine, oriunde vrei să mergi să ții discursuri ingenioase, încercând să vă strângeți aplecări”. Nu i-a convenit, mai spuse Aberforth, iar ochii îi fură acoperiți pentru câteva secunde de lumina focului, care se reflectă în lentilele ochelarilor: erau din nou foarte albi și opaci. Lui Grindelwald nu i-a convenit deloc. S-a enervat. Mi-a spus că eram un băiețel nesăbuit pentru că încercam să le stau în cale lui și strălucitului meu frate... Eu chiar nu înțelegem că biata mea soră nu avea să mai fie nevoită să stea ascunsă, odată ce ei aveau să schimbe lumea, să îi scoată la lumină pe vrăjitori și să-i învețe pe Încuiați care le era locul? Ne-am certat... am scos bagheta și el la fel, iar prietenul cel mai bun al fratelui meu a folosit Blestemul Cruciatului asupra mea; și Albus a încercat să îl oprească, ne duelam toți trei și străfulgerările și bufniturile au înnebunit-o, n-a mai putut suporta.

Aberforth devenea din ce în ce mai palid, de parcă fusese rănit c-o rană mortală.

— Și cred că a vrut să ne ajute, dar nu știa exact ce făcea și nu știu care dintre noi a fost, ar fi putut fi oricare dintre noi, iar Ariana a murit...

Vocea îi pieri când rosti ultimul cuvânt și se prăbuși pe cel mai apropiat scaun. Hermione avea fața plină de lacrimi și Ron era aproape la fel de palid ca și Aberforth. Harry nu simțea decât repulsie. Ar fi vrut să nu fi auzit nimic din toate acestea, să își poată spăla mintea și să le îndepărteze.

— Îmi pare... Îmi pare atât de rău, șopti Hermione.

— A plecat, spuse Aberforth răgușit. A plecat pentru totdeauna. Se șterse cu mâneca la nas și își drese glasul.

— Grindelwald și-a luat tălpășița, bineînțeles. Avea deja o reputație proastă în țara lui și nu voia să fie făcut responsabil și pentru ce pățise Ariana. Iar Albus era liber de-acum, nu? Eliberat de povara surorii lui, liber să devină cel mai mare vrăjitor din...

— Nu a fost niciodată liber, spuse Harry.

— Poftim? se auzi uimit glasul lui Aberforth.

— Niciodată, repetă Harry. În noaptea în care a murit, fratele dumneavoastră a băut o poțiune care l-a făcut să înnebunească. A început să strige, să implore pe cineva care nu era acolo. „Nu le face rău, te rog... fă-mi mie rău în locul lor.”

Ron și Hermione se holbau la Harry. Nu intrase niciodată în detalii despre ce se întâmplase pe insula de pe lac.

Evenimentele care avuseseră loc după ce el și Dumbledore se întorseseră la Hogwarts fuseseră deosebit de cutremurătoare.

— Credea că era din nou acolo cu dumneavoastră și cu Grindelwald, sunt convins de asta, spuse Harry, aducându-și aminte cum suspina Dumbledore, cum se ruga. Credea că îl privea pe Grindelwald cum vă făcea rău

dumneavoastră și Arianei... era mai rău ca o tortură. Dacă l-ați fi văzut atunci, nu ați mai spune că a fost liber.

Aberforth păru pierdut în contemplarea propriilor sale mâini noduroase și cu vene ieșite în relief. După o pauză îndelungată, spuse:

— Potter, cum poți fi sigur că fratele meu nu a fost mai interesat de binele majorității, decât de tine? Cum poți fi sigur că nu ești dispensabil, la fel ca și sora mea mai mică?

O bucată de gheață păru să-i străpungă inima lui Harry.

— Nu cred. Dumbledore l-a iubit pe Harry, spuse Hermione.

— Atunci de ce nu i-a spus să se ascundă? Răspunse Aberforth cu asprime. De ce nu i-a spus:, Ai grijă de tine, uite cum să supraviețuiești”?

— Pentru că, răspunse Harry înainte ca Hermione să poată vorbi, câteodată trebuie să te gândești mai mult decât la propria ta siguranță! Câteodată, trebuie să te gândești la binele majorității! E vorba despre un război!

— Băiete, ai șaptesprezece ani!

— Sunt major și voi lupta în continuare, chiar dacă dumneavoastră ați renunțat!

— Cine zice că am renunțat?

— Ordinul Phoenix nu mai există”, repetă Harry. „Știm-Noi-Cine a câștigat, s-a terminat și toți cei care susțin altceva își fac iluzii deșarte.”

— Nu spun că îmi place, dar asta este adevărul!

— Ba nu, nu este, spuse Harry. Fratele dumneavoastră știa cum să îl învingă pe Știm-Noi-Cine și mi-a transmis mie ce aflase el. O să continui până când voi reuși... sau voi muri. Să nu credeți că nu știu cum s-ar putea sfârși. O știu de ani de zile.

Așteptă ca Aberforth să râdă batjocoritor sau să îl contrazică, dar nu o făcu. Doar se încruntă.

— Trebuie să intrăm în Hogwarts, spuse Harry din nou. Dacă nu ne puteți ajuta, vom aștepta până în zori, o să vă lăsăm în pace și vom încerca să găsim singuri o cale de a intra. Dar dacă ne puteți ajuta... ei bine, acum ar fi momentul cel mai bun pentru a ne-o spune.

Aberforth rămase pironit pe scaun, privindu-l pe Harry cu ochii atât de asemănători cu ai fratelui său. Până la urmă își dresе vocea, se ridică, dădu ocol măsuței și se apropie de portretul Arianei.

— Știi ce să faci, spuse el.

Fata zâmbi, se întoarse și se îndepărtă, nu așa cum o făceau de obicei oamenii din portrete, în lateral, în ramă, ci în profunzime, de-a lungul a ceea ce părea să fie un tunel lung, pictat în spatele ei. Priviră cum silueta ei subțire se îndepărtă, până când fu înghițită de întuneric.

— Ăă... ce... Începu Ron.

— Acum nu mai există decât o singură cale de a intra în castel, spuse Aberforth. Trebuie să știți că au blocat toate vechile tuneluri secrete la ambele capete, sunt Dementori peste tot în jurul zidurilor de hotar și patrulare regulate în școală, din câte mi-au spus sursele mele. Hogwarts nu a fost niciodată mai

păzit ca acum. Nu știu cum vă așteptați să faceți ceva după ce veți ajunge înăuntru, cu Plesneală director și frații Carrow delegații lui... Mă rog, dar nu e treaba mea, nu-i așa? Spui că ești pregătit să mori.

— Dar ce... se auzi glasul Hermionei, care se încruntase spre portretul Arianei.

În capătul tunelului pictat apăruse un punct alb micuț și acum Ariana se întorcea înspre ei, devenind din ce în ce mai mare pe măsură ce se apropia. Dar acum mai era cineva cu ea, cineva mai înalt, entuziasmat și care mergea șchiopătând. Avea părul mai lung decât îl văzuse Harry vreodată, părea să fi suferit niște tăieturi adânci pe față, iar hainele îi erau sfâșiate și rupte. Cele două siluete deveniră din ce în ce mai clare, până când în tablou nu li se văzură decât capetele și umerii. Atunci, portretul se deschise brusc în afara peretelui, ca o ușă micuță, și le dezvălui intrarea în tunel. Din ea ieși Neville Poponeață în carne și oase, cu părul lung, chipul brăzdat și roba sfâșiată, scoase un strigăt de încântare, sări de pe șemineu și țipă:

— Știam eu că o să veniți! Știam eu, Harry!

Capitolul XXIX.

Diadema pierdută

— Neville... cum naiba... cum...

Însă Neville îi zărise între timp pe Ron și pe Hermione și îi îmbrățișa și pe ei, țipând de bucurie. Cu cât Harry se uita mai atent la Neville, cu atât i se părea că arăta mai rău: avea un ochi umflat, gălbui și vinețiu, creștături adânci pe față și înfățișarea sa neîngrijită sugera că trăise în condiții dificile. Cu toate acestea, chipul tumefiat radia de fericire când îi dădu drumul Hermionei și spuse din nou:

— Știam eu c-o să veniți! I-am tot zis lui Seamus că era doar o problemă de timp!

— Neville, ce ai pățit?

— Cum? Asta?

Neville își trata rănile cu indiferență, clătinând din cap.

— E o nimica toată. Seamus e mai rău. O să vedeți. Să mergem, nu? A, și se întoarse spre Aberforth -, Ab, s-ar putea să mai vină câțiva oameni.

— Câțiva oameni? repetă Aberforth, cu o presimțire rea. Cum adică, Poponeață? S-a dat stingerea și Vraja de Hărmălaie e aruncată peste tot satul!

— Știu, de asta o să Apară direct în cârciumă, spuse Neville. Te rog, tu doar trimite-i prin tunel când ajung aici, da? Mersi mult.

Neville îi întinse mâna Hermionei, ajutând-o să urce pe șemineu și apoi în tunel, Ron o urmă, apoi Neville. Harry îi spuse lui Aberforth:

— Nu știu cum să vă mulțumesc. Ne-ați salvat viața de două ori.

— Păi, să ai grijă de ei, răspunse Aberforth cu o voce aspră. S-ar putea să nu-i mai pot salva a treia oară.

Harry se cațără pe șemineu și intră în gaura din spatele portretului Arianei. De partea cealaltă erau înșiruite pietre netede; culoarul părea să fie acolo de ani întregi. Pe pereți erau agățate lămpi de aramă și podeaua din

pământ era bătătorită și plată. În timp ce mergeau, umbrele li se proiectau vălurite pe zid, asemenea unui evantai.

— De cât timp există aici? întrebă Ron, când porniră. Nu apare pe Harta Ștregarilor, nu-i așa, Harry? Parcă erau doar șapte culoare care făceau legătura cu școala, din câte-mi amintesc...

— Le-au sigilat pe toate înainte de începerea anului școlar, spuse Neville. Acum e imposibil de mers prin ele, sunt blesteme în jurul intrărilor, iar Devoratorii Morții și Dementorii așteaptă în dreptul ieșirilor.

Începu să se dea înapoi, zâmbind larg, sorbindu-i din priviri.

— Lasă asta... e adevărat? Chiar ați dat spargere în Banca Gringotts? Ați scăpat călare pe un dragon? Numai despre asta vorbește toată lumea. Terry Boot a fost bătut de Carrow, pentru că a spus în gura mare, la cină în Marea Sală, ce s-a întâmplat!

— Da, este adevărat, încuviință Harry.

Neville râse voios.

— Ce-ați făcut cu dragonul?

— L-am eliberat în natură, spuse Ron. Hermione voia să-l ținem ca animal de casă.

— Nu exagera, Ron.

— Dar ce ați tot făcut? Harry, lumea spune că pur și simplu te-ai ascuns, dar eu n-o cred. Cred că ai pus ceva la cale.

— Ai dreptate, zise Harry, dar spune-ne de Hogwarts, Neville, nu am auzit nimic.

— A fost... mă rog, nu prea mai e deloc ca la Hogwarts, continuă Neville și zâmbetul îi pieri în timp ce vorbea. Ați aflat de frații Carrow?

— Cei doi Devoratori ai Morții care predau aici?

— Nu doar predau, spuse Neville. Ei se ocupă de menținerea disciplinei. Le place la nebunie să dea pedepse.

— Sunt ca Umbridge?

— Nu, Umbridge e o pisicuță pe lângă ei. Toți ceilalți profesori trebuie să ne reclame lor dacă facem ceva rău. Dar n-o fac, dacă pot s-o evite. E clar că îi urăsc la fel de mult ca și noi.

— Amycus, fratele, predă ceea ce era înainte Apărare contra Magiei Negre, în afară că acum e pur și simplu Magie Neagră. Se presupune că ar trebui să învățăm să folosim Blestemul Cruciatuș pe cei care au primit ore de detenție.

— Poftim?!

Vocile unite ale lui Harry, Ron și Hermione răsunară de-a lungul tunelului.

— Da, spuse Neville. Așa m-am ales cu asta, și le arată o tăietură deosebit de adâncă pe obraz -, pentru că am refuzat să o fac. Dar unora le place, Crabbe și Goyle sunt admiratori înfocați. Cred că e prima dată când sunt buni la o materie.

— Alecto, sora lui Amycus, predă Studii despre Încuiați, un curs obligatoriu pentru toată lumea. Trebuie să o ascultăm cu toții în timp ce explică faptul că Încuiații sunt ca animalele, proști și murdari, și cum i-au obligat ei pe vrăjitori să se ascundă, arătându-se foarte cruzi față de ei, și cum acum se restabilește ierarhia firească. Pe asta, indică o altă tăietură de pe față, am primit-o pentru că am întrebat-o cât sânge Încuiat au în vene ea și fratele ei.

— La naiba, Neville, interveni Ron, e bine să ți-o ia gura pe dinainte când e cazul, nu oricând și oricum.

— Tu n-ai auzit-o, spuse Neville. Nici tu n-ai fi putut s-o suporti. Este foarte bine când li se opune lumea, le dă tuturor speranță. Am observat asta când tu procedai așa, Harry.

— Dar te-au folosit pe post de ascuțitoare de cuțite, spuse Ron, tresărind un pic atunci când trecură pe lângă o lampă și rănilor lui Neville deveniră și mai evidente.

Neville ridică din umeri.

— Nu contează. Nu vor să verse prea mult sânge pur, așa că ne torturează un pic, dacă suntem prea obraznici, dar nu ajung chiar să ne omoare.

Harry nu știa ce era mai rău, ce spunea Neville sau modul categoric în care o spunea.

— Singurii cu adevărat în pericol sunt cei cărora le fac probleme rudele sau prietenii de afară. Sunt luați ostatici. Bătrânul Xeno Lovegood ajunsese să vorbească un pic prea deschis în Zeflemist, așa că au răpit-o pe Luna din tren, când se întorcea acasă de Crăciun.

— Neville, Luna e bine, am văzut-o.

— Da, știu, a reușit să-mi trimită un mesaj.

Scoase o monedă de aur din buzunar și Harry o recunoscu, era unul din galionii falși pe care îi foloseau cei din Armata lui Dumbledore pentru a-și trimite mesaje între ei.

— Au fost grozave, spuse Neville, zâmbindu-i Hermionei. Frații Carrow nu și-au dat seama nici până acum în ce fel comunicăm, i-a scos din minți. Obişnuiam să ne furișăm noaptea și să desenăm grafitti pe pereți: Armata lui Dumbledore, Încă se fac recrutări, chestii de genul acesta. Plesneală le detesta sincer.

— Obişnuiți? spuse Harry, care sesizase folosirea timpului trecut.

— Păi, odată cu trecerea vremii, a devenit din ce în ce mai dificil, explică Neville. Pe Luna am pierdut-o de Crăciun, Ginny nu s-a mai întors din vacanța de Paști și, într-un fel, noi trei eram liderii. Frații Carrow se pare că, au știut că, eu eram în spatele multor chestii, așa că au început să mă șicaneze din greu și apoi, Michael Corner a fost prins eliberând un elev din anul întâi, pe care îl legaseră în lanțuri, și l-au torturat destul de rău. Asta i-a cam speriat pe oameni.

— Ei, na, bolborosi Ron, ajungând într-un punct unde tunelul urma o pantă ascendentă.

— Da, păi, nu aveam cum să le cer oamenilor să treacă prin ce a trecut Michael, așa că am renunțat la șmecherii din astea. Dar încă mai luptam și încă mai recurgeam la chestii subversive, până acum câteva săptămâni. Atunci, bănuiesc că, au hotărât că nu mă puteau opri decât într-un singur mod și s-au dus după Buni.

— Ce-au făcut?! spuseră uimiți Harry, Ron și Hermione, într-un glas.

— Da, zise Neville cu respirația întretăiată, din cauză că, tunelul prin care urcau acum era foarte abrupt. Mă rog, vă dați și voi seama cum gândesc ei. Funcționa destul de bine să răpească elevi ca, să le oblige rudele să se poarte corespunzător, bănuiesc că era doar o problemă de timp până când aveau să acționeze în sens invers. Chestia a fost – se întoarse cu fața spre ei și Harry se miră să îl vadă zâmbind – că, s-au întins mai mult decât le ajungea plapuma cu bunica: o vrăjitoare micuță și bătrână, care trăiește singură. Probabil că nu s-au gândit să trimită pe cineva foarte puternic. Oricum, râse Neville, Dawlish e încă la Sf. Mungo și bunica e fugară. Mi-a trimis o scrisoare – puse mâna pe buzunarul de la piept al robei -, spune că, e mândră de mine, că, se vede că, sunt fiul părinților mei și să o țin tot așa.

— Mișto, se entuziasmă Ron.

— Da, încuviință Neville bucuros. Singura problemă e că, după ce și-au dat seama că, nu aveau cu ce să mă șantajeze, au hotărât că, până la urmă, Hogwarts se putea lipsi complet de mine. Nu știu dacă plănuiau să mă omoare sau să mă trimită în Azkaban, în orice caz, am știut că era timpul să dispar.

— Dar, spuse Ron foarte derutat, nu... nu ne ducem direct la Hogwarts?

— Ba da, spuse Neville. O să vezi. Am ajuns.

Cotiră după un colț și în fața lor apăru capătul tunelului. O altă serie de trepte ducea spre o ușă exact ca, cea ascunsă în spatele portretului Arianei. Neville o deschise și se cățăără dincolo de ea. În timp ce Harry îl urmă, îl auzi pe Neville strigându-le unor oameni pe care el încă nu îi vedea:

— Ia uite cine a venit! Ce v-am zis eu?

Când Harry ieși în camera de dincolo de tunel, izbucniră deodată mai multe strigăte și țipete.

— HARRY!

— Este Potter, este POTTER!

— Ron!

— Hermione!

Văzu nedeslușit materiale colorate atârinate, lămpi și multe chipuri. În clipa următoare, el, Ron și Hermione fură înconjurați, îmbrățișați, bătuți pe spate, ciufuliți. Mai mult de douăzeci de oameni dădură mâna cu ei; era ca și când tocmai ar fi câștigat o finală la vâjthaț.

— Bine, bine, liniștiți-vă! strigă Neville și, în timp ce mulțimea se dădu înapoi, Harry reuși să vadă unde se aflau.

Nu recunosc deloc camera. Era enormă și arăta mai degrabă ca interiorul unei căsuțe foarte somptuoase, construite într-un copac, sau poate precum cabina uriașă a unei corăbii. Hamacuri multicolore erau atârinate din

tavan și dintr-un balcon care se întindea în jurul pereților cu lambriuri din lemn închis la culoare și fără ferestre, acoperiți cu tapiserii viu colorate. Harry văzu leul auriu al Cercetașilor, pe fundal roșu, bursucul negru al Astropuflilor, pe fundal galben, și șoimul de bronz al celor de la Ochi-de-Șoim, pe albastru. Nu lipseau decât argintiul și verdele Viperinilor. Erau biblioteci pline cu cărți, câteva măști sprijinite de pereți și, într-un colț, un radio mare, într-o cutie de lemn.

— Unde suntem?

— În Camera Necesității, unde altundeva? spuse Neville. Mult mai bine decât te așteptai, nu-i așa? Mă urmăreau frații Carrow și știam că aveam o singură șansă să găsec o ascunzătoare; am reușit să trec de ușa și asta e ce am găsit înăuntru! Mă rog, nu arăta exact așa la început, era mult mai mică și exista un singur hamac și tapiserii doar cu Cercetași. Dar s-a mărit pe măsură ce au venit din ce în ce mai mulți membri ai Armatei lui Dumbledore.

— Și frații Carrow nu pot să intre? întrebă Harry, uitându-se în jur și căutând ușa.

— Nu, spuse Seamus Finnigan, pe care Harry îl recunoscuse doar când îi auzi glasul. Chipul lui Seamus era tumefiat și umflat.

— Este o ascunzătoare în toată puterea cuvântului. Atâta timp cât unul dintre noi rămâne aici, nu pot ajunge la noi, nu se deschide ușa. Totul ține de Neville. El chiar înțelege camera asta. Trebuie să îi ceri exact ce ai nevoie, cum ar fi: „Nu vreau ca vreun susținător al fraților Carrow să poată intra în camera aceasta”, și o să te asculte! Nu trebuie decât să te asiguri că nu există vreo porțiță de scăpare! Neville e maestru!

— De fapt, nu e foarte complicat, spuse Neville cu modestie. Eram aici cam de o zi și jumătate și mi se făcuse foarte foame și am vrut ceva de mâncare; ei bine, atunci s-a deschis tunelul spre „Capul de mistreț”. Am mers prin el și l-am întâlnit pe Aberforth. Ne-a aprovizionat cu mâncare, pentru că, nu știu de ce, dar asta e singurul lucru pe care nu îl face Camera.

— Da, păi, mâncarea este una dintre cele cinci excepții ale Legii de Transfigurare Elementară a lui Gamp, spuse Ron, spre uimirea tuturor.

— Așa că ne ascundem aici de aproape două săptămâni, continuă Seamus, și pur și simplu apar mai multe hamacuri de fiecare dată când avem nevoie și chiar și o baie cu toate utilitățile, atunci când au început să vină fete...

— ... și s-au gândit că poate ar vrea să se spele, da, adăugă Lavender Brown, pe care Harry nu o observase până atunci.

Acum, că se uita bine în jur, recunoscuse multe fețe familiare. Erau acolo ambele gemene Patil, la fel și Terry Boot, Ernie Macmillan, Anthony Goldstein și Michael Corner.

— Dar spuneți-ne ce-ați făcut voi, îi rugă Ernie. Au fost atât de multe zvonuri... Am încercat să aflăm vești despre voi prin Buletinul de Potter, și își îndreptă bagheta spre radio. Chiar ați dat spargere la Gringotts?

— Da! spuse Neville. Și este adevărată și partea cu dragonul!

Ceilalți aplaudară și se auziră câteva urale. Ron făcu o reverență.

— Ce căutați? întrebă Seamus nerăbdător.

Înainte ca vreunul dintre ei să poată para întrebarea cu o alta, Harry simți o durere teribilă, pătrunzătoare, în jurul cicatricei în formă de fulger. Se întoarse repede cu spatele, ferindu-se de chipurile curioase și încântate, iar Camera Necesiității dispăru. Acum stătea într-o colibă de piatră în ruină, scândurile putrezite din podea fuseseră smulse la picioarele lui și, lângă gaură, se afla o cutie din aur, care tocmai fusese dezgropată. Era deschisă și goală. Urletul de furie al lui Cap-de-Mort îi vibra în fiecare colțișor al capului.

Făcu un efort imens și se desprinse din nou de mintea lui Cap-de-Mort, reveni clătinându-se unde era, în Camera Necesiității, cu transpirația și roindu-i pe față și sprijinit de Ron.

— Harry, ești bine? spunea Neville. Vrei să stai jos? Trebuie să fii obosit, nu?

— Nu, spuse Harry.

Se uită la Ron și la Hermione, încercând să le spună din priviri că Lordul Cap-de-Mort tocmai descoperise pierderea unuia dintre celelalte Horcruhuri. Timpul se scurgea repede; în cazul în care Cap-de-Mort alegea ca următoare locație Hogwarts, aveau să-și rateze șansa.

— Trebuie să mergem mai departe, spuse el și, după expresiile lor, văzu că înțeleseră la ce se referea.

— Și ce vom face, Harry? întrebă Seamus. Care e planul?

— Planul? repetă Harry.

Se străduia din răspuțeri să nu alunece din nou în furia lui Cap-de-Mort, căci cicatricea îl ardea în continuare.

— Păi, e ceva ce trebuie să facem noi, Ron, Hermione și cu mine

— Și apoi o să vă scoatem de aici.

Nimeni nu mai râdea, nimeni nu mai aplauda. Neville părea derutat.

— Cum adică... „o să vă scoatem de aici”?

— Nu ne-am întors ca să rămânem, spuse Harry, frecându-și cicatricea, în încercarea de a-și alina durerea. Avem ceva important de făcut.

— Ce anume?

— Nu... nu pot să vă spun.

Cuvintele sale fură urmate de un val de bodogăneli. Neville se încruntă.

— De ce nu poți să ne spui? Are legătură cu lupta împotriva Știm-Noi-Cui, nu-i așa?

— Păi, da...

— Atunci o să te ajutăm.

Ceilalți membri ai Armatei lui Dumbledore încuviințară din cap, unii cu entuziasm, alții solemn. Câțiva dintre ei se ridicară de pe scaune, pentru a dovedi că erau pregătiți să treacă imediat la fapte.

— Nu înțelegeți.

Harry părea să fi spus aceasta foarte des în ultimele câteva ore.

— Nu, nu putem să vă spunem. Trebuie să mergem... singuri.

— De ce? întrebă Neville.

— Pentru că...

Pentru că își dorea cu disperare să pornească în căutarea Horcruului lipsă sau, cel puțin, să vorbească în particular cu Ron și Hermione despre locul de unde ar fi putut să-și înceapă căutarea. Lui Harry îi era greu să își adune gândurile. Cicatricea îl ardea neîncetat.

— Dumbledore ne-a lăsat ceva de făcut, spuse el cu precauție, și nu avem voie să spunem... adică, a vrut să o facem noi, doar noi trei.

— Noi suntem Armata lui, spuse Neville. Armata lui Dumbledore. Am fost implicați cu toții, am menținut-o în viață în timp ce voi trei ați plecat de capul vostru.

— Nu a fost tocmai ca în vacanță, prietene, spuse Ron.

— Nici n-am zis că ar fi fost, dar nu înțeleg de ce nu puteți să aveți încredere în noi. Toți din camera aceasta au luptat și au ajuns aici pentru că au fost hăituiți de frații Carrow. Toți de aici au dovedit că îi sunt loiali lui Dumbledore, că îi sunt loiali ție.

— Ascultă-mă, începu Harry, fără să știe ce avea să spună, dar nu mai conta.

Ușa tunelului tocmai se deschisese în spatele lui.

— Am primit mesajul tău, Neville! Salut, mă gândeam eu că trebuie să fiți aici!

Erau Luna și Dean. Seamus scoase un strigăt răsunător de încântare și fugi să își îmbrățișeze cel mai bun prieten.

— Bună, tuturor! spuse Luna fericită. Vai, ce bine că m-am întors!

— Luna, spuse Harry absent, ce cauți aici? Cum ai...

— Am chemat-o eu, răspunse Neville, ridicând galionul fals.

Le-am promis ei și lui Ginny că o să le anunț dacă te întorci. Cu toții credeam că, dacă te vei întoarce, va fi revoluție. Că îi vom da jos pe Plesneală și pe frații Carrow.

— Bineînțeles că asta înseamnă, spuse Luna veselă. Nu-i așa, Harry? O să-i dăm afară cu forța din Hogwarts?

— Ascultați-mă, spuse Harry, din ce în ce mai panicat, îmi pare rău, dar nu ne-am întors pentru asta. Avem ceva de făcut și apoi...

— O să ne lăsați în situația asta? întrebă Michael Corner.

— Nu! spuse Ron. Ce facem va fi spre binele tuturor, până la urmă, pentru a scăpa de Știm-Noi-Cine.

— Atunci, lăsați-ne să fim de ajutor! spuse Neville furios. Vrem să luăm parte și noi!

Se auzi din nou un zgomot din spatele lor și Harry se întoarse. Inima aproape că i se opri în loc: Ginny se cățara acum prin gaura din perete, urmată îndeaproape de Fred, George și Lee Jordan. Ginny îi aruncă lui Harry un zâmbet radios. Uitase sau nu fusese niciodată pe deplin conștient cât era de frumoasă, dar nu fusese niciodată mai puțin încântat să o vadă.

— Aberforth cam are capsa pusă, spuse Fred, ridicând mâna, în semn de salut la mai multe strigăte de bun venit. Vrea să tragă un pui de somn și zice că barul parcă s-a transformat în gară.

Harry rămase cu gura deschisă. Chiar în spatele lui Lee Jordan apărură fosta prietenă a lui Harry, Cho Chang. Cho îi zâmbi.

— Am primit mesajul, spuse ea, ridicând galionul ei fals, și se duse să ia loc lângă Michael Corner.

— Deci care e planul, Harry? spuse George.

— Niciunul, răspunse Harry, încă dezorientat de apariția tuturor acestor oameni, neputând să asimileze tot ce se întâmpla din cauza durerii îngrozitoare pe care i-o provoca cicatricea.

— O să improvizăm pe drum, nu? E strategia mea preferată, spuse Fred.

— Trebuie să-i pui capăt! îi zise Harry lui Neville. De ce i-ai chemat pe toți înapoi? Este o nebunie!

— Luptam, nu-i așa? se entuziasmă Dean, scoțându-și galionul fals. În mesaj apărea că s-a întors Harry și că o să luptăm! Dar nu am baghetă.

— Nu ai baghetă? începuse Seamus.

Ron se întoarse dintr-odată spre Harry.

— De ce nu pot să ne ajute?

— Poftim?

— Pot să ne ajute.

Își coborî vocea și vorbi astfel încât să nu îl mai audă decât Hermione, care stătea între ei.

— Nu știm unde este. Trebuie să îl găsim repede. Nu avem timp să le spunem că este un Horcrux. Harry se uită la Ron și apoi la Hermione, care șopti:

— Cred că Ron are dreptate. Nici măcar nu știm ce căutăm, avem nevoie de ei.

Și cum Harry nu părea convins, adăugă:

— Nu trebuie să faci totul de unul singur, Harry.

Harry încerca să gândească repede. Încă îl ustura cicatricea, simțea că iar avea să îi crape capul de durere. Dumbledore îl prevenise să nu le spună decât lui Ron și Hermione de Horcruxuri. Secrete și minciuni, așa am crescut noi, și Albus... avea un talent înnăscut pentru asta...

Oare se transforma în Dumbledore, ținându-și secretele bine ascunse, temându-se să aibă încredere? Dar Dumbledore avusese încredere în Plesneală și la ce dusese aceasta? La crima din vârful celui mai înalt turn...

— În ordine, le spuse încet celor doi. Bine! strigă spre cei din cameră și deodată se făcu liniște.

Fred și George, care făcuseră glume spre încântarea celor din jurul lor, tăcură și toți păreau atenți și entuziasmați.

— Trebuie să găsim ceva, spuse Harry. Ceva... ceva ce o să ne ajute să îl dăm jos pe Știm-Noi-Cine. Este aici, la Hogwarts, dar nu știm unde. S-ar putea

să îi fi aparținut lui Ochi-de-Șoim. A mai auzit cineva de un astfel de obiect? A văzut cineva vreun obiect care să aibă simbolul unui șoim pe el, de exemplu?

Se uită plin de speranță spre micul grup de elevi de la Ochi-de-șoim, Padme, Michael, Terry și Cho -, dar cea care răspunse fu Luna, cocoțată pe brațul scaunului lui Ginny.

— Păi, este diadema ei pierdută. Ți-am spus de ea, mai ții minte, Harry? Diadema pierdută a lui Ochi-de-Șoim? Tati încearcă să o reconstituie.

— Da, dar diadema pierdută, spuse Michael Corner, dându-și ochii peste cap, este pierdută, Luna. Cam asta e problema.

— Când s-a pierdut? întrebă Harry.

— Cu secole în urmă, așa se zice, explică Cho și lui Harry i se înceară corăbiile. Domnul profesor Flitwick a spus că diadema a dispărut odată cu însăși Ochi-de-Șoim și, adresându-li-se colegilor de la Ochi-de-Șoim, nimeni nu a mai dat de urma ei, nu?

Toți clătinară din cap.

— Scuzați-mă, dar ce este o diademă? întrebă Ron.

— Este un fel de coroană, spuse Terry Boot. Diadema lui Ochi-de-Șoim se spune că avea proprietăți magice, îl făcea mai înțelept pe cel care o purta.

— Da, sifoanele cu Steluțe Verzi ale lui tati...

Dar Harry o întrerupse pe Luna.

— Și nu ați văzut nimic care să semene cu ea?

Din nou, clătinară cu toții din cap; Harry se uită la Ron și Hermione și văzu reflecția propriei sale dezamăgiri. Un obiect care se pierduse cu mult timp în urmă și, după câte se părea, fără urmă, nu era tocmai un bun candidat pentru Horcrujul ascuns în castel... Dar, înainte de a putea formula o nouă întrebare, Cho vorbi din nou:

— Harry, dacă vrei să vezi cum arată diadema, pot să te conduc în camera de zi Ochi-de-Șoim, să o vezi. Apare reprezentată în statuia lui Ochi-de-Șoim.

Pe Harry îl arse din nou cicatricea, foarte puternic. Pentru o clipă, Camera Necesității se involbură în fața lui și în locul ei văzu pământul întunecat dedesubt, în timp ce zbura, și șarpele imens încolăcit în jurul umerilor lui. Cap-de-Mort zbura din nou, nu știa dacă spre lacul subteran sau în direcția lor, spre castel, cert era că, în cazul ambelor variante, mai aveau foarte puțin timp.

— E pe drum, le spuse el încet lui Ron și Hermione.

Aruncă o privire spre Cho și apoi din nou înspre ei.

— Fiți atenți, știu că nu este o pistă prea bună, dar mă duc să văd statuia, măcar să știm cum arată diadema. Așteptați-mă aici și păstrați-l pe celălalt, știți voi ce, în siguranță.

Cho se ridicase, dar Ginny spuse destul de aprig:

— Nu, îl duce Luna pe Harry, nu-i așa, Luna?

— Ooo, da, cu plăcere, spuse Luna veselă și Cho se așeză la loc, părând dezamăgită.

— Cum ieșim de aici? îl întrebă Harry pe Neville.

— Pe aici.

Îi conduse pe Harry și pe Luna spre un colț în care un dulap micuț dădea spre o scară abruptă.

— Ieșirea e în fiecare zi în altă parte, așa că nu au reușit niciodată să o găsească, spuse el. Singura problemă e că nu știm exact unde ajungem când ieșim. Ai grijă, Harry, patrulează întotdeauna pe coridoare în timpul nopții.

— Nici o problemă, îl liniști Harry. Ne vedem cât de curând.

El și Luna urcară repede scara, care era lungă, luminată de torțe, și cotiră pe lângă colțuri, în locuri neașteptate. În sfârșit, ajunseră la ceea ce părea a fi un zid solid.

— Vino și tu sub ea, îi spuse Harry Lunei, scoțând Pelerina Invizibilă și aruncând-o peste amândoi.

Împinse ușor în perete. Acesta se topi la atingere și se strecurară afară. Harry se uită înapoi și văzu că se închisese imediat la loc. Erau pe un coridor întunecat. Harry o trase pe Luna înapoi în umbră, scotoci în punguța de la gât și scoase Harta Ștregarilor. O ținu aproape de nas, căută și reperă în sfârșit punctul lui și pe cel al Lunei.

— Suntem la etajul cinci, șopti el, privindu-l pe Filch cum se depărta de ei pe un coridor apropiat de al lor. Hai, pe aici.

Merseră în vârful picioarelor. Harry se furișase de multe ori prin castel în timpul nopții, dar niciodată nu îi mai bătuse inima atât de repede ca acum, niciodată nu depinseseră atât de multe de trecerea lui în siguranță. Trecură prin pătrate luminoase pe podea, în care se reflecta luna, pe lângă armuri ale căror coifuri scârțâiră la auzul pașilor lor înăbușiți, pe după colțuri dincolo de care nu știau la ce să se aștepte.

Harry și Luna merseră mai departe, consultând Harta Ștregarilor de fiecare dată când aveau destulă lumină, oprindu-se de două ori pentru a lăsa să treacă o fantomă, fără a atrage atenția asupra lor. Se aștepta să dea peste un obstacol în orice clipă; cel mai teamă îi era de Peeves și își ciulea urechile la fiecare pas, pentru a auzi primele semne care l-ar fi anunțat pe strigoii guraliv.

— Pe aici, Harry, șopti Luna, trăgându-l de mânecă și ducându-l spre o scară circulară.

Urcau în spirale amețitoare. Harry nu mai fusese niciodată acolo. În sfârșit, ajunseră la o ușă. Nu avea mâner și nici broască, doar o bucată simplă de lemn vechi și un ciocan de bronz, sub forma unui șoim.

Luna întinse o mână albă, care părea sinistră în felul în care plutea în aer, fără a fi legată de un braț sau de un corp. Bătu o dată și, în liniștea din jur, bătaia aceasta i se păru lui Harry la fel de răsunătoare ca o rafală de tun. Imediat, șoimul își deschise ciocul, dar, în locul unui strigăt de pasăre, o voce blândă, melodioasă spuse:

— Ce a fost întâi, phoenixul sau flacăra?

— Hmm... tu ce crezi, Harry? spuse Luna, căzând pe gânduri.

— Cum? Nu e pur și simplu o parolă?

— A, nu, trebuie să răspunzi la o întrebare, spuse Luna.

— Și dacă greșești?

— Păi, trebuie să aștepți pe cineva care să răspundă corect, spuse Luna.

Așa te înveți, știi?

— Da... problema e că nu ne permitem să mai așteptăm pe cineva, Luna.

— Nu, înțeleg ce vrei să spui, zise Luna seriosă. Păi atunci, cred că răspunsul este că un cerc nu are început.

— Bine gândit, încuviință vocea și ușa se deschise.

Camera de zi pustie a celor de la Ochi-de-Șoim era o încăpere mare, circulară, mai aerisită decât oricare alta pe care o văzuse Harry la Hogwarts. Pereții erau marcați cu ferestre grațioase cu arcade, în fața cărora atârnav drapaje de mătase albastră și arămie. În timpul zilei, cei de la Ochi-de-Șoim aveau cu siguranță o priveliște spectaculoasă a munților din jur. Tavanul era bombat și presărat cu stele, care mergeau de minune cu covorul albastru închis. Erau mese, scaune și biblioteci și, într-o nișă, vizavi de ușă, era o statuie înaltă, din marmură albă.

Harry o recunoscuse pe Rowena Ochi-de-Șoim după bustul pe care îl văzuse acasă la Luna. Statuia era plasată lângă o ușă, despre care Harry bănuia că ducea spre dormitoarele de deasupra. Se duse direct spre femeia din marmură și aceasta păru să îl privească și ea, surâzându-i cercetător; era frumoasă, dar intimidantă. O coroniță delicată fusese reprodușă în marmură pe creștetul ei. Nu era foarte diferită de tiara pe care o purtase Fleur la nuntă. Pe ea erau gravate niște cuvinte cu litere mici. Harry ieși de sub pelerină și se cașără pe soclul lui Ochi-de-Șoim, pentru a le citi: „Mintea să-ți fie bine pregătită pentru carte și știință”.

— În timp ce mintea ta e goală ca o tărtăcușă, spuse o voce, răsând pe înfundate.

Harry se întoarse repede, alunecă de pe soclu și ateriza pe podea. Chiar în fața lui stătea silueta cu umeri căzuți a lui Alecto Carrow și, exact când Harry ridică bagheta, aceasta apăsă cu arătătorul bondoc pe craniul și pe șarpele tatuat pe antebraș.

Capitolul XXX.

Concedierea lui Plesneală.

În clipa în care degetul atinse Semnul, pe Harry îl arse înfiorător cicatricea. Camera înstelată îi dispăru din fața ochilor și se trezi pe niște roci, dedesubtul unei stânci; valurile se involburau în jurul lui și inima îi tresăltă triumfătoare – prinseseră băiatul.

O bufnitură puternică îl aduse pe Harry înapoi unde era; își ridică bagheta dezorientat, dar vrăjitoarea dinaintea lui cădea deja în față, lovindu-se de podea cu o asemenea putere, încât geamurile bibliotecii zăngăniră.

— Nu am mai împietrit niciodată pe nimeni, în afara lecțiilor cu A. D., spuse Luna, părând destul de interesată. A fost mai zgomotos decât mă așteptam.

Într-adevăr, tavanul începuse să tremure. Se auzeau din ce în ce mai tare pași grăbiți de dincolo de ușa care ducea spre dormitoare. Vraja Lunei îi trezise pe Ochi-de-șoim care dormeau deasupra.

— Luna, unde ești? Trebuie să intru sub pelerină!

Picioarele Lunei apărură din senin; se duse repede lângă ea și Luna lăsă pelerina să cadă din nou peste ei. În acest timp, ușa se deschise și un șuvoi de Ochi-de-Șoim în pijamale se revărsă în camera de zi. Unii rămaseră cu gura căscată, alții țipară de uimire, când o văzură pe Alecto zăcând acolo, lipsită de cunoștință. Merșeră încet în jurul ei, târșându-și picioarele, ca în jurul unei bestii fioroase care se putea trezi în orice clipă, gata de atac. Atunci, un elev micuț din anul întâi fugi spre ea și îi atinse fundul cu vârful piciorului.

— Cred că s-ar putea să fie moartă! strigă el încântat.

— A, uite, șopti Luna fericită, în timp ce Ochii-de-Șoim se îmbulzira în jurul lui Alecto. Se bucură!

— Da... grozav...

Harry închise ochii și, în timp ce cicatricea îi zvâcnea, el intra din nou în mintea lui Cap-de-Mort. Mergea de-a lungul unui tunel, spre prima peșteră... decisese să se asigure că medalionul era în siguranță înainte de a veni... dar nu avea să îi ia mult timp...

La ușa camerei de zi se auzi un ciocănit și toți Ochi-de-șoim încremeniră. Harry auzi vocea blândă, melodioasă, cu care vorbea șoimul de partea cealaltă a ușii: „Unde se duc obiectele dispărute?”

— De unde să știu? Tacă-ți fleanca! se răsti o voce brutală, pe care Harry o recunoscuse a fi a fratelui lui Alecto, Amycus. Alecto? Alecto? Ești acolo? L-ai prins? Deschide ușa!

Ochii-de-Șoim șușoteau între ei, îngroziți. Apoi, dintr-odată, se auziră niște bufnituri puternice, de parcă cineva ar fi tras cu o armă în ușă.

— Alecto! Dacă vine și nu-l avem pe Potter... vrei să pățim la fel ca familia Reacredință? Răspunde-mi! răcni Amycus, scuturând ușa cât de tare putea, însă aceasta tot nu se deschise. Ochii-de-Șoim se dădeau cu toții înapoi și cei mai speriați începură să urce scara în fugă, întorcându-se în dormitoare. Apoi, exact când Harry se întreba dacă nu ar fi trebuit să spargă ușa și să îl împietrească pe Amycus, înainte ca Devoratorul Morții să poată face altceva, se auzi o a doua voce de dincolo de ușă, și mai familiară.

— Pot să vă întreb ce faceți, domnule profesor Carrow?

— Încerc să trec de ușa asta blestemată! strigă Amycus. Du-te și cheamă-l pe Flitwick! Pune-l s-o deschidă, acum!

— Dar nu este înăuntru sora dumneavoastră? întrebă profesoara McGonagall. Nu i-a dat drumul domnul profesor Flitwick mai devreme în seara acesta, conform dorinței dumneavoastră imperioase? Poate că ar putea să vă deschidă dânsa, nu? Atunci nu ar mai fi nevoie să treziți jumătate din castel.

— Nu răspunde, sfinx bătrân ce ești! Deschide-o tu! Hai! Fă-o, acum!

— Desigur, dacă doriți, spuse profesoara McGonagall cu o voce îngrozitor de glacială.

Se auzi un ciocănit delicat și vocea melodioasă întrebă din nou:

— Unde dispar obiectele dispărute?

— În neființă, adică în infinit, răspunse profesoara McGonagall.

— Frumos spus, răspunse mânerul în formă de șoim și ușa se deschise.

Puținii Ochi-de-Șoim care rămăseseră în urmă fugiră spre scară, în timp ce Amycus se năpusti peste prag, fluturând bagheta, cu umerii adunați ca și sora lui. Avea chipul palid, ca din aluat, iar ochii mici i se ațintiră imediat asupra lui Alecto, care era întinsă inertă pe podea. Scoase un strigăt de furie și teamă.

— Ce i-au făcut progeniturile afurisite? urlă el. O să-i Cruciez pe toți, pân-o să-mi spună cine-i vinovatu'! Și ce-o să zică Lordul Întunecat? continuă el, în genunchi lângă sora lui și lovindu-se cu pumnul peste frunte. Nu l-am prins și aștia au omorât-o!

— Este doar împietrită, spuse profesoara McGonagall pe un ton nerăbdător, aplecându-se să o examineze pe Alecto. O să-și revină fără probleme.

— Ba nu, nu o să-și revină deloc! urlă Amycus. Nu după ce o să pună Lordul întunecat mâna pe ea! S-a apucat și l-a chemat, am simțit Semnul arzând, și acum crede că l-am prins pe Potter!

— Că l-ați „prins pe Potter”? spuse profesoara McGonagall tăios. Cum adică... l-ați „prins pe Potter”?

— Ne-a zis că s-ar putea ca Potter să-ncerce să intre în Turnul Ochi-de-Șoim și să-l chemăm dacă-l prindem!

— De ce ar vrea Potter să intre în Turnul Ochi-de-Șoim? Potter este în casa mea!

Harry distinse o notă de mândrie dincolo de mirarea și mânia ei și îl cuprinse un val de afecțiune față de Minerva McGonagall.

— Ne-a zis că s-ar putea să vină aici! spuse Carrow. Nu știu de ce, de unde să știu?

Profesoara McGonagall se îndreptă și ochii ei ca niște mărgele cercetară camera. Trecură de două ori peste locul unde erau Harry și Luna.

— Putem să dăm vina pe puști, spuse Amycus, cu o expresie șireată pe chipul său animalic. Da, asta o să facem. O să spunem că puștii de sus au prins-o la înghesuială pe Alecto, ridică privirea spre tavanul înstelat, dincolo de care erau dormitoarele, și că au obligat-o să atingă Semnul și de-aia a primit o alarmă falsă... Să-l pedepsească pe ei. Niște puști în plus sau în minus, ce mai contează!

— Contează la fel de mult cât diferența dintre adevăr și minciuna sau curaj și lașitate, spuse profesoara McGonagall, albindu-se. Pe scurt, o diferență pe care dumneavoastră și sora dumneavoastră nu păreți a fi în stare să o sesizați. Dar dați-mi voie să clarific un singur lucru. Nu veți arunca nenumăratele dumneavoastră ineptii în cărca elevilor de la Hogwarts! Nu voi permite așa ceva!

— Ce zici?

Amycus înainta, până când ajunse ostentativ de aproape de profesoara McGonagall – fața lui era la câțiva centimetri de a ei. Profesoara refuză să se dea înapoi, îl privea ca pe ceva dezgustător, din mijlocul unui closet.

— Nu se pune problema de ce-o să permiți tu, Minerva McGonagall. Vremea ta a trecut. Acum, noi suntem la conducere aici și o să mă susții sau o să plătești scump pentru asta, și o scuiță în față.

Harry ieși dintr-odată de sub pelerină, ridică bagheta și spuse:

— N-ar fi trebuit să faci asta.

În timp ce Amycus se întoarce în viteză, Harry strigă:

— Crucio!

Devoratorul Morții fu ridicat în aer. Începu să se zbată ca un om pe cale să se înece, dând din mâini și din picioare și urlând de durere, și atunci se izbi de o bibliotecă. Se auziră scrâșnete și geamuri sparte, iar Amycus căzu grămadă pe podea, pierzându-și cunoștința.

— Înțeleg ce voia să spună Bellatrix, vorbe Harry, cu sângele pulsându-i în creier. Trebuie să ți-o dorești cu adevărat.

— Potter! șopti profesoara McGonagall, ținând mâna apăsată în dreptul inimii. Potter, ești aici! Ce... Cum... se strădui să nu se piardă cu firea. Potter, ai fost nesăbuit!

— V-a scuițat, spuse Harry.

— Potter, eu... Ai fost... foarte galant, dar nu îți dai seama că...

— Ba da, îmi dau seama, o asigură Harry.

Panica ei îl întârea într-un fel.

— Doamnă profesoară McGonagall, Cap-de-Mort este pe drum.

— A, acum avem voie să îi rostim numele? întrebă Luna interesată, dându-și jos Pelerina Invizibilă.

Profesoara McGonagall păru copleșită de apariția celui de-al doilea proscris, se dădu înapoi, clătinându-se pe picioare, și căzu pe un scaun din apropiere, ținându-se strâns de gulerul capotului vechi ecosez.

— Nu cred că mai contează în ce fel îi spunem, se adresă Harry Lunei. Știe deja unde sunt.

Undeva în adâncurile minții lui Harry, în acea parte conectată cu cicatricea care clocotea de furie, îl văzu pe Cap-de-Mort traversând repede lacul întunecat, în bărcuța verde, cu contur fantomatic. Aproape ajunsesese la insula unde era ligheanul din piatră.

— Trebuie să fugi, șopti profesoara McGonagall. Acum, Potter, cât poți tu de repede!

— Nu pot, spuse Harry. Trebuie să fac ceva. Doamnă profesoară, știți cumva unde este diadema Rowenei Ochi-de-șoim?

— D-diadema lui Ochi-de-Șoim? Firește că nu. Nu s-a pierdut cu secole în urmă?

Se îndreptă puțin.

— Potter, a fost o nebunie... o nebunie să intri în castelul acesta!

— N-am avut de ales, spuse Harry. Doamnă profesoară, aici e ascuns ceva și eu trebuie să-l găsesc... și ar putea fi diadema.

Dacă aș putea vorbi cu domnul profesor Flitwick...

Se auzi ceva mișcându-se și un clichet de cioburi: Amycus se trezea, înainte ca Harry sau Luna să facă ceva, profesoara McGonagall se ridică, îndreptă bagheta spre Devoratorul Morții, încă amețit, și spuse: „Imperio!”. Amycus se ridică, se duse la sora lui, îi luă bagheta, apoi veni ascultător la profesoara McGonagall și i-o dădu, odată cu bagheta lui. După aceea, se întinse pe podea lângă Alecto. Profesoara McGonagall flutură din nou din baghetă și, ca din senin, apărură o funie scânteietoare argintie, care se înfășură în jurul fraților Carrow, legându-i strâns unul de altul.

— Potter, spuse profesoara McGonagall, întorcându-se iar cu fața spre el și extrem de indiferentă la situația fraților Carrow, dacă Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit știe cu adevărat că ești aici...

În timp ce spuse aceasta, pe Harry îl fulgeră o furie asemenea unei dureri fizice, iar cicatricea păru să-i ia foc și, pentru o secundă, se uită în ligheanul în care poțiunea se făcuse limpede și nu văzu nici un medalion din aur, stând în siguranță sub suprafața poțiunii.

— Potter, te simți bine? spuse o voce și Harry își reveni, agățându-se de umărul Lunei, pentru a-și menține echilibrul.

— Timpul e măsurat, Cap-de-Mort se apropie. Doamnă profesoară, încerc să îndeplinesc ordinele lui Dumbledore, trebuie să găsesc ce a vrut el să găsească! Dar cât timp caut eu, trebuie să-i scoatem pe elevi din castel, pe mine mă vrea Cap-de-Mort, dar nu-i va păsa dacă va omorî și alți oameni, nu acum... Nu acum, când știe că vânez Horcruxuri, încheie Harry fraza în gând.

— Îndeplinești ordinele lui Dumbledore? repetă ea, cu o expresie de uimire.

Apoi se îndreptă, cât era de înaltă.

— Ei bine, cât vei căuta acest... acest obiect, vom securiza școala împotriva Celui-Ce-Nu-Trebuie-Numit.

— Este posibil?

— Eu cred că da, spuse profesoara McGonagall pe un ton sec. Noi, profesorii, suntem destul de pricepuți la vrăji, să știi. Sunt sigură că îi vom putea rezista o vreme, dacă vom face cu toții eforturi maxime. Desigur, o să fie nevoie să facem ceva în privința domnului profesor Plesneală...

— Lăsați-mă pe mine.

— Și dacă la Hogwarts este pe cale să înceapă o stare de asediu, cu Lordul întunecat la porțile castelului, este într-adevăr indicat să ducem cât mai mulți oameni nevinovați la adăpost. Dat fiind că Rețeaua Zvrr este sub observație și Apariția este imposibilă pe domeniu...

— Există o cale, spuse Harry repede, înștiințându-o despre culoarul care ducea la „Capul de mistreț”.

— Potter, este vorba de sute de elevi...

— Știu, doamnă profesoară, dar dacă Devoratorii Morții și Cap-de-Mort se concentrează asupra hotarelor școlii, nu îi va interesa dacă Dispar oameni din „Capul de mistreț”.

— Este un oarecare adevăr în ce spui, încuviință ea.

Își îndreptă bagheta spre frații Carrow și o plasă argintie căzu peste trupurile lor legate, li se înfășură în jur și îi ridică în aer; în următoarea clipă, atârnavu de tavanul albastru cu auriu, ca două animale marine mari și urâte.

— Haideți! Trebuie să îi anunțăm pe ceilalți șefi de case. Ar fi mai bine să-ți pui din nou pelerina.

Se duse cu pași mari spre ușă și ridică bagheta. Din vârful ei țâșniră trei pisici argintii, cu un desen în formă de ochelari în jurul ochilor. Patronușii o zbughiră în față, răspândindu-și lumina argintie pe scara în spirală, în timp ce profesoara McGonagall, Harry și Luna coborâră în grabă.

O luară la fugă de-a lungul coridoarelor și Patronușii îi părăsiră unul câte unul; capotul ecosez fâșâia pe podea, iar Harry și Luna alergau în urma ei, sub pelerină.

Coborâseră încă două etaje, când alți pași înăbușiți li se alăturară. Harry, pe care îl ustura în continuare cicatricea, fu primul care îi auzi; își pipăi punga de la gât, căutând Harta Ștregarilor, dar, înainte de a apuca să o scoată, McGonagall păru să sesizeze și ea noua prezență. Se opri, ridică bagheta, pregătită să se dueleze, și spuse:

— Cine este?

— Eu, răspunse o voce joasă.

Severus Plesneală apăru de după o armură.

La vederea lui, inima lui Harry începu să clocotească de ură. Uitase detaliile înfățișării lui Plesneală, din cauza grozăviei crimelor acestuia, uitase cum părul negru și slinos îi cădea ca o perdea în jurul feței sale înguste, cum ochii negri aveau o expresie rece, lipsită de viață. Nu purta pijama, ci era îmbrăcat cu pelerina sa neagră obișnuită, având și el bagheta pregătită de luptă.

— Unde sunt frații Carrow? întrebă el încet.

— Bănuiesc că acolo unde le-ai spus să fie, Severus, răspunse profesoara McGonagall.

Plesneală se apropie și ochii lui cercetară aerul din jurul profesoarei McGonagall, de parcă ar fi știut că Harry era acolo. Harry ridică și el bagheta, pregătit să atace.

— Aveam impresia, spuse Plesneală, că Alecto a prins un intrus.

— Da? făcu profesoara McGonagall. Și ce anume ți-a dat această impresie?

Plesneală îndoii un pic brațul stâng, pe care era înfierat Semnul întunecat.

— Ah, firește, spuse profesoara McGonagall. Voi, Devoratorii Morții, aveți propriile căi de comunicare, am uitat.

Plesneală se prefăcu a n-o fi auzit. Cerceta în continuare aerul de peste tot din jurul ei și venea din ce în ce mai aproape, dând senzația că nu își dădea seama ce face.

— Nu știam că era rândul tău să patrulezi noaptea pe holuri, Minerva.

— Ai vreo obiecție în acest sens?

— Mă întreb ce anume te-ar fi putut scoate din pat la ora aceasta târzie.

— Mi s-a părut că am auzit ceva, spuse profesoara McGonagall.

— Serious? Dar totul pare liniștit.

Plesneală o privi în ochi.

— Minerva, l-ai văzut cumva pe Harry Potter? Pentru că, dacă l-ai văzut, insist să...

Profesoara McGonagall acționează mai rapid decât s-ar fi așteptat Harry, șfichiindu-l aerul cu bagheta și, pentru o fracțiune de secundă, Harry crezu că Plesneală urma să se prăbușească și să-și piardă cunoștința, dar rapiditatea Vrăjii Scut a acestuia o făcu pe McGonagall să își piardă puțin echilibrul. McGonagall flutură bagheta spre o torță de pe perete și aceasta zbură din locaș; Harry, care era pe cale să îl blesteme pe Plesneală, se văzu nevoit să o tragă pe Luna din calea flăcărilor transformate într-un inel de foc care umplu coridorul și zbură spre Plesneală, sub forma unui lasou. Apoi nu mai era foc, ci un șarpe mare și negru, pe care McGonagall îl pulveriză, transformându-l în fum. Fumul se adună și se solidifică în câteva secunde, devenind un roi de pumnale ațintite spre el. Plesneală nu putu să le evite decât trăgând armura în fața lui și pumnalele se împlântară pe rând în pieptul acesteia, zăngănind răsunător.

— Minerva! strigă o voce ascuțită.

Harry se uită în spatele lui, protejând-o în continuare pe Luna de vrăjile care zburau, și îi văzu pe profesorul Flitwick și pe profesoara Lăstar venind în fugă spre ei, în haine de noapte, iar pe imensul profesor Slughorn găfâind în urma lor.

— Nu! chițăi Flitwick, ridicând bagheta. Nu o să mai ucizi la Hogwarts!

Vrăjile lui Flitwick loviră armura în spatele căreia se adăpostise Plesneală, iar aceasta prinse viață, scârțâind din țâțâni. Plesneală scăpă din strânsoarea brațelor ei și o trimise înapoi, spre atacatorii săi. Harry și Luna fură nevoiți să se arunce într-o parte, pentru a se feri, și armura se izbi de perete, făcându-se bucăți. Când Harry ridică din nou privirea, Plesneală fugea cât putea de repede și McGonagall, Flitwick și Lăstar alergau după el. Plesneală intră pe ușa unei clase și, câteva clipe mai târziu, Harry o auzi pe McGonagall strigând:

— Lașule! Lașule!

— Ce s-a întâmplat, ce s-a întâmplat? întrebă Luna.

Harry o ajută să se ridice și fugiră împreună de-a lungul coridorului, târâind Pelerina Invizibilă, spre clasa goală unde profesoara McGonagall, profesorul Flitwick și profesoara Lăstar stăteau lângă o fereastră spartă.

— A sărit, spuse profesoara McGonagall, când Harry și Luna intrară în cameră.

— Adică a murit?

Harry sări la fereastră, ignorând țipetele lui Flitwick și Lăstar, care erau șocați de apariția lui subită.

— Nu, nu a murit, spuse McGonagall cu amărăciune. Spre deosebire de Dumbledore, el încă mai avea bagheta la el... și se pare că a învățat câteva trucuri de la stăpânul lui.

Cu un fior de groază, Harry văzu în depărtare o siluetă asemănătoare unui liliac, zburând în noapte spre zidul de hotar. Se auziră pași apăsăți în spatele lor și cineva gâfâind din greu:

Slughorn tocmai îi ajunsese din urmă.

— Harry! Începu el, masându-și pieptul imens, de sub pijamaua de mătase verde smarald. Băiete dragă... ce surpriză... Minerva, te rog să-mi explici... Severus... ce...?

— Directorul nostru și-a luat un mic concediu, spuse profesoara McGonagall, arătând spre gaura din fereastră, care păstrase forma corpului lui Plesneală.

— Doamnă profesoară! strigă Harry, cu mâinile pe frunte.

Vedea lacul plin cu Inferi alunecând dedesubtul lui și simți bărcuța verde lovindu-se de malul subteran. Cap-de-Mort sări din ea dornic să ucidă...

— Doamnă profesoară, trebuie să baricadăm școala, vine acum!

— Desigur. Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit este pe drum, le spuse ea celorlalți profesori. Lăstar și Flitwick rămaseră cu gura căscată, iar Slughorn scoase un mormăit grav.

— Potter are ceva de făcut în castel, conform ordinelor lui Dumbledore. Trebuie să instalăm toate măsurile de protecție posibile, cât timp Potter face ce e nevoie să facă.

— Desigur, dar îți dai seama că nimic nu îl va putea ține la distanță pe Știm-Noi-Cine la nesfârșit, chițăi Flitwick.

— Dar putem să-l întârziem, interveni și profesoara Lăstar.

— Mulțumesc, Pomona, spuse profesoara McGonagall, timp în care, între cele două vrăjitoare avu loc un schimb de priviri complice. Sugerez să stabilim protecții de bază în jurul castelului, apoi să ne strângem elevii și să ne întâlnim în Marea Sală. Majoritatea trebuie evacuați, deși, dacă unii dintre cei majori doresc să rămână și să lupte, cred că ar trebui să li se dea ocazia să o facă.

— De acord, spuse profesoara Lăstar, grăbindu-se deja spre ușă. Voi veni în Marea Sală în douăzeci de minute, cu casa mea.

În timp ce dispărea în fugă, o auziră bolborosind:

— Tentacule. Lațul Diavolului. Păstăi de Snargalufi... da, abia aștept să îi văd pe Devoratorii Morții luptându-se cu ele.

— Eu pot să lucrez de aici, spuse Flitwick și, deși abia dacă putea să vadă peste pervaz, îndreptă bagheta spre gaura din fereastră și începu să bolborosească incantații deosebit de complexe.

Harry auzi un vâjâit ciudat, de parcă Flitwick ar fi dezlănțuit puterea vântului peste domeniu.

— Domnule profesor, spuse Harry, apropiindu-se de micuțul profesor de Farmece. Iertați-mă că vă întrerup, dar este ceva important. Aveți cumva idee unde se află diadema lui Ochi-de-șoim?

— Protego horribilis... Diadema lui Ochi-de-Șoim? chițai Flitwick. Nu strică niciodată puțină înțelepciune în plus, Potter, dar nu cred că ar fi prea folositoare în situația aceasta!

— Mă refeream la... Știți cumva unde este? Ați văzut-o vreodată?

— Dacă am văzut-o? Nu e nimeni în viață care să o fi văzut! S-a pierdut cu mult timp în urmă, băiete!

Harry simți un amestec de dezamăgire și panică. Atunci ce era Horcruzul?

— Ne vom întâlni cu tine și cu elevii tăi de la Ochi-de-Șoim în Marea Sală, Filius! spuse profesoara McGonagall, făcându-le semn lui Harry și Lunei să o urmeze.

Tocmai ajunseseră la ușă, când îl auziră pe Slughorn izbucnind:

— Pe cinstea mea, găfâi el, palid și transpirat, în timp ce mustața ca de morskă începuse să-i tremure. Ce tărăboi! Minerva, nu sunt deloc convins că este o mișcare înțeleaptă. Va găsi cu siguranță o cale de a intra, o știi, și toți cei care au încercat să îl oprească din drum vor fi în mare primejdie!

— Vă aștept și pe tine și pe Viperini în Marea Sală, în douăzeci de minute, spuse profesoara McGonagall. Dacă vei dori să pleci împreună cu elevii tăi, nu vom încerca să te oprim. Dar dacă vreunul dintre voi o să încerce să ne saboteze rezistența sau o să ridice armele împotriva noastră în castel, atunci ne vom duela pe viață și pe moarte, Horace.

— Minerva! exclamă el cuprins de uimire.

— A venit timpul ca Viperinii să aleagă cui îi sunt loiali, interveni profesoara McGonagall. Du-te și trezește-ți elevii, Horace.

Harry nu mai rămase să îl vadă pe Slughorn bâiguind, el și Luna fugiră după profesoara McGonagall, care se oprise în mijlocul holului și ridicase bagheta.

— Piertotum... Ah, pentru numele lui Dumnezeu, nu acum, Filch!

Bătrânul îngrijitor tocmai apăruse șchiopătând și strigând în gura mare:

— Elevii nu sunt în pat! Au ieșit pe coridoare!

— Așa și trebuie, idiotule! strigă McGonagall. Acum, du-te și fă ceva constructiv! Găsește-l pe Peeves!

— P-pe Peeves? se bălbâi Filch, de parcă ar fi auzit numele acesta pentru prima dată.

— Da, pe Peeves, tontule, pe Peeves! Nu te plângi de el de un sfert de secol? Du-te și adu-l numaidecât!

Era evident că Filch credea că profesoara McGonagall își pierduse mințile, dar se îndepărtă șchiopătând și bolborosind în șoaptă.

— Și acum... Piertotum locomotor! strigă profesoara McGonagall.

Peste tot de-a lungul coridorului, statuile și armurile săriră de pe socluri și, după bufniturile răsunătoare de la etajele superioare și inferioare, Harry știu că tovarășii lor din tot castelul făcuseră la fel.

— Hogwarts este amenințat! strigă profesoara McGonagall. Protejați hotarele, apărați-ne, îndepliniți-vă datoria față de școala noastră!

Într-o hărmălaie generală, de zăngăneli și strigăte, hoarda de statui mișcătoare mărșăluie pe lângă Harry: unele erau mai mici, altele mai mari decât în realitate. Erau și animale acolo, iar armurile huruitoare își fluturau săbiile și sferele cu țepi, atârinate de lanțuri.

— Acum, Potter, spuse McGonagall, cel mai bine ar fi ca tu și domnișoara Lovegood să vă întoarceți la prietenii voștri și să-i aduceți în Marea Sală. Eu mă duc să îi trezesc pe ceilalți Cercetași.

Se despărțiră la capătul următoarei scări. Harry și Luna fugiră înapoi spre intrarea secretă în Camera Necesității. Cum alergau așa, dădură peste cete-cete de elevi, dintre care cei mai mulți purtau pelerine de drum peste pijamale, conduși fiind spre Marea Sală de către profesori și Perfecti.

— Era Potter!

— Harry Potter!

— El era, jur, tocmai l-am văzut!

Dar Harry nu se uită înapoi și, în sfârșit, ajunseră la intrarea în Camera Necesității. Harry se sprijini de peretele vrăjit, care se deschise și le dădu drumul înăuntru, iar el și Luna coborâră în fugă pe scara abruptă.

— Ce...

Când camera le apăru în fața ochilor, Harry alunecă, șocat, câteva trepte. Era plină, mult mai aglomerată decât fusese când plecase de acolo. Kingsley și Lupin se uitau în sus la el, la fel ca și Oliver Baston, Katie Bell, Angelina Johnson și Alicia Spinnet, Bill și Fleur, domnul și doamna Weasley.

— Harry, ce se întâmplă? spuse Lupin, aflat la capătul scărilor.

— Cap-de-Mort e pe drum. Se baricadează școala. Plesneală a dat bir cu fugiții. Voi ce faceți aici? De unde ați știut?

— Le-am trimis mesaje celorlalți membri ai Armatei lui Dumbledore, explică Fred. Harry, doar nu te așteptai să rateze toți distracția. Cei din A. D. I-au anunțat pe cei din Ordinul Phoenix, și a urmat un efect de domino.

— Ce să facem mai întâi, Harry? strigă George. Ce se petrece?

— Îi evacuează pe cei mai mici și toată lumea se strânge în Marea Sală, ca să ne organizăm, spuse Harry. Luptăm.

Spre capătul scărilor veni un val de elevi și se auziră strigăte entuziasmăte. Harry fu lipit de perete, în timp ce toată lumea fugea pe lângă el, membri amestecați ai Ordinului Phoenix, ai Armatei lui Dumbledore și fosta echipă de vâjthaț a lui Harry, toți aveau baghetele scoase și se duceau spre inima castelului.

— Hai, Luna, strigă Dean, trecând pe lângă ei și întinzând mâna liberă. Luna i-o apucă și îl urmă în sus, pe scări.

Acum, mulțimea se subțiasse, în Camera Necesității rămase o mână de oameni și Harry li se alătură. Doamna Weasley se lupta cu Ginny. În jurul lor erau Lupin, Fred, George, Bill și Fleur.

— Ești minoră! îi striga doamna Weasley fiicei ei, în timp ce Harry se apropia. Nu permit așa ceva! Băieții da, dar tu trebuie să te duci acasă!

— În nici un caz!

Ginny își smulse brusc brațul din strânsoarea mamei sale.

— Sunt în Armata lui Dumbledore!

— O bandă de adolescenți!

— O bandă de adolescenți pe cale să lupte împotriva lui, ceva ce nu a mai îndrăznit nimeni până acum! spuse Fred.

— Are șaisprezece ani! strigă doamna Weasley. E prea mică! Ce a fost în mintea voastră când ați adus-o aici, cu voi?!

Fred și George părăură un pic rușinați.

— Mama are dreptate, Ginny, spuse Bill cu blândețe. Nu poți s-o faci. Toți minorii vor trebui să plece, așa este corect.

— Nu mă duc acasă! strigă Ginny și lacrimi de supărare îi sclipiră în ochi. Toată familia mea e aici, nu pot să stau singură acolo cu mâinile în sân, fără să știu nimic și...

Îi întâlni pentru prima dată privirea lui Harry. Îl privi rugător, dar Harry clătină din cap și Ginny se uită în altă parte, cu amărăciune.

— Bine, spuse ea, ațintindu-și privirea spre intrarea în tunel care ducea înapoi, la „Capul de mistreț”. Atunci să-mi iau la revedere și...

Se auziră zgomote și o bufnitură puternică: mai ieși cineva din tunel, își pierdu echilibrul și căzu. Se așeză pe cel mai apropiat scaun, se uită în jur prin ochelarii cu ramă din corn și spuse:

— Am ajuns prea târziu? A început deja? Tocmai am aflat, așa că am... am...

Percy vorbi nedeslușit și tăcu. Era evident că nu se așteptase să dea peste aproape toată familia sa. Urmă un moment prelungit de uimire, întrerupt de Fleur, care se întoarse spre Lupin și zise, într-o încercare vădită de a risipi tensiunea:

— Și... ce mai face micuțul Teddy?

Lupin îl privi, clipind surprins. Tăcerea dintre membrii familiei Weasley devenea tot mai apăsătoare.

— A, da... Este bine! spuse Lupin răspicat. Da, este cu Tonks, la mama ei.

Percy și ceilalți Weasley se holbau în continuare unii la alții, înmărmuriți.

— Uite, am o poză! strigă Lupin, scoțând o fotografie din buzunarul interior al hainei și arătându-le-o lui Fleur și Harry, care văzură un bebeluș cu un smoc de păr turcoaz aprins, mișcându-și pumnișorii în fața aparatului.

— Am fost un tâmpit! strigă Percy atât de tare, încât Lupin fu cât pe ce să scape fotografia din mână. Am fost un idiot, un ticălos înfumurat, un... un...

— Imbecil înamorat de minister, însetat de putere, care și-a renegat familia, spuse Fred.

Percy înghiți în sec.

— Da, așa e!

— Ei bine, nu puteai s-o spui mai bine de atât, zise Fred, întinzându-i mâna lui Percy.

Doamna Weasley izbucni în lacrimi. Fugi spre el, îl împinse la o parte pe Fred și îl strânse pe Percy într-o îmbrățișare sufocantă, în timp ce acesta o bătu ușor pe spate, uitându-se la tatăl său.

— Iartă-mă, tată, spuse Percy.

Domnul Weasley clipi des și apoi se grăbi și el să își îmbrățișeze fiul.

— Cum de te-ai trezit, Percy? întrebă George.

— A început de ceva vreme, spuse Percy, ștergându-se la ochi pe sub ochelari cu un colț al pelerinei de drum. Dar a trebuit să găsesc o cale de scăpare și la minister nu e deloc ușor, îi închid pe trădători tot timpul. Am reușit să iau legătura cu Aberforth și el m-a anunțat, acum zece minute, că Hogwarts e pe cale să lupte, așa că, iată-mă!

— Păi, adevărul e că ne așteptăm ca Perfecții noștri să fie în frunte în astfel de momente, spuse George, imitând foarte bine atitudinea pompoasă caracteristică lui Percy. Acum, hai să mergem sus și să luptăm sau o să se termine toți Devoratorii Morții mai de soi până ajungem noi.

— Deci acum ești cumnata mea? spuse Percy, dând mâna cu Fleur, în timp ce se îndreptară repede spre scară, împreună cu Bill, Fred și George.

— Ginny! tună doamna Weasley.

Ginny încercase să se furișeze și ea la etaj, la adăpostul împăcării.

— Molly, ce zici de asta? făcu Lupin. De ce n-ar rămâne Ginny aici? O să fie măcar la locul faptei și va ști ce se întâmplă, cu toate că nu se va afla în mijlocul luptei...

— Eu...

— Este o idee bună, spuse domnul Weasley cu fermitate. Ginny, rămâi în cameră, ai înțeles?

Ginny nu păru tocmai încântată de idee, dar încuviință sub privirea neobișnuit de severă a tatălui ei. Domnul și doamna Weasley și Lupin se îndreptară și ei spre scări.

— Unde e Ron? întrebă Harry. Unde e Hermione?

— Trebuie să se fi dus deja în Marea Sală, strigă domnul Weasley peste umăr.

— Nu i-am văzut trecând pe lângă mine, spuse Harry.

— Ziceau ceva de o baie, spuse Ginny, la scurt timp după ce ai plecat tu.

— O baie?

Harry traversă camera cu pași mari, ducându-se spre o ușă deschisă din Camera Necesității, și cercetă baia de dincolo de ea. Era goală.

— Ești sigură că vorbeau despre o baie?

Dar atunci îl arse cicatricea și Camera Necesității dispăru. Privea printre porțile înalte din fier forjat, încadrate de stâlpi pe care tronau statuile a doi mistreți înaripați, domeniul întunecat și castelul complet luminat. Nagini se odihnea în jurul umerilor săi. Era cuprins de sentimentul glacial și crud de hotărâre, de dinaintea unei crime.

Capitolul XXXI.

Bătălia de la Hogwarts.

Tavanul fermecat din Marea Sală era întunecat și presărat cu stele; dedesubtul lui, cele patru mese ale caselor erau înțesate cu elevi ciufuliți; unii purtau pelerine de drum, iar alții halate de noapte. Din loc în loc străluceau siluetele sidefii ale fantomelor școlii. Toți ochii, însuflețiți și neînsuflețiți, erau ațintiți asupra profesoarei McGonagall, care vorbea de pe platforma ridicată din capătul Marii Săli. În spatele ei erau profesorii care mai rămăseseră, printre care și centaurul Palomino Firenze și membrii Ordinului Phoenix care veniseră să lupte.

— ... evacuarea va fi supravegheată de domnul Filch și de Madam Pomfrey. Perfecti, la semnalul meu, vă veți organiza casele și îi veți duce pe toți, în mod disciplinat, spre punctul de evacuare.

Mulți dintre elevi priveau înmărmuriți. Cu toate acestea, în timp ce Harry se strecura pe lângă perete, studiind masa Cercetașilor, în căutarea lui Ron și a Hermionei, Ernie Macmillan se ridică de la masa Astropușilor și strigă:

— Și dacă vrem să luptăm?

Se auziră mai multe aplauze.

— Dacă sunteți majori, puteți rămâne, spuse profesoara McGonagall.

— Ce se va întâmpla cu lucrurile noastre? strigă o fată de la masa celor de la Ochi-de-Șoim. Cu cuferele noastre, cu bufnițele?

— Nu avem timp să vă împachetați lucrurile, spuse profesoara McGonagall. Ceea ce contează este să plecați de aici în siguranță.

— Unde este domnul profesor Plesneală? strigă o fată de la masa Viperinilor.

— Ca să folosesc expresia obișnuită, a luat-o la sănătoasa, răspunse profesoara McGonagall și mesele Cercetașilor, Astropușilor și Ochilor-de-Șoim izbucniră în urale.

Harry înainta în Marea Sală, de-a lungul mesei Cercetașilor, uitându-se în continuare după Ron și Hermione. În timp ce mergea, mai multe chipuri se întoarseră spre el și în urma lui se stârniră șușoteli.

— Am instalat deja măsuri de protecție în jurul castelului, spunea profesoara McGonagall, dar probabil că nu vor rezista multă vreme, dacă nu le susținem. Așadar, vă rog să mergeți repede și în liniște și să faceți așa cum vă spun Per...

Dar ultimele cuvinte îi fură acoperite de o altă voce, care răsună în Marea Sală. Era stridentă, glacială și clară: era imposibil de spus de unde se auzea, părea să vină chiar din pereți. La fel ca și monstrul pe care îl controlase, părea să fi existat în stare latentă în ziduri, timp de secole întregi.

— Știu că vă pregătiți de luptă.

Printre elevi se auziră țipete, câțiva se ținură unii de alții, uitându-se îngroziți în jur, după sursa vocii.

— Eforturile voastre sunt inutile. Nu-mi puteți ține piept. Nu vreau să vă omor. Îi respect foarte mult pe profesorii de la Hogwarts. Nu vreau să vărs sânge magic.

Acum, în Sală se lăsă liniștea, genul de liniște care putea sparge timpanele, prea profundă pentru a fi închisă între niște pereți.

— Dați-mi-l pe Harry Potter, spuse vocea lui Cap-de-Mort, și nimeni nu va fi rănit. Dați-mi-l pe Harry Potter și nu mă voi atinge de școală. Dați-mi-l pe Harry Potter și veți fi răsplătiți. Aveți răgaz până la miezul nopții.

Fură din nou înghițiți de tăcere. Toate capetele se întoarseră, toți ochii păreau să se fi oprit asupra lui Harry, pironindu-l cu razele invizibile a mii de priviri. Atunci, de la masa Viperinilor se ridică cineva și Harry o recunoscuse pe Pansy Parkinson, care, arătând cu o mână tremurândă, strigă:

— Dar e acolo! Potter e acolo. Să-l prindă cineva!

Înainte ca Harry să poată vorbi, se auzi un freamăt de mișcări. Cercetașii din fața lui se ridicaseră în picioare și stăteau cu fața, nu spre Harry, ci spre Viperini. Apoi se ridicară Astropufii și aproape în același moment, Ochii-de-Șoim, stând cu toții cu spatele la Harry și privind-o pe Pansy. Harry era uluit și copleșit. Văzu apărând de peste tot baghete, scoase din interiorul robelor și din mâneci.

— Mulțumesc, domnișoară Parkinson, spuse profesoara McGonagall cu o voce tăioasă. Dumneavoastră veți pleca prima din Sală, împreună cu domnul Filch. Îi rog pe ceilalți colegi din casa dumneavoastră să vă urmeze.

Harry auzi scârțâitul băncilor și apoi pe Viperini mărșăluind spre celălalt capăt al Sălii.

— Ochii-de-Șoim, după ei! strigă profesoara McGonagall.

Cele patru mese se goliră încet. Masa Viperinilor era complet pustie, dar câțiva Ochi-de-Șoim din anii mai mari rămăseseră așezați, în timp ce colegii lor ieșiră înșiruiți; rămaseră în urmă și mai mulți Astropufi, ca și jumătate dintre Cercetași, determinând-o pe profesoara McGonagall să coboare de pe platforma profesorilor, pentru a-i îndrepta pe minori spre ieșire.

— În nici un caz! Du-te, Creevey! Și tu, Peakes!

Harry se duse repede la membri familiei Weasley, care stăteau cu toții la masa Cercetașilor.

— Unde sunt Ron și Hermione?

— Nu i-ai găsit? începu domnul Weasley, realmente îngrijorat. Dar se întrerupse când Kingsley făcu un pas înainte pe platforma ridicată, pentru a li se adresa celor care rămăseseră în urmă.

— Mai avem doar o jumătate de oră până la miezul nopții, așa că trebuie să acționăm repede! Profesorii de la Hogwarts și Ordinul Phoenix au stabilit un plan. Domnul profesor Flitwick și doamnele profesoare Lăstar și McGonagall vor conduce grupuri de luptători până în vârful celor mai înalte trei turnuri, al

Ochilor-de-Șoim, cel de Astronomie și al Cercetașilor -, unde vor avea o privire de ansamblu și poziții excelente, din care să arunce vrăji. Între timp, Remus, arătă spre Lupin -, Arthur, arătă spre domnul Weasley -, de la masa Cercetașilor, și cu mine vom conduce grupurile de pe domeniu. Vom avea nevoie de cineva care să organizeze apărarea intrărilor tunelurilor care duc în școală.

— Pare o treabă numai bună pentru noi! strigă Fred, arătând spre el și George.

Kingsley încuviință.

— În ordine, liderii să vină aici, ca să împărțim trupele!

— Potter, spuse profesoara McGonagall, venind grăbită înspre el, în timp ce elevii inundară platforma, făcându-și loc și primind instrucțiuni, tu nu ar trebui să cauți ceva?

— Poftim? A, spuse Harry, ba da!

Aproape uitase de Horcrux, aproape uitase că lupta avea loc pentru ca el să îl poată căuta. Absența inexplicabilă a lui Ron și Hermione îi alungase momentan orice alte gânduri.

— Atunci, du-te, Potter, du-te!

— Da, da...

Simți ochi ațintiți asupra lui, în timp ce fugi din Marea Sală și ieși în holul de la intrare, încă aglomerat din cauza elevilor care erau evacuați. Se lăsă purtat în sus pe scara de marmură, odată cu ei, iar când ajunse la etaj, o luă la fugă de-a lungul unui coridor pustiu. Teama și panica îi încetineau gândurile. Încercă să se calmeze, să se concentreze asupra găsirii Horcruxului, dar gândurile îi zumzăiau în minte, la fel de desperate și inutile precum viespile prinse sub un pahar. Nu părea să își poată aduna ideile fără ajutorul lui Ron și al Hermionei. Încetini, oprindu-se la jumătatea coridorului gol, unde se așeză pe soclul unei statui care plecase și își scoase Harta Ștrengarilor din punguța de la gât. Nu văzu nicăieri numele lui Ron și al Hermionei, deși bănuia că s-ar fi putut ascunde în densitatea mulțimii de puncte care intrau acum în Camera Necesității. Puse la loc harta, își acoperi fața cu mâinile și închise ochii, încercând să se concentreze.

Cap-de-Mort s-a gândit că o să merg în Turnul Ochi-de-șoim.

Era un fapt de netăgăduit, acela era punctul de pornire. Cap-de-Mort o plasase pe Alecto Carrow în camera de zi a Ochilor-de-Șoim și nu exista decât o singură explicație: Cap-de-Mort se temuse că Harry știa deja că Horcruxul său era legat de casa aceea. Dar singurul obiect pe care părea să îl asocieze lumea cu Ochi-de-Șoim era diadema pierdută a acesteia... și cum putea Horcruxul să fie diadema? Cum era posibil ca Viperinul Cap-de-Mort să fi găsit diadema, când nu o văzuseră generații întregi de Ochi-de-Șoim? Cine i-ar fi putut spune unde să caute, când nu era nimeni în viață care să fi știut ceva de ea?

Nimeni în viață...

Harry deschise din nou ochii. Sări de pe soclu și o luă la fugă, înapoi de unde venise, în căutarea ultimei sale speranțe. Pe măsură ce cobora scara din

marmură, zgomotul tuturor celor care se îndreptau spre Camera Necesității devenea din ce în ce mai puternic. Perfecții strigau instrucțiuni, încercând să nu-i piardă din ochi pe elevii din casele lor, care se îmbulzeau și se împingeau. Harry îl văzu pe Zacharias Smith dând la o parte câțiva elevi din anul întâi, pentru a ajunge în fruntea șirului. Din loc în loc, elevi din anii mici plâneau, în timp ce alții din anii mai mari strigau desperați după prieteni și frați.

Harry zări o siluetă sidefie plutind prin holul de la parter, și strigă cât putu de tare, pentru a acoperi larma:

— Nick! Nick! Trebuie să vorbesc cu tine!

Își croi drum din nou prin mijlocul șuvoiului de elevi, ajungând în sfârșit la capătul scării, unde îl aștepta Nick Aproape-Făr'-de-Cap, fantoma Turnului Cercetașilor.

— Harry! Dragul meu!

Nick dădu să-i strângă mâna lui Harry cu ambele mâini, iar Harry se simți de parcă tocmai fusese aruncat în apă rece ca gheața.

— Nick, trebuie să mă ajuți. Cine este fantoma Turnului Ochi-de-Șoim?

Nick Aproape-Făr'-de-Cap păru surprins și un pic jignit.

— Doamna Gri, desigur, dar dacă ai nevoie de serviciile unei fantome...

— Ea trebuie să fie. Știi unde e?

— Să vedem...

Capul lui Nick se clătină un pic pe gulerul din dantelă, în timp ce el se răsuci într-o parte și-n alta, uitându-se peste capetele elevilor care roiau de colo-colo.

— Uite-o acolo, Harry, tânăra aceea cu părul lung.

Harry se uită spre locul în care arăta degetul transparent al lui Nick și văzu o stafie înaltă care, atunci când îl zări, ridică din sprâncene și se îndepărtă, plutind direct printr-un perete. Harry fugi după ea.

Odată ce intră pe ușa coridorului pe unde dispăruse, o văzu în capătul culoarului, plutind și îndepărtându-se în continuare de el.

— Hei, stai, întoarce-te!

Stafia consimți să se oprească, plutind la câțiva centimetri distanță de podea. Lui Harry i se păru frumoasă, avea părul până la talie și pelerina până la pământ, dar părea totodată înfumurată și mândră. O recunoscuse de-abia când se apropie, era fantoma pe lângă care trecuse de câteva ori pe hol, dar cu care nu vorbise niciodată până atunci.

— Tu ești Doamna Gri?

Aceasta încuviință din cap, dar nu vorbi.

— Fantoma Turnului Ochi-de-Șoim?

— Așa este.

Tonul ei nu era unul încurajator.

— Te rog: am nevoie de ajutorul tău. Trebuie să aflu tot ce îmi poți spune despre diadema pierdută.

Doamna Gri surâse glacial.

— Mă tem, spuse ea întorcându-se să plece, că nu te pot ajuta.

— Așteaptă!

Nu intenționase să strige, dar era cât pe ce să îl copleșească furia și panica. Se uită la ceas, în timp ce ea pluti până în fața lui; era douăsprezece fără un sfert.

— Este ceva urgent, spuse el aprig. Dacă diadema aceea se află la Hogwarts, trebuie să o găsească neapărat, cât mai repede.

— Nu ești nici pe departe primul elev care să își dorească diadema, spuse ea disprețuitor. Generații întregi de elevi m-au hăituit cu...

— Nu este pentru că vreau note mai bune! îi strigă Harry. Este vorba despre Cap-de-Mort... Înfrângerea lui Cap-de-Mort... Sau nu te interesează asta?

Fantoma nu putu să roșească, dar obrajii transparenți îi deveniră mai opaci și răspunse cu o voce înflăcărată:

— Bineînțeles că mă... cum îndrăznești să sugerezi că...

— Atunci, ajută-mă!

Fantoma devenea tot mai neliniștită.

— Nu, nu este o problemă de... se bâlbâi ea. Diadema mamei mele...

— A mamei tale?

Părea supărată pe ea însăși.

— Când eram în viață, spuse ea pe un ton rigid, am fost Helena Ochi-de-Șoim.

— Ești fiica ei? Dar atunci înseamnă că trebuie să știi ce s-a întâmplat cu diadema!

— Cu toate că diadema conferă înțelepciune, spuse ea, făcând în mod evident eforturi pentru a nu se pierde cu firea, mă îndoiesc că ți-ar putea spori cu mult șansele de a-l învinge pe vrăjitorul care își spune Lordul...

— Tocmai ți-am spus că nu vreau să o port! spuse Harry aprig. Nu am timp să îți explic, dar, dacă îți pasă de Hogwarts, dacă vrei să îl vezi pe Cap-de-Mort detronat, trebuie să îmi spui tot ce știi despre diademă!

Doamna Gri rămase nemișcată, plutind în aer, uitându-se în jos la el, și Harry fu cuprins de deznădejde. Bineînțeles, dacă ar fi știut ceva, le-ar fi spus lui Flitwick sau lui Dumbledore, care trebuie că îi puseseră cândva aceeași întrebare. Clătinase deja din cap și dăduse să plece, când vocea ei joasă se făcu auzită din nou:

— Am furat diadema de la mama mea.

— Ai... ce ai făcut?

— Am furat diadema, repetă Helena Ochi-de-Șoim în șoaptă. Am vrut să fiu mai deșteaptă, mai importantă decât mama mea. Am fugit cu ea.

Harry nu știa cum reușise să îi câștige încrederea și nici nu o întrebă. Doar ascultă cu atenție, în timp ce ea continuă:

— Se spune că mama nu a recunoscut niciodată că i-a dispărut diadema, pretinzând că încă o mai avea. A ascuns pierderea acesteia, trădarea mea îngrozitoare, chiar și față de fondatorii școlii.

— Apoi, mama s-a îmbolnăvit grav. În ciuda perfidiei mele, și-a dorit cu disperare să mă mai vadă o ultimă dată. L-a trimis să mă caute pe cel care mă iubea, cu toate că îi respinsesem toate avansurile. Știa că nu se va lăsa până ce nu mă va fi găsit.

Harry așteptă. Doamna Gri trase aer în piept și își dădu capul pe spate.

— M-a descoperit în pădurea unde mă ascunsesem. Când am refuzat să mă întorc cu el, a devenit violent. Baronul a fost întotdeauna foarte temperamental. Furios că îl refuzasem, gelos pe libertatea mea, m-a înjunghiat.

— Baronul? Adică...

— Da, Baronul Sângeros, spuse Doamna Gri, ridicându-și într-o parte pelerina pe care o purta și arătându-mi o rană întunecată pe pieptul alb. Când a văzut ce făcuse, a fost copleșit de remușcări. A luat arma cu care îmi luase viața și s-a sinucis.

Chiar dacă au trecut secole, încă mai poartă lanțuri în semn de penitență... așa cum și merită, adăugă ea cu amărăciune.

— Și... diadema?

— A rămas acolo unde o ascunsesem în momentul în care l-am auzit pe baron venind prin pădure. Am ascuns-o într-un trunchi scobit.

— Într-un trunchi scobit? repetă Harry. Ce copac? Unde era?

— Într-o pădure din Albania. Un loc singuratic, foarte departe de mama mea.

— Albania, repetă Harry.

Totul căpăta sens și acum abia pricepea de ce îi spunea lui ce nu le spusese lui Dumbledore și lui Flitwick. Ai mai spus povestea asta cuiva, nu-i așa? Unui alt elev?

Doamna Gri închise ochii și încuviință din cap.

— Nu... am știut... Era... cuceritor. Părea să... să înțeleagă... să fie înduioșat...

Da, se gândi Harry, Tom Cruplud trebuia să fi înțeles fără îndoială dorința Helenei Ochi-de-Șoim de a avea obiecte fabuloase, care nu erau ale ei de drept.

— Ei bine, nu ai fost prima persoană de la care Cruplud a extras informații cu măiestrie, șopti Harry. Când voia, putea să fie foarte fermecător...

Deci Cap-de-Mort reușise să afle unde se afla diadema pierdută, de la Doamna Gri. Călătorise până în pădurea aceea îndepărtată și luase diadema din ascunzătoare, poate imediat după ce terminase școala, chiar înainte să fi început să lucreze la magazinul lui Borgin și Burke.

Și cum să nu i se fi părut pădurea aceea izolată din Albania refugiul ideal, când, mulți ani mai târziu, Cap-de-Mort avusese nevoie de un loc unde să se ascundă, fără să fie deranjat de nimeni, timp de zece ani?

Dar, odată ce devenise prețiosul său Horcrux, diadema nu fusese lăsată într-un copac neînsemnat... Nu, diadema fusese adusă în secret înapoi unde îi era locul și Cap-de-Mort trebuia să o fi lăsat...

— ... în noaptea când a cerut postul de profesor! spuse Harry, încheindu-și gândul.

— Poftim?

— A ascuns diadema în castel, în noaptea în care i-a cerut lui Dumbledore să îl lase să predea! spuse Harry.

Faptul că o spunea cu voce tare îl ajută să pună totul cap la cap.

— Trebuie să fi ascuns diadema în timp ce urca sau cobora spre biroul lui Dumbledore! Dar tot merita să încerce să primească postul. Atunci ar fi avut și ocazia să fure sabia lui Cercetaș. Mulțumesc, mulțumesc!

Harry o lăasă plutind acolo, complet uluită. Se uită la ceas după care se întoarse în hol. Era douăsprezece fără cinci minute și, cu toate că acum știa care e ultimul Horcrux, nu era cu nimic mai aproape de a descoperi unde se afla. Generații întregi de elevi nu reușiseră să găsească diadema; aceasta sugera că nu se afla în Turnul Ochilor-de-șoim, dar, dacă nu era acolo, atunci, unde? Ce ascunzătoare descoperise Cap-de-Mort în castelul Hogwarts, despre care crezuse că avea să rămână secretă pentru totdeauna?

Adâncit în speculații disperate, Harry o luă pe-un coridor, dar abia apucase să facă doi pași și fereastra din stânga lui se sparse cu o bubuitură asurzitoare. În timp ce se dădu la o parte, un corp uriaș zbură pe fereastră și se izbi de peretele de vizavi. Ceva mare și păros se desprinse scheunând de noul venit și se aruncă asupra lui Harry.

— Hagrid! strigă Harry, încercând să scape de dulăul care se gudura pe lângă el, în timp ce o siluetă enormă cu barbă se ridică de pe podea. Ce...

— Harry, ești aici! Ești aici!

Hagrid se aplecă, îl strânse repede pe Harry într-o îmbrățișare ca de urs și apoi fugi din nou la fereastra spartă.

— Bravo, Grawpy! răcni el prin gaura din fereastră. Ne vedem imediat, să fii cuminte!

Harry zări, dincolo de Hagrid, străfulgerări de lumină în noapte, în depărtare, și auzi un strigăt ciudat, pătrunzător. Se uită la ceas: era miezul nopții. Bătălia începuse.

— Fir-aș al naibii, Harry, găfâi Hagrid, acu-i-acu', nu? A venit vremea să luptăm?

— Hagrid, de unde ai venit?

— L-am auzit pe Știm-Noi-Cine din peștera noastră, spuse Hagrid sumbru. Răsunătoare voce, nu? „Aveți răgaz până la miezul nopții să mi-l dați pe Potter!”. Am știut că trebuia să fii aici, am știut ce trebuia să se întâmple. Dă-te jos, Colț. Așa că am venit să participăm și noi, eu cu Grawpy și cu Colț. Am dărâmat zidul de hotar de lângă pădure, ne-a adus Grawpy, pe mine și pe Colț. I-am spus să mă lase lângă castel, așa că m-a aruncat pe fereastră, dragul de el. Nu e exact ce am vrut să spun, da'... unde-s Ron și Hermione?

— Asta, spuse Harry, este o întrebare foarte bună. Hai!

Plecară în grabă împreună pe coridor, cu Colț după ei. Peste tot în jurul lor se auzeau zgomote de pași și strigăte, iar dincolo de ferestre Harry văzu alte străfulgerări de lumină, pe domeniul întunecat.

— Unde mergem? găfâi Hagrid, fugind cu pași apăsați în urma lui Harry și făcând să tremure scândurile podelelor.

— Nu știu exact, spuse Harry, cotind din nou, la nimereală, dar Ron și Hermione trebuie să fie pe aici, pe undeva.

Primele victime ale bătăliei erau deja întinse de-a curmezișul, pe culoarul din fața lor. Cei doi gargui din piatră care păzeau de obicei intrarea în cancelarie fuseseră distruși de un blestem care intrase pe o altă fereastră spartă. Rămășițele se mișcau încet pe podea. Harry sări peste unul dintre capetele desprinse de corp și atunci garguiul spuse:

— Sigur, nu te sinchisi de mine... eu doar stau aici, făcut fărâmițe. Chipul său urât din piatră îl făcu pe Harry să se gândească dintrodată la bustul din marmură al Rowenei Ochi-de-Șoim, din casa lui Xenophilius Lovegood, care purta coroana aceea ridicolă, și apoi la statuia din Turnul Ochilor-de-Șoim, la diadema din piatră peste buclele albe...

Când ajunse la capătul culoarului, își aminti de o a treia statuie: cea a unui vrăjitor bătrân urât, pe capul căruia Harry însuși pusese o perucă și o tiară veche, patinată. Harry simți șocul străfulgerându-l la fel ca whisky-ul foc și fu cât pe ce să se împiedice.

În sfârșit, știa unde îl aștepta Horcrujul.

Tom Cruplud, care nu avusese încredere în nimeni și acționase de unul singur, s-ar fi putut să fie destul de arogant încât să presupună că el și numai el pătrunsese cele mai adânci mistere ale castelului Hogwarts. Desigur, Dumbledore și Flitwick, care fuseseră elevi model, nu ajunseseră niciodată în locul acela, dar el, Harry, se abătuse în timpul școlii de la drumul bătătorit. Iată, în sfârșit, un secret pe care îl știa el și Cap-de-Mort, dar pe care Dumbledore nu îl descoperise niciodată.

Fu trezit la realitate de profesoara Lăstar, care îl depăși în fugă, tropăind, urmată de Neville și de încă șase elevi, care purtau cu toții căști pe urechi și duceau un fel de plante mari în ghivece.

— Mătrăgune! îi strigă Neville lui Harry peste umăr în fugă. O să le aruncăm peste ziduri. N-o să le placă deloc!

Acum, Harry știa unde să se ducă. Porni cu Hagrid și cu Colț, care venea la galop, în urma lui. Trecură pe lângă portrete, unul după altul, și personajele din tablouri fugeau pe lângă ei; erau vrăjitori și vrăjitoare care purtau gulere din dantelă și pantaloni până sub genunchi, armuri și pelerine, care se înghesuiau unii în ramele altora, strigând vești din alte părți ale castelului. Când ajunseră la capătul holului, tot castelul se cutremură și Harry știu, în timp ce o vază imensă fu spulberată de pe soclul ei cu o bubuitură răsunătoare, că acum castelul era supus unor fărmece mult mai sinistre decât cele ale profesorilor și ale Ordinului.

— E-n ordine, Colț, e-n ordine! strigă Hagrid, dar dulăul fugise deja, în timp ce cioburile de porțelan zburau prin aer ca niște schije.

Hagrid începu să alerge după câinele îngrozit, lăsându-l singur pe Harry. Harry înainta pe coridoarele care se cutremurau, cu bagheta pregătită, și, pe lungimea unui întreg coridor micuțul cavaler pictat, Sir Cadogan, sări din tablou în tablou, odată cu Harry, strigându-i cuvinte încurajatoare, în vreme ce poneiul său grăsuț mergea la pas în urma lui.

— Fanfaroni și ticăloși, haimanale josnice, alungă-i, Harry Potter, dă-i afară!

Harry coti la capătul holului și dădu peste Fred și un mic grup de elevi, printre care și Lee Jordan și Hannah Abbott, stând lângă un alt soclu gol, a cărui statuie ascunsese o intrare secretă. Își scoaseră baghetele și ciuleau urechile în fața găurii ascunse.

— E o noapte numai bună pentru luptă! strigă Fred, în timp ce castelul se cutremură din nou și Harry sări pe lângă ei, încântat și îngrozit în egală măsură.

Fugi de-a lungul altui coridor, apoi apărură bufnițe peste tot; doamna Norris șuiera și încerca să le dea jos cu lăbuțele, fără îndoială pentru a le duce înapoi la locul lor.

— Potter!

Aberforth Dumbledore bloca holul din fața lui, având bagheta pregătită.

— Mi-au tropăit sute de puști prin cârciumă, Potter!

— Știu, se evacuează castelul, spuse Harry. Cap-de-Mort este...

— ... atacă pentru că nu te-au dat pe mâna lui, da, spuse Aberforth. Nu sunt surd, a auzit tot satul Hogsmeade. Și nu ți-a trecut niciodată prin minte să iei ostatici niște Viperini? Tocmai ai trimis afară, în siguranță, copii ai Devoratorilor Morții. Nu ar fi fost o idee mai bună să îi ții aici?

— Asta nu l-ar fi oprit pe Cap-de-Mort, spuse Harry, și fratele dumneavoastră nu ar fi făcut-o niciodată.

Aberforth mormăi și fugi în direcția opusă.

Fratele dumneavoastră nu ar fi făcut-o niciodată... Ei bine, era adevărat, gândi Harry, în timp ce fugea din nou. Dumbledore, care îl apăruse atât de mult timp pe Plesneală, nu ar fi ținut niciodată elevi ostatici. Derapând imediat după ultimul colț, strigă de ușurare și, în același timp, de mânie când îi văzu: Ron și Hermione aveau brațele pline de niște obiecte galbene, curbate, mari și murdare, iar Ron ducea și o mătură sub braț.

— Unde naiba ați fost? strigă Harry.

— În Camera Secretelor, spuse Ron.

— În Camera... poftim? făcu Harry, oprindu-se brusc în fața lor.

— A fost ideea lui Ron, numai a lui! spuse Hermione pe nerăsuflăte. Nu-i așa că a fost absolut genial? Stăteam acolo, după ce ai plecat, și i-am zis lui Ron că și dacă o să-l găsim pe ultimul, cum o să scăpăm de el? încă nu distrusesem cupa! Și atunci, i-a trecut prin minte! Basiliscul!

— Ce nai...

— Ceva care să distrugă Horcruxurile, spuse Ron firesc.

Harry se uită la obiectele pe care le țineau în brațe Ron și Hermione; acum își dădu seama că erau colți mari, curbați, smulși din craniul baziliscului mort.

— Dar ați intrat în ea? întrebă el, uitându-se când la colți, când la Ron. Trebuie să vorbești reptomită!

— A vorbit! șopti Hermione. Arată-i, Ron!

Ron scoase un șuierat îngrozitor, sugrumat.

— Așa ai făcut atunci când ai deschis medalionul, îi spuse el lui Harry, cerându-și scuze. A trebuit să încerc de câteva ori înainte să o nimeresc, dar – ridică din umeri cu modestie -, până la urmă am intrat.

— A fost extraordinar! zise Hermione. Extraordinar!

— Deci... Harry se chinuia să îi urmărească. Deci...

— Deci am mai tăiat un Horcrux de pe listă, spuse Ron și scoase din interiorul baghetei rămășițele distruse ale cupei lui Astropuf. Hermione a străpuns-o. M-am gândit că așa era cel mai bine. Încă nu avusese plăcerea.

— Genial! strigă Harry.

— Floare la ureche, spuse Ron, deși părea foarte mândru de el. Deci... tu ce vești ai? În timp ce spunea asta, deasupra lor avu loc o explozie. Toți trei se uitară în direcția aceea, din tavan cădea praf și se auzi un țipăt.

— Știu cum arată diadema, și știu și unde e, spuse Harry, precipitat. A ascuns-o exact unde mi-am ascuns manualul vechi de Poțiuni, unde ascunde toată lumea lucruri, de secole întregi. A crezut că era singurul care o găsisse. Haideți.

În timp ce pereții se cutremurară din nou, îi conduse pe ceilalți înapoi prin intrarea ascunsă, coborând pe scara care ducea în Camera Necesității. Nu mai era nimeni acolo, în afară de trei femei: Ginny, Tonks și o vrăjitoare în vârstă, care purta o pălărie mâncată de molii. Harry o recunoscuse imediat, era bunica lui Neville.

— A, Potter, spuse ea vioi, de parcă l-ar fi așteptat să vină. Spune-ne ce se întâmplă!

— Toată lumea e bine? întrebă Ginny și Tonks într-un glas.

— Da, din câte știm noi, spuse Harry. Mai sunt oameni pe culoarul spre „Capul de mistreț”?

Știa că încăperea nu se putea transforma, dacă încă mai erau oameni în ea.

— Eu am fost ultima care am venit prin el, spuse doamna Poponeață. L-am sigilat, m-am gândit că nu era indicat să îl lăsăm deschis, acum că Aberforth a plecat din cârciumă. L-ai văzut cumva pe nepotul meu?

— Luptă, spuse Harry.

— Firește, zise bătrâna cu mândrie. Scuzați-mă, mă duc să îl ajut. Se îndreptă cu o viteză surprinzătoare spre treptele din piatră.

Harry se uită la Tonks.

— Tu nu trebuia să fii cu Teddy la mama ta?

— N-am putut să suport să nu știu nimic, spuse Tonks neliniștită. Are ea grijă de el. L-ai văzut pe Remus?

— Avea de gând să conducă un grup de luptători pe domeniu.

Tonks plecă în grabă, fără să mai adauge nimic.

— Ginny, spuse Harry, îmi pare rău, dar trebuie să ieși și tu. Doar pentru puțin timp. Apoi poți să te întorci.

Ginny păru absolut încântată să își părăsească sanctuarul.

— Și apoi poți să te întorci! strigă Harry după ea, în timp ce Ginny urcă treptele în fugă, după Tonks. Trebuie să vii înapoi!

— Stai puțin! spuse Ron tăios. Am uitat de cineva!

— De cine? întrebă Hermione.

— De spiridușii de casă, trebuie să fie cu toții în bucătărie, nu?

— Vrei să spui că ar trebui să-i îndemnăm și pe ei să lupte? întrebă

Harry.

— Nu, zise Ron pe un ton serios, vreau să spun că ar trebui să-i îndemnăm să plece. Nu mai vrem să ajungă și alții ca Dobby, nu? Nu le putem ordona să moară pentru noi!

Hermione dădu drumul colților de basilisc, care căzură cu zgomot. Fugi spre Ron, își aruncă brațele în jurul gâtului lui și îl sărută direct pe buze. Ron azvârli cât colo colții și mătura pe care le ținea și-i răspunse foarte pățimaș, ridicând-o în brațe.

— Chiar e momentul cel mai potrivit? întrebă Harry încet și, cum nu stârni nici o reacție, iar Ron și Hermione se strânseseră și mai tare în brațe, învârtindu-se ușor pe loc, ridică vocea și zise: Hei! Suntem în mijlocul unui război!

Ron și Hermione se despărțiră, ținându-și în continuare brațele unul în jurul celuilalt.

— Știi, prietene, spuse Ron, care arăta de parcă tocmai primise un balon-ghiulea în ceafă. Acum ori niciodată, nu?

— Lasă asta, cum rămâne cu Horcruțul? strigă Harry. Nu credeți că ați putea să vă abțineți până găsim diadema?

— Da, sigur. Scuze, spuse Ron, în timp ce el și Hermione se apucară să strângă colții de pe podea, îmbujorați.

Când se întoarseră pe culoarul de la etaj, fu limpede că în cele trei minute pe care le petrecuseră în Camera Necesității situația din castel se agravase considerabil: pereții și tavanul se cutremurau mai rău ca niciodată, aerul era plin de praf și Harry văzu pe cea mai apropiată fereastră zeci de străfulgerări roșii și verzi, atât de aproape de castel, încât știu că Devoratorii Morții nu mai aveau mult și intrau. Când se uită în jos, Harry îl văzu pe uriașul Grawp traversând domeniul și vânturând ceea ce părea să fie un gargui din piatră, smuls de pe acoperiș. Răcnea nemulțumit.

— Să sperăm că o să calce pe unii dintre ei! spuse Ron, în timp ce alte țipete se auziră de undeva din apropiere.

— Atât timp cât nu-s ai noștri! spuse o voce.

Harry se întoarse și le văzu pe Ginny și pe Tonks; amândouă aveau baghetele scoase și stăteau la fereastra alăturată, care avea câteva ochiuri sparte. Chiar sub ochii lui, Ginny trimise un blestem bine țintit într-o mulțime de luptători de dedesubt.

— Bravo! strigă o siluetă care fugea spre ei prin praf și Harry îl văzu din nou pe Aberforth, cu părul fluturându-i în vânt, în timp ce trecu pe lângă ei în fruntea unui grup de elevi. Se pare că s-ar putea să treacă de meterezele din nord, au adus și ei uriași!

— L-ai văzut pe Remus? strigă Tonks după el.

— Ultima dată când l-am văzut, se duela cu Dolohov! Strigă Aberforth.

— Tonks, spuse Ginny, Tonks, sunt sigură că e bine.

Dar Tonks o luase la fugă prin praf, după Aberforth.

Ginny se întoarse, neajutorată, spre Harry, Ron și Hermione.

— N-o să pățească nimic, zise Harry, deși știau că erau doar vorbe goale. Ginny, ne întoarcem imediat, tu stai la adăpost, ai grijă. Hai! le spuse lui Ron și Hermionei și cei trei fugiră înapoi spre porțiunea de perete dincolo de care Camera Necesiității aștepta să îndeplinească dorința următorului vizitator.

Am nevoie de locul unde sunt ascunse toate lucrurile, o imploră Harry în gând și ușa se materializă când fugiră a treia oară prin dreptul ei.

Rumoarea luptei se stinse în clipa în care trecură pragul și închiseră ușa după ei; locul era cufundat în tăcere.

Erau într-o încăpere de mărimea unei catedrale, care arăta ca un oraș, cu zidurile înalte alcătuite din obiecte ascunse de elevi cu multă vreme în urmă.

— Și nu și-a dat niciodată seama că putea să intre oricine!, spuse Ron și vocea lui răsună în tăcerea dimprejur.

— A crezut că era singurul, spuse Harry. Din păcate pentru el, a trebuit să ascund și eu lucruri la vremea mea... Pe aici, adăugă el, cred că e undeva, aici...

Trecu pe lângă trolul împăiat și Dulapul Magic pe care Draco Reacredință îl reparase anul trecut, cu urmări deosebit de grave, apoi ezită, uitându-se în sus și în jos, de-a lungul culoarului cu vechituri, nemi-amintindu-și unde trebuia să meargă.

— Accio diademă! strigă Hermione disperată, dar nu veni nimic în zbor spre ei. Se părea că, la fel ca și depozitul de la Gringotts, camera nu accepta să renunțe atât de ușor la obiectele sale ascunse.

— Hai să ne despărțim, le spuse Harry celorlalți doi. Uitați-vă după un bust din piatră al unui bărbat care poartă perucă și o tiară! E pe o comodă și sigur se găsește pe undeva, prin apropiere. Fugiră de-a lungul culoarelor alăturate. Harry auzi pașii celorlalți răsunând printre munții de vechituri, sticle, pălării, lăzi, scaune, cărți, arme, mături și liliesci.

— Undeva prin apropiere, bolborosi Harry ca pentru el. Undeva... undeva...

Se adânci din ce în ce mai mult în labirint, căutând obiecte pe care să le recunoască din prima sa incursiune în camera aceea. Își auzea propria răsuflare, părea că-i tremură până și sufletul. Și iată cum, chiar acolo, înaintea lui, se ivi comoda dărăpănată în care își ascunsese manualul de Poțiuni și peste ea bustul din piatră al vrăjitorului ciupit de vărsat de vânt, care purta o perucă veche plină de praf și ceea ce semăna cu o tiară antică, decolorată. Întinsese deja mâna, deși era la trei metri depărtare de ea, când o voce din spatele lui spuse:

— Stai așa, Potter.

Se opri din înaintare și se întoarse.

Crabbe și Goyle stăteau chiar în spatele lui, umăr la umăr, cu baghetele îndreptate direct spre Harry. Harry îl văzu Draco Reacredință prin spațiul mic, rămas între fețele lor batjocoritoare.

— Potter, aia e bagheta mea, spuse Reacredință, ațintind-o pe cea pe care o ținea prin despărțitura dintre capetele lui Crabbe și Goyle.

— A fost, găfâi Harry, apucând și mai strâns bagheta din lemn de păducel. Aparține cui o are, Reacredință. Cine ți-a împrumutat-o pe a ta?

— Mama, spuse Draco.

Harry râse, deși nu era deloc o situație amuzantă. Nu îi mai auzea pe Ron și Hermione. Se părea că se îndepărtaseră, căutând diadema.

— Deci cum de voi trei nu sunteți cu Cap-de-Mort? întrebă Harry.

— O să fim răsplătiți, spuse Crabbe, cu o voce surprinzător de blândă pentru un om atât de masiv. Harry nu îl mai auzise vorbind până atunci. Crabbe zâmbea ca un copil căruia i se promisese o pungă mare cu dulciuri. Am rămas în urmă, Potter.

— Am hotărât să nu plecăm, ca să te dăm pe mâna lui.

— Ce plan bun, spuse Harry pe un ton admirativ și batjocoritor în același timp. Nu îi venea să creadă că era atât de aproape și că nu putea ajunge la ea din cauza lui Reacredință, Crabbe și Goyle.

Începu să se dea încet înapoi spre locul unde Horcruxul era așezat strâmb, pe capul bustului. Dacă l-ar fi putut înșfăca înainte să înceapă lupta...

— Și cum ați intrat aici? întrebă el, încercând să le distragă atenția.

— Eu aproape că am trăit în Camera Lucrurilor Ascunse tot anul trecut, spuse Reacredință pe un ton certăreț. Știu cum să intru.

— Ne-am ascuns pe holul din fața ei, mormăi Goyle. Acum știm să facem Vrăji de Deziluzionare! Și după aia, rânji prosteste, ai apărut în fața noastră, spunând ca te duceai după diademă. Ce e aia o diademă?

— Harry, răsună vocea lui Ron, din partea cealaltă a zidului din dreapta. Vorbești cu cineva?

Crabbe păru să pocnească din bici, ațintindu-și bagheta spre muntele de cinsprezece metri înălțime format din mobilă veche, cufere stricate, cărți și robe și alte lucruri neidentificate și strigă:

— Descendo!

Zidul de vechituri începu să se clatine și se prăbuși pe culoarul alăturat celui pe care era Ron.

— Ron! urlă Harry, în timp ce Hermione strigă de undeva și Harry auzi obiecte nenumărate, izbindu-se de podea pe partea cealaltă a zidului care devenise instabil. Își îndreptă bagheta spre capătul acestuia, strigând: Finite! și astfel îl stabilizează.

— Nu! Strigă Reacredință, oprind brațul lui Crabbe când acesta dădu să repete vraja. Dacă distrugi camera, s-ar putea să îngropi diadema asta!

— Și ce dacă, spuse Crabbe, smulgându-și brațul. Pe Potter îl vrea Lordul Întunecat, cui îi pasă de o diademă?

— Potter a venit aici după asta, spuse Reacredință, nereușind să-și ascundă nerăbdarea, în fața gândirii greoaie a colegilor săi, așa că, asta trebuie să însemne...

— Trebuie să însemne”?

Crabbe se întoarse spre Reacredință cu o sălbăticie nedisimulată.

— Cui îi pasă ce crezi tu. Nu mai primesc ordine de la tine, Draco. Tu și taică-tău sunteți terminați!

— Harry! strigă Ron din nou de pe partea cealaltă a zidului de vechituri. Ce se întâmplă?

— Harry? se maimuțări Crabbe, ce se întâmplă – nu, Potter! Crucio!

Harry se aruncase deja spre tiară. Blestemul lui Crabbe nu îl nimeri, dar lovi bustul din piatră, se ridică în aer, cu tot cu diademă, și apoi căzu undeva pe mormanul de obiecte pe care stătuse până atunci bustul.

— Oprește-te! îi strigă Reacredință lui Crabbe și ecoul vocii lui se împrăștie în încăperea uriașă. Lordul Întunecat îl vrea în viață!

— Ei și? Doar nu-l omor, nu? țipă Crabbe, dând la o parte brațul lui Reacredință din fața lui. Dar o să-l omor, dacă o să pot, și așa Lordul Întunecat îl vrea mort ce cont...

Un jet de lumină roșie trecu la câțiva centimetri de Harry; Hermione, venise în fugă de după un colț din spatele lui și trimise o Vrajă de Împietrire, direct spre capul lui Crabbe. Rată doar pentru că Reacredință îl trase din calea vrăjii.

— Este Sânge-Mâlul ăla! Abracadabra!

Harry o văzu pe Hermione aruncându-se într-o parte și fu atât de furios pentru că, Crabbe țintise ca să ucidă, încât mintea i se goli de orice alte gânduri. Ținti o Vrajă de Împietrire spre Crabbe, care se feri brusc, făcându-l pe Reacredință să dea drumul baghetei; acesta se rostogoli și dispăru sub un munte de mobilă și cutii descleiate.

— Nu-l omorâți, nu-l omorâți, strigă Reacredință către Crabbe și Goyle, care ținteau amândoi către Harry.

Fracțiunea de secundă cât ezitară fu exact ce îi trebuia lui Harry:

— Expelliarmus!

Bagheta lui Goyle îi zbură din mână și dispăru în zidul de obiecte de lângă el, Goyle sări prosteste pe loc, încercând să o recupereze, Reacredință se

dădu din calea celei de-a doua Vrajă de Împietrire a Hermionei și Ron ținti un Blestem de Legare Corporală direct spre Crabbe, apărând dintr-odată în capătul culoarului și ratându-l cu foarte puțin.

Crabbe se învârti pe loc și strigă din nou:

— Abracadabra!

Ron sări într-o parte, pentru a evita jetul de lumină verde și dispăru. Reacredință, care era dezarmat se ascunse după un șifonier cu trei picioare, în timp ce Hermione se năpusti înspre ei lovindu-l pe Goyle în drumul ei cu o Vrajă de Împietrire.

— E undeva pe aici, îi strigă Harry Hermionei, arătând spre mormanul de vechituri pe care căzuse tiara cea veche. Uită-te după ea cât mă duc să îl ajut pe R...

— Harry, strigă ea!

O bubuitură răsunătoare din spatele lui, îl preveni cu doar o clipă înainte să se întâmple. Se întoarse și îl văzu pe Ron și pe Crabbe venind în fugă spre ei, cât puteau de repede de-a lungul culoarului.

— Vă place când se încing lucrurile, gunoaielor? răcni Crabbe în timp ce fugea.

Însă părea să nu poată controla ce făcuse. Erau urmăriți de niște flăcări de dimensiuni neobișnuite, care se ridicau pe zidurile din vechituri, prefăcute în cenușă la atingerea focului.

— Aquamenti! strigă Harry, dar jetul de apă care țâșni din vârful baghetei sale se evaporă imediat. Fugiți!

Reacredință apucă trupul împietrit al lui Goyle și îl trase, Crabbe le-o luă înainte tuturor, părănd acum îngrozit de-a binelea, iar Harry, Ron și Hermione fugiră după el, cu focul pe urmele lor. Nu era un foc normal, căci Crabbe folosise un blestem de care Harry nu mai auzise până atunci. Ocoliră pe după un colț și flăcările îi urmară de parcă ar fi fost însuflețite, conștiente și hotărâte să îiucidă. Acum, focul începuse să sufere niște mutații, se transformă într-o haită imensă de animale din foc: șerpi din flăcări, himere și dragoni se înălțară și coborâră, iar grohotișul vechi de secole cu care se hrăneau era azvârlit în aer, direct în gurile lor cu colți, aruncat în sus de labelle cu gheare, înainte de a se mistui în infern. Reacredință, Crabbe și Goyle dispăruseră din câmpul lor vizual. Harry, Ron și Hermione se opriră brusc, monștri din foc îi încercuiau, apropiindu-se din ce în ce mai tare, lovind cu ghearele, coarnele și cozile, iar fierbințeala devenise ca un zid compact în jurul lor.

— Ce putem face? strigă Hermione peste vuietul asurzitor al focului. Ce putem face?

— Prindeți!

Harry înșfacă două măhuri care păreau destul de grele, din cel mai apropiat morman de vechituri, și îi aruncă una lui Ron, care o trase pe Hermione pe mătură, în spatele lui. Harry își aruncă un picior peste a doua mătură și lovi cu putere în podea, se ridicară în aer, ratând cu puțin ciocul cu corn al unei păsări de pradă din flăcări, gata-gata să-i înghită.

Fumul și căldura deveneau copleșitoare; dedesubt, focul blestemat mistuia marfa de contrabandă a generații întregi de elevi urmăriți, rezultatele condamnabile a mii de experimente interzise, secretele a nenumărate suflete care se refugiaseră în cameră. Harry nu văzu nicăieri nici urmă de Reacredință, Crabbe și Goyle; coborî cât îndrăzni de jos peste monștrii din flăcări, pentru a-i căuta, dar nu văzu decât foc, ce mod îngrozitor de a muri... nu dorise niciodată să se întâmple așa ceva...

— Harry, hai să ieșim, hai să ieșim! strigă Ron, deși, din cauza fumului negru, era imposibil să își dea seama unde era ușa. Atunci, Harry auzi un strigăt de om, slab și înduioșător, prin toată rumoarea îngrozitoare, prin vuietul flăcărilor devoratoare.

— Este prea periculos! urlă Ron, dar Harry viră în aer.

Ochelarii îi protejară cât de cât ochii de fum. Cercetă marea de foc de dedesubt, căutând un semn de viață, o mână sau un chip care încă nu fusese carbonizat.

Și iată că îl văzu pe Reacredință, ținându-l în brațe pe Goyle, care era inconștient, cocoțati amândoi pe un turn instabil de scaune carbonizate, și Harry coborî. Reacredință îl văzu venind și ridică o mână, dar, imediat ce o prinse, Harry își dădu seama că nu avea ce să facă: Goyle era prea greu și mâna transpirată a lui Reacredință alunecă imediat dintr-a lui Harry.

— Harry, dacă murim pentru ei, te ucid! urlă Ron, în timp ce spre ei se năpusti o himeră uriașă din flăcări.

Ron și Hermione îl traseră pe Goyle pe mătura lor și se ridicară din nou în aer, clătinându-se și poticnindu-se, în timp ce Reacredință se urcă în spatele lui Harry.

— Ușa, să ajungi la ușă, la ușă! îi strigă Reacredință în ureche. Harry accelerează după Ron, Hermione și Goyle, prin norii din ce în ce mai denși de fum negru, de-abia reușind să respire, și, peste tot în jurul lor, ultimele obiecte nearse de flăcările mistuitoare fură azvârlite în aer, în timp ce creaturile focului blestemat aruncau în sus, triumfător, cupe și scuturi, un colier scânteietor și o tiară veche, decolorată.

— Ce faci, ce faci? Ușa e în partea aia! strigă Reacredință, dar Harry viră din scurt și se avântă în jos.

Diadema părea să cadă cu încetinitorul, rotindu-se într-o spirală scânteietoare, spre gura larg deschisă a unui șarpe, dar în cele din urmă o prinse, o prinse în jurul încheieturii.

Harry luă un nou viraj, în timp ce șarpele se năpusti spre el, se înălță și se îndreptă direct spre locul unde se ruga să fie ușa deschisă: Ron, Hermione și Goyle dispăruseră, Reacredință țipa și îl ținea atât de strâns pe Harry, încât îl dureau coastele.

Atunci, Harry văzu prin fum o bucată dreptunghiulară de perete și îndreptă mătura spre ea; câteva clipe mai târziu, plămâni i se umplură cu aer curat și ei se izbiră de zidul de pe coridorul din spatele acesteia. Reacredință căzu de pe mătură cu fața în jos, gâfâind, tușind și vomitând. Harry se rostogoli

și se ridică în capul oaselor. Ușa Camerei Necesității dispăruse, iar Ron și Hermione, cu respirația tăiată, stăteau pe podea lângă Goyle, care era încă inconștient.

— C... Crabbe! strigă Reacredința înecându-se, imediat ce putu să vorbească. C... Crabbe...

— A murit, spuse Ron cu asprime.

În afara respirațiilor întretăiate și a acceselor de tuse, nu se mai auzea nimic altceva. Apoi, niște bubuituri răsunătoare cutremurară castelul și o cavalcadă de siluete transparente trecu în galop pe lângă ei, capetele pe care le țineau la subraț strigând însetate de sânge. După ce trecu „Clubul Decapitaților”, Harry reuși să se ridice și se uită în jur, bătălia încă se desfășura peste tot în jurul lui. Auzi mai multe țipete decât cele ale fantomelor care se îndepărtau. Fu cuprins de panică.

— Unde e Ginny? spuse el tăios. Era aici. Trebuia să se întoarcă în Camera Necesității.

— La naiba, tu chiar crezi că o să mai funcționeze după incendiul ăsta? întrebă Ron, dar și el se ridică, frecându-și pieptul și uitându-se în stânga și în dreapta. Să ne despărțim și să o căutăm?

— Nu, spuse Hermione, ridicându-se și ea în picioare.

Reacredința și Crabbe rămaseră deznădăjduiți, grămadă pe podea, amândoi dezarmați.

— Hai să rămânem împreună. Eu zic să mergem. Harry, ce ai pe mână?

— Cum? A, da...

Își dădu jos diadema de pe încheietură și o ridică. Era încă fierbinte, înnegrită de cenușă, dar, când se uită la ea cu atenție, reuși totuși să deslușească cuvintele cu litere mici gravate pe ea: „Mintea să-ți fie bine pregătită pentru carte și știință”. Din diademă părea să curgă un lichid ca sângele, negru și cu consistența smoalei. Dintr-odată, Harry simți obiectul vibrând cu putere, apoi se sfărâmă în mâinile lui și, în momentul acela, lui Harry i se păru că aude un țipăt de durere extrem de slab, foarte îndepărtat, răsunând nu de pe domeniu sau din castel, ci din obiectul ce tocmai i se fărâmasese în mâini.

— Trebuie să fi fost Foc-Demonic! spuse Hermione pe un ton plângăreț, uitându-se la fărâme.

— Cum?

— Foc-Demonic, sau foc blestemat, este una dintre substanțele care distrug Horcruxuri, dar este atât de periculos, încât nu aș fi îndrăznit niciodată, absolut niciodată să îl folosesc. De unde a știut Crabbe cum să...

— Probabil că a învățat de la frații Carrow, spuse Harry pe un ton sumbru.

— Păi, păcat că n-a fost atent când au zis cum să îl facă să înceteze, spuse Ron, care avea părul pârilit, la fel ca și Hermione, și chipul plin de funingine. Dacă nu ar fi încercat să ne omoare pe toți, aproape că mi-ar părea rău că a murit.

— Dar nu vă dați seama? șopti Hermione. Asta înseamnă că dacă am reuși să ajungem la șarpe...

Dar se întrerupse când coridorul se umplu de țipete și de zgomotele inconfundabile ale unor dueluri. Harry se uită în jur și aproape îi stătu inima în loc: Devoratorii Morții pătrunseseră în Hogwarts. Fred și Percy tocmai apăruseră în câmpul lui vizual, mergând cu spatele și duelându-se amândoi cu bărbați mascați și cu glugi.

Harry, Ron și Hermione fugiră spre ei, să îi ajute; jeturi de lumină zburară în toate părțile și bărbatul cu care se duela Percy se dădu înapoi repede, gluga îi alunecă și văzură o frunte înaltă și păr înspicat.

— Bună seara, domnule ministru! strigă Percy, trimițând un blestem direct spre Thicknesse, care dădu drumul baghetei și își zgârie roba în dreptul pieptului, părând foarte tulburat. A, și să știți că îmi dau demisia!

— Glumești, Percy! strigă Fred, în timp ce Devoratorul Morții cu care se lupta se prăbuși sub trei Vrăji de împietrire combinate.

Thicknesse căzuse pe jos, iar pe tot corpul, prin piele îi ieșeau mici spini, părând că se transformă într-un fel de arici de mare. Fred se uită la Percy cu bucurie.

— Percy, tu chiar glumești... cred că ultima dată când te-am auzit glumind aveai...

Se auzi o explozie. Harry, Ron, Hermione, Fred și Percy, cei doi Devoratori ai Morții de la picioarele lor, unul împietrit, celălalt Transfigurat, fuseseră grupați împreună și, în fracțiunea aceea de secundă, când păreau să fie în siguranță, lumea se despică în două. Harry simți cum zbura prin aer și nu putu decât să țină strâns bățul acela subțire din lemn, singura lui armă, și să își apere capul cu mâinile. Îi auzi pe tovarășii săi țipând și strigând, dar nu știa ce pățiseră.

Și atunci, totul se transformă în durere și semiobscuritate: era îngropat pe jumătate sub dărâmăturile unui coridor supus unui atac teribil, aerul rece îl făcu să înțeleagă că zidul castelului fusese spulberat, iar lichidul cald și lipicios de pe obraz, că sângera abundant. Apoi auzi un strigăt îngrozitor de tulburător, expresie a unei agonii pe care n-ar fi putut-o provoca nici flăcările și nici blestemele. Se ridică, șovăielnic, mai speriat decât fusese în ziua aceea, poate mai speriat decât fusese vreodată în viața lui...

Hermione încerca și ea să se ridice dintre dărâmături; trei bărbați roșcați stăteau unul lângă altul pe podea, în locul unde fusese aruncat în aer zidul. Harry o apucă de mână pe Hermione și porniră, poticnindu-se de bucăți de piatră și lemn.

— Nu, nu, nu! striga cineva. Nu! Fred! Nu!

Percy își scutura fratele și Ron stătea în genunchi lângă ei. Fred avea ochii larg deschiși, dar nu vedea, având încă zugrăvită pe chip umbra celui din urmă zâmbet al său.

Capitolul XXXII.

Bagheta de Soc.

Lumea se sfârșise... Atunci de ce nu încetase bătălia, de ce nu se cufundase în tăcere castelul, de ce nu depuseseră armele toți luptătorii? Minte lui Harry era în cădere liberă, necontrolată, incapabilă să asimileze imposibilul, pentru că nu se putea ca Fred Weasley să fi murit. Ceea ce îi dovedeau toate simțurile trebuia să fie o minciună.

Și atunci, un corp căzu prin dreptul găurii din zidul școlii și blesteme țâșniră din noapte, zburând spre ei și lovind peretele din spatele capetelor lor.

— La pământ! strigă Harry, în timp ce alte blesteme zburară din întuneric.

El și Ron o înșfăcară amândoi pe Hermione și o traseră spre podea, dar Percy stătea aplecat peste cadavrul lui Fred, protejându-l de alte lovituri. Când Harry strigă: „Percy, hai, trebuie să mergem!”, acesta clătină din cap.

Harry văzu șiroaie de lacrimi pe chipul plin de funingine al lui Ron, când acesta își apucă de umeri fratele mai mare și îl trase, dar Percy refuza să se clintească.

— Percy, nu poți face nimic să îl ajuți! O să...

Hermione țipă și Harry se întoarse, fără a mai fi nevoit să întrebe de ce. Un păianjen monstruos, de o mărimea considerabilă, încerca să se cațere prin gaura uriașă din zid: unul dintre descendenții lui Aragog venise să participe la luptă.

Ron și Harry țipară în același timp, vrăjile li se încrucișară și păianjenul fu aruncat pe spate, cu picioarele zvâcnindu-i îngrozitor, și dispăru în noapte.

— A adus și niște prieteni cu el! le strigă Harry celorlalți, privind peste zidul castelului, prin gaura pe care o creaseră blestemele: alți păianjeni uriași se cățarau pe zidul școlii, eliberați din Pădurea Interzisă, în care trebuia să fi pătruns Devoratorii Morții.

Harry aruncă înspre ei, de sus, Vrăji de împietrire, răsturnându-l pe monstrul din frunte peste tovarășii săi, făcându-i să se rostogolească din nou spre pământ, până când dispărură din câmpul lui vizual. Apoi, alte blesteme trecură atât de aproape peste capul lui Harry, încât simți cum părul începu să-i fluture.

— Să mergem, acum!

Împingând-o pe Hermione în fața lui, împreună cu Ron, Harry se aplecă și luă de subsuori trupul neînsuflețit al lui Fred. Percy își dădu seama ce încerca să facă Harry, se desprinse de cadavru și îl ajută; îl duseră pe Fred împreună la adăpost, stând foarte aplecați, pentru a se feri de blestemele de pe domeniu țintite către ei.

— Aici, spuse Harry și îl puseră într-o nișă unde fusese înainte o armură.

Nu putu să suporte să se uite la Fred nici o secundă mai mult. Se asigură că trupul era bine ascuns și apoi fugi după Ron și Hermione. Reacredință și Goyle dispăruseră, dar, la capătul coridorului, care era plin acum de praf și tencuială căzută, unde nu mai erau de mult geamuri în ramele ferestrelor, văzu mai mulți oameni care fugeau într-o parte și-n alta. Nu putea

să își dea seama dacă erau prieteni sau dușmani. Venind de după colț, Percy urlă, mugind ca un taur:

— Rookwood! strigă el și fugi spre un bărbat înalt, care urmărea niște elevi.

— Harry, vino! strigă Hermione.

Îl trăsesse pe Ron în spatele unei tapiserii. Apoi păreau că se luptă între ei și, într-o secundă de nebunie, Harry crezu că se îmbrățișau din nou. Apoi văzu că Hermione încerca să îl rețină pe Ron, să îl împiedice să se ducă după Percy.

— Ascultă-mă! Ascultă-mă, Ron!

— Vreau să ajut, vreau să omor Devoratori ai Morții!

Avea chipul contorsionat, murdar de praf și fum și tremura de furie și durere.

— Ron, suntem singurii care îi pot pune capăt! Te rog, Ron, avem nevoie de șarpe, trebuie să ucidem șarpele! Spuse Hermione.

Dar Harry știa ce simțea Ron. Vânarea unui alt Horcrux nu-i putea aduce satisfacția răzbunării și el voia să lupte, să îi pedepsească pe cei care îl omorâseră pe Fred și voia să găsească alți Weasley, dar, mai presus de orice, să știe sigur că Ginny nu... dar nu putu să lase gândul acesta să i se strecoare în minte.

— Vom lupta! spuse Hermione. O să trebuiască să luptăm, pentru a ajunge la șarpe! Dar hai să nu uităm ce avem de făcut acum! Numai noi putem să-i punem capăt!

Și ea plângea și se ștergea la ochi cu mâneca ruptă și pârlită, în timp ce vorbea, dar lua guri mari de aer, pentru a se calma, și se întoarse spre Harry, ținându-l strâns în continuare pe Ron:

— Trebuie să afli unde este Cap-de-Mort, pentru că șarpele trebuie să fie cu el, nu? Fă-o, Harry, privește în mintea lui!

De ce era atât de ușor să o facă? Poate pentru că cicatricea îl ardea de ore întregi, încercând cu disperare să-i arate gândurile lui Cap-de-Mort? Închise ochii la ordinul ei și, imediat, strigătele și bubuiturile și toate celelalte zgomote ale bătăliei se estompară până când le auzi de departe, de parcă ar fi fost la mare distanță de ele. Stătea în mijlocul unei camere părăsite, dar ciudat de cunoscute; tapetul de pe pereți se cojea și toate ferestrele erau baricadate, cu excepția uneia singure. Zgomotele atacului asupra castelului erau înăbușite și îndepărtate. Dincolo de singura fereastră liberă se vedeau străfulgerări de lumini, în dreptul castelului, dar în încăpere era întuneric. Singura sursă de lumină era o mică lampă cu gaz.

Învârtea bagheta printre degete, privind-o, gândindu-se la Camera din castel, la Camera secretă pe care nu o găsisese decât el, Camera pe care, la fel ca și în cazul Camerei Secretelor, trebuia să fii isteț, și șiret, și cercetător, ca să o descoperi... Era convins că băiatul nu avea să găsească diadema... deși marioneta lui Dumbledore ajunsese mult mai departe decât se așteptase... prea departe...

— Stăpâne, spuse o voce, disperată și spartă.

Se întoarse. Lucius Reacredința stătea în colțul cel mai întunecat, ponosit și purtând încă urmele pedepselor pe care le primise după ce scăpase băiatul. Avea un ochi închis și umflat.

— Stăpâne... te rog... fiul meu...

— Lucius, nu sunt eu de vină dacă a murit fiul tău. Nu a venit să mi se alătore odată cu ceilalți Viperini. Poate că a hotărât să fraternizeze cu Potter...

— Nu, niciodată, șopti Reacredința.

— Ai face bine să speri că nu.

— Nu... nu te temi, Stăpâne, că Potter ar putea fi ucis de altcineva în afară de tine? Întrebă Reacredința, cu vocea tremurândă. Nu ar fi... să mă ierți... mai înțelept să oprești bătălia, să intri în castel și să îl cauți chiar tu?

— Nu te prefacă, Lucius. Vrei să se sfârșească bătălia ca să poți afla ce s-a întâmplat cu fiul tău. Și nu este cazul să îl cauți pe Potter. Înainte să se lumineze de ziuă, Potter va veni el însuși să mă găsească.

Cap-de-Mort își coborî din nou privirea asupra baghetei pe care o avea în mână. Îl tulbura... și lucrurile care îl tulburau pe Lordul Cap-de-Mort trebuiau remediate...

— Du-te și adu-l pe Plesneală.

— Pe Plesneală, S-stăpâne?

— Pe Plesneală. Acum. Am nevoie de el. Am nevoie să facă ceva pentru mine. Du-te!

Lucius plecă, speriat, împiedicându-se puțin prin întuneric. Cap-de-Mort rămase acolo, învărtind bagheta pe degete, fixând-o cu privirea.

— Este singura cale, Nagini, șopti el și se uită în jur, spre șarpele imens, care acum era suspendat în aer, mișcându-se grațios în spațiul fermecat, protejat, pe care îl crease pentru el, o sferă luminoasă, transparentă, ca un fel de combinație între o colivie sclipitoare și un bazin.

Cu un icnet, Harry se smulse de acolo și deschise ochii. În aceeași clipă, timpanele îi fură asaltate de țipete și urlete, de bubuiturile și zgomotele bătăliei.

— Este în „Urlet în noapte”. Șarpele e cu el, are un fel de protecție magică în jurul lui. Tocmai l-a trimis pe Lucius Reacredința să-l aducă pe Plesneală.

— Cap-de-Mort e în „Urlet în noapte”? spuse Hermione ofensată. Nici... nici măcar nu luptă!

— Nu crede că are de ce să lupte, spuse Harry. Crede că o să vin eu la el.

— Dar de ce?

— Știe că vânez Horcruxurile. Îl ține pe Nagini aproape de el. E evident că o să trebuiască să mă duc la el, ca să ajung la animal.

— Da, spuse Ron, îndreptându-și umerii. Așa că nu te poți duce, asta vrea, la asta se așteaptă. Rămâi aici și ai grijă de Hermione și mă duc eu și îl...

Harry îl întrerupse pe Ron.

— Voi doi rămâneți aici, mă duc sub pelerină și mă întorc cât pot de...

— Nu, spuse Hermione, e mult mai logic să iau eu pelerina și...

— Nici măcar să nu-ți treacă prin cap! se răsti Ron la ea.

Înainte ca Hermione să poată spune altceva decât: „Ron, sunt la fel de capabilă să... Tapiseria din capătul scării, în spatele căreia erau, fu dată brusc la o parte.

— Potter!

În fața lor erau doi Devoratori ai Morții, dar chiar înainte ca aceștia să fi apucat să ridice de tot baghetele, Hermione strigă:

— Glisseo!

Treptele de sub picioarele lor se aplatiză, devenind un plan înclinat, și ea, Harry și Ron căzură pe el, fără să poată controla viteza, dar alunecând destul de repede pentru ca Vrăjile de Împietrire ale Devoratorilor Morții să zboare mult deasupra capetelor lor. Țâșniră pe tapiseria ascunsă de la capăt și alunecară până pe podea, lovindu-se de peretele de vizavi.

— Duro! strigă Hermione, îndreptându-și bagheta spre tapiserie. Ceva crânțâni răsunător, înfiorător, de două ori, în timp ce tapiseria se transformă în piatră și Devoratorii Morții de pe urmele lor se izbiră de ea, căzând grămadă.

— Dați-vă la o parte! strigă Ron, iar el, Harry și Hermione se lipiră de o ușă, în timp ce o turmă de pupitre trecu zgomotos, în galop, prin dreptul lor, îndrumate de profesoara McGonagall, care alerga foarte repede.

Nu păru să îi observe; parul i se desprinsese din coc și pe obraz avea o tăietură adâncă. În timp ce ajunse după colț, o auziră strigând:

— La atac!

— Harry, pune-ți pelerina! spuse Hermione. Lasă-ne pe noi!

Dar Harry o aruncă peste toți trei. Deși erau destul de înalți, se îndoi că cineva avea să le vadă picioarele prin norii de praf, pietrele care se fărâmau și luminile vrăjilor. Coborâră în fugă pe următoarea scară și se treziră pe un coridor plin de oameni care se duelau. Portretele de pe ambele părți ale luptătorilor erau pline de siluete care aruncau sfaturi și încurajări, în timp ce Devoratori ai Morții mascați și demascați se duelau cu elevi și profesori. Dean se părea că obținuse o baghetă, pentru că era față în față cu Dolohov, iar Parvati lupta contra lui Travers. Harry, Ron și Hermione ridicară imediat baghetele, pregătiți să atace, dar luptătorii se mișcau și se mutau atât de repede, încât riscul de a trimite blesteme și de a-i răni pe cei din tabăra lor era prea mare. Chiar în timp ce stăteau cu sufletul la gură, așteptând ocazia de a ataca, se auzi un: „Uuiiiii!” răsunător și Harry se uită în sus. Îl văzu pe Peeves vâjâind deasupra lor, aruncând păstăi de Snargaluffi peste Devoratorii Morții, cărora li se acoperiră dintr-odată capetele cu tuberculi verzi, mișcători, asemenea unor viermi grași.

— Argh!

Un pumn de tuberculi căzuse pe pelerină, deasupra capului lui Ron, iar rădăcinile slinoase, verzi, erau suspendate în mod ciudat în aer, în timp ce Ron încerca să le dea jos.

— E cineva invizibil acolo! strigă un Devorator al Morții mascat, arătând înspre ei.

Dean profită la maxim de momentul de neatenție al Devoratorului Morții, lovindu-l cu o Vrajă de Împietrire. Dolohov încercă să se răzbune și Parvati aruncă un blestem de legare corporală asupra lui.

— Să mergem! strigă Harry și împreună cu Ron și Hermione își strânseseră pelerina în jurul lor și se avântară cu capul în jos, printre luptători, alunecând puțin în bălțile cu sevă de Snargaluff, îndreptându-se spre capătul scării de marmură care ducea în holul de intrare.

— Sunt Draco Reacredință, sunt Draco, sunt de partea voastră! Draco era pe hol, încercând să îl convingă pe un alt Devorator al Morții mascat. Harry îl împietri pe Devorator, când trecură pe lângă ei. Reacredință se uită în jur, zâmbind, căutându-l din ochi pe cel care îl salvase, și Ron îi dădu un pumn de sub pelerină. Reacredință căzu pe spate, peste Devorator, complet derutat și cu sângele șiroindu-i din gură.

— Asta e a doua oară când ți-am salvat viața în noaptea asta, nemernic ipocrit ce ești! strigă Ron.

Pe scări și în holul de la intrare aveau loc alte dueluri. Harry văzu Devoratori ai Morții peste tot: Yaxley, aproape de ușile de la intrare, se lupta cu Flitwick, iar un Devorator al Morții mascat se duela cu Kingsley chiar lângă ei. Elevii fugeau în toate părțile, unii cărând sau târând prieteni răniți. Harry ținti o Vrajă de împietrire spre Devoratorul mascat, rată, dar fu cât pe ce să îl nimerească pe Neville, care apăruse din senin, fluturând o mare Tentaculă Veninoasă, care se înfășură bucuroasă în jurul celui mai apropiat Devorator al Morții și începu să îl strângă cu putere.

Harry, Ron și Hermione coborâră în goană scara de marmură. În stânga lor se sparse clepsidra de sticlă a Viperinilor, care înregistrase punctele casei, și smaraldele din ea se împrăștiară peste tot, făcându-i pe oameni să alunece și să își piardă echilibrul în timp ce fugeau. Când ajunseră la parter, două trupuri căzură de la balconul de deasupra și o umbră cenușie, despre care Harry crezu că era un animal, alerga în patru labe, traversând holul, pentru a-și înfige colții într-una dintre victime.

— Nu! urlă Hermione.

Cu o bubuitură răsunătoare generată de bagheta Hermionei, Fenrir Greyback fu aruncat pe spate de deasupra lui Lavender Brown, care abia dacă mai mișca. Greyback se izbi de balustrada din marmură și se chinui să se ridice în picioare. Un glob de cristal îi căzu atunci direct în cap, însoțit de o trosnitură și o străfulgerare de lumină albă; Greyback căzu grămadă și rămase nemișcat.

— Mai am vreo câteva! strigă profesoara Trelawney de dincolo de balustradă. De ajuns pentru oricine dorește! Na, luați!

Scoase din geantă încă o sferă de cristal imensă și, cu o mișcare asemănătoare unei serve la tenis, flutură din baghetă și o trimise în zbor în partea cealaltă a holului, spulberând o fereastră. În aceeași clipă, ușile masive din lemn se deschiseră la perete și alți păianjeni uriași pătrunseră cu forța în holul de la intrare.

Se auziră strigăte de teroare; luptătorii se împrăștiară, Devoratori ai Morții și locuitori de la Hogwarts în egală măsură. Jeturi de lumină roșie și verde zburară în mijlocul monștrilor care se apropiiau, făcându-i să se cutremure și să se ridice pe picioarele din spate, mai înspăimântători ca niciodată.

— Cum au ieșit? strigă Ron, încercând să acopere țipetele, dar, înainte ca Harry sau Hermione să îi poată răspunde, fură dați brutal la o parte. Hagrid venise tropăind pe scară, fluturându-și umbrela roz, înflorată.

— Nu le faceți rău, nu le faceți rău! strigă el.

— HAGRID, NU!

Harry uită de orice altceva: țâșni de sub pelerină, fugind la mică distanță de pământ, pentru a evita blestemele care luminau întregul hol.

— HAGRID, VINO ÎNAPOI!

Dar nici măcar nu ajunsese la jumătatea distanței până la Hagrid, când îl văzu dispărând printre păianjeni. Aceștia se retraseră sub atacul vrăjilor, cu un zumzăit asurzitor, mișunând dezgustător, cu Hagrid îngropat în mijlocul lor.

— Hagrid!

Harry auzi pe cineva strigându-l, dar nu îi păsa dacă îi era prieten sau dușman. Cobora în fugă treptele din fața castelului, spre domeniul întunecat, și păianjenii se îndepărtau mișunând cu prada lor, dar nu îl putea zări deloc pe Hagrid.

— Hagrid!

I se păru că vede un braț enorm făcându-i semne din mijlocul furnicarului de păianjeni, dar când dădu să fugă după ei, calea îi fu blocată de un picior impresionant, care apăru din beznă și făcu pământul de sub el să se cutremure. Se uită în sus: în fața lui stătea un uriaș, de șase metri înălțime, cu capul cufundat în umbră. Lumina care se revărsa pe ușile castelului nu îi atingea decât gambele păroase, ca niște trunchiuri de copac. Cu o mișcare brutală, uriașul lovi cu pumnul său imens într-o fereastră de la un etaj superior și peste Harry se revărsă o ploaie de cioburi, astfel că fu nevoit să-și caute adăpost înapoi sub ușă.

— Vai de mine! urlă Hermione, când ea și Ron îl ajunseră din urmă pe Harry și se uitară în sus, la uriașul care acum încerca să înșface oameni prin fereastra spartă de la înălțime.

— Nu! strigă Ron, apucând-o de mână când Hermione vru să-și ridice bagheta. Dacă îl împietrești, o să dărâme jumătate din castel!

— Hagger?

Grawp apăru clătinându-se de după colțul castelului; abia acum observă Harry că Grawp era, într-adevăr, un uriaș mai mic. Monstrul care încerca să-i strivească pe oamenii de la etajele superioare întoarse privirea și scoase un răget. Treptele de piatră se cutremurară în timp ce începu să tropăie în direcția rubedeniei sale mai mici; Grawp rămase cu gura căscată și strâmbă, dezvelindu-și dinții galbeni, ca niște jumătăți de cărămizi. Imediat, se năpustiră unul spre celălalt, cu sălbăticia unor lei fioroși.

— Fugiți! urlă Harry.

Noaptea era plină de țipete și bubuituri înfiorătoare în timpul luptei uriașilor. Harry o înșfacă de mână pe Hermione și coborî în fugă treptele spre domeniu, cu Ron ținându-se după ei. Nu renunțase la speranța de a-l găsi și de a-l salva pe Hagrid; alerga atât de repede, încât, până să se oprească să-și tragă sufletul, ajunseră deja la jumătatea distanței până la pădure.

Aerul din jurul lor înghețase; lui Harry i se opri respirația. În întuneric se mișcau forme nedesluite, siluete involburate de beznă densă, asemenea unui val imens care se revărsa spre castel, cu fețele ascunse sub glugi și cu răsuflarea hârșăită. Ron și Hermione se apropiară de el în timp ce zgomotele bătăliei se stinseră dintr-odată, înăbușite, noaptea fiind învăluită de o tăcere pe care nu o puteau aduce decât Dementorii.

— Hai, Harry! spuse Hermione de la mare depărtare. Patronușii, Harry, hai!

Harry ridică bagheta, dar o deznădejde surdă puneă stăpânire pe el. Fred murise și Hagrid mai mult ca sigur că murea sau murise și el deja. Oare câți alții muriseră, despre care el încă nu aflase? Se simțea ca și când sufletul i-ar fi părăsit deja corpul.

— Harry, haide! strigă Hermione.

O sută de Dementori se apropiară plutind de ei, venind din ce în ce mai repede, spre disperarea lui Harry, care își imagina deja ce festin va reprezenta pentru ei.

Văzu terrierul argintiu al lui Ron țâșnind în aer, pâlپând ușor și dispărând, văzu vidra Hermionei cum se învârti și apoi se stinse și ea, iar propria lui baghetă îi tremura în mână și atunci aproape că primi bucuros uitarea, promisiunea vidului, a dispariției oricărui sentiment...

În clipa aceea, un iepure argintiu de câmp, un mistreț și o vulpe zburară peste capetele lui Harry, Ron și Hermione, Dementorii se dădură înapoi din fața animalelor. Trei oameni apăruseră din întuneric și veniseră lângă ei, cu baghetele întinse, creând în continuare Patronuși: Luna, Ernie și Seamus.

— Bravo, spuse Luna încurajator, de parcă ar mai fi fost încă în Camera Necesității și aceea ar fi fost doar o vrajă pe care trebuia să o exerseze pentru A. D. Bravo, Harry... hai, gândește-te la ceva frumos...

— Ceva frumos? spuse el, cu vocea lipsită de orice expresie.

— Suntem cu toții aici, șopti ea, luptăm în continuare. Haide...

Apăru o scânteie argintie, apoi o lumină pâlپătoare și, în cele din urmă, cu cel mai mare efort pe care-l făcuse până atunci, cerbul țâșni din vârful baghetei lui Harry. Înainta în trap ușor și Dementorii se împrăștiară acum cu adevărat, iar noaptea se însenină pe dată. Zgomotele bătăliei din jur răsunau iarăși, asurzitoare, în urechile lui Harry.

— Nu am cuvinte să vă mulțumesc, spuse Ron tulburat, întorcându-se spre Luna, Ernie și Seamus, tocmai ne-ați salvat... Se auzi o bubuitură și pământul se cutremură când un alt uriaș ieși clătînându-se din întuneric, din direcția pădurii, fluturând o bătă mai mare decât a oricăruia dintre ei.

— Fugiți! strigă Harry din nou, dar nici nu mai era nevoie să le-o spună, căci ceilalți se împrăștiară ca potârnichele, exact la țanc, cât să se ferească de piciorul imens, care căzu tocmai în locul unde fuseseră ei.

Harry se uită în jur: Ron și Hermione veneau în urma lui, dar ceilalți trei dispăruseră înapoi, în mijlocul luptei.

— Hai să ieșim din raza lui! strigă Ron, în timp ce uriașul își flutură din nou bâta și răcnetele sale răsunară în noapte, peste domeniul unde străfulgerările de lumină roșie și verde continuau să strălucească în întuneric.

— Salcia Bătăușă, spuse Harry. Hai!

Fără să știe cum, reuși să-și zidească totul în minte, înghesuind toate detaliile într-un spațiu mic, în care acum nu se putea uita: gândul la Fred și la Hagrid, groaza pentru toți cei pe care îi iubea, împrăștiați înăuntrul și în afara castelului, toate trebuiau să aștepte, pentru că acum erau nevoiți să fugă, să ajungă la șarpe și la Cap-de-Mort, acesta fiind, așa cum spusese și Hermione, singurul mod de a-i pune capăt.

Alerga, aproape crezând că se putea distanța de moarte, ignorând jeturile de lumină care zburau prin beznă, peste tot în jurul lui, zgomotul lacului care se învoldura ca marea și trosnetele din Pădurea Interzisă, deși vântul nu bătea deloc în noaptea aceea. Pe domeniul care părea să se fi răsculat și el, fugi încă și mai repede, mai repede decât se mișcase vreodată în viața lui. El fu primul care văzu copacul mare, salcia care-și proteja secretul de la rădăcini cu niște ramuri violente, ca niște bice.

Abia trăgându-și sufletul, reuși să încetinească, ocolind ramurile mișcătoare ale sălciei, cercetându-i trunchiul gros prin întuneric, încercând să deslușească singurul nod de pe scoarța copacului bătrân care îl putea paraliza. Ron și Hermione îl ajunseră din urmă; Hermione era atât de stoarsă, încât nu putea rosti nici un cuvânt.

— Cum o să intrăm? găfâi Ron. Văd locul... dacă l-am avea din nou pe Șmecherită...

— Pe Șmecherilă? șuieră Hermione, aplecată, apăsându-și cu mâna pe piept. Ești vrăjitor sau nu?

— A, da, așa e...

Ron se uită în jur, apoi îndreptă bagheta spre o rămurică de pe pământ și spuse: „Hocus-Pocus Preparatus!”. Rămurica se ridică de pe jos, se roti în aer, de parcă ar fi fost purtată de o pală de vânt, și apoi zbură direct spre trunchi, printre crengile sălciei care se mișcau amenințător. Se lovi cu putere de un locușor din apropierea rădăcinii și copacul care se zbătea deveni instantaneu inert.

— Perfect! aprobă Hermione cu respirația întretăiată.

— Așteptați!

Pentru o fracțiune de secundă, Harry ezită, timp în care zgomotele și bubuiturile luptei umpleau în continuare văzduhul. Cap-de-Mort dorise ca el să facă asta, dorise să vină... oare îi conducea pe Ron și pe Hermione spre o capcană?

Dar cruda realitate părea să-l încolțească: singurul mod de a continua era să omoare șarpele, iar șarpele era acolo unde era Cap-de-Mort și Cap-de-Mort era la capătul aceluia tunel...

— Harry, venim, întră odată! spuse Ron, împingându-l înainte. Harry se strecură în tunelul din pământ, ascuns în rădăcinile copacului. Se deplasau mai greu decât ultima dată când intraseră în el. Tunelul avea tavanul foarte jos; cu aproape patru ani în urmă, trebuiseră să se aplece de la mijloc, ca să meargă prin el, acum nu puteau decât să se târască. Harry intră primul, cu bagheta aprinsă, așteptându-se să întâlnească obstacole în orice clipă, dar nu se ivi nimic. Se mișcau în tăcere, iar ochii lui Harry erau ațintiți asupra razei mișcătoare a baghetei. În sfârșit, tunelul începu să urmeze o pantă ascendentă și Harry văzu o luminiță pâlbind în fața lor.

Hermione îl trase de gleznă.

— Pelerina! șopti ea. Pune-ți pelerina!

El își întinse mâna în spate, pipăind aerul, și Hermione îi îndesă ghemul de material alunecos. Harry trase pelerina peste el cu greutate, murmurând „Nox”, pentru a stinge bagheta, și se târi mai departe în mâini și pe genunchi, încercând să facă zgomot cât mai puțin cu puțință, păstrându-și toate simțurile în alertă și așteptându-se ori să fie descoperit în orice clipă, ori să audă o voce clară, ori să vadă vreo străfulgerare de lumină verde.

Atunci, auzi niște voci venind dinspre camera care se afla chiar în fața lor; erau puțin înăbușite, din cauza faptului că deschiderea din capătul tunelului fusese baricadată cu o ladă veche. Abia îndrăznind să respire, Harry se duse lângă deschidere și se uită prin spațiul infim rămas între ladă și perete. Camera de dincolo de tunel era slab luminată, dar îl văzu pe Nagini, învârtindu-se și încolăcindu-se; se simțea în siguranță în sfera lui înstelată și vrăjită, care plutea în aer fără a fi susținută de nimic altceva. Văzu marginea unei mese și o mână albă, cu degete prelungi, jucându-se cu o baghetă. Apoi se auzi vocea lui Plesneală și lui Harry îi rămase inima în loc: Plesneală era la doar câțiva centimetri de locul unde stătea el ghemuit, ascunzându-se.

— Stăpâne, nu vor mai rezista mult...

— Și asta, fără ajutorul tău, spuse Cap-de-Mort, cu vocea lui stridentă și clară. Severus, cu toate că ești un vrăjitor priceput, nu cred că ar mai conta dacă te-ai duce să lupți. Aproape că am reușit... aproape.

— Lasă-mă să-l găsesc pe băiat. Lasă-mă să ți-l aduc pe Potter. Știu că pot să-l găsesc, Stăpâne. Te rog!

Plesneală trecu prin fața spațiului liber și Harry se dădu un pic înapoi, fixându-l cu privirea pe Nagini, întrebându-se dacă exista vreo vrajă care să poată pătrunde prin măsurile de protecție din jurul lui, dar nu îi veni niciuna în minte. O singură încercare eșuată i-ar fi dat de gol poziția...

Cap-de-Mort se ridică în picioare. Acum Harry îi văzu chipul, ochii roșii, trăsăturile aplatizate ca de reptilă și pielea albă care strălucea puțin în semiintuneric.

— Am o problemă, Severus, spuse Cap-de-Mort cu blândețe.

— Ce anume, Stăpâne? se interesă Plesneală.

Cap-de-Mort ridică Bagheta din Soc, ținând-o la fel de delicat și de precis ca pe o baghetă de dirijor.

— De ce nu funcționează cum trebuie pentru mine, Severus?

Se lăsă un moment de tăcere și Harry crezu că aude șarpele șuierând ușor, în timp ce se încolăcea și se descolăcea, sau oare fu doar ecoul oftatului lui Cap-de-Mort, plutind în aer?

— Stă-stăpâne? spuse Plesneală inexpressiv. Nu înțeleg. Ați... ați făcut vrăji extraordinare cu bagheta aceasta.

— Nu, spuse Cap-de-Mort. Am făcut vrăjile pe care le fac de obicei. Eu am puteri extraordinare, dar bagheta aceasta... nu. Nu mi-a dezvăluit minunile promise. Nu simt nici o diferență între bagheta aceasta și cea pe care am cumpărat-o de la Ollivander cu atât de mulți ani în urmă.

Tonul lui Cap-de-Mort era meditativ, calm, dar cicatricea lui Harry începuse să zvâcnească și să pulseze: durerea i se acumula în frunte la fel cum simțea sentimentul acela de furie controlată acumulându-se în interiorul lui Cap-de-Mort.

— Nici o diferență, repetă Cap-de-Mort.

Plesneală tăcu. Harry nu îi putea vedea fața; se întreba dacă Plesneală intuise pericolul, dacă încerca să găsească cuvintele potrivite pentru a-și liniști stăpânul.

Cap-de-Mort începu să se plimbe prin cameră; Harry îl pierdu din ochi pentru câteva secunde, în timp ce mergea și vorbea cu aceeași voce măsurată, iar durerea și furia puneau stăpânire pe Harry.

— Severus, m-am gândit mult și bine... Știi de ce te-am chemat din mijlocul bătăliei?

Pentru o clipă, Harry văzu profilul lui Plesneală, avea ochii ațintiți asupra șarpelui care se încolăcea în cușca sa fermecată.

— Nu, Stăpâne, dar te rog cu umilință să mă lași să mă întorc. Lasă-mă să îl găsesc pe Potter.

— Parcă ai fi Lucius. Niciunul dintre voi nu îl înțelegeți pe Potter așa cum îl înțeleg eu. Nu este nevoie de forță. Potter va veni la mine. Îi cunosc slăbiciunea, știi, marele său defect. Nu va suporta să vadă cum sunt uciși cei din jurul lui, știind că totul se întâmplă din cauza lui. Va vrea să îi pună capăt cu orice preț. Va veni.

— Dar, Stăpâne, ar putea fi ucis din greșeală de altcineva.

— Le-am dat Devoratorilor Morții instrucțiuni foarte precise: să-l prindă pe Potter, să îi omoare prietenii, cu cât mai mulți, cu atât mai bine, dar să nu îlucidă! Dar, continuă Cap-de-Mort, despre tine voiam să vorbim, Severus, nu despre Harry Potter. Ai fost foarte prețios pentru mine. Foarte prețios...

— Stăpâne, știi că nu vreau altceva decât să te servesc. Dar... lasă-mă să plec și să-l găsesc pe băiat, Stăpâne. Lasă-mă să ți-l aduc. Știu că îl pot...

— Ți-am spus că nu! se răsti Cap-de-Mort și, în clipa în care se întoarce din nou, Harry zări o sclipire roșie în ochii acestuia și pelerina îi foșni ca un

șarpe; totodată, simți nerăbdarea lui Cap-de-Mort în cicatricea care îl ardea. Severus, pentru moment, grija mea este ce se va întâmpla atunci când voi ajunge, în sfârșit, față în față cu băiatul!

— Stăpâne, nu există nici o îndoială, cu siguranță...

— ... dar există o îndoială, Severus. Există...

Cap-de-Mort se opri și Harry îl văzu limpede, încă o dată, în timp ce învârtea Bagheta din Soc între degetele albe, holbându-se la Plesneală.

— De ce ambele baghete pe care le-am folosit nu au funcționat când le-am îndreptat împotriva lui Harry Potter?

— Nu-nu îți pot da un răspuns, Stăpâne.

— Nu poți?!

Accesul de furie pătrunse ca o suliță în capul lui Harry; își mușcă pumnul, ca să nu urle de durere. Închise ochii și deveni dintr-odată Cap-de-Mort, uitându-se la chipul palid al lui Plesneală.

— Bagheta mea din lemn de tisă a făcut tot ce i-am cerut, Severus, în afară de a-l ucide pe Harry Potter. A eșuat de două ori. Ollivander mi-a spus, sub tortură, despre miezurile gemene, mi-a spus să folosesc bagheta altcuiva. Am făcut întocmai, dar bagheta lui Lucius s-a sfărâmat când s-a încrucișat cu a lui Potter.

— Nu-nu am nici o explicație, Stăpâne.

Plesneală nu se uita la Cap-de-Mort. Ochii săi negri erau fixați în continuare asupra șarpelui care se încolăcea în sfera sa protectoare.

— Am căutat o a treia baghetă, Severus. Bagheta din Soc, Bagheta Destinului, Vergeaua Morții. Am luat-o de la fostul său stăpân. Am luat-o din mormântul lui Albus Dumbledore.

Acum, Plesneală îl privea pe Cap-de-Mort și chipul îi semăna cu o mască mortuară. Era alb ca marmura și atât de nemișcat, încât, când vorbi, fu aproape un șoc faptul că, dincolo de privirea în gol, era o persoană în viață.

— Stăpâne, lasă-mă să aduc băiatul!

— În această noapte lungă, când victoria mea este atât de aproape, am stat aici, zise Cap-de-Mort și vocea lui suna doar puțin mai tare decât o șoptă, și m-am întrebat... m-am întrebat de ce Bagheta din Soc refuză să fie ce ar trebui să fie, de ce refuză să se comporte așa cum legenda spune că ar trebui să se comporte în mâinile posesorului de drept... Și cred că am găsit răspunsul. Plesneală tăcu.

— Poate îl știi deja? Ești un om inteligent, totuși, Severus. M-ai servit cum se cuvine, mi-ai fost credincios și regret ce trebuie să se întâmple.

— Stăpâne...

— Bagheta din Soc nu mă poate servi cum trebuie, Severus, pentru că nu eu sunt stăpânul său de drept. Bagheta din Soc îi aparține vrăjitorului care l-a ucis pe ultimul posesor. Tu l-ai ucis pe Albus Dumbledore. Severus, Bagheta din Soc nu poate fi cu adevărat a mea cât timp tu ești în viață.

— Stăpâne! protestă Plesneală, ridicând bagheta.

— Este singura cale, spuse Cap-de-Mort. Trebuie să fiu stăpânul baghetei, Severus. Dacă bagheta va fi a mea, îl voi avea în sfârșit pe Potter.

Cap-de-Mort șfichiui aerul cu Bagheta din Soc. Plesneală nu păți nimic și, pentru o fracțiune de secundă, păru să creadă că fusese grațiat; dar atunci fu limpede ce intenționa Cap-de-Mort. Cușca șarpelui se rostogolea prin aer și Plesneală nu apucă decât să țipe înainte ca aceasta să îi cuprindă capul și umerii. Cap-de-Mort porunci în reptomită:

— Omoară-l.

Se auzi un țipăt sfâșietor. Harry văzu cum lui Plesneală îi pieri din obraji puțina culoare pe care o mai avea și se făcu alb ca hârtia; ochii negri i se măriră când colții șarpelui i se înfipseră în gât, nu reuși să urnească sfera fermecată de peste el, îi cedară genunchii și se prăbuși la pământ.

— Regret, spuse Cap-de-Mort cu răceală.

Se întoarse cu spatele; nu simțea nici o urmă de tristețe sau de remușcare. Era timpul să părăsească coliba aceea și să preia controlul, cu o baghetă care acum avea să îl asculte fără să crâcnească. O îndreptă spre cușca înstelată în care era șarpele, o ridică, eliberându-l astfel pe Plesneală, care se prăbuși pe o parte pe podea, cu sângele șiroindu-i din rănilor de la gât. Cap-de-Mort ieși plutind din cameră, fără să se uite înapoi, și fu urmat de către șarpele uriaș, suspendat în sfera protectoare.

Întorcându-se în tunel și în propria lui minte, Harry deschise ochii; îi dăduse sângele când își mușcase pumnul, pentru a se abține să nu țipe de durere. Acum se uita prin spațiul infim dintre ladă și perete și vedea un picior încălțat cu un bocanc negru, tremurând pe podea.

— Harry! șopti Hermione în spatele lui.

Dar Harry își îndreptase deja bagheta spre lada care îi limita câmpul vizual. Aceasta se ridică în aer cu doi-trei centimetri și se dădu la o parte, plutind silențios. Harry ieși din tunel cât putu de încet.

Nu știa de ce o făcea, de ce se apropia de muribund; nu știa ce simțea când văzu chipul alb al lui Plesneală și degetele care încercau să oprească sângerarea de la gât. Harry își dădu jos Pelerina Invizibilă și se uită la omul pe care îl ura, ai cărui ochi negri dădură de Harry în timp ce încerca să vorbească. Harry se aplecă peste el, iar Plesneală îl apucă de robă și îl trase mai aproape.

Din gâtul lui Plesneală se auzi un sunet hârșăit înfiorător, ca un gălgâit.

— Ia-l... Ia-l...

Din Plesneală curgea și altceva în afară de sânge. Era o substanță albăstrui-argintie, nici gaz, nici lichid, îi șiroia pe gură, pe urechi și pe ochi. Harry știa ce era, dar nu și ce să facă. Hermione îi aruncă un termos creat chiar în clipa aceea.

Harry ridică substanța argintie cu bagheta și o turnă în termos. Când recipientul fu plin ochi și Plesneală părea să-și fi pierdut tot sângele din corp, acesta își slăbi strânsoarea din jurul robei lui Harry.

— Uită-te... la... mine... șopti el.

Ochii verzi se ciocniră de cei negri, dar, în secunda următoare, din adâncurile celor negri ceva păru să dispară, lăsându-i ficși, pustiiți și privind în gol. Mâna care îl ținea pe Harry căzu cu o bufnitură pe podea și Plesneală încremeni pe veci.

Capitolul XXXIII.

Povestea Prințului.

Harry rămase în genunchi lângă Plesneală, privindu-l cu ochi mari, până când o voce stridentă și clară se auzi dintr-odată atât de aproape de ei, încât Harry sări în picioare, ținând strâns termosul. Crezuse că Lordul Cap-de-Mort se întorsese în cameră.

Vocea lui Cap-de-Mort reverberă în ziduri și în podele și Harry realizează că le vorbea celor din castel și de peste tot din jurul acestuia, în așa fel încât locuitorii din Hogsmeade și toți cei care încă se luptau în castel să îl audă la fel de limpede ca și când ar fi stat lângă ei, suflându-le în ceafă, capabil să le dea oricând lovitura fatală.

— Ați luptat vitejește, spunea vocea stridentă și glacială. Lordul Cap-de-Mort știe să prețuiască vitejia. Ați suferit totuși mari pierderi. Dacă vă veți opune în continuare, veți muri cu toții, unul câte unul. Nu îmi doresc să fie așa. Fiecare picătură de sânge magic vărsat este o pierdere și o risipă. Lordul Cap-de-Mort este milostiv. Le ordon oamenilor mei să se retragă în clipa asta! Aveți o oră. Jeliți-vă morții cu demnitate! Îngrijiți-vă răniții! Harry Potter, acum vorbesc cu tine! Ai permis ca prietenii tăi să moară pentru tine, în loc să apari tu însuși în fața mea. O să te aștept în Pădurea Interzisă timp de o oră. Dacă nu vei veni la mine până la sfârșitul orei pe care v-am dat-o, dacă nu te vei preda, atunci va începe din nou bătălia. De data aceasta, o să iau eu însumi parte la luptă, Harry Potter, o să te găsesc și o să pedepsesc fiecare bărbat, femeie sau copil care a încercat să te ascundă de mine. Ai o oră la dispoziție...

Ai o oră... Ron și Hermione clătinară amândoi din cap disperați, uitându-se la Harry.

— Nu îl asculta, spuse Ron.

— O să fie bine, adăugă și Hermione, înnebunită. Hai, hai să ne întoarcem la castel! Dacă s-a dus în Pădurea Interzisă, trebuie să ne gândim la un alt plan!

Aruncă o privire spre trupul neînsuflețit al lui Plesneală, apoi se duse repede spre intrarea în tunel. Ron o urmă. Harry își luă Pelerina Invizibilă și apoi se uită în jos, la Plesneală. Nu știa ce să simtă, era șocat de modul în care fusese ucis Plesneală și de motivul pentru care murise.

Se târără înapoi de-a lungul tunelului, în tăcere; Harry se întreba dacă Ron și Hermione mai auzeau încă vocea lui Cap-de-Mort răsunându-le în minte la fel cum o auzea el.

Ai permis ca prietenii tăi să moară pentru tine, în loc să apari tu însuși în fața mea. O să te aștept în Pădurea Interzisă timp de o oră... Ai o oră la dispoziție...

Peluza din fața castelului era plină de un fel de grămăjoare. Ar fi trebuit să se crape de ziuă peste vreo două ore, însă încă mai era întuneric beznă. Cei trei fugiră spre treptele din piatră. În fața acestora era un sabot abandonat, de mărimea unei bărci mici. Nu era nici urmă de Grawp sau de cel care îl atacase.

Castelul era cufundat într-o tăcere neobișnuită. Acum nu mai era nici o străfulgerare de lumină, nici bubuituri, nici țipete sau urlete. Dalele din holul de la intrare părăsit erau pătate de sânge. Smaraltele încă mai erau împrăștiate peste tot pe podea, printre bucăți de marmură și așchii de lemn. O parte din balustradă fusese aruncată în aer.

— Unde e toată lumea? șopti Hermione.

Ron îi conduse spre Marea Sală. Harry se opri în prag.

Mesele caselor dispăruseră și camera era plină de oameni.

Supraviețuitorii erau strânși în grupuri, iar unii se îmbrățișau. Pe platforma ridicată, Madam Pomfrey îi îngrijea pe răniți, împreună cu un grup care o ajuta. Printre cei răniți era și Firenze; sângele îi șiroia din crupă și stătea întins, tremurând, incapabil să se ridice în picioare.

Morții erau înșiruiți în mijlocul sălii. Harry nu putu să nu observe trupul neînsuflețit al lui Fred, dat fiind că era înconjurat de familia acestuia. George stătea în genunchi la capul lui Fred, doamna Weasley era întinsă peste pieptul lui, tremurând, iar domnul Weasley o mângâia pe păr și lacrimile îi șiroiau pe obraji.

Ron și Hermione plecară de lângă Harry, fără să spună nimic. O văzu pe Hermione apropiindu-se de Ginny și îmbrățișând-o; Ginny avea ochii umflați și era roșie la față. Ron se duse lângă Bill, Fleur și Percy, care îl luă pe Ron pe după umeri. În timp ce Ginny și Hermione se apropiară de ceilalți membri ai familiei, Harry văzu ale cui erau trupurile neînsuflețite de lângă Fred – ale lui Remus și Tonks: erau palizi, încremeniți și păreau liniștiți, ca și când ar fi dormit sub tavanul fermecat și întunecat.

Marea Sală păru să se îndepărteze, să devină mai mică, mai îngustă, în timp ce Harry se dădu înapoi, clătinându-se. Nu putea respira. Nu era în stare să se mai uite la cealalte trupuri, să vadă cine altcineva mai murise pentru el. Nu era în stare să se alătore familiei Weasley, să se uite în ochii lor, știind că, dacă s-ar fi predat, Fred ar fi putut să mai fie încă în viață.

Se întoarse și urcă în fugă scara din marmură. Lupin, Tonks... își dorea cu disperare să nu mai simtă nimic... își dorea să își poată smulge inima din piept, măruntaiele, tot ce urla de durere în interiorul lui.

Castelul era complet pustiu, până și fantomele păreau să se fi alăturat mulțimii care jelea în Marea Sală. Harry fugi fără să se oprească, ținând strâns termosul din sticlă, plin cu ultimele gânduri ale lui Plesneală, și nu încetini decât când ajunse la garguiul din piatră care păzea biroul directorului.

— Parola?

— Dumbledore! spuse Harry fără să gândească, pentru că pe el își dorea să îl vadă și, spre mirarea lui, garguiul se dădu la o parte, dezvăluind scara în spirală din spatele lui.

Harry dădu buzna în biroul circular și îl găsi schimbat. Portretele care erau agățate peste tot pe pereți erau goale. Nu mai era nici un director sau directoare, se părea că plecaseră cu toții, fugind prin tablourile din castel, pentru a vedea mai bine ce se petrece.

Harry se uită deznădăjduit la rama părăsită a lui Dumbledore, care se afla chiar în spatele scaunului directorului, și apoi îi întoarse spatele. Ca de fiecare dată, Pensivul din piatră era în dulapul său; Harry îl puse pe birou și turnă amintirile lui Plesneală în ligheanul mare, cu simboluri runice pe margine. Avea să fie o ușurare binevenită să evadeze în mintea altcuiva... Nimic din ce i-ar fi putut lăsa până și Plesneală nu putea fi mai rău decât propriile lui gânduri. Amintirile se învolburară, albe-argintii și stranii; Harry se cufundă fără să ezite, cu un sentiment de abandonare nehibzuită, ca și când asta avea să îi aline suferința mistuitoare.

Căzu cu capul înainte, în lumina puternică a soarelui, și picioarele îi atinseră pământul cald. Când se îndreptă, văzu că era într-un parc de joacă aproape părăsit. Linia orizontului era dominată de un singur horn uriaș. Două fetițe se dădeau în leagăne și un băiețel slăbănog le privea de după niște mănunchiuri de tufișuri. Era brunet și părea să aibă nevoie de o tunsoare, iar hainele îi erau asortate atât de haotic încât ai fi zis că o făcuse dinadins: blugii îi erau prea scurți, purta o haină ponosită prea mare pentru el, care ar fi putut fi a unui adult, și o cămașă ciudată de lucru.

Harry se apropie de băiat. Plesneală părea să aibă nouă sau zece ani, era palid, micuț și slab. Privea cu o expresie de lăcomie nedisimulată cum cea mai mică dintre fetițe se dădea în leagăn din ce în ce mai sus față de sora ei.

— Lily, termină! strigă sora mai mare.

Dar fetița dăduse drumul leagănului exact când ajunsese cel mai sus și zburase, zburase la propriu, râzând bucuroasă, și, în loc să se prăbușească pe asfalt, pluti ca un trapezist, rămânând mult prea mult timp în aer și aterizând mult prea lin.

— Mami ți-a zis să nu faci asta!

Petunia își înfipse călcâiele sandalelor în pământ și opri leagănul care scrâșni și scârțâi, apoi sări din el și își puse mâinile în șold.

— Lily, mami ți-a zis că n-ai voie!

— Dar n-am pățit nimic, spuse Lily, chicotind în continuare. Tuney, fii atentă! Uite ce pot să fac!

Petunia aruncă o privire în jur. Locul de joacă era pustiu, nu erau decât ele și Plesneală, dar fetele nu știau de el. Lily luase o floare căzută din tufișul în spatele căruia se ascundea Plesneală. Petunia se apropie, oscilând în mod evident între curiozitate și dezaprobare. Lily așteptă până când Petunia fu destul de aproape pentru a vedea bine și apoi întinse mâna cu palma în sus. Floarea își deschidea și își închidea petalele în palma ei, ca un fel de stridie ciudată, cu multe straturi.

— Termină! strigă Petunia.

— Nu-ți face nimic, spuse Lily, dar strânse degetele și aruncă floarea înapoi pe jos.

— Nu e bine, spuse Petunia, dar urmărise cu privirea felul în care floarea căzuse pe pământ și încă se mai uita la ea. Cum o faci? adăugă ea cu o notă clară de dorință în glas.

— Păi, e evident, nu?

Plesneală nu mai putuse să se abțină și sărise din spatele tufișurilor. Petunia strigă și fugi înapoi spre leagăne, dar Lily rămase unde era, cu toate că se vedea limpede că era speriată. Plesneală păru să regrete că ieșise din ascunzătoare. Obrajii palizi prinseră un pic de culoare, în timp ce o privea pe Lily.

— Ce este evident? întrebă Lily.

Plesneală era agitat și entuziasmat, în egală măsură. Îi aruncă o privire Petuniei, care era departe, ținându-se pe lângă leagăne, coborî vocea și spuse:

— Eu știu ce ești.

— Ce vrei să spui?

— Ești o... ești o vrăjitoare, șopti Plesneală.

Lily păru jignită.

— E foarte nepolitic să faci pe cineva „vrăjitoare”!

Îi întoarse spatele, cu nasul în vânt, și porni cu pași mari spre sora ei.

— Nu! spuse Plesneală.

Acum era de-a dreptul îmbujorat și Harry se întreba de ce nu își dăduse jos haina aceea ridicol de mare, în afara cazului în care poate voia să-și ascundă cămașa de lucru de dedesubt. Fugi după fete și haina îi flutură, făcându-l să semene cu un liliac, așa cum era la maturitate.

Surorile îl măsurară din priviri, solidarizând împotriva lui; țineau fiecare câte unul dintre stâlpii leagănelor, de parcă ar fi fost locul unde jucau leapșa.

— Serios, îi spuse Plesneală lui Lily. Ești vrăjitoare. Te urmăresc de ceva vreme. Dar nu-i nimic rău dacă ești vrăjitoare. Și mama e, și eu sunt vrăjitor.

Râsul Petuniei fu ca un duș rece.

— Vrăjitor! strigă ea.

Își recăpătase curajul acum, că își revenise de pe urma șocului apariției subite a băiatului.

— Eu știu cine ești tu. Ești băiatul acela, Plesneală! Stau pe Strada Fusului, lângă râu, îi spuse ea lui Lily și în tonul ei se simți că avea o părere foarte proastă despre strada aceea. De ce ne-ai spionat?

— Nu v-am spionat! spuse Plesneală.

Avea părul murdar, îi era cald și se simțea stingherit în lumina puternică a soarelui.

— Oricum, pe tine nu te-aș spiona niciodată, adăugă el răutăcios, tu ești Încuiată.

Cu toate că fu evident că Petunia nu înțelese exact ce însemna cuvântul acela, nu putu să nu sesizeze intenția.

— Hai să plecăm, Lily! spuse ea cu o voce ascuțită.

Lily o ascultă imediat pe sora ei și plecă, uitându-se urât la Plesneală. Acesta le urmări cu privirea cum ieșeau cu pași mari pe poarta locului de joacă și Harry, singurul care rămăsese în urmă și putea observa, văzu cât de dezamăgit era Plesneală și înțelese că plănuiise momentul acesta de ceva timp și că, până la urmă, se alesese praful de tot.

Scena se împrăstie ca un fum și, înainte ca Harry să își dea seama, se realcătuie în jurul lui.

Acum era într-un desiș micuț de copaci. Văzu un râu sclipind în lumina soarelui, printre trunchiuri. Umbrele aruncate de copaci creau o oază de umbră răcoroasă și verde. Doi copii stăteau cu picioarele încrucișate, față în față, pe pământ. Plesneală își dăduse jos haina de data aceasta, cămașa de lucru părând mai puțin stranie în umbră.

— ... și ministerul te poate pedepsi dacă faci vrăji în afara școlii, îți trimit scrisori.

— Dar eu am făcut deja vrăji în afara școlii!

— Noi n-avem de ce să ne facem griji. Încă n-avem baghete. Te lasă în pace dacă ești copil și nu te poți controla. Dar, după ce împlinești unsprezece ani, încuviință din cap cu importanță, și încep să te instruiască, atunci trebuie să ai grijă.

Se lăsă tăcerea pentru câteva clipe. Lily ridicase o crenguță căzută și o șfichiuia în aer, iar Harry știu că își imagina că lasă în urmă o dără de scântei. Apoi dădu drumul crenguței, se aplecă spre băiat și spuse:

— Chiar e adevărat, nu-i așa? Nu-i o glumă? Petunia zice că mă minți. Petunia zice că nu există Hogwarts. E adevărat, nu-i așa?

— Pentru noi e adevărat, spuse Plesneală. Nu și pentru ea. Doar noi o să primim scrisoarea, tu și cu mine.

— Sigur? șopti Lily.

— Sigur, spuse Plesneală.

Chiar dacă era netuns și îmbrăcat ciudat, părea destul de impunător cum stătea întins acolo în fața ei, extrem de încrezător în destinul care-l aștepta.

— Și chiar o s-o aducă o bufniță? șopti Lily.

— Așa se întâmplă de obicei, spuse Plesneală. Dar tu ai părinți Încuiați, așa că o să vină cineva de la școală, să le explice părinților tăi.

— Are vreo importanță dacă ai părinți Încuiați?

Plesneală ezită. Ochii săi negri, vioi în umbra verzuie, priviră chipul palid și părul roșcat închis.

— Nu, spuse el. N-are nici o importanță.

— Ce bine! spuse Lily, relaxându-se.

Era evident că fusese îngrijorată din cauza aceasta.

— Ești extrem de talentată, spuse Plesneală. Am văzut-o. În tot timpul cât te-am urmărit...

Vocea i se stinse. Lily nu îl asculta, ci se întinsese pe pământul acoperit de frunze și se uita la crengile înfrunzite de deasupra. O privi la fel de avid ca și în parc.

— La tine acasă cum e? întrebă Lily.

Lui Plesneală îi apăra o cută mică între sprâncene.

— Bine, spuse el.

— Nu se mai ceartă?

— A, ba da, se ceartă, spuse Plesneală și luă un pumn de frunze pe care începu să le rupă, parcă în mod inconștient. Dar nu mai e mult și o să plec.

— Tatălui tău nu-i plac vrăjile?

— Tatălui meu nu-i prea place nimic, zise Plesneală.

— Severus?

Pe buzele lui Plesneală apăru un mic zâmbet, când Lily îi rosti numele.

— Da?

— Mai spune-mi o dată despre Dementori.

— De ce vrei să-ți zic despre ei?

— Dacă fac vrăji în afara școlii.

— N-o să ajungi la Dementori pentru asta! Dementorii sunt pentru oameni care fac chestii foarte grave. Păzesc închisoarea vrăjitorilor, Azkaban. Tu n-o să ajungi în Azkaban, ești prea...

Se îmbujoră din nou și începu iar să rupă frunze. Apoi se întoarse când auzi un foșnet din spatele lui Harry – era Petunia, care alunecase în timp ce se ascundea după un copac.

— Tuney! spuse Lily, pe un ton surprins și bucuros, dar Plesneală sărise în picioare.

— Acum cine spionează?! strigă el. Ce vrei?

Petunia rămăsese cu respirația tăiată, alarmată că fusese prinsă. Harry văzu că se chinuia să găsească ceva răutăcios de zis.

— Ce fel de haine sunt astea? spuse ea, arătând spre pieptul lui Plesneală. Bluza mamei tale?

Se auzi o pocnitură: căzuse o creangă de deasupra capului Petuniei. Lily țipă: creanga o lovise pe Petunia în umăr, iar aceasta se dădu înapoi clătinându-se și izbucni în plâns.

— Tuney!

Dar Petunia o luase la fugă. Lily se întoarse spre Plesneală.

— Tu ai făcut să cadă creanga?

— Nu.

Părea sfidător și speriat în același timp.

— Ba da! spuse îndepărtându-se de el și mergând cu spatele. Ba da! I-ai făcut rău!

— Ba nu, ba nu!

Minciuna nu o convinse pe Lily; îi aruncă o ultimă privire mistuitoare și ieși din desișul micuț, fugind după sora ei. Plesneală părea distrus și confuz.

A treia oară.

Harry se afla pe Peronul 9 și 3/4, aproape de Plesneală, care era puțin cocoșat și stătea lângă o femeie slabă, palidă, cu o expresie acră, care semăna foarte bine cu el. Plesneală se holba la o familie cu patru membri, la mică depărtare de ei. Cele două fete stăteau un pic mai într-o parte față de părinții lor. Lily părea să se roage de sora ei și Harry se apropie ca să le asculte.

— ... îmi pare rău, Tuney, îmi pare rău! Fii atentă, o apucă de mână pe sora ei și o ținu strâns, cu toate că Petunia încerca să și-o retragă. Poate că, după ce o să ajung acolo – nu, fii atentă, Tuney! Poate că, după ce o să ajung acolo, o să pot să mă duc la domnul profesor Dumbledore și să-l conving să se răzgândească!

— Nu vreau să merg! spuse Petunia și își smulse mâna din strânsoarea surorii ei. Crezi că vreau să merg la cine știe ce castel tâmpit și să învăț să fiu o... o...

Ochii ei deschiși la culoare învălură peronul, privind pisicile care mieunau, în brațele stăpânilor lor, bufnițele care băteau din aripi și strigau unele către altele din colivii, elevii, dintre care unii purtau deja robe lungi și negre, iar alții își urcau cuferele în trenul roșu cu locomotivă cu aburi sau strigau de bucurie, reîntâlnindu-se după vacanță.

— Crezi că vreau să fiu o... ciudățenie?

Lui Lily i se umplură ochii de lacrimi când Petunia reuși să își retragă mâna.

— Nu sunt o ciudățenie, spuse Lily. E o răutate să spui așa ceva.

— Acolo te duci, continuă Petunia încântată peste măsură, la o școală specială pentru ciudați. Tu și cu băiatul Plesneală... niște anormali, asta sunteți. Foarte bine că o să fiți ținuți departe de oamenii normali. E pentru siguranța noastră.

Lily aruncă o privire spre părinții ei, care se uitau în jur pe peron, părând să se simtă foarte bine, sorbind scena din priviri. Apoi se uită din nou la sora ei și spuse cu o voce joasă și aprigă:

— Nu credeai că era o școală pentru ciudați când i-ai scris directorului și l-ai implorat să te primească.

Petunia se făcu roșie ca focul.

— Să-l implor? Niciodată!

— Am citit ce ți-a răspuns. A fost foarte amabil.

— Nu ar fi trebuit să citești, șopti Petunia. Era a mea, cum ai putut să...

Lily se dădu de gol când se uită pe furiș spre Plesneală, care stătea în apropiere. Petunia rămase cu respirația tăiată.

— A găsit-o băiatul ăla! Tu și cu băiatul ăla mi-ați umblat prin lucruri!

— Nu, nu ți-am umblat prin lucruri!

Lily era acum în defensivă.

— Severus a văzut plicul și nu i-a venit să creadă că un Încuiat a putut să ia legătura cu Școala Hogwarts, atâta tot! Spune că trebuie să fie vrăjitori care lucrează sub acoperire la poștă, care se ocupă de...

— Se pare că vrăjitorii își bagă nasul peste tot! spuse Petunia, care acum era la fel de palidă pe cât fusese de îmbujorată puțin mai înainte. Monstrule!

O scuiță pe sora ei și plecă în grabă spre locul unde stăteau părinții lor. Scena se risipi din nou.

Plesneală mergea repede de-a lungul culoarului din Expresul de Hogwarts, în timp ce trenul huruia prin peisajul rural. Se îmbrăcase deja cu roba de școală, profitând probabil de prima ocazie de a scăpa de hainele oribile de Încuiați pe care le purtase. Se opri în sfârșit în fața unui compartiment în care vorbeau niște băieți gălăgioși. Lily stătea ghemuită pe unul dintre locurile de la fereastră, cu fața lipită de geam. Plesneală deschise ușa de la compartiment și se așeză vizavi de Lily. Aceasta îi aruncă o privire și apoi se uită din nou pe geam. Plânsese.

— Nu vreau să vorbesc cu tine, spuse ea cu o voce sugrumată.

— De ce?

— Tuney mă u-urăște. Pentru că am văzut scrisoarea ei de la Dumbledore.

— Și ce dacă?

Îi aruncă o privire plină de antipatie.

— Este sora mea!

— Este doar o... dar se opri la timp, Lily nu îl auzise, fiind prea ocupată să se șteargă la ochi fără să fie observată.

— Dar mergem! spuse el, neputând să își ascundă entuziasmul din glas. Chiar se întâmplă! Mergem la Hogwarts!

Lily încuviință din cap, ștergându-se la ochi, și surâse.

— Ar fi bine să fii la Viperini, spuse Plesneală, încurajat de faptul că se mai înveselise puțin.

— La Viperini?

Unul dintre băieții din compartiment, care până atunci nu arătase nici un interes față de Lily sau Plesneală, întoarse capul când auzi cuvântul acela și Harry, care se concentrase doar asupra celor doi de la geam, își văzu tatăl: era slab, brunet ca și Plesneală, dar avea aerul greu de definit al unui copil bine îngrijit, poate chiar adorat, care lui Plesneală îi lipsea în mod izbitor.

— Cine ar vrea să fie la Viperini? Eu cred c-aș pleca, tu nu?

Îl întrebă James pe băiatul care stătea tolănit pe locurile de vizavi de el și Harry fu șocat să vadă că era chiar Sirius.

Sirius nu zâmbi.

— Toată familia mea a fost la Viperini, spuse el.

— La naiba, spuse James, și eu care credeam că erai de treabă!

Sirius rânji.

— Poate că o să întrerup tradiția. Tu unde te-ai duce, dacă ai putea să alegi?

James ridică o sabie invizibilă.

— Bravi Cercetași, veți ști prin curaj și noblețe să uimiți multe alese fețe!”. Ca tata.

Plesneală scoase un icnet, dezaprobat. James se întoarse spre el.

— Ai vreo problemă cu asta?

— Nu, spuse Plesneală, deși umbra rânjetului de pe chipul său sugera altceva. Dacă preferi să ai mușchi, în loc să ai minte...

— Tu unde sperii să ajungi, dacă tot pari să nu ai niciuna, nici alta? interveni Sirius.

James râse în hohote. Lily se ridică, destul de îmbujorată, și se uită la James și la Sirius cu antipatie.

— Hai, Severus, să găsim alt compartiment.

— Oooooo...

James și Sirius îi imitară tonul superior. James încercă să îi pună piedică lui Plesneală, când trecu prin fața lui.

— Pa, pa, Smiorcăitus! strigă o voce, în timp ce ușa compartimentului se trânti.

Scena se dizolvă încă o dată.

Harry era chiar în spatele lui Plesneală, în timp ce stăteau cu fața spre mesele caselor, luminate de lumânări și pline de elevi atenți. Atunci, se auzi vocea profesoarei McGonagall:

— Evans, Lily!

Harry o privi pe mama sa mergând cu pași nesiguri și luând loc pe taburetul instabil. Profesoara McGonagall îi puse Jobenul Magic pe cap și acesta strigă „Cercetași!”, la doar o fracțiune de secundă după ce atinse părul roșcat închis.

Harry îl auzi pe Plesneală scoțând un mic mormăit. Lily își dădu jos jobenul, i-l dădu înapoi profesoarei McGonagall și apoi se duse repede spre Cercetașii care aclamau, dar, în timp ce mergea, se uită peste umăr la Plesneală și surâse trist. Harry îl văzu pe Sirius dându-se într-o parte pe bancă, pentru a-i face loc. Lily se uită la el și păru să îl recunoască din tren, își încrucișă brațele și îi întoarse spatele hotărâtă.

Repartiția continua. Harry privi cum Lupin, Pettigrew și tatăl său li se alăturară lui Lily și Sirius, la masa Cercetașilor. Până la urmă, mai rămăseseră de sortat doar doisprezece elevi și profesoara McGonagall strigă: „Plesneală”.

Harry merse cu el spre taburet, privindu-l cum își puse jobenul pe cap. „Viperini!” strigă Jobenul Magic.

Severus Plesneală se duse spre partea opusă a sălii, departe de Lily, spre locul unde îl aclamau Viperinii, unde Lucius Reacredință, căruia îi scânteia o insignă de Perfect pe piept, îl bătă pe spate când acesta luă loc lângă el.

Scena se schimbă.

Lily și Plesneală traversau curtea castelului, era evident că se certau. Harry grăbi pasul, ca să îi prindă din urmă, pentru a asculta ce vorbeau. Când ajunse la ei, își dădu seama că erau amândoi mult mai înalți: se părea că trecuseră câțiva ani de când fuseseră sortați.

— ... aveam senzația că eram prieteni, nu? spunea Plesneală. Cei mai buni prieteni.

— Suntem, Sev, dar nu-mi plac unii dintre cei cu care-ți petreci timpul! Iartă-mă, dar îi detest pe Avery și Mulciber! Mulciber! Sev, ce poate să-ți placă la el? Este sinistru! Știi ce a încercat să îi facă lui Mary MacDonald, acum câteva zile?

Lily ajunsese lângă un stâlp și se sprijinise de el, uitându-se în sus, la chipul slab și palid.

— A fost o nimica toată, spuse Plesneală. O glumă, atâta tot...

— A fost Magie Neagră și dacă tu chiar crezi că e amuzant să...

— Și cu tot ce fac Potter și prietenii lui cum rămâne? Întrebă Plesneală.

Se îmbujoră din nou când spuse aceasta, părând să nu își poată ascunde resentimentele.

— Ce legătură are Potter cu toate astea? spuse Lily.

— Noaptea ies pe furiș din castel. E ceva ciudat cu Lupin. Unde s-o tot duce?

— E bolnav, spuse Lily. Se spune că e bolnav.

— De fiecare dată când e lună plină? spuse Plesneală.

— Știu care e teoria ta, îl contracară Lily pe un ton glacial. Dar, de fapt, de ce ești atât de obsedat de ei? Ce îți pasă ție ce fac ei noaptea?

— Nu încerc decât să îți arăt că nu sunt atât de extraordinari cum pare să-i considere toată lumea.

O privi atât de intens, încât Lily roși.

— Dar nu folosesc Magie Neagră, spuse Lily coborându-și vocea. Și tu ești complet nerecunoscător. Am auzit ce s-a întâmplat noaptea trecută. Te-ai furișat prin tunelul de lângă Salcia Bătăușă și James Potter te-a salvat de ce o fi acolo...

Lui Plesneală i se contorsiona fiecare trăsătură și bolborosi:

— M-a salvat?! M-a salvat?! Crezi că făcea pe eroul?! Și-a salvat pielea, a lui și a prietenilor lui! Nu poți să... nu o să te las să...

— Să mă lași?! Să mă lași?!

Lily mijise ochii verzi. Plesneală dădu imediat înapoi.

— N-am vrut să zic... Pur și simplu, nu vreau să își bată joc de tine! Îi place de tine – lui James Potter îi place de tine!

Era ca și când i-ar fi smuls cineva cuvintele cu cleștele.

— Și nu e... Toată lumea crede... Mare erou al vâjthațului...

Plesneală era incoerent, din cauza amărăciunii și a antipatiei, iar Lily ridica din ce în ce mai mult din sprâncene.

— Știi că James Potter e doar un puști plin de el, spuse ea, întrerupându-l pe Plesneală. Nu am nevoie să mi-o spui tu. Dar Mulciber și Avery au un simț de-a dreptul malefic al umorului. Malefic, Sev. Nu înțeleg cum poți să fii prieten cu ei.

Harry se îndoia că Plesneală auzise muștrările ei în legătură cu Mulciber și Avery. În clipa în care Lily îl insultase pe James Potter, lui Plesneală i se relaxaseră toți mușchii și pășea mai vioi, în timp ce merseră mai departe.

Scena se pierdu în neant.

Harry îl văzu de data aceasta pe Plesneală ieșind din Marea Sală după examenul N. O. V. De Apărare contra Magiei Negre. Îl urmări cum se îndepărta de castel și ajunse, fără să își dea seama, în apropierea locului unde James, Sirius, Lupin și Pettigrew stăteau împreună sub un fag. Dar Harry rămase un pic mai departe acum, pentru că știa ce avea să se întâmple după ce James îl ridicase în aer și îl tachinase pe Severus, știa ce se întâmplase și ce se spusese și nu îi făcea nici o plăcere să o audă din nou. O văzu pe Lily venind lângă ei și luându-i apărarea lui Plesneală. Îl auzi de departe pe Plesneală, umilit și mânios, strigându-i lui Lily ceva de neiertat: „Sânge-Mâl”.

Scena se schimbă...

— Îmi pare rău.

— Nu-mi pasă.

— Îmi pare rău!

— Îți răcești gura de pomană.

Era noapte. Lily purta un halat de casă și stătea cu mâinile încrucișate în fața portretului Doamnei Grase, de la intrarea în Turnul Cercetașilor.

— Am ieșit doar pentru că Mary mi-a spus că amenințai să dormi aici.

— Așa aș fi făcut. Aș fi dormit aici. Nu am vrut nici o clipă să te fac Sânge-Mâl, pur și simplu...

— Ți-a scăpat?

În vocea lui Lily nu era nici urmă de milă.

— E prea târziu. Îți gădesc scuze de ani de zile. Niciunul dintre prietenii mei nu poate înțelege de ce vorbesc cu tine. Tu și cu prețioșii tăi prieteni Devoratori ai Morții... vezi, nici măcar nu o negi! Nici măcar nu negi că asta vrei să devii! Abia aștepti să i te alături Știm-Noi-Cui, nu?

Plesneală deschise gura, dar o închise la loc, fără să spună nimic.

— Nu mă mai pot preface. Ți-ai ales calea și eu am ales-o pe a mea.

— Nu, ascultă-mă, nu am vrut să...

— ... să mă faci Sânge-Mâl? Dar îi faci Sânge-Mâl pe toți cei care sunt ca mine, Severus. De ce ar fi altfel în cazul meu?

În timp ce Plesneală se chinui, reușind aproape să deschidă gura, Lily îi aruncă o privire disprețuitoare, se întoarse pe călcâie și intră înapoi pe gaura portretului.

Coridorul se risipi în ceață și dură un pic mai mult până ce scena se realcătuie: Harry părea să zboare printre forme și culori care se schimbau în timp ce cadrul din jurul său deveni din nou solid și se trezi în vârful unui deal pustiu și rece, în întuneric, iar vântul șuiera printre ramurile câtorva copaci desfrunziți. Plesneală, acum adult, găfâia, învârtindu-se pe loc, ținându-și bagheta strâns, așteptând ceva sau pe cineva... Teama sa i se transmise și lui Harry, cu toate că știa că nu putea să pățească nimic. Se uită peste umăr, întrebându-se pe cine aștepta Plesneală.

Atunci, un jet orbitor, neregulat, de lumină albă, săgeta aerul. Harry se gândi că era un fulger, dar Plesneală căzuse în genunchi și bagheta îi zburase din mână.

— Nu mă omori!

— Nu aceasta a fost intenția mea.

Șuieratul vântului printre ramuri acoperise orice zgomot pe care îl făcuse Dumbledore când Apăruse. Stătea în fața lui Plesneală, roba flutura în jurul lui și chipul îi era luminat de dedesubt de lumina baghetei.

— Ei bine, Severus? Ce mesaj îmi trimite Lordul Cap-de-Mort?

— Nu... nu este nici un mesaj... am venit din proprie inițiativă!

Plesneală își frângea mâinile, părea puțin nebun, cu părul negru involburându-i-se în jurul capului.

— Am... am venit să te avertizez... Nu, să te rog... te rog...

Dumbledore șfichiui din baghetă. Frunzele și ramurile dansau în continuare prin noapte, în jurul lor, dar asupra locului unde stătea față în față cu Plesneală se lăsă tăcerea.

— Ce ar putea să mă roage pe mine un Devorator al Morții?

— Profetia... prezicerea... Trelawney...

— A, da, spuse Dumbledore. Cât de mult i-ai dezvăluit Lordului Cap-de-Mort în sensul acesta?

— Totul... tot ce am auzit! spuse Plesneală. Din cauza aceasta... acesta este motivul... crede că se referă la Lily Evans!

— Profetia nu se referă la o femeie, spuse Dumbledore. Este vorba despre un băiat născut la sfârșitul lunii iulie.

— Știi la ce mă refer! Crede că se referă la fiul ei, o s-o caute, o să-i omoare pe toți.

— Dacă ea înseamnă atât de mult pentru tine, spuse Dumbledore, fără îndoială că Lordul Cap-de-Mort o va cruța, nu? Nu poți să îl rogi să o cruțe pe mamă, în schimbul vieții fiului?

— L-am... l-am rugat...

— Mă dezguști, spuse Dumbledore și Harry nu îl mai auzise niciodată vorbind pe un ton atât de disprețuitor.

Plesneală păru să se facă mic.

— Deci nu îți pasă dacă vor muri soțul și fiul ei? Ei pot muri, atâta timp cât tu ai ce vrei?

Plesneală tăcu, uitându-se doar în sus, la Dumbledore.

— Atunci, ascunde-i pe toți, spuse el răgușit. Du-i... du-i... într-un loc sigur. Te rog!

— Și ce o să-mi dai în schimb, Severus?

— În... în schimb?

Plesneală rămase cu gura deschisă și Harry se așteptă să protesteze, dar, după o pauză lungă, spuse:

— Orice.

Vârful dealului dispăru și Harry ajunse acum în biroul lui Dumbledore, unde ceva scotea un zgomot îngrozitor, ca de animal rănit. Plesneală stătea aplecat pe un scaun și Dumbledore stătea în picioare, lângă el, cu un aer sumbru.

Plesneală își înălță capul după câteva clipe, arătând ca un om care trăise un secol de chin de când părăsise vârful aceluia deal sălbatic.

— Credeam... că o s-o... protejezi...

— Ea și James au avut încredere în persoana nepotrivită, spuse Dumbledore. Cam la fel ca și tine, Severus. Nu sperai ca Lordul Cap-de-Mort să o cruțe?

Plesneală respira aproape imperceptibil.

— Băiatul ei a supraviețuit, spuse Dumbledore.

Plesneală scutură puțin din cap, parcă pentru a alunga o muscă enervantă.

— Fiul ei e în viață. Are ochii ei, exact ochii ei. Nu ai uitat ce formă și ce culoare aveau ochii lui Lily Evans, nu?

— Încetează! răcni Plesneală. S-a dus... a murit...

— Să înțeleg că ai remușcări, Severus?

— Mi-aș dori... mi-aș dori să fi murit eu...

— Și la ce ar folosi asta? spuse Dumbledore cu răceală. Dacă ai iubit-o pe Lily Evans, dacă ai iubit-o cu adevărat, atunci este limpede care este drumul tău de acum înainte.

Plesneală părea să privească printr-o ceață de durere și cuvintele lui Dumbledore parcă ajunseră la el de foarte departe.

— Cum... cum adică?

— Știi cum și de ce a murit. Asigură-te că nu a fost în zadar! Ajută-mă să îl apăr pe fiul lui Lily!

— Nu are nevoie să fie apărat. Lordul întunecat s-a dus...

— Lordul întunecat se va întoarce și Harry Potter va fi în mare pericol când o va face.

Urmă o pauză lungă și Plesneală își recapătă autocontrolul, stăpânindu-și ritmul respirației. Până la urmă spuse:

— Bine. Bine. Dar, Dumbledore, să nu se afle niciodată... niciodată!

Trebuie să rămână între noi! Jură-mi că va fi așa! Nu aș putea îndura... mai ales fiul lui Potter... vreau să-mi dai cuvântul tău de onoare!

— Severus, vrei cuvântul meu că nu voi dezvălui niciodată ce e mai bun din tine? oftă Dumbledore, uitându-se la chipul îndârjit și marcat de suferință al lui Plesneală. Dacă insiști...

Imaginea biroului se disipă, dar se recompuse instantaneu.

Plesneală se plimba încolo și înapoi, în fața lui Dumbledore.

— Mediocru, la fel de arrogant ca și tatăl lui, decis să încalce regulile, încântat că e celebru, dornic de atenție și impertinent.

— Vezi ceea ce te aștepti să vezi, Severus, spuse Dumbledore, fără să ridice privirea dintr-un număr al Transfigurării la zi. Ceilalți profesori mi-au spus că băiatul este modest, plăcut și destul de talentat. Eu, unul, găsesc că este un copil minunat.

Dumbledore dădu pagina și spuse, fără să ridice privirea:

— Te rog, fii cu ochii pe Quirrell.

Culorile se involburară și acum totul se cufundă în întuneric.

Plesneală și Dumbledore stăteau la mică distanță, în pragul holului de la intrare, în timp ce ultimii rămași la Balul de Crăciun trecură pe lângă ei în drum spre camerele lor.

— Ei bine? șopti Dumbledore.

— Și Semnul lui Karkaroff a devenit mai pronunțat. A intrat în panică, se teme că o să fie pedepsit, știi cât de multe informații a divulgat ministerului după declinul Lordului Întunecat.

Plesneală se uită cu coada ochiului la profilul cu nasul strâmb al lui Dumbledore.

— Karkaroff are de gând să fugă, dacă o să îl ardă Semnul întunecat.

— Chiar așa? spuse Dumbledore cu blândețe, în timp ce Fleur Delacour și Roger Davies veniră chicotind dinspre domeniu. Și ești tentat să i te alături?

— Nu, spuse Plesneală, privind siluetele lui Fleur și Roger, care se îndepărtau. Nu sunt un laș.

— Nu, încuviință Dumbledore. Ești, de departe, un om mult mai curajos decât Igor Karkaroff. Știi, câteodată... cred că Sortarea are loc prea devreme...

Plecă, lăsându-l pe Plesneală cu o expresie șocată.

Acum, Harry stătea din nou în biroul directorului. Era noapte și Dumbledore stătea aplecat într-o parte, în scaunul ca un tron din spatele biroului, părând să fie doar pe jumătate conștient. Mâna dreaptă atârna pe lângă scaun, înnegrită și arsă. Plesneală murmură incantații, cu bagheta îndreptată spre încheietură, în timp ce cu mâna stângă răsturnă un pocal cu o poțiune aurie în gura lui Dumbledore.

După câteva clipe, Dumbledore clipi și deschise ochii.

— De ce, spuse Plesneală direct, de ce ți-ai pus inelul acela? Este blestemat, trebuie să îți fi dat seama. De ce te-ai atins de el?

Inelul lui Dorlent Gaunt se afla pe birou, în fața lui Dumbledore. Era crăpat, și sabia lui Cercetaș era lângă el. Dumbledore se strâmbă.

— Am fost... nesăbuit. O tentație periculoasă...

— Ce tentație?

Dumbledore nu răspunse.

— Este un miracol că ai reușit să te întorci aici! Plesneală părea mânios. Inelul acela purta un blestem nespus de puternic, tot ce putem spera este să îl blocăm într-un singur loc. Pentru moment, l-am izolat într-o mână...

Dumbledore ridică mâna înnegrită, de acum inutilă, și o examinează cu expresia cuiva căruia îi fusese arătat un obiect rar foarte interesant.

— Te-ai descurcat foarte bine, Severus. Cât crezi că mai am de trăit?

Dumbledore vorbea pe un ton detașat, de parcă ar fi întrebat cum avea să fie vremea. Plesneală ezită, dar apoi zise:

— Nu pot să-mi dau seama. Poate un an. O asemenea vrajă nu poate fi amânată la nesfârșit. Până la urmă, se va răspândi, este genul de blestem care devine mai puternic odată cu trecerea timpului.

Dumbledore zâmbi. Tocmai aflase că mai avea cel mult un an de trăit, dar nu părea aproape deloc îngrijorat.

— Sunt norocos, deosebit de norocos să te am, Severus.

— Dacă m-ai fi chemat puțin mai repede, poate aș fi putut să fac mai mult, să îți dau mai mult timp! spuse Plesneală furios.

Se uită la inelul crăpat și la sabie.

— Credeai că, dacă aveai să distrugi inelul, avea să se ridice și blestemul?

— Ceva de genul asta... a fost o nebunie, desigur... spuse Dumbledore. Făcu un efort și se îndreptă în scaun.

— Ei, acum se cere o abordare mult mai directă.

Plesneală păru complet bulversat. Dumbledore zâmbi.

— Mă refer la planul Lordului Cap-de-Mort în privința mea. Planul său de a-l pune pe bietul băiat Reacredință să măucidă.

Plesneală luă loc pe scaunul pe care Harry stătuse de atât de multe ori, în fața biroului lui Dumbledore. Harry își dădu seama că voia să mai spună ceva despre mâna blestemată a lui Dumbledore, dar acesta o ridică, refuzând politicos să mai discute despre acest subiect. Încruntându-se la cele auzite, Plesneală răspunse:

— Lordul întunecat nu se așteaptă ca Draco să reușească. Este doar o pedeapsă pentru cele mai recente eșecuri ale lui Lucius. O tortură lentă asupra părinților lui Draco, în timp ce îl vor privi eșuând și plătind pentru aceasta.

— Pe scurt, băiatul a fost condamnat la moarte la fel de sigur ca și mine, spuse Dumbledore. Acum, m-am gândit că cel căruia îi va reveni în mod firesc sarcina, după ce va eșua Draco, ești tu, nu-i așa? Urmă o scurtă pauză.

— Cred... că acesta este planul Lordului întunecat.

— Lordul Cap-de-Mort intuiește un moment, în viitorul apropiat, când nu va mai avea nevoie de un spion la Hogwarts?

— Crede că școala va ajunge cât de curând în mâinile lui, da.

— Și, dacă va ajunge în mâinile lui, spuse Dumbledore, ca și când ar fi ținut un discurs, îmi dai cuvântul tău că vei face tot ce îți stă în putere pentru a-i proteja pe elevii de la Hogwarts?

Plesneală încuviință rigid din cap.

— Bun... Acum... Prioritatea ta numărul unu va fi să descoperi ce pune la cale Draco. Un adolescent speriat este un pericol atât pentru el, cât și pentru alții. Oferă-i ajutor și îndrumare, ar trebui să accepte, te place...

— ... mult mai puțin de când tatăl său a căzut în dizgrație. Draco dă vina pe mine, crede că am uzurpat poziția tatălui său.

— Să încerci, totuși. Nu îmi fac griji pentru mine însumi, cât pentru victimele colaterale ale planurilor care i-ar putea trece prin minte băiatului. Desigur, în cele din urmă nu există decât o singură cale pentru a-l salva de furia Lordului Cap-de-Mort.

Plesneală ridică din sprâncene și spuse pe un ton sarcastic:

— Ai de gând să îl lași să te omoare?

— Bineînțeles că nu. Tu trebuie să fii cel care să mă omoare.

Urmă o tăcere lungă, întreruptă doar de un țacănit ciudat. Phoenixul Fawkes ciugulea dintr-o bucățică de carapace de sepie.

— Și vrei să o fac acum? întrebă Plesneală, pe un ton foarte ironic. Sau vrei să-ți mai acord câteva clipe, ca să compui un epitaf?

— Ah, nu chiar acum, spuse Dumbledore zâmbind. Îndrăznesc să afirm că momentul va sosi cât de curând. Dat fiind ce s-a întâmplat în noaptea aceasta, arată spre mâna uscată, putem fi siguri că se va întâmpla până într-un an de acum înainte.

— Dacă nu te deranjează să mori, spuse Plesneală pe un ton aspru, de ce nu îl lași pe Draco să o facă?

— Sufletul aceluia băiat a suferit și așa destule lovituri, spuse Dumbledore. Nu aș vrea să fie sfâșiat din cauza mea.

— Și cu sufletul meu cum rămâne? Cu al meu?

— Numai tu știi dacă sufletul tău va avea de suferit dacă vei ajuta un bătrân să evite dureri și umilințe, spuse Dumbledore. Îți cer această mare favoare, Severus, pentru că moartea va veni după mine la fel de sigur cum Tunurile din Chudley vor termina pe ultima poziție campionatul din anul acesta. Recunosc că aș prefera o dispariție rapidă și fără durere, în locul episodului prelungit și murdar care va avea loc dacă va fi implicat Greyback, de exemplu – am auzit că l-a recrutat Cap-de-Mort, nu? Sau draga de Bellatrix, căreia îi place să se joace cu mâncarea, înainte să o mănânce.

Vorbea pe un ton calm, dar ochii săi albaștri îl priveau pătrunzător pe Plesneală, așa cum îl priviseră foarte des pe Harry, de parcă ar fi putut vedea sufletul celui cu care vorbeau. Până la urmă, Plesneală încuviință din nou scurt din cap și Dumbledore păru mulțumit.

— Îți mulțumesc, Severus...

Biroul dispăru, iar acum Plesneală și Dumbledore se plimbau împreună pe domeniul pustiu din jurul castelului, la asfințit.

— Ce faci cu Potter, în toate serile acestea când stați închiși împreună? întrebă Plesneală subit.

Dumbledore părea obosit.

— De ce? Doar nu vrei să îi dai și mai multe ore de detenție, Severus...

— Este leit tatăl lui...

— Da, poate ca, înfățișare, dar ca, fire seamănă mai mult cu mama lui. Îmi petrec o parte din timp cu el pentru că, sunt lucruri pe care trebuie să le discutăm, informații pe care trebuie să i le dau înainte să fie prea târziu.

— Informații, repetă Plesneală. În el ai încredere... în mine, nu.

— Nu este o problemă de încredere. Timpul meu este limitat, așa cum știm bine amândoi. Este esențial să-i dau băiatului destule informații pentru a face ce trebuie să facă.

— Și mie de ce nu îmi poți da aceleași informații?

— Prefer să nu îmi plasez toate secretele într-un singur loc, mai ales nu într-un loc care petrece atât de mult timp lângă Lordul Cap-de-Mort.

— O fac la ordinul tău!

— Și o faci extrem de bine. Severus, să nu crezi nici o clipă că subestimez pericolul continuu la care te expui. Să îi dai lui Cap-de-Mort informații prețioase și, în același timp, să nu divulgi esențialul este o sarcină pe care nu ți-aș încredința-o decât ție.

— Și totuși, îi dezvălui mai mult unui băiat incapabil să practice Occlumanția, cu puteri magice mediocre și care este legat direct de mintea lui Cap-de-Mort.

— Cap-de-Mort se teme de această legătură, spuse Dumbledore. Nu cu mult timp în urmă, a aflat un pic ce înseamnă cu adevărat să fie legat de mintea lui Harry. A fost o durere pe care nu o mai cunoscuse până atunci. Nu va mai încerca să îl posedez pe Harry din nou, sunt sigur de asta. Nu în felul acela.

— Nu înțeleg.

— Sufletul Lordului Cap-de-Mort, așa sfâșiat cum este, nu poate suporta să intre în contact direct cu un suflet ca al lui Harry. La fel ca, și contactul dintre limbă și oțelul înghețat, așa cum este carnea arsă de foc

— Suflete? Vorbeam despre minți!

— În cazul lui Harry și al Lordului Cap-de-Mort, când vorbești despre una, atunci vorbești, automat, și despre cealaltă.

Dumbledore se uită în jur, pentru a se asigura că erau singuri. Acum ajunseseră aproape de Pădurea Interzisă, dar nu părea să fie nimeni în apropiere.

— După ce mă vei omorî, Severus...

— Refuzi să îmi spui totul și totuși te aștepti să îți fac această mică favoare! se răsti Plesneală și pe chipul slab apăru o expresie de-a dreptul primejdioasă. Sunt multe lucruri pe care nu le apreciezi, Dumbledore! Poate că m-am răzgândit!

— Severus, mi-ai dat cuvântul tău. Și dacă tot vorbim despre serviciile pe care mi le datorezi, aveam senzația că ai acceptat să fii cu ochii pe tânărul nostru prieten Viperin, nu?

Plesneală păru mânios, pe cale să se revolte. Dumbledore oftă.

— Vino în biroul meu în această seară, Severus, la ora unsprezece, și nu te vei mai plânge că nu am încredere în tine.

Se întoarseră în biroul lui Dumbledore; ferestrele erau întunecate și Fawkes tăcea, în timp ce Plesneală stătea nemișcat, iar Dumbledore se plimba în jurul lui, vorbind.

— Harry nu trebuie să afle, decât în ultimul moment, decât când va fi nevoie, altfel cum ar putea să mai aibă puterea să facă ceea ce trebuie să facă?

— Dar ce anume trebuie să facă?

— Asta este între mine și Harry. Acum, ascultă-mă cu atenție, Severus. Va veni o vreme – după moartea mea -, nu mă contrazice, nu mă întrerupe! Va veni o vreme când Lordul Cap-de-Mort va părea că se teme pentru viața șarpelui său.

— Pentru Nagini? spuse Plesneală uimit.

— Exact. Dacă va veni o vreme când Lordul Cap-de-Mort nu va mai trimite șarpele să îi îndeplinească ordinele, ci îl va ține în siguranță lângă el, sub protecție magică, atunci cred că va fi momentul potrivit să îi spui lui Harry.

— Ce să îi spun?

Dumbledore trase aer în piept și închise ochii.

— Să-i spui că în noaptea când Cap-de-Mort a încercat să îlucidă, când Lily și-a folosit propria viață drept scut, blestemul fatal s-a întors împotriva lui Cap-de-Mort și un fragment din sufletul lui a fost sfâșiat din întreg și s-a agățat de singurul suflet rămas în viață din clădirea aceea care se dărâma. O parte din Lordul Cap-de-Mort trăiește în Harry și ea îi dă puterea de a vorbi limba șerpilor și o legătură cu mintea lui Cap-de-Mort pe care Harry nu a înțeles-o niciodată. Și în timp ce fragmentul acela de suflet, a cărui lipsă nu a simțit-o Cap-de-Mort, rămâne atașat și protejat de Harry, Lordul Cap-de-Mort nu poate muri.

Harry avu senzația că îi privea pe cei doi bărbați prin capătul unui tunel lung, erau atât de departe de el și vocile reverberau ciudat în capul lui.

— Deci băiatul... băiatul trebuie să moară? Întrebă Plesneală, pe un ton destul de calm.

— Și trebuie să o facă însuși Cap-de-Mort, Severus. Asta este esențial.

Se lăsă din nou o tăcere prelungită. Apoi, Plesneală vorbi:

— În toți acești ani... am crezut... că îl protejam pentru ea. Pentru Lily.

— L-am protejat pentru că a fost esențial să îl educăm, să îl creștem, să îl lăsăm să își încerce puterile, spuse Dumbledore, ținând în continuare ochii închiși. Între timp, legătura dintre ei a devenit din ce în ce mai puternică, o evoluție parazită, uneori am crezut că o bănuiește și el. Dacă îl cunosc bine, va aranja lucrurile în așa fel încât atunci când se va duce cu adevărat să întâlnească moartea, acela va fi cu adevărat sfârșitul lui Cap-de-Mort.

Dumbledore deschise ochii. Plesneală părea îngrozit.

— L-ai ținut în viață ca să poată muri la momentul potrivit?

— Nu fi șocat, Severus. Tu câți bărbați și femei ai privit murind?

— În ultima vreme, doar pe cei pe care nu i-am putut salva, spuse Plesneală, ridicându-se. M-ai folosit.

— Adică?

— Am spionat pentru tine și am mințit pentru tine, mi-am pus viața în pericol pentru tine. Totul trebuia să fie pentru ca fiul lui Lily Potter să rămână în siguranță. Acum îmi spui că l-ai crescut ca pe un porc pentru tăiere!

— Este chiar înduioșător, Severus! spuse Dumbledore pe un ton serios. Până la urmă, ai ajuns să ții la băiat?

— La el? strigă Plesneală. Expecto Patronum!

Din vârful baghetei sale țâșni o căprioară argintie. Aceasta ateriză pe podeaua biroului, fugi o dată prin cameră și zbură pe geam. Dumbledore o urmări îndepărtându-se în zbor și, în timp ce sclipirea argintie se estompă, se întoarse din nou spre Plesneală, cu ochii înlăcrimați.

— Chiar și după tot acest timp?

— Întotdeauna, spuse Plesneală.

Scena se schimbă. Acum, Harry îl văzu pe Plesneală vorbind cu portretul lui Dumbledore, din spatele biroului său.

— Va trebui să îi dai lui Cap-de-Mort data corectă a plecării lui Harry din casa mătușii și unchiului lui, spuse Dumbledore.

Dacă nu o vei face, vor exista suspiciuni. Cap-de-Mort consideră că ești foarte bine informat. Cu toate acestea, trebuie să strecuri ideea sosiilor; cred că, astfel, Harry va fi în siguranță. Încearcă să arunci Vraja Confundus asupra lui Mundungus Fletcher. Și, Severus, dacă vei fi obligat să iei parte la descindere, ai grijă să îți joci rolul convingător... Contez pe tine să rămâi în grațiile Lordului Cap-de-Mort cât mai mult timp posibil, altfel Hogwarts va ajunge la mila fraților Carrow.

Acum, Plesneală era ochi în ochi cu Mundungus, într-o tavernă necunoscută. Mundungus avea o privire neobișnuit de absentă, iar Plesneală se concentra, încruntat.

— Le vei sugera membrilor Ordinului Phoenix, șoptea Plesneală, să folosească sosii. Polipoțiune. Potteri identici. Este singura variantă care ar putea să funcționeze. O să uiți că ți-am sugerat-o eu. O vei prezenta drept ideea ta. Ai înțeles?

— Am înțeles, murmură Mundungus, uitându-se în gol.

Acum, Harry zbură alături de Plesneală pe o mătură, într-o noapte senină. Era însoțit de alți Devoratori ai Morții, care purtau glugi, și în fața lor erau Lupin și un Harry care era de fapt George... Un Devorator al Morții din fața lui Plesneală ridicase bagheta și țintise direct spre spatele lui Lupin.

— Sectumsempra! strigă Plesneală.

Dar vraja rată mâna dreaptă a Devoratorului Morții și îl lovi în schimb pe George.

Apoi, Plesneală stătea în genunchi în vechiul dormitor al lui Sirius. De pe vârful nasului acvilin se prelingeau lacrimi, în timp ce citea scrisoarea de la Lily. Pe a doua pagină erau doar câteva cuvinte:

... a putut să fie vreodată prieten cu Gellert Grindelwald. Eu, una, cred că Bathilda a început să se senilizeze!

Cu mult drag, Lily.

Plesneală luă pagina pe care se aflau semnătura lui Lily și „dragul” ei și o vârî în interiorul robei. Apoi rupse în două fotografia pe care o mai avea în mână, păstrând jumătatea în care Lily râdea și aruncând-o înapoi pe podea, sub dulap, pe cea în care erau James și Harry.

Acum, Plesneală stătea din nou în biroul directorului, când Phineas Nigellus apăru grăbit în portretul său.

— Domnule director! Și-au pus cortul în pădurea Dean! Sânge-Mâlul...

— Nu folosi acest cuvânt!

— Fata Granger, atunci, a menționat locul când a deschis geanta și am auzit-o!

— Bun. Perfect! strigă portretul lui Dumbledore din spatele scaunului directorului. Acum, Severus, sabia! Nu uita că trebuie luată cu prețul curajului și necesității, și nu trebuie să știe că i-o dai tu! Dacă Lordul Cap-de-Mort îi va citi mintea lui Harry și va vedea că îl ajuți...

— Știu, spuse Plesneală scurt.

Se apropie de portretul lui Dumbledore și trase de partea laterală a ramei. Aceasta se deschise în față, dezvăluind o gaură în spatele său, din care Plesneală scoase sabia lui Cercetaș.

— Și tot nu vrei să-mi spui de ce este atât de important să îi dau sabia aceasta lui Potter? întrebă Plesneală în timp ce-și punea pelerina de drum peste robă.

— Nu, nu cred că vreau, spuse portretul lui Dumbledore. El va ști la ce să o folosească. Și, Severus, ai mare grijă, s-ar putea să nu te întâmpine tocmai călduros după accidentul cu George Weasley.

Plesneală se întoarse din prag.

— Nu-ți face griji, Dumbledore, spuse el pe un ton calm. Am un plan...

Plesneală ieși din cameră.

Harry se ridică din Pensiv; câteva clipe mai târziu, stătea întins pe covor în exact aceeași încăpere. Era ca și când Plesneală tocmai ar fi închis ușa după el.

Capitolul XXXIV.

Înapoi în Pădurea Interzisă.

În sfârșit, adevărul. Stând întins și cu fața lipită de covorul plin de praf, în biroul unde crezuse că învăța secretele victoriei, Harry înțelese, în sfârșit, că nu îi era menit să supraviețuiască. Sarcina sa era să pășească de bunăvoie în brațele deschise ale morții. Iar, pe parcurs, trebuia să elimine ultimele lucruri care îl mai legau de viață pe Cap-de-Mort, în așa fel încât, când avea să se arunce în sfârșit în calea lui, fără a ridica bagheta să se apere, sfârșitul să fie curat, ca o încheiere a ceea ce ar fi trebuit să se întâmple în Peștera lui Godric. Niciunul dintre ei nu avea să trăiască, niciunul dintre ei nu putea supraviețui.

Simți inima bătându-i cu putere în piept. Cât de ciudat era că acum, când se temea de moarte, bătea și mai tare, ținându-l curajoasă în viață. Dar trebuia să se oprească, și asta foarte curând. Bătăile îi erau numărate. Pentru câte mai era timp, cât avea el să se ridice și să iasă din castel pentru ultima dată, traversând domeniul și intrând în Pădurea Interzisă?

Groaza îl cuprinse, în timp ce zăcea pe podea, iar o tobă se auzea bătând neîncetat, în interiorul lui, ritmul funerar. Oare moartea era dureroasă? De fiecare dată când crezuse că era pe cale să se întâmple, dar scăpase cu viață, nu se gândise niciodată la moarte în sine – dorința de a trăi fusese întotdeauna mult mai puternică decât teama de a muri. Cu toate acestea, acum nu îi trecu prin minte să încerce să fugă, să scape de Cap-de-Mort. Se terminase, o știa prea bine, acum nu mai rămăsese decât faptul în sine: moartea.

Își dorea să fi murit în noaptea aceea de vară, când plecase pentru ultima dată din casa de pe Alea Boschetelor numărul patru și fusese salvat de

bagheta nobilă cu miez din pană de phoenix! Își dorea să fi murit ca Hedwig, atât de repede încât să nu-și dea seama că s-a întâmplat! Sau dacă s-ar fi putut arunca în fața unei baghete, pentru a salva o persoană iubită... acum era invidios chiar și pe modul în care muriseră părinții săi. Felul în care mergea, cu sânge rece, spre propria distrugere necesita un alt fel de curaj. Simți cum degetele începură să-i tremure un pic și se strădui să și le controleze, cu toate că nu îl vedea nimeni – toate portretele de pe pereți erau goale.

Se ridică în capul oaselor foarte încet și, în timpul acesta, se simți mai viu și mai conștient de corpul său decât oricând până atunci. De ce nu apreciase niciodată miracolul acesta al viețuirii... creier și nervi și-o inimă pulsând? Totul avea să dispară... sau, cel puțin, esența lui avea să dispară din ele. Respira încet și adânc, iar gura și gâtul îi erau complet uscate, la fel ca și ochii.

Trădarea lui Dumbledore aproape că nu însemna nimic. Bineînțeles că planul fusese mai amplu, numai că Harry își dădea seama acum că fusese, pur și simplu, prea prost ca să vadă. Nu pusese niciodată sub semnul întrebării faptul că Dumbledore dorea ca el să trăiască. Acum înțelegea că durata vieții sale fusese determinată dintotdeauna de cât de mult avea să-i ia să distrugă Horcruurile. Dumbledore îi transmisese lui sarcina de a le elimina și el fusese ascultător și continuase să sfârâme încet legăturile cu viața, nu numai ale lui Cap-de-Mort, ci și ale lui! Ce chestie elegantă și drăguță să nu mai irosească alte vieți, ci să îi încredințeze periculoasa sarcină băiatului care fusese deja consemnat pentru sacrificare și a cărui moarte nu va însemna o tragedie, ci o altă lovitură dată lui Cap-de-Mort.

Și Dumbledore știuse că Harry nu avea să dea înapoi, că va continua până la sfârșit, chiar dacă era vorba despre sfârșitul său, pentru că făcuse marele efort să îl cunoască, nu-i așa? Dumbledore știa, la fel cum știa și Cap-de-Mort, că Harry nu va lăsa pe nimeni altcineva să moară în locul lui acum, când descoperise că îi stătea în putere să îi pună capăt. Imaginea lui Fred, Lupin și Tonks zăcând fără suflare în Marea Sală i se strecură în minte cu forța și, pentru o clipă, rămase fără aer. Moartea era nerăbdătoare...

Dar Dumbledore îl supraestimase. Eșecul se făcuse simțit: șarpele era încă în viață. Mai rămânea un Horcru care să-l lege pe Cap-de-Mort de viață, chiar și după ce Harry ar fi fost ucis. Într-adevăr, aceasta i-ar fi făcut sarcina mai ușoară altcuiva. Se întreba cine ar fi putut să o facă... Ron și Hermione ar ști ce e de făcut, desigur. Acesta era motivul pentru care Dumbledore dorise ca el să se încreadă total în alte două persoane... ca în cazul în care destinul lui avea să sfârșească prea devreme, ei să poată duce totul la capăt. Asemenea picăturilor de ploaie pe un geam rece, gândurile acestea cotropeau învelișul dur al adevărului incontestabil, și anume că trebuia să moară. Trebuie să mor. Trebuie să se termine.

Ron și Hermione păreau foarte departe de el, într-o țară de peste mări și țări; simțea că se despărțise de ei cu mult timp în urmă. N-avea de gând să-și ia rămas-bun și nici să le dea vreo explicație; era absolut hotărât. Aceasta era o

călătorie pe care nu o puteau face împreună și încercările lor de a-l împiedica l-ar fi costat clipe prețioase. Se uită la ceasul ponosit din aur pe care îl primise la aniversarea a șaptesprezece ani. Trecuse aproape o jumătate de oră din timpul pe care i-l acordase Cap-de-Mort pentru a se preda.

Se ridică. Inima îi bătea în coșul pieptului ca o pasăre ținută în chingi. Poate că știa că nu mai avea mult timp la dispoziție, poate că se hotărâse să bată acum cât pentru o viață întreagă, înainte de a o ajunge sfârșitul. Închise ușa biroului fără să se uite înapoi.

Castelul era pustiu. Se simțea ca o fantomă, în timp ce mergea singur prin el, de parcă deja ar fi murit. Oamenii din portrete lipseau în continuare din ramele lor, locul în întregime era neobișnuit de inert, ca și cum toată viața din el se concentrase în Marea Sală, unde erau înghesuiți morții și cei care îi jeleau.

Harry își puse Pelerina Invizibilă și coborî mai multe etaje, ajungând, în sfârșit, pe scara din marmură care ducea spre holul de la intrare. Poate că o părătică din el spera să fie descoperit, să fie văzut, oprit, dar pelerina era impenetrabilă, perfectă, ca de fiecare dată, și astfel ajunse ușor la ușa dublă de la intrare.

Atunci, Neville fu cât pe ce să dea peste el. El și încă cineva aduceau un cadavru de pe domeniu. Harry se uită în jos și simți încă o lovitură puternică în stomac: Colin Creevey, deși minor, trebuia să se fi strecurat înapoi, la fel ca și Reacredință, Crabbe și Goyle. Moartea îl chircise încă și mai tare.

— Știi ceva? Mă descurc singur, Neville, spuse Oliver Baston, punându-l pe umăr pe Colin și ducându-l în Marea Sală.

Neville se sprijini pentru o clipă de cadrul ușii și își șterse fruntea cu dosul palmei. Arăta ca un bătrân. Apoi coborî iarăși treptele, în noapte, pentru a recupera alte trupuri neînsuflețite.

Harry aruncă o ultimă privire spre intrarea în Marea Sală. Oamenii se mișcau într-o parte și în alta, încercând să se aline unii pe alții, bând, îngenunchind lângă morți, dar nu era nici urmă de cei pe care îi iubea, nici urmă de Hermione, Ron, Ginny sau vreun alt Weasley, nici urmă de Luna. Simțea că ar fi dat tot timpul care îi mai rămăsese pentru a putea să-i mai vadă o singură dată, dar atunci ar mai fi avut oare puterea de a-și întoarce privirea? Era mai bine așa.

Coborî treptele și ieși în întuneric. Era aproape patru dimineața și domeniul inert părea să își țină respirația, așteptând să vadă dacă el chiar putea face ceea ce trebuia să facă. Harry se duse spre Neville, care stătea aplecat deasupra unui alt cadavru.

— Neville.

— La naiba, Harry, era cât pe ce să mor de inimă!

Harry își dăduse jos pelerina; ideea îi venise din senin, din dorința de a fi absolut sigur.

— Ce faci aici, singur? întrebă Neville suspicios.

— Totul face parte din plan, spuse Harry. Trebuie să fac ceva. Neville, fii atent...

— Harry!

Neville păru dintr-odată speriat.

— Harry, doar nu ai de gând să te predai?

— Nu, minți Harry cu seninătate. Sigur că nu... este vorba despre altceva. Dar s-ar putea să dispar un pic. Neville, știi de șarpele lui Cap-de-Mort? Are un șarpe enorm... îi spune Nagini.

— Am auzit, da... ce-i cu el?

— Trebuie ucis. Ron și Hermione știu asta, dar în cazul în care ei nu...

Gândul că ceva atât de îngrozitor ar putea să se întâmple îl sufocă pentru o clipă, împiedicându-l să mai poată vorbi. Dar făcu un efort să se adune. Era esențial să fie ca Dumbledore, să-și păstreze capul limpede, să se asigure că existau rezerve, alții care să ducă lucrurile mai departe. Dumbledore murise cu gândul că încă trei oameni mai știau de Horcruxuri; acum, Neville avea să-i ia locul lui Harry, deci ar fi fost tot trei care cunoșteau secretul.

— În caz că ei sunt ocupați... și tu ai ocazia...

— Să omor șarpele?

— Să omori șarpele, repetă Harry.

— În ordine, Harry. Ești bine, nu?

— Da. Mersi, Neville.

Harry dădu să plece, dar Neville îl prinse de încheietură.

— Harry, o să luptăm cu toții în continuare. Știi asta, nu?

— Da...

Îl coplesiră sentimente contradictorii și nu reuși să-și termine propoziția. Lui Neville nu i se păru nimic ciudat. Îl bătu pe Harry pe umăr, îi dădu drumul și se îndepărtă, pentru a căuta alte trupuri neînsuflețite.

Harry își aruncă din nou pelerina peste el și merse mai departe. Mai era cineva care se mișca în apropiere, aplecându-se peste o altă siluetă întinsă la pământ. Se afla la câțiva metri de ea, când își dădu seama că era Ginny.

Se opri imediat. Ginny stătea pe vine lângă o fată care o chema în șoaptă pe mama ei.

— Este în ordine, spune Ginny. O să fie bine. O să te ducem înăuntru.

— Dar vreau acasă, șopti fata. Nu mai vreau să mai lupt!

— Știi, spuse Ginny și vocea i se stinse. O să fie bine.

Harry se simți cuprins de valuri reci de sudoare. Voia să strige în noapte, voia ca Ginny să știe că era acolo, voia să afle unde se ducea. Voia să fie oprit, să fie dus înapoi cu forța, să fie trimis acasă...

Dar era acasă. Hogwarts era prima și cea mai bună casă pe care o avusese vreodată. El, Cap-de-Mort și Plesneală, băieții abandonati, cu toții își găsiseră un cămin la Hogwarts...

Acum, Ginny stătea în genunchi lângă fata rănită, ținând-o de mână. Harry făcu un efort imens și merse mai departe. I se păru că o văzu pe Ginny întorcând capul când trecu de ea și se întrebă dacă simțise pe cineva în apropiere, dar nu spuse nimic și nu se uită înapoi.

Coliba lui Hagrid se vedea prin întuneric. Nu era nici o lumină aprinsă, nici urmă de Colț zgâriind la ușă sau lătrând în semn de bun venit. Toate vizitele acelea la Hagrid, scânteierea ceainicului din aramă pe foc, prăjiturile tari ca piatra și viermii uriași, chipul masiv și acoperit de barbă al acestuia, Ron vomitând limacși și Hermione ajutându-l pe Hagrid să îl salveze pe Norbert...

Merse mai departe, ajunse la marginea pădurii și se opri.

Un roi de Dementori plutea printre copaci; le simți răceala și nu era sigur că va fi în stare să treacă de ei în siguranță. Nu mai avea destulă putere pentru a crea un Patronus. Nu își mai putea controla tremuraturul. Până la urmă, nu era tocmai simplu să mori. Fiecare secundă în care respira, mirosul ierbii, aerul rece pe care îl simțea pe față erau foarte prețioase; se gândea că ceilalți aveau ani întregi la dispoziție, timp de pierdut, atât de mult timp, în vreme ce el se agăța de fiecare secundă. Tot atunci își imagină că nu va reuși să meargă mai departe și știa că trebuia să o facă. Lungul meci luase sfârșit, hoțoaica fusese prinsă, era timpul să se întoarcă pe pământ.

Hoțoaica. Degetele lui lipsite de forță scotociră pentru câteva clipe în punguța de la gât și o scoase afară.

Mă deschid la închidere. Respira repede și cu din ce în ce mai multă greutate, iar privirile i se ațintiră asupra ei. Acum, când voia ca timpul să se scurgă cât mai încet cu putință, viteza părea să crească și înțelegea totul atât de ușor încât depășea chiar și puterea gândului. Aceasta era închiderea, acesta era momentul.

Lipi metalul auriu de buze și șopti:

— O să mor.

Învelișul din metal se desfăcu. Își coborî mâna tremurândă, ridică bagheta lui Draco sub pelerină și șopti: „Lumos”.

Piatra cea neagră, cu o crăpătură neregulată pe mijloc, se afla între cele două jumătăți ale hoțoaicei. Piatra învierii se crăpase de-a lungul unei linii verticale reprezentând Bagheta din Soc. Triunghiul și cercul care simbolizau pelerina și piatra erau încă vizibile.

Și Harry înțelese din nou, fără a mai fi nevoie să se gândească. Nu conta dacă le aducea înapoi, pentru că era pe cale să li se alăture. Nu el se ducea de fapt în căutarea lor, ci mai mult ele în căutarea lui.

Închise ochii și întoarse piatra în mână de trei ori.

Știa că se întâmplase, pentru că auzi mișcare în jurul lui, care sugerau prezența unor corpuri ușoare, schimbându-și poziția pe pământul presărat cu rămurele, care delimita marginea pădurii. Deschise ochii și se uită în jur.

Nu erau nici stafii și nici alte ființe în carne și oase – de asta putea să-și dea seama. Semănau mai mult cu Cruplud, care evadase din jurnal cu atât de mult timp în urmă și a cărui amintire devenise de neșters. Mai puțin materiale decât ființele vii, dar mai mult decât niște fantome, veniră mai aproape de el și pe fiecare chip era întipărit același zâmbet plin de afecțiune.

James era exact de aceeași înălțime cu Harry. Purta hainele în care murise și avea părul neîngrijit și ciufulit, iar ochelarii îi erau puțin strâmbi, la fel ca ai domnului Weasley.

Sirius era înalt și chipeș și mult mai tânăr decât îl văzuse Harry atunci când era în viață. Mergea cu o eleganță naturală, își ținea mâinile în buzunar și zâmbea.

Și Lupin era mult mai tânăr, mult mai puțin ponosit și avea părul mai des și mai negru. Părea fericit să se întoarcă în locul acela familiar, unde se plimbaseră de atâtea ori în adolescență.

Lily avea pe față cel mai larg zâmbet dintre toți. Veni mai aproape de el și își dădu pe spate părul lung, iar ochii verzi, atât de asemănători cu ai lui, îi cercetară chipul cu lăcomie, de parcă nu s-ar fi săturat să-l tot privească.

— Ai fost atât de curajos...

Nu putea să vorbească. O sorbi din priviri și se gândi că ar fi vrut să stea acolo și să se uite la ea la nesfârșit și că nimic altceva nu i-ar mai fi trebuit.

— Mai ai puțin, spuse James. Ești foarte aproape. Suntem... atât de mândri de tine.

— Doare?

Întrebarea copilărească ieșise de pe buzele lui Harry înainte să aibă timp s-o proceseze.

— Când mori? Deloc, spuse Sirius. Este mai rapid și mai ușor decât când adormi.

— O să și vrea să fie rapid. Vrea să îi pună capăt, adăugă Lupin.

— Nu am vrut să muriți, spuse Harry.

Cuvintele ieșiră împotriva voinței lui.

— Niciunul dintre voi. Îmi pare rău...

I se adresă mai mult lui Lupin, decât celorlalți, rugându-l stăruitor:

— ... imediat după ce ți s-a născut fiul... Remus, îmi pare rău.

— Și mie îmi pare rău, spuse Lupin. Îmi pare rău că nu voi ajunge să-l cunosc niciodată... Dar va ști de ce am murit și sper că va înțelege. Încercam să fac o lume mai bună, în care să poată duce o viață mai fericită.

Un vânt rece, care părea să vină dinspre inima pădurii, îi ridică părul lui Harry de pe frunte. Știa că nu îi vor spune să se ducă, că trebuia să fie decizia lui.

— O să stați cu mine?

— Până la sfârșit, spuse James.

— Ei n-o să vă poată vedea? întrebă Harry.

— Facem parte din tine, spuse Sirius. Pentru toți ceilalți suntem invizibili.

Harry se uită la mama sa.

— Stai aproape de mine, spuse el încet.

Și porni. Frigul răspândit de Dementori nu îl opri, trecu prin el alături de tovarășii săi, care acționau ca niște Patronuși. Merseră împreună cu pași mari, printre copacii care creșteau din ce în ce mai aproape unii de alții, cu crengi

încâlcite, simțind sub picioare rădăcinile noduroase și răsucite. Harry își strânse bine pelerina în jurul lui, în întuneric, înaintând tot mai adânc în pădure, fără să știe exact unde era Cap-de-Mort, dar sigur că îl va găsi. James, Sirius, Lupin și Lily mergeau lângă el, aproape fără nici un zgomot, iar faptul că ei erau acolo îl încuraja peste măsură, ei fiind motivul pentru care reușea să pună un picior în fața celui alt.

Acum, corpul și mintea i se păreau ciudat de independente una față de cealaltă, membrele i se mișcau fără un imbold conștient, ca și când ar fi fost un simplu pasager, nu șofer, în trupul pe care mai avea puțin și-l părăsea. Morții care mergeau acum împreună cu el prin pădure erau mult mai reali pentru el decât viii rămași la castel: Ron, Hermione, Ginny și toți ceilalți i se păreau a fi fantome, în timp ce el se poticnea spre sfârșitul vieții și spre Cap-de-Mort...

Se auzi o bufnitură și cineva vorbi în șoaptă; o altă ființă se mișcase în apropiere. Harry se opri sub pelerină, uitându-se în jur și ciulindu-și urechea. Mama și tatăl său, Lupin și Sirius se opriră și ei.

— E cineva acolo, se auzi o șoaptă aspră din apropiere. Are o Pelerină Invizibilă. Oare o fi...

Două siluete apărură din spatele unui copac; aveau baghetele aprinse și Harry îi văzu pe Yaxley și pe Dolohov cercetând întunericul, exact în locul unde erau Harry, părinții săi, Sirius și Lupin. Se părea că nu vedeau nimic.

— Sigur am auzit ceva, spuse Yaxley. Ce crezi, o fi fost vreun animal?

— Smintitul ăla de Hagrid a ținut o grămadă de chestii pe aici, spuse Dolohov, aruncând o privire peste umăr.

Yaxley se uită la ceas.

— Aproape c-a expirat timpul. Potter a avut o oră la dispoziție. Nu mai vine.

— Și era sigur că o să vină! N-o să fie deloc mulțumit.

— Mai bine ne întoarcem, continuă Yaxley. Să vedem care e planul de acum înainte.

El și Dolohov se întoarseră și se îndreptară spre inima pădurii. Harry îi urmă, știind că aveau să îl conducă exact unde voia el să ajungă. Se uită într-o parte și mama sa îi zâmbi, iar tatăl său încuviință din cap încurajator.

Mergeau de doar câteva minute, când Harry văzu o lumină în față, iar Yaxley și Dolohov intrară într-o poieniță despre care Harry știa că fusese locul unde cândva trăise monstruosul Aragog. Rămășițele pânzei sale uriașe erau încă acolo, dar roiul de descendenți fusese alungat de Devoratorii Morții, trimis să lupte pentru cauza lor.

În mijlocul poieniței ardea un foc; lumina sa pâlpaitoare se revărsa asupra mai multor Devoratori ai Morții, tăcuți și vigilenți. Unii dintre ei purtau în continuare măști și glugi, alții își arătau fețele. La marginea grupului stăteau doi uriași, a căror umbră îi acoperea pe toți; expresiile lor erau crude, parcă cioplite primitiv în piatră. Harry îl văzu pe Fenrir stând într-o parte și rozându-și unghiile lungi; Rowle, mare și blond, își tampona buza spartă. Îl văzu pe

Lucius Reacredință, cu o expresie înfrântă și îngrozită, și pe Narcissa, ai cărei ochi erau temători și adânciți în orbite.

Toate privirile erau ațintite asupra lui Cap-de-Mort, care stătea cu capul plecat, ținându-și mâinile albe pe Bagheta din Soc din fața lui. Arăta ca și când s-ar fi rugat sau ar fi numărat în gând și Harry, stând nemișcat la marginea poieniței, se gândi în mod absurd la un copil care număra într-un joc de-a v-ați ascunselea. Șarpele uriaș Nagini plutea în cușca lui fermecată și sclipitoare, încolăcindu-se și mișcându-se în spatele lui, ca o aură monstruoasă.

Când Dolohov și Yaxley se întoarseră în cerc, Cap-de-Mort ridică privirea.
— Nici urmă de el, stăpâne, zise Dolohov.

Lui Cap-de-Mort nu i se schimbă deloc expresia. Ochii roșii păreau că ard la lumina focului. Încet, luă Bagheta din Soc cu degetele sale prelungi.

— Stăpâne...

Cea care vorbise fusese Bellatrix, stătea cel mai aproape de Cap-de-Mort, ciufulită, cu chipul puțin însângerat, dar altfel nevătămată.

Cap-de-Mort ridică mâna, făcându-i semn să tacă, și aceasta nu mai spuse nici un cuvânt, privindu-l în schimb fascinată, cu o venerație mută.

— Am crezut că va veni, spuse Cap-de-Mort cu vocea sa stridentă și clară, privirile fiindu-i ațintite asupra flăcărilor vioaie. Mă așteptam să vină.

Nu vorbi nimeni. Păreau să fie la fel de speriați ca și Harry, căruia acum îi bătea inima atât de tare, încât părea hotărâtă să iasă din corpul pe care avea să îl părăsească atât de curând. Mâinile îi transpirară instantaneu când își dădu jos Pelerina Invizibilă și o vârî în interiorul robei, odată cu bagheta. Nu voia să fie tentat să lupte.

— Se pare că... m-am înșelat, spuse Cap-de-Mort.

— Ba nu.

Harry o spuse cât putu de tare, cu toată forța, nu voia să pară speriat. Piatra învierii îi alunecă printre degetele amorțite și, în timp ce păși în lumina focului, îi văzu cu coada ochiului pe părinții săi, pe Sirius și Lupin dispărând. În clipa aceea, tot ce conta era Cap-de-Mort. Doar ei doi rămăseseră.

Iluzia se împrăștie la fel de repede cum apăruse. Uriașii răcniră și Devoratorii Morții se ridicară odată, se auziră multe strigăte, unii rămăseră cu respirația tăiată, iar alții izbucniră în hohote. Cap-de-Mort încremenise, dar ochii roșii dădură de Harry și se holbau la el, în timp ce Harry venea în direcția lui, fără nimic altceva între ei decât focul.

Atunci, o voce strigă:

— HARRY! NU!

Se întoarse: Hagrid era legat cu mâinile la spate de un copac din apropiere. Corpul său masiv făcea să se cutremure crengile de deasupra, în timp ce se zbătea disperat.

— Nu! Nu! Harry, ce faci?

— Liniște! strigă Rowle, șfichiuind bagheta, și Hagrid fu redus la tăcere.

Bellatrix, care sărise în picioare, se uita entuziasmată la Cap-de-Mort și la Harry, inspirând adânc. Singurele lucruri mișcătoare erau flăcărilor și

șarpele, care se încolăcea și se descolăcea în cușca strălucitoare din spatele lui Cap-de-Mort.

Harry simți apăsarea propriei baghete pe piept, dar nu încercă să o scoată. Știa că șarpele era prea bine protejat, știa că, dacă ar fi reușit să își îndrepte bagheta spre Nagini, avea să fie lovit de cincizeci de blesteme, înainte să apuce să facă ceva. Cap-de-Mort și Harry se uitară în continuare unul la celălalt, iar Cap-de-Mort își înclină un pic capul într-o parte, cântărindu-l pe băiatul care stătea în fața lui, iar pe gura fără buze i se înfiripă un zâmbet necrușător.

— Harry Potter, spuse el foarte încet, iar vocea lui se putea confunda ușor cu trosnetul focului. Băiatul care a Supraviețuit.

Niciunul dintre Devoratorii Morții nu făcu nici o mișcare.

Toată lumea era în așteptare. Hagrid se zbătea și Bellatrix gâfâia, iar Harry se gândi în mod inexplicabil la Ginny, la expresia ei înflăcărată și la atingerea buzelor ei.

Cap-de-Mort ridicase bagheta. Ținea în continuare capul înclinat într-o parte, asemenea unui copil curios, întrebându-se ce avea să se întâmple dacă va continua. Harry privi fix în ochii roșii și își dori să se întâmple acum, repede, cât încă mai putea rezista, înainte să își piardă controlul, înainte să arate că se teme.

Văzu gura fără buze mișcându-se, apoi o străfulgerare de lumină verde și totul dispăru.

Capitolul XXXV.

King's Cross.

Stătea întins cu fața în jos, atent la liniștea din jurul lui. Era complet singur. Nu se uita nimeni la el. Nu mai era nimeni acolo. Nici măcar el nu era foarte sigur că se afla acolo.

Mult mai târziu – sau poate chiar imediat după aceea -, îi trecu prin minte că trebuia să existe, că trebuia să fie mai mult decât un gând imaterial, pentru că nu avea nici o îndoială că stătea întins pe o suprafață. Așadar, avea încă simțul pipăitului, iar suprafața pe care stătea întins exista și ea.

Approape imediat ce ajunse la această concluzie, Harry își dădu seama că era gol. Convins că era absolut singur, nu își făcu griji din această cauză, dar fu ușor intrigat. Se întreba dacă va fi în stare să și vadă, dacă tot putea să simtă. Făcu un efort să-și deschidă ochii și descoperi că funcționau.

Stătea într-o ceață strălucitoare, diferită de orice altă ceață pe care o văzuse până atunci. Lucrurile din jur nu erau ascunse de nori de vapori, ci, mai degrabă, acești nori de vapori nu formaseră încă spațiul din jur. Podeaua pe care se afla părea albă; nu era nici caldă, nici rece, ci se afla pur și simplu acolo, o suprafață plată și goală pe care să stai.

Se ridică în genunchi. Părea nevătămat. Își atinse fața. Nu mai purta ochelari. Atunci, un zgomot ajunse la el din neantul lipsit încă de formă dimprejur, ușoare bufnituri ca niște fâlfâieli din aripi, ca niște lovituri de bici, ca niște încercări desperate de a se elibera din ceva. Era un zgomot care stârnea

mila, însă necuviincios. Avu sentimentul neplăcut că asculta ceva ce nu se cuvenea, pe furiș.

Pentru prima dată, își dori să fi fost îmbrăcat.

Abia ce-și exprimă dorința în gând, că și apăru o robă, la mică distanță de el. O luă și se îmbracă – era moale, curată și călduroasă. Incredibil cum apăruse pur și simplu, în secunda în care o dorise.

Se ridică și privi în jur. Oare era într-o mare Cameră a Necesității? Cu cât se uita mai mult, cu atât erau mai multe de văzut. Un acoperiș mare din sticlă cu cupolă scânteia în lumina soarelui, mult deasupra lui. Poate că era un palat. Nu se auzea și nu se mișca nimic, în afara acelor bufnituri și scâncete care se auzeau de undeva din apropiere, din ceață.

Harry se întoarse încet pe loc și spațiul din jur păru să se inventeze sub ochii lui. Era un spațiu mare deschis, luminos și curat, o sală mult mai încăpătoare decât Marea Sală, cu tavanul acela luminos, cu cupolă și din sticlă. Era goală. El era singura persoană de acolo, cu excepția...

Se dădu înapoi scârbit. Zărise chestia care făcea zgomotele acelea: avea forma unui copil mic, dezbrăcat, ghemuit pe podea, cu pielea aspră și parcă jupuită, tremurând sub un scaun, acolo unde fusese abandonat, nedorit, ascuns, făcând eforturi mari să respire. Nu se temea de el. Cu toate că era mic, fragil și rănit, nu dorea să se apropie de el. Se duse totuși din ce în ce mai lângă el, fiind pregătit să se dea înapoi în orice clipă. Cât de curând, ajunse destul de aproape cât să îl atingă, dar nu putu să o facă. Se simțea ca un laș. Ar fi trebuit să îl liniștească, dar îl scârbea.

— Nu ai cum să-l ajuți.

Se întoarse pe călcâie. Albus Dumbledore venea spre el, vioi și drept, purtând roba sa de noapte bleumarin.

— Harry!

Își deschise larg brațele și ambele mâini îi erau întregi, albe și nevătămate.

— Ești un băiat minunat! Un om deosebit, deosebit de curajos. Hai să ne plimbăm!

Uimit, Harry îl urmă pe Dumbledore, care se îndepărtă de locul unde scâncea copilul jupuit, conducându-l spre două scaune pe care Harry nu le observase până atunci. Acestea erau mai departe, tot sub tavanul înalt și strălucitor. Dumbledore se așeză pe unul dintre ele și Harry se prăbuși pe celălalt, holbându-se la chipul fostului său director. Părul lung și barba argintie ale lui Dumbledore, ochii albaștri pătrunzători din spatele ochelarilor cu lentile în formă de semilună, nasul strâmb, totul era așa cum își amintea. Și totuși...

— Dar sunteți mort, spuse Harry.

— O, da, aprobă Dumbledore pe un ton categoric.

— Atunci... și eu sunt mort?

— Ah! făcu Dumbledore, zâmbind și mai larg. Aceasta este întrebarea-cheie, nu-i așa? În ansamblu, dragă băiete, eu cred că nu. Se uitară unul la celălalt, bătrânul zâmbindu-i în continuare.

— Nu? repetă Harry.

— Nu, zise Dumbledore.

— Dar...

Harry duse mâna instinctiv la cicatricea în formă de fulger.

Părea să-i fi dispărut.

— Dar trebuia să fiu mort, nu m-am apărat! Am vrut să îl las să mă omoare!

— Și asta a schimbat, cred, totul, spuse Dumbledore.

Dumbledore părea să radieze fericire, asemenea unei surse de lumină, asemenea unui foc. Harry nu îl mai văzuse niciodată atât de mulțumit.

— Explicați-mi! îl rugă Harry.

— Dar știi deja, spuse Dumbledore.

Se juca, rotindu-și degetele.

— L-am lăsat să mă omoare, spuse Harry. Nu?

— Da-da, spuse Dumbledore, încuviințând din cap. Continuă!

— Deci partea din sufletul lui care era în mine...

Dumbledore încuviință din cap și mai entuziasmat, îndemnându-l pe Harry să vorbească în continuare, cu un zâmbet încurajator.

— ... a dispărut?

— O, da! răspunse Dumbledore. Da, a distrus-o. Harry, acum, sufletul tău este întreg și îți aparține numai și numai ție.

— Dar atunci... Harry se uită peste umăr, înspre locul în care mica ființă rănită tremura sub scaun.

— Ce este acolo, domnule profesor?

— Ceva pe care noi nu putem să-l ajutăm, spuse Dumbledore.

— Dar dacă Lordul Cap-de-Mort a folosit blestemul fatal, își continuă Harry raționamentul, și nu a murit nimeni pentru mine, de data aceasta, cum aș putea să mai fiu încă în viață?

— Cred că știi, spuse Dumbledore. Gândește-te la trecut. Adu-ți aminte ce a făcut, în ignoranța lui, în lăcomia și cruzimea lui.

Harry se gândi. Învăluși cu privirea spațiul din jur.

Dacă chiar se aflau într-un palat, atunci era unul ciudat, cu scaune așezate în rânduri mici și porțiuni de bare metalice din loc în loc, iar el, Dumbledore și ființa rănită de sub scaun erau în continuare singurele persoane de acolo. Apoi, răspunsul îi veni ușor pe buze, fără nici un efort.

— Mi-a luat sângele, spuse Harry.

— Întocmai! aprobă Dumbledore. Ți-a luat sângele și și-a reconstruit trupul cu el! Sângele tău în venele lui, Harry, protecția lui Lily în amândoi! Te-a legat de viață atâta timp cât trăiește el!

— Eu trăiesc... atâta timp cât trăiește el? Dar credeam că... credeam că era invers! Nu trebuia să murim amândoi? Sau e același lucru?

Îi distraseră atenția scâncetele și bufniturile ființei care agoniza în spatele lor și se uită din nou în direcția aceea.

— Sunteți sigur că nu putem face nimic?

— Nu poate fi ajutat.

— Atunci, explicați-mi mai departe, spuse Harry și Dumbledore zâmbi.

— Tu ai fost al șaptelea Horcrux, Harry. Horcruxul pe care nu a intenționat niciodată să îl creeze. Și-a adus sufletul într-o stare atât de puțin stabilă, încât, atunci când a comis actele acelea de o cruzime inimaginabilă – uciderea părinților tăi, încercarea de a lua viața unui copil: s-a făcut fărâme. Dar ceea ce a scăpat din camera aceea a fost chiar mai puțin decât a conștientizat el. Și-a lăsat în urmă ceva mai mult decât trupul. A lăsat o parte din el în tine, potențiala victimă care supraviețuise.

Și cunoștințele lui au rămas cu teribil de multe lacune, Harry! Cap-de-Mort nu face nici un efort pentru a înțelege ceea ce nu prețuiește. Cap-de-Mort nu știe și nu înțelege nimic despre spiriduși de casă și povești pentru copii, iubire, loialitate și nevinovăție. Nimic. Faptul că acestea au cu toate o putere mai presus de a sa, o putere mai presus de orice vrajă este un adevăr pe care nu l-a perceput niciodată.

Ți-a luat sângele, crezând că avea să îl întărească. A luat în corpul său o mică parte din vraja pe care mama ta a aruncat-o asupra ta, când a murit ca să te salveze. Trupul său menține în viață sacrificiul ei și, atâta timp cât vraja supraviețuiește, supraviețuiești și tu, la fel ca și ultima speranță a lui Cap-de-Mort.

Dumbledore îi zâmbi și Harry se holbă la el.

— Și ați știut asta? Ați știut tot timpul?

— Am bănuț. Și, de obicei, bănuțelile mele s-au dovedit corecte, spuse Dumbledore fericit.

Rămaseră tăcuți parcă pentru multă vreme, în timp ce ființa din spatele lor scâncea și tremura în continuare.

— Mai este ceva, spuse Harry. Încă ceva... De ce bagheta mea i-a rupt bagheta pe care o împrumutase?

— În privința asta, nu pot fi sigur.

— Atunci spuneți-mi ce bănuț, îl rugă Harry și Dumbledore râse.

— Harry, ce trebuie tu să înțelegi este că tu și Cap-de-Mort ați ajuns împreună în sfere ale magiei până acum necunoscute și neverificate. Dar iată ce cred că s-a întâmplat și nu există precedent, și cred că nici un creator de baghete nu ar fi putut să prevadă sau să-i explice lui Cap-de-Mort. După cum știi, Cap-de-Mort a dublat fără să vrea legătura dintre voi, când a revenit la înfățișarea sa umană. O parte din sufletul său era încă atașată de al tău și, crezând că avea să devină mai puternic, a luat asupra lui o parte din sacrificiul mamei tale. Dacă ar fi înțeles puterea teribilă și precisă a acelui sacrificiu, poate că nu ar fi îndrăznit să se atingă de sângele tău... Dar atunci, dacă ar fi fost capabil să înțeleagă asta, n-ar mai fi putut să fie Lordul Cap-de-Mort și poate că nu ar fi ucis niciodată. După ce a creat această dublă legătură, după

ce și-a unit destinul lui de al tău mai strâns decât ale oricărui alți doi vrăjitori din istorie, Cap-de-Mort te-a atacat cu o baghetă care avea același miez cu al baghetei tale. Și s-a petrecut ceva ciudat, așa cum bine știm. Miezurile au reacționat într-un mod în care Lordul Cap-de-Mort nu se așteptase niciodată, neștiind că bagheta ta era geamănă cu a lui.

Harry, în noaptea aceea, lui i-a fost mai frică decât ți-a fost ție. Tu acceptaseși posibilitatea morții, ceva ce Lordul Cap-de-Mort nu a putut face niciodată. Curajul tău a câștigat, bagheta ta a biruit-o pe a lui. Și când a biruit-o, s-a întâmplat ceva între baghetele voastre, ceva care a reflectat relația dintre stăpânii lor.

Cred că, în noaptea aceea, bagheta s-a îmbibat cu o parte din puterea și calitățile baghetei lui Cap-de-Mort; cu alte cuvinte, a preluat o părticică din Cap-de-Mort însuși. Așa că bagheta ta l-a recunoscut când te-a urmărit, l-a recunoscut pe cel care îi era deopotrivă rudă și dușman și a aruncat o parte din propria lui magie, o magie mai puternică decât orice vrajă pe care o făcuse vreodată bagheta lui Lucius. Acum, bagheta ta conținea puterea curajului tău nespus și a priceperii ucigașe a lui Cap-de-Mort. Ce șanse putea să aibă în fața ei biata vergea a lui Lucius Reacredință?

— Dar dacă bagheta mea era atât de puternică, cum de a putut să o frângă Hermione? întrebă Harry.

— Dragul meu, efectele sale remarcabile erau direcționate doar către Cap-de-Mort, care violase atât de nesăbuit cele mai profunde legi magice. Bagheta aceea era deosebit de puternică doar față de el. În rest, era o baghetă ca oricare alta... Însă una bună, fără îndoială, încheie Dumbledore cu blândețe.

Harry rămase cufundat în gânduri pentru mult timp sau poate doar pentru câteva secunde. Aici îi era foarte greu să fie sigur de noțiuni precum cea a trecerii timpului.

— M-a omorât cu bagheta dumneavoastră.

— Nu a reușit să te omoare cu bagheta mea, îl corectă Dumbledore pe Harry. Cred că suntem de acord că nu ai murit. Deși, bineînțeles, adăugă el, parcă temându-se că spusese o impolitețe, nu îți minimizez suferința, care sunt sigur că a fost cumplită.

— Dar acum mă simt minunat, spuse Harry, uitându-se în jos, la mâinile sale curate și fără răni. Unde suntem, mai exact?

— Păi, asta voiam să te întreb și eu, spuse Dumbledore, uitându-se în jur. Tu unde crezi că suntem?

Harry nu știuse până să întrebe Dumbledore. Însă acum descoperi că avea răspunsul potrivit.

— Pare să fie, spuse el încet, gara King's Cross. Doar că este mult mai curată și pustie și, din câte văd eu, nu există nici un tren.

— Gara King's Cross!

Dumbledore râdea pe înfundate, fără să se sinchisească de nimic:

— Vai de mine, chiar așa?

— Păi, dumneavoastră unde credeți că suntem? întrebă Harry.

— Dragul meu băiat, nu am nici cea mai mică idee. Ca să zic așa, aceasta este petrecerea ta.

Harry habar nu avu despre ce vorbea Dumbledore, directorul îl scotea din minți. Se uită urât la el, apoi își aminti o întrebare mult mai importantă decât localizarea punctului în care se aflau.

— Talismanele Morții, spuse Harry și se bucură să vadă cum cuvintele alungară zâmbetul de pe chipul lui Dumbledore.

— A, da, spuse el.

Părea chiar un pic îngrijorat.

— Ei bine?

Pentru prima dată de când îl întâlnise pe Dumbledore, acesta nu mai părea un bătrân. Câteva secunde, semăna cu un băiețel prins cu mâța-n sac.

— Mă poți ierta? întrebă el. Mă poți ierta pentru că nu am avut încredere în tine? Pentru că nu ți-am spus? Harry, mi-a fost teamă că aveai să eșuezi, la fel ca și mine. Mi-a fost groază să nu repeți greșelile mele. Harry, te rog să mă ierți. Știu, de ceva vreme, că tu ești cel mai bun dintre noi doi.

— Despre ce vorbiți? se impacientă Harry, alarmat de tonul lui Dumbledore, de lacrimile care apăruseră brusc în ochii acestuia.

— Despre Talismane, despre Talismane, murmură Dumbledore. Visul unui om disperat!

— Dar există cu adevărat!

— Există și sunt periculoase... o momeală pentru nesăbuiți, spuse Dumbledore. Și eu am fost un astfel de nesăbuit. Dar o știi, nu-i așa? Nu mai am nici un secret față de tine. Știi...

— Ce să știi?

Dumbledore se întoarse cu tot corpul spre Harry, iar lacrimile îi sclikeau în continuate în ochii albaștri.

— Stăpânul morții, Harry, stăpânul morții! Până la urmă, oare chiar am fost mai bun decât Cap-de-Mort?

— Sigur că da, spuse Harry. Sigur că da... Cum puteți să vă gândiți la așa ceva? Nu ați omorât pe nimeni, decât când ați fost nevoit!

— Așa este, așa este, spuse Dumbledore, semănând cu un copil care căuta sprijin. Totuși și eu am căutat un mod de a birui moartea, Harry.

— Nu așa cum l-a căutat el, zise Harry.

După cât de furios fusese pe Dumbledore, era foarte ciudat să stea acolo, sub tavanul înalt cu cupolă, și să îl apere pe Dumbledore de el însuși.

— Talismane, nu Horcruxuri.

— Talismane, murmură Dumbledore, nu Horcruxuri. Exact.

Urmă o pauză. Ființa din spatele lor scânci, dar Harry nu se mai uită peste umăr.

— Le căuta și Grindelwald? întrebă el.

Dumbledore închise ochii pentru o clipă și încuviință din cap.

— A fost ceea ce ne-a unit, mai mult decât orice altceva, spuse el încet. Doi băieți isteți, plini de ei, care aveau aceeași obsesie. A vrut să vină în Peștera

lui Godric din cauza mormântului lui Ignotus Peverell, așa cum bănuiesc că trebuie să fi ghicit și tu. A vrut să cerceteze locul unde murise al treilea frate.

— Deci este adevărat? întrebă Harry. Totul? Frații Peverell...

— ... au fost cei trei frați din poveste, spuse Dumbledore, încuviințând din cap. O, da, eu așa cred. Cât despre cum au întâlnit moartea pe un drum neumblat... cred mai degrabă că frații Peverell au fost pur și simplu niște vrăjitori talentați și periculoși, care au reușit să creeze acele obiecte puternice. Povestea potrivit căreia Talismanele aparțin morții mi se pare genul de legendă care s-ar fi putut inventa în jurul unor astfel de obiecte.

După cum știi, pelerina a fost transmisă din generație în generație în decursul secolelor, din tată în fiu, din mamă în fiică, până la ultimul descendent în viață al lui Ignotus, care s-a născut, la fel ca și Ignotus, în satul Peștera lui Godric.

Dumbledore îi zâmbi lui Harry.

— Eu?

— Tu. Știi că ai ghicit de ce pelerina era la mine în noaptea în care au murit părinții tăi. James mi-o arătase cu doar câteva zile înainte. Era o explicație pentru mare parte din șiretlicurile nedetectate pe care le făcuse în școală. Abia dacă mi-a venit să-mi cred ochilor. I-am cerut-o cu împrumut, pentru a o examina.

Renunșasem cu mult timp în urmă la visul de a uni Talismanele, dar nu m-am putut abține... nu m-am putut abține să o privesc îndeaproape... Era o pelerină cum nu mai văzusem niciodată, nespus de veche, perfectă din toate punctele de vedere... Apoi tatăl tău a murit și, în sfârșit, am avut două Talismane doar ale mele! Tonul lui era plin de amărăciune.

— Însă pelerina nu i-ar fi putut ajuta să supraviețuiască, spuse Harry repede. Cap-de-Mort știa unde erau părinții mei. Pelerina nu i-ar fi protejat de blestem.

— Așa este, oftă Dumbledore. Așa este...

Harry așteptă, dar Dumbledore nu vorbi, așa că îl îndemnă să continue.

— Deci ați renunțat să mai căutați Talismanele când ați văzut pelerina?

— O, da, spuse Dumbledore cu o voce stinsă.

Păru să facă un efort pentru a-l privi pe Harry în ochi.

— Știi ce s-a întâmplat. Știi. Nu mă poți disprețui mai mult decât mă disprețuiesc eu însumi.

— Dar nu vă disprețuiesc...

— Atunci, ar trebui să o faci, spuse Dumbledore.

Trase aer în piept.

— Cunoști secretul afecțiunilor de care a suferit sora mea, știi ce i-au făcut Încuiații aceia, ce a ajuns. Știi cum s-a răzbunat bietul meu tată și cum a plătit pentru asta, murind în Azkaban. Știi cum mama și-a dedicat viața îngrijirii Arianei. Nu mi-a convenit nimic din toate astea, Harry.

Dumbledore o afirmă simplu, cu răceală. Acum privea în depărtare, peste creștetul lui Harry.

— Eram talentat, eram strălucit. Voiam să evadez. Voiam să strălucesc. Voiam glorie. Nu mă înțelege greșit, spuse el și trăsăturile îi fură umbrite de suferință, ceea ce îl făcu să pară din nou foarte bătrân. I-am iubit. Mi-am iubit părinții, mi-am iubit fratele și sora, dar eram egoist, Harry, mai egoist decât ți-ai putea imagina tu, care ești un om extraordinar de altruist.

Așa că, atunci când a murit mama și am preluat responsabilitatea unei surori bolnave și a unui frate rebel, m-am întors în sat furios și plin de amărăciune. Îl vedeam ca pe o închisoare unde avea să mi se risipească talentul! Și atunci, a venit el, bineînțeles...

Dumbledore îl privi din nou pe Harry, drept în ochi.

— Grindelwald. Harry, nu îți poți imagina cum m-au fascinat ideile lui, cum m-au înflăcărat. Subordonarea Încuiaților cu forța. Triumful nostru, al vrăjitorilor. Grindelwald și cu mine, tinerii lideri glorioși ai revoluției.

O, aveam puține scrupule. Îmi alinam conștiința cu vorbe goale. Totul avea să fie pentru binele majorității și posibilele pagube le-ar fi adus beneficii înzecite vrăjitorilor. Oare, în adâncul sufletului meu, știam cine era Gellert Grindelwald? Cred că da, dar am închis ochii. Dacă planurile pe care le făceam aveau să dea roade, toate visele mi s-ar fi împlinit.

Și, în miezul planurilor noastre, erau Talismanele Morții! Era complet fascinat de ele – amândoi eram! Bagheta imbatabilă, arma cu care aveam să ajungem la putere! Piatra învierii... pentru el însemna o armată de Inferi, deși m-am prefăcut că nu știam asta! Pentru mine, recunosc că însemna întoarcerea părinților mei și ridicarea tuturor responsabilităților de pe umerii mei.

Iar pelerina... Harry, nu știu cum s-a întâmplat, dar nu am discutat niciodată despre pelerină. Amândoi ne puteam ascunde destul de bine și fără pelerină. Bineînțeles, adevărata ei putere magică ar consta în aceea că poate fi folosită pentru a-i proteja și pe alții, în afară de proprietarul ei. Credeam că, dacă o vom găsi vreodată, aș fi putut s-o folosesc pentru a o ascunde pe Ariana, dar noi eram interesați de pelerină în primul rând pentru că făcea parte din trio; potrivit legendei, cel care unea cele trei obiecte ar fi fost cu adevărat stăpânul morții, iar noi am interpretat că asta însemna că va fi invincibil. Grindelwald și Dumbledore, stăpânii invincibili ai morții! Au fost două luni de nebunie, de vise crude, în care i-am neglijat pe singurii membri ai familiei pe care îi mai aveam.

Apoi... știi ce s-a întâmplat. Realitatea a revenit, sub înfățișarea fratelui meu necizelat, fără știință de carte și de o mie de ori mai demn de admirat decât mine. Nu am vrut să aud adevărurile pe care mi le-a strigat. Nu am vrut să aud că nu puteam să plec în căutarea Talismanelor cu o soră fragilă și cu psihicul instabil după mine.

Cearta s-a transformat în încăierare. Grindelwald și-a pierdut controlul. Atunci a ieșit la suprafață ceea ce presimțisem mereu că era în adâncul lui, deși mă prefăcusem că nu știam. Și Ariana... în ciuda grijii și precauțiilor mamei mele... zăcea fără suflare pe podea.

Dumbledore rămase pentru o fracțiune de secundă cu respirația tăiată și începu să plângă în hohote. Harry întinse mâna și se bucură să vadă că putea să îl atingă; îl ținu strâns de braț și Dumbledore își recapătă încet controlul.

— Ei bine, Grindelwald a fugit, așa cum ar fi bănuțit oricine în afară de mine. A dispărut, odată cu visurile sale despre Talismanele Morții, visuri în legătură cu care l-am încurajat și l-am ajutat. A fugit, în timp ce eu am rămas să îmi îngrop sora și să învăț să trăiesc cu un sentiment de vinovăție și o durere cruntă, cu prețul rușinii mele.

Anii au trecut. Umblau zvonuri despre el. Se spunea că pusese mâna pe o baghetă nespus de puternică. Între timp, mie mi s-a oferit postul de ministru al Magiei, nu o dată, ci de mai multe ori. Firește, am refuzat. Învățasem că nu eram potrivit să fiu la putere.

— Dar ați fi fost mult, mult mai bun decât Fudge sau Scrimgeour! izbucni Harry.

— Oare? întrebă Dumbledore cu greutate. Eu nu sunt atât de sigur. Se dovedise, când eram tânăr, că puterea era slăbiciunea și ispita mea. Este ciudat, Harry, dar poate cei mai potriviți pentru a fi la putere sunt cei care nu și-au dorit-o niciodată. Cei ca tine, care sunt forțați să accepte rolul de lider și îl acceptă pentru că nu au de ales, descoperind, spre uimirea lor, că îl îndeplinesc cu succes. Eram mai în siguranță la Hogwarts. Cred că am fost un profesor bun.

— Ați fost cel mai bun!

— Ești foarte amabil, Harry. Dar, în timp ce eu mă ocupam cu educarea tinerilor vrăjitori, Grindelwald strângea o armată. Se spune că se temea de mine, dar cred că mai puțin decât mă temeam eu de el...

Ah, nu, nu-mi era frică de moarte, îl asigură Dumbledore, ca răspuns la expresia întrebătoare a lui Harry. Nu de ce mi-ar fi putut face cu bagheta. Știam că eram egali, poate că eu eram puțin mai priceput. Îmi era teamă de adevăr. Vezi tu, eu nu am știut niciodată care dintre noi a aruncat de fapt blestemul care a ucis-o pe sora mea, când cu lupta cea de pe urmă. Ai putea să spui că sunt laș și ai avea dreptate. Harry, cel mai mult mă îngrozea ideea că eu fusesem responsabil pentru moartea ei, nu doar prin aroganța și prostia mea, ci că eu aruncasem vraja care îi luase viața. Cred că o știa și el, cred că știa că mă temeam de asta. Am amânat să îl înfrunt, până când ar fi fost deja prea rușinos să continui să îl evit. Oamenii mureau și el părea de neoprit, a trebuit să fac tot ce îmi stătea în putere. Ei bine, după aceea știi ce s-a întâmplat. Am câștigat duelul. Am câștigat bagheta.

Se lăsă din nou tăcerea. Harry nu întrebă dacă Dumbledore aflase cine o omorâse pe Ariana. Nu voia să știe și mai mult decât atât, nu voia ca Dumbledore să fie nevoit să îi spună. Până la urmă, știa ce trebuia să fi văzut Dumbledore când se uitase în Oglinda lui Erised și de ce Dumbledore înțelesese atât de bine fascinația pe care ea o exercita asupra lui Harry.

Păstrară tăcerea mai multă vreme și scâncetele ființei din spatele lor abia dacă îl mai deranjau pe Harry.

Până la urmă, zise:

— Grindelwald a încercat să îl împiedice pe Cap-de-Mort să găsească bagheta. L-a mințit, știți, a zis că nu a avut-o niciodată.

Dumbledore încuviință din cap, uitându-se în jos, unde lacrimile îi sclikeau încă pe nasul încovoiat.

— Se spune că, spre sfârșit, a avut remușcări, singur în celula din Nurmengard. Sper să fie adevărat. Mi-ar plăcea să cred că a simțit cât de groaznic și rușinos fusese ce a făcut. Poate că l-a mințit pe Cap-de-Mort, încercând să își îndrepte greșelile... să îl împiedice pe acesta să ia Talismanul...

— ... sau poate să îl împiedice să vă profaneze mormântul? sugeră Harry și Dumbledore se șterse la ochi.

După încă o scurtă pauză, Harry spuse:

— Ați încercat să folosiți Piatra învierii.

Dumbledore făcu semn din cap că da.

— Harry, m-am pierdut cu firea când am descoperit-o după atâția ani, îngropată în casa abandonată a familiei Gaunt – era Talismanul pe care mi-l dorisem cel mai mult dintre toate... Deși, când eram tânăr, îl dorisem din cu totul alte motive. Am uitat complet că acum era un Horcrux, că, în mod sigur, inelul trebuia să fie blestemat. L-am ridicat și, pentru o clipă, mi-am imaginat că aveam să o văd pe Ariana, pe mama și pe tatăl meu, și să le spun cât de rău îmi părea... Am fost atât de nesăbuit, Harry. După atâția ani, nu învățasem nimic. Nu meritam să unesc Talismanele Morții, o dovedisem de nenumărate ori și aceasta era dovada finală.

— De ce? spuse Harry. A fost firesc! Ați vrut să-i revedeți. Ce este greșit în asta?

— Poate doar un om dintr-un milion ar fi putut uni Talismanele, Harry. Eu eram potrivit doar pentru a-l avea pe cel mai crunt dintre ele, pe cel mai puțin ieșit din comun. Am fost potrivit pentru a avea Bagheta din Soc, cu care să nu mă fâlesc și cu care să nu ucid. Mi s-a permis să o supun și să o folosesc, pentru că am luat-o nu pentru propriul câștig, ci pentru a-i servi pe alții cu puterea ei.

Dar pelerina am luat-o din pură curiozitate, așa că nu a funcționat niciodată la fel de bine pentru mine cum a funcționat pentru tine, posesorul ei de drept. Piatra aș fi folosit-o pentru a încerca să îi aduc cu forța pe cei care își găsiseră liniștea, în loc să îmi facilitez propriul sacrificiu, așa cum ai făcut tu. Tu ești posesorul de drept al Talismanelor.

Dumbledore îl bătu ușor pe Harry pe mână și Harry ridică privirea, se uită la bătrân și zâmbi; nu se putu abține să nu zâmbească. Cum ar mai fi putut să fie supărat pe Dumbledore?

— De ce a trebuit să faceți totul atât de dificil?

Dumbledore surâse trist.

— Mă tem că m-am bazat pe domnișoara Granger să te încetinească, Harry. Mi-a fost teamă că firea ta impulsivă să nu domine inima bună pe care o ai. M-am temut că, dacă ți-aș fi prezentat în mod direct datele despre acele

obiecte tentante, ai fi putut lua Talismanele așa cum o făcusem eu, la momentul nepotrivit, pentru motivele nepotrivite. Dacă aveai să pui mâna pe ele, voiam să le ai fără riscuri. Tu ești adevăratul stăpân al morții, pentru că adevăratul stăpân nu vrea să fugă de moarte. Acceptă că trebuie să moară și înțelege că în viață există lucruri cu mult mai rele decât moartea.

— Și Cap-de-Mort nu a știut niciodată de Talismane?

— Cred că nu, pentru că nu a recunoscut Piatra învierii, pe care a transformat-o în Horcrux. Dar, Harry, chiar dacă ar fi știut, mă îndoiesc că l-ar fi interesat, în afară de primul dintre ele. Nu cred că ar fi avut nevoie de pelerină, cât despre piatră... pe cine să fi vrut el să aducă înapoi din morți? Îi este teamă de morți. Nu iubește.

— Dar v-ați așteptat să caute bagheta?

— Am fost sigur că va încerca, din clipa în care bagheta ta a biruit-o pe a sa, în cimitirul din Little Hangleton. La început, s-a temut că îl învinseseși pentru că erai mai priceput. Însă, după ce l-a răpit pe Ollivander, a aflat de existența miezurilor gemene. A crezut că asta explica totul. Totuși, bagheta împrumutată a fost de asemenea inferioară baghetei tale! Așa că Lordul Cap-de-Mort, în loc să se întrebe ce calitate din tine făcuse ca bagheta ta să fie atât de puternică, ce talent aveai care lui îi lipsea, a pornit, bineînțeles, în căutarea singurei baghete despre care se spunea că le învingea pe toate celelalte. Pentru el, Bagheta din Soc devenise o obsesie egală cu cea pentru tine. Credea că Bagheta din Soc îi va alunga ultima slăbiciune și îl va face cu adevărat invincibil. Bietul Severus...

— Dacă v-ați plănuit moartea cu Plesneală, ați vrut ca Bagheta din Soc să ajungă la el, nu-i așa?

— Recunosc că asta am intenționat, spuse Dumbledore, dar nu s-a întâmplat cum am vrut, nu-i așa?

— Nu, spuse Harry. Nu și în privința baghetei.

Ființa din spatele lor se zvârcolea și gema, iar Harry și Dumbledore păstrară tăcerea pentru ceva mai mult timp decât până atunci. Treptat, pe parcursul lungilor minute, Harry începu să realizeze ce avea să se întâmple mai departe – înțelegerea se așternu asupra lui asemenea unor fulgi diafani de zăpadă.

— Trebuie să mă întorc, nu-i așa?

— Depinde de tine.

— Am de ales?

— O, da! îi zâmbi Dumbledore. Ziceai că suntem la King's Cross, nu? Cred că dacă ai hotărî să nu te mai întorci, ai putea să... te urci într-un tren, ca să zic așa.

— Și unde m-ar duce?

— Mai departe, răspunse Dumbledore scurt.

Se lăsă din nou tăcerea.

— Bagheta din Soc e la Cap-de-Mort.

— Așa este. Bagheta din Soc este la Cap-de-Mort.

— Dar dumneavoastră vreți să mă duc înapoi?

— Cred, spuse Dumbledore, că, dacă vei alege să te duci înapoi, e posibil ca el să fie distrus pentru totdeauna. Nu pot să promit că va fi așa. Dar, Harry, să știi că tu ai mult mai puține de care să te temi, dacă te vei întoarce aici, decât el.

Harry aruncă din nou o privire spre ființa jupuită care tremura și scâncea în umbră, sub scaunul de mai departe.

— Harry, să nu îți fie milă de morți. Să îți fie milă de cei vii și mai ales de cei care trăiesc fără iubire. Dacă te-ai duce înapoi, te-ai putea asigura că vor fi mutilate mai puține suflete, că vor fi distruse mai puține familii. Dacă acesta ți se pare un țel demn de a fi urmat, atunci ne luăm la revedere pentru moment.

Harry încuviință din cap și oftă. Părăsirea acestui loc nu avea să fie nici pe departe atât de dificilă cum fusese intrarea în Pădurea Interzisă, dar aici era cald, lumină și liniște și știa că se întorcea la durere și la teama altor pierderi. Se ridică și Dumbledore, se ridică și el, privindu-se unul pe celălalt timp de câteva clipe lungi.

— Spune-ți-mi un ultim lucru, i se adresă Harry. Sunt toate astea adevărate? Sau s-au întâmplat doar în mintea mea?

Dumbledore îi zâmbi cu toată fața și Harry îi auzi vocea răspicată și clară, chiar dacă ceața luminoasă se lăsa din nou, învăluindu-l.

— Bineînțeles că se întâmplă în mintea ta, Harry, dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce ar însemna asta că nu este și adevărat?

Capitolul XXXVI.

Fisura din plan.

Era întins din nou cu fața în jos, pe pământ. Mirosul pădurii îi inunda nările. Simțea pământul tare sub obraz și rama ochelarilor îi apăsa tâmpla; îi căzuseră într-o parte când se prăbușise. Îl durea fiecare părticică din corp, iar locul unde îl lovise blestemul fatal arăta ca o vânătaie lăsată de un pumn de oțel. Nu se mișcă, ci rămase exact unde căzuse, cu brațul stâng întins într-un unghi nefiresc și cu gura deschisă. Se așteptase să audă urale și jubilații triumfătoare la moartea sa, dar, în schimb, auzi pași grăbiți, șușoteli și șoapte rugătoare.

— Stăpâne... Stăpâne...

Era vocea lui Bellatrix, părea să îi vorbească iubitului ei. Harry nu îndrăzni să deschidă ochii, dar încercă să evalueze situația dificilă în care se afla cu ajutorul celorlalte simțuri. Știa că bagheta se afla în continuare în interiorul robei, pentru că o simțea presată între pieptul lui și pământ. O mică umflătură ca o pernuță, din jurul stomacului, îi dădu de înțeles că Pelerina Invizibilă era și ea ascunsă acolo.

— Stăpâne...

— Ajunge, spuse vocea lui Cap-de-Mort.

Se auziră din nou pași: mai mulți oameni se dădeau înapoi din același loc. Dorindu-și cu disperare să vadă ce se întâmpla și de ce, Harry deschise ochii doar cu un milimetru.

Cap-de-Mort părea să se ridice în picioare. Mai mulți Devoratori ai Morții se îndepărtau repede de el, întorcându-se în rândul mulțimii de la marginea poieniței. Bellatrix era singura care rămăsese în urmă, îngenunchind lângă Cap-de-Mort.

Harry închise ochii din nou și cântări situația. Devoratorii Morții se strânseseră în jurul lui Cap-de-Mort, care părea să se fi prăbușit la pământ. Se întâmplase ceva când îl lovise pe Harry cu blestemul fatal. Oare leșinase și Cap-de-Mort? Așa se părea. Amândoi căzuseră și își pierduseră cunoștința pentru câteva clipe și, acum, își reveniseră amândoi în același timp.

— Stăpâne, dă-mi voie să...

— Nu am nevoie de ajutor, spuse Cap-de-Mort pe un ton glacial și, cu toate că nu putea să o vadă, Harry și-o imaginează pe Bellatrix retrăgându-și mâna întinsă. Băiatul... a murit?

Poienița se cufundă într-o tăcere desăvârșită. Nimeni nu se apropie de Harry, dar le simți privirile ațintite asupra lui; păreau să îl adâncească și mai mult în pământ și era îngrozit că i-ar fi putut zvâcni o pleoapă sau un deget.

— Tu, spuse Cap-de-Mort și imediat se auzi o bufnitură și un mic țipăt de durere. Examinează-l! Spune-mi dacă a murit.

Harry nu știa pe cine trimisese să verifice. Nu putea decât să zacă acolo, cu bătăile repezi ale inimii care îl trădau, și să aștepte să fie examinat, dar, în același timp, o mică alinare era faptul că lui Cap-de-Mort îi era teamă să se apropie de el, suspectând că nu decursese totul conform planului, însă acest lucru nu prea avea darul să îl încurajeze.

Chipul lui Harry fu atins de niște mâini mult mai catifelate decât se așteptase, îi ridicară o pleoapă și se strecurară sub cămașă, pe piept, până în dreptul inimii. Auzi respirația rapidă a femeii și părul ei lung îl gădila pe față. Știi că aceasta simțea bătăile regulate pulsând în pieptul lui.

— Draco e în viața? E în castel?

Abia dacă auzi șoaptele; avea buzele la doi centimetri de urechea lui, era aplecată atât de mult, încât părul ei îi proteja fața de privitori.

— Da, răspunse el în șoaptă.

Simți cum mâna de pe pieptul lui se încordează, înfigându-i unghiile în piele. Apoi se retrase și femeia se ridică.

— Este mort! le strigă Narcissa Reacredința celor care aveau privirile ațintite asupra ei.

De-abia acum începură să strige, izbucniră în urale și tropăiră din picioare și Harry văzu printre gene scânteii roșii și argintii țâșnind în sus, în semn de sărbătoare.

Jucând în continuare rolul mortului pe pământ, Harry înțelese. Narcissa știa că singurul mod în care ar fi putut intra în Hogwarts, pentru a-și găsi fiul, era să facă parte din tabăra învingătorilor. Narcissei nu îi mai păsa dacă învinsese Cap-de-Mort.

— Vedeți? strigă Cap-de-Mort cu o voce stridentă, acoperind hărmălaia. L-am ucis cu mâna mea pe Harry Potter și acum nu mai există nimeni pe fața pământului care să fie o amenințare pentru mine! Priviți! Crucio!

Harry se așteptase la asta: știa că trupul său nu avea să fie lăsat să zacă pe pământ; trebuia să fie batjocorit, pentru a sublinia victoria lui Cap-de-Mort. Fu ridicat în aer și avu nevoie de toată hotărârea pentru a rămâne fără vlagă, și totuși nu simți durerea la care se aștepta. Fu aruncat în aer o dată, de două ori, de trei ori; ochelarii îi zburară și bagheta îi alunecă un pic în interiorul robei, dar el rămase moale și lipsit de viață și, în momentul când căzu pentru ultima dată pe pământ, în poieniță răsunară strigăte de batjocură și hohote de râs.

— Acum, spuse Cap-de-Mort, să mergem la castel și să le arătăm ce s-a ales de eroul lor. Cine va târi corpul? Nu! Așteptați!

Izbucniră din nou în râs și, câteva clipe mai târziu, Harry simți pământul tremurând sub el.

— Du-l tu, spuse Cap-de-Mort. Va fi ușor de reperat în brațele tale, nu-i așa? Ridică-ți micuțul prieten, Hagrid. Și ochelarii... pune-i ochelarii, trebuie să-l recunoască ușor.

Cineva îi puse lui Harry ochelarii pe nas cu forța, dar mâinile enorme care îl ridicară erau deosebit de delicate. Harry simți cum lui Hagrid îi tremurau brațele, pentru că se zguduia de plâns; lacrimi imense se rostogoleau peste el, în timp ce Hagrid îl legăna în brațe, și Harry nu îndrăzni să îi dea nici un semn acestuia că nu era încă totul pierdut.

— Mișcă, spuse Cap-de-Mort și Hagrid înainta, poticnindu-se, croindu-și drum printre copacii care creșteau la mică distanță unii de alții, spre marginea pădurii.

Părul și roba lui Harry se agățară de crengi, dar el rămase nemișcat, cu gura întredeschisă, ochii închiși și cufundați în întuneric, în timp ce Devoratorii Morții jubilaiu în jurul lor și Hagrid nu mai vedea clar din cauza lacrimilor. Nimeni nu se uita să vadă dacă sângele pulsa în gâtul descoperit al lui Harry Potter...

Cei doi uriași veneau furtunos în urma Devoratorilor Morții. Harry auzi copacii trosnind și prăbușindu-se în calea lor, cu o gălăgie atât de infernală, încât păsările se avântară în înalături țipând, acoperind până și uralele Devoratorilor Morții. Cortegiul victorios mășăluia spre câmp deschis și, după puțin timp, Harry își dădu seama că pomii erau din ce în ce mai rari, după întunericul pe care îl sesiza mai puțin intens, prin pleoapele sale închise.

— Bane!

Răcnetul neașteptat al lui Hagrid aproape că îl făcu pe Harry să deschidă ochii.

— Acum ești fericit, hmm, ești fericit că n-ați luptat, gloabe lașe ce sunteți? Vă bucurați că Harry Potter a m-murit...?

Hagrid nu putu să continue, izbucnind din nou în lacrimi. Harry se întrebă câți centauri priveau procesiunea, dar nu îndrăzni să deschidă ochii, ca

să afle. Unii dintre Devoratorii Morții le strigară insulte centaurilor și plecară mai departe. Puțin mai târziu, Harry simți, după aerul mai curat, că ajunseseră la marginea pădurii.

— Oprește-te!

Harry se gândi că Hagrid fusese obligat să urmeze ordinul lui Cap-de-Mort, pentru că se smuci un pic când se opri. Acum fură învăluiți de un aer glacial și Harry auzea răsuflarea hârșăită a Dementorilor, care patruleau pe lângă copacii de la margine. Nu îl mai puteau afecta. Faptul că reușise să supraviețuiască îl ardea pe dinăuntru, ca o amuletă împotriva lor, ca și când cerbul tatălui său stătea de pază în inima lui.

Cineva trecu aproape de Harry și își dădu seama că fusese chiar Cap-de-Mort, pentru că vocea amplificată în mod magic, pentru a răsună peste domeniu, se auzi imediat după aceea, spărgându-i lui Harry timpanele:

— Harry Potter a murit! A fost ucis în timp ce fugea, încercând să se salveze în timp ce voi vă dădeți viața pentru el. Vă aducem trupul lui ca dovadă a faptului că eroul vostru nu mai este. Am câștigat bătălia! Ați pierdut jumătate din luptători. Devoratorii Morții v-au depășit numeric și Băiatul care a Supraviețuit e mort. Războiul trebuie să înceteze. Toți cei care se vor opune acum înaintea, fie ei bărbați, femei sau copii, vor fi uciși, la fel ca și toți membrii familiilor lor. Ieșiți din castel, în clipa asta, îngenuncheați în fața mea și veți fi cruțați. Părinții și copiii voștri, frații și surorile voastre vor trăi și vor fi iertați, iar voi vă veți alătura mie, în lumea nouă pe care o vom construi împreună.

Domeniul și castelul erau cufundate în tăcere. Cap-de-Mort era atât de aproape de el, încât Harry nu îndrăznea să deschidă iarăși ochii.

— Haideti, spuse Cap-de-Mort și Harry îl auzi cum o luă înainte; Hagrid fu obligat să îl urmeze.

Acum, Harry deschise ochii cu un milimetru și îl văzu pe Cap-de-Mort mergând cu pași mari în fața lor, cu șarpele încolăcit în jurul umerilor. Nagini fusese eliberat din cușca fermecată. Dar Harry nu avea cum să scoată bagheta ascunsă în interiorul robei fără să îl observe Devoratorii Morții, care mărșăluiau de o parte și de alta a lui, în întunericul din ce în ce mai limpede...

— Harry, plânse Hagrid. Vai, Harry... Harry...

Harry închise ochii din nou. Știa că se apropiau de castel și ciuli urechile, pentru a distinge semne de viață de la cei dinăuntru, în ciuda glasurilor vesele și ale tropăiturilor provocate de către Devoratorii Morții.

— Opriți-vă!

Devoratorii Morții se opriră brusc. Harry îi auzi cum se răspândiră și formară un șir în fața ușilor deschise de la intrarea în școală. Chiar și prin pleoapele închise văzu strălucirea roșiatică, ceea ce însemna că lumina din holul de intrare se revărsa asupra lui. Așteptă. Din clipă în clipă, cei pentru care încercase să își dea viața aveau să îl vadă în brațele lui Hagrid, aparent fără suflare.

— NU!

Strigătul fu cu atât mai îngrozitor cu cât Harry nu bănuise niciodată că profesoara McGonagall ar fi putut scoate așa ceva. Auzi o altă voce de femeie răsând în apropiere și înțelese că Bellatrix se bucura de disperarea lui McGonagall. Se uită din nou printre gene, pentru o secundă, și văzu pragul plin de oameni, în timp ce supraviețuitorii luptei ieșeau pe treptele de la intrare, pentru a se confrunta cu cei care îi învinseseră, pentru a vedea cu ochii lor dacă Harry murise cu adevărat. Îl văzu pe Cap-de-Mort, care stătea puțin mai în fața lui, mângâindu-l pe cap pe Nagini, cu un deget alb. Închise ochii din nou.

— Nu! Nu!

— Harry! HARRY!

Vocile lui Ron, Hermione și Ginny fură și mai teribile decât a lui McGonagall și tot ce își dorea era să strige înapoi, dar Harry făcu eforturi să tacă și strigătele lor fură ca un semnal, mulțimea de supraviețuitori susținu cauza pentru care luptaseră, strigând și țipând injurii către Devoratorii Morții, până când...

— Liniște! strigă Cap-de-Mort și imediat se auzi o bufnitură și o străfulgerare de lumină și toți fură reduși la tăcere. S-a terminat! Hagrid, pune-l la picioarele mele, acolo unde-i e locul!

Harry simți cum fu depus pe iarbă.

— Vedeți? continuă Cap-de-Mort și Harry îl simți plimbându-se înainte și înapoi, chiar pe lângă locul unde era întins el. Harry Potter a murit! Acum înțelegeți cât de mult v-ați amăgit? Niciodată nu a fost nimic mai mult decât un băiat care s-a bazat că alții se vor sacrifica pentru el!

— Te-a învins! strigă Ron și vraja se ridică.

Apărătorii castelului Hogwarts strigau și țipau din nou, până când vocile li se stinseră iar, în urma unei a doua bufnituri, și mai puternice.

— A fost ucis în timp ce încerca să se furișeze de pe domeniile castelului, spuse Cap-de-Mort, și în vocea lui se simțea cât de mult savura minciuna; ucis în timp ce încerca să își salveze pielea!

Dar Cap-de-Mort se întrerupse. Harry auzi un zgomot și un țipăt, apoi iar o bufnitură, o străfulgerare și un geamăt de durere, așa că deschise ochii foarte puțin. Cineva se desprinsese din mulțime și îl atacase pe Cap-de-Mort: Harry văzu cum silueta se prăbuși, dezarmată, și pe Cap-de-Mort aruncând într-o parte bagheta celui care îl atacase.

— Pe cine avem aici? spuse el, șuierând încet, ca un șarpe. Cine s-a oferit să demonstreze ce pătesc cei care încă mai luptă după ce au pierdut bătălia?

Bellatrix râse încântată.

— Este Neville Poponeață, Stăpâne! Băiatul care le-a făcut probleme fraților Carrow! Fiul Aurorilor, mai ții minte?

— A, da, îmi aduc aminte, spuse Cap-de-Mort, uitându-se la Neville, care încerca să se ridice, dezarmat și descoperit, stând în spațiul dintre supraviețuitori și Devoratorii Morții. Dar tu ai sânge pur, nu-i așa, curajosule? Îl întrebă Cap-de-Mort pe Neville, care stătea cu fața spre el, cu pumnii strânși.

— Și ce dacă am? spuse Neville răspicat.

— Dai dovadă de determinare și curaj și te tragi dintr-o spiță nobilă. Vei fi un Devorator al Morții foarte valoros. Avem nevoie de oameni ca tine, Neville Poponeață.

— O să mă alătur vouă la paștele cailor, spuse Neville. Armata lui Dumbledore! strigă el și mulțimea răspunse cu urale, părând să risipească farmecele lui Cap-de-Mort.

— În ordine, spuse Cap-de-Mort, și Harry distinse în vocea sa mieroasă mai mult pericol decât în cel mai puternic blestem. Dacă acesta este alegerea ta, Poponeață, vom reveni la planul inițial. Vei plăti, spuse el încet.

Privind în continuare printre gene, Harry îl văzu pe Cap-de-Mort fluturându-și bagheta. Câteva secunde mai târziu, de pe una dintre ferestrele sparte ale castelului zbură ceva prin semiîntuneric. Semăna cu o pasăre zburlită și ateriză acum în mâna lui Cap-de-Mort. Acesta scutură de capăt obiectul ponosit, gol și jerpelit: era Jobenul Magic.

— Nu va mai avea loc nici o sortare la Școala Hogwarts, spuse Cap-de-Mort. Nu vor mai exista case. Emblema, blazonul și culorile nobilului meu strămoș, Salazar Viperin, vor fi de ajuns pentru toți, nu-i așa, Neville Poponeață?

Își îndreptă bagheta spre Neville, care rămase rigid și nemișcat, apoi îi îndesă cu forța pe cap Jobenul Magic, făcându-l să-i alunece până sub ochi. Se auzi forfotă dinspre mulțimea care privea din fața castelului și Devoratorii Morții își ridicară baghetele odată, ținându-i la distanță pe luptătorii de la Hogwarts.

— Neville, aici de față, o să ne arate acum ce pățesc cei care sunt atât de nesăbuiți încât să mi se opună în continuare, spuse Cap-de-Mort, șfichiuind bagheta și dând foc Jobenului Magic.

Zorile fură străpunse de țipete, Neville luă foc, pironit în locul acela, fără a fi în stare să se miște, și Harry nu mai putu să suporte. Trebuia să facă ceva...

Și atunci se întâmplară mai multe lucruri în același timp.

Auziră zgomote dinspre hotarul îndepărtat al domeniului, ce păreau să anunțe apropierea a sute de oameni care escaladau zidurile și goneau spre castel, urlând răsunător, a război. În același timp, Grawp apăru clătinându-se de după un colț al castelului și strigă:

— Hagger!

Uriașii lui Cap-de-Mort răspunseră răcnetului său și se năpustiră spre Grawp ca niște elefanți, făcând pământul să se cutremure. Apoi, se auzi tropot de copite și arcuri încordate, iar peste Devoratorii Morții se revărsă dintr-odată o ploaie de săgeți, făcându-i să spargă rândurile, îngroziți și luați pe nepregătite. Harry scoase Pelerina Invizibilă din interiorul robei, o aruncă peste el și sări în picioare și Neville se mișcă și el în același timp. Cu o mișcare fulgerătoare și lină, Neville scăpă de blestemul de legare corporală, pălăria în

flăcări îi căzu de pe cap și scoase din ea ceva argintiu, cu un mâner scânteietor cu rubine.

Lovitura lamei argintii nu se auzi, din cauza gălăgiei mulțimii care se apropia, a urlitelor uriașilor care se ciocneau sau a centaurilor care galopau, dar păru să atragă atenția tuturor. Neville tăie capul imensului șarpe dintr-o singură lovitură, iar capul zbură cât colo, învărtindu-se în aer, strălucind în lumina care se revărsa din holul de intrare. Cap-de-Mort rămase cu gura deschisă, într-un strigăt de furie neauzit de nimeni, și corpul șarpelui căzu bufnind la picioarele sale.

Ascuns sub Pelerina Invizibilă, Harry aruncă o Vrajă Scut între Neville și Cap-de-Mort, înainte ca cel din urmă să apuce să ridice bagheta. Apoi, peste țipetele, răcnetele și tropăiturile furtunoase ale uriașilor, strigătul lui Hagrid se auzi mai tare decât toate:

— Harry! Harry... unde e Harry?

Domnea haosul. Centaurii atacau, împrăștiindu-i pe Devoratorii Morții, toată lumea fugea din calea picioarelor uriașilor și întăririle care nu se știa de unde apăruseră se apropiau din ce în ce mai tare, cu un vuiet asurzitor; Harry văzu niște ființe mari înaripate zburând în jurul capetelor uriașilor lui Cap-de-Mort; Thestralii și hipogriful Buckbeak îi zgâriau pe ochi, în timp ce Grawp îi bătea, lovindu-i cu pumnii; atât vrăjitorii, apărătorii castelului Hogwarts, cât și Devoratorii lui Cap-de-Mort erau acum împinși cu forța înapoi în școală. Harry arunca blesteme și vrăji spre toți Devoratorii Morții care îi apăreau în fața ochilor și aceștia se prăbușeau, fără să știe ce sau cine îi lovise, fiind călcați în picioare de mulțimea care se retrăgea de-a valma.

Ascuns în continuare sub Pelerina Invizibilă, Harry fu înghiontit și el în holul de intrare. Îl căuta pe Cap-de-Mort și îl văzu în partea cealaltă a camerei, aruncând vrăji cu bagheta; în timp ce intra cu spatele în Marea Sală, le striga în continuare instrucțiuni oamenilor săi, iar pe de altă parte nu uita să trimită blesteme în stânga și-n dreapta. Harry aruncă alte Vrajă Scut și posibilele victime ale lui Cap-de-Mort, Seamus Finnigan și Hannah Abbott, trecură în fugă pe lângă el în Marea Sală, unde se alăturară bătăliei care se încinsese acolo.

Acum veneau și mai mulți oameni în fugă dinspre treptele de la intrare și Harry îl văzu pe Charlie Weasley depășindu-l pe Horace Slughorn, care era îmbrăcat cu aceeași pijama verde smarald. Păreau să fi venit în fruntea familiilor și prietenilor tuturor elevilor de la Hogwarts care rămăseseră să lupte, împreună cu proprietarii de magazine și locuitorii din Hogsmeade. Centaurii Bane, Ronan și Magorian năvăliră în holul de la intrare, cu tropote răsunătoare, în timp ce ușa care ducea spre bucătăria fu aruncată în aer, în spatele lui Harry.

Spiridușii de casă de la Hogwarts se învălmășiră în hol, strigând și fluturând cuțite și satăre de bucătărie, iar în fruntea lor stătea Kreacher, căruia îi atârna pe piept medalionul lui Regulus Black, iar vocea hârșăită acoperea fără eforturi toată hărmălaia:

— La atac! La atac! Luptați pentru stăpânul meu, apărătorul spiriduşilor de casă! Luptați împotriva Lordului Întunecat, în numele viteazului Regulus! La atac! Îi tăiau și-i înjunghiau pe Devoratorii Morții în gambe și-n glezne, iar chipurile lor micuțe purtau însemnul unor expresii absolut furioase; oriunde se uita, Harry vedea Devoratori ai Morții care cedau pur și simplu în fața superiorității numerice, învinși de vrăji, scoțându-și săgeți din răni sau pur și simplu încercând să scape, dar fiind înghițiți de hoarda care năvălea înspre ei.

Dar încă nu se terminase: Harry fugi printre dueliști, pe lângă prizonieri care se zbăteau, și intră în Marea Sală.

Cap-de-Mort era în mijlocul luptei, atacând și lovind cu toată forța. Harry nu avea cum să îl nimerească de acolo, așa că își croi drum spre el, încă invizibil, și Marea Sală se aglomeră din ce în ce mai tare, în timp ce toți cei care puteau să se țină pe picioare se năpusteau și ei înăuntru.

Harry văzu cum George și Lee Jordan îl doborâra pe Yaxley, cum Dolohov slobozi un strigăt, în timp ce cădea din cauza unei vrăji a lui Flitwick, cum Walden Macnair fu aruncat în partea cealaltă a camerei de către Hagrid, lovindu-se de peretele de vizavi și alunecând pe podea. Îi văzu pe Ron și Neville doborându-l pe Fenrir Greyback, pe Aberforth împietrindu-l pe Rookwood, cum Arthur și Percy îl trântiră la pământ pe Thicknesse, și pe Lucius și Narcissa Reacredință fugind prin mulțime, fără să încerce măcar să lupte, strigând după fiul lor.

Cap-de-Mort se duela acum cu McGonagall, Slughorn și Kingsley în același timp, având întipărită pe chip o expresie glacială plină de ură, în timp ce ei se fereau și se aplecau în jurul lui, nereușind să-l doboare.

Bellatrix se lupta și ea, la patruzeci de metri de Cap-de-Mort, și, la fel ca și stăpânul ei, se duela cu trei persoane odată: cu Hermione, Ginny și Luna. Toți se luptau din răsuputeri, dar Bellatrix le ținea piept. Lui Harry, atenția îi fu distrasă de un blestem fatal care trecu atât de aproape de Ginny, încât fusese la doar doi centimetri de moarte.

Harry își schimbă direcția, fugind spre Bellatrix, și nu spre Cap-de-Mort, dar apucă să facă doar câțiva pași, când fu împins la o parte.

— Nu pe fiica mea, nenorocito!

Doamna Weasley își dădu jos pelerina în fugă, eliberându-și brațele. Bellatrix se întoarse pe călcâie, râzând în hohote la vederea noului adversar.

— Dați-vă la o parte! le strigă doamna Weasley celor trei fete și, fluturându-și bagheta, începu să se dueleze.

Harry urmări îngrozit și încântat totodată felul în care bagheta lui Molly Weasley se roti și începu să împungă, iar lui Bellatrix Lestrange zâmbetul îi pieri, transformându-se într-un rânjat batjocoritor. Din ambele baghete țâșniră jeturi de lumină, iar podeaua din jurul picioarelor celor două vrăjitoare se încinse și se fisură. Amândouă luptau pe viață și pe moarte.

— Nu! strigă doamna Weasley, când câțiva elevi fugiră spre ea, încercând să îi vină în ajutor. Înapoi! Înapoi! E a mea!

Sute de oameni erau acum strânși pe lângă pereți, privind la cele două lupte – Cap-de-Mort împotriva celor trei adversari ai săi și Bellatrix contra lui Molly -, iar Harry stătea, invizibil, sfâșiat, între cele două, dorind să atace și totuși să apere, fără a fi sigur că nu-l va lovi din greșeală pe unul dintre cei nevinovați.

— Ce o să se aleagă de copiii tăi după ce o să te omor? o tachină Bellatrix, la fel de mânioasă ca și stăpânul ei, făcând salturi într-o parte și-n alta, în vreme ce blestemele lui Molly zburau în jurul ei. Cum o să fie când mami o să moară, la fel ca Freddie?

— Nu o să te mai atingi niciodată de copiii noștri! strigă doamna Weasley.

Bellatrix râse la fel de bine dispusă ca și vărul ei Sirius, când căzuse dincolo de vâl și, dintr-odată, Harry știu ce avea să se întâmple înainte să se fi petrecut: blestemul lui Molly zbură pe sub brațul întins al lui Bellatrix și o lovi direct în piept, chiar deasupra inimii.

Lui Bellatrix, zâmbetul satisfăcut și răutăcios îi îngheță, ochii părând să-i iasă din orbite: pentru o fracțiune de secundă, își dădu seama ce se întâmplase și apoi se prăbuși. Mulțimea din jur izbucni în urale și Cap-de-Mort slobozi un țipăt.

Harry avu senzația că se întoarse cu încetinitorul, îi văzu pe McGonagall, Kingsley și Slughorn aruncați pe spate, fluturând din mâini și zvârcolindu-se în aer, în timp ce furia lui Cap-de-Mort, stârnită de căderea ultimului și celui mai bun locotenent al său, explodă cu puterea unei bombe. Cap-de-Mort ridică bagheta și o îndreptă spre Molly Weasley.

— Protego! tună Harry și Vraja Scut se întinse în mijlocul sălii, iar Cap-de-Mort se uită în jur, după sursă, în timp ce Harry în sfârșit își dădu jos Pelerina Invizibilă.

Țipetele de șoc, ovațiile, strigătele din toate părțile: „Harry! Trăiește! „ amuțiră brusc. Mulțimea se temea. Tăcerea totală se așternu subit, în timp ce Cap-de-Mort și Harry își aruncară priviri unul altuia, începând să își dea ocol.

— Nu vreau să încerce să mă ajute nimeni! spuse Harry răspicat și, în liniștea desăvârșită, vocea sa răsună cu puterea unui gorn. Trebuie să fie așa! Trebuie să o fac eu!

Cap-de-Mort vorbi cu o voce șuierătoare:

— Potter nu crede ce spune, zise el, cu ochii roșii măriți. Nu e asta metoda lui, nu-i așa? Pe cine o să mai folosești ca pavăză de data asta, Potter?

— Pe nimeni, răspunse Harry scurt. Nu mai există Horcruxuri. Suntem doar noi doi. Niciunul nu poate trăi în timp ce celălalt supraviețuiește, și unul dintre noi o să plece pentru totdeauna...

— Unul dintre noi? spuse Cap-de-Mort batjocoritor.

Era încordat din cap până în picioare și ochii roșii nu clipeau; semăna cu un șarpe pe punctul de a ataca.

— Crezi că tu vei fi acela, băiatul care a supraviețuit din întâmplare și pentru că a tras sforile Dumbledore?

— Adică mama a murit ca să mă salveze din întâmplare, nu? întrebă Harry.

Amândoi se mișcau în aceeași direcție în continuare, într-un cerc perfect, păstrând aceeași distanță între ei. Pentru Harry nu mai exista nici un alt chip în afară de cel al lui Cap-de-Mort.

— Din întâmplare am ales să lupt în cimitirul acela? Din întâmplare nu m-am apărat în noaptea asta și totuși am supraviețuit și m-am întors să lupt din nou?

— Din întâmplare! strigă Cap-de-Mort, dar nu porni încă la atac.

Mulțimea care privea părea încremenită, iar din sutele de oameni din Sală parcă nu respirau decât ei doi.

— Din greșală, din întâmplare și din cauza faptului că te-ai ascuns, smiorcăindu-te, sub fustele unor oameni mai buni decât tine... Și pentru că m-ai lăsat să îiucid pentru a ajunge la tine!

— Nu o să mai ucizi pe nimeni în noaptea asta! spuse Harry.

Își tot dădeau ocol în continuare, privindu-se ochi în ochi, cei verzi în cei roșii.

— Nu o să mai poți omorî pe niciunul dintre ei, nu înțelegi? Am fost pregătit să mor, ca să te împiedic să le mai faci rău.

— Dar nu ai murit!

— Am vrut să mor și asta am făcut. Am făcut exact ce a făcut mama. I-am protejat de tine. Nu ai observat cum nu a funcționat niciuna dintre vrăjile pe care le-ai aruncat asupra lor? Nu îi poți tortura. Nu te poți atinge de ei. Nu înveți din greșeli, Cruplud, nu-i așa?

— Cum îndrăznești...

— Îndrăznesc! spuse Harry. Știu lucruri pe care tu nu le știi, Tom Cruplud. Știu o grămadă de lucruri importante despre care tu n-ai habar. Vrei să auzi câteva, înainte să mai faci încă o mare greșală?

Cap-de-Mort tăcu, desenând în continuare cercul cu pași mici, și Harry știa că, pentru moment, îl intrigase și îl ținea la distanță, aproape paralizat de infima posibilitate ca Harry să cunoască, într-adevăr, un ultim secret...

— Iar e iubirea? spuse Cap-de-Mort, cu o expresie batjocoritoare pe chipul de reptilă. Asta era soluția preferată a lui Dumbledore, iubirea, care pretindea că era mai presus decât moartea, deși iubirea nu l-a împiedicat să cadă din turn și să se facă fărâme, ca o veche statuie din ceară, nu? Iubirea, care nu m-a împiedicat s-o strivesc pe mama ta Sânge-Mâl ca pe un gândac, Potter, și se pare că, de data asta, nu pare să te iubească nimeni de ajuns ca să preia blestemul meu. Atunci, ce o să te mai împiedice să mori când voi lovi?

— Un singur lucru, spuse Harry în timp ce ei își dădeau ocol în continuare, absorbiți unul de altul, despărțiți doar de un ultim secret.

— Dacă nu o să te salveze iubirea, spuse Cap-de-Mort, înseamnă că trebuie să crezi că ai abilități magice pe care eu nu le am sau poate o armă mai puternică decât a mea...

— Le cred pe amândouă, spuse Harry și văzu o expresie de șoc fulgerând chipul ca de șarpe al lui Cap-de-Mort, cu toate că dispăru instantaneu.

Cap-de-Mort începu să râdă și râsul său era mai înspăimântător decât strigătele lui, era sec și nebunesc, răsunând în întreaga sală cufundată în tăcere:

— Crezi că tu ai abilități magice mai presus de ale mele? întrebă el. Decât mine, Lordul Cap-de-Mort, care am făcut vrăji la care Dumbledore nici măcar nu a visat?

— Ah, a visat la ele, spuse Harry, dar a știut mai multe decât tine, a știut destul cât să nu facă ce ai făcut tu.

— Adică a fost slab! strigă Cap-de-Mort. Prea slab ca să îndrăznească, prea slab ca să ia ce ar fi putut să fie al lui, ce va fi al meu!

— Nu, a fost mai deștept decât tine, spuse Harry, un vrăjitor mai bun, un om mai bun.

— Eu am orchestrat moartea lui Albus Dumbledore!

— Așa ai crezut, spuse Harry, dar te-ai înșelat.

Pentru prima dată, mulțimea din jur se foi, în timp ce sutele de oameni de pe lângă pereți traseră aer în piept la unison.

— Dumbledore a murit!

Cap-de-Mort îi aruncă aceste cuvinte lui Harry de parcă ar fi crezut că aveau să îi provoace o durere insuportabilă. Trupul său se descompune în mormântul din marmură de pe domeniul, l-am văzut, Potter, și n-o să se mai întoarcă!

— Da, Dumbledore a murit, spuse Harry calm, dar nu l-ai omorât tu. El a ales cum avea să moară, a ales-o cu luni întregi înainte să moară, a aranjat totul cu cel pe care tu l-ai considerat servitorul tău.

— Ce vis copilăresc mai e și ăsta? spuse Cap-de-Mort nedumerit, dar încă nu lovi și ochii roșii îi rămăseră ațintiți asupra lui Harry.

— Severus Plesneală nu a fost al tău, zise Harry. Plesneală a fost al lui Dumbledore, al lui Dumbledore din clipa în care ai început să o hăituiști pe mama mea. Și nu ți-ai dat niciodată seama de asta, pentru că e ceva ce tu nu poți înțelege. Nu l-ai văzut niciodată pe Plesneală creând un Patronus, nu-i așa, Cruplud?

Cap-de-Mort nu răspunse. Se plimbară în continuare unul în junii celuilalt, ca niște lupi pe cale să se sfâșie între ei.

— Patronusul lui Plesneală era o căprioară, spuse Harry. La fel ca al mamei mele, pentru că a iubit-o aproape toată viața, de când erau copii. Ar fi trebuit să îți dai seama de asta, spuse el, și văzu cum nările lui Cap-de-Mort se dilatară -, doar te-a rugat să îi cruți viața, nu?

— O dorea, atâta tot, spuse Cap-de-Mort batjocoritor, dar, după ce a murit, a fost de acord că mai existau și alte femei, și cu sânge mai pur, mai demne de el...

— Bineînțeles că așa ți-a spus, zise Harry, dar a fost spionul lui Dumbledore din clipa în care ai amenințat-o și, începând de atunci, a lucrat

mereu împotriva ta! Dumbledore era deja pe moarte când i-a dat Plesneală lovitura de grație.

— Nu contează! strigă Cap-de-Mort, care sorbise fiecare cuvânt, dar acum râdea pe înfundate, ca un nebun. Nu contează dacă Plesneală a fost al meu sau al lui Dumbledore ori ce obstacole neînsemnate au încercat să pună în calea mea! L-am strivit cum am strivit-o și pe maică-ta, așa-zisa mare iubire a lui Plesneală! A, dar e perfect logic, Potter, și în moduri pe care tu nu le înțelegi! Dumbledore încerca să facă în așa fel încât Bagheta din Soc să nu ajungă la mine! A vrut ca Plesneală să fie adevăratul stăpân al baghetei! Dar ți-am luat-o înainte, băiețuș... am ajuns la baghetă înainte ca tu să pui mâna pe ea, am înțeles adevărul înainte să-ți dai tu seama ce se întâmplă. L-am omorât pe Severus Plesneală acum trei ore și Bagheta din Soc, Vergeaua Morții, Bagheta Destinului este cu adevărat a mea! Ultimul plan al lui Dumbledore a dat greș, Harry Potter!

— Da, așa e, spuse Harry. Ai dreptate. Dar, înainte să încerci să mă omori, te sfătuiesc să te gândești la ce ai făcut... Gândește-te și încearcă să ai un pic de remușcări, Cruplud...

— Despre ce vorbești?

Dintre toate lucrurile pe care i le spusese Harry, nici o tachinare și nici o dezvăluire nu îl șocase într-o asemenea măsură pe Cap-de-mort. Harry văzu cum pupilele îi deveniră niște linii verticale și pielea din jurul ochilor i se albi.

— Este ultima ta șansă, spuse Harry, tot ce ți-a mai rămas...

Am văzut ce o să devii în caz contrar... fii bărbat... încearcă... încearcă să te căiești măcar puțin...

— Cum îndrăznești?! spuse Cap-de-Mort din nou.

— Da, îndrăznesc, zise Harry, pentru că ultimul plan al lui Dumbledore nu a funcționat deloc împotriva mea. Ci împotriva ta, Cruplud.

Lui Cap-de-Mort îi tremura mâna în care ținea Bagheta din Soc și Harry ținea foarte strâns bagheta lui Draco. Știa că mai erau doar câteva secunde până când avea să se întâmple.

— Bagheta tot nu funcționează cum trebuie pentru tine, pentru că nu ai ucis pe cine trebuie. Severus Plesneală nu a fost niciodată adevăratul stăpân al Baghetei din Soc. Nu l-a învins niciodată pe Dumbledore.

— L-a ucis...

— Nu auzi bine? Plesneală nu l-a învins niciodată pe Dumbledore! Moartea lui Dumbledore a fost plănuită de ei doi! Dumbledore a intenționat să moară neînving, ultimul stăpân adevărat al baghetei! Dacă totul ar fi mers conform planului, puterea baghetei ar fi trebuit să moară odată cu el, pentru că nu îi fusese niciodată luată prin luptă!

— Dar atunci, Potter, e ca și când Dumbledore mi-ar fi dat bagheta cu mâna lui!

Cap-de-Mort era cuprins de o încântare răutăcioasă, care îi imprimă vocii sale un tremur.

— Eu am furat bagheta din mormântul ultimului său stăpân! Am luat-o împotriva dorințelor ultimului său stăpân! Puterea ei este a mea!

— Cruplud, tot nu ai înțeles, nu-i așa? Nu este de ajuns să ai bagheta! Faptul că o ții în mână, că o folosești, nu o face să fie cu adevărat a ta. Nu ai auzit ce ți-a spus Ollivander? Bagheta alege vrăjitorul... Bagheta din Soc a recunoscut un nou stăpân înainte să moară Dumbledore, cineva care nu pusese niciodată mâna pe ea. Noul stăpân a luat bagheta de la Dumbledore împotriva dorinței sale, fără să își dea seama niciodată că o făcuse sau că cea mai periculoasă baghetă din lume alesese să îl servească pe el...

Cap-de-Mort respira adânc și Harry simți cum se apropia blestemul, îl simțea acumulându-se în bagheta îndreptată spre chipul lui.

— Adevăratul stăpân al Baghetei din Soc a fost Draco Reacredință.

Pe chipul lui Cap-de-Mort apăru o expresie de șoc desăvârșit pentru o clipă, dar apoi dispăru.

— Și ce contează? spuse el încet. Chiar dacă ai dreptate, Potter, asta nu are nici o importanță pentru noi doi. Nu mai ai bagheta cu miez din pană de phoenix: ne duelăm folosindu-ne doar priceperea... Și, după ce o să te omor, o să mă ocup și de Draco Reacredință...

— Dar e prea târziu, spuse Harry. Ai ratat ocazia. Ți-am luat-o înainte. L-am învins pe Draco cu săptămâni în urmă. I-am luat bagheta.

Harry șfichiui aerul cu bagheta din lemn de păducel și simți privirile tuturor celor din sală ațintite asupra ei.

— Deci totul se reduce la asta, nu-i așa? șopti Harry. Oare bagheta din mâna ta știe că ultimul său stăpân a fost dezarmat? Pentru că dacă o știe... înseamnă că eu sunt adevăratul stăpân al Baghetei din Soc.

O strălucire roșiatică și cu irizări aurii izbucni dintr-odată peste cerul fermecat de deasupra lor și marginea soarelui orbitor apăru peste pervazul celei mai apropiate ferestre. Lumina atinse fețele amândurora în același timp, transformându-l pe Cap-de-Mort dintr-odată într-un abur înflăcărat. Harry auzi vocea stridentă, în timp ce și el își înălță ultima sa speranță spre ceruri, îndreptând bagheta lui Draco:

— Abracadabra!

— Expelliarmus!

Bufnitura fu ca o detunătură și flăcările aurii care țâșniră între ei, chiar în mijlocul cercului pe care îl trasaseră, marcară locul unde li se ciocniseră vrăjile. Harry văzu cum jetul verde al lui Cap-de-Mort întâlni propria sa vrajă, cum Bagheta din Soc zbură până sus, prefigurându-se pe fundalul răsăritului, învărtindu-se sub tavanul vrăjit, asemenea capului lui Nagini, îndreptându-se prin aer spre stăpânul pe care refuză să-l ucidă, care venise să o ia în sfârșit în posesie. Și Harry, cu priceperea incontestabilă a unui căutător, prinse bagheta cu mâna liberă, în timp ce Cap-de-Mort căzu pe spate, cu brațele desfăcute, dându-și peste cap ochii roșii, cu pupile verticale. Tom Cruplud se prăbuși într-un mod incontestabil lumesc, cu trupul fragil și chircit, mâinile albe goale, chipul ca de reptilă, lipsit de expresie, și fără să își dea seama ce se întâmplase.

Cap-de-Mort murise, fusese ucis de propriul blestem, care se întorsese împotriva lui, și Harry stătea cu două baghete în mână, privind trupul lipsit de suflare al dușmanului său.

Urmă o secundă cutremurătoare de tăcere, șocul momentului opri totul în loc și apoi în jurul lui Harry izbucni agitația, cu zeci de strigăte, urale și ovații ale privitorilor umplând sala. Soarele fierbinte inundă ferestrele, în timp ce toți se năpustiră spre el.

Primii care ajunseseră au fost Ron și Hermione, ale lor fură brațele care îl strânseseră și tot ale lor strigătele nedeslușite care îl asurziră. Apoi veniră Ginny, Neville și Luna, toată familia Weasley și Hagrid, Kingsley, McGonagall, Flitwick și Lăstar.

Harry nu mai reuși să audă nimic din ce se striga, nici să își dea seama cine îl bătea pe spate, cine îl trăgea, încercând să îmbrățișeze o cât de mică părticică din el; sute de oameni se înghesuiau, dorindu-și cu toții să îl atingă cu orice preț pe Băiatul care Supraviețuise, motivul pentru care, în sfârșit, se încheiase totul...

Soarele se înălța în continuare peste Hogwarts, iar Marea Sală radia de viață și lumină. Harry era o parte integrantă a amestecului de izbucniri de bucurie și jale, de suferință și sărbătoare. Voiau să stea acolo cu ei, liderul și simbolul lor, salvatorul și îndrumătorul lor, dar nimănui nu păru să îi treacă prin minte că era nedormit, că dorea să fie doar cu câțiva dintre ei. Trebuia să le vorbească celor care își jeleau morții, să dea mâna cu ei, să fie martorul lacrimilor pe care le vărsau, să le primească mulțumirile, să asculte veștile care se auzeau din toate părțile, în timp ce orele dimineții se scurgeau; cei aflați sub puterea blestemului Imperius, din toate colțurile țării, își reveneau în fire, Devoratorii Morții fugeau sau erau prinși, nevinovații din Azkaban erau eliberați chiar în clipa aceea și, pentru moment, Kingsley Shacklebolt fusese numit ministru al Magiei. Trupul neînsuflețit al lui Cap-de-Mort fu mutat într-o cameră de lângă Marea Sală, departe de Fred, Tonks, Lupin, Colin Creevey și încă cincizeci de persoane care muriseră luptând împotriva lui. McGonagall pusese la loc mesele caselor, dar nimeni nu mai ținea cont de organizarea acestora: erau amestecați cu toții, profesori și elevi, fantome și părinți, centauri și spiriduși de casă. Firenze se refăcea într-un colț, iar Grawp se uita printr-o fereastră spartă și oamenii îi aruncau mâncare în gura zâmbitoare. După o vreme, Harry se trezi pe o bancă lângă Luna; era extenuat și sleit de puteri.

— În locul tău, cred că aș vrea puțină liniște, spuse ea.

— E tot ce mi-aș putea dori, răspunse el.

— Le distrag eu atenția, îl asigură ea. Pune-ți pelerina!

Și, înainte ca Harry să apuce să spună ceva, Luna strigase deja:

— Vaaai, uite, o Grozăvie Strașnică! și arată afară, pe fereastră.

Toți cei care auziră se uitară în jur și Harry își puse Pelerina Invizibilă pe furiș și se ridică.

Acum putea să meargă prin sală fără să fie oprit. O zări pe Ginny la două mese depărtate, stând cu capul pe umărul mamei ei. O să aibă timp să-i

vorbească mai târziu, o să aibă ore și zile întregi în care să-i vorbească, poate chiar ani. Îl văzu pe Neville mâncând cu sabia lui Cercetaș lângă farfurie, înconjurat de un grup de admiratori înfocați. Merse pe culoarul dintre mese și îi zări pe cei trei Reacredință, strânși unii într-alții, nesiguri dacă aveau voie să fie acolo, dar nimeni nu îi băga în seamă. Oriunde se uita, vedea familii reunite și, până la urmă, îi găsi pe cei doi cu care voia să fie cel mai mult dintre toți.

— Eu sunt, murmură el, lăsându-se pe vine între ei. Vreți să veniți cu mine?

Se ridicară imediat și el, Ron și Hermione ieșiră împreună din Marea Sală. Din scara din marmură lipseau bucăți mari, dispăruse o parte din balustradă și, în timp ce urcară, găsiră dărâmături și pete de sânge la fiecare pas. Îl auziră de departe pe Peeves, vâjâind pe coridoare și cântând un imn victorios, pe care îl compusese el însuși:

Am reușit, am izbândit, micuțul Potter l-a izgonit, Lordul e dus la putrezit, vremea distracției a venit!

— Reușește să reflecte foarte bine magnitudinea tragicului eveniment, nu-i așa? spuse Ron, deschizând o ușă și făcându-le loc să treacă lui Harry și Hermione.

Harry se gândi că avea să fie și fericit, dar, în momentul acela, bucuria îi era înăbușită de oboseală și durerea pierderii lui Fred, Lupin și Tonks îl sfredelea ca o durere fizică la fiecare câțiva pași. Sentimentul cel mai pregnant era cel de mare ușurare și dorința de a dormi. Dar, mai întâi, le datora o explicație lui Ron și Hermione, care fuseseră lângă el atâta amar de vreme și meritau să știe adevărul. Făcu eforturile necesare și le povesti ce văzuse în Pensiv și ce se întâmplase în pădure și nici măcar nu începuseră să își exprime uimirea, când ajunseră, în sfârșit, în locul spre care merseseră, fără ca niciunul dintre ei să fi menționat care era destinația. De când îl văzuse ultima dată, garguiul care păzea intrarea în biroul directorului fusese dărâmat; stătea căzut într-o parte și părea puțin amețit, iar Harry se întrebă dacă mai putea să distingă parolele.

— Putem să urcăm? îl întrebă pe gargui.

— Chiar te rog, gemu statuia.

Pășiră peste el și urcară pe scara în spirală, care se mișca încet în sus, ca un lift. Harry deschise ușa de la capătul ei.

Apucă să zărească pentru o fracțiune de secundă Pensivul din piatră de pe birou, acolo unde îl lăsase, și atunci un zgomot asurzitor îl făcu să țipe și să se gândească la blesteme și la întoarcerea Devoratorilor Morții, la învierea lui Cap-de-Mort...

Dar erau aplauze. Directorii și directoarele de la Hogwarts se ridicaseră în picioare și îl aplaudau de pe toți pereții, își fluturau pălăriile și, în unele cazuri, perucile, își întindeau mâinile în afara ramelor, pentru a da noroc între ei, dansau pe scaunele pe care fuseseră pictați, Dilys Derwent plângea în hohote, fără să se sinchisească de nimeni, Dexter Fortescue își vântura cornetul acustic și Phineas Nigellus strigă, cu vocea sa stridentă și ascuțită:

— Să nu uităm că au avut un rol și Viperinii! Să nu uităm de contribuția noastră!

Dar Harry nu avea ochi decât pentru cel care stătea în portretul cel mai mare, aflat chiar în spatele scaunului directorului. Din spatele ochelarilor cu lentile în formă de semilună îi alunecau lacrimi până în barba lungă, argintie; mândria și recunoștința pe care le radia îl umplură pe Harry de același sentiment de alinare ca și cel pe care i-l aducea cântecul păsării phoenix.

Până la urmă, Harry ridică mâinile și portretele tăcură respectuos, zâmbind larg, ștergându-se la ochi și așteptând nerăbdătoare să îl audă vorbind. Însă Harry i se adresă lui Dumbledore, alegându-și cuvintele cu foarte mare grijă. Cu toate că era extenuat și avea privirea încețoșată, trebuia să mai facă acest ultim efort, să ceară un ultim sfat.

— Obiectul ascuns în hoțoaică, începu el, l-am scăpat în pădure. Nu știu exact unde anume, dar nu mă duc să-l mai caut. Sunteți de acord?

— Da, dragul meu băiat, spuse Dumbledore, în timp ce colegii săi din portrete părură derutați și curioși. Este o decizie înțeleaptă și curajoasă, dar mă așteptam la așa ceva din partea ta. Știe cineva unde a căzut?

— Nu știe nimeni, spuse Harry și Dumbledore încuviințată. Dar voi păstra cadoul lui Ignotus, continuă el și Dumbledore zâmbi voios.

— Sigur că da, Harry, este al tău pentru totdeauna, până îl vei da mai departe!

— Și a mai rămas aceasta.

Harry ridică Bagheta din Soc, pe care Ron și Hermione o priviră cu o venerație observată de către Harry, în ciuda ameteții și lipsei de somn. Nu se bucură deloc să o vadă.

— Nu o vreau, spuse Harry.

— Poftim? zise Ron răspicat. Nu ești în toate mințile?

— Știu că este puternică, spuse Harry obosit. Dar eram mai mulțumit de a mea. Așa că...

Scotoci în punguța de la gât și scoase cele două jumătăți din lemn de tisă, care încă mai erau abia legate între ele de un fir extrem de subțire din pană de phoenix. Hermione spusese că nu putea fi reparată, că era distrusă aproape complet. Tot ce știa Harry era că, dacă nu avea să funcționeze asta, nu mai avea să funcționeze nimic. Puse bagheta ruptă pe biroul directorului, o atinse cu vârful Baghetei din Soc și spuse:

— Reparo.

Bagheta se lipi la loc și, în clipa aceea, din capăt îi țâșniră scânteii roșii. Harry știa că reușise. Luă bagheta din lemn de tisă și pană de phoenix și simți dintr-odată o căldură în degete, de parcă mâna și bagheta se bucurau să fie din nou împreună.

— O să pun Bagheta din Soc înapoi unde îi este locul, îi spuse lui Dumbledore, care îl privea cu nespus de mult drag și admirație. Poate să rămână aici. Dacă voi muri din cauze naturale, ca și Ignotus, își va pierde

puterea, nu-i așa? Ultimul său stăpân va rămâne neînvins. Și acesta îi va fi sfârșitul.

Dumbledore încuviință din cap. Își zâmbiră unul altuia.

— Ești sigur? spuse Ron cu o nuanță de dorință în voce, privind la Bagheta din Soc.

— Cred că Harry are dreptate, spuse Hermione încet.

— Bagheta asta atrage mult mai multe probleme decât beneficii, îi explică Harry.

Întoarse spatele portretelor pictate, gândindu-se acum doar la patul cu baldachin care îl aștepta în Turnul Cercetașilor și întrebându-se dacă nu cumva i-ar fi putut aduce Kreacher un sendviș la pat, și spuse:

— Și, sincer să fiu, am avut probleme cât pentru o viață întreagă.

Epilog.

Nouăsprezece ani mai târziu.

Toamna păru să vină brusc în anul acela. Dimineața zilei de întâi septembrie era răcoroasă și aurie ca un măr și, în timp ce micuța familie traversa șoseaua aglomerată spre gara mare și cenușie, fumul din țevile de eșapament și răsuflarea trecătorilor sclipeau ca niște pânze de păianjen în aerul rece. Peste cărucioarele pline pe care le împingeau părinții erau două colivii mari, bufnițele dinăuntru țipau indignate și o fetiță roșcată mergea înlăcrimată în urma celor doi frați, ținându-l strâns de mână pe tatăl ei.

— Nu mai e mult și o să mergi și tu, îi spuse Harry.

— Mai sunt doi ani, se smiorcăi Lily. Vreau să merg acum!

Navetiștii se holbară curioși la bufnițe, în timp ce familia își croia drum spre bariera dintre peroanele nouă și zece. Vocea lui Albus fu purtată până la Harry peste hărmălaia din jur; fiii săi continuau cearta pe care o începuseră în mașină.

— Ba nu! N-o să fiu la Viperini!

— James, termină cu asta! Spuse Ginny.

— N-am zis decât că s-ar putea să fie, explică James, zâbindu-i fratelui său mai mic. Ce-i rău în asta? S-ar putea să fie la Vi...

Dar James văzu că mama sa îl privește atent și tăcu. Cei cinci Potteri se apropiară de barieră. Aruncându-i peste umăr o privire destul de îngâmfată fratelui său mai mic, James apucă în mâini căruciorul de la mama lui și o luă la fugă. Dispăru în clipa următoare.

— O să-mi scrieți, nu? își întrebă imediat Albus părinții, profitând de absența momentană a fratelui său.

— O să-ți scriem zilnic, dacă vrei, spuse Ginny.

— Nu zilnic, răspunse Albus repede. James spune că cei mai mulți primesc scrisori de acasă cam o dată pe lună.

— I-am scris lui James de trei ori pe săptămână anul trecut, spuse Ginny.

— Și să nu crezi tot ce îți spune despre Hogwarts, adăugă Harry. Știi cum e fratele tău, e pus mereu pe glume.

Împinseră împreună al doilea cărucior, luând viteză. Când ajunseră la barieră, Albus strânse din ochi și se strâmbă, dar nu se lovira de nimic și familia ieși pe Peronul nouă și 3/4, care era învăluit în aburul gros și alb al Expresului roșu de Hogwarts. Siluete nedeslușite roiau prin ceața în care James părea să fi dispărut deja.

— Unde sunt? întrebă Albus neliniștit, cercetând siluetele încețoșate pe lângă care trecură, în timp ce înaintau pe peron.

— O să-i găsim, îl liniști Ginny.

Dar aburul era foarte dens și chipurile greu de distins. Vocile păreau neobișnuit de răsunătoare, fiind parcă desprinse de posesorii lor de drept. Harry avu senzația că îl auzise pe Percy ținând un discurs răspicat despre regulile folosirii cozilor de mătură și se bucură că avu o scuză pentru a nu se opri să-l salute.

— Cred că ei sunt, Al, zise Ginny dintr-odată.

Un grup de patru oameni ieși din ceață, stând lângă ultimul vagon. Harry, Ginny, Lily și Albus nu le deslușiră trăsăturile decât când ajunseră chiar lângă ei.

— Bună, spuse Albus, părând deosebit de ușurat.

Rose, care purta deja roba ei nou-nouță de Hogwarts, îi zâmbi larg.

— N-ați avut probleme la parcare, nu? întrebă Ron pe Harry. Eu am avut. Hermione n-a putut să creadă c-o să fiu în stare să iau examenul Încuiat pentru permis de conducere, așa-i? A crezut că, o să trebuiască să arunc o vrajă Confundus asupra instructorului.

— Nu-i adevărat, spuse Hermione, am avut completă încredere în tine.

— De fapt, l-am vrăjit până la urmă, îi șopti Ron lui Harry, când urcară împreună în tren cuțărul și bufnița lui Albus. Doar am uitat să mă uit în oglinda retrovizoare și, hai să fim serioși, pot să folosesc o Vrajă Supersenzorială pentru asta.

Când terminară, îi găsiră pe Lily și pe Hugo, fratele mai mic al lui Rose, purtând o discuție înflăcărată despre casa în care aveau să fie repartizați când vor fi ajuns, în sfârșit, la Hogwarts.

— Vă dezmoștenim dacă nu picați la Cercetași, spuse Ron, dar să nu vă simțiți presați din cauza asta.

— Ron!

Lily și Hugo râseră, dar Albus și Rose aveau un aer solemn.

— Nu vorbește serios, spuseră Hermione și Ginny, dar Ron nu mai era atent.

Întâlni privirea lui Harry și făcu semn cu capul spre un punct aflat la vreo patruzeci de metri depărtare.

Aburul se mai risipise pentru moment și trei oameni se prefigurau limpede pe fundalul încețoșat.

— Ia uite cine e.

Draco Reacredința stătea acolo cu soția și fiul său, purtând o haină neagră, închisă cu nasturi până la gât. Începuse să chelească un pic în jurul

tâmpelor și frunții și asta îi scotea în evidență bărbia ascuțită. Băiatul semăna cu Draco la fel de bine cum semăna Albus cu Harry. Draco îi zări pe Harry, Ron, Hermione și Ginny uitându-se la el, îi salută scurt, făcând un semn din cap, și se întoarse din nou cu spatele.

— Deci el e micuțul Scorpius, spuse Ron în șoaptă. Ai grijă să-l depășești la toate examenele, Rosie. Slavă Domnului că ai moștenit deșteptăciunea mamei tale.

— Ron, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Hermione, pe jumătate severă, pe jumătate amuzată. Nu mai încerca să-i montezi unul împotriva altuia înainte să fi apucat măcar să înceapă școala!

— Așa e, iartă-mă! spuse Ron, dar nu se putu abține și adăugă: Rosie, totuși, să nu te împrietenești prea tare cu el. Bunicul Weasley n-o să te ierte niciodată dacă te măriți cu unul cu sânge pur.

— Bună!

James apăru din nou, scăpase de cufăr, bufniță și cărucior și era evident că abia aștepta să le dea niște vești.

— Teddy e acolo, spuse el cu respirația tăiată, arătând peste umăr, spre norii involburati de aburi. Tocmai l-am văzut! Și ghiciți ce face? Se sărută cu Victoire!

Se uită la adulți, dezamăgit în mod evident de lipsa lor de reacție.

— Teddy al nostru! Teddy Lupin! Se pupă cu Victoire a noastră! Cu verișoara noastră. Și l-am întrebat ce face...

— I-ai întrerupt? spuse Ginny. Ești exact ca Ron.

— ... și a zis că a venit s-o conducă! Și după aia mi-a zis să plec. O sărută! adăugă James, îngrijorat că poate nu se făcuse bine înțeles

— Vai, ar fi minunat dacă s-ar căsători! șopti Lily încântată. Atunci, Teddy ar fi cu adevărat un membru al familiei!

— Vine deja la cină cam de patru ori pe săptămână, spuse Harry. Mai bine îi propunem să vină să stea la noi și lămurim problema, nu?

— Da! făcu James entuziasmat. Nu mă deranjează să stau în aceeași cameră cu Al. Teddy poate să stea în camera mea!

— Nu! se impuse Harry cu fermitate. Tu și cu Al veți sta în aceeași cameră doar când o să vreau să demolez casa din temelii. Se uită la ceasul vechi și ponosit, care îi aparținuse cândva lui Fabian Prewett.

— E aproape unsprezece fix, ar fi bine să vă urcați.

— Nu uita să îi transmiți toată dragostea noastră lui Neville! îl rugă Ginny pe James, îmbrățișându-l.

— Mamă! Nu pot să-i transmit dragoste unui profesor!

— Dar îl știi pe Neville...

James își dădu ochii peste cap.

— Da, în afara școlii, dar la școală este domnul profesor Poponeață, nu-i așa? Nu pot să mă duc la ora de Ierbologie și să-i transmit dragoste...

Clătinând din cap la vorbele mamei sale, se răcori spunându-i lui Albus:

— Ne vedem mai încolo, Al. Ai grijă cu Thestralii.

— Nu sunt invizibili? Ai spus că sunt invizibili!

Dar James se mulțumi să râdă; o lăsă pe mama sa să îl pupe, îl îmbrățișă repede pe tatăl său, apoi sări în trenul care se umplea cât vedeai cu ochii. Le făcu semn cu mâna și apoi o luă la fugă de-a lungul coridorului, căutându-și prietenii.

— Nu ai de ce să îți faci griji din cauza Thestralilor, îi spuse Harry lui Albus. Sunt niște ființe pașnice, nu au nimic înfiorător. Oricum, tu nu o să mergi la școală cu trăsura, ci cu barca. Ginny îl pupă pe Albus, luându-și la revedere.

— Ne vedem de Crăciun.

— Pa, Al, spuse Harry, în timp ce fiul său îl îmbrățișă. Nu uita că Hagrid te-a invitat la ceai vinerea viitoare. Să nu te pui cu Peeves. Nu te duela cu nimeni până nu înveți cum să o faci. Și nu îl lăsa pe James să te supere.

— Dar dacă o să fiu la Viperini?

O spuse în șoaptă, doar pentru tatăl său, și Harry știu că numai clipa plecării l-ar fi putut face pe Albus să arate cât de mult și de sincer se temea de aceasta. Harry se lăsă pe vine și chipul lui Albus ajunsese acum puțin mai sus de al lui. Albus era singurul dintre cei trei copii ai lui Harry care moștenise ochii lui Lily.

— Albus Severus, spuse Harry, astfel încât să nu îl mai audă nimeni în afară de Ginny, destul de diplomată încât să pretindă că îi făcea cu mâna lui Rose, care tocmai se urcase în tren -, porți numele a doi mari directori ai Școlii Hogwarts. Unul dintre ei a fost Viperin și probabil cel mai curajos om pe care l-am cunoscut vreodată.

— Dar dacă...

— ... atunci, casa Viperinilor va avea un elev excelent, nu-i așa? Nouă ne e egal, Al. Dar, dacă pentru tine are atât de mare importanță, vei putea alege să fii la Cercetași, și nu la Viperini. Jobenul Magic ține cont și de alegerea ta.

— Serios?

— La mine așa a fost, spuse Harry.

Nu o mai spusese niciunui dintre copiii săi până atunci și văzu că pe Al îl uimi să audă acest lucru. Dar acum ușile se trânteau peste tot de-a lungul trenului roșu și siluetele nedeslușite ale părinților roiau pe lângă tren, pentru ultimele pupături și îndrumări. Albus sări în vagon și Ginny închise ușa după el.

Elevii stăteau aplecați peste ferestrele cele mai apropiate de ei. Multe fețe din tren și de pe peron păreau să fie întoarse spre Harry.

— De ce se holbează toată lumea? întrebă Albus, în timp ce el și Rose se întinseră pentru a se uita la ceilalți elevi.

— Nu-ți face griji, spuse Ron. Eu sunt de vină. Sunt extrem de celebru. Albus, Rose, Hugo și Lily râseră.

Trenul se puse în mișcare și Harry merse alături de el, privind chipul slab al fiului său, care era deja luminat de entuziasm. Harry îi zâmbi și îi făcu semn cu mâna în continuare, deși se simțea un pic ușurat să își vadă fiul

plutind spre depărtări... Ultima urmă de abur se evaporă în aerul toamnei.
Trenul coti. Harry avea încă mâna ridicată, în semn de rămas-bun.

— O să fie bine, murmură Ginny.

Harry se uită la ea, își lăasă absent mâna în jos și își atinse cicatricea în formă de fulger de pe frunte.

— Știu.

Pe Harry nu îl mai duruse cicatricea de nouăsprezece ani. Totul era bine.

SFÂRȘIT